

Giới thiệu Âm Dạ Trầm Luân

Truyện Âm Dạ Trầm Luân, một câu chuyện nói về thế giới thứ ba của chuyện giới tính, có tính kỳ huyền, nhất thụ lưỡng công, cường cường, kiều ngạo lãnh khốc thụ, mỹ công, anh tuấn trung khuyển, sinh tử, nhân thú.

Anh được sở hữu với vẻ ngoài cao to lực lưỡng là sự hâm mộ của biết bao nhiêu cô gái, nhưng có ai biết rằng ngay từ nhỏ anh đã chuyển đổi giới tính rằng xác định cả cuộc đời này anh chỉ có hứng thú với nam nhân thôi. Và tính nhân của anh không ai khác chính là nhân viên trong công ty.

Sau khi sự việc bị bại lộ, anh không sợ nhưng mọi hướng đều quay sang người tình bí mật của anh và có được nhưng tấm hình không tốt về anh.

Bạn đang đọc truyện *Âm Dạ Trầm Luân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1

"Thiếu gia, ngài không thể vào."

"Cút ngay!"

Lãnh Tử Diễm một tay đẩy người tiến đến ngăn trở mình, khuôn mặt sắc bén lộ vẻ sát khí.

Hắn trầm mặt, bình tĩnh nả một phát súng hướng đuôi nam tử.

"Ngăn ta nữa, ta thấy một giết một."

Liếc vài tên nam tử, Lãnh Tử Diễm một cước đá văng cửa phòng.

Thư phòng ánh sáng hôn ám, nhưng không chút cản trở Lãnh Tử Diễm thấy rõ hành vi ác độc đang trình diễn trong phòng.

Thanh niên chật vật đang bị một nam nhân cường tráng mặc đồ đen hung hăng ép trên mặt đất, thân trên trần trụi, hạ thân cũng bị xé đến chỉ còn một cái quần lót rách nát, nếu hắn vào trễ một chút, chỉ sợ trình tiết khó bảo toàn.

"Từ Diễm, Từ Diễm!"

Cũng không biết thanh niên lấy khí lực từ đâu, vùng vẫy thoát được từ dưới tay nam nhân, điên cuồng vọt tới trước mặt Lãnh Tử Diễm, toàn thân gãi run rẩy, run rẩy ôm lấy Lãnh Tử Diễm.

"Từ Diễm, cứu ta, Từ Diễm."

An ủi vỗ vỗ lưng thanh niên, Lãnh Tử Diễm nhẹ giọng cười nói.

"Không thấy phụ thân đại nhân của ta còn đang ở đó sao?"

Thanh niên lại run một trận, bỗng nhiên buông Lãnh Tử Diễm ra như bị điện giật. Hôm nay với gã mà nói tựa như địa ngục, mà nam tử trung niên ngồi ngay ngắn chính giữa chính là ma quỷ thao túng địa ngục.

Vốn tưởng rằng Lãnh Tử Diễm đã đủ cường thế lãnh khốc, lại không nghĩ rằng phụ thân hắn so với hắn càng hơn một bậc, khí thế tự uy bất ngộ kia khiến người ta nghĩ tới liên sợ.

Nam nhân áo đen thấy thiếu gia đến, hướng nam tử trung niên cung kính thi lễ.

"Tiên sinh, ta ra ngoài trước."

Nam tử trung niên gật đầu, ánh mắt cũng không nhúc nhích, khóa trên người con trai mình.

"Lãnh Tử Diễm, đây là cái thứ mấy?"

Y hừ một tiếng, thanh âm trầm thấp uy nghiêm.

"Thứ mấy sao ta biết? Dù sao con trai người chính là một cái phạm tội muốn bị người ta thao."

Lãnh Tử Diễm lắc đầu trào phúng nói.

"Rõ là làm khó phụ thân, còn phải để thuộc hạ đem từng người thao qua con trai ngươi thao trở về."

Không khí đột ngột ngưng trệ, thanh niên miễn cưỡng rút vào ngực Lãnh Từ Diễm, Lãnh Từ Diễm bỗng phát ra tiếng cười nhạt, sờ khuôn mặt thanh niên.

"Ngươi sợ?"

Thanh niên gật gật, lại lắc lắc.

"Có ngươi ở đây, ta sẽ không sợ."

Lãnh Từ Diễm nhìn không được nở nụ cười, hần diện mục lạnh lùng, nụ cười này, tựa như băng sơn hóa thủy, đẹp nói không nên lời.

Cởi áo khoác khoác cho thanh niên.

"Ngươi đi về trước đi."

"Vậy còn ngươi?"

Mặc dù trăm vạn lần muốn rời khỏi, thanh niên vẫn lo lắng hỏi.

"Ta có thể thế nào?"

Lãnh Từ Diễm cúi xuống mở miệng bên vành tai thanh niên, ái muội nói.

"Cha ta chung quy sẽ không để người khác thao ta đâu."

"Ngươi lại không thể nghiêm túc một chút."

Thanh niên cẩn thận ngắm đôi mắt nam tử, hôn nhanh lên mặt Lãnh Từ Diễm, thấp giọng nói.

"Ta ở ngoài đại môn chờ ngươi."

Lãnh Từ Diễm giương mày, không tỏ rõ ý kiến.

Nam tử trung niên vẫn thờ ơ lạnh nhạt nhìn hai người liếc mắt đưa tình, mãi đến lúc thanh niên đi rồi, y mới chậm rãi đẩy ghế dựa ra, đi đến trước mặt Lãnh Từ Diễm.

"Ngươi không có gì muốn nói sao?"

"Ta thích nam nhân."

"Thích nam nhân không là vấn đề."

"Nhưng ta thích bị nam nhân áp."

Lãnh Từ Diễm buông tay, tỏ vẻ bất đắc dĩ.

"Bất kể ngươi đánh ta bao nhiêu lần, đây là sự thật, không thể thay đổi."

'Ba'

Bị đánh lệch mặt, trên mặt trái Lãnh Từ Diễm lập tức hiện ra hồng ửng năm ngón tay, dưới tóc vụn là đôi mắt đen như sao, mâu quang trong mắt sáng sủa mà thâm thúy. Hần phun một cái, máu xuất khỏi miệng, hung tợn chăm chăm nhìn người phụ thân đánh hắn.

"Ta thấp hèn cũng được, dám loạn cũng được, đều là giống của ngươi. Không có khỏa tinh tử quý giá của ngươi làm sao sinh ra ta đắm chìm truy lạc?"

'Ba'

Lần này là mặt phải, hảo, cân đối.

Lãnh Từ Diễm năm nay hai mươi tuổi, mười lăm tuổi ý thức được mình thích nam nhân, mười bảy tuổi lần đầu tiên cùng nam nhân lên giường.

Hần thân hình cao lớn, bộ dáng lại anh tuấn lãnh khốc, thấy thế nào cũng không phải kẻ nằm dưới.

Nhưng Lãnh Từ Diễm biết, thân thể bệnh trạng này của hắn chỉ có bị nam nhân sấp mới có thể hưởng thụ khoái cảm cao trào.

Trước mặt người ngoài, hắn là người thừa kế Lãnh thị cao quý, là đại thiếu gia tài hoa hơn người, trước mặt tình nhân, hắn đói khát dâm tiện, dâm phụ

còn không bằng.

Lần đầu tiên thấy bộ dáng con trai dâm loạn mờ to chân bấn dưới thân nam nhân trong ảnh chụp, Lãnh gia gia chủ phần nộ đến hai tay run rẩy.

Y tuyệt đối không thể cho phép con trai duy nhất của mình trở thành trò cười cho giai cấp thượng lưu.

Chậm rãi bình tĩnh lại, chuyện thứ nhất y làm chính là nhốt đứa con vào tầng hầm, hung hăng trút hai mươi roi to, y muốn Lãnh Từ Diễm rõ ràng, hấn là ai! Với thân phận của mình, địa vị của mình, sao có thể làm ra loại việc bôi nhọ môn đình như vậy.

Chuyện thứ hai là tìm mười mỹ nữ.

Mười người đều do Lãnh gia gia chủ tỉ mỉ chọn lựa, hoặc là tiểu thư khuê các thực tình đoan trang, hoặc là phụ nhân xinh đẹp nhiệt tình như lửa. Tóm lại, từ tuổi tác đến nghề nghiệp, từ tính cách đến học thức, Lãnh gia gia chủ đều tính toán kỹ lưỡng, trong suy nghĩ của y, chung quy vẫn phải có một người có thể đã động nhĩ từ.

Mọi thứ sắp xếp ổn thỏa, thả Lãnh Từ Diễm trong tầng hầm ra, lệnh hạ nhân hảo hảo chuẩn bị cho hấn.

Nhìn đứa con cao lớn anh tuấn, Lãnh gia gia chủ thỏa mãn gật đầu, y nghĩ, thằng con trai nhất thời bị quỷ ám, ném được mùi vị nữ nhân, đương nhiên có thể quay đầu chuyển ý.

Lãnh Từ Diễm lúc đầu có chút kháng cự, nhưng vẫn lạnh mặt như cũ, ngoan ngoãn bò lên giường mười vị mỹ nữ.

Tỉ mỉ quan sát nhất cử nhất động của con trai trong bình phong giám thị, Lãnh gia gia chủ thấy các mỹ nữ vui cười lột quần áo Lãnh Từ Diễm, rốt cuộc thở ra một hơi dài, gương mặt nghiêm túc lộ ra nụ cười thần nhiên, đúng vậy, con y sao có thể bị nam nhân áp được.

Tức khắc Lãnh gia gia chủ liền cười không nổi.

Vô luận các mỹ nữ khiêu khích ra sao, bất kể các mỹ nữ thẹn thùng thế nào, cái vật còn rũ xuồng của con y, nằm im lìm ra đó, nhất định không đứng dậy được.

Bác sĩ tâm lý gia đình áp ứng nói, thiếu gia là trời sinh, vô cảm với nữ nhân, chỉ thích nam nhân. Thấy mặt gia chủ âm trầm, bác sĩ tâm lý làm gì cũng không dám thêm dầu vô lửa, gã xem tình hình của thiếu gia, rõ ràng chỉ có bị sáp mới có thể cương.

"Đi tìm nam nhân cho hấn."

Lãnh gia gia chủ lại hạ lệnh.

Lần này là mười nam giới, từ thiếu niên ngây ngô hơn mười tuổi đến đại thúc trung niên bốn mươi tuổi, toàn bộ tẩy hảo mộng nằm trên giường, chờ Lãnh thiếu gia lâm hạnh.

Kết quả, Lãnh gia gia chủ đập cửa xông vào, đương trường xả kẹo đồng một trận oanh oanh liệt liệt.

Y là để họ bị sáp, ai cho họ sáp con y.

Dù bị hơn mười khẩu súng chia vào đầu, Lãnh gia gia chủ cũng sẽ không cảm thấy vô lực như vậy.

Người thừa kế y khô tâm bồi dưỡng tại sao lại là một thứ thích bị nam nhân thượng ?

Liệu pháp tâm lý, vật lý trị liệu, phương thức phải thử đều thử hết, nhưng vô dụng, vô dụng, toàn bộ vô dụng!

Lãnh Từ Diễm vẫn cùng tình nhân keo sơn gắn bó, củi khô lửa bốc, bất quá một khi bị Lãnh gia gia chủ phát hiện, vị tình nhân kia tuyệt đối trốn không thoát kết cục bị lăng nhục một chập.

Nghe những người đó rên rỉ thống khổ, Lãnh gia gia chủ giận đến mức phải tận lực vận dụng hết đầu óc mới có thể giữ được cân bằng.

Kẻ ngay cả bản thân cũng không bảo vệ được, còn muốn thượng con của y, nằm mơ!

Lãnh Từ Diễm có tính kiết phích, tình nhân hậu đình không trinh sẽ bị hấn lập tức vứt bỏ không chút lưu tình, vì thế, Lãnh gia gia chủ bắt một, Lãnh Từ Diễm quăng một, sau khi tìm tình nhân mới, công tác ngầm sẽ càng ngày càng nghiêm mật hơn. Nhưng Lãnh gia gia chủ là ai? Chấp chương Lãnh gia hai mươi năm, còn chơi không lại con trai mình?

Tình nhân này che giấu nửa năm, cho ra hưởng nắng một chút, mới có màn ban nãy.

"Ta sẽ chia tay với hấn."

Lãnh Từ Diễm không muốn nhiều lời với phụ thân nữa, xoay người liền đi.

"Đừng để ta bắt tới một kẻ nữa."

Lãnh Từ Diễm nhún vai, phanh một tiếng đóng cửa lại.

Thân thể đói khát này của hần đã khăn cấp khát vọng nam nhân an ủi.

Bóng tối đêm nay vừa mới bắt đầu, không phải sao ?

Bạn đang đọc truyện *Ám Dạ Trầm Luân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

Đây là Hắc Phố nổi tiếng nhất trong thành phố, khắp nơi đều có thể thấy gái điếm vuốt môi chải tóc. Có mấy gã ăn xin ngồi xồm trong góc tường đen đui, thấy Lãnh Từ Diễm đi qua liền kéo ông quần hần, Lãnh Từ Diễm có uống chút rượu, đi đường vốn lão đảo lung lay, bị kéo đến không nhìn nổi, một cước liền đá một đám người ngã lăn.

Lãnh gia gia chủ đại khái cũng không biết, so với phụ thân, Lãnh Từ Diễm càng chán ghét thân thể mình hơn, gia thế ngạo nhân, lời nói hơn người, làm hần vốn có mọi loại kiêu ngạo, nhưng bệnh không thể chữa của thân thể này mỗi lần phát tác lại làm hần khổ không nói nổi.

Là một nam nhân thân cao xấp xỉ một thước chín, ai lại nguyện ý mở chân ra uyển chuyển hầu hạ như một nữ nhân?

Sự sợ hãi của hần, nỗi tự ti của hần, phụ thân từ trước tới giờ đều không thấy.

Phụ thân chỉ biết một lần lại một lần dùng áp lực bức bách hần, cho hần biết, là một người thừa kế gia tộc, những hành vi đó của hần là đáng xấu hổ và không thể tưởng tượng được đến thế nào.

Những thứ trị liệu ấy dù đau đớn khó chịu, Lãnh Từ Diễm cũng nén nhịn, hần thậm chí ở lúc tình dục dâng lên, dùng dao lam tự tàn, nhưng những phương pháp đó đều không hữu dụng.

Trong thân thể như có tiểu trùng ngo ngoáy, hần hận không thể xé thân thể ra, nhìn xem máu lưu động bên trong có phải bò đầy sâu bọ dơ bẩn hay không.

Hần nóng, hần ngứa, hần khó chịu, khi thân thể phát ra tín hiệu đói khát, sự kiêu ngạo hần dùng lãnh khốc nguy trang sẽ lập tức sụp đổ, đem hần giã đến quân tan lính rã.

Sau khi chia tay cùng tình nhân, bắt tri bắt giác liền đi tới Hắc Phố loạn nhất bản nhất.

Phụ thân nếu biết hần đến chỗ này sẽ có cảm tưởng thế nào? Lãnh Từ Diễm lạnh lùng nhắc khéo miệng lên, cái phụ thân hần nói nhiều nhất chính là, người là quý tộc, đừng cho phép bản thân đi làm những chuyện nhục nhã thân phận thế này.

Nhục nhã thân phận, lẽ nào mình thích nam nhân liền khiến phụ thân khó có thể chịu đựng như vậy?

"Hắc, anh đẹp trai, muốn phục vụ không?"

Nữ nhân xinh đẹp chớp chớp đôi mắt to trong veo như nước, hoàn toàn không biết tất cả nữ nhân trong mắt Lãnh Từ Diễm đều cùng một bộ dáng, hần hướng về phía nữ nhân thổi chút khẩu khí, cười đến anh tuần tà mị.

"Ta thích nam nhân, có thể cung cấp phục vụ sao?"

"Nga?"

Nữ tử đánh giá hần từ trên xuống dưới, cười duyên nói.

"Trong Hắc Phố cái gì mà không có, đi tiếp đi, có một đám nam nhân đang chờ, bao người thoả mãn."

Lãnh Từ Diễm lắc lắc đầu, hần không thích những thứ dơ bẩn.

Với cách ăn mặc của Lãnh Từ Diễm, đi hai bước liền có kẻ quần lấy, nam nữ đều có, lớn mật nhất thậm chí kéo khóa kéo hần ra, lấy tay luồn vào.

"Người không cần tay mình nữa sao ?"

"Cái gì?"

Lãnh Tử Diễm cười âm thầm, trong con ngươi lại là một mảnh băng hàn.

Động tác rút súng rõ ràng lưu loát.

Phanh một tiếng, người nọ đã ôm cánh tay phát ra tiếng kêu thảm thiết tê tâm liệt phế.

"Ahhhh.... Ahhhh..."

Lãnh Tử Diễm chán ghét nhăn mày lại, nam tử hán đại trượng phu, bắt quả là trúng một phát súng, kêu la cái gì.

Lãnh đạm thổi thổi nòng súng, Lãnh Tử Diễm sửa lại y phục, ánh mắt lạnh lẽo chậm rãi nhìn quét mấy người bị kinh hách xung quanh, cuối cùng chỉ vào nam nhân gào khóc thảm thiết trên mặt đất, nói.

"Đừng đi theo ta nữa, bằng không, ta không chắc chắn mình sẽ còn làm ra chuyện gì."

Lãnh Tử Diễm sa đọa là sa đọa, nhưng hán sa đọa rất có nguyên tắc, người hán nhìn không vừa mắt, đừng hòng chạm vào hán.

"Có bản lĩnh... Có bản lĩnh, ngươi đừng đi!"

Chân mọc trên người hán, hán có đi hay không là chuyện của kẻ khác sao?

"Đẹp trai, ngươi chọc người không thể chọc rồi."

Bên cạnh có người hảo tâm nhắc nhở.

Không thể chọc? Ngoại trừ phụ thân, Lãnh Tử Diễm chưa bao giờ sợ bất luận kẻ nào, tuổi hán không lớn, lại nói năng thận trọng, tính cách lãnh khốc, thậm chí xưng được với cổ quái, ngay cả mấy đường huynh muội cũng kính mà không dám gần, rất ít lui tới cùng hán.

Lúc còn rất nhỏ, phụ thân đã nói cho Lãnh Tử Diễm: người là bất đồng, người là người thừa kế duy nhất của Lãnh gia, dù là mấy đường huynh muội kia cũng không có tư cách cùng ngồi cùng ăn với người.

Quả nhiên là không giống người thường, Lãnh Tử Diễm cào cào môi dưới, khoe môi không kim được nhắc lên nụ cười mỉa hoặc, nhưng mặc dù là cười, trong mắt cũng không có độ ấm gì, cuồng ngạo lạnh lùng trước sau như một.

Lãnh Tử Diễm chưa từng tới Hắc Phố này, đương nhiên không rõ thế lực phân phối bên trong, đến lúc bị một đám người đuổi chém mới ý thức được cái thẳng bị hán nã một phát ban nãy hình như có một vài thế lực như vậy.

Đối với Hắc Phố, vô luận là Hoàng thất hay Quân bộ, đều áp dụng thái độ lơ đãng, mặc cho nó hoàn toàn hư thối. Trong Hắc Phố không có vương pháp, theo một đài truyền thông nào đó đưa tin, bình quân mỗi ngày sẽ có mười người chết ở Hắc Phố.

Làm không tốt, một đồng báo chí ngày mai sẽ viết: "Người thừa kế thuận vị nhất của Lãnh thị, bị chém chết ở Hắc Phố."

Lãnh Tử Diễm diện vô biểu tình sát sát nòng súng, hán bây giờ còn có thể an an ổn ổn trốn ở nơi bí mật này, may mà hôm nay có mang súng theo. Bắt quả theo tiếng súng, những kẻ khác trong Hắc Phố cũng rục rịch, nhân số truy sau lưng Lãnh Tử Diễm ít nhất trên một trăm.

May mắn, người trong Hắc Phố rất nghèo, mua súng không nổi. Nếu không, hôm nay thật sự sẽ chết ở đây cũng không chừng.

Lãnh Tử Diễm thở một tiếng, trốn được chặn đường trăm người vây truy, sao có thể lông tóc vô thương được?

Sau lưng bị xé hai chỗ, đưa tay sờ một cái, tất cả đều là máu.

Trưởng thành trong sự huấn luyện nghiêm khắc của phụ thân từ nhỏ, đối với Lãnh Tử Diễm mà nói, điểm thương ấy không đủ để nhét kẽ răng.

Cho nên, khi người bên ngoài nháo nhào lật trời xối đất, tìm kiếm cái tên có súng, Lãnh thiếu gia vẫn là thần thái ung dung thông thả, thậm chí ngay cả lông mày cũng chưa cau được.

"Đi theo ta!"

Nam nhân kia vừa mới đến gần, Lãnh Tử Diễm liền phát hiện. Lãnh Tử Diễm tính tình bất hảo, nhưng rất có kiên nhẫn, hơn nữa không phải không có ý cố tình đã thương người. Hán sẽ chờ, chờ người đến gây chuyện với hán, như vậy hán có thể quang minh chính đại đoảng một tiếng khoét một lỗ thủng chảy máu ròng ròng trên người người.

Thuật bắn súng của Lãnh Tử Diễm rất chuẩn, lúc hán học trường quân đội quý tộc trước đây, ở môn xạ kích, hán tuyệt đối đứng nhất, ngay cả con trai tướng quân cũng chỉ có thể ngả nón bái phục.

Chỉ cần có một viên đạn, hán có thể bắn thùng đầu địch nhân.

Lãnh Tử Diễm bất động thanh sắc chờ nam nhân kia tới gần, hán muốn xem nam nhân đó muốn làm cái gì, như vậy hán mới có thể quyết định nên bắn

vào bộ vị nào trên thân nam nhân.

Chờ nam nhân kẻ sát lại, tay cầm súng run mạnh lên... Rõ là lớn mật... Dám bóp mông hân, mông Lãnh Từ Diễm hân là thứ nam nhân nào cũng đều có thể tùy tiện bóp nắn hay sao ?

" Hắc, mông nguoi thật vênh. "

Sau lưng truyền đến thanh âm ái muội, Lãnh Từ Diễm hô hấp cứng lại, sau đó nhạy cảm cảm nhận được được một vật nóng bỏng đã hung hăng dán lên mông hân.

Theo một mức độ nào đó mà nói, so sánh với đám con cháu quý tộc, phẩm hạnh Lãnh Từ Diễm tính ra tốt hơn, ít ra, hân sẽ không tùy ý đã thương người.

Nhưng nếu bị chơi mông, nếu bị chơi đến có cảm giác...

Là nên một phát bắn chết hay mặc kệ đối phương muốn làm gì thì làm?

Bạn đang đọc truyện *Ám Dạ Trầm Luân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

Xe con màu đen chậm rãi trượt trong bóng đêm, nhìn ra ngoài cửa sổ, một mảnh mưa phùn mênh mông.

" Trời mưa sao? "

" Đúng vậy, thiếu gia. "

Quân Ngân gỡ kính, mặt mũi xoa xoa mi tâm. " Người vừa rồi, nguoi cảm thấy thế nào? "

" Hữu dũng vô mưu, không phải tướng tài. "

Ngón tay ôn nhuận như ngọc gõ nhẹ trên đùi.

" Nhưng nguoi như thế chính là kẻ chúng ta cần. "

" Thật sự phải hợp tác cùng người Hắc Phố sao? " Tần Hiến quay đầu lại, nhìn thiếu gia ngồi ghế sau, âm thầm đau lòng vì vẻ mặt mệt mỏi khó che giấu trên khuôn mặt đối phương. " Thiếu gia, có lẽ còn cách khác. "

" Hắc Phố tuy vừa bản vừa loạn, nhưng dân cư khu vực này chiếm một phần mười toàn thành, hơn nữa nguoi cũng thấy đấy, đại bộ phận người bên trong bản lĩnh không tồi, chỉ cần dùng quy chế nghiêm khắc trói buộc họ, không khó dưỡng ra một đội quân. "

" Nơi này dù sao cũng thuộc Kinh đô. " Tần Hiến lo lắng nói. " Nếu Quân bộ phát hiện chúng ta tư dưỡng quân đội... "

" Nguoi cảm thấy nếu ta không dưỡng quân đội, họ sẽ bỏ qua cho ta? "

Tần Hiến ngẩn người, lắc đầu thở dài nói. " Sẽ không. "

Quốc gia này tồn tại ba đại thế lực, Hoàng thất, Quân bộ, và Đại gia tộc do Quân gia cùng Lãnh gia đứng đầu.

Ba phương không chế lẫn nhau, bình an vô sự tồn tại suốt mấy trăm năm.

Nhưng hai mươi mấy năm trước, sau khi đệ hạ cưới em gái tướng quân, vợ chồng phu thê tình thâm, cán cân Quân bộ lập tức nghiêng về Hoàng thất, địa vị mấy Đại gia tộc tràn ngập nguy cơ.

Lời đồn Hoàng thất định diệt trừ Đại gia tộc luôn không đứt đoạn.

Không, không phải lời đồn!

Hoàng thất đã bắt đầu áp dụng hành động.

Ba năm trước đây, Quân gia gia chủ Quân Thiên Hành và phu nhân bị ám sát bỏ mạng, Quân Ngân với thân phận Thiếu chủ kế nhiệm vị trí Quân gia gia chủ.

Trong thời gian ba năm, sản nghiệp của Quân gia luôn bị đá kích nặng nề khắp nơi, mà Quân Ngân lần lượt gặp phải hơn mười lần ám sát.

Có hai lần đường tơ kẽ tóc, nếu không có ảnh vệ liễu chết cứu giúp, Quân Ngân căn bản không sống đến bây giờ.

Trong cuộc chiến ngầm giữa Hoàng thất cùng Quân gia, Lãnh gia thái độ ám muội, áp dụng sách lược không giúp bên nào.

Cách làm của Lãnh gia luôn chịu đủ loại chỉ trích, nhưng Quân Ngân biết, đây cũng là thủ pháp bảo toàn bất đắc dĩ của Lãnh gia.

Dù Lãnh gia có quyền thế ngập trời, bạc vàng tràn đất đi nữa, đối kháng cùng cơ quan quốc gia, không phải lấy trứng chọi đá hay sao?

Quân thị không phải gia tộc quen ngồi chờ chết, Quân Ngân cũng không phải cừ non yếu ớt.

Y lựa chọn Hắc Phổ, nơi dơ bẩn, ô uế mà lại khiến người ta nhiệt huyết sôi trào.

Nơi này mỗi ngày đều có người tử vong, chuyện mất tích lại càng nhiều như cơm bữa.

Âm thầm nắm lực lượng của Hắc Phổ trong tay, sau đó mang một nhóm người đến tiến hành huấn luyện bí mật.

Thật sự không thể khác được.... Cùng lắm thì... Liều mạng cá chết lưới rách!

Quân Ngân một lần nữa mang mắt kính, thị lực y kỳ thực rất tốt, chỉ là ánh mắt quá mức ôn nhuận, thiếu chút khí chất sát phạt người địa vị cao nên có.

Quân Ngân mang mắt kính tao nhã cơ trí, ánh mắt sắc bén.

Đàm phán cùng lão đại Hắc Phổ ban nãy làm Quân Ngân tương đối thoải mái, Hắc Phổ quá nghèo, họ cần tiền, mà mình thì cần người, vừa đúng nhu cầu.

Đi nước cờ này cực kỳ nguy hiểm, một chút không cẩn thận sẽ vạn kiếp bất phục.

" Chặt chẽ giám thị động tĩnh Hắc Phổ, một khi họ có hành vi dị thường gì, lập tức hồi báo."

" Rõ, thiếu gia."

" Chờ một chút!"

Quân Ngân bỗng nhiên nhòai người lên cửa kính xe, hai mắt gắt gao nheo lại, y quay đầu nói với tài xế.

" Lưu thúc, phiền lùi xe lại!"

" Thiếu gia, sao vậy?" Tần Hiến khó hiểu hỏi.

Trong thanh âm Quân Ngân không thấy chút ngữ điệu, nhưng tay y lại mạnh mẽ áp lên cửa kính xe.

" Không có gì, hình như thấy một người quen, ta xuống xác định."

Xe từng chút lùi về con hẻm tối vừa mới đi qua, chỉ thấy hai nam nhân đang tựa vào góc tường, toàn thân trần trụi vuốt ve lẫn nhau, cảnh dâm loạn như thế làm Tần Hiến lập tức đỏ mặt, ánh mắt dè dặt liếc về phía Quân Ngân.

Quân Ngân cũng chăm chăm nhìn hai người không chuyển mắt, nam nhân bị áp rũ đầu, không thấy rõ diện mạo, nhưng với cái nhìn thoáng qua vội vã ban nãy, Quân Ngân không biết sao cảm thấy nhất định là hắn!

Như cảm nhận được ánh nhìn chăm chú của y, nam nhân ngẩng đầu.

Nháy mắt, tứ chi băng lãnh, như ngã xuống hầm băng!

Gương mặt lạnh lùng chen lẫn dục vọng như vậy, không phải hắn thì là ai nữa chứ?

Phanh một tiếng, cửa xe bị hung hăng đóng lại.

" Thiếu gia, mang dù, dù!"

Tần Hiến chưa bao giờ thấy bộ dạng thiếu gia mắt không chế như thế, như núi băng phun lửa.

" Lưu thúc, người đợi ở đây, ta đi xem thiếu gia."

Hỗn loạn tìm được dù, Tần Hiến mở cửa xe xông ra ngoài.

Trong giai cấp quý tộc, Quân Ngân luôn đi với danh xưng ưu nhã.

Khuôn mặt y ôn nhuận, trắng tinh như ngọc, con ngươi đen thanh tú giống như bảo thạch óng ánh.

Phong độ nhẹ nhàng càng hiếm có, cử chỉ khéo léo đúng mực, đó là thách thức cực đại, bắt bẻ những quý phu nhân, cũng khó nói ra một chỗ bất hảo của Quân Ngân.

Tần Hiến biết, Quân Ngân luôn giỏi khống chế cảm xúc.

Có rất ít chuyện có thể làm y tức giận, như vậy, thiếu gia phần nộ là vì thấy hai nam nhân đã hợp?

"Thiếu gia, đừng để ướt!"

Lo lắng che dù cho Quân Ngân, Quân Ngân lại đẩy Tần Hiến ra, chậm rãi đi đến trước mặt hai nam nhân.

"Mẹ nó, nhìn cái gì?"

Nam nhân phát hỏa có một đầu tựa gà rừng, như hùng thú (thú đực) bị xâm chiếm lãnh thổ hung hăng xiết Lãnh Từ Diễm dưới thân vào trong ngực, cấu kinh nổi khùng.

"Công tử bột, nhìn nữa, còn nhìn nữa lão tử chọc đui mắt ngươi."

"Câm miệng!"

Tần Hiến móc súng lục ra, chỉ cần thiếu gia ra lệnh một tiếng, lập tức bắn hạ nam nhân dám cả gan vũ nhục thiếu gia kia.

Quân Ngân đưa tay bỏ vào túi quần, lui hai bước, giống như chịu đòn kích mạnh, ánh mắt do dự lại lúng túng.

Y hút hai khẩu khí thật sâu, xoay người ra ngoài, đi vài bước lại dừng lại, như ra lệnh.

"Lãnh Từ Diễm, mặc xong quần áo đi ra, lập tức, ngay lập tức!"

Bạn đang đọc truyện *Ám Dạ Trảm Luân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4

Thái độ kiêu ngạo của hai gia hỏa kia làm nam nhân đầu gà rừng hết sức bất mãn.

"Bảo bối, ngươi biết chúng?"

"Còn chưa bắt đầu làm liền bị phát hiện!"

Lãnh Từ Diễm điềm nhiên như không gãi gãi đầu tóc hỗn độn, tiếng nói trầm đục mà gọi cảm.

"Ta đi!"

"Bảo bối, ta còn chưa sáng khoái."

"Biến mẹ ngươi đi!" Lãnh Từ Diễm đá đầu gà rừng xuống đất, thuận tiện hung hăng bổ thêm một cước. "Còn quần áo không?"

Trên mặt đất ngoại trừ mấy khối vải vụn, cái gì cũng không có, mà trên người mình chỉ vắt đồ lót, không, không, đã không thể gọi là đồ lót, căn bản là vải rách.

Đầu gà rừng vội vàng đứng lên, nằm nữa còn không bị đá chết sao.

"Quần áo không phải bị ngươi xé chính là bị ta xé, sao có thể còn nguyên?"

Lãnh Từ Diễm nhếch mày. "Ngươi sao lại không chịu ôn nhu một chút?"

Đầu gà rừng cũng muốn khóc. "Bảo bối, lúc cùi khô lửa bốc làm sao còn nghĩ tới ôn nhu nổi?"

Lãnh Từ Diễm quăng một cái tát lên đầu gà rừng, một tiếng phanh phất ra, đủ thấy lực đạo lớn tới cỡ nào.

Nam tử đi ở phía trước thân hình cao lớn, toàn thân hầu như trần trụi, thân trên còn treo mấy miếng vải vụn.

Lòng ngực rắn chắc sung mãn lồ lộ hiện ra, bị mưa thấm ướt, giống như phủ một tầng hào quang mê người.

Tần Hiến vừa mới vào hẻm tối liền nhận ra người bị áp phía dưới chính là vị thiếu gia Lãnh gia kia.

Nhưng... Lãnh thiếu gia anh tuần lẫn khóc... Tại sao lại là một kẻ phía dưới như vậy?

Tay Quân Ngân đặt trên thân xe đã nắm thành một khối, gương mặt ôn nhuận giống như bị hơi mưa quấy nhiễu, thoát nhìn trắng bệch một mảnh. Y đánh giá Lãnh Tử Diễm từ trên xuống dưới, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên nam căn vẫn chưa mềm xuống của hắn, miệng bất giác phát ra tiếng cười nhạo.

"A, còn tinh thần thẳng nhi."

Lãnh Tử Diễm điềm nhiên vuốt vuốt tay.

"Ngươi cũng không phải mới biết ta có một ngày, nói những lời này không sợ quái đản?"

"Khó trách bá phụ luôn không vui vì ngươi." Quân Ngân không chút lưu tình chế giễu. "Ngươi như vậy, nếu ta là bá phụ, hận không thể đánh chết ngươi ngay!"

"Mẹ nó, công tử bột, đừng tưởng rằng có vài phần tư sắc là có thể muốn làm gì thì làm trên địa bàn của lão tử."

Đầu gà rừng ôm Lãnh Tử Diễm từ phía sau, ra oai nói.

"Ngươi con mẹ nó cút càng xa càng tốt, chuyện của lão tử cùng bảo bối ngươi bớt những tay vào chút đi!"

Quân Ngân chưa bao giờ gặp phải loại người miệng đầy thô tục thế này, lửa giận trong lòng ngực như bị đổ thêm dầu, từ từ bốc lên, y chỉ vào nam nhân đầu gà rừng, trong ánh mắt lộ vẻ không thể tin được.

"Lãnh Tử Diễm, mấy ngày nay ngươi đều quần lấy cái kẻ thế này?"

Lãnh Tử Diễm nâng mắt lên khẽ hừ nhẹ một tiếng. "Chuyện không liên quan tới ngươi."

Ai cũng không nói nữa, không khí như ngưng trệ, khiến người ta rét tới tận tâm.

Sau đó, Quân Ngân cười cười điềm nhiên.

"Chuyện không liên quan tới ta?"

Y đi đến trước mặt Lãnh Tử Diễm, bàn tay vung lên cao, biểu tình trên mặt chen lẫn bi phẫn cùng không cam lòng.

Lãnh Tử Diễm nhú mày tập trung phòng bị, kết quả, tay Quân Ngân nâng thật lâu, chính là không rơi lên mặt mình, trái lại bên cạnh truyền đến tiếng vang thanh thúy, Lãnh Tử Diễm vui vẻ, đầu gà rừng sùng sốt.

Quân Ngân đánh người xong liền mở cửa xe, xoay người lại diện vô biểu tình nói với Lãnh Tử Diễm.

"Lên xe!"

Đầu gà rừng hùng hùng hổ hổ xông lên muốn đòi nợ, kết quả bị Lãnh Tử Diễm kéo về.

Lãnh Tử Diễm xoa xoa cái đầu rối bời của gà rừng.

"Ngoan, ta đi về."

"Hey, đừng đi sớm thế!"

Một cước đá vào đuôi xe, cơ hồ đá ra một lỗ, nhưng xe vẫn không để ý tới ý nguyện của gã ngهنh ngang mà đi tới.

"Bảo bối... Ta gọi là Dã Kê."

Bạn đang đọc truyện *Ám Dạ Trảm Luân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5

Quân Ngân đầu chỉ là bộ dạng không tồi, đôi mắt y hẹp dài, đồng tử thâm thúy, màu da trắng nõn, như đá ngọc tốt nhất.

Phàm là lúc nhân vật nổi tiếng tụ hội, Quân Ngân vĩnh viễn là đối tượng để các nữ tử chạy theo như vịt.

Sự văn nhã của y, cách nói năng của y, luôn luôn làm người ta say sưa nói chuyện.

Hơn nữa, bất đồng cùng Lãnh Tử Diễm, thái độ Quân Ngân ân cần, không chút ngang ngược công tử thế gia nên có.

Có thể nói là công tử thanh lịch, ôn nhuận như ngọc.

Mưa ngoài cửa sổ xe dần to, trong cửa kính xe lại im như tử địa.

Quân Ngân cùng Lãnh Tử Diễm đều nhìn hai phía hai bên, cũng không biết suy nghĩ cái gì.

Bỗng nhiên, xe đánh một vòng rẽ gấp, Lãnh Tử Diễm nhất thời ngồi không vững, vừa khéo nhào lên người Quân Ngân, Quân Ngân ôm hân, Lãnh Tử Diễm ngãng đầu liền chạm trúng con ngươi đen sáng như sao.

Ma xui quỷ khiến đưa tay kéo lấy mắt kính kia, muốn thấy rõ đôi mắt đó hơn.

Đôi mắt Quân Ngân thật sự rất đẹp, trong suốt, thanh khiết.

Giọng nói y cũng rất đẹp, giống như dòng suối nhỏ chậm rãi chảy xuôi.

Bất quá lời phun ra một chút cũng không êm tai.

"Lãnh thiếu gia, thích ôm ấp yêu thương đến thế sao?"

Lãnh Tử Diễm một tay kéo cổ Quân Ngân xuống, đầu rướn lên, chọc một cái lên cánh môi nhọt nhọt của Quân Ngân.

"Vậy Quân thiếu gia có muốn ném thử hay không?"

Môi trên như bị lông vũ phất qua, hơi ngứa, lại có chút nóng, Quân Ngân đẩy đối phương ra, thờ ơ.

"Ngươi cởi hết quần áo ra ta cũng không có hứng thú."

"Biến mẹ ngươi đi!"

Lãnh Tử Diễm kỳ thực rất ít khi mắng thô tục, bất quá quần với Dã Kê một phen, lời hạ tiện liền xông ra rất trôi chảy.

Quân Ngân khó chịu nhăn mày lại. "Về sau ít tới chỗ loại người đó chút."

Lãnh Tử Diễm ngồi thẳng thân thể không hề rảnh, hân cảm thấy có chút lạnh, da thịt trần trụi tiếp xúc với hàn khí trong không khí, bắt đầu lạnh run.

"Lưng ngươi sao lại thế này?"

Ban nãy lúc Lãnh Tử Diễm nhào vào ngực y, Quân Ngân lập tức phát hiện sau lưng đối phương huyết nhục lẫn lộn.

"Chém." Lãnh Tử Diễm điềm nhiên như không.

"Bị chém mà ngươi vẫn còn làm loạn cùng nam nhân?"

Nghĩ đến cái cảnh nam nhân xấu xí kia áp Lãnh Tử Diễm lên tường, Quân Ngân liền không kiềm được tức giận dâng lên.

Không nhìn được Lãnh Tử Diễm trần trụi, Quân Ngân bảo Tần Hiên cởi áo khoác ra.

"Không cần." Lãnh Tử Diễm thân nhiên lướt mắt qua áo khoác, mi mắt hạ, dùng thanh âm chỉ có Quân Ngân nghe được thấp giọng nói. "Ai biết bên trên dính thứ gì."

"Có ý gì?"

Nghe nói như thế, Quân Ngân nhú mày, con ngươi màu đen vẫn không dao động, nhưng bàn tay cầm áo khoác lại dừng ở giữa không trung.

"Hai người các ngươi quan hệ gì chính ngươi rõ nhất." Lãnh Tử Diễm thân nhiên liếc Tần Hiên ngồi phía trước, nhẹ giọng cười nói. "Tần đại ca, ngươi nói xem có phải không?"

Tần Hiến thanh âm u ám " Lãnh thiếu gia, có lẽ ngươi hiểu lắm gì đó."

" Đúng vậy, ta hiểu lắm." Lãnh Tử Diễm lười biếng khép mắt. " Dù sao thiếu gia nhà ngươi nghiêm cẩn lễ độ, sao lại giống ta, quần lấy một nam nhân được."

" Ngươi đang hoài nghi ta cùng Tần Hiến?"

Quân Ngân cảm thấy toàn bộ thái độ đứng mực của y cũng đã định trước sẽ bị đánh vỡ tối nay.

" Ngươi hoài nghi ta cùng hắn làm chuyện không dám nhìn người, cho nên... Quần áo này là bản...?"

Lãnh Tử Diễm xoay đầu, Quân Ngân dễ dàng biết hắn ngầm thừa nhận, một tay ném quần áo.

" Mặc vào, có bản cũng tốt hơn ngươi."

Lông mày hung hăng nhíu nhíu, Lãnh Tử Diễm quay đầu lại hung tợn nói. " Dù sao phụ thân cũng hết cách với ta, ta cứ như vậy! Chê ta bản thì cách ta xa một chút!"

Một câu cuối cùng cơ hồ là nghiêng răng nghiêng lợi gào ra.

" Lưu thúc, dừng xe." Quân Ngân lạnh lùng nói.

" Thiếu gia." Lưu thúc cẩn thận nói. " Bên ngoài mưa rất lớn."

" Dừng xe." Lập lại mệnh lệnh, không được phép nghi ngờ.

Xe chưa dừng ổn, Lãnh Tử Diễm đã mở cửa xe nhảy ra bên ngoài, kết quả trọng tâm bất ổn, thân thể muốn ngã ngửa xuống, ngay lúc hắn cho rằng mình sẽ chật vật đo đất, một bàn tay kịp thời ở phía sau ôm hắn.

" Sao lại bất cẩn như vậy?"

Người nói chắc chắn hơi cau mày, trên khuôn mặt quen lạnh nhạt có lẽ còn có thể mang chút sùng nịch. Trước kia, Lãnh Tử Diễm cũng từng không thể tự kiềm chế, thâm thâm sa vào cái loại ôn nhu kia, bất quá, đó đều là chuyện trước đây.

Lãnh Tử Diễm hất tay Quân Ngân ra, quay đầu lại cười nhạt nói. " Đa tạ Quân thiếu gia đưa ta một đoạn."

Quân Ngân sững sốt, thu hồi tay, gạt đầu. " Đừng khách khí."

Đem quần áo và dù đồng thời ném đi, đóng cửa xe rầm một tiếng, Quân Ngân hơi khép mắt.

" Tần Hiến, gọi điện thoại cho Lãnh gia, để bọn họ tới đón người."

" Dạ, thiếu gia."

" Thiếu gia." Lưu thúc nhìn nhìn kính chiếu hậu, có chút lo lắng. " Xe bám phía sau rất căng"

" A." Quân Ngân vén tóc đen ra sau. " Nhiều lần như vậy ta cũng đều sống qua được, chẳng lẽ còn sợ lần này?"

Mưa càng lúc càng mạnh, y phục Quân Ngân ném ra bị hắn tùy tiện cột quanh eo, dù thì không biết đã sớm bị đá vô cái cống ngầm nào. Trên đường không có mấy ai qua lại, người ngẫu nhiên đi ngang qua đều dùng một loại ánh mắt kỳ quái nhìn hắn, sau đó né đi rất xa.

Ai bảo Lãnh thiếu gia ở trần, sau lưng huyết nhục lẫn lộn, sắc mặt xanh mét, bộ dạng hung ác hận không thể giết người.

" Xin lỗi, vị tiên sinh này, có thể đưa ra chứng minh nhân dân không?" Cảnh sát tiến lên hỏi.

Chứng minh nhân dân, Lãnh Tử Diễm sờ soạng khắp toàn thân, ngoại trừ y phục Quân Ngân cho, thật sự không có thứ dư thừa gì.

" Mất."

" Vậy tiên sinh tiên ngài trú ở đâu?"

" Ngự Thành."

" Vậy xin hỏi là nhà nào?"

Ngự Thành là nơi người giàu có hữu danh hữu thực tụ tập, cảnh sát rõ ràng không tin.

" Lãnh gia."

" Vậy xin hỏi là Lãnh gia... Ngô....."

Thằng cóm chết tiết này vẫn không cảm mồm, sau khi đập cảnh sát đến răng rơi đầy đất, Lãnh Từ Diễm mới thoải mái hơn một chút.

Đang lúc hấn tâm tình không tốt thế này, thằng cóm kia không phải tự nhào đầu vào họng súng sao ?

Bất quá Lãnh Từ Diễm đắc ý không được bao lâu, một đám cảnh sát vây tới, dùng dùi cui điện giật hấn không thể nhúc nhích.

Lúc bị còng tay quăng lên xe cảnh sát, Lãnh Từ Diễm mới bắt đầu nghiêm túc suy nghĩ, cần phải ứng phó ra sao với lửa giận của phụ thân nhà mình.

Bạn đang đọc truyện *Ám Dạ Trảm Luân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6

Không chỉ đánh cảnh sát, còn chống cự, đáng sợ hơn nữa chính là người này cư nhiên không mặc y phục nông nghênh đi trên đường phố.

Lãnh Từ Diễm mới bị đưa tới đồn, cảnh sát phụ trách giam giữ không chút suy nghĩ liền quăng hơn mười côn lên tấm lưng trần trụi của hấn.

Sau lưng vốn mang thương tích, lập tức da tróc thịt bong, bất quá Lãnh Từ Diễm bị phụ thân nhà mình đánh quen rồi, tuy nói dùi cui cảnh sát có phần thô hơn roi của phụ thân, lực đạo cũng nặng hơn một chút, nhưng chỉ hơn mười côn, Lãnh Từ Diễm ngoại trừ đầu hơi choáng, thật sự không có cảm giác gì đặc biệt.

Cảnh sát thấy hấn cương ngạnh, vừa bội phục vừa tức giận.

" Còn trẻ tuổi, lại không biết học tốt."

" Ta sao lại không học tốt ?"

Lãnh Từ Diễm nhếch nhếch mày, vô luận là ở Trường quân đội quý tộc Đế quốc trước kia hay ở Học viện Hoàng gia bây giờ, hấn đều là người nổi tiếng, tên cảnh sát nhãi nhép này lại nói hấn không học tốt.

" Vậy trên cái này của ngươi là sao?"

Cảnh sát dùng dùi cui chọc chọc nụ hoa hấn, bên trên có vết cắn rõ ràng, sưng như anh đào, cảnh sát cười có chút đáng khinh nói.

" Thích người khác cắn chỗ ấy của ngươi?"

Mặc dù hai tay bị còng, chỉ dùng khuỷu tay thôi, nhưng Lãnh Từ Diễm đã đem tên cảnh sát không biết sống chết kia thụi đến hộc máu, chỉ sợ nội tạng cũng bị trọng thương.

Bộ dạng hung thần ác sát của hấn làm các cảnh sát khác hơi chùng bước, nhưng họ cũng không ngồi yên, nhanh chóng xáp tới đánh hội đồng, bắt hấn lại.

Dùi cui, quyền cước hạ xuống không chút lưu tình, Lãnh Từ Diễm chỉ có thể ôm đầu tận lực tránh né. Đợi tới lúc cảnh sát xả giận xong, Lãnh Từ Diễm toàn thân cao thấp đã không còn một chỗ nguyên vẹn.

Hấn phun máu trong miệng ra, lạnh giọng.

" Lũ cóm các ngươi cũng nên đổi hết đi."

Một cảnh quan dùng ánh mắt miệt thị chăm chăm nhìn Lãnh Từ Diễm - không có chỗ nào khác với chó chết nhưng vẫn kiêu ngạo đến không chịu được, thần nhiên hạ lệnh.

" Đưa hấn tới phòng 01 đi."

Trong phòng 01, tù phạm nếu không phải dùng mảnh nhất, thì chắc chắn là ghê tởm nhất.

Mười kẻ bên trong cũng không ngoại lệ, đều là phạm tội hiếp dâm.

Bộ dạng sa sút của Lãnh Từ Diễm, thấy thế nào cũng là kẻ không quyền không thế, hơn nữa buộc kiện y phục che đầy phía dưới, nông nghênh đi trên đường phố.

Người như vậy, vừa vịn đưa vào để uy một đám lang kia.

"Bây giờ mấy giờ?"

Cảnh sát lỏi Lãnh Tử Diễm không ngờ người này lại bình tĩnh như thế, hùng hùng hổ hổ nói.

"Hai giờ sáng."

Gã vươn tay nhéo nhéo nhũ tiêm Lãnh Tử Diễm.

"Gia hỏa nguoi tỉnh tỉnh mãnh liệt thế này, hợp với khẩu vị chúng nhất, vào phòng 01 cho nguoi ném mùi đau khổ."

Nhất định phải chém rớt cái tay kia, Lãnh Tử Diễm diện vô biểu tình nhìn bàn tay không ngừng đảo quanh trên ngực mình, nếu không phải thật sự không thể bị đánh một lần nữa, hẳn sớm đã bạo phát.

"Hắc, Tiểu Lí, không tới vui vẻ sao?"

Cảnh sát bên cạnh ồn ào nói. Đêm dài dần lạnh, tất cả mọi người đều muốn tìm chút việc vui để làm.

Vài năm gần đây, cục trưởng sở cảnh sát cùng Tướng quân quan hệ vô cùng tốt, ngay cả đám cảnh sát tép riu họ cũng ngang ngược lên. Người vô gia cư bị ném vào tù nếu nhìn thuận mắt, mấy cảnh sát thường thay nhau ra trận, làm tới chết người là chuyện bình thường.

Hoàng thất cùng Quân bộ bận bịu đối phó mấy Đại gia tộc kia, đối với những thứ dơ bẩn vậy khắp sở cảnh sát thường mắt nhắm mắt mở, chỉ cần không chọc tới người của họ, căn bản không quan tâm.

Lãnh Tử Diễm thân hình cao to, bộ dạng anh tuấn, có thể nói rất hợp với khẩu vị mấy tên cảnh sát.

Có người thẳng thắn đề nghị.

"Làm biếng đưa tới phòng 01 quá, mấy người chúng ta hưởng dụng liền hảo."

Nắm nhũ tiêm Lãnh Tử Diễm, Tiểu Lí lập tức ngắt nhéo, thân thể nghiêng qua muốn hôn cổ Lãnh Tử Diễm, Lãnh Tử Diễm thế nào lại để gã đạt được, luôn chân đá một cái.

Tiểu Lí một tay ghim cổ chân hắn, mặt mày nham hiểm, chậm rãi dụng lực...

Bạn đang đọc truyện *Ám Dạ Trảm Luân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7

"Thiếu gia chúng ta cũng không phạm phải tội gì, đây là các nguoi bắt giữ phi pháp."

"Xin lỗi tiên sinh, căn cứ dự luật điều thứ 309, người có thể nguy hại cho an ninh đô thị, cảnh sát có quyền tạm giam vô điều kiện."

"Nguy hại an ninh đô thị?"

Quản gia Lãnh phủ nheo mắt, từng bước một đến gần cảnh sát đang cản đường mình.

"Ý nguoi là nói, người thừa kế thuận vị nhất Lãnh gia là kẻ nguy hại an ninh đô thị?"

"Xin lỗi, tiên sinh bất kể hắn là người thừa kế gia tộc hay dân chúng bình dân, chúng ta đều đối xử bình đẳng."

Khí thế sắc bén của đối phương khiến người ta sợ hãi, cảnh sát lui hai bước, nuốt nước miếng nói.

"Tiên sinh, xin đừng cản trở chúng ta thi hành công vụ."

Ngoại trừ quản gia đang khắc khẩu với cảnh sát, đại sảnh còn ngồi một nam tử trung niên.

Mặc dù ngồi im không nói, nam tử trung niên lại làm cho người ta có cảm giác không thể khinh thường.

Tóc chải kỹ lưỡng đến từng sợi, y phục trắng thớm, thần sắc kiêu căng như quý tộc, đều nói rõ thân phận cao quý không thể nghi ngờ của nam tử trung niên.

" Ta nghĩ chúng ta có hiểu lầm gì đó."

Nam tử trung niên đứng lên, chậm rãi đi đến trước mặt cảnh sát, mặc dù khuôn mặt ảm áp, lại vô hình trung áp bức người khác, y vươn tay, mỉm cười.

" Xin chào, Lãnh gia gia chủ Lãnh Thừa Phong."

" Xin.... Xin chào... Vương... Vương Tự..."

Tiểu cảnh sát nom nớp lo sợ vươn tay. Vị nam tử trung niên phong thái nhẹ nhàng đó là Lãnh gia gia chủ Lãnh Thừa Phong sao ?

Làm việc ở Kinh đô, có ba phương nhân vật trăm triệu lần không thể chọc tới. Thứ nhất Hoàng thất, thứ hai Quân bộ, còn lại chính là thế lực gia tộc do Quân gia cùng Lãnh gia đứng đầu.

Thời gian Quân gia cùng Lãnh gia tồn tại lâu bằng Hoàng thất, là gia tộc cổ xưa hữu danh hữu thực.

Vương Tự đã bắt đầu than khóc cho vận mệnh bản thân, không, là cả lãnh đạo phòng cảnh sát.

Ai biết đám đồng nghiệp như lang như hổ kia có đem cái Lãnh gia thiếu gia trần trụi từ hình tại chỗ hay không.

" Con ta từ nhỏ đã tiếp nhận nền giáo dục quý tộc nghiêm khắc, ngay cả Vương phi cũng khen hấn có tri thức hiểu lễ nghĩa, tuân thủ lễ nghi, ngạo ngễ thanh niên tài tử như vậy sao lại nguy hại an ninh đô thị?"

Lãnh Thừa Phong cầm lấy điện thoại trên bàn, vỗ vỗ bả vai Vương Tự, lời nói sâu xa.

" Hướng thủ trưởng người xin chỉ thị đi, ta muốn chúng ta nhìn rõ mọi việc, cảnh sát tiên sinh chắc chắn có thể tin nh từ ta trong sạch."

Vương Tự về mặt đau khổ tiếp nhận điện thoại, nếu cái gia hỏa quang thân loạn choạng trên đường kia cũng có thể gọi là có tri thức hiểu lễ nghĩa, tuân thủ lễ nghi, Vương Tự già có thể là người được khen thưởng nhiều nhất năm nay.

" "A lô, ta là Vương Tự, ai ai, là như vậy..."

Lúc Vương Tự nói chuyện, Lãnh Thừa Phong cũng tiếp một cú điện thoại.

" Chuyện gì?"

" Gia chủ, tin tức vừa nhận, tiểu tử Quân gia đã xảy ra chuyện."

" Có bị thương nặng không?" Lãnh Thừa Phong cau mày tao nhã, ánh mắt liếc về phía Vương Tự bên kia.

" Tình hình cụ thể vẫn chưa rõ ràng."

Đầu bên kia điện thoại lo lắng nói. " Gia chủ, người nói xem việc của thiếu gia có thể cũng là do bọn hấn gài hay không?"

Lãnh Thừa Phong không nói tiếp, Vương Tự diện vô biểu tình đi tới.

" Xin lỗi, Lãnh tiên sinh, Lãnh thiếu gia ở đây lúc hai giờ đánh tàn phế hai cảnh sát, làm bị thương mấy người, dù hấn là Hoàng tử cũng đồng tội như thứ dân. Căn cứ Dự luật Hoàng gia điều 119, chúng ta áp dụng biện pháp tạm giam hình sự với Lãnh thiếu gia, mười lăm ngày sau, ngài có quyền bảo lãnh chờ thẩm vấn."

Bàn tay cầm điện thoại căng thẳng, Lãnh Thừa Phong bình tĩnh hạ lệnh với cấp dưới ở đầu dây bên kia.

" Lập tức giúp ta liên hệ với Hạ cục trưởng của sở cảnh sát."

" Dạ, gia chủ."

Lãnh Thừa Phong một lần nữa ngồi trở lại ghế dựa, ánh mắt nhìn Vương Tự như nhìn một người chết.

" Lá gan người rất lớn."

" Công bằng chấp pháp thôi." Vương Tự lau lau mồ hôi trên trán.

" Cấp trên cho người bao nhiêu ưu đãi?"

" Lãnh tiên sinh nói đùa."

" Ta là sợ người có mệnh thắng quan, lại không có mạng hưởng thụ."

"Ha ha, đây đều là mệnh lệnh bên trên, Lãnh tiên sinh hà tất phải làm khó những người bên dưới chúng ta."

"Không thể, ta là kẻ có thù tất báo đệ nhất!" Lãnh Thừa Phong vẻ mặt lạnh nhạt, thanh âm lại lộ ra tầng tầng hung độc. "Nhất là kẻ chọc tới con ta, chưa ai có được kết cục tốt đẹp."

Tiếng chuông điện thoại lại vang lên, quân gia cung kính đưa điện thoại cho Lãnh Thừa Phong.

"Thế nào?"

"Gia chủ, Hạ cục trưởng... Không liên lạc được..."

"Liên lạc với mấy ả nhân tình." Lãnh Thừa Phong cười lạnh nói. "Tiện thể chuyển lời đến hân, tuy mấy năm nay các Đại gia tộc chúng ta bị chèn ép một chút, nhưng làm sao cũng không nghèo túng đến mức lật không đổ một cục trưởng sở cảnh sát."

Bạn đang đọc truyện *Ám Dạ Trảm Luân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8

Mười phút sau.

"Gia chủ, Hạ cục trưởng nói thiếu gia phạm luật, hân cũng vô pháp. Còn nhờ gia chủ hạ thủ lưu tình, đừng liên lụy người vô tội."

Đôi môi tao nhã gât gao mím chặt, Lãnh Thừa Phong mắt phủ sương lạnh, như gió lốc càng quét.

"Ta đã biết."

"Gia chủ...?"

Trên mặt quân gia lộ ra vẻ lo lắng, hai tiếng trước Quân thiếu gia gọi điện thoại báo đi đón thiếu gia, kết quả người không đón được, lại nghe tin thiếu gia bị đưa tới phòng cảnh sát. Vốn tưởng rằng gia chủ tự mình đến một chuyến, phòng cảnh sát chắc chắn sẽ thả người, không nghĩ sẽ gặp phải nhiều trở ngại như vậy. Phòng cảnh sát luôn có rất nhiều hoạt động không thể để người nhìn, lỡ đâu...

"Giúp ta tra sổ của Thừa tướng phủ."

Thanh âm Lãnh Thừa Phong vẫn vững vàng, nhưng bàn tay chậm rãi thu chặt lại để lộ tâm trạng phần nộ cùng kinh hoàng của y. Con của y mà có bất trắc, y tuyệt đối phải khiến bọn cảnh sát này hối hận vì đã sinh ra trên đời.

Lãnh Thừa Phong có khả năng đấu đá cùng Hoàng thất và Quân bộ nhiều năm như vậy, sao có thể ôn nhu nhô nhô như ở ngoài mặt?

Y rốt cuộc có bao nhiêu tàn nhẫn thô bạo, trước giờ chỉ có Lãnh Tử Diễm mới thật sự rõ ràng.

Lãnh Tử Diễm từ nhỏ chính là lớn lên trong huyết vũ tình phong của Lãnh Thừa Phong.

Bảy tuổi, bị ném vào trong núi lớn, khó khăn lắm mới bò ra được, kết quả, vì ôm phụ thân oa oa khóc lớn mà bị nhốt tới mười ngày.

Mười tuổi, Lãnh Thừa Phong nắm bàn tay cầm súng của Lãnh Tử Diễm, giúp hân lần đầu tiên giết người. Mà người kia còn là đường thúc của Lãnh Tử Diễm, vì muốn mưu đoạt vị trí gia chủ, bị Lãnh Thừa Phong không chút lưu tình đuổi cùng giết tận.

Mười ba tuổi, Lãnh Tử Diễm đã một thước bảy, khuôn mặt anh tuấn kiên nghị làm hân không lộ chút vẻ trẻ con. Lãnh Thừa Phong ôn hoà để con trai tham gia một trận hắc bang máu lửa. Kết quả, Lãnh Tử Diễm chém chết ba người, chém thương năm người, bị chém bảy đao, quang vinh chiến tích.

Mười bốn tuổi, Lãnh Tử Diễm vào học Trường quân đội quý tộc Đế quốc, ngày đầu tiên cùng con trai Tướng quân phát sinh tư đầu, Lãnh Tử Diễm nguyên mặt bị đánh cho hoàn toàn biến dạng, Lãnh Thừa Phong cau mày nói, Lãnh Tử Diễm làm mặt mũi Lãnh gia mất hết.

Từ đó về sau, kỳ nghỉ, vô luận dài hay ngắn, Lãnh Thừa Phong đều để Lãnh Tử Diễm chen vào tham gia huấn luyện bộ đội đặc chủng, cho đến lúc hân mười tám tuổi, Lãnh Thừa Phong phát hiện hân lại phát sinh quan hệ cùng binh sĩ hợp ý, loại huấn luyện tàn khốc đó mới tuyên bố kết thúc.

Nhưng mặc dù kỳ nghỉ ở trong nhà, Lãnh Thừa Phong cũng có đủ loại phương pháp gây sức ép Lãnh Tử Diễm.

Trong mắt Lãnh Thừa Phong, một người thừa kế ưu tú, vô luận là thể năng hay tâm tính đều phải tài ba, cũng không được có chút tí vết.

Tóm lại, Lãnh Từ Diễm chính là dân trường thành trong đoạn lịch sử huyết lệ tàn khốc đó, phản kháng liên tục trong đàn áp, lại bị đàn áp liên tục trong phản kháng.

Mà bây giờ, sự huấn luyện khắc nghiệt của phụ thân rốt cuộc tỏ rõ hiệu quả.

Mặc dù mắt cá chân bị bóp nát, cổ tay cũng bị còng, trên người không biết có bao nhiêu thương tích.

Lãnh Từ Diễm vẫn đứng mảnh như bèo diển.

Dù sao cũng không phải lần đầu tiên bị phụ thân tùy tiện ném vào đầu đó, không khéo chính là phụ thân biến thái mượn việc này trừng phạt hắn.

Chọc giận phụ thân, làm loạn cùng người Hắc Phó, bị bắt đến phòng cảnh sát, tội danh nào cũng đủ để phụ thân lột da hắn.

Nếu phụ thân muốn để bọn cảnh sát hỗn đản này giúp hắn nhớ sâu khắc kỷ, cũng không phải không thể.

Nếu là thế, hắn nhất định phải đem toàn bộ lũ gia hỏa dám cả gan ham muốn thân thể hắn đánh tới bở lén bở càng, nếu không, thế nào có thể thỏa mãn tâm tính quý tộc kiêu ngạo của phụ thân?

Cửa bỗng nhiên kết một tiếng bị người mở ra, ngọn đèn hôn ám lờ lờ ra bóng đen nồng đậm phía sau nam tử đang đi vào.

Thân hình thon dài, vai rất rộng, eo thân thon khỏe.

Cảnh mạo (nón cảnh sát) che khuất phân nửa khuôn mặt y, chỉ lộ ra sống mũi cao thẳng cùng vòng cằm kiên nghị.

Cả người phát ra một loại sắc bén gần như đao nhọn.

Nam tử lạnh mắt nhìn chằm chằm đám người vây đánh Lãnh Từ Diễm, vươn tay kéo cửa sắt ra thật lớn.

"Cút!"

Một đám cảnh sát không ai nhận biết nam tử, nhưng huân chương quý tộc đeo trên vai nam tử biểu hiện thân phận hoàng gia tôn quý. Liếc mắt lẫn nhau, vô luận là đứng hay nằm cũng ăn ý đi ra ngoài, đương nhiên người tiến vào làm cho bọn họ cực kỳ kiêng kỵ.

Máu loãng theo trán vắt trên mí mắt, Lãnh Từ Diễm lại không kịp lau đi.

Mắt không chớp một khắc, hung hăng nhìn chòng chọc nam tử phía trước.

Y từng bước đến gần, Lãnh Từ Diễm liền đề phòng lui xuống.

Nam tử cởi cảnh mạo, tiện tay vứt một cái, lộ ra khuôn mặt tinh tế.

Ánh sáng mờ hồ chớp chòn, thoáng nhuộm quang sắc nhàn nhạt trên gương mặt y. Không còn lạnh lùng cao cao tại thượng, cũng không mang theo tư thái bàng quang ngạo mạn.

"Thấy ta nguoi liền khản trương như vậy?"

"Cái rắm!"

Lãnh Từ Diễm nắm chặt dùi cui trong tay, đây là thứ hắn đoạt lấy từ một cảnh sát trong hỗn chiến ban nãy. Không có dùi cui này, hắn không chắc có thể chống đỡ đến bây giờ.

Nam tử thân nhiên cười, nhưng nụ cười này quyết không thể làm người ta thả lỏng cảnh giác.

"Học viên ưu tú của Trường quân đội quý tộc Đế quốc, tại sao nửa năm trước đột ngột chuyển tới Học viện Hoàng gia?"

Đi đến trước mặt Lãnh Từ Diễm đại khái một thước rưỡi, nam tử liền không tiến tới nữa, mà rảo bước tại chỗ. Giày da phát ra tiếng vang thanh thúy, từng tiếng hung hăng đập vào trong lòng Lãnh Từ Diễm.

"Trên đường tới đây, ta một mực suy nghĩ, nhưng sao cũng không tìm ra đáp án, bây giờ Lãnh thiếu gia có thể thay ta giải thích nghi hoặc này hay không?"

Bạn đang đọc truyện *Ám Dạ Trảm Luân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9

" Câu hỏi ban nãy, trả lời ta!"

" Ta muốn chuyển thì chuyển."

Khóe miệng nam tử nhếch lên, câu ra một độ cung ưu mỹ.

" Nửa năm không gặp, ngươi lại biến thành hung hãn, bắt quá, ta thích bộ dáng không sợ chết này của ngươi."

Y ngửa cổ, cười bỏ khóa cúc áo thứ nhất, sau đó khóa thứ hai, khóa thứ ba.

Động tác rõ ràng linh hoạt, nhanh chóng lộ ra thân trên tinh hãn.

Cơ thịt rắn chắc mà không khoa trương, tràn ngập vẻ đẹp của sức mạnh nam tính.

" Không có ta quần giáo, liền đem mình biến ra cái bộ đức hạnh này."Nam tử bữu môi lắc đầu, vừa nói vừa cởi quần dài." Xem ra ta vẫn phải thời thời khắc khắc ở bên cạnh ngươi mới được."

" Ngươi sao lại không chết trên chiến trường?"

Lãnh Tử Diễm cau mày, biểu tình mườì phản không kiên nhẫn.

Nam tử nhẹ nhàng xoay hai bước về trước, nâng cằm Lãnh Tử Diễm lên.

" Gần đây vất vả cùng dã nam nhân nào? Miệng học thật thối."

Nói xong, y liền cúi xuống gặm cánh môi mỏng kia, giữa chỗ dây dưa nghe thấy mùi máu tươi.

Y thích mùi vị kia, nguy hiểm, kích thích.

" Đường eo của ngươi vẫn thanh thoát như vậy."

Cánh tay thon dài dọc theo eo bụng trượt đến mông, y nhẹ nhàng nhéo nhéo cái mông săn chắc, thấp giọng nói.

" Cũng không biết chỗ này có còn chặt hay không."

Lãnh Tử Diễm một cái tát hất văng cái tay làm loạn kia, diện vô biểu tình nói.

" Ngươi không biết chuyện quan trọng nhất bây giờ là đưa ta tới bệnh viện hả?"

" Ta thấy ngươi sinh long hoạt hổ, rõ ràng là muốn ta làm ngươi."

Nam tử đột ngột phát lực, mạnh bạo đẩy Lãnh Tử Diễm lên tường, quần xiết gắt gao, không cho đối phương có chút cơ hội phản kháng, y một ngụm cắn lên nhũ tiêm Lãnh Tử Diễm, cực kỳ giống mãnh thú tàn bạo.

Nhũ tiêm bị dùng sức kéo ra hướng ngoài, Lãnh Tử Diễm cũng đau đến ứa ra mồ hôi lạnh, gương mặt vận vẹo không ra hình người.

" Cút ngay!"

Nam tử không chút để ý tới hần, môi lưỡi cắn trên nhũ tiêm, phát ra tiếng lách sách dâm mỹ.

Phanh một tiếng, đùi cui cùng quyền chưởng đâm mạnh vào nhau.

Lại phanh một tiếng, lần này nam tử lấy mu bàn tay ngăn cản, mu bàn tay không có việc gì, đùi cui lại đứt thành hai đoạn.

Lãnh Tử Diễm hoàn toàn nổi giận, nâng đầu gối lên, hung hăng thúc hướng hạ thể nam tử. Một kích súc thể vẫn chưa thực hiện được, nam tử phảng phất như đã sớm biết động tác Lãnh Tử Diễm, thân hình hơi tránh ra sau, nhẹ nhàng bắt lấy đùi phải Lãnh Tử Diễm nâng lên.

Hai tay bị còng, đùi phải bị chế trụ, chân trái có thương tích, nhưng Lãnh Tử Diễm cũng không nhụt chí.

Đùi phải đập xuống một cái, xoay thân bật lên, chân trái cùng lúc dùng sức, tập kích mặt trái nam tử, nửa thanh đùi cui trong tay cũng đồng thời ném ra.

Nhưng quá chậm, ở trong mắt nam tử, động tác Lãnh Tử Diễm giống như một pha quay chậm.

Né tránh, xuất kích, mọi thứ đều phát sinh như ánh chớp.

Hai giây sau, Lãnh Tử Diễm đã bị nam tử quăng qua vai ném xuống đất.

'Ba'

Thương sau lưng vỡ ra, Lãnh Tử Diễm tức khắc cắn răng một trận, có kiểu ném người như vậy sao?

"Mỗi lần đều chơi trò muốn chống còn mời này, ngươi không biết như vậy sẽ làm ta thêm hưng phấn?"

Nam tử ghé sát nằm trên người Lãnh Tử Diễm, hôn tới hôn lui bên gương mặt vẫn cố sức né tránh mình.

"Tại sao lại giấu ta chuyển trường?"

"Giấu ngươi?"

Lãnh Tử Diễm hừ thật mạnh.

"Ngươi có thể bớt tự phụ quá mức hay không, lẽ nào trước khi chuyển ta phải thỉnh cầu ngươi đồng ý?"

Bạn đang đọc truyện *Ám Dạ Trảm Luân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

Trong hai mươi năm huyết lệ của Lãnh Tử Diễm, có phân nửa do phụ thân tạo thành, nửa còn lại, phải dành công cho Tướng quân công tử Lăng Diệp.

Lăng Diệp hồi nhỏ hoàn toàn nhìn không ra là một kẻ có khuynh hướng bạo lực, tính cách ngược lại hết sức ôn thuận, thậm chí động một tí liền khóc nhè.

Khi đó, quan hệ giữa Quân bộ cùng Đại gia tộc còn chưa căng thẳng như vậy, thường xuyên tổ chức tiệc rượu quý tộc, cảnh tượng hai bên hoà thuận vui vẻ.

Lãnh Tử Diễm cùng Lăng Diệp chính là bắt đầu hiểu biết nhau ở loại hội tụ nhằm chán kia.

Lần đầu tiên gặp mặt, hai người đều năm tuổi.

Lãnh Tử Diễm năm tuổi đã có khí thế mảy ngang mắt ngược, mà Lăng Diệp năm tuổi còn nước mũi lòng thông, vừa lùn vừa ốm, nhút nhát trốn phía sau Tướng quân.

Đương nhiên Tướng quân cũng không thể nào hài lòng với một thằng con như thế, trong lời nói có kín đáo phê bình.

Nhưng có điều, chỉ lấy cái thân phận Tướng quân công tử kia quơ quơ ra chơi thôi, cũng không có tiểu hài tử quý tộc nào dám cả gan xem thường Lăng Diệp.

Lãnh Tử Diễm coi như là một ngoại lệ.

Có kẻ chọc Lãnh Tử Diễm, Lãnh Tử Diễm chắc chắn sẽ đem kẻ kia đánh cho tới bà má nó cũng không nhận ra nổi.

Có người chọc Lăng Diệp, Lăng Diệp chỉ biết xụ cái mặt bé xíu xuống, khóc đến kinh thiên động địa.

Lãnh Tử Diễm rất ghét con nít khóc nhè, nhất là nam sinh.

Lãnh Tử Diễm hồi nhỏ lòng dạ sao tốt được, thấy người không quen chắc chắn sẽ ăn hiếp tới cùng.

Người hầu bưng lên điểm tâm xinh xắn, Lăng Diệp vừa mới vươn tay muốn lấy, Lãnh Tử Diễm một cái liền chụp tay nó mở ra, trong ánh mắt khó hiểu của đối phương ném vào miệng mình.

"Không cho ngươi ăn!"

Lãnh Tử Diễm đắc ý dương dương tự đắc, dùng miệng ra oai.

Lặp đi lặp lại nhiều lần, tiểu bằng hữu khác đều ăn no đến muốn bẻ cái bụng, Lăng Diệp thì một cái cũng chưa nếm được.

Hơn nữa, một khối điểm tâm cuối cùng sót lại còn bị Lãnh Tử Diễm cầm đi lấy lòng Quân Ngân.

Lăng Diệp rất ủy khuất, nhưng Lãnh Tử Diễm cao hơn nó, cũng mạnh hơn nó, còn có Quân Ngân đỡ lưng, chắc chắn là đánh không lại, sau đó Lăng Diệp thừa lúc Lãnh Tử Diễm không chú ý, lén chạy tới móc Lãnh bá phụ.

Vốn muốn Lãnh bá phụ trừng phạt cái nam hài ức hiếp mình một chút thôi là được rồi, ai ngờ Lãnh bá phụ giận tím mặt mày, trước mặt mọi người liến lộn quần Lãnh Tử Diễm ba ba đánh mưòi roi mây.

Tướng quân bất mãn với Lăng Diệp tính tình nhu nhược, khiển trách không thôi.

Lăng Diệp vừa thấy cái mông nhỏ nộn nộn của Lãnh Tử Diễm che kín vết roi, lập tức liền cảm thấy mông mình cũng đau lên.

Rốt cuộc, Lãnh Tử Diễm không khóc, Lăng Diệp trái lại khóc âm âm muốn nhào ra luôn.

Mối liên hệ giữa hai người xem như kết thành từ đó, Lãnh Tử Diễm liền không cho Lăng Diệp tươi mặt nổi một ngày.

Sau khi hai người vào cùng một trường tiểu học, trong cặp sách Lăng Diệp thường hay xuất hiện gián chết, mỗi lần đều sợ tới mức mặt mày xanh lè xanh lét, nó yên lặng cúi đầu trong tiếng ồn ào của các học sinh xung quanh.

Lăng Diệp không ngốc, biết rõ người có thể chinh mình cũng chỉ có một mình Lãnh Tử Diễm.

Thời thơ ấu của Lăng Diệp chính là êm đềm trôi qua với sự phụ họa tận tình của gián chết, rắn ngủi, sâu róm cùng một đồng gì đó mắc ói, chờ nó có thể mặt không đổi sắc bình tĩnh đem cái quỷ nào đẩy trong cặp sách ung dung quăng xuống, đã là chuyện hai năm sau.

Hai năm sau, Lãnh Tử Diễm xấp xỉ bảy tuổi, trên cơ bản hiểu được tình cảnh của Lãnh gia, đặc tội với Tướng quân là trăm triệu lần bất hảo.

Hắn bắt đầu trở nên quy củ, hành vi xử sự như một quý tộc tiêu chuẩn, ít ra ở mặt ngoài là như thế.

Mà tính cách lại vì phụ thân thiết huyết giáo dục, càng biến hoá kỳ lạ, toàn thân phát ra khí tức băng lãnh người khác chớ tới gần.

Lãnh Tử Diễm như thế, Lăng Diệp đương nhiên đã xa càng xa nữa, quan hệ hai người cũng dần xa lạ.

Cho đến lúc mười bốn tuổi, nhập học Trường quân đội quý tộc Đế quốc, Lãnh Tử Diễm mới cảm nhận được cái gì gọi là phong thủy thay phiên luân chuyển.

Lăng Diệp như đột biến chỉ trong một đêm.

Quân trang thẳng thớm tôn lên thân hình thon dài, lão luyện mà lãnh khốc.

Dung nhan tuấn mỹ không chút tí vết, như được tỉ mỉ điêu khắc mà thành.

Sóng mũi cao thẳng, cánh môi kiên nghị.

Khiến người ta kinh ngạc nhất chính là cặp mắt kia, hẹp dài, sắc nhọn, mang tà khí nhiếp hồn đoạt phách.

Lãnh Tử Diễm chưa kịp lấy lại tinh thần, đã bị đem làm bao cát nện cho một trận.

Thuở nhỏ được nghiêm khắc huấn luyện, đối mặt cùng một lúc với mấy quân nhân đặc chủng, Lãnh Tử Diễm cũng sẽ không hoàn toàn không thể đánh trả một cái như vậy.

Nhưng cái Lăng Diệp từng nhu nhược mặc hắn ức hiếp, lại đánh cho mặt hắn hoàn toàn biến dạng, mức độ mười ngày mới khôi phục.

Đại khái đây là oán khí trước kia tích tụ đã lâu, một khi bùng nổ liền thu về không được, Lăng Diệp không có việc gì cũng tóm Lãnh Tử Diễm ra tằm quất miễn phí một chập.

Trong sáu năm, số lần hai người đánh nhau thật sự không thể tính toán.

Từ bị động chịu đòn ban đầu, qua bảo hộ bộ vị mấu chốt không thể dễ tổn thương, đến cuối cùng có thể phản kích hữu hiệu, sức mạnh của Lãnh Tử Diễm đạt được tiến bộ nhảy vọt.

Bất quá, vô luận Lãnh Tử Diễm có nghiêm khắc rèn luyện bản thân ra sao, một khi gặp phải Lăng Diệp vũ lực cường hãn, hầu như chung quy không tránh được vận mệnh bị dẫn tề tái cho một trận.

Chương 14

"Ta bắt quá mỏi đề người thôi, thân thể người liền hưng phấn lên, nhất là phía sau, ướt đến không chịu được."

Lời nói rõ ràng khiến người ta mặt hồng tim nổi, tiếng khàn khàn lại bình tĩnh đến mức lạnh xương sống, trái lại lộ ra một ý vị độc đáo.

Lăng Diệp kéo tay Lãnh Từ Diễm xuống thâm nhập hạ thể hắn.

"Người sờ đi, có phải dính phốc phốc hay không?"

"Người..."

Thân thể vừa bị trêu chọc hoàn toàn không chịu nổi kích thích, khuôn mặt anh tuần nhiễm vết tích tình dục, gọi cảm mà mê người.

"Tiến vào."

"Mới nói mấy câu với người, liền không nhịn được?"

Lăng Diệp cười nhẹ, ôm lấy Lãnh Từ Diễm, đem người khóa trên song sắt.

Với chiều cao của Lãnh Từ Diễm, vừa vặn chỉ có thể mũi chân chạm đất, hắn kéo còng tay, con người đen phủ hơi nước lộ vẻ bất mãn.

Bất quá, bất mãn kia nhanh chóng bị Lăng Diệp xuyên tạc thành ra sức quyến rũ.

"Đừng gấp..."

Lăng Diệp vươn đầu lưỡi, bỗng chốc liếm qua cổ Lãnh Từ Diễm.

"A..."

Hầu kết chuyển động kịch liệt, lẫn khuất tiếng rên rỉ trầm đục, giống như thuốc thúc tình, chọc người dục hỏa đốt cháy.

Đầu ngón tay lạnh lẽo đột nhiên kẹp lấy núm tiêm nhô lên, vặn xoắn trở đi trở lại, cho đến lúc hoàn toàn đứng thẳng, nở ra màu sắc sặc sỡ.

"Thật xinh đẹp, tựa như hoa."

Lăng Diệp nhếch môi cười, nụ cười mê người.

"Nửa năm không gặp... Ta.... Hình như có hơi nhớ người..."

Bàn tay lạnh lẽo nhanh chóng nóng lên, lòng đến mức Lãnh Từ Diễm toàn thân run run, môi nhạt không ngừng giật giật, hơi thở phun ra hùng hục.

"Ta cũng nghĩ tới người... Nghĩ người chết luôn rồi... A...."

Bàn tay nhanh chóng dịch xuống, quanh quẩn qua lại ở eo bụng.

Da thịt màu mật ong gắt gao hấp lấy bàn tay Lăng Diệp như keo dính, "cụm" lửa trong mắt bốc cháy lách tách, Lăng Diệp ngậm lấy môi Lãnh Từ Diễm, hai tay đỡ hai chân hắn lên, vật ngẩng cao bức thiết tiếp xúc thân mật với gốc đùi đối phương.

Lãnh Từ Diễm hé miệng phối hợp, đầu lưỡi trắng mịn lập tức tiến vào, xảo quyết châm lửa khắp nơi.

Môi lưỡi tương giao, lách sách lách sách.

Ngoài song sắt sao lạnh điểm trời đêm, trong song sắt kích tình như lửa.

Ai cũng không phục ai, đầu lưỡi liên tục dây dưa, truy đuổi.

Đến lúc chia tách, trên mặt hai người đều nhiễm đỏ, chặt vật lại tình sắc.

Khóe môi Lãnh Từ Diễm vắt ngang thóa dịch, trong ánh mắt lãnh khốc xuân tình nhộn nhạo, thật sự là một bộ dạng chờ bị lăng nhục.

Đầu lưỡi câu lên, liếm sạch thóa dịch chảy ra, lại lưu luyến tẩy một vòng nữa bên môi, Lăng Diệp một đôi đồng tử lóng lánh lóe ra hào quang màu đỏ, giống như dã thú đánh giá thức ăn.

Đem hai chân Lãnh Từ Diễm kéo ra một chút nữa, lộ ra tiểu huyết đồ tươi.

Nhận thấy y nhìn chăm chú, tiểu huyết đồ run rẩy giật giật hai cái, Lăng Diệp cũng không vào, chỉ dùng nam căn của mình trêu chọc cửa vào.

"Người xem, lại chảy nước."

Lãnh Từ Diễm cúi đầu, hậu huyết quả nhiên chảy ra một sợi chỉ bạc mảnh nhỏ, thị giác dâm mỹ chấn động, hung hăng kích thích thần kinh vốn kéo căng của hắn. Hắn thấy dục vọng mình đang cao cao nhếch lên, vì chân bị đối phương ôm, vật kia liền dính sát vào trên bụng, lưng lay, run rẩy phun ra bạch dịch.

" Khấp nơi đều chảy, người thật đúng là dâm đảng..."

Lòng ngực rắn chắc vắt đầy mồ hôi, eo bụng gầy khõe, hai chân thon dài, không chỗ nào không hấp dẫn, làm Lăng Diệp không thể kiềm chế nữa.

" Phốc"

Dùng sức thẳng tiến một cái, tiểu huyết run rẩy mở ra, từng chút nuốt vào vật không lồ của Lăng Diệp.

Bạn đang đọc truyện *Ám Dạ Trảm Luân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11

Cổ tay bị còng, hai chân bị ép trước ngực, động tác vận vẹo mang đến kích thích khác thường.

Tính khí run rẩy trung thực phản ánh thân thể vui sướng, nó cao cao đứng thẳng trong không khí, màu sắc đỏ tía đập dòn.

Lăng Diệp bỗng nhiên buông hai tay ôm chân Lãnh Tử Diễm ra, mặc hai cái chân kia khua vài vòng trong không trung mới mỉa hoặc cười, đem người lật qua, đưa lưng về phía mình.

Một lần nữa tiến vào.

Yêu thương hôn lên phía sau lưng bị thương, không chút chán ghét huyết máu pha lẫn đất cát bên trên.

" Người vừa mới đi đâu, sao lại bị thương thành thế này?"

" A.... Hắc.... Hắc Phốc...."

" Người đi cái nơi đó?"

" Phải... Phải thì thế nào."

" Tùy tiện hỏi thôi, chuyện của Lãnh thiếu gia ta nào dám quản." Lăng Diệp trào phúng nói.

Trong hăng hà sa số tình nhân của Lãnh Tử Diễm, y từ trước tới giờ là kẻ bí mật nhất.

Không, có lẽ ở trong lòng Lãnh Tử Diễm, mình bất quá chỉ là một đối tượng ngẫu nhiên có thể cùng giao hợp, ngay cả tình nhân cũng không được tính.

Dù vậy, người này vẫn trốn y.

Thừa dịp mình bị phụ thân phái lên tiền tuyến rèn luyện nửa năm, lại khẩn cấp chuyển từ Trường quân đội tới Học viện Hoàng gia.

Hắn liền muốn cách thật xa mình như vậy sao?

Đêm nay vừa mới trở về, nghe trộm phụ thân cùng phụ tá nói chuyện, biết phụ thân định đối phó với đồ trứng mốc xui xẻo bị nhốt ở sở cảnh sát này.

Mình thế nào lại cho phép khối thân thể thanh tú này bị nam nhân khác bừa bãi lăng nhục?

Máy mắn, y chạy tới đúng lúc, máy mắn!

" Trái.... Bên trái...."

" Đừng nóng vội, từ từ sẽ đến... Ta sẽ thỏa mãn người..."

Ngón tay thon dài thuần thực vờn quanh quần vú, trấn an thần kinh xao động bên trong.

" Miễn là thứ người muốn.... Ta sẽ giúp người có được tất cả..."

Đầu óc hỗn độn hiện lên cái gì đó, Lãnh Tử Diễm quay đầu, Lăng Diệp cũng đang nhìn hắn.

Bộ dáng người này vẫn rất đẹp, Lãnh Tử Diễm nghĩ.

Bất quá, quá bạo lực.

Hơn nữa, mình đánh không thắng.

Nhưng...

Nhưng...

Môi sát qua môi, tự nhiên hôn nhau.

Lăng Diệp cẩn thận liếm vòm miệng Lãnh Tử Diễm trên dưới, công thành đoạt đất không buông tha một phân một tấc.

Sau đó cuốn lấy đầu lưỡi hần, quấn vòng cao thấp.

Mở mắt ra đối diện, trong mắt hai người đều đỏ hồng rõ rệt.

Trầm trầm gằm lên như dã thú, thân thể va vào nhau lách sách.

Bạn đang đọc truyện *Ám Dạ Trầm Luân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12

"Tuy ta biết thân thể con ta rất dễ khiến người ta mê muội, nhưng Tướng quân công tử có phải nên suy nghĩ về thời gian, địa điểm, hoàn cảnh một chút hay không?"

Cửa mở ra, thanh âm người nói vững vàng, bình tĩnh như đang tự thuật sự tình, nhưng trên trán lại mờ hồ nổi lên gân xanh, không chút che giấu con thịnh nộ hiển nhiên của y.

"Lãnh bá phụ đến!"

"Ta thấy!"

Lãnh Tử Diễm đẩy đẩy ra sau, muốn đẩy người phía sau ra ngoài, nhưng hậu đình ở vào trạng thái kích thích cao độ, đương nhiên làm trái ý nguyện của hần, ngược lại còn gắt gao xoắn lấy tính khí Lăng Diệp.

Lăng Diệp nhin không được vui vào lưng Lãnh Tử Diễm cười rầu.

"Người luyện tiếc ta."

Hai người liếc mắt đưa tình không coi ai ra gì, hoàn toàn bất chấp Lãnh phụ cùng quản gia ở ngoài cửa. Lãnh phụ đương nhiên nhìn quen cảnh tượng Lãnh Tử Diễm dâm loạn đến không chịu nổi, gân xanh càng ngày càng kịch liệt, trên mặt vẫn bất động thanh sắc. Trái lại, quản gia Lãnh phủ thân là thân tín của gia chủ, y là một trong số ít những người biết thiếu gia có bệnh không thể chữa, nhưng biết là một chuyện, tận mắt nhìn thấy lại là chuyện khác.

Con người xuân tình nhộn nhạo kia, cánh môi đỏ tươi như nhũ máu, cái miệng vênh thật sẵn bị nam nhân vò nắm, còn dấu vết ái dục đầy thân kia.

Thiếu gia như vậy.... Một bộ biểu tình bị lăng nhục mà còn thấy ngọt ngào như mật...

Thật sự là.... quyền rũ người phạm tội!

Quản gia cảm thấy tất cả những thứ này hoàn toàn vượt quá nhận thức của mình, y vội vàng cúi đầu, không muốn nhìn nữa.

"Lãnh Tử Diễm, không muốn nằm nửa tháng trên giường thì lập tức bò ra cho ta!"

Phụ thân uy hiếp không ảm không lạnh khiến Lãnh Tử Diễm rung mình một cái. Hần từ nhò lớn lên dưới roi da của phụ thân, dần dần đã vô cảm với đòn roi, dù đau kinh đau khiếp, khe cắn môi cũng có thể nhẫn qua. Phụ thân sau khi phát hiện hần không sợ roi nữa, bắt đầu biến đổi đủ loại hình phạt, kích điện, đâm châm, loại thâm độc âm hiểm nào cũng từng giáng xuống người hần, thực sự làm hần khổ không nói nổi.

Lãnh Tử Diễm lắc đầu, cảm thán quả là xuất sư bất lợi, lại liên tiếp bị người bắt gặp.

Lăng Diệp mở còng tay Lãnh Tử Diễm ra, khoác kiện áo choàng dưới đất lên cho hần, miễn cưỡng che khuất hạ thân.

Lúc đi qua Lãnh Thừa Phong, Lăng Diệp hơi cúi đầu.

"Không bao lâu nữa, Thừa tướng đại nhân chỉ sợ cũng không đáng tin cậy."

"Có ý gì?"

Con người Lãnh Thừa Phong thoáng chốc trở nên băng lãnh.

Hoàng thất hiện giờ chia làm hai phái, một phái lấy Vương hậu đứng đầu, chủ trương hoàn toàn diệt trừ các Đại gia tộc bọn họ, một phái khác do Thừa tướng đại nhân dẫn đầu, cho rằng Đại gia tộc yếu đi sẽ tạo ra tổn thất không thể tiếp nhận cho đất nước, cấp cho địch quốc một cơ hội tốt. Lãnh gia chính là dựa vào quan hệ thân mật với Thừa Tướng phủ mới tạm thời bình yên vô sự.

Lăng Diệp cũng không bị khí thế sắc bén của Lãnh Thừa Phong ảnh hưởng, y khoan thai chỉnh chỉnh cánh mạo.

"Lãnh bá phụ đừng hiểu lầm, ta chỉ là hảo tâm nhắc nhở các người, tốt nhất nên sớm tính toán, ngàn vạn lần.... Đừng để giống như Quân gia..."

"Quân gia làm sao?"

Lãnh Tử Diễm nhắc mày.

"Không sao!"

Lăng Diệp nhếch khóe miệng, cũng không biết là cười lạnh hay cười nhạt.

"Lãnh thiếu gia, lo tốt cho bản thân mình là được rồi, chuyện của người khác, người bớt quan tâm đi."

Bạn đang đọc truyện *Ám Dạ Trảm Luân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13

Lăng Diệp vừa mới rời khỏi, Lãnh Thừa Phong liền đá lên đùi Lãnh Tử Diễm.

"Người rất lưu luyến mùi vị của hắn?"

"Chưa có nói!"

"Ta nghĩ rằng đem người chuyển trường là có thể cắt đứt quan hệ của các người, hiện tại xem ra thật sự không thể."

Lãnh Thừa Phong tức giận dâng trào.

"Còn không mau đi!"

Ban này trăm mê tình sự, còn không cảm nhận được, bây giờ mới cảm thấy toàn thân đều đau, nhất là mắt cá chân vỡ xương, động một chút cũng khó.

Trên người Lãnh Tử Diễm không phải máu chính là tinh dịch, đừng nói khí phách quý tộc, dù là bình dân cũng sẽ không coi nhẹ lễ nghi như hắn.

Lãnh Thừa Phong xoa xoa trán, hoài nghi mạch máu dưới da sẽ bị thẳng con mình chọc cho nổ.

Quân gia thân tính vụn tay.

"Thiếu gia, ta đến dìu người."

Đã trải qua hai trận ẩu đả, mỗi trận đều kịch liệt kinh hoàng, da bọc thiết còn chịu không nổi nói chi Lãnh Tử Diễm toàn thân thương tích. Hắn đương nhiên sẽ không cự tuyệt hảo ý của quân gia, được đối phương dìu, khắp khiêng đi theo phụ thân ra khỏi cục cảnh sát.

Mưa bên ngoài còn đang tí tách rơi xuống, hàn khí đập vào mặt.

Lên xe không lâu, Lãnh Tử Diễm liền mê man, hắn gất gao cuộn mình, thân hình cao lớn thoạt nhìn có vài phần yếu ớt khó thấy.

"Bật nhiệt độ cao hơn một chút."

Lãnh Thừa Phong thần nhiên hạ lệnh.

Sau khi điều chỉnh nhiệt độ, quần gia thấp giọng hỏi Lãnh Thừa Phong ngồi phía sau.

"Gia chủ, cần trị những kẻ kia không?"

"Đều phế tay chân hết đi!"

Thanh âm đậm mạc không mang theo chút nhiệt độ.

"Bên Hạ cục trưởng..."

"Hắn đụng đến con trai ta, chẳng lẽ ta còn phải nuốt giận?"

Lãnh Thừa Phong nhấc mày, giữa ánh mắt có khí thế bạo ngược, một lát sau, y lại thần sắc ôn hoà.

"Bây giờ tình thế phức tạp, Lãnh gia chúng ta chắc chắn không thể yếu thế, một khi yếu thế liền thua."

"Ta hiểu rồi, gia chủ."

Lãnh Thừa Phong nhẹ nâng chân Lãnh Tử Diễm lên.

Khớp xương nứt cá chân đều bị bóp nát, hơn nữa vì không điều trị kịp thời, mắt cá chân sưng cao cao, thoát nhìn cực kỳ đáng sợ.

Tuy nói bác sĩ của Lãnh gia có thể khôi phục cái chân này lại như cũ, nhưng chắc chắn khó tránh khỏi phải chịu chút khổ.

Lãnh Thừa Phong cẩn thận sờ cái mắt cá chân sưng tấy, Lãnh Tử Diễm lập tức nhăn mày, kêu lên một tiếng đau đớn, suýt nữa tỉnh lại.

Lãnh Thừa Phong trầm lặng nhìn nhi tử mình, ánh mắt hơi thâm trầm lại có chút xa xăm.

Y bỗng nhiên nhớ lại hình ảnh đứa con lặng yên vô hại nằm bên cạnh mình thế này, đã rất nhiều năm rồi chưa hề thấy qua.

Mẫu thân Bạch Lâm của Lãnh Tử Diễm xuất thân từ Bạch gia.

Bất đồng với hai nhà Quân Lãnh tồn tại xa xưa cùng Hoàng thất, lịch sử Bạch gia bất quá chỉ mới năm mươi năm ngắn ngủi. Nhưng chính trong năm mươi năm ngắn ngủi này, Bạch gia từ một bang phái giang hồ phát triển trở thành kẻ cầm đầu đế quốc bóng tối, cướp lấy thu vào hai phần ba chất xám cả nước, sau khi gót chân đứng vững, Bạch gia bắt đầu khuếch trương thế lực về hướng xã hội thượng lưu, Bạch gia gia chủ thấy Lãnh Thừa Phong trẻ tuổi, giàu có, tài hoa, muốn gả cô con gái thành xuân xinh đẹp cho y.

Hoàng thất cùng Tướng quân phủ kết thông gia, tạo thành áp lực cực đại cho Lãnh gia, Lãnh Thừa Phong quyết đoán đáp ứng Bạch gia. Lãnh Thừa Phong tướng mạo tuấn mỹ, tuy nói năng thận trọng khó gần nhưng vẫn là đối tượng các mỹ nữ tài danh tranh giành theo đuổi. Chỉ là Bạch Lâm trong lòng có tâm sự, sau khi đến Lãnh gia vẫn hay sầu muộn, vừa sinh hạ Lãnh Tử Diễm không bao lâu liền vội vã cùng tình nhân cũ chạy trốn ra nước ngoài.

Ngay lúc đó, Bạch gia thiếu chủ tự mình giải thích với Lãnh Thừa Phong, nhưng không đề cập tới việc bắt em gái quay về. E cũng là huynh muội tình thâm, thân làm huynh trưởng tự cảm thấy hổ thẹn với muội muội. Lãnh Thừa Phong không có tình cảm gì với Bạch Lâm, sau khi vui vẻ tiếp nhận mấy cái sản nghiệp Bạch gia bồi tội liền mang con trai đi giám định DNA, xác định là của nhà mình liền toàn tâm toàn ý bồi dưỡng người thừa kế.

Lãnh Thừa Phong không có nhiều hứng thú với nữ nhân, vẫn không tái giá. Lãnh Tử Diễm chỉ có cha không có mẹ, hồi nhỏ thì luôn quấn lấy phụ thân nhà mình. Mà người thừa kế Lãnh Thừa Phong cần phải là một kẻ lãnh huyết kiên nghị. Tiểu hài tử yếu đuối nhào tới giang hai tay muốn ôm y một cái, hậu quả đương nhiên là bị y một cước đá cho lết trên đất.

Khóc? Càng khóc, Lãnh Thừa Phong càng phiền, chịu không nổi tiểu hài tử nữa thì phạt, đánh đòn, cái mông nhỏ nộn nộn thường hay bị y đánh cho vừa sưng vừa đỏ. Y đánh một cái, Lãnh Tử Diễm khóc một tiếng, đánh tới lúc sau tiếng cũng tắt, tròng mắt đen ngòm chảy ra nước mắt, bộ dạng ngàn vạn lần đáng thương.

Những người cha khác chắc chắn sẽ cho con mình mấy cục kẹo đường, dỗ dành an ủi, nhưng Lãnh Thừa Phong thì không... Y chưa bao giờ biết... Tiểu hài tử rất thích ăn kẹo...

Lúc sấm nổ, con trai chui vào ổ chăn y, cái đầu xù xù vui trước ngực y, kinh hoàng đến không nhúc nhích. Người thừa kế Lãnh gia sao có thể sợ sét đánh? Nói ra không phải chọc cho kẻ khác chê cười? Y xốc chăn lên, lúi cô áo trắng con ném xuống giường, ngày hôm sau thức dậy, thấy đứa con cuộn tròn ở góc tường, quầng mắt đen thui lù, e là một đêm không ngủ.

Lúc nhi tử năm tuổi, bắt đầu không còn quấn lấy y.

Lúc mười tuổi, không cùng y nói chuyện nữa.

Lúc mười lăm tuổi, biết cãi lại y.

Lúc mười bảy tuổi, bắt đầu chơi nam nhân, còn là kẻ muốn bị làm.

Nhi từ hai mươi tuổi, tính tình càng lúc càng làm người ta đoán không được.

Khi thì âm trầm khi thì kiêu ngạo, khi thì lãnh khốc khi thì phản nghịch.

Lãnh Thừa Phong cảm thấy, đứa con đang rời xa mình.

Y quay đầu nhìn ra ngoài xe, cửa kính xe mờ mờ mưa gió.

Trong tầm mắt... Một mảnh sương mù mênh mông trắng bạc...

Bạn đang đọc truyện *Ám Dạ Trầm Luân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14

"Bảo bối, tỉnh tỉnh."

Ai đang ồn ào?

"Bảo bối, mau mở mắt, nếu không ông xã phải sờ người nga...."

Một bàn tay nóng hổi bỗng nhiên dán lên eo bụng hắn, hắn đột nhiên bị chấn động, mở mắt ra, trong mắt phóng đại một Dã Kê, như lợn nhỏ vùi vào giữa ngực hắn.

"Ai, bảo bối..... A....!"

Dã Kê bị Lãnh Từ Diễm một cước đá lên tường, một cước này Lãnh Từ Diễm dùng lực rất mạnh, người bình thường cũng có thể bị đá chết, nhưng Dã Kê sau khi rơi xuống đất chỉ ho ra hai ngụm máu, tức giận quát.

"Mẹ nó, người làm gì vậy?"

"Người sao lại ở đây?"

Lãnh Từ Diễm cảnh giác, ánh mắt sắc bén như muốn giết người. Đây là phòng hắn, Dã Kê chết tiết này vào bằng cách nào? Bảo vệ của Lãnh phủ đang làm cái gì?

"Khục khục.... Lão cha người... kiếm ta về... Khục khục..."

"Còn không nói thật!"

Lãnh Từ Diễm nhanh chóng xoay người xuống giường, lại đá ngã Dã Kê vừa mới định đứng lên, hung hăng đạp cho hai cước.

Từ đêm hôm đó đến nay đã qua nửa tháng, Lãnh Từ Diễm thiếu chút nữa cũng quên người này. Ngồi xổm xuống, bóp cằm Dã Kê kéo lên thật mạnh, khóe môi mỏng hơi nhếch lên.

"Nói, ai phái người tới?"

"Bảo bối.... Người... Không có mặc quần áo.. A....!"

Động dục không biết sống chết đương nhiên là bị ăn đòn không chút lưu tình. Dã Kê ôm đầu hứng chịu lửa giận của Lãnh Từ Diễm, liên tục kêu rên.

"Bảo bối, nhẹ chút, bảo bối..."

Nửa tháng nay bị phụ thân nhốt trong nhà tu dưỡng thân thể, thuận tiện kiểm điểm luôn, Lãnh Từ Diễm một bụng tức giận không chỗ xả, Dã Kê bây giờ lại chạy tới không phải rõ ràng muốn chết sao?

"Đừng đánh nữa, rõ là Lãnh tiên sinh mang ta tới, ôi... Ta là đệ đệ của người!"

Đệ đệ? Lãnh Từ Diễm nheo hai mắt lại, đệ đệ hắn cái gì?

"Phụ thân, ta nghĩ người cần giải thích cho ta."

Lãnh Tử Diễm một tay đẩy cửa thư phòng ra, phụ thân đang ngồi ngay ngắn trước bàn đọc xem văn kiện, thấy hấn tiến vào, chỉ hơi nhấc đầu.

" Chuyện gì?"

" Thứ này làm sao tới được?"

Lãnh Tử Diễm đem Dã Kê lôi đến trước mặt, lông mày cau cau.

" Ta không phải thứ gì đó..."

Câu nói kể tiếp tự động tiêu mất dưới cái trừng mắt của Lãnh Tử Diễm.

Buổi tối ngày đó, bảo bối đi rồi y vẫn nhớ mãi không quên, lúc biết được đại ca là bảo bối khỏi phải nói y vui tới bao nhiêu, kết quả, bảo bối chẳng những không cùng y nói lại tình xưa còn đánh y, phỉ, nếu không phải y da dày thịt béo, làm sao chỉ phun ra mấy ngụm máu, sợ đã bị đánh chết luôn rồi.

Dã Kê đầu tóc lộn xộn, trên mặt miệng bầm mũi dập, dưới người tả toí rách nát, thật là buồn cười, Lãnh Thừa Phong liếc hai người, thân nhiên nói.

" Mẫu thân hấn là bạn tốt nhiều năm trước của ta, ta tìm hấn rất nhiều năm rồi, lần này rốt cuộc tìm được. Ta định nhận hấn làm con, về sau các người chính là huynh đệ."

Lãnh Thừa Phong dựa về phía sau, đôi mắt hẹp dài hơi nheo lại, hướng Dã Kê nói.

" Ta không phải đã bảo người đừng chạy loạn khắp nơi sao?"

Dã Kê từ nhỏ lớn lên ở Hắc Phố, không sợ trời không sợ đất, nhưng lời nói điềm đạm bình lặng mà bao hàm uy hiếp của Lãnh Thừa Phong lại làm y cực kỳ mất tự nhiên, mơ hồ sinh ra ý sợ hãi.

Y xoa xoa bả vai bị đánh đau, cười gượng nói.

" Cái đó, Lãnh tiên sinh, ta một mình buồn chán tùy tiện đi dạo."

" Đạo tới trên giường con ta?"

Lãnh Thừa Phong đan tay đặt trên đùi, chậm rãi nói.

" Về sau người chính là nhị thiếu gia của Lãnh gia, thứ Tử Diễm có người cũng có thể có, người cũng có thể gọi ta là phụ thân như Tử Diễm, nhưng có chuyện hy vọng người có thể rõ ràng..."

Y dừng một chút, thanh tuyến trầm thấp có phần nguy hiểm.

" Đừng có cái ý nghĩ gì với con ta, nếu không... Ta mà phát hiện một lần, chặt một ngón tay của người!"

" Phụ thân..."

Dã Kê giờ tay lên, cẩn thận trộm nhìn Lãnh Tử Diễm.

" Tính ngón chân luôn được không?"

Bạn đang đọc truyện *Ám Dạ Trảm Luân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15

Trên màn hình rộng lớn, hai nam nhân đang hào hứng vang dội.

Tính khí cực đại thâm nhập ra vào, tràng thịt màu đỏ cuộn cuộn trọc dịch, tổ cáo hành vi ác đức.

Lãnh Thừa Phong nằm ngửa trên lưng ghế dựa, nhắm mắt thật chặt.

Y biết con trai mình tuyệt đối sẽ không nghe y nói, nhưng y làm sao cũng không ngờ hai người liền quần nhau nhanh như vậy.

Chết tiệt, con đã thú kia đem con y coi như cái gì?

Thư thú (thú cái) quý phục?!

Con trai Lãnh Thừa Phong y sao có thể đóng cái vai đó được!

Y lấy lại bình tĩnh, khôi phục vẻ trầm ổn trước sau như một, tao nhã cầm lấy điện thoại, chỉ là, đầu ngón tay run rẩy quay số vẫn để lộ nội tâm y xúc động phần nộ.

May mắn y vẫn có máy theo dõi trong phòng Lãnh Từ Diễm, nếu không thằng con ngày nào đó bị con quái vật này xâm phạm bằng thú hình cũng không biết được.

"Xin chào, phòng khám tâm lý bác ái, tận tâm phục vụ cho ngài!"

"Xin chào! Ta, Lí Duyên." Lãnh Thừa Phong trấn định điềm nhiên nói dối.

"Xin lỗi lại làm phiền người, ta nghĩ con ta lại xuất hiện chút vấn đề."

Bác sĩ tâm lý ưu tú cũng không biết đối thoại với mình chính là Lãnh gia gia chủ quyền thế ngập trời.

"Lý tiên sinh có thể nói cụ thể chút không?"

Lãnh Thừa Phong suy nghĩ thật lâu mới dậm dậm mở miệng.

"Nó bây giờ... Hình như có khuynh hướng bị ngược."

Ánh mắt dậm dậm lúc chuyển hướng màn hình lại bốc lên ngọn lửa phần nộ, cái loại trù sập dã man này, là người ai cũng chịu không nổi, ngay cả y nhìn cũng thấy đau, nhưng con của y thì, thần tình hưng phấn, nam căn đối với nữ nhân làm thế nào cũng thắng không được lại cao cao đứng dậy, vật hình trụ giờ lên trời, dâm thủy trong suốt khăn cấp ứ ra bên ngoài.

Chính xác, giáo dục nghiêm khắc đến gần như tàn khốc với nhi tử, y vẫn hy vọng nhi tử có thể kiên nghị, dũng cảm, nhưng cũng không phải muốn nó đem tính cách cứng cỏi vận dụng trong loại tình ái gần như bạo lực này.

"Ta từng nói với Lý tiên sinh, lệnh công tử trời sinh thân thể có chỗ thiếu hụt, người yếu đuối, miễn cảm như thế cực dễ bị kích thích..."

Lãnh Thừa Phong ném điện thoại, đám bác sĩ tâm lý chết tiệt này, người thừa kế y ti mỉ bồi dưỡng sao có thể có cái gì thiếu hụt.

Lãnh Thừa Phong ở chỗ cao đã lâu, sớm luyện được tính tự chủ hoàn mỹ, nhưng với chuyện Lãnh Từ Diễm, lửa giận bành trướng nội tâm làm thế nào cũng khó khống chế được.

Tại sao y lại dạy ra một nhi tử khó chịu như vậy?

Giận đến cực độ, Lãnh Thừa Phong ngược lại khôi phục bình tĩnh, nhiều năm qua đã làm y hiểu, con của y chỉ muốn bị người sập, không quan tâm cái thứ sập vào người nó là của ai.

Lăng Diệp y không thể động tới, Dã Kê là khó khăn lắm mới tìm ra, cũng động đến không được.

Thờ một hơi thật dài, Lãnh Thừa Phong đẩy mạnh ghế dựa ra, tắt màn hình, chỉnh y phục lại, mở cửa.

"Gia chủ, người Bạch gia đến!"

Quản gia đang muốn gõ cửa lại đụng phải Lãnh Thừa Phong, không hiểu tại sao gia chủ luôn luôn bình tĩnh lại mất khống chế cảm xúc đến như vậy.

"Để họ chờ."

"Nhưng gia chủ, người tới là đại thiếu gia..."

"Ta nói để họ chờ!"

Lãnh Thừa Phong rõ ràng đã mất kiên nhẫn, cơ hồ là nghiêng răng nghiêng lợi nói ra những lời này. Mới có mấy ngày, thằng con liên tiếp hai lần làm loạn cùng nam nhân dưới mĩ mắt y, hơn nữa lại còn làm cùng cái loại quái vật không biết sẽ biến thân khi nào, y sao tiếp tục nhẫn nhịn được.

Từng bước một hướng lầu ba đi đến, hiệu quả cách âm của phòng kỳ thực rất tốt, nhưng Lãnh Thừa Phong lại cảm thấy tiếng thét dâm mỹ chói tai đang xuyên thấu cửa phòng đóng chặt, quanh quẩn trong khắp biệt thự.

Tay vịn kim loại lạnh lẽo không thể làm vui bót lửa giận mãnh liệt, gót chân chạm sàn nhà cẩm thạch cộp cộp, sau đó tiếng gõ có nhịp điệu dừng bên ngoài phòng ngủ Lãnh Từ Diễm.

Bạn đang đọc truyện *Ám Dạ Trảm Luân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 16

Trong tiếng thở dốc nhiệt tình bỗng nhiên chen vào tiếng giày da thanh thúy, hai người đồng thời ngẩng ra, xoay người, trong thanh âm trầm đục của Lãnh Từ Diễm mang vẻ kinh ngạc bị kiềm chế.

"Phụ thân?"

"Cần ta gia nhập không?"

Đội ở bên ngoài, nồn nóng dữ dội bình lặng lại, nhưng mở cửa, phần nộ vừa mới gắt gao áp chế lại góc đầu trở dậy!

Cái phòng y cấp cho nhi tử là muốn nó dùng để ngủ, không phải để đầu đầu cũng lưu lại tinh dịch đáng xấu hổ của nam nhân.

Thân thể dâm loạn gắt gao dây dưa cùng một chỗ, xác thịt phát ra tiếng rên rì hòa nhiệt, tư thế vận vẹo bất thường, đều làm cái dây trong đầu Lãnh Thừa Phong đứt phăng một cái.

"Cần ta gia nhập không?"

Lãnh Thừa Phong lại lặp lại, tiếng nói trầm thấp lộ ra khí tức nguy hiểm.

Lãnh Từ Diễm hoàn toàn ngây ra như phỗng, không biết phản ứng ra sao, Dã Kê nhảy dựng lên, vội vàng dùng chăn bọc lấy Lãnh Từ Diễm, không chịu yếu thế nhìn lại Lãnh Thừa Phong, lông mày nhấc cao, như thú bị xâm phạm lãnh thổ.

"Cút mẹ ngươi đồ biến thái, con trai ngươi ngươi cũng dám động, trở về soi gương đi, cũng không nhìn xem ngươi lớn bao nhiêu, hơn chúng ta gấp đôi, biến mẹ ngươi đi..."

"Câm miệng!"

Lãnh Từ Diễm một cước đạp Dã Kê xuống giường, con gà rừng chết tiết này, phụ thân hần là người y có thể tùy tiện mắng hay sao?

"Bảo bối..."

Dã Kê xoa xoa mông, dưới ánh mắt hận không thể giết chết y của Lãnh Thừa Phong, lại lết lên giường, nịnh hót bọc lấy Lãnh Từ Diễm.

"Bảo bối, chúng ta ra riêng đi, phụ thân ngươi thật đáng sợ!"

Lãnh Từ Diễm hừ lạnh một tiếng, hướng phụ thân nhún vai, vẻ mặt tuyệt đối không gọi là vui vẻ.

"Được, ngươi thắng, ngươi định xử lý ta thế nào?"

"Ngươi có biết bây giờ mình giống thứ gì hay không?"

"Không có gương, sao ta biết."

"Như một con điểm vô liêm sỉ!" Lòi Lãnh Thừa Phong cơ hồ là từ kẽ răng lách ra. "Không!"

Y lắc lắc đầu, dưới khuôn mặt lạnh lùng là nham thạch nóng chảy hồng mắt, phá hủy hoàn toàn chút lý trí đã ít đến đáng thương của y.

"Cho dù là con điểm cũng biết xấu hổ, cho dù là con điểm cũng sẽ không cùng nam nhân trình diễn trò này tái đi tái lại trước mặt phụ thân mình!"

Sắc mặt Lãnh Từ Diễm nháy mắt trở nên xanh mét, hần run môi nói không ra lời, hần biết mình trong lòng phụ thân vẫn chính là hình tượng này.

Dâm tiện, sa đọa...

Đói khát, cầu tìm nam nhân...

Phụ thân cũng không phải mới biết ngày đầu, bây giờ lại chỉ trích hần trước mặt người ngoài là có ý gì...

Cố ý làm hần khó chịu sao? Xin lỗi, hần trời sinh dâm loạn, bản tính khó sửa!

Trong phòng tĩnh đến khiến người ta ngạt thở, ngay cả Dã Kê cũng không dám nói nhiều, chỉ lấy một cặp mắt phần hận gắt gao chăm chăm nhìn Lãnh

Thừa Phong

Lãnh Tử Diễm xoay người đứng lên, nhanh chóng tìm quần áo mặc vào, lướt qua bên mình phụ thân, đi ra ngoài không quay đầu lại

Bạn đang đọc truyện *Ám Dạ Trảm Luân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17

Dã Kê ngậy ra như phồng rột cuộc phản ứng được, khẩn cấp mặc quần áo.

"Bảo bối, bảo bối, chờ ta..."

"Tử Diễm?"

Bạch Vũ Hoàn đang ngồi trong đại sảnh thấy Lãnh Tử Diễm băng băng chạy xuống, phía sau còn đi theo một gia hỏa đầu tóc rối tung.

"Vị này là?"

"Biểu ca."

Lãnh Tử Diễm hướng Bạch Vũ Hoàn khẽ cúi chào, sau đó quay đầu, hung thần ác sát.

"Cút xa một chút, đừng bám theo ta!"

"Bảo bối, nguoi thật ác"

Dã Kê không chút giận, ngược lại mỉm cười muốn cầm lấy tay Lãnh Tử Diễm, bị Lãnh Tử Diễm ném qua một đám, bất ngờ chưa kịp chuẩn bị, từ trên thang lầu ngã xuống.

Từ lầu ba lộn xuống lầu hai, lại từ lầu hai lộn tới lầu một, ai thấy cảnh này cũng cực kỳ sợ hãi, Lãnh Tử Diễm thì lạnh lùng quăng cho một câu.

"Không chết được!"

Ai mà tin là không chết được, khoảng cách cao như vậy, không chết cũng phải tàn phế phân nửa.

Kết quả, Dã Kê chỉ ôm ngực đau đến phát run, y phun ra một ngụm máu, nhìn phía Lãnh Tử Diễm, ánh mắt diễm đam đáng yêu.

"Bảo bối, nếu ta bất hạnh gặp nạn, nguoi sẽ tìm không ra 'cây súng' hợp ý như vậy."

Lãnh Tử Diễm sắc mặt xanh mét, hần vốn đang tức giận, Dã Kê lại cứ đâm vào chỗ đau của hần, cũng đáng bị hần đạp một chân.

"Miệng phun sạch sẽ một chút, cẩn thận kéo bản thân mình chết như thế nào cũng không biết được."

"Đau, đau, bảo bối đừng đi!"

Chờ tới lúc Dã Kê vừa hộc máu vừa đuổi theo ra cửa, xe thể thao của Lãnh Tử Diễm chỉ còn là một điểm đen nho nhỏ, Dã Kê vỗ một cái lên đầu mình, nghiêng răng nghiêng lợi nghĩ mẹ nó thật ác!

"Nhị thiếu gia, tiên sinh bảo ngài chỉnh lại cách ăn mặc."

Người hầu cung kính nói.

"Đi đi, bảo bối thích ta thế này!"

Dã Kê khều khều nhúm tóc như lông gà, bất quá y về mặt nhiễm máu, dù động tác này có đẹp đi nữa thoát nhìn cũng quá chộc người ta cười nhạo.

Người hầu không dám cười, vẫn nề nếp nói.

"Nhị thiếu gia, tiên sinh nói, nếu hai giờ sau nhị thiếu gia vẫn lờ thôi lếch thếch như vậy, hần không ngại đem nhị thiếu gia đuổi ra!"

Dã Kê lại phun một ngụm máu trên mặt đất.

" Hai cha con đều là biến thái, muốn đuổi Dã Kê ta ra ngoài, ta còn lâu mới để các ngươi toại nguyện!"

" Ai sửa cho ta nào?"

Dã Kê bình chân như vại nói.

" Làm không đẹp ta sẽ rất tức giận, tức giận thì hậu quả sẽ rất nghiêm trọng."

" Nhị thiếu gia, bên này, thỉnh, stylist* của Lãnh phủ tuyệt đối là số một, nhị thiếu gia cứ yên tâm đi!"

" Stylist số một lại làm cho chủ nhà các ngươi thành ra cái kiểu mặt liệt kia? , lừa tiểu hài tử mà..."

" Bạch thiếu gia, để ngài chê cười."

Quần gia đi đến trước mặt Bạch Vũ Hoàn, hơi cúi chào.

" Gia chủ đã ở thư phòng chờ, Bạch thiếu gia, xin theo ta!"

Bạch Vũ Hoàn thu hồi ánh mắt đặt trên người Dã Kê, sửa lại y phục, đứng dậy nói.

" Làm phiền."

Bạch Vũ Hoàn đẩy cửa thư phòng ra, cảm giác áp bách nặng nề đập vào mặt. Kéo ghế dựa ra theo ý mời của Lãnh Thừa Phong.

" Dượng."

" Chuyện bên ngoài ban nãy ngươi cũng thấy đấy, người kia là con trai bằng hữu đã mất của ta, ta vừa mang về, ai biết lại cùng Tử Diễm nháo nhào."

Lãnh Thừa Phong khép mắt, ngón tay thon dài nhẹ gõ trên lưng ghế dựa.

" Chuyện này..."

Màn ban nãy kỳ thực làm Bạch Vũ Hoàn chấn động cực điểm, từ lâu ba lần xuống, lại vỗ vỗ mộng không có việc gì, đó còn là người sao?

" Dượng yên tâm, Vũ Hoàn biết cái gì nên nói cái gì không nên."

" Nếu Tử Diễm có thể bằng một nửa của ngươi thì mọi chuyện tốt rồi."

Lãnh Thừa Phong lắc lắc đầu, Bạch Vũ Hoàn là Bạch gia đại thiếu gia, trầm ổn mà không mất khí phách, tao nhã lại không mất tàn độc, có thể nói hết sức hợp ý y, y nhìn Bạch Vũ Hoàn lớn lên, vẫn nửa phần coi Bạch Vũ Hoàn như con trai, thậm chí thường xuyên nghĩ tại sao Lãnh Tử Diễm không thể học tập biểu ca này nhiều thêm một chút, tại sao người thừa kế mình bồi dưỡng lại thành ra như vậy... Làm y nhắc tới cũng thấy nhục nhã....

Stylist : Người cố vấn trang phục và xây dựng phong cách.

Bạn đang đọc truyện *Ám Dạ Trảm Luân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18

" Hồi bằng biểu đệ, ta cũng thường xuyên chọc phụ thân tức giận, phụ thân luôn nói đại ca ta đây không làm tấm gương tốt, để hai đệ đệ phía dưới cũng theo ta học cái xấu." Bạch Vũ Hoàn khẽ cười nói. " Về sau, ta lớn hơn chút, bắt đầu chậm rãi tiếp xúc với sự vụ gia tộc, dưới sự dạy dỗ của phụ thân mới bớt phóng túng, biểu đệ ưu tú như vậy, dựng kỳ thực hoàn toàn không cần phải quan tâm."

Người thừa kế y bồi dưỡng sao có thể không ưu tú, nhưng nhớ tới cảnh những thứ quái vật kia cắm vào con y, huyết Thái Dương của Lãnh Thừa Phong liền thành thịch nhảy loạn một trận.

" Vũ Hoàn lần này đến..." Bạch Vũ Hoàn dừng một chút, nói. "Là xin dựng trợ giúp."

" Nga?" Lãnh Thừa Phong ngừng đầu, ngồi thẳng thân thể.

" Làm sao ?"

"Nhị hoàng tử muốn chúng ta giao một người."

Lãnh Thừa Phong nhăn mày lại. "Người nói rõ ràng một chút."

Bạch gia là đầu lĩnh hắc đạo, câu lạc bộ dưới trướng nhiều không kể xiết, trong đó nổi danh nhất phải kể tới câu lạc bộ NOBLE.

NOBLE có bảy tầng, mỗi tầng đều bất đồng đa dạng, nói là thiên đường dâm loạn cũng không quá đáng.

Mỗi cuối tuần, xe hơi danh quý cơ hồ có thể làm nghẽn bãi đỗ xe trước cửa NOBLE, đại bộ phận vì tìm hoan mua vui mà đến.

NOBLE có thể hấp dẫn nhiều quan lớn quý nhân như vậy, ngoại trừ bởi danh hiệu Bạch gia, quan trọng hơn là tầng đình NOBLE thứ sáu hàng tuần có trình diễn tiết mục điều giáo đặc sắc.

"Nhị hoàng tử đến vào thứ sáu?"

"Dạ." Bạch Vũ Hoàn cười khỏ nói. "Nhị hoàng tử nhìn trúng điều giáo sư cao cấp nhất của chúng ta."

"Vậy cho hắn đi!" Lãnh Thừa Phong điềm nhiên.

"Nhị đệ... Đem người kia giấu rồi..."

Lãnh Thừa Phong lạnh mặt xuống, Bạch Vũ Hoàn biết dượng đã tức giận, kiên trì nói.

"Nhị hoàng tử nói, ba ngày gặp lại không có người, sẽ đem Bạch gia xoá tên ở Kinh đô."

"Vũ Hoàn, ta không tin người tìm không ra nhị đệ mình." Lãnh Thừa Phong nheo mắt, đôi mắt hẹp dài hiện ra mấy phần lạnh lùng bất cận nhân tình. "Ta có thể giúp người tìm người, cái khác không được!"

"Nhưng... Dượng..."

Lãnh Thừa Phong nhanh chóng cầm lấy điện thoại, gọi nội tuyến.

"Tạ thúc, tiền khách!"

Thanh âm đã thành bất biến của quản gia truyền đến từ trong điện thoại.

"Dạ, gia chủ."

"Dượng." Bạch Vũ Hoàn đứng lên, trầm nói. "Chỉ cần dượng giúp ta việc này, về sau muốn ta làm gì cũng được."

"Chờ người tiếp quản Bạch gia rồi hãy trở lại nói những lời này, có lẽ ta sẽ cân nhắc. Hảo, Vũ Hoàn, đừng đem thời gian hoang phí vào những chuyện vô nghĩa đó, đây không phải phương thức tư duy một người thừa kế gia tộc nên có." Lãnh Thừa Phong vuốt tay.

"Lúc này là điều giáo sư của chúng ta, vậy tiếp theo là gì? Dượng!"

Bạch Vũ Hoàn hai tay chống trên bàn, thân hình cao lớn chụp xuống như bóng ma.

"Nếu hắn muốn ta giao ra nhị đệ, tam đệ của ta thì làm sao đây?"

Lãnh Thừa Phong có chút khó chịu. "Nhưng bây giờ vẫn chưa, không phải sao? Người không thể vì chuyện nhỏ nhỏ này mà cho rằng Hoàng thất đang tạo áp lực với Bạch gia các người."

"Bạch thiếu gia..."

Quản gia đẩy cửa ra, vẻ mặt cung kính, ý đuổi khách lại không chút che giấu.

"Dượng, câu lạc bộ NOBLE ta có thể chuyển nhượng cho người!" Bạch Vũ Hoàn chưa từ bỏ ý định nói. "Căn cứ pháp luật hoàng gia, Nhị hoàng tử uy hiếp là trái pháp luật, chỉ cần dượng đi tìm Thừa tướng đại nhân..."

"Tiền khách!" Tiếng nói đầy từ tính không mang theo chút nhiệt độ.

"Bạch thiếu gia, thỉnh." Động tác quản gia cung kính hữu lễ, không cho bất bẻ.

"Xin lỗi, quý rầy."

Bạch Vũ Hoàn đứng dậy đẩy ghế dựa ra, thu nhập của câu lạc bộ NOBLE chiếm một phần mười tổng thu nhập một năm của Bạch gia, nếu như vậy cũng không thể làm đối phương động tâm, thì lưu lại bất quá là cũng tự rước lấy nhục.

Đối với cháu trai Bạch Vũ Hoàn này, tình cảm của Lãnh Thừa Phong luôn phức tạp, y vừa yêu thích sự ưu tú của đối phương lại đố kỵ vì đối phương ưu tú. Đứng, đố kỵ!

Bình tĩnh, cơ trí, cường thế, tốt hơn cái thằng con không dùng được của y rất nhiều.

Y không rõ, một việc đơn giản như vậy tại sao lại làm người thừa kế Bạch gia phiền muộn.

Tìm Thừa tướng tranh luận? Còn sợ quan hệ với Hoàng thất chưa đủ căng thẳng sao?

Rõ là ý nghĩ ngu xuẩn!

Lãnh Thừa Phong tiếp điện thoại gọi đến.

"Gia chủ, xe thiếu gia đi vào câu lạc bộ NOBLE!"

Bàn tay cầm điện thoại vẫn không nhúc nhích, Lãnh Thừa Phong nháy mắt lại có loại dự cảm hết sức khó chịu.

Cái thằng con chết tiệt không biết an phận của y lại định cấp cho y chuyện gì nữa đây?

Bạn đang đọc truyện *Ám Dạ Trảm Luân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19

Sau một đêm dâm loạn, buổi sáng ở câu lạc bộ NOBLE im lặng đến hơi quá đáng.

Ném chìa khóa cho tiểu đệ giữ xe, Lãnh Tử Diễm có chút khập khiễng đẩy cửa mà vào.

Phục vụ đứng ở cửa cũng nhận ra vị thiếu gia này, chào hỏi thành thực.

"Lãnh thiếu gia."

"Kì Phi đâu?"

Tư thế đi kỳ quái không chút ảnh hưởng đến hình tượng anh tuấn của Lãnh Tử Diễm, tóc vụn chỉnh tề, đôi mắt đen như sao trời, cánh môi mỏng khê nhếch, hấp dẫn chết người. Bất quá, trường khí quanh người hắn lại mang sự lãnh khốc cao cao tại thượng, xua người xa ngàn dặm, rất ít người cả gan dám đến gần hắn.

"Phi đang tạm thời phục vụ khách nhân khác, có cần..."

"Bảo hắn lập tức lết ra đây!"

"Hào, Lãnh thiếu gia, xin chờ!"

Ở câu lạc bộ NOBLE, Kì Phi là đệ nhất ngư lang hữu danh hữu thực, lúc Lãnh Tử Diễm đến NOBLE tìm hoan mua vui, ngẫu nhiên sẽ chọn bàn của Kì Phi, y vừa ý hắn không phải vì thanh danh đệ nhất ngư lang, mà là vì y chỉ bán phía trước, phía sau chính là sạch sẽ.

"Yêu, ngọn gió nào đem Lãnh thiếu gia thổi tới đây?"

Cánh cửa xa hoa bị đẩy mạnh, hiện ra một nam tử mặc sơ-mi đồ tắm, cổ áo mở ba nút, lộ ra một mảnh ngực lớn, có vẻ phóng đảng mà diễm lệ. Y ngũ quan tinh mỹ, lại không để người ta cảm thấy nữ khí, vô luận là cổ áo mở rộng ra hay cái mông vênh sẵn chắc bó quần da đen, đều thuộc về vẻ gợi cảm nam tính.

"Đêm qua tiếp ai?"

Lãnh Tử Diễm nằm trên sofa màu đen, mắt nửa khép, vẻ mặt có vài phần biếng nhác.

"Hừ! Bà cô thôi."

Phi hùng hăng hồ hồ nhảy lên sofa, vươn ngón trỏ nhấc cao cằm Lãnh Tử Diễm.

"Tình nhân của người lại bị ông già nhà người đập hông?"

Lãnh Tử Diễm chỉ có thể tìm đến y trong giai đoạn trung gian giữa tình nhân cũ và tình nhân mới, điểm ấy Kì Phi lại hết sức rõ ràng.

"Lần này không có, ai biết phụ thân suy nghĩ cái gì..."

Lãnh Tử Diễm một đôi con ngươi đen nặng nề, giống như vực thẳm, hấn chụp gỡ bàn tay Kì Phi đang sờ loạn trên người mình.

"Ta phía dưới khó chịu, giúp ta lỏng lỏng."

"Ông già còn biết thương hương tiếc ngọc?"

Phi tấm tắc ngậm nga, cúi thân xuống, dùng đầu lưỡi câu mở khóa quần Lãnh Tử Diễm, nhếch mắt yêu mị cười.

"Cần chút rượu không?"

"Tùy.... Tùy ý..."

Hạ thể bị vuốt ve, hơi thở lập tức bất ổn, nam căn bản nãy chưa tiết sung đến đáng sợ, thậm chí có chút đau đớn.

Kì Phi bùng cốc lên, lắc lắc, ngửa đầu liền bọc toàn bộ chất lỏng màu đỏ vào trong miệng, có vài giọt chảy ra khoe môi, phảng phất như đang quyến rũ người nếm thử. Y vùi đầu ngậm lấy tính khí Lãnh Tử Diễm, một bàn tay vuốt ve túi bọc, tay kia luồn vào thân trên, bóp véo nhũ tiêm Lãnh Tử Diễm.

Hai người coi như tương giao lâu ngày, Kì Phi đại khái có thể đoán được thân thể Lãnh Tử Diễm trừ phi bị cấm vào, rất khó bắt tính, bí mật này một khi truyền ra, sợ là ngay cả địa vị người thừa kế Lãnh Tử Diễm cũng không giữ được, Kì Phi cảm kích đôi phương tín nhiệm mình, mỗi lần xoa dịu dục vọng của Lãnh Tử Diễm đều tận tâm tận lực, thậm chí còn cố sức đi học xem làm thế nào để khẩu giao cho nam nhân.

Ngón tay linh hoạt đánh xoay ở nhũ tiêm, bóp vật nổi nhỏ kia rồi dụng lực kéo ra ngoài, Kì Phi nhìn mặt Lãnh Tử Diễm không chuyển mắt, nghe đôi phương rên rỉ thật nhỏ trong miệng, y tựa như cũng được kích lệ, nhiệt tình an ủi tính khí trong miệng.

Đồng tử Lãnh Tử Diễm có chút ngo ngoáy thống khổ.

'Ngươi còn không bằng con điểm.'

Lời nhục mạ của phụ thân hung hăng đâm vào trong tai, Lãnh Tử Diễm toàn thân đều run rẩy.

Bị nắm trong tay, bị thao túng, nam nhân nào cũng có thể làm hấn quỳ phục!!

Như một dâm phụ đói khát sao? Chẳng lẽ trong mắt phụ thân, hình tượng mình thật sự khó coi như vậy?

"Lãnh thiếu gia, Lãnh thiếu gia!"

Cửa phòng bỗng nhiên bị đập mạnh.

Lãnh Tử Diễm quay đầu, sắc mặt lạnh lùng.

"Chuyện gì?"

"Lãnh thiếu gia, Nhị hoàng tử nghe nói ngươi đã tới, bảo ngươi đến tiếp kiến hần."

Bạn đang đọc truyện *Ám Dạ Trảm Luân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20

Lãnh Tử Diễm không ngờ sẽ là một cảnh tượng như vậy.

Trên giường lớn xa hoa màu đen có hai nam nhân đang nằm, một là Nhị hoàng tử diện hạ, còn một là biểu đệ Bạch Vũ Bùi của hần.

Ba vị công tử Bạch gia, Bạch Vũ Bùi nhỏ tuổi nhất, tính ra bắt quá cũng mới mười bảy.

Mà thiếu niên mới mười bảy lại bị..

Lãnh Tử Diễm mím môi, diện vô biểu tình mở miệng.

"Nghe nói nhị điện hạ tìm ta?"

Hắn vừa nói, không khí vốn im lặng lập tức lưu động bất bình thường, Bạch Vũ Bùi liềm mạng vùi mặt vào chăn, như sợ sẽ bị Lãnh Tử Diễm nhận ra.

Nhị hoàng tử cười nhạo ra tiếng, sờ đầu Bạch Vũ Bùi, giống như vuốt ve sủng vật nhà mình.

"Vốn là muốn gọi Bạch gia đại thiếu gia đến xem, bất quá nghe nói hắn không ở đây, cũng chỉ có thể tìm người."

"Nhị điện hạ là muốn..."

Nhị hoàng tử quay đầu lại, cợt nhả nói.

"Ta muốn Đường Viêm."

Lãnh Tử Diễm cau mày, biết hắn không rõ tình hình, quản lý câu lạc bộ phía sau nhỏ giọng nói.

"Đường Viêm là điều giáo sư trong câu lạc bộ, nhị điện hạ vừa ý hắn."

"Thì cứ đưa."

"Nhưng..." Quản lý vụn phần bất đắc dĩ. "Nhị thiếu gia đem người đi giấu rồi."

Lãnh Tử Diễm sắc mặt nháy mắt trở nên đặc biệt khó coi.

"Các người liền để Vũ Bùi bị làm nhục?"

Quản lý cắn răng, ánh mắt phẫn hận.

"Chúng ta cũng không biết trong phòng này chính là tam thiếu gia..."

Nhị hoàng tử lấy tay gãi gãi mái tóc vàng óng, khuôn mặt tuấn mỹ mang hàn ý băng lãnh.

"Nghe nói Lãnh thiếu gia hương vị không tồi, nếu người có thể hầu hạ ta một đêm, ta có thể buông tha Bạch gia."

"Xin lỗi, chuyện của Bạch gia không liên quan tới ta." Lãnh Tử Diễm nhếch cao khóe môi, ra đến cửa. "Điện hạ muốn làm gì thì làm, đừng kéo ta vào!"

"A, coi đồ rồi còn không phải thứ bị nam nhân thao sao!" Giọng mỉa mai trào phúng từ sau lưng truyền đến. "Suy xét đi, tốt xấu gì ta cũng là một Hoàng tử."

Bàn tay nắm trên cửa dùng sức thu chặt.

"Ta không có hứng thú với điện hạ."

"Người thừa kế Lãnh gia không thể bán tình... Nếu các hãng truyền thông lớn cùng nhau đưa ra tin tức này, đám đường huynh đường đệ kia của người sẽ mở tiệc ăn mừng."

Nhị hoàng tử nhếch môi tao nhã, nụ cười mỉa hoặc.

"Bất quá cứ yên tâm, ta tuyệt đối... Không có ý muốn nói ra ngoài."

"Ngài quản lý, phiền người ra ngoài trước."

"Dạ, dạ..."

Quản lý ý thức được mình vừa nghe thấy một chuyện khủng khiếp, theo chỉ thị của Lãnh Tử Diễm lập tức biến mất không thấy tăm hơi.

Lãnh Tử Diễm sửa sửa cổ áo, quay đầu lại đi đến bên giường.

"Ai nói cho người?"

"Lăng Diệp..."

Nhị hoàng tử phẩy tay, không chút ý thức được mình đang bán đứng biểu đệ.

"Nếu không phải mấy hôm trước hắn uống đến say bí tỉ, ta còn không biết Lãnh thiếu gia tự thân mê người như thế."

‘Phanh’

Nắm đầm sượt qua má phải Nhị hoàng tử.

Từ đầu giường bị Lãnh Tử Diễm thô bạo đập ra một lỗ.

Nhị hoàng tử nheo mắt, sắc mặt lạnh lùng, trên người nháy mắt phát ra một loại khí tức nguy hiểm sắc nhọn, y từ tốn miết lên cánh tay Lãnh Tử Diễm.

"Lăng Diệp nói ngươi tính cách quái đản, khó có thể nắm trong tay, quả là như thế. Một con thur thú (thú cái) mà cũng dám động nắm đầm trên đầu hòng thú (thú đực), ngươi chán sống rồi sao?"

Cánh tay cầm lấy tay hắn thoát nhìn có vẻ mảnh mai, lực đạo lại lớn đến độ không vùng vẫy được. Lãnh Tử Diễm nhếch mày.

"Cái gì thur thú?"

"Chính là giống như hắn.... một kẻ thuần phục."

Nhị hoàng tử dùng tay kia xốc chăn bọc Bạch Vũ Bội lên, lộ ra thân thể trần trụi lại giữa thiếu niên và thanh niên.

Khắp da thịt màu mật ong đều là dấu ngắt nhéo cùng dấu hôn đỏ đỏ tím tím, nhìn thấy ghê người.

Bạch Vũ Bội cố kéo chăn về, lại bị Nhị hoàng tử chụp tay gỡ ra.

"Là muốn ta làm người trước mặt biểu ca ngươi?"

"Điện hạ... Đừng... Đừng.."

Tuy tính tình lạnh nhạt, nhưng quan hệ của Lãnh Tử Diễm cùng mấy biểu huynh Bạch gia lại không tồi, coi như cùng lớn lên với Bạch Vũ Bội. Nhưng hắn làm sao cũng vô pháp tưởng tượng, có một ngày, biểu đệ mình sẽ bị một nam nhân tùy ý lăng nhục mà hoàn toàn không thể phản kháng được như vậy.

Ánh mắt băng lãnh đảo qua khuôn mặt Nhị hoàng tử.

"Thả hắn."

"Ngươi đang ra lệnh cho ta?"

Lãnh Tử Diễm nhếch môi dưới.

"Không phải ra lệnh, là thỉnh cầu."

Nhị hoàng tử từ từ đứng dậy, ra tay như điện, bóp mạnh cằm Lãnh Tử Diễm.

"Toàn thân đầy mùi dâm tiện, là vừa mới làm cùng kẻ khác sao?"

Nhị hoàng tử vừa kiềm chặt Lãnh Tử Diễm, vừa u ám thì thầm.

"Làm thur thú dự định của Thiếu chủ, còn khắp nơi quyến rũ nam nhân. Ngươi rốt cuộc có biết cái ngươi quăng là mặt mũi biểu đệ Lăng Diệp của ta không?"

Gân xanh trên trán Lãnh Tử Diễm giật mạnh, cố nén xúc động muốn đánh người.

"Ta hoàn toàn không hiểu ngươi đang nói cái gì."

"Ngu xuẩn!"

Nhị hoàng tử hừ một tiếng.

"Ngươi có người mình thích rồi sao?"

Bạn đang đọc truyện *Ám Dạ Trảm Luân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21

Người mình thích?

Lúc mười bảy tuổi phát hiện bản thân chỉ có thể bị nam nhân sát, người đầu tiên Lãnh Tử Diễm nghĩ đến chính là Quân Ngân.

Mong đợi chạy tới thổ lộ.

" Quân Ngân, ta thích ngươi."

Lãnh Tử Diễm nhớ khi đó là ở trên đài cao, gió rất lớn, thổi phất phật bên vành tai, Quân Ngân sững sốt, hình như không nghe rõ, ngay sau đó hân rống lớn.

" Ta nói ta thích ngươi!"

Lần này Quân Ngân nghe thấy, sờ đầu hân, giọng điệu đại ca ca giáo huấn tiểu đệ đệ.

" Ở cùng nam nhân là không đúng!"

Hiệu quả trực tiếp nhất của chính sách áp lực cao Lãnh phụ dùng trên người Lãnh Tử Diễm chính là hành vi phản nghịch mạnh mẽ.

Quân Ngân nói ở cùng nam nhân là không đúng.

Lãnh Tử Diễm càng muốn làm cùng nam nhân.

Thứ đầu tiên không thiếu trong Trường quân đội chính là nam nhân, Lãnh Tử Diễm nhanh chóng tìm được mục tiêu thoả mãn.

Đó là một thiếu niên thanh tú, tư sắc so với Quân Ngân, thúc ngra cũng không đuổi kịp, chỉ là có đôi mắt trong suốt khó thấy, lúc im lặng nhìn vào, sẽ làm người ta cảm thấy toàn bộ thế giới của y đều chỉ có ngươi.

Kết giao hai tháng, Lãnh Tử Diễm xách súng ra trận, trực tiếp đem người áp ngã.

Kết quả của việc làm liều chính là hậu huyệt bị thương nghiêm trọng, hôm sau nhin đau rồi giường, lại chậm nửa nhịp lúc huấn luyện, bị huấn luyện viên nhốt vào phòng tối, tĩnh lặng suy ngẫm một ngày.

Sau khi ra có hai người đến tìm hân.

Một là Quân Ngân, một là Lăng Diệp.

Quân Ngân rất ân cần đem hộp cháo tới cho hân.

" Ngươi hôm nay thế nào vậy? Bộ dạng có vẻ bị bệnh?"

" Ân."

Lãnh đạm đáp lại, mặc kệ ai cũng có thể nghe ra là nói cho có lệ.

" Chú ý thân thể!"

Quân Ngân trầm ngâm một lát, thử thăm dò.

" Gần đây ngươi hình như rất thân với Chu Dục?"

" Bạn trai ta!"

Trả lời không cần nghĩ ngợi, lại âm thầm có chút hối hận vì sắc mặt trắng bệch của Quân Ngân, mà tia hối hận này lại nhanh chóng tan thành mây khói bởi câu nói kế tiếp của y.

Quân Ngân nói.

" Vậy cũng tốt, như thế ta an tâm."

Quân Ngân ra trước, Lăng Diệp lại đến sau.

" Lãnh thiếu gia rõ là lợi hại, ngay cả loại huấn luyện cấp thấp này cũng không theo kịp!"

Châm biếm không nóng không lạnh là phong cách mở lời trước sau như một của y.

Hân ném mạnh cái hộp trong tay vào mặt Lăng Diệp.

" Cút!"

Lăng Diệp nghiêng đầu né tránh, cháo lại bắn một mặt.

" Ngươi phát điên cái gì?"

Hướng lại gần, tóm lấy hán đánh.

Bị đánh một trận, tâm tình càng không tốt, trên người càng thêm đau!

Âm đạm kết thúc thời niên thiếu khờ khạo, Lãnh Tử Diễm chỉ có một chuyện điên rồ muốn dùng mọi cách quên đi.

Hắn tìm tình nhân, nhưng chỉ dùng họ thỏa mãn thân thể đói khát, không có tình cảm gì.

Nhưng Quân Ngân.... Quân Ngân... Như một loại ma chú.

Làm sao cũng không thể quên được.

" Nhìn ngươi như vậy.... Thật sự có người mình thích?"

Nhị hoàng tử cười đến có chút đùa cợt.

Về mộng lung trong mắt tức khắc tiêu tán, Lãnh Tử Diễm cười lạnh.

" Nhị hoàng tử là nhân rồi đến nhằm chán sao? Ta thích ai có liên quan gì tới Nhị hoàng tử?"

" Đương nhiên là có liên quan !"

Nhị hoàng tử chậm rãi nheo mắt.

" Biểu đệ ta vì ngươi thần hồn điên đảo, ta sao cũng phải đến thay hắn nhìn xem, thân thể bất tuân phép tắc này của ngươi rốt cuộc là bị ai chinh phục."

Lãnh Tử Diễm cắn chặt răng.

" Điện hạ... Thịnh tự trọng!"

Bầu không khí giương cung bạt kiếm bị tiếng đập cửa đánh vỡ.

" Điện hạ, ta, Bạch Vũ Hoàn."

Tiếng gõ không lớn, đương nhiên Bạch Vũ Hoàn vẫn khắc chế tức giận, duy trì lễ phép ở mặt ngoài.

Sau khi đi ra từ Lãnh phủ, Bạch Vũ Hoàn vốn muốn đến xem tổng bộ, kết quả nhận được điện thoại của quản lý, chỉ cảm thấy huyết khí toàn thân đều bắn lên đại não.

Tam đệ bị Nhị hoàng tử chà đạp cả đêm?

Sau khi bình tĩnh trở lại, y gọi tới di động của nhị đệ.

" Ta bắt kẻ ngươi ở đâu, bắt kẻ Đường Viêm đối với ngươi quan trọng tới bao nhiêu, lập tức đem người đưa về câu lạc bộ!"

" Ngươi đang nói giỡn!"

Người đầu bên kia ngoài cười trong không cười nói.

" Bạch Vũ Hoàn, ngươi không phải là muốn dùng Đường Viêm lấy lòng Nhị hoàng tử sao? Ngươi cho là ta không biết? Ta sẽ không giao Đường Viêm cho ngươi."

" Nếu như vậy, ta chỉ có thể phái người đến tìm ngươi."

" Bạch Vũ Hoàn, ngươi mà dám! Ta không để yên cho ngươi đâu!"

Dù cách rất xa, không nhìn thấy mặt mũi, Bạch Vũ Hoàn vẫn có thể tưởng tượng được đệ đệ mình về mặt cừu hận thể nào, y nhanh chóng cắt điện thoại, phân phó với tài xế.

" Lập tức đến NOBLE."

" Dạ, thiếu gia!"

Bạch Vũ Hoàn ngồi một giờ trong đại sảnh NOBLE.

Một giờ, cũng đủ để người Bạch gia đem mọi chỗ trong Kinh đô, ngoại trừ hoàng cung, lật lên tìm người.

Huống chi, y vừa mới nói chuyện điện thoại với nhị đệ, thủ hạ rất dễ dàng định vị được hai người đang ở trong một kho hàng bỏ hoang.

Bắt họ, lại càng quá đơn giản.

Trên người Đường Viêm có sự anh tuấn dã tính, áo da quần da, vai rộng hông hẹp, dù là đối mặt với y, ánh mắt cũng không chút yếu thế. Bạch Vũ Hoàn vén tóc rũ bên vành tai, đứng dậy nói.

"Theo ta đi gặp Nhị hoàng tử."

"Bạch Vũ Phi đâu?"

Đường Viêm bất động. Sau khi bị bắt, hắn cùng Bạch Vũ Phi liền bị mang ra hai xe khác nhau, hắn không biết Bạch Vũ Phi bị đưa đến đâu.

"Trước tiên lo bản thân cho tốt rồi hãy nói sau, Vũ Phi không cần ngươi phải quan tâm."

Bạch Vũ Hoàn đi hướng thang máy, Đường Viêm tự có người áp theo sau.

Đường Viêm không phải thiếu niên mười bảy mười tám, hắn không nhỏ tuổi, năm nay hai mươi sáu.

Lúc mười tám tuổi, được câu lạc bộ chiêu dụng trở thành điều giáo sư, đến bây giờ đã ở NOBLE tám năm.

NOBLE là chỗ thế nào?

Nói cho xuôi tai, chỗ tìm hoan mua vui. Nói khó nghe một chút, căn bản là ổ dâm lớn nhất Kinh đô.

Hơn nữa còn là ổ dâm chuyên phục vụ quý nhân quan lớn.

Nói chuyện nhân quyền ở đây là một trò cười, lâu NOBLE mà sụp, có thể đè chết hơn phân nửa quan chức Kinh đô, ai dám cùng bọn họ đối nghịch?

Điều giáo sư hạng nhất NOBLE thì sao, ở trên đài uy phong lẫm lẫm thì thế nào?

Có người vừa ý hắn, hắn chỉ có thể rửa mông xáp tới.

Sau đó còn phải cười nói thêm một câu, cảm ơn đã sủng hạnh, hoan nghênh lần sau trở lại.

Hắn có thể không theo, có thể rời khỏi NOBLE, thậm chí rời khỏi Kinh đô.

Nhưng chỉ có điều, miễn là hắn còn sống một ngày, liền không thể thoát được Bạch gia đuổi giết.

Nhị hoàng tử chỉ đích danh hắn, người chung quanh đều hâm mộ muốn chết, nói hắn leo lên được cái cành cao nhất cả nước.

Nhưng Bạch Vũ Phi mang hắn trốn, đem hắn giấu đi!

Hắn luôn biểu hiện kiệt ngạo bất tuân, đến nỗi không ai biết được, hắn kỳ thực rất thức thời.

Nếu vẫn không biết đắc tội với Bạch gia có nghĩa là gì, đắc tội với Nhị hoàng tử có nghĩa là gì, thì tuổi hắn lớn như vậy cũng quá uổng phí.

"Nếu ta thuận theo, ngươi sẽ thả Bạch Vũ Phi?" Trước khi vào thang máy, Đường Viêm hỏi.

"Ta đã nói đây không phải thứ ngươi cần quan tâm." Bạch Vũ Hoàn dẫn đầu bước vào thang máy, ấn nút tầng 15.

Bạch Vũ Hoàn thân hình cao lớn, khí thế tự bất nộ trực tiếp dồn ép Đường Viêm gay gắt.

"Lát nữa trông thấy Nhị hoàng tử, ngươi biết cần phải làm gì không?"

"Ta chỉ có một yêu cầu." Đường Viêm nhìn con số từng chút rút tới 15. "Thả Bạch Vũ Phi."

Không liên quan đến ngươi.... Đem lời nói đến miệng nuốt xuống, Bạch Vũ Hoàn cũng chăm chăm nhìn con số chớp động.

"Hào!"

Bạn đang đọc truyện *Ám Dạ Trảm Luân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 22

"Điện hạ, ta Bạch Vũ Hoàn."

Gõ cửa phòng vang vang, bên trong nửa ngày không phản ứng, một đám người đều có chút sốt ruột.

Nhất là Bạch Vũ Hoàn, Bạch Vũ Bùi cùng Lãnh Tử Diễm đều ở bên trong, làm y cảm thấy từng giây từng phút giống như tra tấn.

"Nếu phá cửa thì sẽ làm Nhị hoàng tử giận tới mức nào?" Bạch Vũ Hoàn cười gượng hỏi quản lý bên cạnh.

"Cái này, nghe nói Nhị hoàng tử hi nộ thất thường."

Quản lý lau mồ hôi.

"Đại thiếu gia, trước đó cũng đã chờ Đường tiên sinh lâu như vậy, không bằng chờ thêm một chút đi."

Chuyện phải xảy ra cũng đã xảy ra trong đó, vào sớm vào muộn cũng không có gì khác biệt.

"Có lẽ Nhị hoàng tử thấy Đường tiên sinh rồi thì sẽ không làm chúng ta khó xử."

Năm phút đồng hồ sau, cửa rốt cuộc mở ra.

"Biểu ca." Mở cửa chính là Lãnh Tử Diễm.

Bạch Vũ Hoàn nhẹ thở ra. "Ta gọi người tiễn người."

Ánh mắt Lãnh Tử Diễm đặt trên người Đường Viêm, hơi nhíu lại.

"Vị này chính là...?"

"Đường Viêm." Đường Viêm vươn tay. "Lãnh thiếu gia, hân hạnh được gặp."

"Hân hạnh được gặp."

Lãnh Tử Diễm bắt tay đối phương, sau đó diện vô biểu tình rút tay về, lại đưa vào túi quần, gật đầu lễ độ với Bạch Vũ Hoàn.

"Biểu ca, ta đi trước."

"Vũ Bùi..." Bạch Vũ Hoàn chỉ cửa phòng nửa mở. "Còn đang ở bên trong sao?"

Sắc mặt Lãnh Tử Diễm nháy mắt trở nên khó coi.

"Ừ..."

Bạch Vũ Hoàn thu bốp nắm đấm, nhưng cái gì cũng không nói, dẫn Đường Viêm vào phòng.

Một đám người đi vào, Lãnh Tử Diễm cũng vừa sải bước đến thang máy.

Thang máy Bạch gia chuyên dụng không có phục vụ đứng chờ, trống trải mà im lặng.

Lấy di động ra, màn hình di động soi sáng khuôn mặt u ám của hắn, tìm được số điện thoại rất ít sử dụng, ấn nút gọi.

Đồ đồ vài tiếng, điện thoại nhanh chóng được tiếp.

"Hey, Lãnh Tử Diễm? Nói đi!"

"... ...."

Hắn vẫn cần phải chuẩn bị!

"Bị chém chết rồi?" Người bên kia nói không chắc chắn.

" Chết thật?"

Ngươi mới chết!

Thanh âm bên kia bỗng nhiên nghiêm túc lên.

" Ngươi là ai? Lãnh Tử Diễm đâu?"

" Biến mẹ ngươi đi!"

Lãnh Tử Diễm thoải mái một chút, dù cảm xúc vẫn không nổi lên đúng lúc, tuy hắn rất muốn đem người thật kéo ra đánh cho một trận, nhưng... cân nhắc đến chỉ số bạo lực khủng bố của Lăng Diệp, hắn quyết định tạm thời nhẫn nhịn, trước tiên chiếm ưu thế trên miệng cái đã.

Lăng Diệp bỗng nhiên cười.

" Nghĩ như thế nào mà lại gọi điện cho ta?"

Y rất ít cười, nhưng lúc cười lên lại cực kỳ đẹp đẽ, dù cách điện thoại, Lãnh Tử Diễm cũng có thể tưởng tượng ra độ cong môi y ưu mỹ đến thế nào, hàm răng trắng óng ánh để lộ ra sao.

" Không thể gọi điện thoại cho ngươi sao? Muốn hỏi thăm sức khỏe ngươi thôi."

Thang máy tới lầu trệt, ding một tiếng liền mở ra, Lãnh Tử Diễm lại ấn nút đóng cửa thang máy, lên lại tầng cao nhất.

" Ngươi ở trong thang máy?"

" Ân."

" Thảo nào tín hiệu không tốt, giọng nói nghe âm dương quái khí."

Lãnh Tử Diễm nhú mày.

" Ngươi rút cuộc làm sao vậy?"

Người này lần đầu tiên gọi điện thoại cho y, tâm tình Lăng Diệp cơ hồ có thể dùng câu thụ sủng nhược kinh để hình dung, y kéo tủ quần áo ra, theo bản năng muốn lấy một kiện y phục lên. Lát nữa, nếu Lãnh Tử Diễm hẹn y ra ngoài, y nên mặc màu đen hay màu trắng?

Hắn thế nào... Hắn bị người vũ nhục.

Hơn nữa, cái người vũ nhục hắn còn luôn miệng gọi hắn là thư thú!

Gặp quỷ nó mới thư thú!

" Ngươi đã nói cái gì với Nhị hoàng tử?"

Lãnh Tử Diễm hỏi bình thường thân nhiên, cảm giác áp bách trong lời nói lại không chút khó thấy, cũng không nửa phần keo kiệt xuyên qua sóng điện ném tới mặt Lăng Diệp.

" Tô Tranh?"

Động tác lấy đồ dừng một chút, Lăng Diệp mù tịt, nhưng y nhạy bén nhận thấy Lãnh Tử Diễm không phải gọi đến để nói chuyện phiếm với mình.

" Ta không bán đứng Lãnh gia."

Hắn cũng không có gì hay ho để bán.

" Không phải phương diện này."

" Phương diện gì?"

Lăng Diệp cau mày rất chặt.

" Tự ngươi biết!"

Bị Lãnh Tử Diễm cắt điện thoại, tâm tình vui vẻ của Lăng Diệp lập tức bay đến chín tầng mây, tên kia rút cuộc phát điên cái gì?

Sắc mặt Lăng Diệp bỗng nhiên biến đổi, như nhớ tới gì đó, cầm lấy điện thoại lập tức gọi cho Nhị hoàng tử.

"Biểu ca Tô Tranh, ở đâu vậy?"

Thanh âm lạnh đến có thể kết băng.

"Yêu, biểu đệ Lăng Diệp hả..."

Nhị hoàng tử nhìn một đám người trong phòng, chỉ chỉ Đường Viêm, hướng những người khác làm một tư thế kêu ra ngoài.

"Ồ NOBLE. Vừa mới tóm được Đường Viêm, đang chuẩn bị mở máy chạy, biểu đệ ngươi lại điện thoại."

Lăng Diệp nhẹ người một chút.

"Ngươi gần đây có gặp Lãnh Tử Diễm không?"

"Mới gặp...."

Tâm tư thả lỏng lập tức nảy lên.

"Ngươi nói cái gì với hắn?"

"Không nói gì cả... Ta chỉ bảo..."

Nhị hoàng tử ôm Đường Viêm qua, sờ lên mông hắn tựa như khảo nghiệm, mập mờ nói.

"Bảo hắn làm thư thú lại không tuân thủ bổn phận này nọ...."

Mắt Lăng Diệp bỗng chốc nheo lại, gần từng tiếng.

"Ngươi gọi hắn..... Thư thú?"

"Làm sao vậy, hắn không phải thư thú à?"

Nhị hoàng tử lắc đầu.

"Lăng Diệp, với địa vị trong tộc của ngươi, còn chưa cố định được thư thú của mình, ta làm biểu ca cũng cảm thấy xấu hổ."

Lăng Diệp mở tủ quần áo ra một lần nữa, cười lạnh nói.

"Nửa giờ sau, gặp ở Võ đài hoàng gia!"

"Biểu đệ.... Ta là Hoàng tử...."

Theo bản năng bảo vệ cái cổ, phảng phất như có mãnh thú đang chuẩn bị cắn đứt nơi đó.

"Không liên quan!"

Khóe miệng kéo về bên phải một chút.

"Ồ trong tộc, ngươi phải gọi ta là Thiếu chủ!"

Bạn đang đọc truyện *Ám Dạ Trảm Luân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23

Giữa trưa, Nhị hoàng tử tâm bất cam, tình bất nguyện đẩy đại môn Võ đài hoàng gia ra.

Sàn đấu là một không gian hình tròn, tứ phía đều có gương, chiếu xạ ánh sáng lạnh lẽo.

Nhưng ánh sáng có lạnh tới đâu đi nữa thì cũng không bằng cái người đang đưa lưng về phía hắn.

"Ngươi tới muộn."

Thanh âm vang vọng mấy cái, trầm thấp mà nguy hiểm, rõ ràng biểu hiện cơn tức giận của chủ nhân.

Nhị hoàng tử nhún vai.

"Nhận được điện thoại của ngươi, ta liền chạy qua đây, không tính là muộn đâu."

"Bớt nhiều lời đi!"

Lăng Diệp xoay người lại.

"Tô Tranh, ngươi chộc tới ta."

Đồng tử Lăng Diệp là đen tinh khiết, diện vô biểu tình nhìn qua như vậy, cực kỳ uy áp.

Nhị hoàng tử hoang mang nhăn mày lại.

"Biểu đệ, ngươi cho rằng ta nhiều chuyện?"

"Đương nhiên."

Lăng Diệp hơi nhấc đầu, bắt đầu cời nút ở cổ áo.

Thái độ của Lăng Diệp làm Nhị hoàng tử có chút tức giận.

"Bởi vì ta tùy tiện nói hán mấy câu, ngươi liền muốn đem biểu ca thân ái của mình ra đánh?"

Lăng Diệp trầm ngâm một lát, mày hơi nhăn lại, tựa hồ đang suy nghĩ. Một lát sau, mày lại giãn ra, nhẹ nhàng nói.

"Hắn gọi điện thoại cho ta, bộ dạng khởi binh vãn tội, ta đương nhiên phải chỉ danh ngươi!"

"Ta nói với hắn như vậy còn không phải vì muốn tốt cho ngươi sao?"

Nhị hoàng tử giọng điệu chỉ tiếc rèn sắt không thành thép.

"Thiếu chủ đại nhân tôn quý quần thúc thư thú của mình không tốt, việc này nếu truyền tới trong tộc, ta thấy ngươi còn mặt mũi nào đi gặp người nữa."

"Biết chuyện chỉ có mình ngươi, nếu truyền tới trong tộc, vậy nhất định cũng là ngươi nói."

Lăng Diệp không dao động nhanh chóng cởi áo, lộ ra lồng ngực tinh hãn.

"Hơn nữa, làm sao quần thúc thư thú của mình là chuyện của ta, không chút liên quan đến biểu ca ngươi."

"Ngươi còn đứng đó làm gì, không định biến thân sao?"

Lăng Diệp sột ruột nói.

"Nếu ngươi không biến thân, ta lo rằng ta một ngụm liền cắn chết ngươi."

Lúc Lăng Diệp đang phiên muộn tính toán làm sao có thể khống chế sức mạnh không cắn chết Nhị hoàng tử thì Lãnh Tử Diễm cũng đồng thời muộn phiên khó thấy.

Thái dương cháy bỏng ban trưa, đốt đến toàn thân nóng lên.

Lòng vòng quanh quần trong thành, phát hiện bản thân lại không có nơi nào có thể đi.

Về nhà? Vừa mới nháo một trận với phụ thân, làm sao trở về được?

Đến nhà tình nhân? Bây giờ đang ở giai đoạn xanh chuyển vàng, tình nhân cũ đi rồi, tình nhân mới còn không biết ở đâu.

Lãnh Tử Diễm chụp lên tay lái, vào cửa hàng ôm ra một két rượu lớn, phóng xe lên đỉnh núi, vừa hóng gió vừa uống điên cuồng.

Dâm tiện? Đúng vậy, thật đúng là dâm tiện....

Khối thân thể này, không biết có bao nhiêu nam nhân đã phun tinh dịch ở bên trong.

Những nam nhân đó luôn ăn sâu nhớ kỹ, có lần đầu tiên thì có lần thứ hai, lần thứ ba, điên cuồng bắt chấp tất cả như hận không thể bơm đầy thân thể hắn.

Vô luận là ai tác cầu với mình, hấn cũng bày thân ra không chút giữ lại, cái hấn theo đuổi bắt quá chỉ là cái loại vui sướng đừ dới đến mức tận cùng, vị trí là trên hay dưới, hấn sớm đã không muốn, cũng không có tư cách để tâm.

Nhưng hôm nay, Lãnh Tử Diễm phát hiện mình để ý.

Nhị hoàng tử luôn mồm gọi hấn thư thú thư thú, bởi vì hấn là mặt dưới, cho nên liền muốn dùng loại từ ngữ vũ nhục đó ghê tởm hấn?

Hấn chỉ có thể bị sấp, không có nghĩa là hấn cũng muốn quỳ phục hầu hạ nam nhân.

Lon nấp bật ném đầy đất, Lãnh Tử Diễm đánh một tiếng nắc, khép mắt ghé sấp trên tay lái.

Thái dương trên đỉnh đầu chiếu sáng làm người nhưc đầu hoa mắt, vươn tay gõ thật mạnh lên đầu mấy cái.

Nhị hoàng tử mà còn gọi hấn là thư thú, vậy Lăng Diệp thì đem hấn coi là thứ gì ?

Đối tượng có thể tùy ý ức hiếp?

Lúc cao hứng liền thương, lúc mất hứng liền đánh?

Nhất định là Lăng Diệp gọi hấn thư thú trước mặt Nhị hoàng tử, Nhị hoàng tử mới kêu hấn như vậy.

" Ờ....."

Từ sáng đến giờ không ăn gì, nôn ra đều là nước chua, phát ra mùi tanh tưởi, Lãnh Tử Diễm không kịp mở cửa, nôn toàn bộ trên xe, vừa mới lau lau miệng, người được vị thối gai mũi, dạ dày lại cuộn lên, tiếp tục nôn đến khi hấn kiệt sức.

" Lăng Diệp sao không chết luôn đi!"

Lãnh Tử Diễm cảm thấy khắp nơi đều đau, nhất là đại não bị cồn rượu đốt qua, ngay cả phải suy nghĩ thế nào hấn cũng không biết.

Bên vành tai ầm ầm

Tất cả đều là tiếng Nhị hoàng tử gọi hấn thư thú.

Dần dần, thanh âm kia chồng lên nhau.

Trở nên lạnh lùng, bất cận nhân tình.

Thanh âm kia là của Lăng Diệp.....

Y nhếch môi, cười nhạo hấn....

Lãnh Tử Diễm, ngươi tại sao chỉ có thể bị nam nhân thương vậy hả?

Lãnh Tử Diễm, ngươi thật dâm đảng, chỉ cần là nam nhân, đều có thể làm ngươi.

Lãnh Tử Diễm, mau cúi sấp nào, nhếch cái mông lên.

Lãnh Tử Diễm, ngươi là thư thú của ta....!

Bạn đang đọc truyện *Ám Dạ Trầm Luân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24

Hoàng cung cổ kính thanh lịch mà không mất vẻ uy nghiêm chợt vang lên hai tiếng dã thú gào rống.

Trầm thấp, nguy hiểm, như vương giả hung mãnh với tư thái cao cao tại thượng quan sát chúng sinh.

" Đó là tiếng gì?"

" Cảnh giới!"

Gạch màu đỏ lung lay sắp đổ, Đội bảo vệ Hoàng gia như gặp đại địch, đội trưởng điên cuồng đập bàn la hét trong văn phòng.

"Dã thú, dã thú, sao lại có dã thú?"

"Đội trưởng, là từ Võ đài truyền ra."

Cái âm thanh làm người nghe được phải nhũn cả chân, nếu hoàng cung thật sự có dã thú chạy vào, tổn thương đến thành viên Hoàng thất, bọn họ cũng khỏi phải sống nữa.

Đội trưởng về mặt biến đổi.

"Là ai ở bên trong?"

"Nhị điện hạ cùng Lăng công tử."

Tích.....

Đội trưởng mạnh bạo nhắc điện thoại, nghe thanh âm từ đầu bên kia, thần thái nóng nảy lập tức trở nên cung kính.

"Dạ, dạ, Vương hậu, ta hiểu, ta hiểu, ngài yên tâm, ân ân, đã rõ, đã rõ."

Sau khi để điện thoại xuống, đội trưởng im lặng một hồi lâu.

"Đội trưởng, làm sao vậy?"

Phụ tá cẩn thận hỏi.

"Nhị điện hạ cùng công tử ham chơi, chơi trò sắm vai dã thú trong Võ đài."

Trên trán toát ra mồ hôi lạnh, phụ tá càng thận trọng hỏi.

"Vậy âm thanh ban nãy?"

"Hiệu ứng âm thanh."

Đội trưởng nhếch mày.

Hiệu ứng âm thanh? Sao hắn lại không biết từ hồi nào mà hiệu ứng âm thanh trở nên tiên tiến như vậy? Phó đội trưởng bất giác lau lau trán, đẩy cửa ra chỉ thị cho cấp dưới chờ phía ngoài.

"Cũng không có chuyện gì xảy ra, tiếp tục làm chuyện các vị nên làm đi!"

Trong tấm cung hoa lệ, cung nữ nhẹ đi đến trước giường, thấp giọng nói.

"Bệ hạ, Vương hậu đến."

Quốc vương đã già gian nan ngồi dậy dưới sự trợ giúp của cung nữ, mắt y đã hoa nhưng tai còn rất tốt.

Y nghe được tiếng nàng từng chút đến gần, giống như một đóa anh túc chậm rãi nở rộ, cao quý, diễm lệ, khiến người ta thâm sâu mê muội.

Hai mươi mấy năm trước, y chính là bị nàng mê hoặc như vậy.

"Vương hậu, trong vương cung sao lại có dã thú chạy vào?"

Y nhin không được che miệng ho mấy tiếng, kỳ thực, y mới hơn năm mươi tuổi, lại biểu hiện bệnh trạng quá sớm, tựa như một lão nhân sắp tuổi xế chiều.

"Bệ hạ, ngài nghe lầm."

Vương hậu hơi khom người, kéo kéo cung phục tím nhạt, hiện rõ thân hình cao gầy hoàn mỹ của nàng.

"Tiếng gầm lớn như vậy, làm ta nghĩ đến lúc niên thiếu, có lần theo phụ hoàng đi săn, gặp một đám sói, chúng cũng gầm gừ như thế, bộ dạng hận không thể xé nát chúng ta. Bất quá, cuối cùng, Đội bảo vệ Hoàng gia vẫn rất giỏi, dùng súng bắn hạ hết đám sói kia."

Nói tới đây, quốc vương dừng một chút, con mắt mờ nhạt lộ một loại ánh quang ảm đạm, vron tay chỉ ly trà, cung nữ hiểu ý mang lại cho y, y nhấp miệng, làm thông cổ họng mới tiếp tục.

"Vương hậu chẳng lẽ nghĩ ta sắp chết? Cho rằng ngay cả thanh âm dã thú ta cũng nhận không ra?"

Vương hậu là một nữ nhân mỹ lệ, bất đồng cùng vẻ đẹp yếu đuối, nét đẹp của nàng quyết đoán linh hoạt, thậm chí có chứa tính công kích.

" Lão hồ nhỏ lông vẫn ló lão hồ, điểm ấy thần thiếp cũng không dám quên."

" Lão hồ nhỏ lông quả thực vẫn là lão hồ, nhưng nếu lão hồ bị bệnh cũng chỉ có nằm chờ chết. Ngươi y chung quy vẫn nói ta ngẫu nhiên cảm phong hàn, nhưng trận phong hàn này đã kéo quá lâu, lâu đến mức ta hoài nghi chính mình có phải có bệnh khác hay không nữa."

Quốc vương lại ho mấy tiếng.

" Mấy bữa nay ta nhìn không được miên man suy nghĩ, nhớ lại ngày chúng ta đại hôn, nàng điểm lệ đa vẻ, bách quan chúc mừng, tiếng vang như sấm. Xe cưới của chúng ta từ tây thành đến đông thành, đi rất chậm rãi, dân chúng thật đông, giờ biểu ngữ cao cao, hết sức phấn khởi chúc mừng chúng ta, bởi vì nàng là vị thái tử phi bình dân đầu tiên trong lịch sử, dân chúng đều kính trọng nàng, yêu quý nàng..."

" Chuyện lâu như vậy, bệ hạ còn nhắc tới làm gì?"

" Nàng trẻ tuổi, xinh đẹp như ngày trước, năm tháng dường như cũng không trôi qua trên người nàng, nhưng ta thì khác, ta năm mươi tuổi lại tựa một lão già bảy mươi, cả ngày nằm trên giường, ngay cả bề tôi cũng rất ít khi nhìn thấy, không nghĩ tới chuyện này ta còn có thể làm gì?"

Trên mặt Vương hậu không mang theo một chút biểu tình.

" Bệ hạ, chỉ là phong hàn, qua mấy ngày nữa ngài sẽ tốt lên thôi!"

" Hai tháng trước nàng đã nói như thế, bây giờ nàng vẫn nói như vậy."

Quốc vương lắc đầu nói.

" Vương hậu, quốc gia này không phải thứ nàng nghĩ thế nào thì như thế ấy, phía dưới có gia tộc cổ xưa, có thần tử trung thành, dưới thần tử còn mấy triệu dân chúng. Mật dân chúng không phải là mù, họ chung quy sẽ phát hiện, một tộc đàn nguy hiểm nào đó đang muốn tiến công chúng ta. Quốc gia của ta dân số bảy triệu, Ngọc Hoàn đế quốc đối diện dân số mười triệu, hơn nữa, chung quanh còn thêm mấy tiểu công quốc, tiểu liên minh, nhân loại tổng cộng dân số hai mươi ba triệu, các nàng thì sao?"

Quốc vương nâng mắt lên, nhìn Vương hậu.

" Các nàng có thể có bao nhiêu người?"

Vương hậu không nói gì, quốc vương thở dài.

" Nghĩ cũng biết, các nàng dân số ít ỏi, hơn nữa khoa học kỹ thuật lạc hậu, nếu không...."

Quốc vương kéo ra một nụ cười lạnh.

" Các nàng thế nào cam chịu nấp trong bóng tối suốt hai mươi năm?"

" Bệ hạ đang nhắc nhở thần thiếp không nên gấp gáp hay sao?" Vương hậu hỏi lại.

" Quá gấp, với năng lực của các nàng, dù nắm trong tay chính quyền vương quốc của ta, cũng vô lực chống lại Ngọc Hoàn đế quốc. Các nàng cao ngạo không ai bì nổi, sớm đã có người phát hiện thân phận các nàng. Ngọc Hoàn không có động tĩnh, bất quá là chưa xác định tin tức có đúng hay không, dù sao.... sự tồn tại của các nàng quá mức kinh thế hãi tục."

Quốc vương từ từ nói.

" Chờ ta chết rồi, Nhiên nhi kế vị, chính là lúc đế quốc phát động hành động quân sự có tính hủy diệt với quốc gia của ta. Vương hậu khẳng định da lông cứng chắc của các nàng có thể ngăn cản công kích từ vũ khí tiên tiến nhân loại?"

Vương hậu trả lời không nóng không lạnh.

" Bệ hạ lo lắng quá nhiều."

Trong mắt Quốc vương hiện lên bạo sắc.

" Ta không muốn cơ nghiệp tổ tông bại trên tay ta, lại càng không muốn Nhiên nhi cùng Tranh nhi bởi vì dã tâm của cả tộc đàn các nàng mà chết!"

Vương hậu quay đi, trên mặt nhiễm chút sương thu.

" Cái bệ hạ nên quan tâm chính là thân thể của mình, chứ không phải những thứ quái lạ kia."

" Thân thể của ta, dưới sự an dưỡng của nàng thế nào còn tốt lên được?"

Quốc vương cười lạnh.

" Chó nhà lụi bại, nô lệ mất nước, từ xưa tới nay đều có kết cục không tốt, Vương hậu.... Suy xét!!!"

Kính ngừ bị cắn đến rất nặng.

Những đạo lý đó, nàng đương nhiên hiểu được.

Nhưng con đường này, nàng đã đi quá lâu rồi, lâu đến mức không biết làm sao để quay đầu lại.

" Bệ hạ, nếu không có chuyện khác, thần thiếp cáo lui."

Nàng hành lễ, lại không để người ta cảm thấy nàng có tôn kính y.

" Có một vấn đề vẫn luôn muốn hỏi nàng!"

Quốc vương gọi Vương hậu sắp ra cửa lại.

" So với Ngọc Hoàn đế quốc, nước ta thực lực tương đối nhỏ yếu, tại sao các ngươi lại chọn nó?"

Wương hậu hơi quay đầu lại.

" Chúng ta chọn chính là bệ hạ."

Quốc vương cười tự giễu nói.

" Người cầm quyền Ngọc Hoàn đế quốc là bạo quân, mà ta lại là hiền quân, cho nên, ta rất dễ khống chế?"

" Bệ hạ có thể cho rằng như thế."

Ngoài tầm cung, mặt trời đỏ như lửa cháy, chiếu đến bầu trời sáng rõ một mảnh.

Nàng nhìn mặt trời nóng bỏng xa xa, bỗng nhiên có chút ngẩn ngơ.

Loáng thoáng cảm thấy như trở về rất nhiều năm trước.

Nàng nghĩ, hẳn là do nghe y lái nhái một trận nên cũng hoài niệm theo, bằng không chuyện đã lâu như vậy, sao đều có thể nhớ hết?

Thanh niên tuấn lãng cao quý kia, một thân y trang trắng thơm, thờ hỏn hỏn chạy tới.

" Nhã Nhã, phụ hoàng đồng ý hôn sự của chúng ta, hẳn cho phép chúng ta kết hôn!"

Mặt chàng ửng hồng, là chạy đến mặt sao, hay là kích động quá mức?

Bất kể thế nào, nàng đều cảm thấy, lòng mình cũng nhảy lên theo chàng, tựa thái dương hóa hồng ở chân trời phía xa xa.

Nhưng, cái nàng nghĩ chính là...

Rốt cuộc, có thể vào làm chủ Đông cung thái tử.

Rốt cuộc, đi được bước đầu tiên.

" Graww...."

Lại là một tiếng gầm rung trời động đất.

Wương hậu tỉnh lại từ trong hồi ức, sắc mặt trở nên xanh mét, hai hài tử này hơi quá đáng, coi mọi người trong vương cung là kẻ điếc hết hay sao?

Bạn đang đọc truyện *Ám Dạ Trảm Luân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25

Trong đầu trường, gương lạnh từ phía đã nhiễm không ít vết máu bắn ra.

Hai con báo lớn, không, chúng không hẳn là báo.

So với bất kì con báo nào trong tự nhiên, chúng đều to lớn, đẹp đẽ, cao sang hơn, phảng phất như vương giả kiêu căng không ai bì nổi.

Chiều dài hai thước, thân hình to lớn, tứ chi cường tráng, cơ thịt gồ lên dưới da lông hoa lệ, hiện rõ sức mạnh tuyệt đối.

Chúng nó cũng không nóng lòng tiến công, mà bán ngồi xõm ở hai đầu sàn đấu, nhìn nhau từ xa, ánh mắt hung hãn như đao kiếm.

Phảng phất như ngay sau đó liền muốn nhào lên cắn đứt cổ họng đối phương!

Trong đó, một con báo màu vàng thuần, da lông phiêu lượng vẩy máu, chẳng những không làm kẻ khác cảm thấy chật vật, ngược lại còn gia tăng không ít khí tức dã tính nhanh nhẹn dũng mãnh cho nó.

Một con báo khác, lông bạc tinh khiết, nó thoát nhìn còn muốn uy vũ hơn kim báo, đồng tử cũng là màu bạc, khoe mắt hơi xé, phảng phất như thợ săn kéo căng dây cung, dừng mảnh lại không mất vẻ tao nhã thông dong.

Hai dã thú, đồng thời nhảy lên.

Phảng phất như trở lại thời đại hoang dã khai thiên lập địa, thanh âm cắt xé không khí, va vào nhau thật mạnh.

Vuốt nhọn bất chấp tất cả kéo xé đối phương, máu tung tóe cuồng loạn vẩy ra từ trên cao.

Phang một tiếng, rớt xuống, miệng kim báo phát ra tiếng nức nở dồn dập.

Ngân báo gắt gao ép kim báo dưới đất, há cái miệng chứa đầy máu ra, xé cơ thịt sau lưng kim báo xuống.

"Ngao ô...."

Đau đớn kịch liệt kích động kim báo phát cuồng, nó lật mạnh thân, chân sau hữu lực co lại, bạo kích, cái đuôi tựa như roi da hung hăng quất về phía đối phương, nó thành công thoát khỏi tầm khống chế, nhanh chóng trở người dậy.

Nhưng....

Hành vi của nó chọc giận ngân báo.

Y chỉ muốn cắn nó, cũng không muốn đem nó cắn chết!

Thứ không biết sống chết này cũng dám khiêu chiến quyền uy của y?

Nó chẳng lẽ không biết quyền uy của y là thứ đầu tiên không được khiêu khích?

Ngân báo từng chút đến gần, cảm giác áp bách cực đại cơ hồ khiến kim báo bán khụy xuống đất.

"Ngao..... Ngao....."

Ánh mắt ngân báo tựa như đang cảnh cáo, nhưng thực chất là nhìn nó, như nhìn một thần dân hèn mọn.

Khí tức dã thú thuần khiết đập vào mặt!

Tất cả tế bào trong não đều quay cuồng, nhắc nhở nó nguy hiểm, nguy hiểm!

Nó oán hận ánh mắt này.

"Ngao....."

Kim báo điên cuồng gào rống, muốn đuổi gia hỏa đáng sợ này ra khỏi địa bàn của mình.

Đôi mắt màu bạc, bắt đầu từ con ngươi, từng chút chuyển sang màu đỏ máu chảy, dần dần phóng đại.

Cũng trong thời khắc đó, đồ đằng cổ xưa trên trán y phát sáng, tất cả cơ thịt đều phồng lên, da lông mơ hồ nổi ra màu đỏ, phảng phất như máu trong huyết quản đang gào thét, dã man mà cuồng loạn.

"Ngao....."

Y lại gầm rống, thanh thể kinh người, phảng phất như sau lưng có đứng người khổng lồ xưa cổ.

Dã thú gầm thét có to cỡ nào cũng không truyền đến tai Lãnh Từ Diễm trên núi.

Hắn đang ghé sát trên tay lái, vừa uống vừa run tay nhần di động.

Hắn muốn gọi điện thoại, lại không biết nên gọi cho ai.

Đành phải dùng một đôi mắt say lò dò mờ mịt, chăm chăm nhìn di động, như muốn đem di động nhìn đến chọc ra một cái lỗ.

Cái tên Lăng Diệp nhấp nháy trên màn hình, thanh âm y cũng ồn ào nháo ra theo, tất cả đều là lời châm chọc hắn, làm hắn vừa tức vừa hận.

Uất nghẹn nhất chính là hắn không đánh lại cái quái vật không phải người kia.

Lãnh Từ Diễm ném mạnh di động xuống.

Trong xe thể thao đều là vị thối, qua năm phút đồng hồ, Lãnh Từ Diễm rốt cuộc không thể chịu đựng được.

Nhặt di động lên, tìm đến số của Quân Ngân, một mạch ấn xuống.

Phút điện thoại khai thông, hắn đột nhiên có chút hỗn loạn.

Hai người cũng không nói chuyện, chỉ có tiếng thở hai bên, càng lúc càng thô nặng.

Cuối cùng, Quân Ngân cười.

"Là Từ Diễm sao?"

"Àn." Hắn trầm trầm đáp.

"Nghe nói người bị bắt vào cục cảnh sát, họ không làm khó dễ người chứ?"

"Chuyện nửa tháng trước, hức..."

"Ta bận nhiều việc, không kịp quan tâm đến người..."

Àn, bận hẹn hò cùng Tần Hiền của người.

"Hức..... Người bây giờ đang làm cái gì?"

Quân Ngân nhìn cửa phòng họp, đi xa một chút, nghĩ một đằng nói một nẻo.

"Không bận gì cả! Người uống rượu?"

Di động áp tai có chút nóng, Lãnh Từ Diễm đổi sang tai kia.

"Uh, còn ói ra một xe, không dám lái xe, muốn tìm ai đó tới đón, nghĩ tới nghĩ lui cũng chỉ có người, ai kêu người rảnh!"

Quân Ngân dở khóc dở cười, nếu như y cũng có thể gọi là rảnh, vậy trên thế giới liền không có người bận.

"Người ở đâu?"

Xem ra chỉ có thể tạm dừng hội nghị đang tiến hành phân nửa.

"Hạnh Từ Sơn, đỉnh núi."

Lãnh Từ Diễm bưng đầu, không biết bản thân thật sự say hay chỉ mới mơ hồ.

Nếu say thật, sao hắn có thể rõ ràng ý thức được mình đang lặp lại chuyện mất mặt ba năm trước ?

Nếu chỉ mới có chút hồ đồ, sao lại rất muốn Quân Ngân đến?

A.... Đều là Lăng Diệp làm hại!

Bạn đang đọc truyện *Ám Dạ Trầm Luân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26

Lãnh Tử Diễm rất ít uống rượu, không phải hấn không biết uống, mà là phụ thân không cho.

Theo quan niệm của Lãnh Thừa Phong, cồn rượu sẽ mê liệt tư duy con người, làm người ta trở nên ngu xuẩn mà bản thân không biết, cho nên sau khi Lãnh Tử Diễm một lần say rượu đập nát đồ cổ trong nhà, Lãnh Thừa Phong hạ lệnh cấm rượu với Lãnh Tử Diễm.

Hậu quả của việc không uống rượu chính là tư lượng càng ngày càng kém, mới giải quyết hơn mười lon liền nôn đến ngã trái ngã phải.

Một kết rượu giải quyết hơn phân nửa, rốt cuộc nghe được tiếng ô tô. Lãnh Tử Diễm ngó ra, thấy Quân Ngân chuyển xe, tắt đèn, ngón tay thon dài hữu lực đẩy cửa xe ra, lộ ra thân hình cao thẳng, Lãnh Tử Diễm nhìn không được hít mắt cười.

"Ngươi đến rồi hả?"

Một câu ôn hoà rất đơn giản, tay đóng cửa của Quân Ngân lại ngừng một chút, y ngoảnh lại cũng nhợt nhạt cười.

"Uh, không biết có tới chậm hay không?"

"Hức.... Cũng.. Cũng được..."

Chăm chăm nhìn Quân Ngân không chớp mắt, đôi mắt đen sậm phủ hơi rượu, như mực nước điểm trên giấy Tuyên Thành*, từng chút thoảng nhiễm son thùy kiều điểm kinh tâm động phách, Lãnh Tử Diễm vươn tay về phía Quân Ngân.

"Ta nôn, trong xe rất thối, ngươi mau đỡ ta ra!"

Đầy xe bừa bãi, lon rượu quăng tứ tung, đồ nôn mửa lại phát ra traten traten tanh tưởi.

Quân Ngân vội vàng quét mắt quở trách.

"Trong xe thối như vậy, ngươi lại ngồi ở trong đó!"

"Ta đang đợi ngươi, nếu ngươi không đến ta vẫn cứ chờ, thối chết ta cũng phải sống!"

Lãnh Tử Diễm lại nấc một cái, mũi hơi xông ra, Quân Ngân kinh ngạc nhìn hấn nửa ngày, trong đồng tử thần sắc vô danh. Y lấy ra một chiếc khăn vuông, lau vết bẩn trên khoe miệng Lãnh Tử Diễm.

"Bá phụ không phải không cho ngươi uống rượu sao?"

"Hấn quản ta không được!"

Lãnh Tử Diễm bắt lấy tay Quân Ngân.

"Ta cũng không cần hấn quản, hấn ước gì ta không phải là con của hấn!"

Quân Ngân bật cười. "Kể hai mươi tuổi còn tùy hứng như vậy, ta cũng không biết nên nói ngươi như thế nào đây."

"Không biết nói như thế nào thì đừng nói, ngươi bắt quá hơn ta ba tuổi, già bộ già dặn làm gì!"

"Ngươi cãi nhau với Lãnh bá phụ?"

"Àn..." Lãnh Tử Diễm điềm nhiên như không vỗ ngực nói. "Hấn mắng ta con điểm, nga... Không đúng, là không bằng con điểm.. Hức..."

Ánh mắt Quân Ngân trầm xuống mấy phần, y xoa xoa đầu Lãnh Tử Diễm, thở dài.

"Bá phụ nhất định đang tức giận, ngươi đừng đề trong lòng!"

Lãnh Tử Diễm nghiêng nghiêng nhìn Quân Ngân hỏi lại.

"Ai đề trong lòng?"

"Trong lòng không chịu mà còn đi uống rượu?"

"Quân Ngân..." Lãnh Tử Diễm dẹp miệng. "Ngươi có phải cũng coi thường ta không?"

"Không." Quân Ngân trả lời nhanh bất ngờ.

"Nói dối!"

Lãnh Tử Diễm chôn đầu trên vai Quân Ngân.

"Tối hôm đó người mắng ta.... Còn đuổi ta xuống xe....."

"Là ta phát hiện phía sau có người đi theo mới đuổi người.. Người nói người.. Sao chỉ toàn nghĩ chuyện vớ vẩn? Nếu ta thật sự xem thường người... Bây giờ sao lại đến?"

"Cũng đúng!" Lãnh Tử Diễm tóm lấy tay Quân Ngân. "Nhưng mà ta tình nguyện bị người liên lụy cũng không muốn bị người đuổi đi, về sau không được như vậy, àn?"

Tay Quân Ngân vừa mảnh vừa dài, đầu ngón tay mịn màng, vừa thấy biết ngay chính là tay quý tộc, Lãnh Tử Diễm nắm trong tay liền luyến tiếc thả ra, sờ qua sờ lại làm Quân Ngân đỏ khốc đỏ cười.

Người say rượu không thể nói lý, chỉ không ngờ gia hỏa bình thường lạnh như băng này cũng sẽ như vậy.

"Khoác lấy bà vai ta !" Y bất đắc dĩ ôm người lên, tái mặt liếc đối phương. "Người thật nặng!"

"Ta là nam nhân, nam nhân đương nhiên nặng, người là nữ nhân, đương nhiên nhẹ." Lãnh Tử Diễm chỉ vào Quân Ngân, cười nói. "Người là bà xã của ta, về sau ta muốn bế người, mỗi ngày đều bế!"

Đồng tử đen tinh khiết như vực sâu, vòng vòng sóng đen gọn gọn, trước mắt run run, liên tục hấp dẫn linh hồn y, càng dán càng gần, càng dán càng gần, gần đến không thể gần hơn nữa, gần đến độ tất cả tế bào trong não y đều phát cảnh cáo, hơi thở mang mùi rượu phun lên mặt, môi sát qua môi, lực tự chế yếu ớt hoàn toàn hồng mất, Quân Ngân hơi nghiêng đầu, cắn cái môi đáng ghét kia một cái, y đối nhân xử thế trước giờ ôn nhã, nụ hôn trên miệng lại vừa dữ dội vừa bám dính, như hận không thể cắn nát môi Lãnh Tử Diễm.

Lãnh Tử Diễm lập tức làm sâu thêm nụ hôn này, đầu lưỡi luồn vào miệng Quân Ngân cuộn vòng, thu về tình ý chưa hết ban nãy, miệng hai người đều vừa đỏ vừa sưng, trong mắt như tràn sương khói. Về mặt Lãnh Tử Diễm đột nhiên trở nên cực kỳ ôn nhu, hẳn kẻ sát tai Quân Ngân nhẹ giọng nói.

"Người mới hôn ta."

"Ta nhớ."

Trong đầu Quân Ngân choáng choáng mờ mờ, hoài nghi có phải người này đem hơi rượu truyền sang cho mình.

"Vậy người tính làm sao?"

Lãnh Tử Diễm đẩy Quân Ngân ngã nhào xuống đất, ngồi khóa lên mình y, hai ngón tay gắt gao bóp mặt Quân Ngân.

"Nói nhanh coi, người tính làm sao?"

Quân Ngân nhắm mày lại.

"Người say, nhưng ta không có say."

Đại não hỗn loạn của Lãnh Tử Diễm rõ ràng hơn một chút, lực đạo trên tay không kiềm nữa, thả lỏng.

"Àn, cho nên..."

Giấy Tuyên Thành: được sản xuất ở Tuyên Châu - tỉnh An Huy. Giấy Tuyên Thành trắng mịn, chất giấy dai bền, khó rách, không bị mốc đục, hút nước đều và dễ được lâu. Dùng vỏ cây đàn hương làm nguyên liệu; sau đó còn dùng thêm hơn mười mấy loại nguyên liệu khác như cây dâu, cây dai, tre... Đặc điểm của giấy Tuyên Thành là: chất lượng giấy mềm, dẻo; đường vân đẹp; giấy trắng mịn; thể hiện rõ độ đậm, nhạt, tron, ướt của mực. Thi nhân xưa ví von là "tron như băng, mịn như kén", còn cho đây là "vua của những loại giấy".

Bạn đang đọc truyện *Ám Dạ Trầm Luân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27

Lãnh Tử Diễm có thể mặt không đổi sắc xoa chân vắt ngang eo bất cứ nam nhân nào, ngoại trừ Quân Ngân.

Hắn cùng Quân Ngân cùng nhau lớn lên từ nhỏ, quan hệ không phải bình thường, năm đó hắn thổ lộ với Quân Ngân, vốn tưởng rằng Quân Ngân chắc chắn sẽ đáp ứng, kết quả, Quân Ngân chỉ không mặn không nhạt nói "Nam nhân ở cùng nam nhân là không đúng."

Hy vọng càng lớn, thất vọng cũng sẽ càng nhiều, một trái tim niên thiếu vừa mới chớm nở của Lãnh Tử Diễm lập tức bị nát thành bụi vụn.

Lúc cha mẹ Quân Ngân vừa mới qua đời, tất cả mọi người đều chờ xem trò cười của vị gia chủ trẻ tuổi này. Lãnh Tử Diễm không phải kẻ không biết lí lẽ, đau lòng là một chuyện, thấu hiểu Quân Ngân lại là một chuyện khác, sau khi Quân Ngân nghỉ học Trường quân đội quý tộc, Lãnh Tử Diễm vẫn không cắt đứt giao tình với y, dù kết giao vô số tình nhân, địa vị của Quân Ngân trong lòng hắn cũng tuyệt đối áp đảo phía trên đám tình nhân này. Cho đến một bữa tiệc rượu hai tháng trước, hắn lại nhìn thấy Quân Ngân hoan hảo cùng Tần Hiến phía sau hoa viên, phần nộ, kinh ngạc nháy mắt đánh úp lại, cuối cùng, những tình cảm đó đều đông lại thành cười gượng.... Không phải nói hai nam nhân là không được sao? Vậy y đề lên người kẻ khác thì tính là cái gì?

Khiến Lãnh Tử Diễm khó chịu nhất chính là, ngay cả tư cách chỉ trích Quân Ngân hắn cũng không có!

Chính bản thân hắn còn có thể tùy tiện kéo một nam nhân nào đó lên giường, làm sao có tư cách chỉ trích Quân Ngân tìm người tiết dục?

Lãnh Tử Diễm là một người kiêu ngạo cực điểm, bất kể xuất phát từ nguyên nhân gì, nếu Quân Ngân đã cự tuyệt, hắn liền không muốn khẳng khái dây dưa tiếp nữa, dù sao, người thích thỏa mãn dục vọng cho thân thể hắn vẫn còn rất nhiều.

Chỉ là, thân thể quá thừa, qua lại càng lâu thì càng thấy chán chường vô vị, thế nên, hắn càng lúc càng phi nhỏ loại thể chất dị dạng của mình.

Không có nam nhân liền không sống nổi.

Dù hắn là Lãnh gia thiếu gia thì thế nào? Trong mắt những người đó, hắn bất quá cũng là một thứ chỉ có thể bị người ta thao.

Phụ thân nhìn hắn tựa như nhìn ruồi bọ, Lăng Diệp còn gọi hắn là thư thú.

Quân Ngân thì sao.....

Lãnh Tử Diễm buông bàn tay miết trên mặt Quân Ngân xuống, nghĩ thầm đại khái chắc cũng không kém hơn bao nhiêu...

Mỗi lần hắn làm cùng nam nhân bị Quân Ngân phát hiện, Quân Ngân luôn nghiêng răng nghiêng lợi, bộ dạng hận không thể giết quách hắn đi.

Có thể đem Quân Ngân trầm ồn tao nhã chọc thành như vậy, hắn phải tệ tới bao nhiêu chứ.

Quân Ngân vẫn không nói, Lãnh Tử Diễm thẳng thắn ghé sát trên người đối phương, đưa tay luồn vào trong cổ áo Quân Ngân như một tên lưu manh.

"Người hôn ta là muốn chơi xỏ lại đúng không?"

"Tại sao ta lại không say cùng người?"

Quân Ngân thở dài, khẽ nghiêng đầu, vron lưỡi liếm tai Lãnh Tử Diễm.

"Lãnh Tử Diễm, ta hình như.... Rất muốn say cùng người... Người nói... Chúng ta say cùng nhau, có được hay không..."

Quân Ngân luôn ôn nhu với hắn, nhưng chưa bao giờ dùng qua loại giọng điệu mềm mại.... Như có thể nổi trên mặt nước thế này.

Bên vành tai bị liếm láp, truyền đến một thứ không thể giải thích....

Một thứ... Run rẩy hắn chưa bao giờ biết đến...

Không phải kích tình giây phút bị cắm vào, cũng không phải sự tuyệt vời khi được âu yếm.

Nhưng.... Toàn thân đều nhuyễn.

"Người... Người đừng cắn ta...."

Lãnh Tử Diễm bịt tai lại, có vài phần tức giận trừng mắt nhìn Quân Ngân.

"Người cắn làm phía dưới ta rất cứng!"

Choáng váng hồ đồ nắm tay Quân Ngân sờ lên tính khí của mình.

"Người sờ..."

Sắc mặt Quân Ngân tức khắc trắng xanh lần lượt thay đổi, vừa phục vụ gia hỏa say đến không còn nửa phần nhân tính, vừa tức tối nói.

"Người ngoại trừ biết bắn tinh ra, còn có thể làm gì được nữa?"

Lãnh Tử Diễm kẻ sát liếm mặt y lấy lòng, khiến cho mặt mũi đối phương toàn là nước bọt mang theo mùi rượu.

" Quân Ngân, về sau ta cũng sẽ chỉ làm với ngươi."

Quân Ngân bị hơi thở ma men của Lãnh Tử Diễm xông tới, mảy đẹp càng cau càng chặt, nghe xong câu đó lại giãn ra một chút, một lát sau, y thấp giọng nói.

" Sáng mai ngươi liền quên mất."

" Sẽ không đâu, ta không có say."

Lãnh Tử Diễm chân thành tuyên thệ.

" Ta sẽ không quên."

Quân Ngân đẩy khuôn mặt lại muốn xáp tới kia ra.

" Còn nói không say, vị thối trong miệng cách trăm mét cũng có thể ngửi thấy."

" Quân... Quân Ngân... Ngươi ghét bỏ ta!"

Hạ thân được Quân Ngân vuốt ve không chút kỹ xảo, Lãnh Tử Diễm bắt đầu thở dốc liên tục, sắc hồng trên mặt lan suốt tới tai.

Quân Ngân ngồi dậy, nửa ôm hân.

" Ta chỉ sợ ngươi có ngày không thích ta nữa, làm sao còn kịp ghét bỏ ngươi chứ?"

" Ân, nói có lý!"

Lãnh Tử Diễm gật gật đầu, tay khoác lên vai Quân Ngân, tro mắt nhìn tính khí mình từng chút đứng thẳng trong tay Quân Ngân, nở rộ màu sắc đỏ tía.

Tay Quân Ngân chính là mềm mại thon dài, âu yếm hân nhip nhàng như chơi nhạc, Lãnh Tử Diễm vô cùng hưng phấn, nhanh chóng liền bắn ra bạch dịch nồng đặc, dính khắp trên tay Quân Ngân, dâm mỹ nói không nên lời. Quân Ngân bình tĩnh lau tay, đem ngoạn ý đã mềm xuống kia bỏ lại vào quần, liếc Lãnh Tử Diễm.

" Bây giờ cao hứng rồi? Định báo đáp ta thế nào đây?"

" Cho phép ngươi lấy thân báo đáp!"

Lãnh Tử Diễm cắn môi Quân Ngân, trầm trầm cười nói.

" Diễm phúc bao nhiêu người muốn cũng không được, ngươi còn không mau quỳ xuống tạ ơn."

Ân lấy đầu hân, triệt để cướp đi hô hấp của người này.

" Lãnh Tử Diễm, năm năm sau, nếu ta không chết, chúng ta xây một căn nhà trên đỉnh núi này, chỉ có hai chúng ta thôi!"

Đối phương đang ngủ, không trả lời y.

Y dường như đang hỏi, lại tựa hồ nói cho bản thân nghe.

Thanh âm trầm trầm kia, nhanh chóng liền bị gió thổi đi, không biết muốn bay tới chỗ nào...

Bạn đang đọc truyện *Ám Dạ Trầm Luân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28

Thấy cảnh tượng máu tanh trong Võ đài, tâm Vương hậu thất mạnh lại, hít một hơi thật sâu, khom người.

" Thiếu chủ, thỉnh một vừa hai phải."

Động tác này trong xã hội nhân loại chỉ là một lễ tiết thông thường, nhưng trong Thú nhân tộc thì có nghĩa là thần phục.

Ngân báo cao ngạo lắc lắc cái đuôi dài, đồ đẳng cổ xưa giữa trán đỏ tươi như máu.

"Hắn ức hiếp người của ta."

Dùng thú ngữ phun ra thanh âm hùng hồn trầm thấp, cả Võ đài cũng bị chấn động.

Vương hậu kinh ngạc hỏi.

"Thiếu chủ đã có thư thú?"

Không phải tất cả thư thú đến gần Thiếu chủ đều bị xé chết?

Thư thú? Y nghĩ nghĩ, người kia quyền rũ nam nhân khắp nơi, tuy y là hùng thú lợi hại nhất, nhưng còn chưa thể khiến gia hỏa kia một lòng một dạ với mình. Nam nhân kia không chỉ dám đả, tính tình còn rất bạo, nếu như bị hắn biết mình không được hắn cho phép mà dám đem hắn coi như thư thú, sợ là rốt cuộc sẽ không để y đến y nữa.

"Bây giờ còn chưa phải, ngao..." Y không cam lòng bỏ sung. "Bất quá về sau sẽ phải..."

"Nếu Thiếu chủ vẫn chưa in ấn ký thư thú của mình lên thân thể người kia, vậy cho dù Tranh nhi ức hiếp người kia, tội cũng không đến chết."

Vương hậu từ từ khuyên bảo, muốn trấn an ngân báo nóng nảy.

Nhưng người kia cũng đã gọi điện thoại cho y, bộ dạng ủy khuất đến không chịu được, đây là chuyện hiếm thấy biết bao nhiêu, y đương nhiên phải vì hắn thể hiện uy nghiêm giống đực của mình.

Dù người kia còn chưa phải vật chi thuộc về riêng y, dù con kim báo này là biểu ca của y... Y cũng muốn hung hăng giáo huấn nó... Hừ, như vậy gia hỏa kiêu ngạo kia sẽ nhìn y nhiều hơn vài cái...

"Diệp nhi, cô cam đoan với người, về sau Tranh nhi sẽ không ức hiếp người của người nữa. Tô Tranh, còn không mau nói đi!"

Nửa câu đầu nói với Lăng Diệp bằng thái độ trưởng bối, không kiêu ngạo, không xua nịnh, nửa câu sau lại là hướng Tô Tranh hét ra, giọng điệu sắc bén.

"Ồ....."

Kim báo sớm đã đau đến nước mắt tràn trề.

Rõ ràng là biểu đệ tìm gã kẻ khổ, nói nam nhân kia vì trốn y mà từ Trường quân đội quý tộc Đế quốc chuyển tới Học viện Hoàng gia.

Biểu đệ là hùng thú thanh tú cỡ nào hả, trong tộc thư thú nào không mong đợi có thể được biểu đệ yêu sủng... Nam nhân kia lại không thèm đem biểu đệ để vào mắt! Gã làm biểu ca, thế nào có thể khoan nhượng chuyện này xảy ra!

Gã bất quá thay đệ đệ cầm roi thôi... Hơn nữa, roi này cũng chưa đánh xuống, đâu biết nói như vậy lại chọc giận biểu đệ...

"Buổi sáng... Buổi sáng ta chơi ở NOBLE, nam nhân kia đâm vào phòng ta."

Móng vuốt ngân báo trên người kim báo lại đề xuống mấy phần, kim báo vội vàng nói ngắn gọn.

"Ta chỉ tùy tiện nói có mấy câu, nam nhân kia lại tìm biểu đệ cáo trạng, ô... Biểu đệ, đừng đề nữa, ruột của ta, ruột của ta...." Ruột của ta sắp bị người ép ra luôn rồi...

Ngân báo liếm liếm máu trên móng vuốt, đôi mắt màu bạc mang tơ máu vẫn sáng như đao kiếm.

"Nếu lần sau chạm mặt hắn, thì sao nào?"

"Ồ... Lần sau, lần sau ta gọi hắn hai tiếng em dâu, hảo hảo đối đãi hắn, cũng không mắng hắn nữa."

Em dâu? Khóe mắt ngân báo xé lên trên, nam nhân kia hắn sẽ thẹn quá hóa giận đấy chứ... Bất quá, bộ dạng hình như rất được. Y thỏa mãn gật gật đầu, bụng chân trước đập trên người kim báo ra, đứng lên, da lông sáng bạc loang lổ vết máu, đầm máu lại không mất vẻ tuấn mỹ.

"Theo điều tra ban này của ta, người có chạm tới Bạch Vũ Bù?"

"Ngô.... Phải...."

"Sau này cách hắn xa một chút."

Những con đực bọn họ ai không đồng thời hưởng dụng hơn mười con cái chứ, cũng chỉ có cái dương cụ bạo lực điên cuồng, một lòng một dạ của y mới có thể bị một mình nam nhân kia nuốt vào... Ô.... Thật quá mất mặt... Bất quá, lời này gã không dám nói ra, cọ cọ chân trước ngân báo lấy lòng.

"Biểu đệ... Ngươi không thể can dự vào cuộc sống cá nhân của ta."

"Ân....?"

Giọng mũi của ngân báo trầm thấp lại nguy hiểm.

"Ta hiểu rồi, biểu đệ." Kim báo hữu khí vô lực.

"Hễ là người Lãnh Từ Diễm muốn bảo vệ, ta sẽ không chạm vào, Bạch gia ta cũng không quan tâm nữa... Như vậy được chưa?"

"Cũng tạm được!"

Đồ đằng giữa trán xoay tròn vài vòng, đột nhiên ầm xuống thành vô hình.

Một lần nữa xuất hiện nam tử toàn thân hỏa thể, bả vai dày rộng, hai chân thẳng tắp thon dài, cơ thịt hữu lực lại không khoa trương phủ lên mỗi khối xương, hoàn mỹ thanh tú đến khiến người ta thần phục.

Mắt y đen như bảo thạch, thâm thúy trong suốt, tóc nhuộm vụn cũng đen toàn bộ, y vuốt ép phần tóc rối bời trên đầu.

"Cô, hiểu lầm thôi, ta xin lỗi vì đã đã thương biểu ca."

Trong miệng nói lời xin lỗi, nhưng quả thực không có thành ý bao nhiêu. Tựa hồ việc y đã thương người kỳ thực là chuyện theo lý mà làm.

"Thiếu chủ quá lời!"

Vương hậu không thể không khom người một lần nữa, trong một tộc đàn sức mạnh là nhất, Thiếu chủ đại diện cho quyền uy tuyệt đối. Dù nàng là nữ nhân tôn quý nhất quốc gia này, trong mắt y cũng chỉ là một kẻ thuần phục, nhiều nhất, kẻ thuần phục này có quan hệ huyết thống chém không đứt được với y, mà chút quan hệ ấy vẫn không đủ để nàng làm cản trước mặt y.

"Biểu ca bị thương hơi nặng." Lăng Diệp chậm chạp phát hiện nói.

"Cô đừng lo cho ta, trước tiên mang biểu ca đi trị liệu."

"Đa tạ Thiếu chủ."

Được cho phép, nàng mới lòng như lửa đốt ôm lấy kim báo, chạy ra ngoài như điên.

"Ngự y, ngự y, mau truyền ngự y!"

Lăng Diệp nhún vai, từ đồng y phục lấy điện thoại di động ra, thổi bay máu trên màn hình, khăn cấp ầm xuống nút gọi.

Điện thoại được nối trong nháy mắt, khoe môi không kiềm được nhếch qua bên phải.

"Uy, ta giúp ngươi xử lý hần rồi."

"Lăng Diệp?"

Thanh âm bên kia có chút không xác định, nhưng cũng không phải Lãnh Từ Diễm, sắc mặt Lăng Diệp lập tức từ sáng sủa chuyển sang u tối.

"Ngươi là ai?"

"Ta là Quân Ngân."

Quân.... Quân Ngân...!

Bất cứ ai tiếp điện thoại, Lăng Diệp cũng sẽ không cảm thấy có nguy cơ như vậy, nhưng này người này lại là Quân Ngân...

Vốn là kẻ bị Quân Ngân cùng Lãnh Từ Diễm đánh từ nhỏ tới lớn, không ai rõ mối quan hệ rối rắm có lấy kéo cắt cũng không đứt được giữa hai người này bằng Lăng Diệp...

"Ngươi sao lại ở cùng hần?"

Lăng Diệp đau đầu ý thức được hình như việc in ấn ký thư thú của mình cho Lãnh Từ Diễm lại càng khó khăn thêm.

"Hần uống rượu, bây giờ đang ngủ bên cạnh ta!"

Quân Ngân trả lời không mặn không nhạt.

Nhưng.....

Uống rượu? Rượu rồi loạn tính?

Ngủ... Còn ở bên cạnh... Trong đầu Lăng Diệp tức khắc hiện ra hình ảnh Lãnh Tử Diễm nhắm hai mắt tựa vào vai Quân Ngân...

"Còn có việc gì không? Không có việc gì ta liền ngắt máy, ta sợ ồn đến hấn..."

Tích..... Tích..... Tích.....

Lăng Diệp ném đi động xuống, khuôn mặt trầm tĩnh đến không nhìn ra một chút biểu tình.

Cuối cùng, y cười gượng lắc đầu, nhặt y phục lên mặc vào....

Tại sao thứ gia hỏa đó thích phải là Quân Ngân kia chứ?

Bạn đang đọc truyện *Ám Dạ Trầm Luân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29

Lãnh Tử Diễm rên rỉ một tiếng, từng chút mở mi mắt lên.

Tri giác dần thu hồi, đầu đau như muốn vỡ ra, trên người lại không có nửa điểm khí lực, hấn đảo mắt một vòng, trong mắt bỗng nhiên xuất hiện một gương mặt.

Khuôn mặt tuấn tú cao quý, đèn xe mờ tối chiếu vào phía trên, ôn nhuận thanh nhã, như một giấc mộng hư vô ẩn hiện.

Nâng tay lên, sờ khuôn mặt Quân Ngân, da thịt bóng loáng lộ ra khí tức ấm áp, hấn có vài phần không tin được, Quân Ngân sao lại ở cùng mình?

Hấn lái xe lên đỉnh núi, sau đó....

Sau đó.... Lãnh Tử Diễm hận không thể cắn rớt răng mình!

Hấn hình như gọi điện thoại kêu Quân Ngân tới đón hấn, hấn say khướt, ôm Quân Ngân hôn...

Vì một nụ hôn nhạt đến mức không thể nhạt hơn, hấn vận vẹo muốn Quân Ngân chịu trách nhiệm..

Lãnh Tử Diễm lại rên một tiếng, có vẻ như hấn còn bấn trong tay Quân Ngân, tính khí ngay cả lúc được khẩu giao cũng rất khó bấn ra lại bấn liên như vậy.....!

Bàn tay Quân Ngân thanh tú sạch sẽ trắng nõn như vậy... Dính đầy chất lỏng đặc nồng của hấn, trượt dịch màu trắng theo kẽ tay chảy xuống...

Dâm mĩ khiến người ta mặt hồng tim nổ!

Quân Ngân ngủ thật sâu, bộ dáng an an tĩnh tĩnh, không mang mắt kính, đôi mắt dưới bóng mi dày lập tức không chỗ ẩn trốn, cũng không biết bao nhiêu ngày không hảo hảo ngủ, Lãnh Tử Diễm đau lòng dùng đầu lưỡi liếm láp, động tác ôn nhu thậm chí cẩn thận, như sợ đánh thức Quân Ngân.

Trên thực tế, hấn cũng hơi hy vọng Quân Ngân tỉnh lại nhanh một chút, hấn muốn Quân Ngân cho hấn một kết quả, hấn loáng thoáng ý thức được, quan hệ của hai người sẽ thay đổi.

Trong lòng Quân Ngân, hấn chắc chắn rất có phân lượng, nếu không sao vừa nghe hấn say liền ba ba chạy tới?

Ai, sớm biết say rượu hữu dụng như vậy, ba năm trước hấn nên say cho người này coi.

Có lần Lăng Diệp thúc hấn đến toàn thân nhũn ra, có hỏi một câu.

"Người cùng Quân Ngân sao lại thế này?"

Lãnh Tử Diễm xoay đầu, né tránh cái miệng kẻ sát tới của Lăng Diệp, nói đầy ý phớt lờ.

"Ta thích hấn, hấn không thích ta, chuyện thành ra như vậy."

"A, người tự chuốc phiền..."

Lăng Diệp không hôn được môi người nào đó, liền hôn nhẹ xuống trán hắn.

"May mắn là người miệng cứng, nếu không..."

Câu nói kế tiếp chìm ngập trong tiếng thở dốc hai bên... Lăng Diệp biết rõ thân thể hắn, mỗi lần đều làm cho hắn ngoại trừ ngênh hộc theo nhịp điệu đối phương, cái gì cũng không thể suy nghĩ...

Chỉ có lúc kết thúc, toàn thân dính mồ hôi lẫn với tinh dịch nhớp nháp, hắn mới có thể suy nghĩ viễn vông, nếu hắn có thể chủ động một chút nữa... Người ghé sát trên người hắn liền không phải Lăng Diệp mà là Quân Ngân...

Mỗi tình nhân đều oán hận hắn bạc tình vô nghĩa, có người lớn mật thậm chí không e dè nói hắn đòi khát trượng, Lãnh Từ Diễm tự thấy về chuyện tình sự, bản thân quả thực không phải thứ tốt, nhưng tình cảm của hắn... Từ trước tới giờ đều chỉ dành cho một người...

Hắn liều mạng muốn đem khát vọng với Quân Ngân chôn càng sâu càng tốt, kết quả là càng chôn càng sâu đậm, cuối cùng, rốt cuộc làm không được...

Quả thực là hắn tự chuốc phiền...

Với tính tình của Quân Ngân, muốn y hôn hắn thượng hắn không phải quá khó khăn sao?

Dù Quân Ngân thích hắn cũng sẽ không nói ra, lại càng không cùng hắn kết giao.

Y chỉ biết đọc cho hắn: chủ nhân hai đại gia tộc là đồng tính luyến ái, Lãnh Từ Diễm, người muốn để cả nước chê cười?

Y chỉ biết trách cứ hắn: Lãnh Từ Diễm, người xem người là cái dạng gì, bị nam nhân sát người liền thoải mái như vậy?

Y chỉ biết cảnh cáo hắn: Lãnh Từ Diễm, quãng tình nhân hiện tại của người đi, ta thấy hắn không giống người tốt.

Ngẫu nhiên, y cũng sẽ rất chân thành: Lãnh gia các người bám vào thân Thừa tướng mới miễn cưỡng giữ được hai chữ bình an, nhưng Quân gia chúng ta... Lãnh Từ Diễm... Ta sao có thể hại người chứ

Bạn đang đọc truyện *Ám Dạ Trảm Luân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30

Đầu lưỡi liếm mi mắt dần trở nên bất quy củ, nhẹ đảo qua cánh mũi, lòng tham không đáy ngậm lấy cánh môi mê người kia.

Môi Quân Ngân màu sắc tươi đẹp, mùi vị lại hoàn mỹ không thể giải thích. Lãnh Từ Diễm nhìn không được ôm lấy đầu Quân Ngân, lưỡi dò xét đi vào.

Đầu lưỡi cuốn vào nhanh chóng đụng tới lưỡi Quân Ngân, xúc cảm dày ấm khiến Lãnh Từ Diễm run rẩy như điện giật, hắn nâng mắt lên, Quân Ngân đã mở to mắt, cũng không chớp mắt nhìn trần trụi.

Rõ ràng chỉ là hôn xuống, Lãnh Từ Diễm lại cảm thấy tình dục lên tới cực điểm, nhất là khi nhìn Quân Ngân thể này, hơi có chút cảm giác ngồi cao ngó xuống, màu sắc trong đồng tử thâm trầm, đúng là biểu tình hận không thể nuốt lấy y.

Nếu là những người khác, Lãnh Từ Diễm sẽ câu cổ y, dùng giọng mũi rất nặng hỏi, tình hờn nào, có muốn đến một trận hay không?

Nhưng đối với Quân Ngân...

Lãnh Từ Diễm như bị kinh hãi, mạnh bạo buông ra.

Trừ phi Quân Ngân khiêu khích nói trước, Lãnh Từ Diễm cực điểm hận chế bày ra một mặt phóng đảng của mình trước mặt Quân Ngân.

Hắn bất an nhắc đầu chuyển ra ngoài xe, bóng đêm bên ngoài như mực, bóng cây lắc lư, gió hạ phát qua hai má, Lãnh Từ Diễm chẳng những không cảm thấy mát mẻ, ngược lại miệng khô lưỡi nóng, sâu trong nội tâm có cái gì đó rục rịch, khẩn cấp muốn nhảy ra.

Lãnh Từ Diễm không tự kiềm chế xiết chặt lòng bàn tay.

Cần nhào tới hay không?

Nếu mình tính sai, có lẽ ngay cả bằng hữu cũng không thể làm nữa.

.....

Dù sao y biết mình thích y, cũng biết mình trời sanh tính đòi khát, cho dù là mình tính sai, cũng không hề gì nhỉ?

Hơn nữa... Y vừa nghe thấy mình say rượu liền lập tức chạy tới, nếu chỉ căn cứ vào tình nghĩa bằng hữu bạn bè, hẳn là không phải tới mức đó? Y hoàn toàn có thể kêu người tới đón...

.....

A, không được!

Hắn bị người này bắt giữ!

Lãnh khốc và cao ngạo hẳn giả trang, trước mặt người này căn bản không chỗ che giấu.

Quân Ngân nhìn hắn, tựa như nhìn một đệ đệ bốc đồng, y sẽ sùng nịch hắn, cũng sẽ răn dạy hắn.

Y khi thì ôn nhu khi thì hờ hững, càng nhiều lúc, y sẽ đau mà không buồn, giận lại không tranh.

Y sẽ chỉ vào mũi hắn mắng: Lãnh Tử Diễm, ngươi tự trọng một chút cho ta.

Tự trọng, tự trọng, đúng vậy, tự trọng. Lãnh Tử Diễm lắc đầu, bức thiết muốn đem cái loại khát vọng kịch liệt kia áp chế đi.

Có thể động dục với bất kỳ ai, nhưng người đó không thể là Quân Ngân.

Dù rằng hắn thật sự đã thâm lạng thích y tới ba năm...

Dù rằng có mấy lần ngồi cạnh y, một thứ hăng hái gì đó đã cao cao nhếch lên, phía sau lại điên cuồng co rút lại, cơ hồ nước trào đê vỡ.

Hai người cũng không nói chuyện, cực kỳ yên tĩnh, tiếng thở phảng phất như bị phóng đại lên mấy lần, Lãnh Tử Diễm không chịu nổi cảm lấy một chai nước, hấp tấp xoay mở, ném nắp xuống rót ọc ọc vào miệng.

Cổ họng cuộn cuộn dữ dội, nước lạnh theo khoe miệng chảy qua cổ họng, khiến vạt áo mở rộng ướt sũng, phát ra khí tức hấp dẫn kẻ khác. Màu sắc trong đồng tử Quân Ngân lại sâu thêm mấy phần, bất quá, y vẫn không có hành động gì, chỉ làm bộ như lơ đãng bắt lấy cái chai trong tay Lãnh Tử Diễm.

”Chừa cho ta một chút, trong xe chỉ còn một chai này!”

Lãnh Tử Diễm sững sốt, ngón tay Quân Ngân bên trên chạm vào ngón tay hắn phía dưới, lửa vừa mới dội tắt một chút lại hùng hực thiêu đốt, tay từng chút buông ra, trong mắt thâm thúy tựa như mực.

”Ban này tuy ta có uống rượu, nhưng vẫn nhớ được mọi việc.”

Lãnh Tử Diễm kẻ sát Quân Ngân, hẳn thân hình cao lớn, khí thế tự nhiên toản vẹn, dù không biết xấu hổ cầu xin một người khác, vẫn sẽ không làm người ta cảm thấy hắn thấp hơn bao nhiêu.

”Tuy ngươi không nói thích, nhưng, nhưng...”

Lãnh Tử Diễm bỗng nhiên nói không được, hung hăng nín cổ áo Quân Ngân.

”Quân Ngân, để ta làm tình nhân bí mật của ngươi đi!”

Tình nhân bí mật có nghĩa là gì?

Trước mặt người khác, không thể cùng y nắm tay, không thể ôm lấy y, không thể hưởng người khác tuyên bố người này là của hắn.

Chỉ có thời điểm không có người mới có thể ôm lấy y, hưởng thụ y hôn môi cùng âu yếm...

Rất nhiều khi, cũng không được thấy y, nhớ y, cũng chỉ có thể gọi điện thoại, nghe giọng nói của y một chút...

Lãnh Tử Diễm càng nghĩ càng uất nghẹn, bỗng nhiên có cảm giác cảm thông cho những tình nhân trước kia.

Họ đều không thể lộ diện... Tình nhân bí mật!

Nhưng khó khăn lắm mới có cơ hội này.

Khó khăn lắm nhờ lúc mình say mới mở được trái tim người này...

Lãnh Tử Diễm không biết mình có thể thật sự cam tâm làm tình nhân bí mật hay không, thậm chí không biết Quân Ngân có thể đáp ứng hay không.

Hắn chỉ biết là, sau khi người này hôn hắn, hắn không cho phép người này đổi ý!

”Người nếu sợ liên lụy Lãnh gia, chúng ta ngầm kết giao, cũng sẽ không có người biết.”

Ngồi thẳng thân thể, tay khoác lên cửa xe, nhẹ gối như có như không, cố gắng làm ra tư thái thân nhiên.

”Hơn nữa, đáng người ta rất tốt, ít ra tốt hơn Tần Hiến kia của người.”

Bàn tay luôn hữu lực cơ hồ cầm chai nước không nổi, cảm giác đèn xe sau lưng mơ hồ, đường nét cứng rắn bên mặt Lãnh Tử Diễm bỗng nhiên vô cùng nhu hòa. Quân Ngân không rõ, người này vốn quen nhìn bằng nửa con mắt, quen không coi ai ra gì, tại sao phải nhớ mãi không quên với mình như vậy?

Hắn không phải có rất nhiều tình nhân sao?

Hắn không phải có thể tùy tiện kéo một nam nhân lên giường?

Tuy Lãnh Tử Diễm say rượu ban nãy vô cùng thẳng thắn thành khẩn, Quân Ngân vẫn không tin, hắn thật sự không có mình thì không được? Thậm chí không tiếc tự hạ thấp bản thân?

Tình nhân bí mật, hắn đang bày trò gì?

Chẳng lẽ ý của hắn là, lúc mình muốn tiết dục liền đi tìm hắn, lúc không muốn... Không gặp mặt cũng được?

Chẳng lẽ ngoại trừ hắn, mình còn có thể kết giao bạn gái mặt ngoài... Chẳng lẽ... Hắn có thể tha thứ cho việc mình cùng người khác kết hôn mà hắn đứng ở một bên nhìn?

”Nếu người ngại người từng làm ta quá nhiều...”

Lãnh Tử Diễm nhìn thẳng Quân Ngân, từng chữ rõ ràng.

”Ta có thể sửa, ta về sau chỉ làm với người.”

Quân Ngân nuốt mấy ngụm nước miếng, một tay lấy cái chai ném ra ngoài xe, phanh một tiếng, cái chai rơi xuống, Quân Ngân xoay người đè Lãnh Tử Diễm, nâng đầu hắn lên đem nước chuyển qua.

Công kích bất ngờ làm Lãnh Tử Diễm đương trường ngây ra, nước trôi xuống cổ họng, đầu lưỡi Quân Ngân hung hăng khuấy trở một vòng trong khoang miệng hắn, hắn vẫn chỉ ngây ngốc mở to con mắt.

Vật áo bị dòn lên, vừa vụn lộ ra kia nụ hoa sung mãn, màu sắc tiên diễm, một bộ dạng dâm mỹ mời người thưởng thức, Quân Ngân cong ngón tay búng búng ác ý.

Lãnh Tử Diễm rút cuộc lấy lại tinh thần, tim đập thình thịch, biết Quân Ngân xem như đáp ứng hắn.

Mặc dù yêu sùng dục van cầu mang lại quả khiến người ta khó chịu, mặc dù với thân phận và địa vị của hắn, làm ra loại chuyện này cực kỳ mất mặt, nhưng... Dù sao hắn vừa mới say, còn rượu còn chưa tán hết...

Lãnh Tử Diễm cổ áo vẫn mở rộng, Quân Ngân sớm đã không vừa mắt lồng ngực rõ ràng bị nam nhân yêu thương qua kia... Một mảnh da thịt màu mật ong rắn chắc ưu tú, mềm dẻo cường tráng...

Dùng đầu ngón tay khều khều một bên nụ hoa, dùng sức bấm một cái, thỏa mãn nghe Lãnh Tử Diễm rên rỉ không thể nhịn xuống.

Không phải kêu đau... Mà là, ngọt dính, mê người...

Bạn đang đọc truyện *Ám Dạ Trảm Luân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31

Thân thể Quân Ngân gắt gao áp lấy hắn, làn da nóng bỏng, như nham thạch nóng chảy kịch liệt quay cuồng.

Lãnh Tử Diễm vươn tay ấn tay Quân Ngân đặt trước ngực hắn, ngẩng đầu lên, đầu lưỡi liếm qua cằm Quân Ngân, thanh âm trầm thấp như rượu lâu

năm..

" Quân Ngân... Ngươi muốn cắn cắn thử hay không..."

" Muốn chết!"

Ấn ngã người cổ ý hấp dẫn y, trong đồng tử luôn hờ hững nồng đậm dục vọng.

" Biết bây giờ người đang đè ngươi là ai không?"

" Biết."

Giương cổ lên đúng lúc, Lãnh Tử Diễm khép mắt, lời chậm tiếng nhẹ, câu phun ra lại cực kỳ hạ lưu.

" Quân Ngân, thao ta."

Y phục bị xé rách toàn bộ, đầu nâng lên, nụ hôn kịch liệt khiến người ta ngạt thở.

Thóa dịch dâm mỹ nhỏ giọt theo khóe miệng, cũng không biết nhỏ xuống người ai.

" Quân Ngân..."

Ngực cùng ngực, gắt gao cùng dán, nhiệt độ hầm hấp đáng sợ.

Màu mực trong mắt dần tan ra, như hơi nước sương mù mỏng lung son thủy, kiều diễm đến kinh tâm động phách...

Bàn tay hỏa nhiệt vuốt ve thân thể hần, hần nhin không được ưỡn thân trên lên, hình thành một vòng cung, như càng thêm khát vọng.

Da thịt toàn thân màu mật ong thanh tú nhất, dính dính, đầu ngón tay sờ lên, một tắc một tắc, lưu luyến quên về.

Quân Ngân buông đôi môi bị mình gặm đến sưng đỏ ra, cắn vành tai Lãnh Tử Diễm, thấp giọng tuyên cáo.

" Về sau, ngươi chỉ có thể là của ta, chỉ có thể bị ta véo, bị ta cắn..."

Trả lời Quân Ngân chính là tiếng Lãnh Tử Diễm đẩy nút dây lưng ra, âm thanh thanh thúy tuyên cáo lý trí vốn đã thành tương hồ hoàn toàn hồng mất.

Chiếm cứ chính là lửa dục vọng đậm màu.

Không đợi Lãnh Tử Diễm có thêm động tác, Quân Ngân một tay ôm hần vào trong ngực, thay hần cởi bỏ quần dài vương bận.

Đôi chân thon dài thẳng tắp hiện ra trước mắt, quần lót kéo đến một bên, thứ cứng gượng phía dưới đột nhiên bắn ra, khăn cấp bày ra dung mạo dăng trào, Quân Ngân bắt lấy ngoạn ý kia, bàn tay trắng nõn lau xuống dâm dịch phun ra, đồng tử nhếch lên nghiêng nghiêng nhìn Lãnh Tử Diễm.

" Phía sau ướt chưa?"

Thanh âm dâm mỹ trầm thấp mang cảm dỗ kỳ lạ, nhiệt liệt vốn áp chế tách một cái sôi trào, Lãnh Tử Diễm quay người ghé sát trên ghế xe, cái mông nhếch lên không ngừng cọ sát thân dưới Quân Ngân tựa như cầu hoan.

" Nhanh, nhanh lên."

Hần muốn đem Quân Ngân nuốt vào như phát điên, hần muốn Quân Ngân ở trong cơ thể hần, muốn cảm thụ Quân Ngân, cũng để Quân Ngân cảm thụ được hần.

Mồ hôi theo lưng trượt vào khe đùi, hậu huyết đỏ tươi có lẽ vì trước kia có sử dụng qua nên hơi mở ra, có thể thấy rõ cảnh tượng dâm mỹ trong tràng đạo, dịch ruột non óng ánh sáng loáng bọc máu đỏ sậm không ngừng chảy ra, ướt át lách sách dính vào gốc đùi.

Quân Ngân đem người ôm ngồi trong ngực, vặn bung chân hần ra về phía hai bên, vẻ mặt thâm trầm không thể nắm bắt, như giấy giụa lại như phần nộ.

" Đã làm cùng kẻ khác?"

Lãnh Tử Diễm trong lòng nhảy dựng

" Buổi sáng. Buổi sáng cùng Dã Kê... Không có làm bao lâu... Ta..."

" Không có làm bao lâu lại bị thương thành như vậy?"

" Không. Không phải..."

Lãnh Tử Diễm hỗn loạn cào cào lòng bàn tay.

"Dã Kê kia khá mạnh bạo, ta..."

"Ta đưa ngươi xuống núi."

"Quân Ngân!" Lãnh Tử Diễm cắn chặt môi dưới, quay đầu lại. "Không có lần sau đâu, ta cam đoan."

Đối diện với mình là đồng tử màu đen sâu nhất, rõ ràng mang lãnh khốc trước sau như một, không biết tại sao, khiến người ta cảm thấy hân tị hờ có vài phần ỷ khuất, Quân Ngân hôn hôn trán hắn, cố gắng áp chế khát cầu mãnh liệt.

"Ngươi nơi đó còn sung.. Ta không muốn đem đầu tiên với ngươi lại máu chảy thành sông!"

Mặc dù... Y thật muốn lập tức xé rách nam nhân quyền rũ mình này!

Ở trên người hắn đánh hạ ấn ký của mình, cho hắn biết hắn là của ai, khiến hắn chỉ mở đuôi ra với mình.

"Chảy máu thì chảy máu!" Lãnh Tử Diễm không nặng không nhẹ hừ một tiếng. "Ngươi làm cùng Tần Hiền, một chút máu cũng không chảy?"

"Đã bảo ta cùng Tần Hiền không có gì." Quân Ngân để Lãnh Tử Diễm ngồi trở lại, tái ôm hắn, mình thế nào cũng không thể làm cảm thú. "Trên thất lưng ta còn thương, bác sĩ dặn tốt nhất đừng vận động mạnh, chúng ta đều nhẫn nhẫn..."

Quân Ngân sờ đầu Lãnh Tử Diễm, động tác ôn nhu.

"Sau này có rất nhiều cơ hội, hà tất phải nhất thời nóng lòng?"

Không thể nghi ngờ, từ 'sau này' thành công trấn an tế bào xao động của Lãnh Tử Diễm.

Lãnh Tử Diễm tự biết hình tượng bản thân trước mặt Quân Ngân không tốt lắm, nếu Quân Ngân thật sự không muốn làm, hắn cũng không thể không biết nhục nhã cầu đối phương tha thứ.

Khả khả quần áo rách nát, tâm tình khoái trá phát hiện chỉ còn cái quần hoàn hảo.... Đây về một khía cạnh có thể giải thích Quân Ngân cảm thấy vô cùng hứng thú với thân thể hắn.

Lãnh Tử Diễm quen dùng nửa người dưới suy nghĩ, giữa điện quang chớp mắt đã hạ quyết tâm trước tiên dùng thân thể quyến rũ Quân Ngân, dù sao, hòa hợp tình ái là bước thành công đầu tiên.

Lơ đãng nhíu mày, kéo kéo quần, thuận miệng hỏi.

"Trên thất lưng ngươi làm sao lại bị thương?"

Sau khi hỏi xong lập tức nhớ tới chuyện nửa tháng trước.

Người này lại ném hắn xuống xe!

Hắn tình nguyện cùng Quân Ngân đối mặt với sát thủ Tướng quân phủ phái tới chứ không muốn lưu lạc đầu đường, vì không có chứng minh thư mà bị tóm đến cục cảnh sát...

"Chuyện không lớn lắm." Quân Ngân nhẹ giọng nói. "Ngươi đừng lo lắng."

Về đêm đó, địch nhân ám sát đương nhiên là kinh tâm động phách, trong đầu y trước tiên lại hiện lên cảnh tượng dâm loạn: nam nhân thô tục đầu gà rừng áp Lãnh Tử Diễm ở góc tường tùy ý vuốt ve.

Người của mình lại bị kẻ khác sờ soạng, dù có tốt đến độ nào cũng kiềm chế không được.

Cho nên y mới phần nộ như vậy, đánh mất hình tượng quất Dã Kê một cái tát. Cái tát kia vốn là định cấp cho Lãnh Tử Diễm, nhưng bàn tay giờ thật lâu, chậm chạp luyến tiếc đánh xuống, đành phải thuận tiện cấp cho nam nhân đầu gà rừng, ai kêu gã làm người của y phần khích như vậy?

Quân Ngân quay đầu nhìn kỹ Lãnh Tử Diễm, đối phương lo thân trên không chút để ý, cơ thịt cường tráng đều đặn phủ phía trên khung xương, như một con báo sẵn nguy hiểm mà lại không mất nét hấp dẫn ám trầm.

Cởi áo mình ném cho hắn, giọng điệu không tự nhiên, thậm chí mang chút ý vị ra lệnh.

"Về sau đừng quang thân trước mặt người khác."

Quân Ngân cũng cảm thấy bản thân quá mức bá đạo, cũng không phải nữ nhân, lo thân trên thì thế nào?

Lãnh Tử Diễm ngây ngô đem sơ-mi của Quân Ngân mặc lên người mình.

Áo của Quân Ngân hẳn mặc vào cũng không vừa người, bó chặt, Quân Ngân lại một mực muốn ngay cả một cái cúc áo trên cùng cũng phải cài lại.

Nói là.. Hờ ngực lộ nhũ không phù hợp với phong phạm quý tộc...?

"Nhưng, Quân Ngân, như vậy người không có áo mặc."

Quân Ngân, vừa đem người nào đó bọc kín, đang ở vào trạng thái thỏa mãn cùng tâm tình dâng cao, thậm hạ quyết tâm muốn đem người này quần giáo đến quy củ, căn bản không quan tâm lồng ngực và da thịt trắng nõn của mình đối với Lãnh Tử Diễm dục hỏa đang thịnh là lực chấn động tới cỡ nào.

Lãnh Tử Diễm trước giờ lấy bản thân làm trung tâm, cùng tình nhân trước kia nói chuyện luyến ái cũng tương đối rõ ràng, lúc hắn muốn làm tình, tình nhân phải lập tức xuất hiện trước mặt, làm dịu dục vọng của hắn.

Bây giờ, Lãnh Tử Diễm muốn làm tình đến phát điên...

Ngón trở gõ nhẹ trên đùi, muốn bình ổn thần kinh sắp căng đến nứt thành đoạn.

Hắn mím môi, ánh mắt liếc đến trên eo Quân Ngân, nơi đó quả thực có quần băng gạc, có thể ban nãy động tác quá mạnh, thương khâu vỡ ra, nhiễm đến băng gạc có chút đỏ.

Nhận thấy được ánh mắt hắn, Quân Ngân khẽ cười nói.

"Thật sự không cần lo lắng, cái loại cấp bậc đó còn không giết ta được, đạn xuyên qua cũng chỉ khâu mấy mũi."

Lãnh Tử Diễm đậm đậm đáp một tiếng, thương này nếu ở trên người hắn, có thể ngày hôm sau liền gỡ chỉ ra đi loạn khắp nơi, nhưng nếu ở trên người Quân Ngân, hắn thế nào cũng thấy khó chịu.

Rất muốn thân thiết thoải thoải cho y, nhưng sao cũng kéo da mặt xuống không được, trên khuôn mặt anh tuấn tất cả đều là một vẻ xem thường, rất giống đang nói chút thương ấy cũng đáng để chuyện bé xé ra to.

Nhưng, thật sự rất muốn thoải...

Bạn đang đọc truyện *Ám Dạ Trảm Luân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32

Ánh mắt Lãnh Tử Diễm nhìn y vừa là ôn nhu vừa là ồng ẹo, rất giống như có cái gì đó đang dụ dỗ hắn mà bộ dạng hắn lại vô cùng khinh thường.

Quân Ngân không được tự nhiên rút bả vai xuống.

"Người nhìn cái gì?"

"Có muốn ta thổi cho người?"

"Hả....?" "Thổi?"

"Không muốn thì thôi."

"Muốn."

Vấn đề là thổi cái gì ?

Lãnh Tử Diễm thế, nếu hắn cùng Quân Ngân quan hệ xem như tình nhân, thì đãi ngộ Quân Ngân hưởng thụ tuyệt đối là tốt nhất trong tất cả các tình nhân của hắn.

Thử hỏi, hắn có từng hạ mình như vậy bao giờ?

Bất quá, nếu đối tượng là Quân Ngân, dường như cũng không có gì đáng ngại.

Hơn nữa, băng gạc đều đỏ, hẳn là rất đau!

Lãnh Tử Diễm nhếch mày, diện vô biểu tình phục thân xuống, với hình thể của hắn mà mặc áo của Quân Ngân quả thực hơi ầy ụa, tỷ như chỉ vén vén

một động tác khom thắt lưng, vải áo đều căng nổi lên, cơ thịt mềm dẻo cường tráng như ẩn như hiện dưới áo quần mỏng mảnh.

Càng chết người hơn, phía dưới y phục lộ ra một khe đùi nhỏ nhất.

Quân Ngân cắn môi dưới, từ tầm mắt y không chỉ có thể thấy cái đầu mượt mà của Lãnh Từ Diễm, sống lưng căng cứng, còn khe rãnh dụ người phạm tội.

"Người... Rốt cuộc muốn thôi cái gì?"

Lãnh Từ Diễm chân chờ, nâng đồng tử lên lướt qua Quân Ngân, mở cánh môi sưng ra, chậm rãi thôi tới.

"A....?"

A cái gì, Lãnh Từ Diễm cảm thấy trên mặt rất nóng, đoán chắc đã đỏ đến nhìn không ra bộ dạng.

Hắn vội vàng chôn đầu xuống, lại vuron lưỡi liếm lên tầng băng gạc kia, Quân Ngân lại "A" một cái, eo bụng ợn rút mạnh về sau, cả thân thể đều gắt gao căng thẳng, xem ra bị kích thích không nhẹ.

Lãnh Từ Diễm một ngum đem nơi đó ngậm lấy, đầu lưỡi xoay mềm mại, mùi máu tươi nhàn nhạt bay vào khoang miệng, chẳng những không cảm thấy ghê tởm, còn... rất ngọt.

Quân Ngân không phát ra quái âm "A" nữa, y tỏ vẻ kinh ngạc, nơi bị thương vốn mẩn cảm yếu ớt, làm sao chống lại người kia khiêu khích như vậy. Đầu lưỡi ôn nhu lưu luyến kia khi thì cuộn lại khi thì trải ra, chốc chốc khuấy gãi nhẹ, chốc chốc liếm cắn nhẹ, Quân Ngân chưa bao giờ biết người chôn đầu trước mặt lại có một mặt ôn nhu như vậy.

Hắn không phải bộ dạng cao cao tại thượng, ai cũng không làm hại được?

Hắn không phải bá đạo lãnh khốc khiến người ta không dám thân cận?

Hắn không phải thích nhếch môi lạnh lùng, châm biếm trào phúng không chút lưu tình?

Hắn không phải... Chung quy khiến mình không biết làm thế nào... Làm mình tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi?

"Lãnh... Lãnh Từ Diễm..." Người dừng thôi loạn cho ta.

Thứ gì đó trong quần Quân Ngân mạnh mẽ nhô lên, Lãnh Từ Diễm sau khi phát hiện, không chút do dự thay đổi trận địa, khoang miệng ẩm mềm cách quần vây bọc tính khí, từ phía trên liếm đến phía dưới, lại từ phía dưới liếm lên phía trên.

Chết... Chết tiệt... Quân Ngân thật muốn nâng đầu người này lên, coi xem lúc người này cố sức quặn rũ y là đáng về mị hoặc thế nào.

Phía ngoài quần ẩm thấp, bên trong cũng ướt đẫm đến đáng sợ... Quân Ngân từ trước tới giờ đều lấy sự kiềm chế bình tĩnh làm kiêu ngạo... Nhưng Lãnh Từ Diễm, tựa hồ chung quy thích thách thức y... Chẳng lẽ vì mình ban nãy khắc chế, làm hắn không cam lòng, làm hắn cảm thấy ủy khuất?

Nhưng... Y quả thật muốn tốt cho hắn.

Vừa rồi, lúc kéo chân hắn ra, thấy rõ ràng bên trong hậu huyết diễm lệ kia đầy tinh dịch khô cạn, còn có chút máu đông, nếu không sớm biết Lãnh Từ Diễm trời sanh tính phóng đảng, y chắc chắn sẽ tức giận cho hắn hai đấm.

Dù như thế, phần nộ nóng bỏng vẫn chưa từ bỏ ý định bốc lên, tại sao người này không coi trọng thân thể mình, tại sao hắn phải đói khát như vậy?

Hậu huyết cũng sưng thành như thế, lại còn dùng cái miệng khiêu khích y...

Khiêu khích không được, liền trên miệng!

Đôi mắt đen bóng thâm thúy của Quân Ngân đầy sương mù, y hơi ngước đầu, cái cổ ưu mỹ vẽ ra đường cong hấp dẫn kinh người, vuron tay đè đầu Lãnh Từ Diễm lại, cánh môi thanh tú liên tục phun ra rên rỉ, lồng ngực trắng nõn phập phồng lên xuống, tựa như không tiếp nhận được tình dục mãnh liệt.

Sau khi thứ trong miệng hoàn toàn cứng lên, Lãnh Từ Diễm hất đầu thoát khỏi kiềm chế của Quân Ngân, trên mặt một mảnh đỏ ửng tựa như ráng chiều, hắn tới gần hôn nhẹ khóe mắt ướt át của Quân Ngân.

"Quân Ngân, chúng ta xuống núi đi!"

Xuống... Xuống núi....!

Quân Ngân không nói gì, nhìn xuống lều trại cao ngất của mình, cảm thấy chẳng lẽ người này làm việc làm một nửa rồi quẳng y ở đây?

Vò loạn tóc Lãnh Từ Diễm.

" Qua hai ngày nữa, chờ phía sau ngươì hảo, tái xử lý ngươì."

" Ai xử lý ai còn chưa nói được!"

Lãnh Tử Diễm nhếch mày, vốn là động tác tốt cùng nghiêm lạnh, lại bởi mặt mày ngậm xuân, thật sự không có nửa điểm uy hiếp.

Quân Ngân hừ một tiếng, ghen mặt tháo quần, nắm lấy tính khí của mình.

Lãnh Tử Diễm ánh mắt trắng trợn nhìn lom lom, Quân Ngân như đứng trên đồng lửa, y vừa hung tợn cắn môi Lãnh Tử Diễm vừa lộng vật phía dưới.

Khoái cảm kích liệt trào lên, trên tay nhanh chóng vẩy đầy chất lỏng dâm mỹ.

Lãnh Tử Diễm nhẹ cười, đem bạch dịch này liếm sạch sẽ, sau đó hôn lên miệng Quân Ngân một lần nữa.

" Cái của mình mình ném!"

Quân Ngân một ngậm. Đem môi người nào đó... Hoàn toàn cắn hỏng!

Bạn đang đọc truyện *Ám Dạ Trảm Luân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 33

Ánh nắng sớm lười biếng xuyên thấu màn che, Lãnh Tử Diễm khó chịu trở thân, di chứng say rượu rõ rệt cuộc hiện rõ, toàn thân đều đau muốn chết, rất giống bị thứ gì đó hung hăng nghiền qua.

Trong tầm mắt là gương mặt nghiêng được ánh nắng gội rửa của Quân Ngân, im lặng tựa như mỹ ngọc.

Mở mắt, lại thoải mái nhắm lại, thanh âm Lãnh Tử Diễm cơ hồ ngậm nga trong mũi.

" Ngươi dậy hồi mấy giờ?"

" Sớm hơn ngươi ba tiếng."

Quân Ngân trả lời có chút lạnh nhạt, Lãnh Tử Diễm lại chống mắt lên, nhìn đối phương nửa ngày.

" Ngươi giống như không thể nào cao hứng?"

" Trước khi ngươi tỉnh ta gọi điện thoại về nhà của ngươi."

" Ngươi gọi làm gì?"

Lãnh Tử Diễm từ từ đứng lên.

" Ta không muốn trở về."

Đêm qua sau khi xuống núi, Quân Ngân vốn muốn đưa hắn về Lãnh phủ, hắn làm sao chịu đáp ứng, buổi sáng mới cùng phụ thân cãi vã, buổi tối lại chạy về cũng quá mất mặt.

Biết Quân Ngân có mấy khu nhà trọ nhỏ trong mấy dặm gần đó, liền vào trú. Tuy giường chỉ bằng một nửa cái ở nhà, nhưng cùng Quân Ngân dọn lại, lưng chống lưng thật sự vô cùng thoải mái.

" Nhà của ngươi không cần ngươi trở về."

Quân Ngân buông văn kiện trong tay, chuyển qua ghế dựa, ngồi chéo chân, tay miết cằm, bộ dạng xem xét.

" Nghe nói... Ngươi ở cục cảnh sát bị bóp nát xương mất cả chân?"

Lãnh Tử Diễm nhếch mày.

" Sớm đã hảo. Ai nhiều chuyện như vậy?"

" Đầu tiên là Tạ quân gia bắt máy, sau đó chuyển cho Lãnh bá phụ."

Khóe môi Quân Ngân không tự kiềm chế nhấc lên.

"Lãnh bá phụ nói: 'Từ Diễm nhà ta dốt nát kém cỏi, Quân Ngân nguoi phải hảo hảo quản giáo dạy dỗ nó'."

"Hừ, lời nói lễ tiết nguoi cũng tin. Chờ ta trở về, phụ thân ta chắc chắn sẽ chỉ vào mũi ta mắng: 'Lãnh Từ Diễm, Quân Ngân kia, nguoi tránh càng xa càng tốt cho ta!'"

Lãnh Từ Diễm bỗng nhiên im miệng, khẽ nhìn về phía Quân Ngân.

"Uy, ta không có ý khác."

Từ khi Hoàng thất cùng Quân bộ đem Quân gia làm bia ngắm, Lãnh gia luôn áp dụng thái độ quân tử phòng thân, có thể không liên quan tới Quân gia chừng nào tốt chừng ấy.

Hai đại gia tộc cùng tiến cùng lui trong mấy trăm năm, Lãnh Thừa Phong có thể an an ổn ổn ngồi lên địa vị gia chủ, ngoại trừ Bạch gia, phụ thân Quân Ngân cũng từng cho không ít trợ giúp. Ba năm trước, cha mẹ Quân Ngân bị ám sát bỏ mình, Lãnh Thừa Phong lập tức cùng Quân gia phân rõ giới hạn, Quân Ngân không nói gì, ngược lại có không ít người âm thầm mắng Lãnh Thừa Phong vong ân bội nghĩa.

Vì còn đang đi học, Lãnh Từ Diễm vẫn chưa đặt chân vào thế lực gia tộc, phụ thân rốt cuộc suy nghĩ cái gì, hắn cũng không hiểu, chỉ biết là mấy năm nay phụ thân cùng Thừa tướng phủ càng tới càng gần, rất có ý ôm lấy cây đại thụ Thừa tướng này.

Quả thực... không phải có chuyện tốt.

Lãnh Từ Diễm khảy khảy tóc, nói sang chuyện khác.

"Quân Ngân, ta đói bụng."

Tiếng đói bụng này nghe thế nào cũng mang chút giọng điệu làm nũng, Quân Ngân nhin không được, đến giường vò vò đầu hần.

"Muốn ăn cái gì, ta gọi đem tới."

"Đem tới ăn không ngon!"

Lãnh Từ Diễm né tránh tay Quân Ngân, người này dường như luôn sợ tóc hần chưa đủ rồi, cứ thẳng tay sờ loạn.

"Ta muốn ăn đồ nguoi làm."

"Ta... sao biết làm"

"Nấu cháo cũng không biết?"

Quân Ngân thành thật gật đầu.

Về xem thường chói lọi viết trên mặt Lãnh Từ Diễm, hần thờ dài sờ lên khuôn mặt trắng nõn của Quân Ngân.

"Quân thiếu gia, tên Lăng Diệp kia thô lỗ đủ chỗ, nhưng ta nói cho nguoi, hần chẳng những biết nấu cháo, hơn nữa còn nấu ra được một nồi to."

Tuy là một cục đen thùi căn bản không có cách nào ăn được.

Quân Ngân nheo mắt.

"Hần nấu cho nguoi?"

Người nào đó thành công làm Quân Ngân tự xấu hổ, tâm tình hết sức vui vẻ, nâng cằm Quân Ngân, chụt hai tiếng hôn lên mặt đối phương hai cái, sau đó một cước đem người ta đạp xuống giường.

"Còn không mau đi học, học tốt có thưởng."

Vui vẻ đập chăn lên, chuẩn bị ngủ tiếp một giấc.

Lãnh Từ Diễm hỏi hận đến ruột cũng xanh.

Không, không chỉ ruột, toàn thân hần đều phát xanh, nhất là khuôn mặt kia, gắt gao căng cứng, ngoại nhân nhìn thấy không thể không bị khí thế lạnh như băng của hần dọa chạy mất dép.

Quân Ngân rất ngoan, sau khi có được chỉ thị của Lãnh Từ Diễm, lập tức liền gọi điện thoại kêu người đến dạy.

Tôi không phải ai khác, chính là Tần Hiến!

Tần Hiến từ khi Quân Ngân sáu tuổi liền theo y, trung thành và tận tâm chưa từng hai lòng, là trợ thủ cộng vệ sĩ đắc lực nhất của Quân Ngân, thỉnh thoảng còn muốn kiêm luôn chức cố vấn sinh hoạt. Lãnh Tử Diễm muốn y làm com, phản ứng đầu tiên của Quân Ngân đương nhiên là gọi Tần Hiến tới.

Nói chuyện điện thoại xong, phát hiện Lãnh Tử Diễm diện vô biểu tình nhìn trân trân.

Quân Ngân hết sức khó hiểu.

"Sao thế?"

Sau đó, Lãnh Tử Diễm nói một câu lăm y càng thêm khó hiểu.

"Đem hán xử lý, nếu không, ta sẽ nhìn không được muốn xử lý người."

Gắt gao phủ chắn lên đầu, âm thanh nồi chén giá thau trong phòng bếp vẫn truyền đến không biết sống chết.

"Thiếu gia, không phải như thế... Dao phải cầm thế này, nhìn, thế này... Xất thẳng xuống... Ngón tay cong lại, vuông góc với lưỡi dao... Thiếu gia, chú ý tay!"

Cẩn thận cái con quỷ, Quân Ngân sao lại ngốc tới mức cắt trúng tay.

Lãnh Tử Diễm xóc chảo lên, lo lắng lấy đi động, mười giờ ba mươi phút, hai người kia đã sôi lang cầu kết trong phòng bếp tròn mười lăm phút, căn bản bất kể hán đã đói đến bụng kêu òng ọc.

Kỳ thực, với địa vị của Quân Ngân, có một hai người bạn tri kỷ căn bản chẳng có gì lạ, nhưng Tần Hiến... Cùng Quân Ngân từ nhỏ cùng nhau lớn lên, không khéo hai người trước có tính sau có yêu, cuối cùng oanh oanh liệt liệt không thể tự kềm chế.

Lãnh Tử Diễm mím môi, quả quyết xoay người rời giường.

"Quân Ngân, ta hảo đói, chúng ta cứ gọi..."

Đẩy cửa phòng bếp ra, con mắt buồn ngủ vốn đang có chút lờ mờ nháy mắt vô cùng sắc bén, Lãnh Tử Diễm nhún nhún vai, điềm nhiễm khoanh tay.

"Tần Hiến, người ôm thiếu gia nhà người làm gì?"

Tần Hiến đang dạy Quân Ngân xắt rau như thế nào, Quân Ngân học cái gì cũng nhanh, duy chỉ có phương diện nấu com thật sự không có thiên phú, xắt một cọng ngô sen, ngay cả ngô sen cũng cầm không được, suýt nữa cắt đứt tay, Tần Hiến chỉ có thể đứng phía sau Quân Ngân, cầm tay hướng dẫn y làm, tư thế này nhìn từ phía sau tựa như đem Quân Ngân ôm vào trong ngực.

Ánh mắt Lãnh Tử Diễm như muốn đem người đâm thủng, trong lòng Tần Hiến không rét mà run, quay người lại, cung kính chào hỏi.

"Lãnh thiếu gia."

"Hừ."

Lãnh Tử Diễm căn bản không nhìn Tần Hiến, lập tức đi lên ôm lấy Quân Ngân, cầm thuận thế chống lên vai y.

"Người sao ngay cả xắt rau cũng cần người dạy?"

Trên mặt Quân Ngân không nén được giận.

"Nói như người biết?"

"Người muốn ăn đồ ta làm?"

Lãnh Tử Diễm không cam không nguyện nói.

"Nếu người muốn ăn đồ ta làm, ta bảo Viên mụ trong nhà dạy ta."

Nói, cắn tai Quân Ngân.

"Dù sao cũng không để Tần Hiến làm cho người!"

Bạn đang đọc truyện *Ám Dạ Trầm Luân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34

Quân Ngân rút cuộc phản ứng được, gia hỏa này là đang ghen, hơn nữa dấm chua còn không ít.

Trong đầu hiện ra bộ dạng Lãnh Tử Diễm quần tạp dề đem phòng bếp quậy cho gà bay chó nhảy, Quân Ngân cười không phúc hậu, không để ý tay đang ướt sũng kéo đầu hân hôn sâu một cái, hôn thẳng đến xương cốt đối phương cũng nhuyển.

"Được."

Khóe môi gấn khóe môi, Quân Ngân cười khê nói.

"Ngươi phải thật sự có thể làm cơm cho ta ăn, ta nằm mơ cũng cười tỉnh."

Tần Hiến có tri độn đến đâu cũng có thể nhận thấy được dịch ý Lãnh thiếu gia không chút che giấu, sau khi giúp hai người làm chút cơm, lập tức chào từ biệt.

"Thiếu gia, ta đi trước."

Lúc đó, Lãnh Tử Diễm đang lòi Quân Ngân ngồi trên sô pha hôn đến khó phân thắng bại, thóa dịch trong suốt theo khóe miệng không chút xấu hổ chảy xuống. Thanh âm lịch sách người nghe được mặt hồng tím nở.

Quân Ngân lưu luyến rút tay từ ngực Lãnh Tử Diễm.

"Ân, chờ một chút, ta đưa ngươi xuống."

"Chính hân lại không tự xuống được?"

Thanh âm Lãnh Tử Diễm không lớn, nhưng tất cả người trong phòng vừa vặn đều có thể nghe.

Kết quả, Quân Ngân vẫn khẳng khẳng muốn đưa Tần Hiến đi.

Lãnh Tử Diễm nhìn chăm chú hai người đổi giày đi ra, gương mặt vốn lạnh lùng lại dường như đông thành sông băng, cửa vừa mới khép lại, ly trà cầm lên liền thẳng thần bị ném.

Khủy tay tựa trên sô pha, mày cau vẫn không lỏng.

Tại sao nhất định phải đưa đi, nam nhân kia cũng không phải không có tay chân... Đầu tiên là thân thiết ở phòng bếp, bây giờ lại đưa y đi, một lúc nào đó không phải còn muốn lăn trên dra giường?

Quý tộc vốn là một vòng luẩn quẩn thoát nhìn vinh quang, kì thực lại dâm loạn sa đọa, Lãnh Tử Diễm càng nghĩ càng bức bối, tuy Quân Ngân coi như vô cùng chính nhân quân tử, nhưng hân vẫn không thể không hoài nghi hai người trong thang máy trình diễn một ít hình ảnh trẻ con không nên nhìn.

Hoàn toàn tương phản với suy nghĩ của Lãnh Tử Diễm, hai người trong thang máy không có bất cứ hành động thân mật nào.

"Thiếu gia, ngươi có phải có chuyện gì phân phó không?"

"Ân." Quân Ngân cầm tay vào túi quần. "Ta muốn bồi hân hai ngày."

"Hà? Hội nghị ngày mai...?"

Thiếu gia bận rộn như vậy lại xin nghỉ hai ngày! Hơn nữa hội nghị ngày mai tương đối quan trọng.

"Để Quân Hi thay ta đi!"

Quân Ngân nhìn Tần Hiến, ánh mắt có chút ý vị nhắc nhở.

"Ngươi cùng Quân Hi, cẩn thận một chút!"

Liên tưởng đến Lãnh Tử Diễm một bình dấm chua lớn kia, Tần Hiến lúng túng nói.

"Lãnh thiếu gia... Có phải đã từng thấy cái gì?"

"Hân không nói, bắt quá có lẽ hân là vậy... Hừ, ngay cả có phải ta không cũng không nhận ra liền mù quáng gây sức ép."

Miệng nói lời oán giận, biểu tình lại hoàn toàn không phải như vậy, cánh môi vốn thanh tú hơi nhếch lên, tươi đẹp như son quét.

"Thiếu gia thật sự tính ở cùng Lãnh thiếu gia?"

"Người cảm thấy bất hảo?"

Quân Ngân hỏi lại.

"Không."

Người kia ác muốn chết, Tần Hiến nào dám nói bậy sau lưng hắn.

"Con người hắn kỳ thực không tệ!"

Cũng chỉ có thiếu gia mới có thể cảm thấy không tệ..

Dựa vào vách, Quân Ngân nhìn thang máy từng tầng hạ xuống, nhẹ giọng nói.

"Nếu có thể, ta muốn cả đời ở cùng hắn, chính là... Không biết hắn có bằng lòng hay không."

"Thiếu gia, bệnh tình của bộ hạ càng ngày càng nặng, sợ là cầm cự không qua mùa đông năm nay."

Thấy khỏe môi Quân Ngân vừa mới thả lỏng lại kéo căng, thanh tuyến Tần Hiến thật sự thấp, nhưng dị thường rõ ràng.

"Chuyện của các người, Lãnh tiên sinh bên kia, còn đi Phụng... Chắc hắn cũng không đồng ý."

"Ta biết..."

Đúng, y biết, cho nên y nói là nếu có thể.

Mà sự thật là, y không biết mình còn bao nhiêu thời gian có thể ở cùng hắn.

"Tần Hiến, nếu thiên hạ thái bình thì thật tốt."

"Thiếu... Thiếu gia..."

Quân Ngân thở dài.

"Ta không nghĩ xa xăm như vậy, càng không hy vọng Lãnh bá phụ đồng ý. Ta chỉ muốn ở cùng hắn, ta bỏ lỡ hắn ba năm, người nói xem, ta còn bao nhiêu cái ba năm nữa có thể bỏ qua?"

Sau khi bộ hạ băng hà, vương thất sẽ áp dụng hành động gì, Quân gia cần phải đối phó thế nào? Đại nào y mỗi ngày đều bị những thứ phiền não đó chiếm cứ, từ trước tới giờ không nghĩ tới, có một người ở bên cạnh mình, vẫn luôn luôn nhìn mình.

Dù hắn ngang ngược bá đạo, dù hắn không coi ai ra gì, nhưng... Y thích hắn.

Đúng, y thích hắn.

Y không chịu được hắn mỗi tối suông sẽ rên rỉ dưới thân nam nhân khác, không chịu nổi hắn đối đãi y như một bằng hữu thông thường.

Cho nên, đêm qua, khi hắn mất say lơ đãng y muốn y cấp cho mình một câu, y không cần quản hậu quả gì nữa, cũng không muốn quản tương lai gì nữa, y chỉ muốn nói với hắn: 'Người là của ta.'

.... Người là của ta, những lời này ta nên sớm nói với người.

Tiếng cửa ken két mở ra, Lãnh Tử Diễm liếc giờ, năm phút đồng hồ, xem ra là hắn lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử.

Hơi lúng túng lấy chân đá văng mảnh vỡ trên mặt đất, thấy Quân Ngân khó hiểu nhìn chăm chăm, ho mấy tiếng, giải thích.

"Cái ly tron, tự trượt xuống."

Quân Ngân vô ngữ:

"Ta nhớ.. Trên bàn trà có hai cái ly." Bây giờ... Một cái cũng không thấy.

Lãnh Tử Diễm hừ một tiếng, mở TV, chuyển mấy kênh.

"Người đưa hắn tới đâu?"

"Đưa xuống thang máy."

Đi đến ngồi xuống sofa, cười khẽ xoay mặt người nào đó qua.

"Sách sách, cái mặt này thật thối, ta bắt quá đưa hấn xuống thôi, người liền ném vị thành như vậy?"

"Ai... Ai ném vị?"

Ở đây năm phút đồng hồ, Lãnh Từ Diễm kỳ thực suy nghĩ lại, lấy phẩm hạnh trước kia của hấn, Quân Ngân có thể không so đo với hấn đã là rất khoan hồng độ lượng, nếu Quân Ngân xuất ra phong độ, như thế hấn cũng có thể xuất ra khí tràng nên có, chứ không hẹp hòi tựa như một nữ nhân.

Nhưng... Nhưng...! Hấn vừa cùng Quân Ngân hảo hảo ngày đầu tiên, Tần Hiên kia liền chạy tới ra oai, chẳng lẽ hấn còn không thể biểu đạt bất mãn?

Hơn nữa, nếu hấn nhớ không lầm, hấn cùng Quân Ngân chỉ phát triển đến bước tình nhân bí mật, mấy ngày này còn có thể dính với nhau, chờ sau khi khai giảng, số lần hấn có thể thấy Quân Ngân có thể nói ít lại càng ít, trái lại, Tần Hiên mỗi ngày đều đi theo phía sau mông Quân Ngân, không có tình cảm cũng chơi ra cảm tình.

Lãnh Từ Diễm nhăn mày lại, ý thức nguy cơ bốc lên, muốn ngăn cũng không cản được.

Chuyển qua chuyển lại thay đổi mấy kênh, thật sự không có gì hay để xem, ném remote xuống, nhìn thẳng Quân Ngân.

"Chúng ta cần phải lập một thỏa thuận."

"Thỏa thuận?"

Quân Ngân tiếp nhận giấy trắng mực đen Lãnh Từ Diễm đưa qua, lặng lẽ oán thăm một câu, chữ gia hỏa này vẫn xấu tệ trước sau như một.

"Không được... Cùng Tần Hiên nắm tay."

Quân Ngân nhìn Lãnh Từ Diễm, Lãnh Từ Diễm nhìn TV đắm đuối, nghệ sĩ mặc đồ diễn lưu luyến xướng a a không ngừng, nếu y nhớ không lầm, trên người Lãnh Từ Diễm hấn là không có một tế bào cổ kịc nào cả.

"Không được.... hôn Tần Hiên."

Quân Ngân ngẩng đầu. "Lúc có kẻ địch, hấn nhào lên người ta, bắt cần chạm tới có tính không?"

"Tính!" Lãnh Từ Diễm trả lời hung tợn.

"Nga." Quân Ngân tiếp tục nhìn xuống.

"Không được cùng Tần Hiên làm.... tình... Ách..."

Quân Ngân cảm thấy Lãnh Từ Diễm nhìn TV quá "chăm chú", nhện không được hỏi.

"Vậy lỡ như ta có xung động, người lại không có bên cạnh thì làm sao đây?"

"Nén lại!"

Đây là rất đương nhiên.

Quân Ngân gạt đầu, trân trọng bỏ thỏa thuận vào túi áo.

"Người đã giao ước ba điều với ta, vậy ta cũng có yêu cầu."

Lãnh Từ Diễm rút cuộc "chịu" đem ánh mắt từ màn hình TV chuyển qua Quân Ngân.

"Yêu cầu gì?"

"Thứ nhất, thời điểm kết giao với ta, chỉ có thể có một tình nhân là ta!"

Kết giao, hai từ tình nhân này làm mặt Lãnh thiếu gia nháy mắt đỏ lên, hấn khó chịu vịn vịn gân cốt.

Sau lưng bỗng nhiên vươn ra một đôi tay, ôm lấy hấn, sau đó, là lồng ngực ấm áp dán lại và hơi thở chậm rãi phun tới sau tai.

"Thứ hai, chỉ có thể cởi quần áo trước mặt ta."

Chẳng lẽ y cho rằng hấn có sở thích thoát y?

"Thứ ba..."

Lúc nói tới đây, Quân Ngân dừng một chút, hô hấp Lãnh Tử Diễm cũng dồn dập lên, thúc giục.

"Nói mau."

Bạn đang đọc truyện *Ám Dạ Trảm Luân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35

"Thứ ba... Chỉ có thể cùng ta làm tình..."

Nói, dùng sức ép người xuống thân.

Nữ nhân trong TV tô mặt đậm, quần màu lục nhẹ nhàng, thanh âm... hết sức cao vang.

Tắt TV, Lãnh Tử Diễm xoay người hôn Quân Ngân.

Từ da đầu đến ngón chân, toàn thân đều đang run rẩy, thật muốn cùng Quân Ngân thống thống khoái khoái làm một trận, đổ máu đổ máu trắng* cũng nguyện ý, bất quá lấy tính cách của Quân Ngân, nếu đã nói sẽ không xuống tay chắc chắn sẽ làm được.

Lãnh Tử Diễm liếm thóa dịch khỏa miệng Quân Ngân, bắt cam bắt nguyệt đẩy y ra.

"Tiếp qua mấy ngày nữa, ta liền khai giảng."

"Ta biết."

Đây không phải hai mươi lăm tháng tám sao.

"Học viện Hoàng gia tuy không nghiêm khắc bằng Trường quân đội nhưng cuối tuần mới có thể rời khỏi trường."

Quân Ngân lại gạt đầu, y không học qua Học viện Hoàng gia, lại rất rõ ràng quy củ bên trong.

"Lỡ đâu mấy ngày nữa, phía sau ta vẫn không tốt, người vẫn không chạm vào ta?"

"Này..."

Rõ ràng người này vẫn ăn mặc rất nghiêm kín, tại sao y cảm thấy hần đã cởi sạch trơn, một bộ dạng chờ y sùng hạnh?

Bất quá... Không thể phá hủy quy củ.

Nói Lãnh Tử Diễm cuộc sống tình ái hỗn loạn như thế, thân thể lại không bị ảnh hưởng, Quân Ngân nửa điểm cũng không tin, thật sự nếu không hảo hảo điều dưỡng, qua hai năm thân thể suy sụp, người này bản thân không đau lòng, nhưng y sẽ rất đau tâm.

"Ngoan."

Sờ sờ đầu, không kiềm chế được giọng điệu lừa tiểu hài tử hay dùng.

"Thân thể là tiền vốn của cách mạng."

Đây là câu nói rất bình thường, Quân Ngân thể y không có ý khác, nhưng nhìn hai má Lãnh Tử Diễm chậm rãi ửng đỏ, Quân Ngân mím môi, xem ra người này không chỉ thân thể dâm dăng, ngay cả suy nghĩ... Cũng rất dâm dăng.

Lãnh Tử Diễm kỳ thực rất ít đỏ mặt, nếu không người ngoài cũng sẽ không nói hần lạnh như băng, không chút tình người.

Trên mặt vốn chỉ hơi nóng, bị Quân Ngân nhìn chăm chăm, sức nóng nhanh chóng lan ra, sau đó Quân Ngân lại cười, Lãnh Tử Diễm trực tiếp thẹn quá hoá giận.

"Không có gì, cười cái gì mà cười?"

"Không được?"

Quân Ngân nhếch mày, có chút khiêu khích lại có mười phần phong tình, Lãnh Từ Diễm hừ một tiếng, khí tràng đang muốn phòng vệ, chuông cửa lại vang lên đúng lúc.

Một cước đá Quân Ngân xuống sô pha, thuận tiện câu cổ đối phương hôn một cái.

"Đưa com đến rồi, Quân đệ đệ ngoan, đi mở cửa đi."

Quân Ngân sờ sờ môi, dờ khóc dờ cười, người này, rõ là có thù tất báo.

Lãnh Từ Diễm từ nhỏ liền thích quán Quân Ngân, có cái gì ăn ngon uống tốt chắc chắn sẽ chia xẻ với y, Quân Ngân nhớ mang máng có lần Lãnh Từ Diễm đoạt điểm tâm của Lăng Diệp cho y ăn, kết quả còn bị Lãnh bá phụ hung hăng đánh một trận.

Tại sao Lãnh thiếu gia chỉ công vô tư kia.... Bây giờ một chút đồ ăn cũng không nỡ chia cho y?

Quân Ngân ôm cái bụng khô quắt xẹp lép.

"Xác định chắc chắn một mình ngươi có thể ăn hết?"

Tần Hiến rất chu đáo, gọi một bàn đồ ăn lớn, đầy đủ sắc hương mùi vị, nhưng Lãnh thiếu gia sớm đã nói, những món ăn này là Tần Hiến gọi, Quân Ngân ngươi một miếng rau cũng không thể đụng.

Quân Ngân con mắt nổi ánh sáng lạnh sắc xanh biếc nhìn đến mức Lãnh Từ Diễm có chút rụt lại, hần nghĩ từ tối hôm qua gây sức ép đến bây giờ đối phương nửa hột com cũng chưa nuốt vào, hảo tâm đem com đẩy qua.

"Com nhà này cũng không tệ lắm."

Quân Ngân hung hăng... Cắn môi dưới.

Com nước xong, Lãnh Từ Diễm đòi ra ngoài xem phim, Quân Ngân lau com ở khóe miệng.

"Xem TV không giống sao?"

"Đương nhiên không giống." Lãnh Từ Diễm nói xong có chút nhăn nhó. "Ta nghe nói tình nhân đều phải đi xem phim."

"Nghe nói?" Quân Ngân nheo mắt. "Ngươi không phải từng kết giao rất nhiều tình nhân sao mà còn nghe nói?"

Lãnh thiếu gia đem bản tính không coi ai ra gì phát huy triệt để.

"Ta chưa bao giờ cùng họ xem phim, đương nhiên là nghe nói." Hần tới gần chậm rãi nói bên vành tai Quân Ngân. "Ta chỉ cho họ làm thân thể ta..."

Nửa câu đầu làm Quân Ngân nhăn mày lại, nửa câu sau không phun ra, mày cau hơi giãn ra một chút.

"Ngươi là nói, ta không những được làm thân thể ngươi, còn có thể làm tâm ngươi?"

Lãnh Từ Diễm không trả lời, Quân Ngân quay đầu, mũi vừa vặn chạm vào nhau, trong ánh mắt đen đến tận đáy như vực sâu của đối phương, thâm trầm lại mê người, y bỗng nhiên cảm thấy, chỉ vờn vờn dùng kiếp này để yêu người này là không đủ, y phải ba kiếp, mười kiếp... Vĩnh viễn vĩnh viễn yêu thương hắn...

"Lãnh Từ Diễm... Chúng ta... Đi xem phim đi."

Lúc Tần Hiến tới, Quân Ngân có bảo hắn mang theo hai bộ quần áo cho Lãnh Từ Diễm, Lãnh Từ Diễm nhanh chóng thay đồ, ngược lại, để cuộc hẹn đầu cùng Lãnh Từ Diễm không bị Hoàng thất hay Quân bộ phá hỏng, Quân Ngân cơ hồ mất nửa tiếng ngụy trang bản thân.

Trong lúc đó, điện thoại Lãnh Từ Diễm vang lên.

Lãnh Từ Diễm ít gọi điện thoại cho Lăng Diệp, đồng thời, đối phương cũng rất ít dùng điện thoại chào hỏi hắn, nên khi màn hình lóe ra hai chữ 'Lăng Diệp', Lãnh Từ Diễm lấy làm kinh hãi, theo bản năng liền muốn cắt đứt, cuối cùng, không biết ma xui quỷ khiến sao lúc ấn đến nút đỏ ngón tay lại chuyển qua nút xanh.

Nghe y phát điên một chút cũng được.

"Uy."

Ngữ khí băng lãnh tuyệt đối không gọi là thân mật.

Bên kia đợi thật lâu mới thoát ra một câu.

"Ngươi cùng Quân Ngân còn đang ở cùng nhau?"

Thái độ ác liệt không kém Lãnh Từ Diễm bao nhiêu, người ngoài nghe chỉ sợ sẽ cho rằng Lãnh thiếu gia thiếu Tướng quân công tử rất nhiều tiền.

Lãnh Từ Diễm trong lòng đại phát chuông cảnh báo.

"Sao ngươi biết?"

"Hừ, chuyện gì mà ta không biết."

Lăng Diệp đang ngồi ở trên đài cao, gió mạnh quét ra mấy tiếng vang lóng lốc, xung quanh y bày đầy mười mấy chai rượu, tất cả đều là rượu mạnh.

Tiểu là về chuyện này, cùng Lãnh thiếu gia bất đồng đến tức cười, với tư lượng của Lăng Diệp, không uống trên năm mươi chai, còn lâu mới say nổi.

Bây giờ lại ở trạng thái kích động càng uống càng tỉnh táo, quanh quần lập đi lập lại trong đầu toàn là câu nói thị uy của Quân Ngân kia, hắn bây giờ đang ngủ bên cạnh ta.

Hắn bây giờ đang ngủ bên cạnh ta!

Thanh âm trong điện thoại rất chói, Lăng Diệp nửa ngày không hé răng, Lãnh Từ Diễm sốt ruột nói.

"Ngươi gọi điện thoại cho ta rốt cuộc có chuyện gì?"

"Không có chuyện gì!" Ném chai trong tay xuống. "Quan tâm ngươi có bị hấn thảo chết trên giường không."

"Lăng Diệp!"

Kiểu nói này Lãnh Từ Diễm thường xuyên nghe, không biết tại sao, lần này vô cùng phẫn nộ, hắn đem cái này quy thành mình bị làm khó dễ, khó chịu như vậy cũng là đương nhiên.

"Câm miệng ngươi lại!"

"Ngươi tới đây hôn ta, ta có thể câm lại."

"Năm mơ."

Lăng Diệp có thể chắc chắn người ở đầu bên kia đang cười lạnh, y sờ soạng gương mặt, hút lạnh khí miệng vào, trấn định mở lời.

"Lãnh Từ Diễm, ta mới đối với ngươi tốt nhất."

"Ân, tốt đến độ thấy ta liền đánh, đánh xong liền thảo."

Lăng Diệp nhếch môi cười, mặt mày y vô cùng tinh xảo, cười lộ lên hơi có chút mùi vị mỉa mai hoặc châm chọc.

"Là ngươi hồi nhỏ ăn hiếp trước."

"Bởi vì ngươi mềm đến muốn đồ nhào, để ăn hiếp."

"Ngươi ăn hiếp xong liền không để ý tới ta."

Lãnh Từ Diễm ngồi trên sofa, thay đổi một tư thế thoải mái. "Tướng quân công tử ý là chê ta ăn hiếp ngươi không đủ?"

"Ngươi chỉ có lúc ăn hiếp ta, mắt mới đối diện ta, lúc khác đều nhìn Quân Ngân..."

Y kỳ thực một chút cũng không say, chỉ là đại não bị cồn rượu xông một trận, mắt không khỏi bị kín một chút sương mù, khúc xạ sáng rọi đẹp như ngọc lưu ly.

"Lãnh Từ Diễm.. Uy.. Ngươi có đang nghe không?"

"Đang nghe!" Lãnh Từ Diễm nghiêng răng nghiêng lợi trả lời.

"Ân, đang nghe thì được."

Y muốn tâm bình khí hòa nói chuyện như người đó, nói cái gì cũng không quan trọng, chỉ cần hấn hảo hảo nghe.

"Còn nhớ câu đầu tiên ngươi nói với ta là gì không?"

"Gì?" Đánh chết Lãnh Từ Diễm cũng không nhớ nổi.

"Ngươi nói... Tiểu đệ đệ.... Mũi ngươi chảy nước kia..."

Sắc cổ họng một cái, Lãnh Tử Diễm ho kịch liệt mấy tiếng.

"Thật sự?"

"Thật sự..." Lăng Diệp một lần nữa cẩn thận mở một chai rượu, nâng đầu lên ồng ọc rót xuống. "Có nhớ câu thứ hai không?"

"Ngươi có thể chọn nói thẳng."

"Ngươi lấy khăn tay giúp ta lau sạch, ta rất cảm động... Sau đó... Ngươi đem khăn tay đưa cho Quân Ngân xem..."

Hắn có làm chuyện mắc ói như vậy?

"Ngươi nói.. Hoá ra công tử nhà Tướng quân lớn như vậy rồi còn chảy nước mũi, chúng ta về sau cũng đừng đề ý đến nó nữa..."

"Ngươi gạt người?"

Lãnh Tử Diễm không tin.

"A."

Một chai rượu nhanh chóng thấy đáy, một chút men say cũng chưa thấy có.

"Mấy năm đó, ta suy nghĩ trở đi trở lại, ngươi tuy hơi hư, nhưng sẽ không vô duyên vô cớ ức hiếp kẻ khác... Ngươi chắc chắn là thấy bộ dạng ta lớn lên đẹp, sợ Quân Ngân chỉ theo ta chơi không đề ý tới ngươi... Ngươi nói có phải không?"

Lăng Diệp hỏi nhỏ bộ dạng ngọc khắc phần đẽo, người cũng nhu thuận đáng yêu, quả thực là kiểu Quân Ngân thích, Lăng Diệp vừa nói lời này, Lãnh Tử Diễm cũng hoài nghi bản thân không khéo là vì nguyên nhân đó mà thấy y không vừa mắt... Bất quá, đừng nói không nhớ, dù có nhớ cũng tuyệt đối sẽ không thừa nhận.

"Ngươi hôm nay quá buồn chán? Chuyện mấy trăm năm trước cũng đem ra nói."

Lăng Diệp khẽ hừ nhẹ. "Có nhớ quà sinh nhật đầu tiên ta tặng cho ngươi không?"

"Ngươi có tặng ta?"

"Ân, chen lẫn bên trong quà tặng của rất nhiều người."

"Mấy thứ quà đó ta chưa bao giờ mở ra."

Lăng Diệp dừng lại, cũng không biết đang áp chế tức giận hay gì khác, thanh âm như từ trong hàm răng ương ngạnh lách ra.

"Ta mỗi năm đều tặng, ngươi một món cũng chưa nhìn qua?"

Lãnh Tử Diễm cau mày đem đi động cách xa một chút.

"Quân Ngân sẽ một mình tặng ta."

Ngụ ý những lời này là..... Cho nên mấy món quà khác căn bản không cần phải mở làm chi.

Qua mười giây...

Lăng Diệp trở mình xuống đài, đi nhanh ra ngoài, sắc mặt lạnh lùng như điêu khắc.

"Ngươi ở đâu?"

"Ta không muốn gặp ngươi."

"Ta muốn đánh ngươi."

Lãnh Tử Diễm kéo kéo khóe miệng. "Xin lỗi, không có hứng thú."

"Ngươi ở đâu?"

Khẩu khí vốn coi là ôn hòa đã trở nên kiêu ngạo bá đạo, biểu thị công khai người nói chuyện không nhẫn nại lặp lại lần thứ ba.

Nếu là người khác, bị Tướng quân công tử gài như vậy, sớm đã bị dọa đến vàng vang dạ dạ.

Đáng tiếc, Lãnh Tử Diễm chưa bao giờ thấm được chuyện này, ung dung nhấc chân, về mặt không có biến hóa.

"Một hồi nữa, ta phải cùng Quân Ngân đi xem phim."

Giống như nói hôm nay ta phải ăn cơm, hẳn nói rất bình thường, nhưng không biết tại sao ngữ điệu dâng cao thật sự có chút ý vị khoe khoang mờ mờ mịt mịt như vậy.

Lãnh Tử Diễm có trực giác, như thế với Lăng Diệp sẽ có lực sát thương rất lớn, còn tại sao, hẳn không muốn đi sâu suy nghĩ.

"Thiếu... Thiếu gia...?"

Người hầu Lăng phủ chỉ thấy thiếu gia hấp tấp từ trên lầu lao xuống, lòng vòng trong đại sảnh lại hấp tấp xông lên.

Dựa lên tay vịn, Lăng Diệp hít vào một hơi thật sâu, giọng điệu không chỉ chậm mà còn trầm.

"Các người đến đây xem phim?"

"Người cho rằng ta có thể nói cho người?"

Lúc đối mặt Lăng Diệp, Lãnh Tử Diễm chưa bao giờ nể tình, theo nguyên tắc đem lực sát thương mở rộng đến tình hoa lớn nhất, Lãnh Tử Diễm còn chậm chạp phun ra một câu.

"Ta muốn hẳn mua bắp rang cho ta ăn."

Trên TV đều diễn như vậy.

Lãnh Tử Diễm nhếch mày, tư thế ngồi lâu có chút khó chịu, nhìn không được nhấc chân thay đổi.

"Ta không thích quá ngọt mà không ngọt cũng không tốt. Quân Ngân mua vừa vặn có thể phù hợp."

"Quân Ngân cũng không phải làm bắp rang."

"A..."

Hắn tâm tình hảo, không chấp nhặt với người này.

"Đang điện thoại với ai?"

Quân Ngân đẩy cửa ra, tuy trên người vẫn áo sơ mi trắng cùng quần dài đen, màu tóc cũng không thay đổi.... Nhưng.. Lãnh Tử Diễm vẫn sốt ruột nhìn Quân Ngân.

"Người biết chính dung?"

Nếu không sao một công tử bột xinh xắn da dẻ bóng loáng nhẵn nhụi lại trở nên thô ráp ảm đạm không chút sáng rực, rất giống người đến tuổi bốn mươi.

Quân Ngân ôm Lãnh Tử Diễm, hôn bên mặt.

"Cắt điện thoại trước đã."

Lãnh Tử Diễm rút cuộc nhớ tới Lăng Diệp còn nghe.

"Vậy nhé, ta cúp máy..."

"Chờ một chút!"

Lăng Diệp gọi người nào đó chuẩn bị cắt điện thoại, bàn tay miết trên lan can căng đến phát xanh.

"Các người... Các người... Ta sẽ tìm tới!"

Quân Ngân cùng Lãnh Tử Diễm tựa đầu, dễ dàng nghe thấy thanh âm bên kia, cánh tay ôm Lãnh Tử Diễm bắt giắc thu chặt, khẩu khí nghe không ra vui hay giận.

"Lăng Diệp?"

"Ân, hẳn đang phát điên."

Bên kia nhanh chóng ngắt máy, Lăng Diệp nghe tiếng đồ đồ trong ống nghe, nơi nào đó trong lòng phảng phất như không ngừng phát ra cảnh báo.. Khỏi kia, đang thất thủ đến rồi tình rồi mù.

Y cắn môi, khuôn mặt nhanh chóng giống như lưỡi đao.

Nam nhân dâm đẳng kia, gặp Quân Ngân một cái liền đem chuyện với mình quên đến sạch sẽ.

Y biết, bất kể y thao làm nam nhân kia thoải mái đến bao nhiêu, tâm hắc vẫn hướng về Quân Ngân.

Không chỉ thế, người ta vừa mới lấy về mặt ôn hoà đối hắc một chút, hắc thiếu điều phe phẩy cái đuôi chạy tới bên cạnh.

Không, không khéo cái đuôi đã bị Quân Ngân nuốt đến lông cũng không thừa một sợi.

Y cùng nam nhân kia chưa từng xây dựng quan hệ tình nhân, đừng nói xem phim, ngay cả thao hắc trước tiên cũng phải dùng cường bạo mới được. Y mỗi lần cảnh cáo hắc không được đồng thời dây dưa cùng nam nhân khác, hắc tai trái qua tai phải đi ra, tình nhân thay đổi hết người này tới kẻ khác, từ trước tới giờ không đem cảnh cáo của y để ở trong lòng, nhưng y dám khẳng định, nếu Quân Ngân khéo léo tỏ vẻ bất mãn, nam nhân kia sẽ lập tức quăng sạch quan hệ với tất cả nam nhân khác, tất cả này bao gồm có y.

Đây có nghĩa là y không thể ôm hắc, không thể gặm hắc, càng không thể tiến vào hắc!

Chết tiệt!

Thăng : dụng cụ đóng lưng thực, bằng 1/10 của đầu.

Bạn đang đọc truyện *Ám Dạ Trảm Luân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36

Lăng Diệp biết mình phải dùng hành động, kết cục của việc ngồi không ở nhà là chờ chết, nam nhân kia sẽ không chủ động bò lên giường y, hắc chỉ biết tắm rửa sạch sẽ, nhếch mông cho Quân Ngân hưởng dụng.

Y run tay gọi đến số điện thoại của Đại hoàng tử, giọng điệu trước giờ ngang ngược vô pháp vô thiên ai cũng không để ở trong mắt lại cực kỳ lễ phép khó thấy.

" Xin hỏi là biểu ca Tô Nhiên phải không?"

Cũng giống Tô Tranh, Tô Nhiên dù có địa vị Đại hoàng tử, lại có chút e ngại từ sinh lý đến tâm lý với biểu đệ Lăng Diệp này.

Nếu là bình thường, đối mặt với sự chào hỏi của Lăng Diệp, gã chắc chắn sẽ dùng thái độ thân mật mà không mất đi cung kính.... Điều kiện tiên quyết là đệ đệ gã không bị cắn đến toàn thân huyết nhục lẫn lộn, khuôn mặt không bị hủy đến thiếu chút nữa ngay cả gã cũng nhận không ra.

" Biểu đệ hoá ra còn biết chúng ta là biểu ca người?"

Không chút che giấu ý vị châm biếm.

" Ta..."

Lăng Diệp tự biết đuối lý, tay nắm thành quyền để bên miệng ho mấy cái.

" Chúng ta trước không bàn vấn đề này."

" Chúng ta cần bàn vấn đề gì?"

" Chuyện giám thị Quân Ngân... Là biểu ca phụ trách sao?"

Giám thị Quân thị, kỳ thực hai bên Hoàng thất cùng Tướng quân phủ đều đang tiến hành, bất quá lấy chuyện này đi hỏi phụ thân? Trừ khi da y ngứa.

" Biểu đệ.... Sao lại quan tâm đến Quân Ngân?"

Tô Nhiên nheo mắt, hỏi đến ý vị sâu xa. Hôm qua vì Lãnh Tử Diễm, đem Nhị hoàng tử cắn thành trọng thương, hôm nay mục tiêu lại biến thành Quân Ngân?

"Tim hấn có chút việc gấp."

Y không quan tâm Quân Ngân, y quan tâm cái người bên cạnh hấn.

"Biểu đệ, ngươi có thể gọi điện thoại cho hấn, số điện thoại Quân gia gia chủ tuy cơ mật, bắt quá với năng lực của biểu đệ, không đến mức một cuộc điện thoại cũng không làm được nhỉ?"

"Ta.. Ta muốn gặp hấn..."

"Sau đó hấn không chịu gặp ngươi?"

Khóe miệng có khắc nét trào phúng châm biếm của Tô Nhiên đã vênh rất cao.

"Gần như vậy."

"Chờ một chút, ta giúp ngươi hỏi, bắt quá Quân Ngân càng lúc càng giao hoạt, người giám thị hấn thường xuyên bị cắt đuôi."

Chẳng hạn như buổi chiều hôm qua, rõ ràng thấy hấn lái xe từ cao ốc Quân thị đi ra, lòng vòng một hồi lại không thấy nữa.

Hai phút sau, Lăng Diệp có được hành tung của Quân Ngân... Ba giờ trước đi vào cao ốc Quân thị, vẫn chưa đi ra.

Tô Nhiên bổ sung thêm một câu hữu nghị.

"Quân Ngân một ngày ít nhất mười sáu tiếng ở cao ốc Quân thị, biểu đệ ngươi muốn tìm hấn đi cao ốc Quân thị trước là chuẩn xác."

Cao ốc Quân thị? Lăng Diệp cau mày, hai người vừa rời ở cao ốc Quân thị? Tại sao y cảm thấy là đang ở nhà?

"Biểu ca, hấn vẫn chưa đi ra?"

"Hấn tại sao phải ra?" Tô Nhiên khó hiểu. "Ngày mai là hội nghị nửa năm của Quân thị, một năm hai lần, để chuẩn bị cho hội nghị, ta đoán Quân Ngân đêm nay ngủ ở trong đó."

"Nga, như thế, vậy làm phiên biểu ca."

"Ca...."

Tô Tranh yếu ớt kêu một tiếng, toàn thân hấn đều bị quán băng, y như một con nhộng cực đại.

"Là biểu đệ?"

"Àn."

Tô Nhiên xoay người, ánh sáng trên mặt y tán ra bóng mờ cực đại.

"Ngươi bắt quá chỉ đùa một chút với hấn, hấn liền đem ngươi đánh thành như vậy... Rõ là hảo biểu đệ của chúng ta."

Tô Tranh rũ mắt xuống.

"Hấn có vũ lực, chúng ta có năng lực thế nào?"

Tô Nhiên trấn định, tiếp cận tai Tô Tranh nhẹ giọng nói.

"Hấn vũ lực có mạnh đến đâu đi nữa, có thể địch lại súng ống đạn pháo không? Dựa vào cái gì mà chúng ta, hậu duệ quý tộc của thiên hoàng, phải cung kính hấn?"

"Đại ca... Ngươi là muốn?"

"Quân đội ở trong tay cậu, mẫu hậu cũng không hướng về ta, nếu phụ vương bệnh chết, dù ta lên làm quốc vương thì thế nào? Thế giới này... Cũng không phải của ta..."

"Đại ca, ngươi đừng suy nghĩ bậy bạ với Lăng Diệp, cậu mà biết sẽ không tha cho ngươi."

Đồng tử Tô Nhiên có chút thâm trầm.

"Ngươi yên tâm, ta còn chưa có ý nghĩ gì, chỉ oán trách thôi, hừ, ai kêu biểu đệ hấn khinh người quá đáng!"

Lãnh Tử Diễm buồn bực ném bắp rang vào miệng, cắn đến kêu rôm rốp, để phát tiết cơn giận.

Đặc biệt chọn một bộ phim nghệ thuật đến không thể nghệ thuật hơn nữa, nào biết Quân Ngân lại thấy thú vị, mất hết sức chuyên chú chăm chăm nhìn màn hình lớn, một chút cũng không có ý liếc hán bên này.

Y không nhìn hán, hán lại nhìn y kỹ lưỡng, vấn đề là mặt Quân Ngân không biết làm thế nào, vẫn còn đường nét, lại hoàn toàn không phải người ban đầu, thoát nhìn sẽ chỉ làm kẻ khác cảm thấy là thúc thúc nào đó của Quân gia "vừa già vừa xấu".

"Cái gì?" Quân Ngân đem một viên bắp rang cuối cùng trong bịch của Lãnh Tử Diễm bỏ vào trong miệng.

"Cái gì vừa già vừa xấu?"

"Nữ nhân kia." Lãnh Tử Diễm thanh âm rất bức.

Nữ? Quân Ngân ho mấy tiếng.

"Kia là nam nhân, hán nghiện cái trang, Lãnh Tử Diễm, không phải người muốn xem phim sao, sao một chút cũng không chuyên tâm, nam hay nữ cũng không phân rõ?"

Thân thể thân thể bỗng nhiên cứng đờ, chết tiệt, người kia đưa tay vào áo somi y.

Nóng hổi... Thô ráp.... Tay Lãnh Tử Diễm

Quân Ngân hít vào một hơi thật sâu, phát âm cực kỳ bất ổn, vì cái tay kia đã mở dây nịt da của y ra, chuẩn bị tiến quân thần tốc.

"Đừng.. Đừng nháo..."

Hai người ở trong góc trái hàng ghế cuối cùng, tuy bên cạnh không có ai, bất quá... Nếu đôi tình nhân phía trước quay đầu, có thể liếc thấy hai người đang làm gì.

Với thân phận của Quân Ngân, chưa có nữ nhân là điều không thể, nhưng những nữ nhân kia đều quy củ, cũng không dám làm càn ở trước mặt y như cái gia hỏa này...

"A... Người..."

Kính hồ mang một chút đau đớn từ miệng không chút khách khí chạy ra, Quân Ngân bắt lấy tay ghế, suy nghĩ giây giũa trở đi trở lại giữa ngăn cản cùng mặc kệ. Quân y đã bị kéo cả ra, tay người nọ không chút liêm sỉ bắt lấy thứ cứng thẳng của y. Động tác hán cũng không ôn nhu, thậm chí có chút thô bạo, nhưng.... cái tay này là của Lãnh Tử Diễm.. Chỉ nghĩ đến hán diện vô biểu tình bộ lộng cho mình, tự chủ Quân Ngân còn có dấu hiệu hồng mắt.

"Thoải mái không?"

Tại sao hán có thể hỏi như chuyện không liên quan tới mình đến vậy?

"Thoải mái!"

Quân Ngân thành thật trả lời. Bàn tay trong quần chạy loạn khắp nơi, sờ đỉnh một hồi lại bóp một cái ở gốc, không thể phủ nhận, từng đợt khoái cảm toàn bộ tụ lại tại hạ thân, Quân Ngân không thể không gắt gao cắn môi dưới, bằng không tiếng rên rỉ chắc chắn sẽ làm đôi nam nữ ngồi trước nhìn lại.

Lãnh Tử Diễm liếm nhẹ tai Quân Ngân, thanh âm ướt át.

"Muốn ta khẩu giao cho người không?"

Quân Ngân mày nhíu lên, người này lại muốn chinh y, y từng ném thử rồi, cũng sẽ không mắc mưu nữa.

Như nhìn ra y không tín nhiệm, Lãnh Tử Diễm khẽ cười nói.

"Ta trước tiên lộng cho người, một hồi nữa người cũng phải giúp ta."

Phảng phất như để dồn sức quyến rũ y, thanh âm Lãnh Tử Diễm rất chậm rãi, nặng nề, như rượu lâu năm.

Trước đó ở nhà, y còn hạ quyết tâm muốn cho Lãnh Tử Diễm cảm dục, hảo hảo điều dưỡng thân thể hán... Y vẫn biết đó là một nhiệm vụ khó khăn, nhưng thật sự không ngờ... Sẽ khó đến mức này.

Không biết là vì âm nhạc quá ôn nhu, ánh sáng quá ái muội, hay gia hỏa bên cạnh quá mê người, tà tâm kiêu diễm sâu trong nội tâm từ sau đêm qua không thêm báo cho y một tiếng liền công khai mãnh liệt tán loạn lên trên.

Quân Ngân đã từng rất tự tin với năng lực khắc chế bình tĩnh đến gần như lạnh lùng của bản thân, dù ở thời điểm bản tính y cũng có thể bảo trì đầu óc tuyệt đối thanh tỉnh, nhưng bây giờ, Quân Ngân tin, nếu Lãnh Tử Diễm muốn ám sát mình... Tỷ lệ thành công cao tới bảy mươi phần trăm.

Mà hán, bất quá mới nói, này, Quân Ngân, chúng ta khẩu giao cho nhau đi.

Không đợi Quân Ngân gạt đầu, Lãnh Tử Diễm đã quỳ một gối xuống dưới thân y, làm ra loại động tác nhún nhường, vẻ mặt hắn cũng không một chút ngượng ngùng, chỉ vì đáng người quá mức cao lớn, không gian quá mức nhỏ hẹp mà khẽ nhủu mày xuống.

Hắn đầu tiên là nâng đầu lên, nhìn Quân Ngân một chút, con người có ba phần cao ngạo ba phần khinh thường, lại một mực có bốn phần lấy lòng.

"Người đừng khẩn trương, ta cam đoan để người bắn ở trong miệng ta."

Y không khẩn trương!

Y.... Bắn trong miệng hắn...

Trong đầu Quân Ngân tự động hiện ra hình ảnh Lãnh Tử Diễm khoe môi vất ngang dâm dịch màu trắng, điềm nhiên như không vờn đầu lưỡi, đem trọn dịch này từng chút liếm hết.

Một bàn tay vẫn gắt gao úp lên tay ghế, tay kia nắm thành quyền, bất đắc dĩ để ở trên trán.

Quân Ngân nghi ngờ Lãnh Tử Diễm là cố ý, hắn cố ý lôi kéo làm hỏng y.

Như vậy, y liền không có lý do nói cái gì mà thân thể là quan trọng nhất.

Dương cụ Quân Ngân tuy không đồ sộ như Dã Kê cùng Lăng Diệp, nhưng cũng tuyệt đối không nhỏ, Lãnh Tử Diễm dùng sức của chín trâu hai hổ vẫn không thể ngâm hết toàn bộ, miệng hắn căng thật to, lông mày lại nhủu xuống tựa hồ cực kỳ khó chịu. Quân Ngân không thể nhìn hắn khó chịu, ra vẻ muốn rút khỏi. Lãnh Tử Diễm bắt lấy thắt lưng y, hung hăng trừng mắt, thấy y bất động mới chống một bàn tay xuống đất, đùi phải cũng thuận thế quỳ xuống, thân thể phục đến thấp hơn, như vậy liền hình thành tư thế quỳ rạp trên mặt đất.

Lãnh Tử Diễm đương nhiên không thích tư thế này, bất quá nếu không như vậy liền vô pháp nuốt hoàn toàn nam căn Quân Ngân vào miệng, hắn dựa theo ký ức về động tác tình nhân khẩu giao cho mình trước kia, thử thăm dò chuyển động đầu lưỡi.

"Ngô...."

Thứ gì đó trong miệng lại to tướng lớn.

Lãnh Tử Diễm không dám động, hắn cảm thấy ngoạn ý trong miệng rất đáng sợ, đáng sợ hơn cảm vào hậu huyết gấp một trăm lần... Thứ cực đại này lên liên tục khiến chiến lực tiếp nhận của hắn, thứ kia hung hãn đâm vào trong, mạnh và sâu.

"Ngô..."

Rõ ràng đầu lưỡi những tình nhân kia đều rất linh hoạt, tại sao đầu lưỡi hắn thì chuyển động không được?

Cái miệng đã lõm khoang, muốn để Quân Ngân bắn trong miệng hắn rồi, thì đương nhiên không thể bỏ lỡ nửa chừng, bàn tay bám trên thắt lưng đối phương dâm dịch xuống, xoa nhẹ hai cái bọc bên miệng.

Bị kích thích trong nháy mắt, Quân Ngân cơ hồ cắn vỡ môi dưới.

"Buông... Buông ra..."

Ở nơi công cộng lại làm chuyện loại này, Quân Ngân vẫn thấp thòm bất an, trái lại, Lãnh Tử Diễm từ đầu đến cuối bình thản ung dung.. Chẳng lẽ hắn thật sự không biết đôi nam nữ ngồi phía trước bất cứ lúc nào cũng có thể xoay người lại?

Lãnh Tử Diễm nghe Quân Ngân thở dốc thô nặng, lông mày nhếch xiên lên, âm thầm mắng Quân Ngân khẩu thị tâm phi, rõ ràng được hắn chăm sóc thật sự thoải mái, còn bày đặt kêu hắn buông ra.

Rạp chiếu phim... Yêu đương vụng trộm...

Âm nhạc thanh nhã.. Góc tối... Tình nhân phía trước... Những thứ này không cái nào không kích thích tế bào mẫn cảm toàn thân Lãnh Tử Diễm.

Hắn muốn được Quân Ngân vuốt ve, được Quân Ngân hôn... Đương nhiên nếu có thể đi vào hắn thì rất tốt.

Nam nhân dưới thân bắt đầu khiến kích dương cụ y, Quân Ngân cắn chặt răng đem rên rỉ nuốt trở lại, y chỉ cần thoáng cúi đầu là có thể thấy mái tóc bị mồ hôi thấm ướt của Lãnh Tử Diễm, gương mặt trắng đến đỏ bừng, cái miệng căng thật lớn... Rõ ràng buồn cười rồi lại gọi cảm đến muốn chết.

Có lẽ là ngại cái gì đó quá lớn của y, nhãn tình người kia phồng lên, ngẫu nhiên trùng y, hung ác là hung ác, nhưng quả thực không có gì uy hiếp... Ngô... Hắn hôm nay ăn mặc rất quy củ, T- shirt cổ chữ V, quần cũng bình thường.. Nhưng... Hắn tựa dưới đất... Cảnh xuân cổ áo nhìn không sót một cái... Hai khóa nhũ châu tiên diễm không chút ngượng ngùng ngâm nhụy chờ phóng.

Tình nhân phía trước vẫn không chú ý tới nhiệt hòa sôi sục phía sau, Quân Ngân kẹp chặt hai chân, một tay ấn lên vai Lãnh Tử Diễm, da thịt đối phương nóng đến đáng sợ, nhạc phim đột ngột cao vút, hai tay y run mạnh mấy cái, Quân Ngân hút một khẩu khí thật sâu, cúi thân, tay luồn vào vạt áo, bắt lấy

một viên nhũ đầu nhéo nhéo nhẹ nhẹ.

Quân Ngân dùng ngón trỏ cùng ngón giữa bóp hạt nhũ hần, đầu ngón tay tinh tế ma sát mặt bên, ngứa ngứa không nặng không nhẹ tra tấn đến Lãnh Từ Diễm dục hỏa khó nhịn, hần vừa phải liếm láp thứ cực đại, vừa phải ứng phó bàn tay Quân Ngân làm loạn trên ngực mình, trên trán toàn là mồ hôi nhuyền mịn bị nhiệt khí xông ra.

" Ân..."

Mặc dù bị lấp miệng, Lãnh Từ Diễm cũng rên rí không chút kém cỏi, giọng mũi vừa nồng vừa thô, Quân Ngân cảm thấy bản thân sắp bị tiếng hm hm trong mũi hần đốt, khoang miệng người này ẩm áp mà ẩm ướt, kỹ xảo thô ráp lại khiến tâm y ngứa ngứa khó nhịn, chỉ hận không thể lập tức làm càn đảm xuyên trong cổ họng hần.

Không cần Lãnh Từ Diễm chăm sóc quá nhiều, Quân Ngân rất dễ dàng bắn ra, chất lỏng đậm mỹ chảy đầy miệng đối phương, có phần còn bắn lên mặt hần, Lãnh Từ Diễm một muốn chết, ghé sát trên người Quân Ngân chỉ lo thở.

" Một hồi nữa nguoi cũng phải giúp ta lộng."

Quân Ngân cười nhẹ.

" Quay mặt qua."

Lãnh Từ Diễm phối hợp quay sang, cánh môi sưng đỏ, trọc dịch màu trắng, đối lập quá mức chói mắt cơ hồ có vài phản điểm lệ quý quyết.

Không khí nóng rực lại trở nên đặc dính, bàn tay lấy khăn ra hơi có chút bất ổn.

" Ta hần là nên mua nhà đem nguoi nhốt lại."

" Há?"

Áp nhanh xuống chính là đôi môi mềm mại của Quân Ngân, từng chút đem chất lỏng đậm đắng ngoài miệng trên mặt hần liếm đến sạch sẽ.

" Nguoi không cần nhốt ta..."

Lãnh Từ Diễm đỏ mặt nghĩ, ta vốn chính là của nguoi.

" Với thể chất đậm đắng của nguoi, không nhốt lại làm sao có thể làm nguoi ta yên tâm được?"

Bên cạnh bỗng nhiên chen vào một giọng nam.

Lăng Diệp ôm năm bạch báp rang, đứng cách hai thước, vẻ mặt bí hiểm, khó có thể nắm bắt.

" Xin lỗi." Y thân nhiên mở miệng. "Ta có quấy rầy tới các nguoi không?"

Bạn đang đọc truyện *Ám Dạ Trảm Luân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37

" Nguoi tới làm gì?"

Lãnh Từ Diễm lạnh như băng nói, nháy mắt làm nham thạch nóng chảy trong ngực hần sôi trào!

Y tới làm cái gì?

Y tới bắt gian!

Nội tâm sóng cuộn biển gầm, trên mặt Lăng Diệp lại không lộ ra chút sơ hở, y cười đến lễ độ mà trí thức.

" Thật khéo, xem phim cũng có thể gặp được, thật là có duyên."

Đương nhiên là có duyên, y dùng thân phận Tướng quân công tử của mình, mới tra được Lãnh Từ Diễm cùng một nam tử trung niên tiến vào rạp chiếu phim An Tây khu B một giờ trước, hừ nam tử trung niên, Lãnh Từ Diễm lại cùng nam tử trung niên đi xem phim?

Không thể nói được kỹ thuật hoá trang của Quân Ngân xuất quỷ nhập thần thế nào, nếu không có vẻ mặt ôn nhu lúc cúi đầu xuống khiến y giật mình, y vẫn không thể tìm ra hai người trong đám người đông nghịt nhanh như vậy.

Quân Ngân kéo Lãnh Từ Diễm ghé sát trên đùi đây.

"Lăng Diệp cũng đến rồi, vẫn còn tựa trên đùi ta, cũng không sợ người khác chê cười."

Lãnh Từ Diễm mím môi, ngồi trở lại chỗ của mình, cũng không thèm nhìn tới Lăng Diệp, thanh âm thô bạo từ hàm răng xuất ra.

"Người hôm nay quả nhiên rất nhàm chán."

"Thật rất nhàm chán, bất quá có thể thấy Lãnh thiếu gia hạ thấp bản thân khẩu giao cho người khác, vẫn hết sức đáng giá."

Lăng Diệp thuận thế ngồi bên cạnh hắn, ý cười trên mặt không có kẽ hở, y hơi nghiêng xuống, khoe môi vừa vụn quét qua vành tai Lãnh Từ Diễm.

"Ta đứng đó nhìn rất lâu, người dám dâng đến làm ta hận không thể lập tức đâm vào thân thể người."

"Ăn bắp rang không?"

Mắt thấy Lãnh Từ Diễm mày nhon nhếch lên, Lăng Diệp đẩy túi bắp rang qua, mắt hơi cong lên.

"Năm chỗ, ta mỗi chỗ mua một túi, chung quy sẽ có một chỗ hợp khẩu vị của người."

Chính giữa hai người, bỗng nhiên vươn ra một bàn tay.

"Nghe rất thơm"

Quân Ngân lấy một hạt bắp rang ra bỏ vào trong miệng, nhai một cái.

"Ân, mùi vị cũng không tồi."

Nụ cười Lăng Diệp nháy mắt cứng trên mặt.

"Lãnh Từ Diễm, muốn ăn không?"

Quân Ngân xoay đầu hỏi.

Lăng Diệp cắn môi dưới, nam nhân không biết nhục nhã là gì kia lại mở miệng đòi Quân Ngân uy hắn.

Chết tiệt!

Cái loại biểu tình mặt mày ngậm xuân này, cái loại thanh âm ái muội biếng nhác, người kia lại dục cầu bất mãn sao?

Ánh mắt Lăng Diệp gắt gao chăm chăm nhìn cánh môi sưng đỏ của Lãnh Từ Diễm, y lại nhớ, cánh môi này ban nãy chảy đầy chất lỏng trắng ngà đậm đặc thế nào... Bây giờ... Cánh môi này lại coi y như không khí mà liếm tay Quân Ngân.

Người cứ ăn bắp rang đi, liếm tay Quân Ngân làm gì?

Tại sao bắp rang y trăm đắng ngàn cay ôm tới phải bị họ dùng cách chia ăn như vậy?

Lăng Diệp biết mình không thể nóng nảy, nóng nảy trước mặt Quân Ngân, y liền thua.

Rũ mi mắt xuống, diện vô biểu tình ném bắp rang vào miệng mình.

"Quân Ngân, người biết nơi nào miễn cảm nhát trên người hắn không?"

Đây là khiêu khích trắng trợn!

Quân Ngân giật mình, Lãnh Từ Diễm sắc mặt đông lạnh.

"Lăng Diệp, cắt về nhà người đi!"

Lúc một mình ở cùng Lăng Diệp, mặc kệ y châm chọc ra sao hắn đều nhất nhất đáp lễ. Nhưng trước mặt Quân Ngân... Dù Quân Ngân biết hắn trước kia phóng đảng tới bao nhiêu... Nhưng hắn vẫn không muốn chuyện cũ khiến người ta không chịu nổi này bị người tiết lộ trước mặt Quân Ngân.

Quân Ngân chậm rãi nhắm mắt.

"Ta không cho rằng đây là một đề tài thú vị..."

"Đầu vú..."

Lăng Diệp cắt đứt lời Quân Ngân, khoe môi nhếch lên.

"Đầu vú hần vừa to vừa cứng, lúc bị ta miết, hần có cảm giác nhất..."

Phanh!

Cánh tay cùng cánh tay hung hăng chạm vào nhau, bắp rang rơi đầy đất!

Ném xuống toàn bộ bốn túi bắp rang còn thừa, một tay bẻ lấy hai tay muốn gãy giữa của Lãnh Tử Diễm, tay kia hung hăng bóp cầm hần qua, Lăng Diệp cười đến vô lại mà kiêu ngạo.

"Muốn ta nói bao nhiêu lần, ngươi không phải đối thủ của ta, sao lúc nào cũng không chịu nghe?"

Đồng tử màu đen một mảnh băng lãnh.

"Chúng ta ra ngoài nói chuyện!"

"Như vậy cũng được, hừ...."

Lăng Diệp hừ một tiếng, không để ý đau đớn do đối phương dùng đầu gối thúc y, cương quyết nhanh nhẹn dán bên mặt Lãnh Tử Diễm, y thế nào cũng phải gặm người này trước mặt Quân Ngân.

Quân Ngân bóp chặt lấy tay vịn, thanh âm nghe không ra vui giận.

"Đây là gia giáo của Lăng gia các ngươi?"

"Lãnh gia cũng không kém bao nhiêu."

Lăng Diệp cả thân thể đều ép xuống người Lãnh Tử Diễm, sau khi làm đối phương không thể động đây, chậm chạp nói.

"Cho nên, ta cùng hần mới là trời sinh một đôi!"

Y nói rõ ràng, rất chậm và bình thản, lại khiến người ta cảm thấy y đang tuyên bố gì đó, cao cao tại thượng, nửa con mắt liếc nhìn, sắc bén kiên quyết, không cho phản kháng.

Đôi nam nữ phía trước sớm đã phát hiện tình huống phía sau, vẫn nghiêng người lên nhìn ra sau.

Lãnh Tử Diễm nhẹ nhàng cười, nụ cười tuyệt đối không có độ ấm.

"Chưa từng thấy nam nhân đánh nhau sao?"

"A..." Hai người hết sức lúng túng. "Các ngươi... Giống như đang đánh nhau sao..."

Lãnh Tử Diễm đẩy Lăng Diệp ra, hần từ trước tới giờ cũng không phải kẻ khoan tay chờ chết, cùng Lăng Diệp nhiều lần đánh nhau, đánh mười lần thua mười lần, nhưng thua càng nhiều, kinh nghiệm cũng càng phong phú, thừa lúc Lăng Diệp phân tâm, dễ dàng thoát khỏi khống chế.

Đứng lên, cúi đầu hôn hôn trán Quân Ngân.

"Ta cùng hần ra ngoài chút."

Quân Ngân không nói, chỉ thản nhiên ừ một tiếng, trên mặt toàn bộ vô biểu tình, Lãnh Tử Diễm biết Quân Ngân như vậy chính là biểu hiện tức giận, hần cùng Lăng Diệp đánh đánh đập đập đã nhiều năm, Quân Ngân chưa bao giờ giúp hần, dù Lăng Diệp đem mặt hần đánh cho tới cha hần cũng không nhận ra, Quân Ngân cũng chỉ đến xem hần sau đó, tiện tay bảo hần ít chọc Lăng Diệp lại.

Bản lĩnh hần không bằng người ta, Quân Ngân giúp hần sẽ chỉ làm hần cảm thấy càng mất mặt!

Nhưng... Bây giờ bất đồng với ngày xưa, bây giờ họ là tình nhân!

Nam nhân khác làm trò treu đùa tình nhân của ngươi trước mặt ngươi, ngươi còn có thể ngồi an ổn tâm không xáo tình không động?

Lãnh Tử Diễm vẫn thích tính cách ôn nhuận thanh nhã của Quân Ngân, nhưng bây giờ lại nhịn không được có chút oán hận, trong lòng hần không hài lòng, sẽ không đem tức giận đổ lên người Quân Ngân, trúng bom sẽ chỉ là Lăng Diệp.

Ai kêu y là đầu sỏ?

Hai người một trước một sau đi vào toilet, Lăng Diệp lạnh lùng đem tất cả mọi người xua chạy ra ngoài. Vừa mới khóa cửa, quyền phong sau lưng hung hãn xé gió bay tới, Lăng Diệp không tránh không đỡ, tấm lưng cường tráng phía sau quả thực đã trúng quyền, trán phanh một tiếng đập vào trên cửa.

Lăng Diệp lắc lắc cái đầu bị đụng choáng.

"Bây giờ thoải mái chưa?"

"Cái rắm!"

Cuộc hẹn đầu tiên của hắn và Quân Ngân bị người này phá hư thành như vậy, hắn có thể thoải mái mới lạ.

"Ở trước mặt Quân Ngân sao không thấy ngại chửi tục?"

Lăng Diệp quay người lại, lưng chống phía sau cửa, lạnh lùng nhắc khéo miệng lên.

"Quân Ngân toàn thân đều là khí chất quý công tử, xã hội thượng lưu ai không khen hắn công tử thanh thoát, ôn nhuận như ngọc? Người như Quân Ngân, có thể lọt vào mắt hắn sẽ chỉ là nam thanh nữ tú trang nhã danh tiếng, có tri thức hiểu lễ nghĩa. Mà Lãnh thiếu gia..."

Ánh mắt tuần tra từ trên hướng xuống, không để ý đối phương lạnh lùng đến khiến tim người ta đóng băng. Lăng Diệp tiếp tục chế giễu.

"Người tính cách ngổ ngược, Quân Ngân bắt quá nhất thời ham mới mẻ, chơi chơi thôi!"

"Người cái rắm."

Trước kia, Lãnh Từ Diễm chửi tục Lăng Diệp cũng không cao hứng, vì đó nói rõ Lãnh Từ Diễm đang coi y như một dã nam nhân lêu lổng nào đó mà khinh thường, nhưng mà... Hôm nay Lãnh thiếu gia chửi tục.... Thật mê người... Hào muốn lập tức đem hắn đè xuống... Gặm hắn, cắn hắn... Làm đôi mắt băng lãnh kia lộ ra thần sắc không cam lòng, phẫn nộ, tiến tới dâm dăng.

"Đương nhiên, Lãnh thiếu gia cũng là xuất thân danh môn, gia học uyên bác..."

Lăng Diệp xoa tay xuống, có mấy phần rất tiếu nữu.

"Nhưng người lại không thơ từ ca phú, cũng không cảm kỳ thi họa..... Từ đầu đến chân không có bất cứ chỗ nào nhìn ra tiềm chất vợ ngoan mẹ hiền, càng không thể... Cấp cho Quân Ngân một đứa con trai!"

"Cha mẹ Quân Ngân đã chết, cả nhà chỉ có một mình hắn, ngại cho là... Họ sẽ khoan nhượng cho người, một nam nhân thô cứng vào cửa?"

Lăng Diệp thẳng người, hơi tiến lên một bước, hùng hổ dọa người.

"Lãnh Từ Diễm, dù người có thích bị người thao tới bao nhiêu, ngại cũng là một nam nhân... Bụng của người... Chung quy không sinh được giống của Quân gia!"

Tay nắm chặt thành quyền trong túi quần, Lãnh Từ Diễm gắt gao đè nén xúc động muốn đánh người này.

"Người cho là Quân Ngân ở cùng ta là muốn nghe ta đánh đàn, xem tranh ta vẽ hoặc là muốn ta sinh con trai cho hắn, Lăng Diệp, ngại khẳng định, đầu ngại không bị úng nước?"

"Chẳng lẽ không đúng? Ân.. Ta ngẫm lại... Các ngại quen biết mười mấy năm, hắn vẫn biết ngại thích hắn, trước kia đối với ngại hồ hững, sao bây giờ đột ngột muốn ở cùng ngại? A, Quân gia kéo dài hơi tàn ba năm, gần đây bệ hạ bệnh nặng, Quân gia càng ngày càng gian nan..."

Lăng Diệp mân mê cằm.

"Hay là... Quân gia muốn kéo nhà các ngại qua..."

"Xem ra đầu óc ngại chưa bị úng nặng, còn biết làm sao châm ngòi ly gián."

Lãnh Từ Diễm cười lạnh.

"Ta nói cho ngại, hắn cùng ta hảo, là vì đem qua ta quyền rũ hắn..."

"Người quyền rũ hắn."

Lăng Diệp bất động thần sắc hít vào một hơi.

"Người quyền rũ hắn thao ngại?"

"Ân, thao không thành."

Lăng Diệp tóm cổ áo Lãnh Từ Diễm lên, một tay ném hấn xuống đất, y ra tay không chút lưu tình, Lãnh Từ Diễm lập tức đau đến sắc mặt tái nhợt, toàn thân không thể động đậy.

"Người quả nhiên dâm loạn thấp hèn như ta sở liệu..."

Ngồi xồm thân xuống, vẻ mặt đông lạnh, đầu ngón tay thon dài từng chút quét qua bên mặt đối phương, âm sắc lạnh như băng sương.

"Lấy cái mông nóng của mình đi dán vào một kẻ lạnh nhạt, chơi rất vui sao?"

"Người ý nói ta không biết hổ thẹn?"

Lãnh Từ Diễm cười nhạo một tiếng, chống mạnh thân thể dậy, kẻ sát tại Lăng Diệp.

"Ta cùng Quân Ngân hẹn hò, người chạy tới làm gì? Hai người chúng ta tốt xấu gì cũng là lưỡng tình tương duyệt.. Người thì sao... Người cho rằng ta có từng nhìn thẳng người một lần sao?"

Bạn đang đọc truyện *Ám Dạ Trầm Luân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38

Nói xong, hấn không chút yếu thế đối mặt Lăng Diệp, hai người đều là những nhân vật kiêu ngạo đến cực điểm, ánh mắt âm u lộ ra hàn ý lạnh thấu xương, ai cũng không nhường ai, ai cũng không muốn nhận thua.

"Chết tiệt!"

Lăng Diệp hung hấn mắng một câu, kéo đầu Lãnh Từ Diễm qua lang hôn một trận.

Đúng vậy, y da mặt dày, rõ ràng biết trong lòng đối phương từ trước tới giờ không có mình, rõ ràng biết hấn chịu làm tình với mình chỉ vì hạ thể y vô cùng uy mãnh, rõ ràng biết... Chỉ cần Quân Ngân vừa xuất hiện, y - đảm đương chức năng gây mất xa hèn người, "tình nhân" mà ngay cả tình nhân bí mật cũng không được tính, sẽ lập tức quang vinh về hưu!

Nhưng... Y không phục!

Quân Ngân cái loại nhân loại nhỏ yếu, thế nào có thể thỏa mãn gia hỏa dâm đẳng tràn đầy tính dục này?

Quân Ngân có thể thao hấn đến dục tiên dục tử?

Ngay cả nơi mẫn cảm nhất của người này Quân Ngân cũng không biết!

Quân Ngân làm sao hiểu rõ Lãnh Từ Diễm bằng y.

Trên thế giới này, chỉ có y mới rành mạch biết Lãnh Từ Diễm thích cái gì, không thích cái gì!

Thậm chí, cũng chỉ có y mới biết được, trong lúc hấn khát khao bị cấm vào, cũng đồng thời dị thường thống hận thân thể mình.

Hấn thích người đem hấn tùy tiện ném ở một chỗ nào đó, xé quần hấn, lập tức xách súng ra trận.

Hấn chán ghét tiền diễn, tiền diễn dài dòng sẽ làm hấn cảm thấy người đang đối đãi hấn như một nữ nhân.

Nhưng người nhất định phải âu yếm thân thể hấn, người nhất định phải vuốt hấn, phải gặm hấn, phải cho hấn cảm nhận được sự nhiệt tình cùng nóng bỏng của người.

Người phải cho hấn đau, vì tình ái thô bạo có thể làm hấn khoái lạc.

Nhưng người tuyệt đối không thể thương tổn hấn.

Quân Ngân có thể nắm vững độ lửa này sao, Quân Ngân có thể sao?

Quân Ngân chỉ biết quy củ đem hấn đặt lên giường, kéo chân hấn ra, cẩn thận cấm vào.

A.... Phương thức làm tình chính thống không chút đa dạng đó e rằng ngay cả làm nam nhân này cương cũng rất khó!

"Ngô..."

Lăng Diệp nhăn mày lại, y bị hung hăng cắn vào miệng.

"Nguoi, đây là ý gì?"

Lãnh Tử Diễm diện vô biểu tình đẩy y ra.

"Ta không cho rằng cần phải hôn môi với một người không có quan hệ."

Lăng Diệp nheo mắt, trình độ có tốt tới đâu đi nữa cũng gần như hồng mắt.

"Lãnh thiếu gia là muốn dùng xong liền vứt?"

Có lẽ nhận thấy được lời này hại khí thể mình giảm sút, Lăng Diệp lại bổ sung một câu.

"Ta cũng không phải là những tình nhân cũ vô dụng của nguoi, muốn vứt ta không dễ dàng như vậy!"

Sao vẫn là giọng điệu mặt dày mày dạn không chịu buông tay của oán phụ bị vứt bỏ?

Lăng Diệp thẳng thắn cắn môi dưới, đường cong gương mặt căng mạnh.

Tuy chồn chồn đều bị áp chế, nhưng Lãnh Tử Diễm quả thực không thể nào đem Lăng Diệp đè vào mắt, không để ý biểu tình đông lạnh của đối phương, vẫn điềm nhiên như không đứng dậy, ưu nhã sửa sang lại y phục trước gương.

"Còn việc gì không, không có việc gì ta quay trở lại!"

"Có việc!"

Lãnh Tử Diễm đầu cũng không quay lại, chỉ thản nhiên hỏi.

"Việc gì?"

"Thao nguoi!"

Cùng với tuyên ngôn chính là thân thể cấp bách lao tới, Lãnh Tử Diễm lão đảo một cái, nhào lên bôn rửa tay.

"Lăng Diệp, buông ra!"

Hai tay bị vững vàng bẻ ra sau, Lãnh Tử Diễm chỉ có thể dùng chân đá đập, Lăng Diệp biết rõ phương thức phản kháng của hắn, hạ thân hung hăng chống vào hắn, làm hắn không thể động dậy.

"Ta nhớ nguoi mỗi tối đều phải bị nguoi thao một trận mới thoải mái, hôm qua Quân Ngân không động tới nguoi, nguoi không dục cầu bất mãn sao?"

"Buông ra!"

Cong khủy tay thúc mạnh ra sau. Lăng Diệp thô bạo áp xuống, bàn tay cầm cổ hắn dùng thêm lực, lật thân thể hắn qua, cánh môi ưu mỹ thanh tú hung ác gặm xuống, cổ, ngực, không chỗ nào may mắn thoát được.

"A.... Lăng Diệp.... Nguoi.... Mẹ nguoi cút đi!"

"Mẹ ta ở nhà!"

"Vậy nguoi cút đi!"

Lăng Diệp nhẹ nhếch môi cười, từ ngực hôn ngược về cằm, một đường lưu lại hồng ngân ái muội.

"Liên một lần, nhanh thôi, ần?"

"Không, không được..."

Lãnh Tử Diễm nghiêng mặt né tránh cái hôn của đối phương.

"Tại sao không được?"

Mắt Lăng Diệp từng chút nheo lại.

Lãnh Tử Diễm đỏ mặt thở mạnh, hai ngày nay trong lúc khiêu khích Quân Ngân, thân thể hắn cũng nổi lên khát vọng điên loạn với nam nhân, Quân Ngân

một mực ngồi yên lòng không loạn, vẫn không động tới hấn, trời mới biết dục vọng kệt nửa chừng khó chịu tới bao nhiêu.

Lăng Diệp gắt gao dán hấn không một chút khe hở như vậy, hấn có thể rõ ràng cảm nhận được cơ thịt và nhịp đập huyết mạch dày đặc bên dưới cơ thịt tinh hấn của đối phương.

Nham thạch nóng chảy cuộn trào kịch liệt cơ hồ đốt bỏng hấn.

Tại sao chỉ cần là nam nhân đều có thể khiến mình có cảm giác?

... . Nếu không bị Lăng Diệp áp chế, Lãnh Tử Diễm tuyệt đối sẽ ném cho mình hai cái tát tay.

"Ta đáp ứng Quân Ngân, chỉ làm tình với một mình hấn."

Bàn tay áp chế hấn bỗng nhiên thả lỏng một chút, Lãnh Tử Diễm đột nhiên dụng lực đem Lăng Diệp chấn khai, xoay người lại soi gương, buồn bực phát hiện trên cổ toàn là hôn ngân.

Lăng Diệp lui về sau một bước.

"Ngươi thật sự đáp ứng hấn?"

Y rất nghi ngờ làm sao mình có thể hỏi đến bình tĩnh như vậy.

"Uh, ta không được dính dáng với bất cứ nam nhân nào trừ hấn, hấn cũng không được để Tần Hiến lên giường hấn nữa..."

"Có thể sao?"

Lăng Diệp cười lạnh.

"Quân gia gia chủ không phải được dịp thì chơi, giả vờ lịch lãm sao? Ngươi ở đây vì hấn thủ thân như ngọc, ngày mai hấn liền vì Quân thị cùng Đại gia tộc nào đó kết thông gia, đến lúc đó ngươi đi đâu khóc?"

Lãnh Tử Diễm vịn vòi nước ra, vốc nước hắt lên mặt.

"Không cần ngươi quan tâm."

Hấn cũng sẽ không khóc.

"Lãnh Tử Diễm...."

Giọng điệu y thường dùng để quát hấn hoặc là chế giễu lạnh lùng, hoặc là châm biếm nóng hổi, rất khó thấy, thanh âm lần này của y cực nhẹ, hoa lệ mà trầm thấp, phẳng phất như rượu ủ rất nhiều năm, âm cuối kéo đến thật dài, hơi có chút trầm đục, như từ trong lồng ngực nghẹn ngào mà ra.

Lăng Diệp cúi đầu, tiến lên ôm lấy Lãnh Tử Diễm, đối phương lại vì động tác của y mà thân thể cứng lại, y không xiết chặt hấn nữa, chỉ ôm rất lỏng lẻo, nếu hấn muốn phản kháng, rất dễ dàng có thể thoát khỏi.

"Ta hai mươi tuổi..."

"Ta biết..."

Lăng Diệp cắn chặt răng.

"Cái thứ của ta... Chỉ có ngươi dùng qua.... Ta chưa bao giờ cho phép bất cứ nam nhân hay nữ nhân khác bò lên giường ta."

Lãnh Tử Diễm sắc mặt một ngụm nước trong cổ họng.

"Khục khục..."

Lăng Diệp biết, Lãnh Tử Diễm sẽ không đem lời y nói để ở trong lòng, với tâm ý của y, hấn chỉ biết đem làm trò cười mà khinh thường.

Cho nên y vẫn không nói, y cũng có thân phận và địa vị, sự kiêu ngạo của y không chấp nhận bất cứ ai vũ nhục, mặc dù... Mặc dù... Là cái nam nhân dâm dăng đến không chịu được.... Làm y vừa yêu vừa hận....

Nhưng, nếu không nói, nam nhân này sẽ bị Quân Ngân nham hiểm kia hoàn toàn cướp đi!

Y mười bốn tuổi, thú tính thức tỉnh sơ bộ, kèm theo sự thức tỉnh của thú tính chính là tính dục tràn trề không thể khống chế.

Hồi nhỏ, y vẫn bị Lãnh Tử Diễm ức hiếp, bộ dạng vênh vang đắc ý lúc đối phương ức hiếp y lại hấp dẫn đáng chết, làm cho lúc y thức tỉnh, trong đầu toàn là thân thể Lãnh Tử Diễm.

Y muốn dùng tính khí hung tợn của mình đâm xuyên qua hắn, làm hắn ở dưới thủ thân y cao trào la hét chói tai.

Phụ thân sai người mang về hơn mười con thú thú từ trong tộc.

Lông mao phiêu lượng kia, tứ chi mạnh mẽ kia, thân hình ưu mỹ kia....

Chết tiệt, không phải gia hỏa kia!

Không phải kẻ y muốn!

Y như phát điên đem đám thú thú này xé thành mảnh vụn, phòng lớn xa hoa bay tứ tung huyết nhục, giống như địa ngục trần gian.

Cuối cùng vẫn là phụ thân chế trụ lúc y đang cúi kinh, phụ thân dùng móng vuốt vuốt vuốt ve đầu y.

[Lãng Diệp, ngươi muốn ai, phụ thân giúp ngươi bắt tới.]

Muốn ai?

Muốn Lãnh Từ Diễm..

Hắn nhìn y từ trước tới giờ đều là liếc xéo, bộ dạng hết sức xem thường y... Không biết mình biến cường đem hắn đè xuống dưới thân, hắn có thể không cam lòng, có thể kinh hãi hoảng sợ hay không?

Ngô... Thân thể hắn cũng rất đẹp... Tuy chưa từng thấy lửa thể, nhưng lúc hắn mặc y phục, thân hình thẳng thớm thon dài, da thịt màu mật ong tựa như đường mật, hảo muốn đi tới liếm một cái...

Còn hậu huyết hắn... Y nuốt nước miếng trong miệng xuống...

Người mạnh mẽ như vậy, nơi đó là bộ dạng gì?

" Graww..."

Y muốn đi vào hắn, để hắn dùng thân thể cảm thụ tính khí thô to của y!

Cho hắn biết hắn là của y, y muốn đánh dấu hiệu thú thú lên người hắn.

[Lãng Diệp, có phải có mục tiêu không?]

Phụ thân vẫn luôn nghiêm khắc lại hoà nhã phá lệ.

[Bất quá, chơi thì được, ngàn vạn lần không thể để hắn có thai!]

[Tại sao không thể?]

Y muốn làm hắn sinh bảo bảo cho y.

[Bởi vì ngươi là Thiếu chủ, thú thú có tư cách mang thai cho ngươi phải do trưởng lão lựa chọn, chỉ có như vậy mới có thể cam đoan gen tốt của ngươi sẽ không truyền ra ngoài.]

[Nếu ta chỉ muốn một thú thú là hắn?]

Phụ thân giận tím mặt, hướng về phía y gầm một tiếng.

[Ngươi từng thấy Thiếu chủ nào chỉ có một thú thú chưa?]

Y hoảng hồn hạ đầu xuống, dù sao y cũng quyết định, có thể hưởng dụng dương cụ của y chỉ có thể là người đó.

Lúc ấy là nghỉ hè, y tìm đến Lãnh Từ Diễm còn cần đột phá tầng tầng hộ vệ Lãnh gia, may mắn, dù chỉ mới vừa thức tỉnh nhưng năng lực của y cũng đã xuất chúng vượt trội, thân hình linh hoạt rất dễ dàng tránh thoát đám bảo vệ Lãnh gia, leo vào phòng Lãnh Từ Diễm.

Y ở trong bóng đêm nghiêng nghiêng răng nanh, hạ thân lại rục rịch.

Ai bảo Lãnh Từ Diễm ngủ không mặc quần áo!

Chấn mông to tằm đắp lên hạ thân, sống lưng khêu gợi cùng khe đùi mê người thoải mái hiện ra trước mặt y.

Ánh trăng lưu chuyển trên thân thể trần trụi của hắn, rơi ra quang sáng nhạt nhạt.

Khiến hơi thở kẻ khác cũng phải ngừng.

Lãnh Từ Diễm trở thân một cái, chân mỏng trượt qua móng vĩnh, như có bàn tay đang nhẹ vuốt ve.

Ngô... Minh hình như chảy máu mũi.

Y lặng lẽ mở miệng, ánh mắt đậm tà không chút khách khí xem kỹ con mồi của mình.

Bước đầu tiên, y phải nhào lên.

Con mồi thật giao hoạt.... Hấn kỳ thực sớm đã tỉnh.

Trong lúc y nhào lên, Lãnh Từ Diễm trở mình một cái, cầm lấy súng lập tức bắn về phía y.

Thân hình y có linh hoạt cỡ nào, vẫn không thể tránh khỏi hai viên đạn.

"Graww...."

Thư thú không nghe lời này, dùng đạn bắn y.

Y tới lắm hạnh hấn, hấn tại sao không ngoan ngoãn vĩnh móng lên?

Hai viên đạn cũng không xuyên được da lông dày chắc, y vẫn thân hình mạnh mẽ, bước chân cao ngạo, từ từ đến gần đối phương.

Y rất cao hứng phát giác sợ hãi trong mắt đối phương, y nhảy lên giường, lấy chân chụp nát khẩu súng ngắn, nhưng không chút tổn thương đến tay hấn.

Y dùng đầu lưỡi liếm lộng ngực hấn, quần lấy điểm nổi nho nhỏ, gai lưỡi khiến cho đối phương sợ run cả người.

Thật ngọt.... Y muốn hấn sinh bảo bảo cho y.

Sau khi sinh hạ bảo bảo, nơi này có thể chảy sữa không?

Nếu có sữa thì tốt... Nếu có, y nhất định phải hút cạn sữa, một giọt cũng không thể lưu cho bảo bảo uống.

"Graww...."

Mới nghĩ liền thích!

Ngô.... Thư thú này quả thật không cho người khác đỡ lo!

Y vừa mới chụp vỡ súng trên tay hấn, cũng không biết hấn từ đâu xuất ra một con dao, hung hăng đâm vào đỉnh đầu y.

Nếu là thú bình thường, không khéo sẽ bị hấn đâm thương.

Nhưng y là ai?

Y là Thiếu chủ trong tộc!

Da lông y còn dày hơn sắt thép, chỉ là một con dao, hấn muốn gãi ngứa cho y sao?

"Người đầu... Ngô...."

Y dùng móng vuốt bịt miệng hấn, tuy y không sợ đám bảo vệ kia, nhưng đây là lần đầu tiên của y, sao có thể để một lũ ruồi bọ đến phá rối.

[Kêu loạn nữa, ta sẽ giáo huấn ngươi để ngươi biết bốn phận thư thú.]

Lời dùng thú ngữ nói ra, đối phương căn bản nghe không hiểu, chỉ ngoan cố hung hăng giãy giụa, y muốn áp chế lại sợ tổn thương hấn, trong lòng giận đến không chịu được, cuộn chân lên lấp kín miệng hấn, lật thân thể hấn qua, dùng móng vuốt vụn bưng cánh móng hấn ra.

Hậu huyết tiền diễm đáng thương phát ra run rẩy, tầng tầng lớp lớp nếp uốn thanh tú, như một đóa hoa.

Máu mũi y, nháy mắt tích trên cái móng vĩnh của hấn.

Bạn đang đọc truyện *Ám Dạ Trầm Luân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39

Y đem tính khí chống ở huyết khẩu hần, bỗng nhiên có chút do dự.

Tính khí y.... Quá lớn.....!

Kích cỡ hoàn toàn của dã thú, không, còn hơn dã thú bình thường một bậc.

Tính khí đồ tía thô to hung tợn phủ kín gai nhỏ, y có thể xác định, chỉ cần y đâm vào, hậu huyết Lãnh Tử Diễm nháy mắt sẽ không ngừng chảy máu.

Thú nhân lúc vừa mới thức tỉnh đều ở vào trạng thái cuồng bạo, y cũng vậy, y muốn hung hãn lăng nhục gia hỏa dưới thân.

Nhưng người này đang phát run, đối phương đã nhận ra ý đồ của y, trong đồng tử màu đen tràn đầy tuyệt vọng vỡ nát.

Ngô.... Hần như vậy làm y ngàn vạn lần đau lòng.

Đau lòng này bao trùm lên lửa dục vọng đen tối.

Nếu là nhân thân thì tốt rồi, như thế sẽ không thương tổn đến hần.

Nhưng, bản thân vừa mới thức tỉnh, căn bản không thể tùy ý chuyển đổi giữa thú thân cùng nhân thân, quy đầu cực đại liên tục chảy ra chất lỏng óng ánh, y hít một hơi thật sâu, thủ tiến vào. Hậu huyết 'xuy' một tiếng nhanh chóng nứt ra, mà tính khí y cũng chưa tiến vào được một phần mười.

Người dưới thân phát ra tiếng thét nặng nề, bàn tay sống chết nắm lấy chân đơn lộ ra gân xanh, cả thân thể đều căng lên, mồ hôi nhuễn vụn chảy khắp toàn thân.

Hần sắc mặt tái nhợt, tàn ác nhìn trừng trừng, đồng tử đen tinh khiết giống như vực sâu.

Lãnh Tử Diễm mười bốn tuổi còn chưa có nhiều khí thế, nhưng đôi mắt lạnh băng lãnh đến vậy, y không chút nghi ngờ, nếu người này biết y là ai, sẽ không chút do dự giết y sau đó.

Lãnh Tử Diễm đương nhiên không có năng lực giết y, y vô cùng rõ ràng, nhưng y vẫn sợ hãi, chỉ bởi vì cái người này có suy nghĩ giết y mà cảm thấy sợ hãi.

Một người kiêu ngạo như hần, bị một con dã thú xâm phạm, chắc chắn sẽ sống không bằng chết.

"Ngao."

Nhân loại đáng chết này, trong lòng chắc chắn rất kỳ thị dã thú bọn họ.

Nếu không, sao lại biểu lộ biểu tình phản hận như thế?

Y hung hăng vỗ một cái lên mông hần, dấu chân năm ngón huyết sắc in bên trên, điểm lệ như anh túc.

Đẩy cửa sổ, khẩn cấp nhảy ra ngoài, theo bóng đêm chạy vội về Lăng gia.

Y không dám nói cho phụ thân mình không cùng thú thú giao phối, y một mình lên vào tầng hầm, nhốt bản thân trong lồng sắt.

Chỉ có như vậy, y mới cảm thấy an toàn, chỉ có như vậy, người kia mới không bị thương tổn, mới không đem cái ánh mắt hận đến tột cùng kia bắn về phía y.

Tái hiện trong đầu toàn là bộ dạng mê người của người kia, thân thể trần trụi nằm trên giường, ánh trắng nhu hòa... Chiếc giường hoa lệ.... Da thịt bóng loáng..... Sống lưng ưu mỹ..... Cái mông vĩnh.... Còn nhục huyết căng chặt kia....

Tuy chỉ tiến vào một chút, nhưng thật sự... Hào lưu luyện....

Bóng đêm kiều diễm đan xen tạo nên vẻ mê hoặc chí mệnh.

"Ngao ô....."

Tính dục tuôn trào làm y cuồng loạn, đầu đánh vào song sắt như phát điên, móng vuốt cào phá lông mao, xé rách da thịt mình.

Tính khí không chút thương tiếc giày vò trên song sắt, hết lần này đến lần khác đạt được cao trào, bạch dịch nóng rực pha lẫn máu, lông mao màu bạc nhếch nhác không chịu nổi, nhưng y một chút cũng không hối hận.

Y mệt mỏi nhắm mắt lại, trước lúc thiếp đi vẫn một mực suy nghĩ, một ngày nào đó, y muốn người kia cam tâm tình nguyện để y tiến vào.

Qua một tuần, y rốt cuộc có thể khôi phục hình người, vừa vặn ngay lúc Trường quân đội nhập học, y mới bước vào liền chạm mặt Lãnh Tử Diễm, vành nón chỉnh tề, quần trang trắng thớm, giày ống màu đen, thân hình cao thẳng hầu như hoàn mỹ.

Chết tiệt, người kia lại dùng quân phục cám dỗ y.

Y khát khao xé rách quân phục hấn tới chùng nào.

Y không nỡ thao hấn, đánh hấn, chung quy vẫn có thể nỡ.

Lúc đem Lãnh Tử Diễm quăng qua vai, ném xuống đất một cái, đồng tử màu đen thanh tú toàn là vẻ không thể tin được.

Hấn chắc chắn không ngờ tiểu thí hài từng mặc hấn ức hiếp qua một đêm lại trở nên cường đại như thế.

Y đặc ý nhếch môi, ngồi xổm xuống, nhẹ vuốt ve bên má hấn, mạch đập trên đầu ngón tay toàn là khát vọng mãnh liệt.

Lần đầu tiên đánh người nên không biết chừng mực, hại hấn vào viện rất lâu.

Về sau y rút kinh nghiệm, nếu không phải người kia chọc y nóng nảy, y sẽ không đánh vào mặt hấn, chỉ đánh thân thể hấn, hết lần này đến lần khác quăng hấn xuống đất, y cảm thấy mình phảng phất như chinh phục được người này.

Loại tình huống đó vẫn duy trì liên tục, số lần đánh Lãnh Tử Diễm bản thân y cũng không đếm được, người kia từ hoàn toàn không có sức phản kháng ban đầu đến dần dần có thể hình thành một vài cú đánh trả hữu lực, toàn là công lao do y đánh hấn.

Có thể nói, khí lực Lãnh Tử Diễm, dưới sự huấn luyện máu tanh của y, tuyệt đối đạt được trình độ đứng đầu nhân loại.

Từ ngày đầu thức tỉnh, mười lăm mỗi tháng đều là ngày y động dục, y không thể không trở lại Lăng gia, nhốt bản thân trong lồng giam băng lãnh, chuyện mờ ám thương lâm này không thể giấu được phụ thân, phụ thân nhanh chóng biết hại y không thể hành động với thư thú chính là Lãnh gia thiếu gia.

Ánh mắt phụ thân dán vào y đặc biệt nguy hiểm.

[Giết hấn.]

[Không được.]

Phụ thân cười lạnh.

[Người là muốn từ bỏ địa vị Thiếu chủ?]

Theo quy tắc trong tộc, Thiếu chủ có thể có rất nhiều thư thú, nhưng đệ nhất phu nhân phải do các trưởng lão chọn ra, nhưng y chỉ đổ tâm dốc sức vào Lãnh Tử Diễm, căn bản không chịu cho thư thú khác nắm giữ tính khí mình, như vậy chỉ có thể từ bỏ chức vị Thiếu chủ.

Nhưng... Từ bỏ có nghĩa y là một kẻ thất bại.

Mạnh nuốt yếu, kẻ thất bại phải dâng tặng thư thú của mình cho Thiếu chủ mới.

Đây là chuyện y tuyệt đối dứt khoát không thể cho phép!

Người ngay cả y cũng luyện tiếu không nỡ thao, sao có thể để cho người khác hưởng dụng?

Hai đường lựa chọn y đều không thể chấp nhận, phụ thân tưởng y còn nhỏ, chỉ nhất thời suy nghĩ nông nổi, cũng không truy cứu gì, dù sao, chỉ cần sau này y cưới thư thú do các trưởng lão chọn, chuyện gì cũng không xảy ra.

Trong tộc vẫn lấy Lăng gia làm vương, Lăng gia đời này, có thể tranh lực với y chỉ có hai ba đường huynh đệ.

Y tin, chỉ cần mình đủ cường đại, sức mạnh tuyệt đối áp đảo những kẻ khác, y chính là người duy nhất trong tộc có năng lực và tư cách làm Thiếu chủ, đến lúc đó dù y cự tuyệt thư thú được chân chính tuyển chọn, các trưởng lão cũng không thể không khuất phục.

Y dốc sức rèn luyện bản thân, cơ hồ tới mức độ hà khắc, rốt cuộc, lúc mười sáu tuổi, thứ tính y hoàn toàn thức tỉnh.

Thời gian giữa thức tỉnh sơ bộ cùng hoàn toàn thức tỉnh càng ngắn, sức mạnh lại càng cường đại, đồng dạng kèm theo thức tỉnh chính là dục vọng điên cuồng muốn đâm xuyên người nào đó.

Lúc mười bốn tuổi, y nhận, lúc mười sáu tuổi... Càng phải nhẫn.

Khi thức tỉnh, y rất có thể lâm vào trạng thái điên cuồng, ví dụ về hùng thú thức tỉnh đem thư thú thân phục hung hấn thao chết nhiều không kể xiết.

Dã thú cường hãn còn chịu không được, hưởng chỉ là một nhân loại.

Không thể làm gì được, y trở lại tộc, cự tuyệt tất cả thư thú muốn tiếp cận mình, một mình ngâm người trong hàn đầm tròn hai ngày.

Từ hàn đầm đi ra, thân hình y cao lớn đến vượt quá tưởng tượng, lông mao sáng bạc bao phủ phía trên cơ thịt hữu lực cường tráng, tao nhã mà cường hãn.

Y trước kia chỉ được khoác cái thân phận Thiếu chủ, y hiện tại chân chính là người khiến kẻ khác thần phục!

Quyền uy y, không người dám nghi ngờ!

Y rất cuộc có sức mạnh, có người kia.

Kết quả sao.....?

Y phát hiện gia hỏa kiêu căng kia, ánh mắt bắt đầu hữu ý vô tình nhìn về phía Quân Ngân.

Đó là loại... Ánh mắt hận không thể đem đối phương làm của riêng!

May mắn, may mắn, Hoàng thất hạ lệnh ám sát vợ chồng Quân thị, hai người song song gặp nạn.

Quân Ngân ngây ngốc ở Trường quân đội một tháng liền nghỉ học về nhà, kế thừa chức vị Quân gia gia chủ.

Quân Ngân rời khỏi làm y thở phào một cái mạnh, nhưng cái thở này còn chưa xuôi được....

Người kia lại....

Tối hôm đó, y cảm thấy rất bức bối, dứt khoát đứng dậy đi tìm Lãnh Tử Diễm.

Thật lâu rồi không đánh hấn, y có chút nhớ hấn.

Học sinh thế gia như họ, đến Trường quân đội đều là một đồng tư chất hỗn độn, để sau này thuận tiện nhậm chức ở Quân bộ.

Tuy huấn luyện hết sức khắc nghiệt, điều kiện ăn ở ngủ nghỉ lại không tồi, mỗi người một phòng, còn có toilet riêng.

Mới vừa đến gần cửa phòng Lãnh Tử Diễm, liền cảm thấy có chút bất thường, cái loại thờ dốt rất nặng, rên rỉ mê người... Y chưa từng nghe qua.... Nhưng có thể đoán được.

Cửa phòng khóa, y mặt bình tĩnh vặn khóa xuống, chậm rãi đẩy cửa ra.

Đèn huỳnh quang treo phía trên, gian phòng tuyết bạch sạch sẽ sáng sủa.

Mà trên cửa sổ... Hai thân thể đang ra sức dây dưa.

Bạn đang đọc truyện *Ám Dạ Trảm Luân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 40

"A.... A.... Mạnh chút.... A... Ngó... Nơi đó..... Nơi đó..."

Cánh môi sưng đỏ mở ra không chút hổ thẹn, thỏa thích vắt ngang khoe miệng, dâm loạn đến kinh tâm.

Lãnh Tử Diễm ngồi trên cửa sổ, hai chân bị một nam nhân gấp cao lên, nam căn trắng kiện cầm rút không kiêng nể trong nhục huyết hấn.

Từ góc cửa, vừa vặn có thể thấy nhục huyết thối nát kia phun ra nuốt vào dương cụ cực đại của nam nhân như thế nào.

Tính khí xấu xí, nổi lên gân xanh màu tím đỏ.

Hai cái bực phóng lên chen vào nhục huyết, phát ra tiếng vang lách sách lách sách dâm loạn.

Hắn sao lại không chê bản?

Bàn tay nam nhân kia... Hai bàn tay kia mà cũng dám miết nụ hoa Lãnh Từ Diễm...

Chết tiết... Chết tiết...

Đầu vú Lãnh Từ Diễm ngay cả con y sau này y cũng không muốn cho hút, nam nhân xấu đến không chịu được kia vẫn ngai bóp chưa đã nghiền, gã còn đem miệng tiếp cận, ngậm lấy!

Ba một tiếng, cửa bị y hung hăng bóp nát.

Hai người say mê tính ái nhanh chóng tỉnh táo lại.

Có lẽ vì thấy bộ dạng y quá mức đáng sợ, nam nhân thao lộng Lãnh Từ Diễm thất kinh, nhặt y phục lên, che hạ thân lại.

"Lăng... Lăng thiếu gia..."

"Ngươi tên gì?"

Y hơi nhếch mày, từ trên cao nhìn xuống nam nhân đáng thương kia.

Nam nhân này, y từng thấy qua, hơn y hai khóa, bộ dạng yếu đuối, nhiều lắm cứ tính là thanh tú, hừ, đương nhiên là kém xa y.

Y rất hoài nghi, mắt Lãnh Từ Diễm có mù hay không, nếu không sao lại chê y mà theo cái thằng gia hỏa bảo sao nghe vậy này.

"Tạ An."

Nam nhân cẩn thận nói.

"Lăng thiếu gia, ngài thấy việc này... Có thể đừng nói ra ngoài không..."

Quan tâm đến danh dự của Lãnh Từ Diễm, y đương nhiên sẽ không đi nói bậy tùm lum tùm la, nhưng cái nam nhân động tới thư thú của y thì đừng hòng có quả ngon mà nuốt.

"Là gì của Tạ Trung Giáo?"

"Ài, ai. Tạ Trung Giáo là bá phụ của ta."

Lăng Diệp gật gật đầu.

"Ngày mai ngươi không cần đi học nữa."

"Lăng thiếu gia...."

"Trong ba giấy."

Y nheo mắt, thanh âm băng lãnh.

"Cút ra ngoài."

Lãnh Từ Diễm vẫn bàng quan lãnh nhàn, cho đến lúc nam nhân kia chạy mất mới nhảy xuống cửa sổ.

"Ngươi quấy rầy ta."

Đôi chân trần thon dài thẳng tắp, tinh dịch màu trắng theo hậu huyết chảy ra, chậm rãi lăn trên da thịt màu mật ong.

Quần trang nghiêm túc nửa vất trên thân, lộ ra lồng ngực khô khan.

Hai nụ hoa y mơ ước đã lâu như quả ngọt đã chín, bị chà đạp đến sung đỏ mà sung mẫn.

Y từng bước một đi qua, y nhất thiết phải từng bước một đi như vậy, mượn cái này làm dịu cơn giận dữ cơ hồ khiến y hồng mắt.

Quần Ngân cự tuyệt hẳn, hẳn liền không tự trọng đến vậy, thế nào cũng phải tùy tiện tìm một nam nhân đến thao mình hẳn mới thoải mái?

"Ngươi thiếu thao?"

Ép thân trên Lãnh Từ Diễm xuống bệ cửa sổ, làm hắn hình thành một tư thế bán cong chín mươi độ, đầu ngón tay băng lãnh quét qua cằm, không chút

khách khí luôn vào ngực.

Ngữ khí y bình thân không dao động, nghe không ra bất cứ vui giận gì.

"Người có phải thiếu thao không?"

Lãnh Từ Diễm nhăn mày lại, ánh mắt có chút mờ lung.

"Không phải..."

"Không phải thiếu thao, người còn để nam nhân kia thao người!"

"Ta... Phía sau ngựa...."

Y từ trước tới giờ chưa từng thấy Lãnh Từ Diễm.... Về mặt vận vẹo đến tận cùng... Thống khổ tới cực độ như vậy.

Trong trí nhớ, người này không bao giờ chịu thua, dù bị y đánh tới rên rỉ trên đất, ánh mắt cũng vẫn hung ác mà kiên nghị.

Tại sao, hắn hiện tại, yếu ớt như vậy?

Ngô.... Thư thú của y giống như bị người ức hiếp...

Y là phải giáo huấn tính lăng lơ của hắn trước, hay an ủi hắn trước?

"Sao thế, chỗ nào ngứa?"

Ngữ khí rõ ràng rất tức giận, lại mang theo ôn nhu ngay cả bản thân cũng chưa nhận ra.

Đồng tử màu đen tinh khiết hiện lên chút ngọ ngoáy.

"Phía sau..."

Hắn cuộn thân thể, thanh âm kéo dài, như dã thú bị dục vọng khống chế, hắn cự quậy cái mông, đem nơi điểm lệ kia bày ra cho y không chút giữ lại.

"Nơi này, muốn có cái gì đó cắm vào... Cắm vào mới thoải mái..."

"Lãnh Từ Diễm?"

Y không thể tin được, gia hỏa cao cao tại thượng này... Sao lại?

Khi đó y mười bảy tuổi, đang ở chóp đỉnh tối cao của giai cấp thượng lưu, không thể chưa tiếp xúc với bất cứ chuyện dâm tục nào, chỉ là y luôn giữ mình trong sạch, toàn bộ thư thú quyến rũ y đều bị y một cước đá văng.

Nhưng đây không có nghĩa là y chưa từng thấy qua.

Party dâm loạn mỗi tuần một lần của câu lạc bộ NOBLE y cũng từng đi mấy lần.

Cả nam lẫn nữ bị dục vật khống chế hoàn toàn không còn biết nhục nhã, uốn éo mồm miệng làm trò trước mặt mọi người, miệng còn không ngừng phát ra tiếng rên rỉ ngọt dính.

Y xem thường loại người này nhất.

Mà hiện tại, thư thú của y.... Vênh mông cao cao, nói cho y nghe hắn muốn có người thao hắn.

Toàn thân đều là dấu hôn của nam nhân khác, nhưng hắn cũng chưa thấy đủ, y thấy hắn không di chuyển, thẳng thắn đem ngón tay cắm vào.

Nhục huyết điểm lệ bị ba ngón tay căng rộng ra, tinh dịch lưu lại bên trong ứa ra ngoài cái sau tiếp cái trước.

Chất lỏng màu trắng dơ bẩn nhảy mắt đâm thương mắt y.

Y trở Lãnh Từ Diễm qua, hai bàn tay quất tới không chút lưu tình.

Lãnh Từ Diễm bị y đánh cho lờ mờ, gương mặt anh tuấn vất mấy dấu tay màu đỏ, hắn tựa hồ rốt cuộc thấy rõ người trước mắt, khóe miệng vén ra một nụ cười lạnh.

"Người dựa vào cái gì mà đánh ta?"

"Có phải vì Quân Ngân không?"

Y cắn răng hỏi, nếu hần là vì Quân Ngân mới biến thành như vậy, y trước hết xé hần, sau đó đi xé tiếp Quân Ngân.

Lãnh Tử Diễm có một khắc do dự.

"Không phải... Ta là trời sinh..."

"Trời sinh?"

Y vẫn không biết trên thế giới này có loại người chỉ dựa vào phía sau mới có thể đạt được khoái cảm, mà Lãnh Tử Diễm lại đứng trong số đó, dương cụ tráng kiện của nam nhân hấp dẫn hần tựa như thuốc phiện.

Ngay lúc Lãnh Tử Diễm đắm mình trong trụ lạc, y hai tay ôm lấy, không chút khách khí châm biếm.

"Ngươi là nói ngươi trời sinh hạ tiện? Thấp hèn, thích bị nam nhân đùa bỡn?"

Lãnh Tử Diễm cắn môi dưới, hung tợn xoay mặt.

"Không liên quan gì tới ngươi."

A, lại nữa rồi, lại là câu này, người này thích dùng câu này chặn miệng y nhất.

Cái gì gọi là không liên quan tới y!

Hùng thú quan tâm thư thú của mình chẳng lẽ không phải chuyện hiển nhiên sao?

Dù thư thú có cường thế tới đâu, cũng không thể cường thế đến độ leo lên đầu hùng thú.

Không quan tâm hần giãy giụa, y ôm lấy hần, thô bạo ném vào bồn tắm, mở nước lạnh ra, xối ào vào.

Y vì hần, ngay cả cái loại tra tấn tình dục hận không thể chết quách đi cũng đau khổ nhẫn nhịn, tại sao hần không thể vì y giữ mình trong sạch một chút?

"Ngươi nghe rõ rồi chứ?"

Y kéo mái tóc bị nước thấm của hần, gần từng chữ.

"Hành vi này của ngươi là đang sỉ nhục ta."

Nếu người trong tộc biết thư thú của Thiếu chủ họ qua lại cùng nam nhân khác, chắc chắn sẽ cười chết y.

Lãnh Tử Diễm đương nhiên không thể hiểu lời y nói, lại càng không suy nghĩ cho y, hần nhắm mắt, mặc y chà xát toàn thân hần đến ửng đỏ. Nơi phía sau kia, y càng không thương tiếc, vận bung mông hần, đem tinh dịch moi ra không chừa một giọt.

Dùng khăn lông bọc lấy người, lau khô nước đọng, lời lẽ nghiêm khắc cảnh cáo.

"Lần đầu thì thế này, lần sau... Ta tuyệt đối không tha cho ngươi..."

Lãnh Tử Diễm liếc y, ánh mắt hết sức khinh thường.

Thư thú trong tộc, dù có là nam thì cũng dịu ngoan đặc biệt, với hùng thú nói gì nghe nấy, chưa từng có ai như Lãnh Tử Diễm, không đem hùng thú của mình để vào trong mắt.

Y vừa tức vừa hận, bầu mấy cái trên người hần.

"Lời ta nói ban nãy, lặp lại một lần nữa."

Lần này không chỉ có ánh mắt khinh thường, ngay cả tiếng hừ hừ châm biếm cũng bay tới, Lãnh Tử Diễm đẩy y ra, leo lên giường kéo chăn đắp lên.

"Tuống quân công tử, sáng mai còn huấn luyện, ta đi ngủ trước."

"Ngươi..."

Ngươi ngủ thì ngủ, tại sao phải bò lên giường trước mặt ta, hơn nữa, lại không có mặc y phục!

Người này thích lừa ngủ?

Y lết lên giường, cương quyết ôm lấy người nào đó.

"Để phòng ngừa nam nhân kia quay lại, đêm nay ta thủ ở đây!"

Lãnh Tử Diễm đương nhiên không muốn, lông mày vắn như bánh quai chèo.

"Lăn xuống!"

"Đừng mơ!"

Đánh với hấn một tiếng, người đánh toàn thân thoải mái, người bị đánh... Y không biết Lãnh Tử Diễm bị đánh khó chịu hay dễ chịu... Hấn là khó chịu nhỉ... Sách sách, nhìn ánh mắt không cam lòng kia...

Hừ, thư thú chính là thư thú, một khi y lấy ra phong phạm hùng thú, hấn ẹn không ngoan ngoãn ghé sát trên mặt đất thần phục?

Tuy... Đối với sự bất trung của người nào đó, trong lòng khó chịu tựa như vương một hột mụn.

Tuy.... Sự dâm dăng của người nào đó giống như sét đánh giữa trời quang.

Nhưng y rốt cuộc cũng ôm lấy hấn, hơn nữa là hấn không có mặc y phục.

Tay y vòng lấy ngực hấn, thừa lúc hấn ngủ, lén sờ lên hai cái quả nho nhỏ, ào ào... Sau này hấn sinh bảo bảo cho y... Nơi này sẽ có thể chảy ra chất lỏng ngọt lành.

Chất lỏng màu trắng, từ trong nụ hoa nâu đậm chảy ra, lỏng ngực cường tráng tràn đầy sung mãn, mình vurun đầu lưỡi, từng chút đem những thứ ấy liếm sạch...

Ngô... Giống như chảy nước miếng...

Y cảm thấy mỹ mãn, đem đầu dán lên sau vai hấn, dù thư thú này có hơi dâm dăng một chút nhưng y phát hiện mình vẫn vô pháp buông hấn ra, đem nước miếng cọ sau lưng hấn, môi răng lén lút quét qua cơ thể màu mật ong.

"Ngao...."

Mông hấn... Thật vênh...

Mấy ngày sau đó, y trải qua xuân phong như ý, dù trên mặt vẫn lạnh lùng trước sau như một nhưng số lần khước môi nhếch lên lại không biết nhiều hơn bao nhiêu.

Y là Tướng quân công tử, đồ ăn đều từ chỗ sĩ quan cao cấp dâng tới, giữa trưa, y liền đi tìm Lãnh Tử Diễm, đem hộp cơm của mình tặng cho đối phương, gia hòa mất hừ tâm hồng kia lại hoài nghi y hạ độc, làm bầm, y yêu thư thú của mình còn không kịp sao lại hại hấn được.

Lãnh Tử Diễm bán tín bán nghi ăn hết cả hộp cơm. Cơm y chuẩn bị đem cho Lãnh Tử Diễm, ăn đồ bình thường cũng thấy ngọt ngào.

"Ngày mai là mười lăm."

"Ân, sau đó?"

Lãnh Tử Diễm không biết y là thú nhân, đương nhiên cũng không biết y mười lăm mỗi tháng đều phải động dục.

Y quyết định cấp cho Lãnh Tử Diễm một kinh hi, đêm mai, y muốn cho hấn biết dương cụ y mới là lớn nhất, phiêu lượng nhất.

Hừ, cái gọi là Tạ An gì đó, thứ kia vừa ngắn vừa nhỏ mà cũng dám lấy ra cho mất thể diện.

Y tỉ mỉ chuẩn bị một ngày, ròng rã một ngày đều bị vây trong trạng thái phấn khởi cao độ.

Lần đầu tiên cùng Lãnh Tử Diễm, đương nhiên muốn cho đối phương hoàn toàn sáng khoái, nhưng ở phương diện này, y hoàn toàn không có kinh nghiệm, lợi dụng thời gian nghỉ ngơi lên mạng vợ vét một rô đĩa nam nam, học tập bất chúc các tư thế bên trong.

Nam nhân trong đĩa đều rất xấu, hoàn toàn không gọi cảm như thư thú nhà y, y vừa quan sát vừa dâm ý nghĩ đến nhục huyết diễm lệ không chịu được của Lãnh Tử Diễm, hận không thể lập tức tiến lên đem hấn hành hình tại chỗ.

Cởi trần trụi, so lại với ảnh trong gương trước mặt.

Người trong gương có khuôn mặt tuấn mỹ... Tuyệt đối phù hợp với tiêu chuẩn thẩm mỹ của thư thú nhà y.

Cơ thịt thanh tú cường tráng mà không khoa trương... Lại không có vẻ thô lỗ.

Từ chi thon dài hữu lực... Ít ra, trước mặt gia hòa cao lớn kia sẽ không có vẻ yếu thế.

Tinh khí trịnh ra màu sắc sáng rõ sạch sẽ nhất, so với trạng thái cương của nhân loại cũng to gấp đôi người bình thường... chắc chắn có thể thỏa mãn thể chất dâm dăng của Lãnh Từ Diễm.

Y hát cảm đặc ý, đặc biệt thỏa mãn với bản thân.

Mặc vào quân phục trắng thớm, chỉnh chỉnh vành nón, đêm nay, y muốn cho Lãnh Từ Diễm hiểu được, y mới là hùng thú của hân.

Chỉ có mình mới có tư cách không chế hân!

Gia hỏa này tựa hồ chung quy bẩm sinh có kỹ năng chọc giận y.

Cảnh tượng cùng mấy ngày trước giống nhau như tạc.

Đôi chân cường tráng hữu lực kia tại sao luôn thích quấn lên eo nam nhân khác?

Bắt đầu từ cổ áo, từng khóa cúc áo bị cởi bỏ.

"Xem ra cảnh cáo của ta không chút tác dụng."

"Cảnh cáo gì?"

Đối với y đột ngột xâm nhập, Lãnh Từ Diễm biểu đạt bất mãn tương đối mãnh liệt.

"Hai lựa chọn!"

Giày quân đội phát ra tiếng bộp bộp lạnh lạnh trên đất, y diện vô biểu tình, uy áp cực thịnh.

"Một, để ta thao ngươi."

Lãnh Từ Diễm hừ một tiếng.

"Hai, ta cưỡng bạo ngươi."

Quăng y phục xuống, rút dây lưng ra.

"Ngươi chọn cái nào?"

"Đây là phòng của ta, cắt ra ngoài."

"Gia giáo nhà ta không dạy ta cắt ra ngoài thế nào."

Y lộ ra một nụ cười tốt cùng băng lãnh, ánh mắt rớt cuộc phóng tới trên người nam nhân, chậm rãi nói.

"Vị học trưởng này, ngươi khẳng định mình còn muốn tiếp tục đặt thứ kia trong cơ thể hân, ngươi khẳng định một hồi nữa ta sẽ không cắt nó rụng?"

"Lãnh thiếu gia."

Nam nhân vẫn chưa bị khí thế y uy hiếp.

"Ta không cho rằng ta làm tình cùng Lãnh thiếu gia có trở ngại gì đến ngươi."

Gã giao phối với thư thú của y mà không trở ngại đến y?

Cởi giày quân đội, tùy tiện ném quần qua một bên, y tiến lên vịn bụng chân Lãnh Từ Diễm ra.

"Thật đáng thương, bị thao thành cái dạng này."

Lấy tư thái cao cao tại thượng liếc nhìn.

"Có phải mấy ngày nay ta đối với ngươi quá tốt nên ngươi cho là ta sẽ không tức giận?"

Lãnh Từ Diễm muốn đẩy y ra, nhưng tư thế hân căn bản không thể làm ra động tác mạnh bạo, không chỉ thế, người không đẩy ra được, còn đem bản thân mình dâng lên.

Y kéo kéo khoe miệng, cương ngành ôm lấy Lãnh Từ Diễm, khiến nhục huyết dâm loạn kia rút ra dương cụ kẻ khác.

Một cước đem nam nhân kia đá văng ra cửa, không để ý Lãnh Từ Diễm kịch liệt giãy giụa, nam căn vượt trội hơn người phốc một tiếng tiến quân thần tốc.

Thanh âm đậm đặc như đập vào lòng.... Biểu thị công khai sự thật thú vị của mình vừa mới bị xâm chiếm.

Gia hòa này bồi nhọt tôn nghiêm giống đực của y.

Lãnh Tử Diễm quay người ghé sát, nắm hai chân hắn lên, thô bạo gấp cong lên, tư thế này có thể làm y dễ dàng nhìn thấy cự vật của mình tiến xuất lập đi lập lại trong nhục huyết thôi nát của nam nhân này như thế nào.

"A....."

Nam căn gấp đôi người bình thường từ trên hướng xuống, mang lực đạo bề gãy nghiền nát, như muốn đem người thao chết ở đây, Lãnh Tử Diễm ngoại trừ liên tục phát ra tiếng rên rỉ cao giọng chói tai, căn bản không nói được câu nào.

Lòng ngực trần trụi dán trên gạch men lạnh lẽo, hai tay chống chịu gắt gao mới có thể ổn định thân thể.

Tiếng rên rỉ trong miệng khi thì vui thích khi thì thống khổ, tiểu huyết phía sau gắt gao hút nuốt nam căn đâm lộng hắn, bộ dạng phóng đảng bị lăng nhục còn thấy ngọt như ăn mật.

Thao đủ năm tiếng đồng hồ mới bắt tỉnh, người trong ngực cơ bản thôi thóp, khoe mắt vắt ngang nước mắt đậm đặc, bên miệng cũng toàn là thỏa dịch.

Vận cầm hắn lên, mày nhú cao cao.

"Ta thao có khiến ngươi thoải mái không?"

Lãnh Tử Diễm thanh âm trầm đục, ánh mắt nhìn y cực kỳ điềm nhiên.

"Cũng như cảm giác cùng những người khác."

Biểu tình trên mặt nháy mắt cứng ngắc, lấy tay bóp lấy tinh khí hắn, hai mắt hắn lập tức trắng bệch.

"Những người khác có thể làm ngươi bắn nhiều lần như vậy? Những người khác có thể đem ngươi thao khóc, sáng đến muốn nói cũng không nói được? Nói! Những người khác có thể hay không?"

"Tìm hai người có thể đạt đến hiệu quả đó."

Một bàn tay quăng tới, gần sát hắn, giọng điệu cực kỳ nguy hiểm.

"Lãnh Tử Diễm, ngươi có ý chọc giận ta?"

"Chọc ngươi có nghĩa lý gì?"

Biểu tình đóng băng, Lãnh Tử Diễm không chút sợ hãi, con ngươi màu đen một mảnh hoang vắng lạnh lùng.

"Lăng Diệp, ta lời ngay ý thật."

Y không giận lại cười, ba một tiếng tắt đèn, kéo rèm cửa sổ ra, đem Lãnh Tử Diễm vắt trên lan can.

Khoảng một nửa thân thể đều lộ ở bên ngoài, Lãnh Tử Diễm có chút kinh hoàng.

"Lăng Diệp, ngươi làm gì vậy?"

"Không có làm gì, chỉ để toàn trường đều biết kẻ đang thao ngươi là ai."

"Lăng Diệp....."

Y dán mạnh lên hắn, tay theo sống lưng trượt vào khe đùi, thanh âm mềm thấp rồi lại lạnh như kim loại.

"Ta lại muốn coi, còn kẻ nào dám đụng đến đồ của ta nữa không!"

Có lẽ là quá mức kích thích, diễm huyết của Lãnh Tử Diễm càng hung mãnh xoắn quện tính khí y hơn, thân thể vốn cương nghị vận vẹo lung tung không biết nhục nhã, mông vênh điên cuồng phát ra tiếng vang" lách sách lách sách" dâm loạn.

Bất quá.... Trong cái miệng hé kia không tràn ra bất cứ âm thanh rên rỉ gì nữa.

"A, sợ bị người nghe thấy?"

Y cười lạnh.

"Câm miệng... Ngô..."

Kéo mặt hấn lên, hôn xuống cánh môi bị chính hấn cắn tới nhìn thấy máu.

"Cần cái gì, kêu đi, để toàn trường đều nghe một chút, phía dưới Lãnh thiếu gia là phóng đăng cỡ nào... Sợ cái gì... Bây giờ sao không kêu?"

Lời y tựa hồ làm hấn nhục, hấn nâng tay lên, hung tợn đánh y một quyền.

Y có thể né, nhưng lại không tránh, chỉ càng dùng sức thao lộng người này.

Lúc hùng đông, y thân thanh khí sáng, bộ dạng ăn uống no đủ, trái lại, gia hỏa dưới thân đầu tóc ướt sũng, sắc mặt vốn xuân tình nhộn nhạo đã trắng bệch như tờ giấy. Trên người lại không một chỗ hoàn hảo, hai cái đùi mở ra thật rộng, khắp nơi đều là tinh dịch pha lẫn tơ máu.

Y cau mày, y chiếm được hấn, lại một chút cũng không vui vẻ.

Giống như... Bị vây nhốt... Muốn giấy giữa... Dây thừng trói buộc lại càng thu càng chặt.

Loại cảm giác này, mười vạn phần hồng bét.

Ba năm kế tiếp, y lĩnh giáo đầy đủ kỹ năng thiên bẩm của Lãnh Tử Diễm, tháng trước vẫn là tình nhân này, tháng sau liền có thể đổi thành kẻ khác.

Đánh hấn, thao hấn, toàn bộ dùng bất kể.

Y hoài nghi Lãnh Tử Diễm căn bản không nghe được y nói.

Y hận hấn dâm đẳng vô sỉ, hận hấn bạc tình lạnh lẽo.

Y thậm chí có một lần sinh ra ý niệm thẳng thắn cắn chết nam nhân này.

Cuối cùng, vẫn không nỡ, chỉ có thể một mình âm thầm tổn hao thừa lời, thô bạo đem ngon lửa phần nộ nén lại vào bụng.

Mặt y càng ngày càng lạnh, toàn thân cao thấp không chỗ nào không phát ra khí tràng người lạ chó gần.

Người chung quanh đều sợ y, nịnh nọt nói nói, công tử càng lúc càng có phong phạm Tướng quân.

Hừ, y còn không phải ghen tới rò rỉ ra.

Những kẻ chiếm giữ thân thể thư thú y, y đều nhện.

Nhưng Quân Ngân, tuyệt đối không thể nhần.

Với năng lực của Quân Ngân, không chỉ có thân thể.... Quân Ngân sẽ đem tâm thư thú nhà y móc ra luôn.

Nghĩ đến đây, biểu tình Lăng Diệp không khỏi có chút vặn vẹo, y vẫn duy trì động tác ôm lấy Lãnh Tử Diễm, không cho hấn áp lực, nhưng cũng lộ ra ý đồ không để hấn giữa.

"So với Quân Ngân, ta có rất nhiều ưu thế."

Lãnh Tử Diễm vừa dùng nước lau lau hồng ngân trên cổ, vừa thờ ơ mở miệng.

"Vậy ngươi nói nghe một chút đi."

"Thứ nhất, ban nãy đã nói tới, ta không có bất cứ nam nhân hay nữ nhân nào khác."

"Quân Ngân cũng không có."

Lăng Diệp hừ một tiếng, tỏ rõ không tin.

"Thứ hai, vì ngươi... Ta có thể kiềm chế...."

Lăng Diệp khề cần môi.

"Ta tình nguyện tự ngược cũng sẽ không thương tổn đến ngươi."

"Đó là bởi vì ngươi thích tự ngược."

Mất thấy sắc mặt Lăng Diệp đã đủ để đứng ngang với mùa đông giá rét, Lãnh Tử Diễm cúi đầu mất tự nhiên.

" Quân Ngân cũng sẽ không thương tổn đến ta, điểm ưu thế ấy có thể khẳng định."

" Thứ ba, dương cụ của ta to hơn Quân Ngân, chúng ta hoan hảo ba năm, ta biết thế nào làm người thỏa mãn hơn."

" Dương cụ lớn hay không kỳ thực cũng không quan trọng, chủ yếu là xem độ phù hợp thân thể, ta cùng Quân Ngân sau này còn có thể có vô số cái ba năm, ta tin chúng ta sẽ đặc biệt ăn ý."

Lăng Diệp nghiêng răng nghiêng lợi.

" Thứ tư, ta trẻ hơn Quân Ngân, chờ Quân Ngân già, trên mặt sẽ xuất hiện nếp nhăn..."

Lãnh Tử Diễm ngắt lời y.

" Quân Ngân chỉ hơn ta ba tuổi, lúc hắn có nếp nhăn, ta cũng có mất rồi, hơn nữa người nghĩ ta là kẻ chỉ chăm chăm quan tâm diện mạo?"

" Tình nhân của người người nào không dễ nhìn?"

" Người trước kia không phải nói tình nhân ta chọn càng ngày càng xấu?"

" Đó là vì ta đã kích người."

" Ân, người bây giờ không cần đã kích ta, vì vô luận người nói thế nào, cũng không đúng với Quân Ngân, ta vẫn thích hắn..."

Lãnh Tử Diễm sờ cổ, mắt hơi nheo lại.

" Lăng Diệp, mấy thứ này không thể xóa được."

" Vậy đừng xóa!"

Lãnh Tử Diễm nhắc một nụ cười lạnh lên, xoay người một quyền quăng trên mặt Lăng Diệp.

" Ta đây cũng lưu cho người một kỷ niệm."

" Lãnh Tử Diễm..."

Người đi tới cửa vẫn không quay đầu, nhưng dừng cước bộ lại.

" Ta sẽ không buông tay..."

Hai tay chống trên đất, Lăng Diệp nhìn bóng dáng hắn, thấp giọng nói.

" Cũng không thể buông tay."

Bàn tay nắm cửa hơi thu chặt, Lãnh Tử Diễm không nói gì nữa, kết một tiếng đẩy cửa ra, đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Ám Dạ Trảm Luân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 41

Lúc Lãnh Tử Diễm trở lại phòng chiếu phim, Quân Ngân sớm đã mất bóng, hắn mím môi, xoay người đi ra ngoài, đứng lúc đụng phải Lăng Diệp theo sau.

Lăng Diệp lông mày nhếch lên, chặn Lãnh Tử Diễm ở góc tường.

" Sao, Quân Ngân không đợi người?"

Lãnh Tử Diễm tức giận nói.

" Tránh ra."

Lăng Diệp tiếp cận vành tai Lãnh Tử Diễm, trầm trầm nói.

"Nếu là ta, tuyệt đối không thể xảy ra chuyện này." Thấy đối phương sắc mặt không tốt, lại băng quơ thối lui, khoanh hai tay. "Gọi điện thoại đi, không khéo hấn chỉ ra ngoài hít thở không khí."

"Quân Ngân..."

Lãnh Tử Diễm liếc Lăng Diệp.

"Ngươi ở đâu?"

"Khát nước, mua chai nước uống."

Quân Ngân giọng điệu có chút lạnh nhạt.

"Ngươi muốn uống hay không?"

"Chờ một chút... Ta tới tìm ngươi."

Lãnh Tử Diễm cắt điện thoại, thanh âm vốn ôn hòa lập tức trở nên băng lãnh.

"Lăng Diệp, ngươi có thể về nhà."

"Về nhà?"

Lăng Diệp hỏi lại một câu.

"Khó khăn lắm lắm bằng hữu mới gặp nhau, chẳng lẽ không cùng nhau ăn một bữa cơm sao?"

Y nâng tay lên nhìn đồng hồ.

"Àn, giờ mới bốn giờ, còn sớm, chúng ta có thể đi dạo, bữa tối ta đãi, muốn ăn cái gì?"

"Ăn nào ngươi đó!"

Một quyền đánh qua, ngoại trừ tiếng gió phá không mà đến, Lăng Diệp tin y còn nghe được tiếng nghiêng răng.

Có thể đem người kia chọc đến giương nanh múa vuốt, y có phải rất có năng khiếu hay không?

Lăng Diệp cười cười tự giễu, động tác đối phương tựa như pha quay chậm trong mắt y, không chút khiêu chiến.

Để dàng đem người chế trụ, vịn cái cằm lãnh khốc làm mình cực kỳ yêu thương lên, ngón tay xoa nhẹ.

"Ngươi ngay cả não ta cũng mê luyện?"

Hai tay đều bị khóa phía sau, thân thể lại bị áp chế vững vàng.

Rõ ràng mình cao lớn hơn y, lại luôn bị người ta chế ngự với phương thức trêu chọc. Lãnh Tử Diễm một cước đá vào hạ thể Lăng Diệp.

"Ta không chỉ muốn ăn não ngươi, mắt ngươi, ruột ngươi, ta đều muốn móc ra."

"Đã hư nơi đó của ta, ta lấy cái gì thỏa mãn ngươi?"

Lăng Diệp linh hoạt tránh thoát công kích, áp qua, găm một đường từ cằm đến cổ, không chút che giấu con tức giận của mình.

"Đã hư thì tốt, ngộ..."

Lời cảnh môi này phun ra một chút cũng không làm người ta thích nghe, Lăng Diệp thô bạo cắn, dùng sức hút một cái, khiến cho nó vừa đỏ vừa sưng mới buông hấn ra.

Tay cắm vào túi quần, hỏa diễm lóe ra trong con ngươi lúc sáng lúc tối.

"Không phải, Quân Ngân chờ ngươi sao, còn không mau đi?"

Lãnh Tử Diễm khề hừ nhẹ, hung tợn lấy mu bàn tay lau mạnh trên môi, Lăng Diệp nhăn mày lại, lấy khăn tay ra đưa cho hấn.

"Chảy máu, lau lau!"

Nghĩ nghĩ, lại bổ sung thêm một câu.

" Thật ra lau cũng vô dụng, nhiều dấu vết như vậy, Quân Ngân liếc một cái là có thể nhìn ra."

Khăn tay bị vô tình ném xuống đất, trơ mắt nhìn người nọ diện vô biểu tình dùng giầy giẫm lên khăn, sau đó thẳng thắn rời khỏi, may Lãng Diệp nhận lại không giận.

Xoay người nhặt khăn tay lên, mượn người phục vụ đi ngang qua cái bật lửa, sát một cái châm lửa, khăn tay nhanh chóng cháy thành tro.

Lãng Diệp thổi tro tàn trên đầu ngón tay xuống.

" Thật đáng thương, không ai cần người cả."

Y lắc đầu, cũng không biết là đang cảm thán cho khăn tay hay cho chính mình.

" Thừa ngài, tổng cộng mười lăm."

" Ân."

Quân Ngân đang muốn trả tiền, bên cạnh vươn ra một bàn tay.

" Ta có tiền lẻ!"

Quân Ngân giật mình, trên mặt không thấy vui hay giận.

" Lãng Diệp đâu?"

" Người đang tức giận?"

" Không."

" Người có...."

Không để ý đang ở đại sảnh người qua kẻ lại, Lãnh Tử Diễm từ sau lưng ôm lấy Quân Ngân, thanh âm có vài phần trầm thấp.

" Người đừng giận, ta cùng hấn không có gì cả."

Quân Ngân hơi quay đầu.

" Hấn chưa từng thượng người?"

Lãnh Tử Diễm ngừng một chút.

" Có thượng."

" Máy lần?"

".... Không nhớ...."

Quả thực là không nhớ, người kia thường xuyên đánh hấn xong liền làm hấn, số lần y đánh hấn nhiều không kể xiết, số lần làm hấn đương nhiên cũng..

Lãnh Tử Diễm cắn môi dưới, đem trán cọ lên lưng Quân Ngân, hấn tính tình trước giờ bất hảo, người khác mà gắng hỏi như vậy, hấn sớm đã chạy đến bóng người cũng không chừa.

Nhưng người này lại cứ là Quân Ngân, khó khăn lắm mới ở cùng Quân Ngân được, sao ngay ngày đầu tiên có thể vì chút chuyện cũ năm xưa quậy cho không thoải mái.... Lãnh Tử Diễm yên lặng gục đầu xuống.

" Quân Ngân... Đó đều là chuyện trước kia... Ta nếu đáp ứng chỉ cho người thao, đương nhiên sẽ làm được...."

Môi răng bất động thanh sắc quét qua tai đối phương, thân thể dán vào càng khít.

" Chúng ta về nhà đi... Về nhà, người muốn sao cũng được..."

Thân thể dày đặc hóa nhiệt dán tới, không để lại một chút khe hở, Quân Ngân có thể rõ ràng cảm nhận được hơi thở nóng hổi trong môi đối phương lấy một tư thái ái muội chậm rãi phun tới sau tai và cổ.

Hai tay ôm lấy y cũng không an phận, cọ xát eo bụng y lúc nặng lúc nhẹ.

Quân Ngân thở dài.

" Hôm nay là Lăng Diệp, ngày mai sẽ là ai?"

" Ngoại trừ Lăng Diệp, ai dám quấy rầy chúng ta nữa?"

" Bất quá, ta thấy bộ dáng hần tựa hồ nhất định phải theo."

Quân Ngân kéo tay Lãnh Từ Diễm ra,捏o mắt, nhìn hướng Lăng Diệp.

Lăng Diệp đứng ở một bên đại sảnh, lưng tựa tiện dựa vào tường, tay cầm trong túi quần, chân trái hơi cong lên, tư thế vô tình càng lộ rõ hai chân thon dài và đường nét thanh tú.

Tư thế y có mấy phần thờ ơ, nhưng ánh mắt vẫn tập trung lên hai người.

Thấy Quân Ngân trông lại, trong mắt chợt lóe sáng.

Quân Ngân lúc không mang mắt kính, ánh mắt ôn nhuận mà cô đọng. Lăng Diệp bất đồng, đôi mắt y vừa dài vừa hẹp, độ cong ưu mỹ sâu sắc, mặc dù không捏o lại cũng có thể khiến người ta cảm thấy áp bức cực đại.

Người đối diện cùng Lăng Diệp thông thường sẽ bại trận do băng lãnh sắc bén trong ánh mắt y, nhưng Quân Ngân... đương nhiên không thuộc nhóm này.

Lãnh Từ Diễm đối với y và đối với Quân Ngân là hai loại thái độ hoàn toàn tương phản. Y cường bức Lãnh Từ Diễm, cũng đối tốt với hần, nhưng hần đều không để ở trong lòng.

Nhưng nhìn Quân Ngân xem, người ta bất quá hơi tò vè bất mãn một chút, Lãnh Từ Diễm liền bất chấp đang ở nơi công cộng người đến kẻ đi, khản cập dán tới, lấy lòng Quân Ngân như con chó nhỏ.

Lãnh thiếu gia lãnh khốc kiêu ngạo không coi ai ra gì cũng sẽ đi lấy lòng người khác.

Đối lập này quả là một trời một vực.

Chiều này của Quân Ngân gọi là không chiến mà binh cũng cúi mình.

Bản thân tựa như một tiểu hải tử da mặt dày đòi người lớn cho kẹo ăn, rõ ràng Lãnh Từ Diễm cự tuyệt mình rành rành, còn nữa, rõ ràng hai người này đã xác định quan hệ tình nhân minh bạch, mình còn không cam lòng muốn theo sát ở phía sau, ý đồ quấy rối.

Lấy đạo đức xã hội nhân loại mà nói, mình phá hoại tình cảm người ta, để tiện vô sỉ âm hiểm giả dối.

Bất quá... Nếu lấy khuôn mẫu thú tộc, mình là mạnh nhất, tất cả thứ thú chỉ cần mình muốn đều có thể hưởng dụng. Quân Ngân cái loại nhân loại nhỏ yếu, có tư cách gì tranh với mình?

Lăng Diệp lấy lại bình tĩnh, thân thể đứng thẳng, ánh mắt cũng trở nên kiên nghị lại.

" Vừa mới cùng Từ Diễm bàn bạc xem đi đâu ăn cơm, Quân Ngân.... Người có đề nghị gì?"

Thấy hai người đi tới, Lăng Diệp mỉm cười hỏi, biểu tình tao nhã đúng mực, không chê vào đâu được.

Từ Diễm...? Quân Ngân cùng Lãnh Từ Diễm đều miễn cảm chú ý tới cách xưng hô của đôi phương.

Quân Ngân khá tốt, ít ra duy trì kiểu cách bạn bè vẫn đậm phong khinh ở ngoài mặt. Lãnh Từ Diễm lại không chứa chút mũi nào cho Lăng Diệp, sắc mặt âm trầm, lãnh khí phát ra quanh người đem ánh mắt tọc mạch của người qua đường đông lạnh bắn về.

Lăng Diệp phát hiện Lãnh Từ Diễm tức hơn khi y đánh hần, càng thấy thú vị, khóe mắt hơi nhếch lên, tiếp tục thêm mắm dặm muối.

" Ta nhớ Từ Diễm thích ăn chua cay một chút, nếu không...."

Lãnh Từ Diễm ngắt lời y.

" Quân Ngân chỉ ăn nhạt."

" Nga, như vậy à..."

Lăng Diệp nhún vai.

" Vậy chúng ta cứ đi ăn canh?"

" Ta cùng Từ Diễm khó có được một lần đi chơi, vẫn muốn đi nơi hữu tình một chút."

Quân Ngân cười đến ý vị không rõ.

"Abida của Quân gia không tồi, người xem coi thế nào?"

Abida của Quân gia? Khách sạn tình nhân nổi danh lăng mạn, một bàn chỉ đặt hai cái ghế?

Sắc mặt Lăng Diệp hơi đen, ý vị khiêu khích trong mắt không giảm lại tăng.

"Hào, Abida trong truyền thuyết, được dịp mở mang kiến thức."

Y không tin nếu y muốn đem thêm ghế tới, phục vụ có thể đuổi y ra?

Muốn theo đuổi bà xã, da mặt nhất định phải dày, Lăng Diệp liên tục an ủi bản thân, huống chi người như Lãnh Từ Diễm, người không xài 18 chiêu vô nghệ, hẳn thế nào lại ngoan ngoãn đi vào khuôn khổ?

Khách sạn Abida bày ra phong cách cổ kính xa hoa lăng phí, sở trường hết sức lăng mạn.

Bàn vuông màu đỏ sậm, ghế dựa bằng mây, mỗi bàn đều đặc sắc, mà ghế mây thì đồng bộ với bàn, nếu mang thêm ghế khác vào, tuyệt đối sẽ rất chòai mắt.

Lăng Diệp bây giờ liền chòai mắt như thế.

Dùng sức nhai nhai đồ ăn trong miệng, ăn ra sao cũng không có mùi vị.

Vốn lâu hai có phòng VIP, Quân Ngân lại khẳng khái ngồi ở đại sảnh, trong đại sảnh có mấy tình nhân biết y, thường hay liếc hướng bên này, chết tiệt, chưa từng thấy đeo bám cửa cấm bà xã sao?

"Tướng quân công tử, Lãnh thiếu gia, đến ăn cơm à?"

Mấy tình nhân kia cười híp mắt bùng ly rượu đi tới, hai người đều học ở Trường quân đội, nhìn thấy Lăng Diệp cùng Lãnh Từ Diễm, đương nhiên muốn lên kính rượu.

"Vị này là...?"

Lăng Diệp liếc Quân Ngân lông mày hơi nhíu.

"Là thúc thúc bà con xa của Từ Diễm."

Ai kêu người muốn ngụy trang thành nam tử trung niên.

Tình nhân lúng túng cười cười, sớm đã cảm thấy tình huống bàn này có chút quỷ dị, sao bây giờ càng quỷ dị hơn?

Abida là khách sạn tình nhân, ba người này ai cùng ai là tình nhân? Đối với câu hỏi này, tình nhân đáng thương đương nhiên không dám hỏi, chỉ có thể đem tò mò liều mạng ép ngược vào trong bụng.

Cụng ly, nhẹ nhàng cùng Lăng Diệp sắc mặt không tốt, cẩn thận cùng Lãnh thiếu gia áp suất thấp, lại không mặn không nhạt cùng nam tử trung niên rõ ràng bị Tướng quân công tử bài xích, các tình nhân đồng thanh.

"Chúc ba vị đều 'người hữu tình sẽ thành thân thuộc'."

Lăng Diệp mím môi, nhìn không ra là thoải mái hay không hài lòng, đầu ngón tay miết nhẹ thành ly, rượu màu đỏ hơi lắc lư.

"Các người phải nói, chúc Tướng quân công tử, mở cờ là thắng, ngựa đến công thành."

Nói xong, y ngửa đầu, uống một hơi cạn sạch.

Luôn nghe nói Tướng quân công tử thái độ lạnh lùng, không ngờ uống rượu lại thẳng thắn như thế, tình nhân cười đến toe toét, tâm tình thấp thòai thả lỏng không ít.

"Ha ha, là chúng ta ngu muội, lại lấy ba cái thứ nữ nhân tình trường đến vũ nhục công tử, công tử để ý chính là công thành danh toại, nữ nhân tình trường thế nào có thể làm công tử để ở trong lòng, đến, tái kính công tử một ly."

Hai kẻ này có thể không nói chuyện được không? Lăng Diệp sắc mặt đông lạnh mấy phần, tình nhân không quen thuộc y chưa hề chú ý, vẫn nịnh nọt rót nửa chén cho y.

Lãnh Từ Diễm châm biếm lên tiếng.

"Tướng quân công tử cần phải hảo hảo lập công trạng tiền tuyến, ngàn vạn lần đừng phụ kỳ vọng tha thiết của mọi người đối với người."

"Người cũng hy vọng ta nổi danh lập vạn?"

"Với tư cách người quen của người, ta đương nhiên hy vọng."

Lãnh Tử Diễm trả lời đến nghiêm trang.

Lăng Diệp buông ly rượu, thản nhiên nói.

"Ta có đồ vật bị người đoạt, không cướp về, có lập công trạng lớn đến đâu cũng là vô nghĩa."

"Hoá ra chỉ là một đồ vật."

Quân Ngân dồn sức đem hai chữ 'đồ vật' đọc thật nặng, trên xã hội thượng lưu, Quân Ngân luôn ôn nhuận mẫu mực, lúc này nói chuyện mang dao giấu súng, đủ thấy cũng là bị Lăng Diệp chọc giận.

Đồng tử Lăng Diệp chợt lóe ánh sáng.

"Ồ trong mắt ta, hấn chính là như đồ vật, ta cực kỳ yêu, cũng cực kỳ hận. Hấn như một loại đồ vật, nhưng cũng là duy nhất."

Y sống hai mươi năm, duy nhất muốn có được.

Y thích đánh hấn, làm hấn chú ý tới y.

Y thích châm chọc hấn, vì hấn luôn chọc y tức giận.

Kỳ thực, y càng thích hôn hấn hơn... Môi hấn tuy không biết nghe lời, lại ngon khó thấy, cực kỳ mềm mại, tròn tròn, như một viên kẹo mềm dẻo, một chút bất cẩn liền tan ở trong tâm.

Một bữa cơm, ba người ăn đến độ không thoải mái.

Rời khỏi Abida, hai người không chút khách khí quăng y đi, rõ là... Một chút tình cảm cũng không thềm nói.

Bóng đêm chưa lộ đầu, ánh nắng chiều màu vỏ quýt tô điểm bầu trời đến kiêu diễm mà đa vẻ, tâm tình Lăng Diệp lại một mảnh màu xám âm đạm.

Y sờ túi quần, muốn học người khác châm điếu thuốc hút, bỗng nhiên nhớ tới mình vì Lãnh Tử Diễm chán ghét mùi khói mà chưa từng nổi lên ý niệm hút thuốc.

Đi đến quán ven đường, tùy tiện mua một gói, làn khói dày đặc sặc đến cổ họng một trận khó chịu, y ho mấy tiếng, đầu ngón tay bắn ra, đốm lửa tắt sạch.

Còn lại hơn mười điếu toàn bộ ném vào thùng rác, vỏ vỏ túi quần trống rỗng, quả nhiên học người khác hút thuốc là không tốt.

Bây giờ còn sớm, hai người kia chắc đã về lăn trên dra giường, đêm dài đằng đẵng, y một mình phải đi đâu đây?

Lăng Diệp phun ra một ngụm khí, lúc ngẩng đầu, biển quảng cáo cực đại đập vào tầm mắt... Muốn giữ lấy tình nhân của người không?

Muốn giữ lấy tình nhân của người không?

"Ngài, xin chào, xin hỏi ngài là muốn xem nhẫn, dây chuyền hay..."

"Có nhẫn giới hạn không?"

"A, có..."

Tiểu thư bán hàng nhanh nhẹn lấy ra một quyển album ảnh đẹp đẽ, giở ra từng tờ.

"Nhẫn của chúng ta đều là do đại sư Lâm Ngân tự mình chế tác, tuyệt đối độc nhất vô nhị..."

Lăng Diệp nhần mày lại.

"Sao đều là cho nam nữ? Không có cho nam nam sao?"

Tiểu thư bán hàng thả nhẹ thanh âm.

"Xin hỏi ngài, tình nhân ngài là..."

"Nam."

Lăng Diệp nói hiển nhiên, dù y rất muốn mua nhẫn kiểu nữ cho gia hỏa kia, bất quá có thể để y mang nhẫn nam cũng đã không tồi, còn muốn cái gì nam nữ. Bị Lãnh Từ Diễm đá kích càng nhiều, Lăng Diệp lại càng tự biết mình.

Người bán hàng lật đến mấy trang cuối cùng.

"Ngài, những cái nhẫn này là ngài Lâm Ngan đặc biệt tạo ra cho tình nhân cùng giới, không biết có hợp ý ngài hay không."

Lăng Diệp gật gật đầu, nghiêm túc xem, bộ dạng kia, còn nghiêm túc hơn lúc y phân tích tình báo quân địch gấp mấy lần.

"Nhưng ta không biết ngón tay hân cỡ nào."

Lăng Diệp bỗng nhiên nói.

Người bán hàng chỉ chỉ khách nhân mua nhẫn xung quanh, những người đó đều là một với một, bộ dáng ngọt ngào đến không chịu được.

"Kỳ thực ngài tốt nhất nên gọi tri kỷ của ngài tới, trực tiếp thử kích cỡ cùng kiểu dáng."

"Hân đến e rằng bất hảo!"

"A? Nga."

Người bán hàng nghĩ vị khách nhân này là muốn cho tình nhân của mình một sự bất ngờ, cười nói.

"Vậy ngài biết ngón tay hân đại khái lớn nhỏ ra sao không?"

Lăng Diệp mở tay so so.

"Hân là to hơn ta một chút nhì!"

Mình hình như chưa từng nắm tay người kia.

Mua được nhẫn, Lăng Diệp trân trọng bỏ vào túi áo bên ngực trái, cân nhắc muốn tìm một thời cơ thiên thời địa lợi nhân hoà đưa cho.

Nhất định phải suy nghĩ rõ ràng, không thể mù quáng mà đưa, Lăng Diệp nhắc nhở bản thân, nếu không, bị người kia bẻ gãy nhẫn là mất không bồi thường.

Sờ ngực trái, tuy chiếc nhẫn này ngón mất tiền tiêu vặt một năm của y, nhưng... Lăng Diệp cảm thấy... Trong ngực... Thật ảm....!

Bạn đang đọc truyện *Ám Dạ Trảm Luân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 42

Trợ lý cá nhân Lí Hoàn của Lãnh Thừa Phong nhẹ đẩy cửa thư phòng ra.

"Tiên sinh, có báo cáo về thân thể nhị thiếu gia."

Lãnh Thừa Phong đang chợp mắt đột nhiên mở mắt ra.

"Thế nào?"

"Các chỉ tiêu đều vượt xa bình thường."

Lãnh Thừa Phong tiếp nhận báo cáo, lông mày nhíu một cái.

"Hơn cả Lăng Diệp..."

"Tuy chưa nắm được số liệu cụ thể của Lăng Diệp, bất quá.... Lăng Diệp đã hoàn thành hai lần thú hóa, mà nhị thiếu gia thú tính chưa thức tỉnh, cho nên chúng ta chỉ có thể lớn mật suy đoán."

Lí Hoàn tay chống trên bàn, vẻ mặt có chút kích động.

" Nhị thiếu gia hoàn toàn thức tỉnh rất có thể hơn hẳn Lăng Diệp."

Lãnh Thừa Phong lộ ra một nụ cười khó thấy.

" Dã Kê bây giờ thế nào?"

" Nghiên cứu viên đánh thuốc an thần cho hắn, hai tiếng sau sẽ thức tỉnh."

Lãnh Thừa Phong gật đầu.

" Tái đánh một lần nữa, miễn cho hắn tỉnh lại lại ồn ào khắp nơi."

Hai ngày nay Lãnh Tử Diễm không về nhà, Dã Kê chết tiết kia thiếu chút nữa quấy tung Lãnh phủ.

" Đứng rồi, tiên sinh, chuyện Lãnh phủ chúng ta đón nhị thiếu gia về tựa hồ đã bị phát giác."

Lí Hoàn đề thấp thanh tuyến.

" Trước đó có một phụ tá Tướng quân phủ gọi điện thoại cho ta, nhắc nhở chúng ta, chú ý lời nói và hành động."

Lãnh Thừa Phong tựa vào ghế dựa, nửa khép mắt.

" Thì sao, nhi tử này là hắn không cần, ta giúp hắn dưỡng, hắn còn có ý kiến?"

" Ha ha, cũng đúng."

Lí Hoàn cũng cười lên.

" Dù sao, chúng ta có thể dùng hảo Dã Kê, dù không thể, chỉ là nghiên cứu gen của hắn thôi cũng đủ cho thú nhân chúng ta chế tạo tăng lên một bậc."

" Bệ hạ bệnh tình nguy kịch, chuyện này cần phải tiến hành nhanh hơn."

" Dạ, tiên sinh."

Lãnh Thừa Phong nâng tay lên nhìn đồng hồ.

" Tám giờ?"

" A, phải."

" Thiếu gia còn chưa trở về?"

Lí Hoàn ở bên cạnh Lãnh Thừa Phong nhiều năm, nhạy bén nhận ra Lãnh Thừa Phong đang tức giận.

" Thiếu gia... Có thể... Còn ở cùng Quân thiếu gia."

Lãnh Thừa Phong hừ một tiếng thật mạnh.

" Báo Tạ thúc gọi điện thoại cho nó, trước sáu giờ sáng mai mà không xuất hiện, liền cắt luôn khỏi cái nhà này cho ta."

" Ân, đã biết, sáng mai? Xem tình hình..."

" Thiếu gia, sáng mai tiên sinh muốn chính thức giới thiệu nhị thiếu gia cho mọi người trong gia tộc, người nhất định phải trở về."

" Đầu có gì liên quan tới ta!"

" Thiếu gia..."

Mất thấy Tạ quân gia còn định tiếp tục cãi nhai, Lãnh Tử Diễm thẳng thắn nói.

" Được rồi, ngày mai ta sẽ đến đúng giờ."

Lúc Tạ thúc gọi điện thoại đến, hai người vừa vặn về tới tầng hầm nhà trọ, Quân Ngân tháo đai an toàn.

" Người ngày mai trở về?"

" Ân."

Lãnh Tử Diễm méo miệng.

" Ông già nhà ta không biết từ đâu nhận con trai."

" Là tên côn đồ đầu gà rừng kia?"

Khẩu khí Quân Ngân có một chút không thoải mái.

" A, hấn bắt quá mới tiến vào hai ngày, sao giống như khắp thiên hạ đều biết?"

" Ta là Quân gia gia chủ, sao có thể không có đường tin tức, huống chi là đại sự về nhân vật Lãnh gia mới thêm danh, chỉ là, tình báo Quân gia còn chưa thăm dò được phụ thân ngươi rốt cuộc định làm gì."

" Có cái gì tốt mà thăm dò."

Lãnh Tử Diễm nhún vai.

" Không khéo lại là nợ phong lưu của ông già hồi trẻ!"

" Hấn không giống ngươi."

" Vậy giống ai?"

" Lãng Diệp..."

Quân Ngân bổ sung một câu.

" Ta sai người điều tra con gà rừng kia, mặt mày hấn cực kỳ giống Lãng Diệp."

Không khí bên trong xe đông lại mấy giây.

Lãnh Tử Diễm cười nói.

" Quân Ngân, chúng ta nói chuyện này để làm gì... Quân cái gì Quân gia Lãnh gia, dù sao... Ta là của ngươi..."

Âm cuối phía sau bị cắn nuốt giữa môi lưỡi tương giao.

" Đây... Đây là bãi đỗ xe công cộng..."

" Thì sao?"

Lãnh Tử Diễm phóng tới ghế Quân Ngân, trực tiếp cởi quần jean xuống, hai chân lỏa lồ thon dài thẳng tắp, da thịt màu mật ong lóe ra ánh sáng bóng loáng.

" Trên thắt lưng ngươi có thương tích, ta đến động là được."

Lãnh Tử Diễm áp ngã Quân Ngân, tới gần hôn xuống môi y, tình dục trong mắt dày đặc điểm lệ.

" Lãng Diệp tới tìm ta ngươi không phải mất hứng sao? Ta bây giờ liền bồi thường ngươi."

" Ai cần ngươi bồi thường thế này."

Lãnh Tử Diễm lông mày nhíu lên.

" Thật sự không cần?"

Ngươi này từ trên cao nhìn xuống y, ba phần hấp dẫn bảy phần khiêu khích, đôi môi đỏ tươi khẽ nhếch, đường nét cao ngạo mà lại mang chút nhu tình.

Không cần... Cái con quỷ!

Trong bóng đêm, tiếng thở dốc thô nặng cùng rên rỉ áp chế không chút liêm sỉ truyền khắp bãi đỗ xe.

Hai người áo vải hoàn hảo, hạ thân lại trần trụi, hậu huyệt đỏ tươi hết lần này đến lần khác đem tính khí thô to nuốt vào lại chậm rãi nhỏ ra, nhịp điệu có sức mang đến khoái cảm gần như ngạt thở.

Trên khuôn mặt lạnh lùng của Lãnh Tử Diễm ửng hồng xuân sắc, mồ hôi theo cảm nhỏ xuống từng giọt.

" Thoải mái không?"

"Ngô... Hào chặt..."

Chặt lạ lùng, cuộc sống tình ái của người này thối nát như thế, nhưng nơi kia vẫn sít chặt mà nóng bỏng, ngô... Hấn ác ý kẹp lấy y.

"A..."

Lãnh Tử Diễm bám trên vai Quân Ngân, thân thể loạn choạng làm tính khí Quân Ngân có thể đâm đến điểm mất cảm của mình. Hấn thân hình cao lớn, đầu thỉnh thoảng sẽ đụng vào nóc xe, hấn lại hoàn toàn không thèm để ý, cánh môi đỏ mọng hơi giương, khi thì phun ra rên rỉ dâm loạn, khi thì cúi xuống hôn lấy Quân Ngân.

"Người thích cùng ta làm tình không, Quân Ngân?"

"Th... Thích..."

Quân Ngân chưa bao giờ trải qua tình ái kích thích như thế, chỉ cảm thấy từng tế bào đều bị người này khống chế, kích động không kiềm được.

Góc độ nằm ngửa vừa vặn có thể thấy chỗ giao hợp dâm mỹ, tay vuốt ve eo Lãnh Tử Diễm, da thịt mềm dẻo như có thể gạt ra kim tuyến.

Trước cái lại, miệng nói cái gì phải kiêng cử cấm dục, đều là trò cười.

Bị hấn quyến rũ một cái, ngay cả phương hướng cũng tìm không ra, uống cho mình còn là người đứng đầu một gia tộc.

Quân Ngân tức tối cắn răng, ôm lấy Lãnh Tử Diễm, đôi tư thế, một ngum cắn lên cánh môi đỏ đến không chịu được.

"Người này tai họa."

Lãnh Tử Diễm nhẹ cười, ngẩng đầu lên mặc đối phương liếm cổ hấn, hơi thở phun ra thật sự làm nhiệt độ tăng cao.

"Ta sao là tai họa?"

Quân Ngân nâng chân hấn lên, gần đùi vỗ một cái vang dội, liếc ngang hấn, con người ôn nhuận như bị lửa châm, dương cụ tím đỏ không chút lưu tình đâm vào.

Thờ dóc càng thô nặng, hai chân Lãnh Tử Diễm đặt trên vai Quân Ngân, đôi phương động tác hung mãnh, hai tay hấn không thể không nắm chặt lưng ghế.

"A... Mạnh chút... Ngô... Nhẹ chút... Nhẹ chút..."

Quân Ngân dừng lại.

"Rốt cuộc muốn mạnh chút hay nhẹ chút?"

"Ngô... Tùy người... Tùy người thao ta sao... A.... Quân Ngân...."

"Thích bị ta thao hay bị Lăng Diệp thao?"

Lãnh Tử Diễm nhếch môi cười đến hút không khí.

"Người lại muốn hỏi loại vấn đề ngu ngốc này... A... Quân Ngân... Nhẹ chút..."

"Nói không!"

"Ta nói..."

Quân Ngân thu nhẹ tiết tấu, Lãnh Tử Diễm mới thở hoán một hơi, hấn câu cổ áo Quân Ngân, kéo y hôn mình, thỏa dịch trong suốt vắt ngang khoe miệng, tiếng vang phốc phốc vô cùng dâm loạn.

"Làm tình cùng Lăng Diệp không có gì đặc biệt... Cùng người..."

Lãnh Tử Diễm hơi có chút khó chịu quay đầu.

"Hình như có chút không giống."

Quân Ngân hỏi đến tận cùng, vặn gương mặt né tránh kia qua nhìn thẳng mình.

"Không giống chỗ nào?"

Lãnh Tử Diễm rất thành thật.

" Cùng họ làm tình là bọn họ thỏa mãn ta, cùng người làm tình là ta muốn thỏa mãn người..."

Khuôn mặt phủ kín xuân triều lại đỏ thêm mấy phần, muốn hấp dẫn người, muốn đọc thủng vẻ bình tĩnh của người, muốn nhìn người bởi vì ta mà điên cuồng...

" Ghé sát qua!"

Lãnh Tử Diễm nghe lời trở thân, không gian chật hẹp, hần chỉ có thể hai chân gấp khúc quỳ gối trên ghế xe, mông vênh lên, bộ dạng dâm đãng tùy ngải hưởng dụng.

Tư thế này khiến mông hần có vẻ càng vênh thêm, hình dáng ưu mỹ, sống lưng kéo dài một đường, nhục huyết dưới khe đùi như ản như hiện.

Quân Ngân lại đâm vào, nhưng không có động, tựa như cổ sức làm khó hần.

" Người sao lại thỏa mãn ta?"

" Quân Ngân..."

Mắt Quân Ngân khẽ nheo lại, khóe môi tao nhã xuất ra một cái mỉm cười.

" Ban này còn chưa trả lời đồng ý, bây giờ liền nghĩ giải lao?"

Lãnh Tử Diễm dùng móng tay cào cào ghế da.

" Người có ý."

" Vốn là có ý."

Thanh âm Quân Ngân luôn lạnh nhạt, hi vọng rất ít khi hiện ra... Loại thanh tuyến ái muội mang chút nũng nịu..... Nghe đến lòng người cũng nhuuyến... Thân thể lại mềm đến nát bét.

Lãnh Tử Diễm khẽ cắn môi, bắt lấy lưng ghế, mông vênh lắc lư theo biên độ, Quân Ngân rên một tiếng.

" Người muốn đem thứ của ta vụn gãy?"

" Không..."

Tại sao Quân Ngân ôn nhu thanh nhã đột ngột trở nên hồng như vậy?

Ý cười trong mắt Quân Ngân cũng nhanh chóng tràn ra, đẹp đẽ như vô số tinh tú lấp lánh trên bầu trời đêm.

Người kia chịu lấy lòng y như vậy, nhất định là thật lòng thích nhỉ...

Mở lòng bàn tay ra, sờ lên cái mông vênh phía trước, dùng sức nhào nặn thành đủ loại hình dáng.

" Ta nhớ hồi nhỏ Lãnh bá phụ thường hay đánh mông người, người nói ta có cần kẻ thừa hần, thay hần quản giáo người không?"

" Đừng..."

Lãnh Tử Diễm cuống cuống giữ chặt tay Quân Ngân.

" Quân Ngân..."

Hần trời sinh tính cao ngạo, mặc dù dưới loại tình huống này cũng không muốn cầu đối phương, chỉ khẽ cau mày, hy vọng đối phương có thể buông tha hần.

" Không đánh thì không đánh!"

Ngón tay quấn vòng xung quanh nhục huyết, dịch ruột non trong suốt khiến cho đầu ngón tay dính dính, Quân Ngân ôm lấy Lãnh Tử Diễm, cắn lên tai hần, nhẹ giọng nói.

" Ta bắt quá mới ngừng nửa phút, phía sau người... Hào ản ướt!"

" Người cũng không phải mới vừa biết!"

Lãnh Tử Diễm dùng mông đẩy đẩy hạ thân Quân Ngân.

" Rốt cuộc có làm tiếp hay không?"

" Làm "

Quân Ngân cười đến ý vị không rõ ràng.

" Bất quá ta muốn người tới thỏa mãn ta."

Quân Ngân ra lệnh, Lãnh Tử Diễm đành phải vâng theo, tuy động tác có chút khó khăn, may mà thân thể hắn cực kỳ mềm dẻo, năng lực co rút của nhục huyết cũng là tuyệt hảo, tràng thịt đỏ tươi bọc lấy tính khí, chậm rãi kéo ra rồi lại đâm vào.

Huyết khẩu chặt hẹp dần đến hai khối bọc rung động lạp lạp, Quân Ngân vén áo Lãnh Tử Diễm lên, bàn tay chậm rãi vuốt ve ngực hắn, hai người đều cực kỳ hưởng thụ, nhanh chóng lần lượt bắn ra, bạch dịch nồng đặc chảy đến dính đầy ghế xe.

" Quân Ngân, bên ngoài có người."

" Ân."

Ban nãy đã phát hiện.

" Cửa kính xe không có vấn đề gì chứ?"

" Không có vấn đề, bên ngoài không thể thấy."

" Vậy âm thanh thì sao?"

" Người kêu lớn tiếng như vậy, chắc chắn sẽ truyền ra."

" Người kêu ác hơn ta!"

" Thật sự?"

Quân Ngân bóp một cái lên nụ hoa Lãnh Tử Diễm, người kia tức khắc chấn kinh thờ hồn hén một cái, biểu tình trên mặt vừa là thống khổ vừa là vui sướng. Quân Ngân bỗng nhiên phát hiện... Lãnh Tử Diễm trời sinh chính là để quyến rũ y, dáng người rõ ràng cao như vậy lại lệch pha thích khuất phục dưới thân kẻ khác, còn mặc y đòi lấy.

Quân Ngân không chút nghi ngờ, vô luận là tư thế khó chịu thế nào, chỉ cần y yêu cầu, Lãnh Tử Diễm đều nhất nhất làm theo.

Quân Ngân khẽ nắm cầm, người này nghe lời khó thấy như vậy, y có cần gây sức ép hắn thêm một chút nữa không ?

Bạn đang đọc truyện *Ám Dạ Trầm Luân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 43

" Ca, ban nãy, chiếc xe ở gần kia người có nghe thấy tiếng gì không?"

" Có."

" Hình như hơi quái?"

" Đúng là có chút quái."

" Nam nhân kia sao lại kêu như vậy?"

" Vì cổ họng hắn bị nghẹn."

" Hà? Chúng ta có cần gọi bác sĩ không?"

" Không cần."

" Tại sao?"

" Hấn nghiền đến cực thích..."

Quân Ngân phì cười một tiếng, mở miệng liền hôn Lãnh Tử Diễm sắc mặt xanh mét.

" So đo cùng tiểu hài tử làm gì?"

" Hừ, tiểu hài tử bây giờ hôi thối muốn chết!"

Lãnh Tử Diễm đá hai chân Quân Ngân.

" Không định xuống xe?"

Hào quang trong mắt Quân Ngân hơi lóe.

" Nếu không xuống xe thì được cái gì?"

" Được..."

Lãnh Tử Diễm dần sức kéo dài âm điệu, âm sắc biếng nhác mang mỉ hoặc sau tình sự.

" Ngươi một mình hóng mát bên ngoài đi."

Một cước đem Quân Ngân đá ra, đóng cửa xe, chậm rãi kéo y phục qua mặc vào.

Quân Ngân luôn y trang sạch sẽ, chưa từng có tình huống không mặc áo.

Y đứng lên kéo hạo khóa quần, vỗ nhẹ nhẹ lên cửa kính xe.

" Lãnh Tử Diễm, mở cửa ra, ta không có mặc áo."

Đáng đời... Ai kêu y được đăng chân lân đăng đầu, mù quáng gây sức ép, còn hại hấn bị tiểu hài tử biến thành trò cười.

" Thật không mở cửa? Ta đi về trước"

Mất thấy Quân Ngân thật sự xoay người muốn đi, Lãnh Tử Diễm kéo cửa kính xe xuống.

" Đây."

Quân Ngân mới đi hai bước liền quay trở lại, vurun tay xoa xoa đầu tóc hỗn độn của Lãnh Tử Diễm.

" Mau đưa áo cho ta, bị người thấy thì còn cái gì nữa!"

Người này thật sự mắc cỡ? Lãnh Tử Diễm bắt đầu hoài nghi. Hấn hoàn toàn không tin nổi Quân Ngân trên tình sự còn đa dạng hơn cả Lăng Diệp, rõ ràng kiểu cười phải ngay mặt mới làm tốt, y lại muốn hấn lưng thân trừu sấp cái thứ kia, không chỉ thế, không đến một giờ cũng đã đau thất lưng xương sống, chân cũng run đến không chịu được!

Cuối cùng, Lãnh Tử Diễm vẫn đem y phục ném cho Quân Ngân, lúc Quân Ngân kéo hấn quay về nhà trọ, hấn mặt ửng đỏ vẫn bị vây vào trạng thái xuân tình nhộn nhạo, vô pháp, cổ tay bị Quân Ngân kéo, hấn chung quy có một loại ảo giác phụ phụ song song về nhà.

Lãnh Tử Diễm tắm rửa xong, Quân Ngân đã bắt đầu xử lý công việc hôm nay.

" Ngươi không tắm?"

" Chuyện này hơi gấp, ta làm xong mới tắm."

" Ân."

Thời gian qua nhanh cũng không đến lúc ngủ, trên giá sách của Quân Ngân bày không ít sách, Lãnh Tử Diễm tùy tiện rút một quyển về lịch sử, ngồi trên sô pha nhỏ im lặng xem.

Thình thoảng, hấn cũng sẽ lên nhìn Quân Ngân, nhưng đương nhiên ánh mắt Quân Ngân không hề đặt trên người hấn, kỳ thực bắt đầu từ khi vào thư phòng, Quân Ngân vẫn chưa từng nâng đầu lên.

Lãnh Tử Diễm xoa xoa thất lưng đau nhức, một lần nữa đem lực chú ý thả lại sách vở.

Quân Ngân làm xong văn kiện đã là chuyện một tiếng rưỡi sau, trên người thật sự nhóp nhép đến khó chịu, y đẩy ghế dựa ra đang muốn đi tắm rửa, lại thấy người kia cuộn ở sô pha, trên đầu đắp một quyển sách.

Hắn vừa mới tắm rửa xong chỉ mặc một cái quần lót, da vừa sáng vừa trơn, dưới ánh đèn nhu hòa phá lệ mê người.

Quân Ngân vỗ nhẹ lên người hắn.

" Xem sách thế nào lại có thể ngủ?"

" Sách của người gây ngủ."

Lãnh Tử Diễm lật thân, hơi mở mắt ra.

" Làm xong?"

" Ân."

Quân Ngân dừng một chút, nói.

" Bất quá còn có chút chuyện khác, không thì người ngủ trước?"

" Ta ở đây chờ người!"

Lãnh Tử Diễm tới gần liếm cảm Quân Ngân.

" Đến lúc đó cùng lên giường."

Quân Ngân dờ khóc dờ cười.

" Ở trên giường chờ ta không giống sao?"

Lãnh Tử Diễm lắc đầu.

" Không giống."

Thời gian hắn có thể ở cùng Quân Ngân vốn không nhiều lắm, dù là làm việc, tốt xấu gì cũng cùng chỗ cùng phòng, dù sao hắn tình nguyện co người khó chịu cũng không muốn một mình quay về phòng ngủ.

Quân Ngân với Lãnh thiếu gia vô pháp, đành phải đắp một cái đệm lông cho hắn, Lãnh Tử Diễm cựa quậy, Quân Ngân thấy hắn động tác quý dị, nhìn không được hỏi.

" Người làm gì vậy?"

" Cởi quần."

" Người không phải không mặc quần?"

" Cởi quần lót."

Qua một lúc lâu.

" Người... Tại sao lại cởi quần lót?"

" Ta vẫn luônỏa ngủ."

Lãnh Tử Diễm trả lời đến tự nhiên.

Quân Ngân cảm miệng, tắm rửa xong đi về bàn lại nghiêm túc làm việc.

Sau lưng có thanh âm tất tất tác tác, Quân Ngân quay đầu lại, cổ họng nghẹn một cái, ánh mắt không khỏi có chút thâm trầm.

" Lãnh Tử Diễm.. Đệm lông rơi xuống đất!"

" Ân..."

Trước đó một quá độ, Lãnh Tử Diễm mơ mơ màng màng lại ngủ tiếp, thanh âm ngâm trong mũi vừa mềm vừa nhẹ như lông vũ, gãi đến trong lòng người vừa ngứa vừa khó chịu.

Lồng ngực, eo bụng, hai chân người kia... Tất cả đều hiện ra trước mắt y, không chút phòng bị, Quân Ngân xoa xoa trán, cẩn thận đẩy ghế dựa ra, lại vào toilet tắm rửa.

Chẳng qua, lần này là nước lạnh.

Nhặt đệm lông lên, nhẹ nhàng đắp cho hắn.

Lãnh Từ Diễm.... Trong lòng Quân Ngân lặng lẽ gọi một tiếng, hạ xuống một nụ hôn ôn nhu trên trán hắn.

Y rất muốn... Đem gia hỏa trên sô pha này.... Cưới về!

Bạn đang đọc truyện *Ám Dạ Trảm Luân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44

Lãnh Từ Diễm cùng Quân Ngân dinh trong nhà trọ một ngày, buổi chiều năm giờ, Quân Ngân thay lễ phục cho Lãnh Từ Diễm, lái xe đưa người đến cửa Lãnh phủ.

"Ngươi không vào?" Lãnh Từ Diễm hơi có chút lưu luyến.

Quân Ngân ôm eo hắn.

"Tiệc của Lãnh gia các ngươi, ta lấy thân phận gì vào?"

Hai người trầm lặng một lát.

Cuối cùng vẫn là Lãnh Từ Diễm nhẹ cười.

"Cũng phải."

Cũng là gì?

Dù sao Quân Ngân chỉ muốn cùng hắn làm tình nhân bí mật.

Chưa hết... Quan hệ của họ đã định trước phải lên lút, vĩnh viễn không được gia tộc biết và đồng ý.

May mà Lãnh Từ Diễm không phải người suy nghĩ lâu dài, hắn cũng lười đi phiền não những việc không nhìn thấy và không chỗ cân nhắc.

Hắn chỉ biết là, giờ này khắc này, Quân Ngân còn nắm tay hắn, mà cái này với hắn cũng đã đủ.

"Muốn ta hôn ngươi không?"

Đôi mắt đen như mực nước nhìn lại, con ngươi vốn lãnh liệt, cứ khẳng khẳng giữ mấy phần ý cười.

Quân Ngân lập tức cảm thấy khóe môi hơi nhếch vừa ghét vừa giận tuân lệnh của đối phương làm tâm ý ngửa ngáy khó nhin.

"Có ai nói ngươi rất thiếu chà đạp chưa?" Quân Ngân thanh âm khàn khàn.

"..... Có."

"Ai?" Tiếng nói khàn khàn chuyển thành tối xám.

Lãnh thiếu gia gần đây tương đối bộc trực thẳng thắn lại thô bạo đem hai chữ Lãng Diệp nuốt trở về, trước khi thanh âm trầm thấp của Quân Ngân chuyển thành băng lãnh, một ngụm cắn miệng y.

Phát hiện nhiệt độ trong xe liên tiếp tăng lên, động tác người nào đó cũng bắt đầu có hạnh kiểm xấu, Quân Ngân đẩy Lãnh Từ Diễm ra, trừng hắn nửa ngày, vừa xoa miệng vừa hung tợn nói.

"Ngươi có ý."

"Không phải." Lãnh thiếu gia rất vô tội. "Ta sợ ngươi tức giận nên mới hôn ngươi."

Quân Ngân hít vào một hơi thật sâu.

"Nếu ngươi không cần dự tiệc, ta nghĩ ta có thể sẽ đem y phục ngươi xé xuống."

"Được?"

"Được rồi, nhất định."

Ngón trở kéo trên cổ họng hắn, chậm rãi dịch xuống.

"Ngươi tại sao muốn gấp rút quyến rũ ta?"

Lãnh Tử Diễm không hé răng, lúc ngón trở kéo đến cổ áo, ngừng lại, hắn nghe thấy Quân Ngân chậm rãi, từng chữ từng chữ, rõ ràng dị thường.

"Lãnh Tử Diễm, ngươi không cần quyến rũ ta, ta sớm đã..."

Ngoài xe bỗng nhiên có tiếng kèn xe chói tai, ngắt lời mà Quân Ngân khó khăn lắm mới nói ra được, Lãnh Tử Diễm thẹn quá hoá giận.

"Quân Ngân, ngươi chưa nói xong."

"Gi?"

Quân gia gia chủ am hiểu mọi thứ, duy chỉ không am hiểu lời tỏ tình, nhất là còn phải nói ngay trước mặt.

Vừa nói nửa câu kia y đã mặt đỏ tai hồng, nửa câu tiếp theo vô luận như thế nào cũng phun ra không được.

Lãnh Tử Diễm cau mày.

"Thật sự không nói?"

Quân Ngân kiên quyết lắc đầu.

"Quên đi." Lãnh Tử Diễm bỗng nhiên tiếp cận tai y. "Ta không muốn đi dự tiệc."

"Không muốn cũng phải đi." Quân Ngân thái độ kiên quyết. "Hiện giờ ta cũng nghĩ không ra Lãnh bá phụ rốt cuộc tính làm gì, bắt quá..."

Y trầm ngâm một lát, cân nhắc nói.

"Lãnh bá phụ không thể nào thích ngươi."

Lãnh Tử Diễm điềm nhiên nhún nhún vai.

"Ta cũng không cần hắn thích!"

"Nếu người kia là đệ đệ ruột của ngươi thì làm sao?"

"Ngươi hôm qua không phải nói Dã Kê giống Lăng Diệp?"

"Ta nói là nếu."

"Phụ thân cũng không thích hắn."

"Không thích mà có thể nhận về, hơn nữa là ngay thời điểm máu chó, bệ hạ bệnh tình nguy kịch?"

Lãnh Tử Diễm khó hiểu.

"Ngươi cho rằng..."

Tay trái Quân Ngân theo bản năng sờ lên vô-lăng, nhẹ vuốt.

"Lãnh bá phụ thân là người đứng đầu một gia tộc, lại chỉ có một nhi tử là ngươi, vốn không hợp với lễ thường."

"Nhà của ngươi cũng không phải chỉ có một mình ngươi?"

Cánh tay trên vô-lăng hơi run một chút.

Lãnh Tử Diễm rũ mắt xuống.

"Dã Kê kia xuất thân Hắc Phố, không đứng chút nào. Phụ thân có chán ghét ta đi nữa, cũng sẽ không đem người thừa kế ra chơi đùa!"

Lời tuy là thế, nhưng chung quy, tư duy của Quân Ngân phải hơn Lãnh Tử Diễm rất nhiều.

Trong Đại gia tộc, rất nhiều người có con riêng ở bên ngoài, những người này lại nặng thể diện nhất, trừ khi con riêng thực sự khả năng hơn người, sau khi hải tử trưởng thành mới giống trống khua chiêng mang về nhà, đây không phải chỉ thêm nhân khẩu thôi sao?

Lãnh Tử Diễm xuống xe, Quân Ngân lập tức gọi điện thoại cho Tần Hiên.

" Chuyện ta bảo người tra thế nào rồi?"

Lão đại Hắc Phô hợp tác cùng Quân Ngân lại trùng hợp là anh em kết nghĩa của Dã Kê, Quân Ngân tin, với năng lực của Tần Hiên, có thể dễ dàng moi ra chi tiết về Dã Kê từ miệng lão đại Hắc Phô.

" Dã Kê hồi nhỏ, người bao bọc hẳn ... Là phái Tướng quân phủ!"

Quân Ngân nheo mắt lại.

" Quả đúng là Tướng quân phủ!"

" Thiếu gia, chiều này của Lãnh gia rất nguy hiểm."

" Chưa hẳn." Quân Ngân thần nhiên nói. " Lãnh gia có Thừa tướng làm chỗ dựa vững chắc, lại tự có tiền vốn đánh mạnh tay, thua, cùng lắm thì cấp Lãng tướng quân bồi tội một cái, thắng..."

" Thắng thì sao?"

" Trước kia, ta vẫn luôn lo lắng Dã Kê uy hiếp thân phận người thừa kế của Lãnh Tử Diễm, hiện tại xem ra... Lãnh gia là muốn dùng Dã Kê uy hiếp Lãng Diệp..."

" Thiếu gia, việc này không thể."

Một tiểu lưu manh Hắc Phô chấp vá lại có thể đối phó với Lãng Diệp tiếp nhận giáo dục tinh anh từ nhỏ? Ngẫm lại cũng không thực tế.

Quân Ngân hỏi lại. " Lãnh gia gia chủ sẽ làm chuyện không thể? Dã Kê bị Lãng gia vứt bỏ, đương nhiên không có hảo cảm với Lãng gia, bây giờ Lãnh gia tiếp hẳn về... Hẳn liền thành một nửa người Lãnh gia... Nếu sau này hẳn thật có thể chiếm giữ một cái ghế ở Tướng quân phủ... Nói theo đạo nghĩa, hẳn chắc chắn sẽ không làm khó dễ Lãnh gia."

Trong cong cong nhiều nhiều, Tần Hiên cũng nhanh chóng hiểu được.

" Chúng ta... Không phải vẫn là mục tiêu công kích?"

" Vẫn là..." Quân Ngân nhìn khách tới càng lúc càng nhiều phía sau xe. " Kỳ thực như vậy cũng tốt..."

" Làm sao tốt, tốt là Lãnh gia bọn họ." Tần Hiên cười khở. " Đúng rồi, thiếu gia." Hắn bỗng nhiên thấp giọng, thần bí nói. " Món đồ ta chọn... Lãnh thiếu gia thích không?"

Quân Ngân mặt tức khắc đỏ lên.

" Ta bảo hẳn về nhà mới xem."

" Nga..." Tần Hiên kéo dài tiếng nói. ".... Lãnh thiếu gia sẽ mừng."

" Mừng cái gì?"

Tần Hiên cười mấy tiếng. " Mừng thiếu gia nhà ta mặt người dạ thú."

Ly thạch anh hoa lệ soi ra vàng son chớp ngợp, ăn uống linh đình, áo thơm tóc bóng, dù chỉ là một bữa tiệc gia tộc, cũng tổ chức cực kỳ xa hoa.

Người Lãnh gia đều biết tin tức gia chủ muốn nhận nuôi một đứa con trai, tiệc rượu sáu giờ mới chính thức bắt đầu, những vị khách mới đến liền tùm năm tùm ba tụ một đồng thì thầm nói nhỏ.

Nội dung trò chuyện đại để giống nhau, đơn giản hoài nghi nhị thiếu gia chưa lộ diện này là nợ phong lưu ở bên ngoài của gia chủ, còn tại sao bây giờ mới nhận về, liên tưởng đến người thừa kế gia chủ cảm xúc bất hi bất nộ, thì rõ ràng tất cả.

Lúc Lãnh Tử Diễm đi vào, tất cả ánh mắt đều tập trung trên người hắn.

Lãnh Tử Diễm tính tình lạnh lùng quái dị, chưa từng hoà nhã nhìn bất cứ ai trong nhà.

Mấy đường huynh đệ cùng nhau lớn lên với hắn từ nhỏ đến lớn bị hắn áp đảo, đối với hắn kính sợ thêm hữu nghị còn chưa đủ, lúc này thấy hắn như thế

cũng nhìn không được hơi có chút vui sướng khi người ta gặp họa, đương nhiên, gia chủ chỉ nói nhận nuôi một đứa con, cũng không nói là con ruột, càng không biểu hiện ra bất kỳ ý tứ muốn đổi người thừa kế.

Nhưng có thể làm Lãnh Từ Diễm kia không thấy thoải mái thì vẫn rất tuyệt.

Biểu tình của Lãnh thiếu gia rõ ràng làm mọi người rất thất vọng.

Ý cười bên khóe môi kia sao cũng không giống nguy trang, hơn nữa, người này từ trước tới giờ cũng khinh thường nguy trang.

Vội vàng chào hỏi mọi người, Lãnh Từ Diễm trực tiếp chạy lên lầu, lén lại một đám người nhý nhị hòa thượng sờ không tới tóc.

"Đường đệ sao không ý thức nguy cơ một chút?"

"Có lẽ nhị thiếu gia kia thật không phải con ruột tam thúc."

"Không phải con ruột mang về làm cái gì?"

Chuyện phụ thân đem Dã Kê mang về, Lãnh Từ Diễm ngoại trừ bất mãn vì mình không biết làm sao lại có thêm một cái đệ đệ ra, thật đúng là không có cảm giác gì.

Hắn đóng cửa lại, lòng như lửa đốt mở cái hộp trong tay ra.

Cái hộp này là thứ Quân Ngân đưa cho hắn trước khi xuống xe, thấy Quân Ngân bộ dạng hư thối kia, Lãnh Từ Diễm tò mò muốn chết, không biết bên trong chứa cái gì.

Hộp từng chút mở ra, kim quang chói mắt, hai miếng kia....

Làm mặt Lãnh Từ Diễm vận vẹo một trận.

Trong vận vẹo lại ra ửng đỏ, một đường kéo dài đến vành tai, gương mặt lạnh lùng lại xuân tỉnh nhộn nhạo.

"Tích..."

Âm thanh dồn dập của tin nhắn.

Lãnh Từ Diễm kinh ngạc, lấy điện thoại ra, trên màn hình nổi hai chữ.

‘Thích không?’

Lãnh Từ Diễm cắn môi dưới, hung tợn ấn sáu chữ một dấu chấm than.

‘Thích cái con quỷ nhà ngươi!’

Trước khi gửi lại xóa từng chữ, đổi thành.... ‘Ngươi rất hư hỏng.’

Hình như cảm thấy cách nói này không đủ khí thế, Lãnh thiếu gia lại xóa.

Suy nghĩ một lát, rút cuộc trả lời.

‘Ta đang suy nghĩ nên vút chỗ nào!’

Nhìn di động loạn báo gửi thành công, Lãnh Từ Diễm xếp thứ trong hộp lại, méo miệng ngồi xổm xuống, định giấu hộp dưới giường.

Di động lại vang.

‘Cuối tuần mang vào, ta đến xem ngươi.’

Ngẫm ý, nhớ đem thứ đó ra.

Lãnh Từ Diễm mặt nháy mắt có thể so với ánh hoàng hôn.

"Bảo bối, bảo bối..."

Cửa phanh một cái bị phá vỡ, Lãnh Từ Diễm chưa kịp biểu đạt tức giận, đã bị một vật thể to lớn làm đổ nhào xuống đất.

"Cút ngay..."

Chục chục, từng cái hôn kích động rơi trên mặt Lãnh Từ Diễm, Dã Kê reo lên.

"Bảo bối, ngươi rút cuộc trở về, ta nhớ ngươi chết đi được..."

Kết quả của việc không biết điều là bị một cước đạp bay, không có năng lực của Lăng Diệp còn muốn áp chế Lãnh thiếu gia, đó không phải đâm đầu vào chỗ chết sao?

"Bảo bối, đau!" Dã Kê che miệng, hết sức ai oán.

Lãnh Tử Diễm mặc kệ.

"Cút ra ngoài, ta không muốn thấy ngươi."

"Bảo bối, ngươi thật nhẫn tâm."

"Ta xưa nay đã vậy."

"Chúng ta sáng hôm trước còn thân với tâm, nước sữa hòa tan, ngươi hôm nay liền không nhận người sao?" Dã Kê sờ đầu. "Chẳng lẽ do đầu gà rừng của ta không còn, bảo bối ngươi không thích?"

Lãnh Tử Diễm sắc mặt biến đổi.

Thành thật mà nói, Dã Kê hôm nay ăn mặc coi như mẫu mực khuôn phép.

Đầu tóc lộn xộn như ổ gà toàn bộ được chải ngược ra sau, lộ ra cái trán trơn bóng tuấn tú.

Mắt y hẹp dài, con ngươi trong suốt, hình dáng ngũ quan cực sắc, màu môi cũng cực nhu hòa, đường nét ưu mỹ, thêm nữa, người này vốn dáng người cao thẳng, hiện giờ quần áo phù hợp, chợt thấy có mấy phần phong phạm quý tộc.

Đương nhiên điều kiện tiên quyết là không để y nói chuyện.

"Bảo bối....." Dã Kê tới gần. "Ngươi có nhớ thứ kia của ta không?"

Nhìn, nói lời dung tục.

Lãnh Tử Diễm không chút khách khí, trực tiếp bóp lên.

"Nhớ, mỗi ngày đều suy nghĩ làm sao vịn đứt nó."

Dã Kê sắc mặt trắng bệch.

"Bảo..... Bảo bối.... Mau buông ra..."

"Hừ."

Lãnh Tử Diễm phui phui tay, giống như vừa mới đụng phải thứ gì đó cực bẩn.

Dã Kê nhẹ thở ra, ai oán nói.

"Đứt thật rồi lấy cái gì thỏa mãn bảo bối?"

"Thứ nhất, không được gọi ta bảo bối!"

"Ngươi vốn chính là bảo bối của ta."

"Câm miệng!" Lãnh Tử Diễm lạnh lùng nói. "Thứ hai, ta không cần ngươi tới thỏa mãn."

Dã Kê khòe mắt bất động thanh sắc nhếch lên.

"Bảo bối, ngươi hồng hạnh xuất tường?"

Lãnh Tử Diễm đứng lên.

"Bữa tiệc sắp bắt đầu, còn không xuống?"

"Đó là gì?" Dã Kê nhìn cái hộp trong góc.

Mắt thấy Lãnh Tử Diễm hoảng loạn liền giật lấy, Dã Kê cướp được bay nhanh ra cửa.

"Bảo bối, bảo bối, mau tới đuổi theo ta..."

Bạn đang đọc truyện *Ám Dạ Trầm Luân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45

Lãnh Tử Diễm kinh hãi, lúc chạy đến đầu cầu thang, Dã Kê đã ở góc lầu hai.

Trong đại sảnh lầu một đều là người, nhận thấy được động tĩnh hai người, đều nhìn lên, may mà Dã Kê cũng có chừng mực, chỉ cười mỉm vẫy tay về phía Lãnh Tử Diễm.

"Đại ca, mau xuống."

Lãnh Tử Diễm khẽ cắn môi, hận không thể xé rách Dã Kê, lại ngại ở nơi đông đúc, chỉ có thể chậm chạp đi xuống.

Sau khi xuống lầu lập tức có người vây hãm chính giữa, Lãnh Tử Diễm tùy ý ứng đối, ánh mắt vẫn tập trung vào Dã Kê.

Thằng lưu manh kia!

Cầm chặt lấy cái hộp của hắn, luôn luôn quăng mị nhãn qua, rõ ràng là trắng trợn khiêu khích!

Lãnh Tử Diễm ép giận xuống, khó khăn lắm mới đối phó xong mấy người bên cạnh, xoay người phát hiện Dã Kê lăng ló đã quyến rũ được một mỹ nữ.

Hơn phân nửa thân thể mỹ nữ đều vắt lên người Dã Kê, che miệng cười ha hả không ngừng.

"Nhị thiếu gia, người thật biết nói đùa."

Dã Kê cong mắt lên. "Tán dương mỹ nhân là vinh hạnh của ta."

Mắt thấy Lãnh Tử Diễm diện vô biểu tình đi tới, y sờ đầu, khẽ cười nói.

"Xin lỗi, xin lỗi không bồi tiếp được."

Mỹ nhân có đủ vị cỡ nào, cũng không bằng bảo bối dâm đẳng của y.

Lãnh Tử Diễm hừ một tiếng. "Ban nãy nói chuyện gì?"

"Nói chuyện bảo bối, ai u, nhẹ chút, nhẹ chút..."

Lãnh Tử Diễm thu hồi bàn chân đạp trên gáy Dã Kê, hướng bốn phía nhìn nhìn.

"Đưa cái hộp cho ta."

"Không đưa!"

"Người lặp lại lần nữa đi!" Lãnh Tử Diễm nheo mắt, đồng tử hẹp dài băng lãnh thấu xương.

Dã Kê sợ run cả người, rồi lại mỉm cười ôm hộp càng chặt.

"Bảo bối, trước tiên nói cho ta biết bên trong là cái gì."

"Văn kiện cơ mật của Lãnh gia." Lãnh Tử Diễm cúi bên vành tai Dã Kê, thấp giọng nói. "Nếu để cho người khác thấy, người một trăm cái mạng cũng bồi không đủ."

Giả vờ vô tình ấn lên tay đối phương.

"Hào, trả lại cho ta."

Dã Kê chớp chớp mắt. "Bảo bối..."

"Gọi đại ca."

" Ân, đại ca, nếu ta phản kháng, tất cả mọi người sẽ nhìn qua chứ?"

Lãnh Tử Diễm cắn môi dưới, sắc mặt xanh mét. " Buông tay!"

" Không buông!" Dã Kê đoan chắc Lãnh Tử Diễm không dám giành lại trước mắt bao người. " Trừ khi đại ca đêm nay để ta làm một chút."

" Có thể, bất quá..." Thanh âm cứng ngạnh trong hàm răng, đủ để bất cứ ai sợ hãi. "Sau khi xong việc ta sẽ đem cái kia của ngươi chặt rớt!"

" Báo bối...." Dã Kê hai mắt lúng túng. " Ngươi tại sao vẫn cứ nhắm tới cái thứ kia của ta ?"

" Vì nó rất xấu."

Dã Kê lập tức phản bác. " Rõ ràng vừa to vừa mạnh."

" Cái gì vừa to vừa mạnh?"

Lại có mấy người nhích lại gần.

Lãnh gia đại thiếu gia được công nhận là khôi băng, tuy cao lớn anh tuấn, toàn thân cao thấp lại phát ra một loại khí chất người lạ chớ gần, rất ít có người dám bắt chuyện với hắn.

Vị nhị thiếu gia lại bất đồng rất lớn, thái độ hiền hoà, khôi hài hóm hỉnh, nhất là diện mạo cũng cực kỳ không tầm thường.

Gia chủ mở tiệc gia tộc, mọi người nhạy cảm người được một vài mùi vị không giống bình thường, không khéo người thừa kế Lãnh thị sẽ biến trên đời dưới cũng không chừng.

" Ta... Có phải hỏi một vấn đề rất ngốc hay không?"

Sắc mặt đại thiếu gia càng ngày càng khó coi, người hỏi không khỏi có chút sợ hãi.

May mắn, nhị thiếu gia giải vây cho nàng kịp lúc.

" Chúng ta đang thảo luận về một kiến trúc đại ca từng thấy qua.. Ngõ... Là hình trụ, màu tím đỏ, trên đỉnh còn có một cái mũ.

" Nghe thật quái." Nàng cười. " Ở nước ngoài?"

" Không phải." Dã Kê về mặt thần bí. " Hàng nội!"

" Nga?" Các cô gái ồn ào. " Biểu ca có thể dẫn bọn ta đi xem không?"

" Cái này... E rằng không thể." Dã Kê khó xử nói. " Đã khóa rồi."

Hắn một tay cầm hộp, một tay ôm eo Lãnh Tử Diễm, ý vào đối phương có điều cố kỵ, vừa bóp vừa miết, ăn nhiều đậu hủ.

Lãnh Tử Diễm trên trán gân xanh nhảy mạnh, hơi nhấc khóe miệng lên, dùng thanh âm chỉ có Dã Kê mới nghe được cắn răng nói.

" Bữa tiệc kết thúc, luyện công phòng, không gặp không về."

Dã Kê cười khan mấy tiếng. " Hah! Đại ca, ngươi thật tốt với ta."

" Đâu có..." Lãnh Tử Diễm ngoài cười trong không cười. " Một lần cuối cùng, đưa hộp cho ta."

Hai người chụm đầu ghé tai, mọi người bất kể là ở gần hay cách đó khá xa đều nhìn chăm chú vào.

Nhất là mấy đường huynh đệ họ hàng gần của Lãnh Tử Diễm, mặt ngoài thông dong hữu lễ, ánh mắt lại lén lút không chịu rời khỏi hai người.

" Các ngươi nói cái hộp kia chứa cái gì? Giống như rất quan trọng."

" Ai biết."

Lãnh Thiệu Mục tiếp nhận ly rượu bồi bàn chuyển.

" Ta qua xem!"

Lãnh Thiệu Mục, một thế hệ con cả Lãnh gia, Lãnh Thừa Phong lên làm gia chủ không bao lâu, phụ thân liền bệnh nặng mà chết.

Đương nhiên, là bệnh nặng mà chết, bị bệnh tròn ba ngày, cũng không có người dám nói là bất ngờ chết.

Không ai dám nói không có nghĩa là Lãnh Thiếu Mục không nghi ngờ, gã thuở nhỏ tang cha, từ bé liền bám vào nhà nhị thúc, đối với nhị tử Lãnh Từ Diễm của tam thúc, địch ý đương nhiên không chỉ là một chút như vậy.

"Thiếu Mục đường ca." Lãnh Từ Diễm giới thiệu Lãnh Thiếu Mục cho Dã Kê. "Học sinh hàng top tốt nghiệp Học viện Hoàng gia, thanh niên tài tuấn."

Lãnh Thiếu Mục khiêm tốn nói.

"Từ Diễm đường đệ mới là tuấn tú lịch sự. Không biết... Vị đường đệ này xưng hô làm sao?"

Dã Kê nâng ly nghênh tiếp. "Phụ thân ban tên chữ Dã."

"Lãnh Dã, tên rất hay." Lãnh Thiếu Mục gật gật đầu, ánh mắt như có như không lơ đãng bay trên hộp.

"Thiếu gia." Tạ quân gia tới gần, thấp giọng nói. "Bạch gia đại thiếu gia đến."

Bạch Vũ Hoàn đến, Lãnh Từ Diễm không thể không đi xã giao đôi câu, nhìn chòng chọc cảnh cáo Dã Kê, nếu cái hộp xảy ra vấn đề, hẳn liền đem Dã Kê tiền gian hậu sát.

"Biểu ca...."

Lãnh Từ Diễm vừa vươn tay, cách đó không xa truyền đến tiếng hộp rơi xuống đất thanh thúy.

Nhắm mắt, tay cắm vào túi quần, lạnh lùng quay đầu lại.

"Ngu xuẩn!" Lãnh Từ Diễm nhẹ giọng mắng.

Ánh mắt toàn bộ đại sảnh nháy mắt tập trung trên người Dã Kê.

"Đó là...?" Bạch Vũ Hoàn vươn dài cổ, rất dễ nhận ra trong hộp chính là hai quả kẹp vú, màu vàng, hình con bướm.... Sản phẩm mới nhất mà câu lạc bộ NOBLE thúc đẩy sản xuất.

Bên trên có quét bột phấn, tác dụng thúc tình rất mạnh... Nếu mang lên...

Dã Kê cũng không ngờ chính là thứ này, tức khắc hỗn loạn muốn đi nhất, Lãnh Thiếu Mục cũng ngồi xồm xuống, đè tay y lại.

"Đường đệ, người bạn này nói đây là Từ Diễm đưa cho người?"

Chết tiệt, nam nhân không biết tốt xấu nào cả gan đưa cho bảo bối của y thứ đâm dăng hạ lưu này.

"Ha ha."

Dã Kê tự biết người chung quanh đều chăm chăm nhìn mình, y mặt dày hơn tường thành, không chút để ý những ánh mắt như giễu cợt châm biếm đó, điềm nhiên như không nói.

"Đại ca nói ta trưởng thành rồi, cũng nên tiếp xúc một chút đồ chơi mới mẻ."

Kẹp vú con bướm màu vàng lấp lánh dưới ngọn đèn xa hoa, đẹp đến khiến người ta chói mắt.

Lãnh Thiếu Mục cười đến không có hảo ý.

"Đại ca người... Sẽ không là muốn dùng trên người người chứ?"

Mặt Dã Kê đang cúi tức khắc quét qua sương khói, khi nhắc lên lại là bộ dạng hữu hảo huynh hữu đệ cung.

"Thiếu Mục đường ca, người đè tay ta."

Hừ, đừng tưởng rằng y không biết người này cố ý đụng y, nếu không y sao lại làm cái hộp của bảo bối rơi xuống.

"Các người đang làm gì?"

Thanh âm uy nghiêm mà lãnh liệt, trên cao nhìn xuống truyền đến.

Dã Kê liều mạng muốn đóng hộp lại, Lãnh Thiếu Mục dốc sức ngăn cản y.

Dã Kê khê cần môi, ngẩng đầu đáng thương. "Phụ thân."

Lãnh Thừa Phong nhăn mày lại. "Đứng lên mà nói."

"Dạ, dạ."

Dã Kê hai ngày nay bị Lãnh Thừa Phong chinh quá dữ, đối phương hơi một tí liền đem y nhốt trong phòng nghiên cứu kiểm tra thân thể, nếu không vì bảo bối, y còn lâu mới làm nhị thiếu gia đồ bỏ này.

"Mang đến đây!"

Thứ làm người khác chú ý như vậy, Lãnh Thừa Phong không thể không chú ý tới.

Tạ quản gia dưới ánh mắt ai oán của Dã Kê, đem hộp đưa cho Lãnh Thừa Phong.

Lãnh Thừa Phong vội vàng lướt mắt, mi tâm khẽ cau, trên mặt đậm mạc đến gần như lãnh khốc.

"Hủy."

"Chờ một chút!"

Trong đại sảnh sớm đã lặng ngắt như tờ, tiếng Lãnh Tử Diễm có vẻ nổi bật phá lệ.

Hắn cắn môi dưới, dưới ánh mắt áp bức như muốn giết người của Lãnh Thừa Phong, chậm rãi nói.

"Xử lý sau!"

Lãnh Thừa Phong cười lạnh. "Xử lý thế nào?"

"Tùy ngươi."

Hai phụ tử lạnh lùng nhìn nhau muốn nửa tiếng, rốt cuộc Lãnh Thừa Phong dôi mắt, nhợt nhạt kéo khóe miệng.

"Đem thứ đó mang đi!"

"Dạ, tiên sinh."

Uy áp khiến người ta ngạt thở dần tiêu tán, không khí lại hài hoà lên, chồn chồn tràn ngập nịnh hót đón ý nói hòa giả tạo.

Lãnh Thừa Phong mang theo Dã Kê, từng ly rượu kính qua, xem như đem Dã Kê chính thức giới thiệu cho các nhân vật có máu mặt trong gia tộc.

"Lãnh Dã, nghĩa tử ta nhận."

"Ha ha, nhị thiếu gia đáng vẻ đường đường, nói năng nho nhã, gia chủ rõ là mắt tốt."

Lãnh Tử Diễm bị lạnh nhạt ở một bên trong dạ dày giật giật từng đợt, đáng vẻ đường đường nói năng nho nhã, họ khẳng định người mình đang nói chính là tiểu tử mới bò ra từ Hắc Phố kia?

Nói với Bạch Vũ Hoàn mấy câu, Lãnh Tử Diễm lười ở lại, chuồn êm về phòng, tùy tiện kéo một quyển sách ra xem.

Mười hai giờ, bữa tiệc kết thúc, cửa phòng đúng giờ gõ vang.

"Thiếu gia, tiên sinh tìm ngài."

Lãnh Tử Diễm mở cửa, lười biếng ôm lấy hai tay, trên mặt lạnh lùng một mảnh hờ hững.

"Lên lầu hay xuống lầu?"

"Tiên sinh rất tức giận." Tạ quản gia dừng một chút, nói. "Trước tiên xuống lầu."

"Bao nhiêu?"

"Năm mươi."

Năm mươi... Lãnh Tử Diễm mím môi.

"Hắn không sợ đánh chết ta?"

Tạ quản gia hơi cúi đầu.

"Tiên sinh nói... Nếu thiếu gia không biết quý trọng bản thân, đánh chết... Cũng là xứng đáng."

Bạn đang đọc truyện *Ám Dạ Trầm Luân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 46

Lãnh Tử Diễm xem như là khách quen của tầng hầm Lãnh gia, quen thuộc quẹo vào, cởi áo, tìm một cái giá hành hình còng tay lên.

"Thiếu gia, tiên sinh phân phó năm mươi roi." Kẻ hành hình nhắc nhở như thông lệ.

Lãnh Tử Diễm gật gật đầu.

"Biết."

Tuy biết gia chủ sẽ thông qua camera giám thị quá trình đánh, người hành hình vẫn không dám chọn cái roi thô nhất.

Thiếu gia thường xuyên bị đánh, bất quá đều là mười roi, trừng phạt nhẹ.

Năm mươi roi.... Gia chủ là giận quá hóa điên sao... Đánh kiểu hàng thật giá thật, mười ngày cũng đừng nghĩ xuống giường.

Tiếng roi phá không mà đến, lưng Lãnh Tử Diễm bị thô bạo trút xuống, cơ thể theo bản năng muốn lẩn tránh.

"Một..."

Theo quy củ Lãnh gia, người bị đánh phải báo ra con số.

"Hai..."

"Mười lăm..." Trán Lãnh Tử Diễm liên tục thoát ra mồ hôi lạnh, vừa đếm vừa mắng Dã Kê lưu manh chết toi kia.

"Ngô.... Mười sáu...."

"Mười.... Bảy...."

"Mười tám... A..." Con gà rừng kia sao không chết luôn đi!

"Thiếu gia, muốn nghỉ chút không?"

Lãnh Tử Diễm lắc đầu, mồ hôi chảy vào trong mắt, đầu đón cay cay xót xót.

"Tiếp tục." Đôi môi khô khốc gian nan phun ra hai chữ.

Trên lầu, cùng gia chủ quan sát, Tạ quân gia cau mày, khom người nói.

"Tiên sinh, năm mươi roi.... E rằng hơi quá nặng."

"Còn khí lực nói chuyện, ta thấy là chưa hết toàn lực." Lãnh Thừa Phong tựa đầu trên ghế dựa phía sau. "Gọi điện thoại hỏi, sao lại thế này."

"Tiên sinh..."

"Tạ thúc, người muốn phản kháng ta?"

"Không dám, tiên sinh." Quân gia cúi người càng thấp. "Còn mấy ngày nữa thiếu gia liền phải nhập học, nếu đánh hư..."

"Ta đây nên khoan nhượng cho nó sao, người xem đây là cái gì!" Thanh âm vốn bình lặng đột nhiên trở nên cao vút, Lãnh Thừa Phong đem hộp ném xuống đất.

Tiếng phanh cựa kỳ thanh thúy.

Hai quả kẹp vú chói mắt bật ra, quân gia nhắm mắt, không nỡ nhìn tiếp.

Cái vật dâm tà này, quý tộc xã hội thượng lưu họ ai chưa từng thấy?

Lúc trẻ tuổi y cũng chơi đùa không ít, nhưng tưởng tượng đến có người muốn dùng thứ này trên người thiếu gia, trong lòng y liền co rút một trận, hận không thể tiến lên bắt lấy người nọ bằm thây vạn đoạn.

Nhưng... Vấn đề ở chỗ, nếu thiếu gia không cam tâm tình nguyện... Ai dám làm càn như thế?

"Thân thể đáng khinh của nó, ta trăm đắng ngàn cay giúp nó giấu giếm, nó lại rất giỏi, tình nhân thay đổi một tiếp một, như sợ không ai thao nó, khẩn cấp nhắc mông tiếp cận."

Chắc chắn cũng là bị chọc tức, Lãnh Thừa Phong lời nói thô tục, khua khua tay, vẻ mặt cực kỳ mỗi một.

"Đánh đi, đánh chết đi, ta coi như không có sinh đứa con này."

"Tiên sinh, thiếu gia như vậy, chính hắn cũng không muốn."

Lãnh Thừa Phong cười lạnh liên tục, trên mặt một mảnh sắc đậm.

"Thứ này cũng đem tới bữa tiệc, đây là nó sắp tâm muốn vứt mặt ta đi."

Trên bữa tiệc, Lãnh Thừa Phong không đương trường làm khó dễ, đã là cấp cho mặt mũi.

Nó lại còn dám chống đối y.

Cái gì kêu là xử lý sau?

Hào, y liền xử lý cho nó coi.

Đánh chết cũng đáng đời!

Lãnh Thừa Phong ở Lãnh gia có quyền uy tuyệt đối, lại chỉ có một đứa con Lãnh Tử Diễm, Lãnh Tử Diễm là người thừa kế chính thống nhất.

Nhưng!

Người thừa kế này thích bị nam nhân thao, thích có người chơi mông hắn.... Nếu để cho người khác biết... Hậu quả không thể tưởng tượng nổi!

Mỗi tình nhân của Lãnh Tử Diễm, Lãnh Thừa Phong hoặc là đe dọa hoặc là dụ dỗ, tóm lại không thể để cho bọn họ tiết lộ nửa phần bí mật, y bên này trăm đắng ngàn cay lần qua lần lại, con của y thì được lắm, không chịu nổi cô đơn, tình nhân thay đổi một tiếp một, không thêm âm ỉ với y.

Nó cho rằng mấy đường huynh đệ kia đều là dân ăn chay hâ?

Dù Dã Kê khẳng khái đó là Lãnh Tử Diễm đưa, người ta chẳng lẽ không hoài nghi, chẳng lẽ không tìm hiểu nguồn gốc? Lãnh Tử Diễm nhiều tình nhân như vậy, chung quy vẫn có một số ít lọt lưới không bị nắm trong tay, lỡ như...

Lãnh Thừa Phong càng nghĩ càng phiền, nghiêng răng nghiêng lợi, sắc mặt xanh mét.

"Đánh, đánh mạnh cho ta."

"A.... Ba.... Ba mươi lăm...."

Trên màn hình, Lãnh Tử Diễm kêu một tiếng, lưng cong thành hình vòm, da tróc thịt bong, máu tươi đầm đìa, cực kỳ thê thảm.

Hắn đưa lưng về phía này, không thấy rõ mặt, nhưng cũng biết là trắng bệch như tờ giấy.

Tạ quân gia vánh mắt lập tức đỏ bừng." Tiên sinh, cứ như vậy sao... Thiếu gia biết lỗi rồi."

Dù người hành hình quan tâm thiếu gia hạ thủ lưu tình, nhưng nhiều roi trút xuống như vậy cũng không phải là giải ngứa.

"Biết lỗi?" Lãnh Thừa Phong neho mắt, khoe môi mím lại. "Gọi điện thoại xuống hỏi một chút."

"Dạ, dạ."Tạ quân gia lập tức mở hệ thống nói chuyện tăng hãm, hơi nghẹn ngào. "Thiếu gia..."

"Ân...."

Lãnh Tử Diễm cúi đầu, hắn biết mình cực kỳ chật vật, mặt đầy mồ hôi lạnh, môi cũng cắn đến huyết nhục lẫn lộn, bản thân chật vật như vậy tuyệt đối không cần để phụ thân trên lầu thấy.

"Thiếu gia, tiên sinh nói không đánh nữa...."

"Ta nói như vậy hồi nào?"

Lãnh Thừa Phong lạnh lùng chen vào, ánh mắt dõi về phía màn hình. "Nói cho ta biết, ngồi sai ở đâu?"

Lãnh Tử Diễm thấp giọng nói. "Nghĩ không ra."

Trên tay Lãnh Thừa Phong tức khắc thoát ra gân xanh, chậm rãi, nói hết sức rõ ràng.

"Không vội, nghĩ không ra thì từ từ nghĩ."

"Thiếu gia..."

Sợ gia chủ đánh tiếp, quản gia sốt ruột nhắc nhở. "Cái hộp kia... Người không nên mang đến bữa tiệc."

Là bị Dã Kê cướp ra... Bất quá, Lãnh Tử Diễm vẫn hơi gật đầu khó nhìn ra được.

Lén nhìn gia chủ, thấy đối phương không ngăn cản, quản gia tiếp tục nói.

"Thiếu gia... Người không nên chống đối tiên sinh."

Lãnh Tử Diễm nghĩ nghĩ, tình huống khi đó, nếu không chống đối, phụ thân sẽ hủy cái hộp, kẹp vú là đồ Quân Ngân đưa hấn, sao có thể nói hủy là hủy?

"Thiếu gia...."

Lãnh Tử Diễm lại gật nhẹ đầu.

Quản gia nhẹ nhàng thở ra. "Tiên sinh, ngài xem..."

Lãnh Thừa Phong hai tay đan vào nhau đặt trên đùi, diện vô biểu tình.

"Còn cái này?"

Quản gia quay người lại, khó xử. "Thiếu gia, thứ này người không nên dùng."

Lại càng không nên cho phép người khác dùng ở trên người mình.

Hai giây... Mười giây... Ba mươi giây...

Làm một gia chủ gia tộc, cái phải học đầu tiên chính là khống chế tức giận.

Nhưng đương nhiên, đối mặt với nhi tử không chịu thua kém này, dù cho có là trình độ của Lãnh Thừa Phong cũng sắp sửa hỏng mất.

Thời gian tạm dừng cũng đủ làm Lãnh Thừa Phong từ tức giận đến bạo phát, y đứng mạnh lên, diên cuồng đập bàn rất thất lễ.

"Câm hã? Kéo đầu nó lên cho ta!"

Người hành hình nhận lệnh vịn cằm Lãnh Tử Diễm lên, Lãnh Tử Diễm vùng vẫy lộ ra gương mặt trắng bệch.

Lãnh Thừa Phong ngồi trở lại ghế dựa, lông mày nhíu nhíu.

"Về sau có dùng không?"

Lãnh Tử Diễm trầm lặng, loại trầm lặng đại diện cho chống đối.

Lãnh Thừa Phong nhẹ cười, trong mắt lại là băng hàn lạnh nhạt, miệng phun ra một chữ vô cùng đơn giản.

"Đánh."

Mười lăm roi kế tiếp, từng roi thấu xương, không chút lưu tình, máu loãng theo lưng chảy trên mặt đất, nhìn thấy ghê người.

Khó khăn lắm mới đánh xong, người hành hình mồ hôi ướt đẫm, Lãnh Tử Diễm lại không ra dáng người, tóc ướt dính bết lại, miệng phun ra hơi thở vừa chậm vừa yếu.

Ngoại trừ đầu một mực cúi, hai chân cùng cột sống hấn đều thẳng tắp, nhìn lại có mỹ cảm thâm thiết như tượng điêu khắc.

Lãnh Thừa Phong cắn cắn môi.

"Dẫn tới."

Toàn thể mọi người thở ra, lập tức có hai người giúp Lãnh Từ Diễm gỡ còng tay, cẩn thận đỡ hấn dậy.

Lãnh gia tổng cộng có bốn tầng, thư phòng Lãnh Thừa Phong ở tầng đình, hai người dìu Lãnh Từ Diễm một đống hýống lên trên, ngời hàu ời ngang qua liếc nhìn, lại vội vàng cúi đầu, âm thầm suy nghĩ tại sao thiếu gia lại bị đánh.

Thư phòng trang trí đơn giản, phong cách cổ điển, đẩy cửa vào, cảm giác áp bách đập vào mặt.

Lãnh Từ Diễm ngồi xuống ghế mềm Tạ quân gia đưa qua, nhìn thẳng phụ thân hấn không chớp mắt.

Lãnh Thừa Phong hừ một tiếng.

"Đau không?"

"Không đau."

Lãnh Thừa Phong mày nhếch một cái. "Chê ta chưa đánh đủ?"

Lãnh Từ Diễm nuốt nước miếng xuống. "Không sai biệt lắm... Đủ rồi."

Hấn cũng không phải người sắt, sao có thể không đau? Lưng vừa rát vừa nóng, đau muốn chết.

"Đánh sao cũng không nghe lời, ta còn cho rằng ngươi không biết đau."

Lãnh Thừa Phong liếc mắt, ngoại trừ Tạ quân gia, những người khác đều lui ra ngoài.

"Ngươi năm nay bao nhiêu?"

"Hai mươi."

Lãnh Thừa Phong cười lạnh. "Lúc Quân Ngân hai mươi tuổi thì làm cái gì?"

"Tiếp nhận chức vị gia chủ."

"Ngươi hai mươi tuổi thì làm cái gì?"

Lãnh Từ Diễm không trả lời, Lãnh Thừa Phong giúp hấn nói.

"Ngươi bận rộn để nam nhân thao."

Thao hấn chính là Quân Ngân... Đương nhiên lời này Lãnh Từ Diễm không dám nói, nói ra không khác gì thêm dầu vô lửa, phụ thân đánh hấn là chuyện nhỏ, làm khó dễ Quân Ngân mới là chuyện lớn.

Lãnh Thừa Phong xoa xoa mi tâm.

"Ta cũng không hy vọng ngươi có thể ưu tú như Quân Ngân, nhưng ngươi ít ra phải không thua Lãng Diệp."

Lãnh Từ Diễm nhấc mắt, hơi nhếch môi.

"Hấn có cái gì hảo?"

"Ngươi nói không biết ngược!" Lãnh Thừa Phong lại giận đến đập bàn. "Hắc Hổ Tướng quân Ngọc Hoàn đế quốc không phải là bị hấn một súng bắn nứt đầu?"

Ngọc Hoàn đế quốc cùng vương quốc Thần Vũ vẫn ở vào trạng thái đối địch, tiền tuyến thường có xung đột.

Ngọc Hoàn đế quốc có ba vị danh tướng, Hồng Sur, Hắc Hổ, Bách Điều, hai tháng trước, binh đoàn năm của Thần Vũ bao vây binh đoàn hai Hắc Hổ dẫn đầu, trong lúc đột phá vòng vây, Hắc Hổ Tướng quân bị giết trước mặt mọi người.

Mà nổ súng giết Hắc Hổ đúng là Lãng Diệp.

Việc này làm dấy lên một cơn sóng trong Thần Vũ, quốc dân liên tiếp tặng bức Lãng gia, khen ngợi Lãng gia đại đại anh kiệt.

Lãnh Từ Diễm nhớ có một lần Lãng Diệp rất khó ưa gọi điện thoại khoe khoang với hấn, đơn giản chính là y uy phong cỡ nào, chiến dịch kia lại khó khăn ra sao.

Nói không hăm mộ là giả, ở Trường quân đội học năm năm, ai không muốn kiến công lập nghiệp?

Thuật bắn súng của Lãnh Tử Diễm tinh chuẩn hơn Lăng Diệp, điểm ấy hẳn không chút nghi ngờ, nếu mình có thể lên chiến trường, công trạng tuyệt đối không ít hơn Lăng Diệp.

Máu chốt ở chỗ, từ khi Lăng gia cầm quyền, Quân bộ liền đóng cửa với Quân gia cùng Lãnh gia, dù hai nhà đem rất nhiều con cháu, thậm chí ngay cả người thừa kế cũng đưa vào Trường quân đội, số người tốt nghiệp vào Quân bộ lại ít ỏi chẳng có bao nhiêu, mặc dù được vào cũng là công việc giấy tờ lĩnh tinh, căn bản đừng nghĩ tới chuyện ra tiền tuyến.

Khi Lãnh Tử Diễm đã từ Trường quân đội chuyển tới Học viện Hoàng gia, rất có thể cả đời cũng không thể cảm nhận được cái loại nhiệt huyết cùng sức sôi kia, với Lăng Diệp khoe khoang trực tiếp hâm mộ sinh ghen tị, ghen tị sinh hận, nhanh chóng thẳng thắn cắt điện thoại, mặc người kia kêu nỏ máy cũng không tiếp.

Phụ thân mắng mình kém cỏi không sao, vấn đề là tại sao phải so với Lăng Diệp?

"Lăng Diệp chính là bản lĩnh hảo, đầu óc chưa hẳn hảo."

"Nếu không hảo cũng hảo hơn người." Lãnh Thừa Phong châm biếm nói. "Ít ra sẽ không đem cái quý kẹp vú tới bữa tiệc làm mất thể diện."

Lãnh Tử Diễm cúi đầu, không hé răng.

Lãnh Thừa Phong mệt mỏi.

"Là ai đưa?" Y muốn bóp chết người đó.

"Người không biết." Lãnh Tử Diễm trả lời cẩn thận.

"Không biết có thể tra."

"Lăng Diệp...." Lãnh Tử Diễm mặt không đổi sắc, tim không thành thịch. "Hôm qua mời ta xem phim."

Mất thấy ly trà bay đến, Lãnh Tử Diễm không dám trốn, nện lên trán thô bạo.

Phanh.

"Thiếu gia...."

Gia chủ không đau lòng, quân gia y là giữ thiếu gia từ nhỏ đến lớn, chính là đau lòng không chịu được, Tạ quân gia đứng tại chỗ, khuyên ai cũng không được, hai phụ tử đều tính tình quật cường, ai sẽ nghe y khuyên.

Lãnh Tử Diễm sờ trán, lòng bàn tay toàn là máu.

"Khi nào đưa ta cái hộp?"

Phanh.

Lần này quăng tới chính là ống đựng bút.

Lãnh Thừa Phong giận không thể nén.

"Người cái thứ không có tiền đồ, liền mặc cho Lăng Diệp chà đạp?"

"Tiên sinh... Đừng..."

Mất thấy Lãnh Thừa Phong còn muốn đi lấy ra chai rượu trong tủ rượu, Tạ quân gia hồn cũng bị dọa rớt.

"Tiên sinh, thiếu gia cùng Lăng công tử qua lại thân thiết chưa hẳn là chuyện không tốt..."

Cánh tay mở tủ rượu ra bỗng nhiên ngừng giữa không trung, Lãnh Thừa Phong quay đầu lại, lạnh lùng nói.

"Người ban nãy nói cái gì?"

Tạ quân gia ấp úng.

"Ta nói... Lăng công tử kỳ thực không tồi..."

"Tạ thúc, ta sinh chính là nam, không phải nữ." Câu này của Lãnh Thừa Phong thật sự bình lặng, nhưng mọi người có thể nghe ra tức giận băng sương kèm theo. "Cho dù là nữ, Lãnh Thừa Phong ta cũng sẽ không bán nữ cầu vinh!"

"Tiên sinh, ta không phải ý này." Tạ quân gia kiên trì nói. "Nếu thiếu gia cùng Lăng công tử lưỡng tình tương duyệt..."

"Cầm miệng!"

Lãnh Thừa Phong chậm rãi đi đến trước mặt Lãnh Tử Diễm, vận cầm hất lên, trên cao nhìn xuống.

"Người gọi điện thoại nói là ở cùng Quân Ngân, ta mới yên tâm để người ở bên ngoài không trở về nhà, sao lại leo tới đồi Lăng Diệp?"

"Lăng Diệp gọi điện thoại bảo ta ra ngoài."

Ba. Cái tát vang dội không chút lưu tình.

"Mông thiếu thao?"

Lãnh Tử Diễm mím môi dưới.

"Không."

"Không thiếu thao hất gọi người ra người liền ra? Thứ hất đưa người người liền chụp lấy? Có phải hất bảo người mang lên người còn phải biểu diễn cho hất xem?"

Lãnh Tử Diễm khép hờ mắt, cái tát liệu trước lại không rơi xuống.

Có lẽ là phụ thân nhìn hất một mặt ngũ nhan lục sắc thật là đáng thương, hoặc có lẽ là phụ thân tức giận đến không muốn đánh hất nữa.

Tóm lại, phụ thân buông cầm hất ra, trở lại trước bàn, mở ngăn kéo ra, ném một xấp ảnh vào mặt hất.

"Tự xem!"

Lãnh Tử Diễm xoay người nhặt ảnh lên, đồng tử từng chút to ra.

Hất lật ảnh rất nhanh, kinh ngạc nhìn phụ thân.

"Đây là... Lăng tướng quân?"

Nam nhân từ người biến thành dã thú trên tấm ảnh kia... Không phải Lăng tướng quân vững vàng nắm Quân bộ trong tay hai mươi mấy năm nay thì là ai nữa?

"Bức ảnh tuyệt đối chân thật, không nửa phần giả dối. Ngón tay Lãnh Thừa Phong gõ nhẹ trên đùi. "Lăng gia toàn là thú nhân, Lăng tướng quân, Vương hậu, hai vị điện hạ, Lăng Diệp cùng Dã Kê cũng vậy!"

Vừa nói chữ thú nhân, mới nghe lần đầu nghe thấy.

Lãnh Tử Diễm kinh ngạc rất lâu, vẫn không hồi thần được, nhất là không thể tiếp nhận sự thật Lăng Diệp là thú nhân.

Sức chiến đấu khủng khiếp đến kinh người của Lăng Diệp, Lãnh Tử Diễm vẫn cho rằng y là giải phẫu cải tạo gen linh tinh, sao lại... Là thú nhân?

"Nữ nhân này..."

"Mẹ Dã Kê."

Lãnh Tử Diễm ngẩng đầu. "Dã Kê biết?"

"Hôm nay vừa mới biết."

Nhìn từ bức ảnh, Lăng tướng quân hất là lâm vào trạng thái cuồng bạo, nữ nhân kia có thể sống sót qua là một kỳ tích, sống sót rồi còn sinh hạ Dã Kê lại là một kỳ tích nữa.

"Lúc sinh Dã Kê, nữ nhân này băng huyết chết, Dã Kê bị người Lăng phủ ôm đi ném vào Hắc Phố."

"Lăng tướng quân làm?"

"Cũng có thể là Lăng phu nhân." Lãnh Thừa Phong dừng một chút. "Bất quá, chuyện Lăng gia âm thầm bảo hộ Dã Kê cũng là sự thật, nếu không ta cũng sẽ không có được những bức ảnh đó lâu như vậy rồi còn chưa tìm ra Dã Kê."

"Nếu Dã Kê là đệ đệ Lăng Diệp, người đem hất mang về Lăng gia làm gì?"

"Hừ... Ngu xuẩn!"

Lãnh Tử Diễm nghĩ nghĩ, liền hiểu được ý đồ của phụ thân, nhưng... Dã Kê sẽ bênh vực Lãnh gia?

"Phụ thân." Lãnh Tử Diễm ăn ngay nói thật. "Ta thấy Dã Kê tựa hồ không thể nào ngã về phía ngươi."

Khỏe miệng Lãnh Thừa Phong vừa kéo, trong đầu lập tức hiện ra cuộc đối thoại cùng Dã Kê buổi sáng.

"Lãnh tiên sinh, chỉ cần ngươi đem đại ca cho ta, ta cam đoan đối với Lãnh gia các ngươi toàn tâm toàn ý."

Dã Kê kia bộ dạng cà lơ phát phơ đặc biệt thiếu đánh, Lãnh Thừa Phong cười đến không chút nhiệt độ.

"Một khi đã như vậy, ta thấy cất ngươi thành khúc đi làm thí nghiệm vẫn rất hảo!"

"Ai, phụ thân, người nhà với nhau nói cái gì cất khúc, thật khó nghe!"

Dã Kê lập tức thấy gió ngà theo, gọi "phụ thân" đến trôi chảy.

Hừ, lưu manh chính là lưu manh, không có cốt khí!

"Ngươi cũng thấy đấy, Lăng Diệp là thú nhân, sớm hay muộn hẳn cũng sẽ biến thành như phụ thân hẳn vậy.... Ngươi muốn như nữ nhân này, bị một con dã thú dè xuông rồi thao?" Lãnh Thừa Phong gần từng tiếng, chậm rãi nói. "Về sau... Nhìn thấy Lăng Diệp, tránh xa được chừng nào thì tốt chừng đó, hiểu chưa?"

"Cái... Hộp..."

"Hộp hộp, trong lòng ngươi cũng chỉ có hộp, ban nãy ta nói đều là gió thoảng bên tai?"

Lãnh Tử Diễm lại cúi đầu không hé răng.

"Cút, cút ra ngoài!"

Lãnh Tử Diễm trầm mặc đem ảnh đặt lại trên bàn, nhặt hai cái kẹp vú roi trên đất cất vào hộp.

Cho đến lúc hẳn ra cửa phòng, Lãnh Thừa Phong cũng không nhìn hẳn lấy một cái.

Hai phụ tử tranh đấu vô số lần, thỉnh thoảng Lãnh Tử Diễm sẽ nhượng bộ, nhưng đại bộ phận tình huống, là Lãnh Thừa Phong hết cách.

Lãnh Thừa Phong chỉ có một nhi tử này, ngoài miệng nói gay gắt đến đâu, cũng không thể thật sự đánh chết, huống hồ đánh chết... Y cũng không nỡ.

Đánh không nghe, mắng không nghe, cuối cùng luôn quay về điểm xuất phát.

"Ta sao lại sinh ra nó?" Lãnh Thừa Phong nghĩ không ra.

"Tiên sinh, thiếu gia không phải cố ý muốn chọc giận ngài?"

"Không phải cố ý, là cố sức..." Lãnh Thừa Phong nhắm mắt lại. "Khi nào ta tức chết đi, khi đó nó mới vui được."

"Tiên sinh..."

"Tạ thúc, ngươi trước tiên ra ngoài, ta cần một mình yên tĩnh."

"Dạ, tiên sinh."

Thư phòng trống trải an tĩnh lại, Lãnh Thừa Phong xoa xoa mi tâm, mỗi một không kiềm được.

Y đẩy ghế dựa, từ trong giá sách rút ra một quyển sách.

Trên bìa sách có hai hàng chữ....

Cha mẹ cần đọc -- Làm thế nào dạy dỗ con mình cho tốt.

Quyển sách này Lãnh Thừa Phong đã mua rất lâu, nhưng vẫn chưa lật quá mười trang.

Theo như cách thức trong đó, Lãnh Thừa Phong một trăm lần không đồng ý.

Cái gì muốn cho con cái biết mình quan tâm nó, phải đi vào thế giới nội tâm đứa trẻ, phải mỉm cười với đứa trẻ...

Quan tâm? Sinh hoạt cá nhân của nhi tử, y vẫn điều tra chặt chẽ, chẳng lẽ còn không đủ quan tâm?

Đi vào thế giới nội tâm? Lãnh Tử Diễm còn muốn lạnh hơn y, làm sao đi vào được?

Mim cười... Nếu một ngày nào đó y chào đón Lãnh Tử Diễm với khuôn mặt tươi cười, Lãnh Tử Diễm sẽ sợ tới mức run rẩy đó chứ?

Lãnh Thừa Phong lật về trang mở đầu, cân nhắc một ngày nào đó hẹn gặp người này thử xem?

Bạn đang đọc truyện *Ám Dạ Trầm Luân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47

Phát tay cự tuyệt người hầu diu đỡ, Lãnh Tử Diễm xuống lầu, đi đứng cực kỳ gian nan.

Đêm đã khuya, phụ thân không ra lệnh chữa trị cho mình, đó chính là muốn mặc hần đau đớn cả đêm.

Nhét hộp xuống tầng dưới chót tủ quần áo, bảo đảm tuyệt đối không sai sót, Lãnh Tử Diễm mới cẩn thận lấy thuốc mỡ và băng vải ra.

Vết roi sau lưng, xuất sức của chín trâu hai hổ cũng không cách nào bôi thuốc, ném thuốc mỡ xuống, cam chịu nằm sấp trên giường.

Tích --

Màn hình di động sáng.

Lăng Diệp: còn sống?

Lãnh Tử Diễm lạnh mặt, đáp hai chữ: chưa chết.

Tức khắc, tin nhắn lại tới nữa: ừ, vậy là tốt rồi.

Tốt cái rắm!

Lãnh Tử Diễm nghiêng răng nghiêng lợi, mồ hôi lạnh lại xông ra trên trán, hần há miệng thở, trở điện thoại, phát hiện có cuộc gọi nhờ của Quân Ngân.

Mọi người trên yến hội làm bộ như không thấy cái hộp, sau đó nhất định mang ra làm trò cười, chỉ là Lãnh Tử Diễm không ngờ việc này liền truyền tới tai Lăng Diệp cùng Quân Ngân nhanh như vậy.

Hần thanh âm hữu khí vô lực, căn bản không dám gọi điện thoại cho Quân Ngân, chỉ run tay phát một tin nhắn: vừa tắm rửa xong, đang muốn ngủ.

Quân Ngân: người không có việc gì?

Lãnh Tử Diễm: phụ thân có chút tức giận, bắt quá cũng được, tùy tiện đánh mấy roi.

Quân Ngân:... .. Ta muốn đến xem người.

Lãnh Tử Diễm từ từ nhồm dậy, lập tức cẩn thận đau đớn ngã lại, vươn tay lau mồ hôi trên trán: người mà đến rồi, phụ thân sẽ đánh chết ta luôn.

Tuy hần rất muốn Quân Ngân đến, ít ra cũng giúp hần bôi thuốc.

Quân Ngân: Lãnh bá phụ biết là ta?

Lãnh Tử Diễm: ta đổ cho Lăng Diệp.

Di động thật lâu cũng chưa phản ứng, lâu đến mức Lãnh Tử Diễm cho rằng Quân Ngân đã ngủ.

Rốt cuộc, tin nhắn của Quân Ngân rề rà chậm chạp đến: vậy người hảo hảo nghỉ ngơi.

Màn hình di động màu lam âm u chiếu sáng gương mặt Lãnh Tử Diễm một mảnh trầm tĩnh, hần lướt phím, chậm rãi trả lời: ừ, ngủ ngon.

Lãnh Tử Diễm đau đến sau nửa đêm mới ngủ được, nhưng cái hần không biết chính là, có người còn thảm hại hơn hần.

Người này chính là Lăng Diệp.

Mất thấy sắp khai giảng, Lăng Diệp vừa nghĩ đến Lãnh Tử Diễm từ Trường quân đội chuyển tới Học viện Hoàng gia liền một trận bực bội.

Nam nhân dân đảng kia nếu không có y bên cạnh quân giáo, còn không nháo ngất trời?

Huống chi trước kia không giống bây giờ, trước kia không có Quân Ngân, Lăng Diệp y trong lòng Lãnh Từ Diễm tốt xấu gì cũng tính là người quen, bây giờ có Quân Ngân rồi, Lãnh Từ Diễm sợ là liếc y cũng không thêm.

Lăng Diệp quyết đoán gõ cửa thư phòng Tướng quân.

"Phụ thân, ta muốn chuyển trường."

Tướng quân ngẩn người, chậm chạp châm thuốc.

"Lý do?"

Hơn một ngàn năm trước, vương quốc Thần Vũ tách khỏi Ngọc Hoàn để quốc, tự thành lập một quốc gia, Trường quân đội quý tộc Đế quốc là công trình trước phân tách, vẫn tiếp tục sử dụng tên đế quốc.

Tính theo niên đại, Trường quân đội còn muốn lâu đời hơn lịch sử vương quốc Thần Vũ.

Bất kể là quý tộc thượng đẳng hay quý tộc hạ đẳng, đều lấy việc vào học Trường quân đội là quang vinh, hơn nữa, hai nước chiến tranh liên tục, quốc gia trọng võ khinh văn, Học viện Hoàng gia lấy bồi dưỡng chính khách cùng thương nhân làm trọng tâm, vốn không được ngưỡng mộ như Trường quân đội.

Làm con trai Tướng quân, không học Trường quân đội đi học Học viện Hoàng gia, vô luận thế nào cũng không sao nói nổi.

Lăng Diệp gục đầu xuống. "Ta không thích đánh giặc."

Tướng quân cười lạnh. "Trên chiến trường người không phải giết người rất hăng hái?"

Lăng Diệp thấp giọng nói. "Buổi tối sẽ gặp ác mộng."

Tướng quân bắn đóm lửa tàn thuốc xuống. "Ta cần lý do thật sự."

"Lãnh Từ Diễm ở bên đó."

Ánh mắt Tướng quân từng chút chuyển qua, gãi nheo mắt, con ngươi hẹp dài lóe ra hào quang lãnh liệt.

"Người... Vẫn còn thích hắn?"

Lăng Diệp kiên định gật đầu.

Tướng quân hỏi thật sự bình lặng. "Hắn hảo ở chỗ nào?"

Người kia... Một chút cũng không hảo.

Mất cao hơn đầu, không coi ai ra gì.

Tính tình thối đến vô pháp vô thiên, ý vào chuyện mình thích hắn, cả ngày cứ lên mặt, từ ngữ keo kiệt như giữ vàng, giống như nhiều hơn hai chữ sẽ làm chết người.

Những thứ đó cũng vẫn hảo, y là hùng thú, nhường nhịn thú của mình hắn là chuyện nên làm.

Nhưng---

Thú thú này không chỉ không nghe lời, còn dám loạn phóng đảng, chưa từng nghĩ tới chuyện nên vì y thủ thân như ngọc.

Nhưng dù thế... Y vẫn thích hắn.

Y mỗi ngày đều muốn thấy người kia, muốn cùng hắn trò chuyện, càng muốn hôn môi.

"Thật sự không phải hắn thì không được?"

Hùng thú chung tình như Lăng Diệp, trong thú tộc trăm năm cũng khó kiếm ra một người, Lăng tướng quân vô luận thế nào cũng nghĩ không ra tại sao nhitử của mình sẽ lại như vậy.

Lăng Diệp lại gật đầu.

Tướng quân nhẹ kéo khóe miệng, lộ ra một biểu tình tuyệt đối không thể gọi là cười.

"Ba trăm roi, đánh xong nói sau."

Lãnh Thừa Phong làm việc bạo ngược, mỗi lần đánh Lãnh Từ Diễm, ra mệnh lệnh đến thẳng thần, trong lòng lại vẫn phải do dự mấy phần.

Lăng tướng quân thì bất đồng, nói đánh là đánh, nửa phần cũng sẽ không mập mờ.

Lăng Diệp phản kháng già, thứ phản kháng chính là uy nghiêm cha mẹ mình!

Lăng gia đánh công tử, roi dùng là roi sắt, quăng chát chát, đương trường bão máu.

Lăng Diệp cũng kiên cường, đánh xong ba trăm roi, cổ họng không có một tiếng, chỉ là cả môi rách mướt, thảm trạng so với Lãnh thiếu gia, tuyệt đối chỉ có hơn chứ không có kém.

Lăng tướng quân diện vô biểu tình đá đá Lăng Diệp như bãi máu nhuộm trên đất.

"Còn muốn chuyển không?"

"Chuyển..."

Tiếng nói vỡ vụn, âm tiết lại hết sức rõ ràng, biểu hiện quyết tâm không thể dao động.

Cũng không thèm nhìn tới nhi tử, Tướng quân đại nhân xoay người liền đi.

"Nhốt lại!"

"Dạ, Tướng quân."

Lãnh thiếu gia bị đánh, tốt xấu gì cũng có giường ngủ, Lăng Diệp là trực tiếp bị nhốt trong lồng sắt.

Đau hôn mê mấy phút, tỉnh lại, từ túi quần khây khẩy di động, vừa nhìn đã sắp hai giờ.

Sự kiện "cái hộp" tại yến hội Lãnh gia vô thanh vô tức truyền ra, Lăng Diệp chú ý chặt chẽ Lãnh Từ Diễm đương nhiên biết tin sớm nhất.

Mật báo là nói thế này: Lãnh thiếu gia, Lãnh Từ Diễm muốn làm đệ đệ hần.

Mày Lăng Diệp hung tợn nhăn lại, không để ý nóng rát trên lưng, lập tức quay số gọi qua.

Sau khi làm rõ ràng sự tình, mày nhăn càng chặt.

Người khác có lẽ thật sự nghĩ rằng cái hộp là Lãnh Từ Diễm đưa cho Dã Kê, Lăng Diệp lại không cho là như vậy.

Cái hộp kia nhất định là Quân Ngân đưa!

Hơn nữa, Lãnh Từ Diễm chống đối Lãnh phụ, cái gọi là "xử lý sau", ý là nói cái hộp người đừng chạm vào, sau đó muốn phạt ta thế nào tùy ý người.

Chết tiệt, nam nhân không biết tốt xấu kia, da ngựa hay sao?

Còn tùy ý phụ thân hần xử phạt.

Đánh cho tàn phế thì làm sao hả?

Ngay sau đó, Lăng Diệp liền ghé sát trong lồng sắt, vừa đau đến cắn răng cắn lợi, vừa ân cần thăm hỏi Lãnh thiếu gia có khoẻ hay không.

Kỳ thực, y càng muốn nói với hần ---- Lãnh Từ Diễm, ta vì chuyển trường bị ba ta đánh.

Bất quá cũng biết, Lãnh thiếu gia phản ứng đầu tiên là cười nhạo, phản ứng thứ hai là nắn một chặp, phản ứng thứ ba là bảo y cút xa một chút.

Hừ, thư thú không đem y để vào mắt này, sớm hay muộn cũng có một ngày phải cho hần ghé sát trên mặt đất đem mông nhếch lên.

Đánh xong một chữ cuối cùng, xác nhận đã gửi, Lăng Diệp rốt cuộc chống chịu không được, mê man bất tỉnh.

Y làm một giấc mộng.

Mơ thấy y và Lãnh Từ Diễm cùng nhau cười ngửa, cười cười liền lăn trên cỏ, y áp lên Lãnh Từ Diễm, tiếp cận, chọc lên môi hần.

Thật khó thấy, người kia không né tránh, ngược lại ngẩng cổ lên nghênh hợp y.

Trong nháy mắt kia, y cảm thấy bầu trời rực rỡ đến không giới hạn.

"Lãnh Từ Diễm, cho ta...." Thanh âm trầm thấp hoa lệ nói ra dục vọng nồng đặc.

Người kia cong môi lên, cười nhẹ, mở chân ra, vuốt ve thắt lưng y, tư thái chậm rãi, cực kỳ trêu người.

Y gầm nhẹ một tiếng, vuron tay nắm quần hần xé rách, tới gần nhục huyết đỏ tươi, đang chuẩn bị tiến thẳng vào.

Người dưới thân bỗng nhiên phát ra tiếng thét chói tai kinh hãi đến tận cùng....

"Thú... Cút ngay!"

Lăng Diệp run cầm cập, tỉnh lại.

Tàng hàm tối tăm ngột ngạt, lồng sắt thanh sắc tàn khốc mà băng lãnh.

Không có thân thể ấm áp, càng không có mị hoặc câu môi nhợt nhạt.

Y chậm chạp phun ra một ngụm khí, muốn người kia chủ động vênh móng đã đủ khó, muốn hần tiếp nhận thú hình của mình... Ngô, thú hình của mình không chỉ tuần mỹ mà còn uy mãnh, tại sao nhân loại họ phải kỳ thị?

Cửa sắt kết một tiếng mở ra.

"Có chuyện, ta cần phải nói cho ngươi."

Lăng tướng quân giọng điệu bình lặng, uy nghiêm trong lời nói lại không người dám nghi ngờ.

"Thư thú của ngươi đã được chọn."

Lăng Diệp đột nhiên mở mắt ra, cắn môi dưới.

"Khi nào?"

"Vừa rồi..."

"Ai?" Y muốn đem nó xé nát.

"Hoàng Ảnh."

"Không quen..." Lăng Diệp không nhận.

"Hồi nhỏ không phải còn chơi rất hảo sao, trưởng thành liền không quen?"

Tướng quân đại nhân ngồi xổm xuống, vỗ đỉnh đầu Lăng Diệp, không chút để ý vuốt ve tóc y.

"Kỳ thực ngươi già rồi không biết cũng không sao, dù sao hần nhất định phải là đệ nhất phu nhân của ngươi."

"Nếu ta nhớ không lầm, hần chỉ thức tỉnh sơ bộ."

Theo quy củ trong tộc, mỗi đời, người mạnh nhất sẽ là Thiếu chủ.

Đệ nhất phu nhân của Thiếu chủ có thể là nam, có thể là nữ, nhưng phải sau khi thú tính hoàn toàn thức tỉnh mới có thể thụ phục, như vậy mới cam đoan ghen đời kế tiếp tuyệt đối tốt đẹp.

"Không sao... Nhanh thôi... Chờ hần hoàn thành thú hóa, ta liền an bài các ngươi giao phối."

"Ta cự tuyệt!" Lăng Diệp hất tay phụ thân ra. "Ta không làm được."

Tướng quân đại nhân đứng lên, bóng dáng cao lớn bao phủ trên đỉnh đầu.

"Không làm được cũng phải làm."

"Ta muốn đối thoại với tộc trưởng."

"Tộc trưởng nói, nếu ngươi cố ý muốn chung tình với một nhân loại, vị trí Thiếu chủ... Đổi người khác đến ngồi cũng không có việc gì."

Lăng Diệp cười lạnh.

"Ta lại muốn xem, một thể hệ này của chúng ta, ai có bản lĩnh can thẳng ta?"

Tiểu hài tử trong tộc lúc sinh ra đều tiến hành so gien, thế hệ này, không có bất cứ ai có gien trội hơn Lăng Diệp, mà sự thật cũng chứng minh, Lăng Diệp thú tính hoàn toàn thức tỉnh, không người nào có thể chống cự.

Bất quá ---- sự tình chung quy có ngoại lệ.

Chẳng hạn như, đứa trẻ từ nhỏ liền bị Lăng tướng quân ném vào Hắc Phổ kia.

Số nam nữ Lăng tướng quân thương qua nhiều không kể xiết, dùng thú thân thương lại ít ỏi không có bao nhiêu, một khi dùng thú hình, tiêu biểu cho việc đánh dấu hiệu kẻ thù phục trên thú thú, hơn nữa, thú thú rất có thể vì vậy mà mang thai.

Dù vẫn cẩn thận, Lăng tướng quân vẫn trước ngựa lơ chân, Dã Kê chính là Lăng tướng quân lưu lại cho mẫu thân Dã Kê sau khi cuồng loạn.

Tướng quân không phải tộc trưởng, không cần tuân thủ quy củ hài tử chỉ có thể từ đệ nhất phu nhân sinh ra, huống chi Dã Kê này nhân thú tạp giao xảy ra đột biến gien, gien sau đột biến hơn Lăng Diệp một bậc. Dã Kê sau khi sinh ra, Tướng quân lập tức muốn đem hẳn tiếp về Lăng gia. Nhưng là thú thú nguyên phối của Tướng quân, Lăng phu nhân đưa ra yêu cầu của nàng: đứa trẻ kia không thể lớn lên ở Lăng gia.

Cứ như vậy, Lăng Diệp một lòng cho rằng mình ưu đẳng nhất cũng không biết rằng trong góc Hắc Phổ âm u, y có một đệ đệ lặng lẽ lớn dần, rất có thể một ngày nào đó sau này lên cần đứt cổ y.

Lăng tướng quân cười đến ý vị sâu xa.

"Lăng Diệp, không nên quá cuồng ngạo."

"Phụ thân... Có ý gì?"

Tướng quân đại nhân không trả lời, gã xoay người đi khỏi lồng sắt, chỉ chừa một bóng lưng cho Lăng Diệp.

Gã nghĩ, nhi tử này thiếu đả kích, chờ y rõ ràng ném được tư vị khuất nhục, sẽ hiểu rõ thế giới này cũng không phải xoay quanh y.

Các trưởng lão có thể chọn y làm Thiếu chủ, cũng có thể tước đi quyền Thiếu chủ của y.

Đến lúc đó gã lại muốn xem, Lăng Diệp là tiếp nhận Hoàng Ảnh hay đem thú thú hợp ý mình hiến cho người khác như một cống phẩm.

Dã Kê được Lăng tướng quân ký thác kỳ vọng lúc này giống như một con cún lớn đang kinh hãi.

"Bảo bối, ta sai rồi... Ta không nên lấy cái hộp của người..."

Tối hôm qua uống không ít rượu, Dã Kê nằm xuống liền ngủ, trong mắt y, chuyện trên yến hội đó cũng chỉ to cỡ hạt mè, nhiều nhất bị người cười châm biếm, không ngờ Lãnh Tử Diễm sẽ vì vậy mà bị phạt.

Buổi sáng thức dậy đang muốn ăn điểm tâm, lại nghe một đám người hầu ở đó nói thiếu gia bị đánh, đầu cũng là máu chảy.

Dã Kê cả kinh điểm tâm ghen ở cổ họng, lòng như lửa đốt đẩy cửa phòng Lãnh Tử Diễm ra.

Lãnh Tử Diễm ghé sát trên giường, phần lưng không được chữa trị huyết nhục lẫn lộn, nhìn thấy ghé người.

"Người tới, mẹ nó, người mau tới!"

Bác sĩ Lãnh gia sau khi được gia chủ cho phép nhanh chóng đem thiếu gia mang vào phòng chữa bệnh.

Lúc ấy, Lãnh Tử Diễm đã bắt đầu sốt cao, cả người thần trí không rõ, mơ mơ hồ hồ thấy bóng dáng Dã Kê trước mặt lung lay, nhin không được một cái tát vung lên mặt y.

"Người... Lăn đi."

"Đại ca, chúng ta trước tiên trị thương, trị xong ta lăn cho người xem."

"Đều tại người, đều là lỗi của người."

Người hầu đi ngang qua thấy nhị thiếu gia tự tát mặt mình, nhin không được âm thầm đau lòng, gương mặt thanh tú như vậy lại tát đến vừa đỏ vừa sưng, thật đáng tiếc!

Khó khăn lắm mới chờ được mấy bác sĩ giúp Lãnh Tử Diễm xử lý xong thương khâu, Dã Kê canh giữ bên giường sống chết không chịu đi.

Cô giúp việc đưa cơm đến y cũng không ăn.

"Đại ca như vậy, ta sao còn nuốt nổi."

"Nhị thiếu gia, người đối với thiếu gia thật tốt."

Các cô giúp việc cảm động đến hồ đồ.

Khua khua tay đuổi cô giúp việc hảo tâm ra, Dã Kê lại bắt đầu lặp đi lặp lại nhắc mãi.

"Ta sai rồi, ta không phải cố ý...."

"Không phải cố ý... Cái hộp sẽ rơi xuống?" Lãnh Tử Diễm nghiêng răng nghiêng lợi.

"Bảo bối... Người tình?"

Dã Kê sờ trên trán Lãnh Tử Diễm, phát hiện vẫn rất nóng, trên trán bảo bối chắc chắn có bị đánh qua, kéo ra một vết máu... Vậy mà Lãnh Thừa Phong cũng hạ thủ cho được!

"Hộp sao lại rơi xuống?" Thanh âm trầm đục, ngữ điệu băng lãnh.

"Ta..."

"Nói!"

"Lãnh Thiếu Mục lấy khủy tay đỡ ta."

Lãnh Tử Diễm không tin.

"Ta đoạt cũng không được, hấn chạm một cái liền rút?"

"Bảo bối... Lúc người đoạt, ta trận địa sẵn sàng nghênh đón quân địch, lúc hấn đỡ... " Dã Kê cười gượng nói. "Ta thấy người đi, vẫn lên nhìn người, nếu không sao lại bị hấn thừa cơ mà vào?"

Lãnh Tử Diễm khòe miệng giật giật.

"Bảo bối, người tha thứ cho ta đi."

"Bảo bối... Bảo bối... Bảo bối..."

Mắt thấy Lãnh Tử Diễm muốn cầm lấy bình hoa bên giường, Dã Kê vội vàng bắt lấy tay hấn.

"Bảo bối, thương, thương..."

Còn chưa nói xong, băng vải sau lưng lập tức nhiễm máu, Lãnh Tử Diễm môi run rẩy, cũng không biết là tức giận hay đau đớn.

Nghĩ hấn thân hình cao lớn như thế, bị một gia hỏa nhỏ hơn hấn gọi bảo bối... Không ghê tởm hay sao?

Đôi mắt đen kịch nháy mắt lạnh như băng thạch.

"Gọi bấy nữa, ta cắt lưỡi người xuống, nói được thì làm được!"

Dã Kê trong lòng run rẩy.

Mẹ nó, toàn gia đều thích uy hiếp người ta.

Già muốn đem y cắt khúc, nhỏ muốn cắt lưỡi y.

Nếu không phải bảo bối rất hợp khẩu vị, y còn ỷ khuất bản thân sao?

"Không đáp ứng?"

"Đáp ứng, đáp ứng." Dã Kê về mặt bí trắng. "Ta về sau sẽ kêu đại ca."

Lãnh Tử Diễm thần nhiên nhìn một cái.

"Lăn cho ta xem. ... Người không phải nói muốn lăn cho ta xem sao?"

"Bảo..." Ánh mắt lãnh liệt phóng tới như dao nhỏ, Dã Kê vội vàng sửa miệng. "Đại ca... Người không thể đối với ta như vậy."

Lãnh Tử Diễm hạ mắt xuống không lên tiếng.

"Ai u, ta lẫn ta lẫn, đại ca muốn xem, ta liền lẫn cho đại ca xem."

Dã Kê tội nghiệp ngồi chồm hổm trên mặt đất, ôm đầu, cực giống tội phạm đang cải tạo.

"Đại ca... mấy vòng?"

Lãnh Tử Diễm hừ một tiếng, chậm rãi nói.

"Hải lòng mới thôi."

"Ai, ta xem, ta xem..." Các cô giúp việc chen vào cửa phòng điều trị. "Nhị thiếu gia đang làm cái gì vậy?"

"Chọc cho thiếu gia vui đó."

Cô giúp việc xinh đẹp hai tay nắm hình trái đào.

"Nếu ta có đệ đệ tốt như vậy thì thật là tuyệt!"

"Hắc hắc, là muốn có tình nhân như vậy sao?" Bên cạnh lập tức có người trêu ghẹo.

Cô giúp việc đỏ mặt.

"Tình nhân vui tính hóm hỉnh lại chu đáo hiểu chuyện như vậy, ai không muốn?"

"Kỳ thực thiếu gia cũng không tồi..."

Các cô giúp việc bỗng nhiên im lặng, thiếu gia là không tồi, nhưng... Ai dám tới gần chứ?

Ồ... Sẽ đông chết.

Bạn đang đọc truyện *Ám Dạ Trảm Luân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 48

"Đại ca, mấy chục vòng rồi, đầu lẫn rất đau." Dã Kê tội nghiệp nói.

"Lại đây...." Lãnh Tử Diễm vẫy vẫy tay.

Dã Kê lập tức mặt mày hớn hờ, chân cún tiến đến trước mặt Lãnh Tử Diễm, gỡ gỡ tóc.

"Nơi đây, sung lên.. Ôi... Bảo... Đại ca, nhẹ chút, nhẹ chút..."

"Đầu có sung?"

Hung tợn cào lên da đầu sung đỏ mấy cái, Lãnh Tử Diễm diện vô biểu tình nằm sấp lại.

"Tiếp tục."

"Đại ca...." Dã Kê vẻ mặt đau khổ. "Bên ngoài có người nhìn."

"Ta biết."

"Các nàng sẽ cười ta."

Lãnh Tử Diễm lười biếng nói.

"Dù sao nguoi mặt dày, cũng không có hình tượng gì đáng nói, bị cười có sao đâu?"

Cho đến lúc quân gia đẩy xe ăn vào, Dã Kê mới nghênh đón giải phóng.

"Thiếu gia, nên dùng cơm."

Lãnh Từ Diễm buông sách trong tay, thản nhiên nhìn, món ăn chuẩn bị trong xe đều là đồ bổ thượng thừa, xem ra phụ thân bớt giận không ít.

"Tạ thúc, phụ thân nói thế nào?"

Tạ quân gia hạ mắt.

"Tiên sinh nói... Có lần sau nữa, liền không phải đánh mấy roi đòn giản như vậy."

"Vậy còn cái gì?"

Dã Kê một bên cũng không đồng ý, lập tức nhảy dựng lên, lòng đầy căm phẫn.

"Hoi một tí liền đánh con trai, có phụ thân nào như hần không? Sau lưng đại ca vết roi nhiều như vậy, cũng không phải lấy làm đẹp."

"Chuyện trong nhà ta không cần người chen mồm."

Lãnh Từ Diễm một câu vô thường vô phạt như vậy, khoe miệng Dã Kê hơi co rút, sắc mặt lập tức trở nên không đẹp nổi, khẽ hừ nhẹ, xoay đầu.

"Là nhà các người muốn tìm ta về, cũng không phải ta không thể thiếu được nơi này."

"Nhị thiếu gia." Tạ quân gia thấy không khí không ôn lập tức hoà giải. "Thiếu gia tính tình như thế, người cũng thả tâm chút đi!"

"Tạ thúc..." Lãnh Từ Diễm nhăn mày lại, hơi có chút bất mãn với cách nói của Tạ thúc.

"A, ta biết, ta sẽ không chấp nhật đại ca."

Lãnh Từ Diễm kinh ngạc, Dã Kê trái lại vui vẻ, cong mắt lên xới một chén cơm, lấy mấy thứ đồ ăn để bên trên, vui rạo rức ngồi bên giường.

"Đại ca, ta uy người nhé."

"Ta có tay."

Dã Kê dùng chiếc đũa gõ gõ trên chén.

"Người bị thương nặng như vậy, lỡ như lại làm vỡ thương thì sao đây?"

"Không liên quan tới người."

"Nhưng ta sẽ đau lòng."

"... .."

Lãnh Từ Diễm lông mày nhíu lên, khoe miệng hơi câu, lại không phải đang cười.

"Tạ thúc, người bận bịu đi trước đi, cơm nước xong ta gọi người."

Tạ quân gia hầu hạ phụ tử Lãnh thị nhiều năm, thế nào không hiểu tâm tư thiếu gia nhà mình. Thiếu gia tính tình lạnh nhạt, nhưng nếu thật sự thích một người, vậy tất nhiên đào tâm móc phổi đối hảo với y, nếu không, cũng sẽ không vì một cái hộp Lăng Diệp đưa mà chộc gia chủ nổi giận.

Dã Kê trước mắt xem ra là có chút ý với thiếu gia, không nói ra còn được, nếu nói ra, đó chính là đụng tới nòng súng thiếu gia, thiếu gia không đem y lăn qua lăn lại đến chết mới là chuyện lạ.

Ai kêu thiếu gia ghét nhất kẻ không biết điều quán lấy hần.

Tạ thúc chân trước vừa đi, Lãnh Từ Diễm cương ngạnh đoạt lấy cái chén, chậm chạp lùa cơm vào miệng.

"Người nói loạn cái gì trước mặt Tạ thúc?"

"Đại ca bị thương, ta làm đệ đệ đau lòng có cái gì không đúng?"

Trên mặt Dã Kê không có biểu tình gì, môi lại gắt gao mím.

"Huống chi họa này vốn là ta gây, bị phạt cũng nên là ta chịu, đại ca nói như vậy... Thật đúng là khiến người ta thương tâm."

"Ngữ khí người có vấn đề."

Dã Kê cười vô lại.

"Sao lại có vấn đề?"

Bàn tay khớp xương rõ ràng nhẹ vuốt trên chén. Lãnh Từ Diễm nâng mắt lên.

"Người miệng một bức huynh hữu đệ cung, trong lòng lại không nghĩ như vậy."

"Kê có tiền nói chuyện không thẳng thắn, nói nửa câu lưu nửa câu lại."

Dã Kê lắc đầu, tựa tiểu phi tiểu, đáy mắt một mảnh thâm trầm nồng đậm, y cúi xuống, môi thổi qua vành tai đối phương.

"Đại ca không bằng nói... Người cảm thấy... Ta muốn thao người..."

Một chữ cuối cùng âm kéo hơi dài, Lãnh Từ Diễm dùng đũa đem đầu Dã Kê đâm ra.

"Làm Lãnh gia nhị thiếu gia, người muốn nam nữ nào cũng có thể."

"Ta chỉ muốn đại ca."

"A." Lãnh Từ Diễm nhẹ cười, giọng điệu châm biếm. "Dựa vào người?"

"Nếu không phải vì đại ca, ta căn bản sẽ không vào Lãnh gia các người!" Dã Kê hí hóp, thấp giọng nói. "Từ đêm đó trở đi, ta liền không thể quên được đại ca... Trong đầu... Toàn là bóng dáng đại ca..."

Lãnh Từ Diễm không rõ ý nghĩ của Dã Kê.

Họ chỉ nhìn mặt nhau mấy lần, làm tình cũng chỉ một lần, thân thể có phù hợp đi nữa, tình cảm cũng là nhạt như tờ giấy.

Có cái gì đáng giá để nhớ mãi không quên?

Vọng nhìn quá khứ, đối diện một đôi song mâu hẹp dài nghiêng xéo ẩn tình gợi cảm.

Ở Hắc Phố đêm đó hẳn liền chú ý tới, nam nhân đầu gà rừng này đúng là bản loạn, mắt lại cực kỳ trong suốt, thâm thúy sâu thẳm, thanh tú như bầu trời đêm óng ánh.

"Ta một chút cũng không hảo." Lãnh Từ Diễm thành khẩn khó có được, còn bổ sung một câu. "Thật sự, chọn đại bất cứ người nào cũng hảo hơn ta."

"Họ không dám dâng như đại ca."

"Người...."

Vừa mới suy xét phẩm hạnh bản thân, Lãnh Từ Diễm một ngụm cơm ngậm trong miệng, nửa ngày nuốt không xuống được.

"Bên ngoài người như thế vẫn còn nhiều."

"Đem đại ca ép xuống dưới thân có cảm giác nhất."

Dã Kê cười hí hóp, mũi cũng nhăn, y dung nhan vốn tuấn mỹ, ba phần đáng yêu ba phần vô lại, còn ngao khí quý dị trời sinh dung hợp vào, hấp dẫn người chỉ mệnh.

Đáng tiếc, trong mắt Lãnh Từ Diễm, Quân Ngân là nhìn tuyệt nhất, theo thước đo lấy Quân Ngân làm chuẩn 100%, vẻ đẹp của những nam nhân khác chỉ ở đáy cột.

Còn nam nhân đầu gà rừng này... Đánh giá chỉ lên đến 80%... Nếu y không dùng ánh mắt nhìn hắn tựa như dã thú nhìn một bàn thịt to, điểm này còn có thể cao hơn.

Cái loại ánh mắt thâm tình mà bao hàm dục vọng nồng đặc, làm Lãnh Từ Diễm cảm thấy Dã Kê bất cứ chỗ nào bất cứ lúc nào cũng đều cân nhắc làm sao xé rách y phục hắn.

Hắn khẽ hừ nhẹ một tiếng trong lòng, thầm nghĩ quả nhiên dã thú chính là dã thú, luôn luôn động dục, cùng gia hỏa Lăng Diệp kia một loại.

"Ta có người mình thích, hẳn không thích ta có quan hệ với nam nhân khác." Lãnh Từ Diễm mở miệng không chút lưu tình.

Dã Kê ngẩn người, nửa ngày không nói lời nào, một lúc lâu sau, hỏi.

"Kê đưa cái hộp kia?"

Lãnh Từ Diễm gật gật đầu, cơm trong chén rốt cuộc hết, đưa cho Dã Kê, bảo đối phương xới một chén cho hắn.

Lúc xoay người, Dã Kê nghe được sau lưng truyền đến một thanh âm.

"Ta muốn cùng hấn trải qua cả đời này."

Động tác bói com tạm dừng.

Cả đời dài bao nhiêu, Dã Kê từ trước tới giờ không nghĩ tới.

Cuộc sống ở Hắc Phô, mỗi ngày đều là đánh đánh giết giết, mỗi ngày đều có rất nhiều người tử vong.

Máu tanh, bạo lực, tình ái, đây là mọi thứ của y.

Đến tận khi người này xông tới...

Hắn cao ngao, cường tráng, khỏe mắt nét cười hơi nhếch, đáy mắt lại không có bao nhiêu ý cười, dù có, cũng là châm biếm thần nhiên.

Lồng ngực cường tráng, cái mông rất vênh, hai chân thon dài thẳng tắp... Gọi cảm hơn bất cứ nam nữ nào y từng thượng qua. Y chưa từng khao khát một người kịch liệt như vậy, muốn áp ngã hắn, đem cự long của mình thao vào nhục huyết dâm đẳng của hắn.

Dã Kê không biết cái gì là luyện ái, hắn chỉ biết là, hắn yêu thân thể người này.

Lão đại trong Đại Hưng Bang có một tình nhân, lão đại đối với tình nhân này vâng lời răm rắp yêu sùng vô cùng, tình nhân kia gây sóng gió ở Đại Hưng Bang, vô pháp vô thiên.

Dã Kê làm nhân vật số hai sớm đã nhìn không nổi, nói bóng nói gió nhắc nhở lão đại, đừng vì một gốc cây bụi từ bỏ một mảnh rừng sâu.

Lão đại nói, gã cam tâm tình nguyện.

Dã Kê chỉ tiếc rèn sắt không thành thép: lão đại, tính tình tình nhân ngươi cũng quá thối.

Kết quả, lòng mảy mòi nhếch một cái, chậm chạp nói: ta thích, ai dám có ý kiến?

Đúng vậy, ta thích, ai dám có ý kiến?

Y cam tâm bán mình cho Lãnh gia vì Lãnh Tử Diễm, tình nguyện mặc nghiên cứu viên rút máu, nghiên cứu thân thể y vì Lãnh Tử Diễm, cam tâm tình nguyện sửa tính cách lưu manh, học tập lễ tiết quý tộc buồn tẻ chết người vì Lãnh Tử Diễm.

Thậm chí bị người này châm chọc chế giễu, y cũng vui vẻ chịu đựng.

Y thích, ai dám có ý kiến?!

Phi, nam nhân nào dám tranh bảo bối của y, y còn không đem gã đánh dẹp lép.

Thừa lúc đưa chén, y dán lên khóe môi Lãnh Tử Diễm, thanh âm mơ hồ mà nhiệt liệt.

"Đại ca... Ngươi là của ta..."

Lãnh Tử Diễm ngẩng đầu nhìn y, khóe miệng hơi vén lên, con ngươi màu đen... Một mảnh lạnh nhạt.

Bạn đang đọc truyện *Ám Dạ Trảm Luân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49

Hôm nay là ngày Học viện Hoàng gia khai giảng, Dã Kê sáng sớm liền bị người hầu kéo dậy, thay giáo phục màu lam, trong buồn ngủ trông thấy Lãnh Tử Diễm đứng thẳng trước mặt, buồn ngủ tức khắc biến mất không còn một mảnh.

"Đại ca, sớm!"

"Sớm!"

Lãnh Tử Diễm nhìn y một cái, giọng điệu không mặn không nhạt.

Hắn thân hình cao thẳng, nắng sớm sau lưng hắt ra một bóng râm, khuôn mặt rõ ràng cũng trở nên mơ hồ.

Dã Kê chỉ nghe hắn thấp giọng nói.

"Trong học viện có rất nhiều quy củ, mặc dù là người Lãnh gia, cũng không thể không tuân thủ, ngươi vào rồi nếu làm mất mặt Lãnh gia chúng ta...." Hắn dừng một chút, nói. "Phụ thân tuyệt đối không tha cho ngươi."

Học viện Hoàng gia là danh giáo hạng nhất hạng nhì ở vương quốc Thần Vũ, địa vị gần với Trường quân đội quý tộc Đế quốc, tốt nghiệp không phải nhân vật quan trọng giới chính trị chính là tinh hoa giới kinh doanh, mỗi người đều là nhân trung long phượng, loại côn đồ như Dạ Kê, xưa nay sợ nhất tinh anh nhân sĩ, nhìn không được về mặt đau khổ nói.

"Lỡ như ta thấy học viên không vừa mắt, muốn đánh người thì làm sao đây?"

"Hừ." Lãnh Tử Diễm xoay người xuống lầu. "Tự mình chọn nơi hẻo lánh."

Dã Kê tươi vui hơn hờ đi theo phía sau Lãnh Tử Diễm.

"Đại ca, vậy... kị tức xá học sinh... Ân.. Ngươi biết..."

Lãnh Tử Diễm dừng bước, Dạ Kê đụng vào lưng hắn, hắn cũng không quay đầu lại, ánh mắt hơi liếc nhẹ ra sau.

"Mỗi người một căn!"

Dã Kê không cam lòng. "Không có căn hai người?"

"Có." Lãnh Tử Diễm kéo kéo khóe môi. "Bất quá không phải cho ngươi ở."

Xe đen chậm rãi tiến vào Học viện Hoàng gia.

"Đại ca, thật nhiều người." Dạ Kê vươn đầu ra ngoài cửa sổ xe, nhìn mỹ nhân đi ngang qua huyt gió.

Mỹ nhân cong mày cười, cúi nhẹ đầu, lại không cam lòng nâng lên, trong mắt xuân ý vênh vang.

"Đại ca, mỹ nhân ban này quyến rũ ta." Thừa dịp Lãnh Tử Diễm không chú ý, nhanh chóng hôn lên má hắn.

Lãnh Tử Diễm cũng không ngăn đầu lên, một tay cầm báo, một tay nắm tay áo Dạ Kê, thô bạo chà lau chỗ bị hôn qua.

"Đây là xe Lãnh gia."

"Ân?"

"Nàng muốn quyến rũ chính là người Lãnh gia."

Dã Kê bùng tỉnh đại ngộ, tức khắc như sắp gặp đại địch.

"Vậy đại ca không phải thường xuyên nằm trong nước sôi lửa bỏng?"

"Cũng được..." Lãnh Tử Diễm lật trang. "Ta không thể nào phản ứng với họ."

Dã Kê vốn là người tinh ý, sở trường đoán ý qua lời nói và sắc mặt, thấy gió đổi đà, lập tức cười mỉa mắt, lấy lòng nói.

"Vậy về sau ta cũng không để ý tới họ."

"Những người có thể vào Học viện Hoàng gia đều là quý tộc, ngươi sớm hay muộn cũng phải về Lăng gia, giao tiếp cùng họ đối với ngươi có ích không hại." Lãnh Tử Diễm thiện ý nhắc nhở. "Quân bộ được xưng là chỗ đen nhất cả nước, không đơn giản như ngươi nghĩ."

"Đại ca, ngươi quan tâm ta?"

"Ta quan tâm Lãnh gia." Giọng điệu nói chuyện vẫn không mặn không nhạt, đẩy người xa ngàn dặm. "Lãnh gia ở trên người ngươi tốn không ít công phu, không thể không công lãng phí."

"Không sao..." Dạ Kê tiếp cận một chút, khoác tay lên vai Lãnh Tử Diễm, cười khẽ nói. "Ta sẽ không làm đại ca thất vọng."

"Trước tiên đối phó Lăng Diệp rồi nói sau."

"Hắn rất mạnh?" Ánh mắt quét về phía tờ báo, trang báo này toàn là tin tức về Quân gia, Dạ Kê vươn tay sờ lên, từng chữ thăm đọc trong lòng.

"Mạnh hơn người... Rất nhiều!" Gỡ cái tay chường mắt kia ra, Lãnh Tử Diễm hơi nhăn mày lại...

Nghi thức cắt băng của công ty M&K thuộc Quân thị, Quân gia gia chủ tự mình tham dự, tiểu thư Mộc Phi Phi có mặt chúc mừng, có tin Quân thị có ý làm thông gia với Mộc thị, nhưng hai vị đương sự im lặng với câu hỏi này...

"Đây không phải là công tử bột đêm đó sao." Công tử bột này còn cho ý một cái tát, Dã Kê chỉ vào tấm ảnh trên báo nói, "Cô gái này không tồi, đi với công tử bột thật là đáng tiếc, họ định kết hôn?"

"Tung tin vệt thôi." Lãnh Tử Diễm đóng báo lại, tựa vào trên ghế nhắm mắt không lên tiếng nữa.

Tài xế đưa hai người đến nhà trọ học sinh dưới lầu, vết thương trên lưng Lãnh Tử Diễm chưa lành hẳn, hành lý đều là Dã Kê xung phong xách.

Y đi phía sau Lãnh Tử Diễm, người chung quanh tất cả đều nhìn qua, mỉm cười chào hỏi hai người.

Có vài người quen còn vỗ vỗ trên vai Lãnh Tử Diễm, liếc mắt Dã Kê.

"Đệ đệ người?"

"Ân."

"Tiểu đệ đệ, tên gọi là gì?"

Dã Kê thần sắc không thay đổi, bình thản ung dung vươn tay, cười đến xuân phong như ý.

"Xin chào, Dã trong dã thảo (cỏ dại), Kê trong kê đầu (đầu gà)."

"Ha ha, Lãnh Tử Diễm... Người sao nuôi ra một đệ đệ như vậy?"

Lãnh thiếu gia khoe miệng giật giật. "Thuần thiên nhiên."

Mấy người hi hi ha ha đi trước, Dã Kê đáng thương dẫn theo hai rương hành lý, rất giống tiểu đệ sai vật.

Rốt cuộc có người nhìn không được, đánh một quyền lên hõm vai Lãnh Tử Diễm.

"Lãnh thiếu gia, đệ đệ người tốt xấu gì cũng là một mỹ nhân, sao có thể làm khổ người ta như vậy... Đến đến, Dã Kê đệ đệ, ca ca giúp người xách."

Nói, người nọ đứng thật là đưa tay lại.

Mấy người này đều là người thừa kế Đại gia tộc, tuy nói thua hai nhà Quân Lãnh, nhưng cũng kém không xa, mới dám làm cản trước mặt hai người như vậy. Trên yến hội Lãnh gia mấy ngày trước, Lãnh gia gia chủ đem Dã Kê chính thức đẩy về phía xã hội thượng lưu, có lẽ có người sẽ hoài nghi Lãnh gia muốn đổi người thừa kế, mấy người này lại không nghĩ tới sao.

Đổi người thừa kế? Có thể dễ dàng như vậy sao?

Trong mắt họ, người thừa kế Lãnh gia vẫn là Lãnh Tử Diễm, cần lời kéo cần nịnh bợ cần hữu hảo đối đãi chỉ có một mình Lãnh Tử Diễm.

Mà từ lúc sự kiện "cái hộp" trên yến hội truyền ra xã hội thượng lưu, đại bộ phận mọi người nhất trí cho rằng Lãnh Tử Diễm đối với nhị thiếu gia mới vào cửa có chút tâm tư bất lương.

Nhà ai không có chuyện dơ bẩn?

Huống chi đệ đệ này bộ dạng tuấn mỹ, tính tình cũng thú vị, nhất là nhẫn nhục chịu khó, mặc đánh mặc mắng, loại tình nhân thế này kiếm đâu ra?

Ánh mắt mấy người kia nhìn Dã Kê phải ái muội đến bao nhiêu, Dã Kê đương nhiên hiểu ra thâm ý trong đó, ý cười trên mặt ngậm ngậm, lại không ngừng thăm càn nhắc khi nào mới làm đại ca trước mặt mấy người này, hừ, làm cho bọn họ biết rốt cuộc ai trên ai dưới.

Ánh mắt lũ này, còn làm người thừa kế gia tộc, phi!

Dã Kê vui vì có người cố gắng sức lực, hai cái rương ném toàn bộ cho người nọ, chạy hai bước, đi theo bên cạnh Lãnh Tử Diễm.

Cuối nhà trọ là một loạt biệt thự, Dã Kê vừa thấy liền biết là đặc biệt chuẩn bị cho những người thừa kế Đại gia tộc này, trong lòng mở nhạc khai hoa, mỗi người một căn, khoảng cách cũng khá xa, như vậy y muốn cùng đại ca làm chút chuyện không thích hợp với trẻ em cũng sẽ không bị nghe thấy.

"Đại ca, chúng ta là căn nào?"

"Người bên trái căn thứ hai."

"Người thì sao?"

Mấy người vừa vặn đến trước một biệt thự, Lãnh Từ Diễm mím môi, Dã Kê theo ánh mắt hẩn nhìn qua, chỉ thấy cửa mở, trong phòng mơ hồ nghe thấy tiếng đập gỗ.

"Đại ca... Đây là của người? Đang sửa sang?"

"Kỳ quái..." Những người còn lại cũng khó hiểu. "Không nghe nói trường học muốn sửa sang nhà ở."

Lúc này, trong phòng truyền ra tiếng nói chuyện, có người đi ra.

"Lãnh thiếu gia, theo lý, bố cục nhà ở, chúng ta không có tư cách thay đổi, bất quá Lãnh thiếu gia yêu cầu, chúng ta không thể không làm theo, chỉ là Lãnh thiếu gia bên kia...."

Lãnh Từ Diễm ngẩng đầu, vừa vặn đối diện ánh mắt Lăng Diệp đảo qua.

Nhìn thấy hẩn, Lăng Diệp mím cười. "Sao đến trễ như vậy?"

"Lãnh thiếu gia?"

Những người còn lại hết sức giật mình, Lăng Diệp một thân giáo phục màu lam đậm, chẳng lẽ là chuyển tới Học viện Hoàng gia?

Nhưng không đúng, những thiếu gia họ đều ước gì có thể học Trường quân đội, Lăng Diệp đang êm đẹp lại chuyển tới làm gì?

Tay cầm vào túi quần, Lãnh Từ Diễm lạnh lùng hỏi. "Đây lý ý gì?"

Lãnh Từ Diễm bị mấy người kẻ vai sát cánh vây ở bên trong, ánh mắt Lăng Diệp như có như không nhẹ nhàng tạm dừng vài giây trên mấy cái tay trên vai Lãnh Từ Diễm, mấy người kia không biết xảy ra chuyện gì, chỉ cảm thấy như có mũi nhọn đâm sau lưng, theo bản năng liền đem tay thu trở về, im lặng xem tình thế phát triển.

"Tìm người sửa sang một chút." Lăng Diệp chậm chạp đi đến trước mặt Lãnh Từ Diễm. "Người đừng giận, là ta uy hiếp hiệu trưởng."

Có người thành thật như vậy sao?

Còn đừng giận.

Không giận mới là lạ!

Sau đó, bộ trưởng bộ hậu cần đi tới mặt mày lúng túng, sau lưng Lăng Diệp chính là Quân bộ, Học viện Hoàng gia bọn họ dù có Thừa Tướng phủ cùng Hiệp hội thương nhân làm chỗ dựa, cũng không dám ti thí cùng Quân bộ, gãi cúi thấp đầu, tư thái lại càng thấp.

"Hy vọng Lãnh thiếu gia có thể thông cảm một chút."

"Sửa ra sao?" Lãnh Từ Diễm diện vô biểu tình.

"Đổi thư phòng thành phòng ngủ."

Lãnh Từ Diễm nheo mắt, trong đồng tử hiện ra lãnh quang. "Cho nên bây giờ có hai phòng ngủ?"

"Dạ, Lãnh thiếu gia."

"Ta có thể yêu cầu đổi nhà không?"

Bộ trưởng hậu cần lén nhìn Lăng Diệp xụ mặt, thấp giọng nói. "E rằng không thể."

"Chờ một chút..."

Dã Kê bỗng nhiên lên tiếng, tất cả mọi người nhìn y.

Nhất là Lăng Diệp, ánh mắt nhìn Dã Kê phải lạnh tới bao nhiêu. Dã Kê mím cười quảng cho một cái hôn gió, giơ lên tay, cười gượng nói.

"Có thể sửa thêm phòng ngủ hay không?"

Bộ trưởng lập tức trả lời. "Theo lý không được."

"Dựa vào cái gì mà hẩn sửa lại hợp lý?" Dã Kê chỉ vào Lăng Diệp, không phục.

"Cái này..."

"Ta bắt kẻ..." Dã Kê chơi xấu nói. "Dù sao ta muốn ở với đại ca."

"Không còn phòng có thể sửa."

Mẹ nó, thằng chết toi này ức hiếp Lãng gia! Dã Kê chậm rãi khoanh tay, khề nhếch miệng.

"Vậy còn phòng nào?"

"Phòng khách, phòng ăn, phòng tắm, phòng để đồ."

Mắt Dã Kê tròn to. "Không có?"

"Cấp các vị thiếu gia biệt thự đã là ưu đãi." Bộ trưởng theo lý lẽ. "Cho nên không gian cũng không lớn."

Dã Kê méo miệng, khề nói. "Vậy sửa phòng để đồ đi... Cho ta một cái giường nhỏ."

Bạn đang đọc truyện *Ám Dạ Trầm Luân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 50

Nhà mình ở bị ngoại nhân cải tạo, là ai thì trong lòng cũng không cao hứng, huống chi là Lãng Tử Diễm.

Liếc Lãng Diệp cùng Dã Kê mấy lần, ánh mắt như dao nhỏ kia, lạnh lẽo tới bao nhiêu.

Trên mặt lại cười nhọt nhọt, mỗi chữ ngừng một chút, thanh âm vừa thấp vừa trầm.

"Các người... Tùy ý!"

Sau khi nói xong liền xoay người đi.

Tiểu biệt thự tổng cộng có hai tầng, tầng thứ nhất là phòng khách, phòng ăn, tầng thứ hai là phòng ngủ, thư phòng, phòng để đồ, công nhân bận bịu không ngừng ở trên lầu, Lãng Diệp cùng Dã Kê ngồi trong phòng khách, cách cái bàn trà, ngóai xem ta ta xem ngóai, ai cũng không nói lời nào.

Rốt cuộc, Lãng Diệp thay đổi một tư thế, khoe môi hơi câu, cười đến châm biếm.

"Người chính là Dã Kê kia?"

Dã Kê đứng lên, cười tùm tùm vuron tay.

"Phụ thân gọi là Lãng Dã, Dã Kê.. Ân, là nick name.... Đại ca hình như thích gọi ta như vậy."

Dùng ánh mắt đâm cái tay kia nửa ngày, phát hiện không có cách nào đâm ra lỗ, Lãng Diệp chậm chạp đưa tay mình qua.

"Lãng Diệp, bạn học của Tử Diễm, quan hệ các loại rất tốt."

Sau khi nghe được nửa câu cuối, trên mặt Dã Kê cười lớn hơn nữa, mắt chớp chớp như ánh trăng.

"Ta biết, đại ca có nhắc tới người."

Mày Lãng Diệp nhếch lên, thân thể nghiêm lại.

"Hắn nói ta cái gì?"

"Cái này thôi." Dã Kê gãi gãi đầu, trông mắt loạn chuyển chung quanh, một bộ dạng hết sức khó xử.

Lãng Diệp thấp giọng hỏi.

"Có phải nói xấu hay không?"

"Không đến mức nói xấu." Như bị khí thế Lãng Diệp áp bức, Dã Kê cúi đầu. "Đại khái chính là oán giận Lãng công tử quần hắn..."

Lãng Diệp mím môi.

" Còn gì nữa?"

Dã Kê chỉ cảm thấy gió lạnh phàn phật thổi qua, kiên trì nói.

" Đại ca nói ước gì Lăng công tử cút càng xa càng tốt, vĩnh viễn không gặp mặt là tốt nhất..."

Trong gió lạnh bay thêm mưa đá... Lăng Diệp chậm rãi nâng ly trà, bàn tay băng lãnh như sứ lóe ra hàn quang.

Y nhẹ nhấp miệng, để xuống thật mạnh.

Bàn trà thủy tinh hơi lay động.

Dã Kê nhìn bàn trà đáng thương nứt ra một vết, âm thầm nghĩ, người này là bạo phát hay không bạo phát đây?

" Không còn?"

" Ân?" Dã Kê lại nga một tiếng, thờ dài nói. "Lăng đại ca biết cái hộp kia không?"

Tay Lăng Diệp lại bắt lấy ly trà, xiết chặt.

" Biết."

" Tuy không biết người đưa là ai, nhưng chắc chắn là ý trung nhân của đại ca..." Dã Kê tiếp cận chút, nhỏ giọng. "Việc này ta nói cho người, người cũng đừng nói cho người khác."

Lăng Diệp lạnh lùng gật đầu.

" Trong hộp kia chính là kệp vũ, ai, lúc kệp vũ rớt thật chết người!" Dã Kê vỗ vỗ chân, vô cùng đau đớn. "Ai, may mắn còn có ta ở đó, nếu không... Nếu những người khác nghĩ rằng thứ kia là người khác đưa cho đại ca, đại ca còn làm người thừa kế được sao?"

" Phụ thân đương trường liên nỗi bão, lệnh Tà thúc hủy hộp, kết quả... Ai." Dã Kê lại vỗ thật mạnh lên đùi. "Đại ca vì bảo trụ cái hộp kia, lại nói... Mặc phụ thân xử lý sau... Phụ thân chúng ta tính tình mất hết tính người.... Buổi tối liền đánh đại ca năm mươi roi.. Còn không biết dùng thứ gì nện vào trán đại ca... Cũng không cho bác sĩ trị cho hắn..."

Tìm Lăng Diệp căng thẳng, tuy biết gia hỏa kia chắc chắn bị chinh rất thảm, nghe Dã Kê nói trong lòng vẫn mơ hồ đau đớn.

" Điều phải trách ta!" Dã Kê cắn cắn môi dưới. " Ngủ đến bất tỉnh nhân sự, ngày hôm sau mới biết được đại ca bị đánh, tiến lên nhìn, đại ca sớm đã sớt đến hồ đồ..."

Lăng Diệp mặt căng như điều khắc.

" Thương khẩu nhiễm cảm?"

Dã Kê gật gật đầu.

" Lúc sau ta nghe Tà thúc nói, lúc đánh tới ba mươi mấy roi, phụ thân đã muốn tha rồi, ai biết... Đại ca nhất định phải đem hộp đòi về, lúc này phụ thân mới giận tím mặt..."

" Hộp... Hắn muốn đòi về?"

" Đại ca thái độ kiên quyết, phụ thân cũng không có cách nào..." Dã Kê mở tay ra. " Cho nên, đều là họa do cái hộp gây ra!"

Tổng kết bi ca cuối cùng, y làm đến âm vang hữu lực, vạn phần bi thống.

Lăng Diệp nâng ly trà lên, muốn che khuất biểu tình sắp hồng mắt trên mặt.

Quân Ngân sở dĩ đưa Lãnh Tử Diễm kệp vũ, đơn giản là do y ở rạp chiếu phim khiêu khích Quân Ngân, nói nụ hoa Tử Diễm miễn cảm nhất, nam nhân lòng dạ hẹp hòi kia ghi hận trong lòng.

Bây giờ gặp phải nhiều chuyện như vậy, nhìn Lãnh Tử Diễm vì bảo vệ đồ mình đưa mà bị đánh cho vô cùng thê thảm, Quân Ngân chắc chắn hết sức thoả mãn với sự trung thành của Lãnh Tử Diễm.

Từ đầu tới cuối, chịu thiệt đều là Lãnh Tử Diễm đàn độn kia!

Lăng Diệp phun ra một hơi, cảm thấy cổ họng vừa nghẹn vừa đau, nơi roi quất sau lưng cũng bỏng cháy như liệt hỏa.

" Người tại sao lại nói cho ta những thứ đó?"

Dã Kê thấy trên mặt Lăng Diệp âm tình bất định, cũng không biết có ý gì.

Y cùng đại ca ruột này lần đầu tiên gặp mặt, chưa hiểu rõ, bất quá.. Ánh mắt người này nhìn Lãnh Từ Diễm... Nếu không để ý viết ngược hai chữ Dã Kê lại.

"Người thích đại ca sao?"

"Phải." Lăng Diệp trả lời rất kiên quyết.

"Ta cũng thích..." Dã Kê gất gao chăm chăm nhìn Lăng Diệp. "Trong lòng đại ca đã có người, không phải ta, cũng không phải người." Y dừng một chút, thấp giọng nói. "Ta nghĩ... Chúng ta có thể hợp tác."

"Hợp tác?" Lăng Diệp nhếch mày.

"A... Người sẽ không cho rằng bằng một mình người là có thể đem đại ca từ trong tay người kia cướp đi chứ, người quân đại ca sẽ chỉ làm hấn thêm chán ghét người thôi."

Lăng Diệp cười lạnh.

"Hợp tác thế nào?"

Dã Kê chậm rãi nheo mắt, mỗi chữ một lúc.

"Giết người kia!"

"Biết hậu quả không?" Lăng Diệp để ly trà xuống, đứng lên, hai tay chống lên bàn trà, trên cao nhìn xuống Dã Kê, khóe môi khinh miệt kéo lên. "Lãnh Từ Diễm sẽ đem người băm thành thịt vụn."

Dã Kê nhặt nhẹo nói.

"Người đối với đại ca... Trái lại rất hiểu rõ."

Lăng Diệp dùng cái loại ánh mắt "ta hơn người một bậc" nhìn Dã Kê, trầm trầm nói.

"Lúc ta cùng hấn hai nhóc tỷ vô tư, người còn đang nhặt rác ăn ở Hắc Phô, người nói... Ta đối với hấn hiểu rõ tới bao nhiêu?"

Dã Kê ngẩng mạnh đầu, mũi đánh vào cằm Lăng Diệp, cười khê không chút để ý.

"Đáng tiếc.... Đại ca đã tính cùng người kia trải qua cả đời, mà người... Chỉ có thể ở bên cạnh nhìn... Nhìn hấn cùng người khác tình chàng ý thiếp... Nhìn thân thể hấn bị người khác vuốt ve, bị người khác tiến vào...."

Phanh một tiếng, cái chén nát thành mảnh vụn, nước trà văng khắp nơi bắn đến trên người Dã Kê.

Cùng với ly trà vỡ, bên ngoài còn truyền đến một tiếng sói tru, cả hai cau mày.

"Đây là âm thanh gì?"

"Lang!"

"Trong trường học sao lại có lang?"

Hai người sắc mặt trở nên xanh mét, nháy mắt liên xôn ra ngoài.

Lúc cự lang tru lên, Lãnh Từ Diễm cũng nghe thấy, hơn nữa nghe được rõ ràng hơn Dã Kê cùng Lăng Diệp.

Gầm rống điên cuồng vang dội bên vành tai, màng tai nổ bùm một trận.

"Lang, lang, ahhh..."

Người chung quanh gào thét chói tai, chạy trốn tứ phía, các tiểu thư quý tộc đáng vẻ chạt vật, kêu la kinh hãi, nữ tử đầu tóc lộn xộn níu chặt Lãnh Từ Diễm, câu trên không liên câu dưới.

"Cứu... Cứu mạng.... Lang.... Có Lang...."

Lãnh Từ Diễm mặt mày như đao phong, bàn tay cầm trong túi quần chậm rãi sờ lên súng ngắn.

"A..... A...." Nữ tử kêu đến tai người sinh đau đớn, nàng run run đem Lãnh Từ Diễm đẩy đến trước mặt mình. "Cứu..... Cứu mạng..."

Trước mặt họ, một con cự lang màu xám chạy như điên.

Nó thân hình cao lớn, cái đuôi quăng ở phía sau vừa thô vừa dài, lúc này đang đem một nam nhân chạy trốn quần ngã xuống đất.

Tất cả mọi người chạy bạt mạng, hận không thể mọc thêm hai cái đuôi.

Chỉ có Lãnh Tử Diễm cùng nữ tử kéo hấn là không động.

Trên đuôi nữ tử liên tục chảy ra máu, thụ thương tương đối nặng, xem ra không có cách nào chạy được, nàng gắt gao bám lấy thắt lưng Lãnh Tử Diễm, vẻ mặt hoảng sợ nhìn cự lang há to mồm, đầu lưỡi cực đại liếm vòng trên mặt nam nhân, âm thanh phát ra giống như ném thứ đồ ăn khiến người ta sồn gai ốc.

Trên mặt nam nhân đều là thóa địch, dính phốc phốc, cực kỳ ghê tởm.

Nhưng y không dám động, lại càng không dám kêu, sợ chọc giận dã thú này.

Y ngoan ngoãn thế cũng không đổi lấy được lòng xót thương của cự lang, sau khi xác nhận con mồi mùi vị không tồi, nó một chưởng đập vỡ ngực y, moi tìm ra... Tinh tể nhai nhai.

Lúc này, phía trước nó không xa, Lãnh Tử Diễm... Giờ súng lên!

Bạn đang đọc truyện *Ám Dạ Trảm Luân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 51

"Phanh! Phanh! Phanh!"

Chỉ cần có ánh sáng, viên đạn của Lãnh Tử Diễm có thể xuyên thấu bia ngắm.

Bây giờ chẳng những có ánh sáng, rõ ràng còn là ban ngày.

Cho nên, khi tất cả mọi người tranh nhau chạy trốn, Lãnh Tử Diễm chẳng những không chạy, ngược lại giờ súng lên nhắm ngay đầu cự lang.

Liền ba phát súng.

Sau đó, Lãnh Tử Diễm hỏi hận.

Nữ tử trốn ở sau lưng hấn lại hận không thể bóp bẻ hấn, ba viên đạn, như đánh vào trên bảng thép dày, bộp bộp bộp văng ra.

Đầu cự lang ngoại trừ bắn ra tia lửa, không có bất cứ tổn thương gì, nhưng ----- nó chú ý tới họ.

Một ngụm nuốt trái tim trong tay xuống, nó ngẩng đầu, bước đi, từng bước một, tao nhã, thông thả như vũ khúc tiến đến tử vong.

Chậm rãi tới gần.

Nữ tử sợ tới mức không kiềm được mở lớn miệng lặng lẽ roi lệ, lúc Lãnh Tử Diễm thấp giọng kêu chạy, nàng không làm ra bất cứ động tác gì.

Mục tiêu của cự lang không phải nàng, nó đẩy nhào Lãnh Tử Diễm xuống đất.

Lang nhãn thâm thúy tối đen như mực, chỗ sâu nhất trong đồng tử nổi ra từng đọt huyết sắc, giống như mặt trời đỏ tóe trong bầu trời đêm, quỷ quyết yêu dị.

Nó lạnh lùng nhìn kỹ con mồi dưới thân, tứ chi cường tráng chặt chẽ áp chế đối phương.

"Ngao ô...."

Thừa lúc đối phương vờn cổ tru, Lãnh Tử Diễm vờn chân đá, lực chân hấn bộc phát cực đại, thân thể cự lang cường tráng nhưng vẫn bị hấn đập bay nửa bước.

Nửa bước là đủ rồi, Lãnh Tử Diễm xoay người dậy, chân trái nửa gấp, dùng cảm đối mặt với nguy hiểm đàn hồi, bộp bộp bộp lại là ba phát đạn liên tiếp.

Toàn bộ đánh vào mi tâm!

Viên thứ nhất bị bắn ra, viên thứ hai lồm vào nửa tắc, viên thứ ba đẩy viên thứ hai vào.

Nếu là dã thú bình thường, sớm phải gào rống kêu to, nhưng cự lang chỉ vền vện phẩy phẩy đầu, hai viên đạn lồm vào da lông lập tức bị hất ra.

Lãnh Tử Diễm biết, thứ hấn đối mặt----- là thú nhân.

Lại bị ngã nhào, gáy đập trên đất, choáng váng một trận.

Tròng mắt cự lang đỏ như máu nhỏ giọt.

Hai tay chống trên đất, hai chân đá đập----- vô dụng!

Trước mặt thú nhân, phản kháng của nhân loại không biết buồn cười tới bao nhiêu.

Nó vén miệng lang lên, đầu lưỡi cực đại liếm trên mặt Lãnh Tử Diễm, giống như động tác nếm thử nam nhân trước đó.

Bất đồng chính là --- lần này, nó tính trước tiên hưởng dụng thân thể hấn, rồi hưởng dụng tim hấn.

Tính dục của nó, sau khi thú tính thức tỉnh, đạt đến đỉnh điểm.

Dương cụ hùng hực đáng sợ đâm giữa đùi Lãnh Tử Diễm, trán Lãnh Tử Diễm nháy mắt nhỏ xuống mồ hôi lạnh, tay phải hấn miết súng, năm ngón tay trái hớp lại dùng sức, chọc thủng xi-măng, móc ra một vốc cát đá.

Cự lang dựng thẳng chi trước lên, móng vuốt linh hoạt như bàn tay đem hai chân Lãnh Tử Diễm gấp khúc trước ngực, để cái mõng vĩnh rần chắc vừa vịn nhắm ngay nó.

Quần giáo phục vải dệt mỏng mảnh bị móng vuốt xé nát, thân thể dã thú hạ xuống, hung khí dâng cao đáng sợ đâm vào huyết động.

Không kịp kêu đau, Lãnh Tử Diễm cắn răng nhóm nửa người trên, cát đá trong tay trái ném về phía mắt cự lang.

Cự lang hạ đầu sang bên trái.

Nổ súng, viên đạn bắn ra xuyên vào tai.

Rốt cuộc, nó bị thương.

Điên cuồng tru lên, móng vuốt cực đại đập thật mạnh trên đất.

Lãnh Tử Diễm đầu hướng bên cạnh lẩn một cái, tránh thoát chương tâm, vuốt sắc vẫn cắt qua cánh tay.

Cự lang mở mồm ra, chuẩn bị một ngụm nuốt nhân loại làm càn này vào bụng.

Động tác mở miệng dừng lại giữa không trung, sau lưng ----- có khí tức dã thú, dã thú cường đại hơn nó mấy lần.

Nó nheo mắt, chậm rãi quay đầu lại.

Đó là một con báo tinh khiết màu bạc, thân hình ước chừng gấp đôi nó, da lông sáng như tinh tú, lấp lánh phát quang.

Chói mắt nhất lại là đồ đằng ngọn lửa giữa trán, tiên diễm, quý dị bí hiểm, biểu thị công khai uy nghiêm cổ xưa.

[Thiếu... Thiếu chủ...] Chi trước nó nhuyển nhuyển, vừa mới quỳ xuống, đối phương một vuốt đập bay nó.

Con người màu bạc còn lạnh hơn hàn băng.

[Người động đến người của ta.]

Lời dùng thú ngữ phun ra, cuốn theo cát đá đập vào mặt mà đến.

[Ta... Không biết, Thiếu chủ, trên người hấn không có dấu hiệu của người...]

[Ta nói hấn là người của ta!]

Nhảy mạnh lên, thân thể ở không trung quét qua một đường cong, phăng phất như sao băng.

Sau đó là tiếng kêu rên cực kỳ bi thảm..

Da sói của cự lang bị móng vuốt ngân báo hung hăng xé ra.

Đội canh gác vườn trường nhận được báo động liền nhanh chóng chạy tới, đội trưởng sai người kéo Lãnh Tử Diễm cùng nữ tử bị dọa ngồi phịch trên mặt đất ra, bao vây một lang một báo, tất cả súng nhắm vào hai dã thú cắn xé nhau.

Đoàng đoàng đoàng đoàng đoàng đoàng đoàng đoàng đoàng...

Vô số tiếng đạn vang lên...

Ngân báo rống lên, đạn nhiều như vậy, dù không gây thương tổn nhưng cũng sẽ làm y đau đớn.

Trong mắt y bốc ra hỏa hoa phần nộ, phần nộ này lúc thấy Dã Kê về mặt lo lắng ôm Lãnh Tử Diễm tăng đến cực hạn.

Kéo xé da lang, hai chân thô bạo giẫm trên đất. Đám Dã Kê ra, dùng miệng gặm sau cổ Lãnh Tử Diễm, không đợi đám người phản ứng kịp, chạy như bay đến nơi không có bóng người.

Ánh mắt Dã Kê lóe lóe, theo sau, cất bước chạy.

"Đuổi theo, mau đuổi theo."

Đội trưởng hồn hển, nếu người thừa kế Lãnh gia xảy ra chuyện gì, một trăm cái mạng mình cũng không đủ bồi tội.

Mười mấy người truy đuổi ngân báo, số còn lại thì lưu lại, dùng dây thừng thô vững vàng trói cự lang đau đến lăn lộn trên đất.

"Đội trưởng, Lăng tướng quân điện thoại."

Đội trưởng vẻ sợ hãi cả kinh, Tướng quân công tử vừa mới chuyển đến Học viện Hoàng gia liền phát sinh chuyện lớn như vậy, chẳng lẽ.... Tướng quân nhanh như vậy liền kéo binh hỏi tội?

Gã trong lòng phát run, cung kính tiếp điện thoại.

"Chào ngài, Tướng quân đại nhân."

"Đội trưởng, Tướng quân... Sao?"

Mất thấy gã tiếp xong điện thoại liền ngậy ra đó, phó đội trưởng nhin không được hỏi.

Đội trưởng khua khua tay.

"Đem con lang kia đưa đến Quân bộ."

"Cái này.."

"Không nên hỏi thì đừng hỏi!" Đội trưởng quát chói tai.

Phó đội trưởng gạt đầu, âm thầm đoán hai dã thú ban nãy hẳn là sản phẩm nghiên cứu bí mật của Quân bộ, không nhốt cẩn thận, chạy ra, hại chết mấy học sinh, ngay cả Lãnh thiếu gia cũng bị gặm đi...

Nhớ tới Lãnh gia, phó đội trưởng liền đau đầu một trận.

Bảo vệ toàn trường xuất động toàn bộ, tìm kiếm ngân báo gặm Lãnh thiếu gia đi.

Mười phút sau, viện trưởng học viện đích thân chỉ thị, không cần tìm nữa, Lãnh thiếu gia đã an toàn.

Học sinh từ vong ngoài ý muốn được sắp xếp, bồi thường gấp đôi.

Nếu ai dám đem tin tức tiết lộ ra ngoài...

Câu nói kế tiếp cũng không nói hết, mọi người trường kỳ chịu Quân bộ cao áp thống trị đều trắng mặt hiểu rõ ý chưa nói hết.

Tiết lộ ra ngoài... Trực tiếp diệt khẩu!

Ngân báo đem Lãnh Tử Diễm toàn thân mò hôi ném tới trên giường, nhìn chăm chú hần nửa ngày, nhảy lên giường, mở tứ chi ra, gắt gao bao trùm lấy người.

Y kẻ sát nhệ liêm khỏa môi hần, dùng tiếng người thăm thì.

"May mà ta chuyển trường... May mà con lang kia kêu một tiếng, may mà ta tới kịp..."

"Lăng Diệp..."

"Câm miệng!" Ngân báo hạ ánh mắt, rầu rĩ nói. "Trước tiên để ta ôm một cái."

Y thiếu chút nữa.... Liền mất đi hần...

Con báo này muốn đè chết hần?

Nó không biết mình rất nặng?

Còn da lông nó... phù đến hần thờ không nổi.

Lãnh Tử Diễm cau mày, nghĩ thầm mệnh có cần đập con cự thú này xuống hay không.

Cuối cùng, vẫn là đập.

Vì hần bỗng nhiên nhớ tới, vài năm trước, mình hần là từng thấy con báo này, khi đó tưởng tá nó còn chưa lớn như vậy, nó lên vào phòng mình, đem cái que hàn bắn thiêu bốc gân xanh tím đỏ hung hăng đâm vào thân thể mình.

Cách nhiều năm, hần vẫn nhớ được cái loại đau đớn cùng khuất nhục, cái loại kinh hãi cùng tuyệt vọng kia.

Thân thể cao lớn của ngân báo sừng sững bất động, y bắt lấy chân Lãnh Tử Diễm, trùng giạn.

"Đã ta làm gì?"

"Tối hôm đó là ngươi?"

"Hả?" Ngân báo đồng dạng nhớ tới đêm hôm đó.

Ánh trắng nhu hòa.... Thân thể trần trụi... Cái móng thật vênh thật căng được ánh trắng vuốt ve.

Nhục huyết sâu thẳm điểm lệ như hoa.

Nhục huyết, nhục huyết điểm lệ như hoa...

"Ngươi làm cái gì vậy?"

Ngân báo lật thân thể Lãnh Tử Diễm, tiến đến dưới phần đùi hần đang mở.

Một vòng tràng thịt ngoài cùng lật ra, như một cái miệng nhỏ nhắn đang chu, con lang kia... Đâm vào.

"Ngao..."

Chỉ vền vẹn xé da là quá lời cho nó, y nên vặn gãy toàn bộ tứ chi nó mới đúng.

Còn cái nghiệt căn kia, cũng phải đập rớt.

"Lăng Diệp, ngươi phát điên gì vậy?"

Đầu lưỡi trơn ướt để lên hậu huyết hần, cương ngành cạy mở tràng bích.

"Cút ngay... A..."

Đầu lưỡi dài dẹt cuốn vòng bên ngoài, như dòng điện chảy quét qua, thân thể nháy mắt vừa mềm vừa tê, tiếng la vốn phần nộ đột ngột thay đổi mùi vị, âm cuối cao vang ngọt dính, nói rõ hần thực ra bị làm cho cực kỳ thoải mái.

Hai tay gắt gao nắm đra giương, quay đầu lại, đôi mắt màu đen tron ướt gắt gao trùng về phía đầu sỏ.

"Lăng Diệp... Ngươi.... Ta với ngươi chưa xong... A..."

Thư thú quấy rầy hùng thú là cản trừng phạt, biết rõ thân thể đối phương, móng vuốt ngân báo gãi gãi gốc đùi Lãnh Tử Diễm, Lãnh Tử Diễm lại lập tức kêu cao một tiếng.

Ngân báo thu hồi vuốt sắc trên chân lại, bắt lấy tính khí phía trước Lãnh Tử Diễm, trêu chọc cao thấp như chơi đồ chơi.

Một chân khác cũng không nhàn rồi, xiết trên ngực hần, trong lúc chế trụ hần gãy giữa, dùng móng sắc gãi hai nụ hoa mẩn cảm, nụ hoa nâu nhanh chóng

đứng thẳng lên, như quả chín muối, kiều diễm ướt át.

Bạn đang đọc truyện *Ám Dạ Trầm Luân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 52

Lãnh Từ Diễm luôn không có cách với thân thể mình, huống chi là bị Lăng Diệp hiểu rõ hần nắm trong tay.

Móng vuốt cào qua thân thể, hơi nổi đau, trong đau đón lại có khoái cảm dị dạng, hần vận vẹo mông, như dâm thú khát vọng âu yếm.

Ngân báo lặng lẽ cười, cái đầu cực đại ghé vào giữa mông Lãnh Từ Diễm, đầu lưỡi đem khe thịt liếm đến óng ánh phát sáng.

Đầu lưỡi đâm vào, mị thịt đỏ tươi lập tức lấn mình cuốn xoắn đầu lưỡi, ngân báo tận lực đem đầu lưỡi cuốn tròn, đâm càng sâu vào nhục huyết trước mặt. Nhiệt độ trắng đạo âm áp cơ hồ có thể hòa tan đầu lưỡi y, thứ dâng cao tím đỏ dưới đuôi trực tiếp đứng dậy, chia thẳng người trước mặt.

Y muốn chiếm hữu hần, muốn chiếm hữu hần như phát điên.

Nhất là sau khi người này thiếu chút nữa bị cắn chết.

Y từ trước tới giờ chưa từng nghĩ tới, người này sẽ chết... Hần lại... Có thể dễ dàng chết như vậy.

Cổ tâm gây sức ép hần, mỗi lần đụng vào đều thô bạo chạm trúng chỗ mẫn cảm nhất của hần, thân thể Lãnh Từ Diễm vốn vô lực chống cự lập tức quân tan lính rã.

Hần biết mình dâm loạn phóng đảng, trời sinh thích bị nam nhân thao, nhưng hần từ trước tới giờ cũng không biết, mình đối với Lăng Diệp đã không chút lực chống đỡ như thế.

Lần trước ở sở cảnh sát cũng vậy, vốn thân tâm một mối, bị Lăng Diệp sờ lên một cái, máu toàn thân liền sôi trào.

"A... Lăng Diệp... Không..."

Hậu đình điên cuồng mấp máy, Lãnh Từ Diễm vừa kịch liệt kêu la vừa nghĩ một đằng nói một nẻo đem đưa mông vênh lên, dốc sức hướng sát cái đầu dã thú phía sau. Gai lưỡi mềm mềm đâm vào ma sát làm nội bích nóng như nham thạch, hơi cúi đầu, dương cụ đứng thẳng bốc ra gân thịt màu đỏ, lỗ nhỏ quy đầu dề dật chảy dâm thủy, làm hần không khỏi hoài nghi mình sẽ bị Lăng Diệp liếm đến bắn ra.

Lãnh Từ Diễm áo quần hỗn độn bán khuy trên giường, vải trên mông trước đó bị cự lang xé một chỗ, lúc này dưới ngân báo đỉnh lộng, vải vóc mông mảnh xé càng rộng mở, vừa vận lộ ra hai cánh mông vênh rần rần, trong ánh nắng sáng bóng màu mật ong say động lòng người.

Móng vuốt vận bung cánh mông hần ra, răng nhọn tinh tế chọc lên nếp uốn trắng đạo - như một cái miệng nhỏ bữu môi, khi thì khê cắn khi thì kéo xé. Lãnh Từ Diễm không kiềm được gục trên giường, cả người hình thành tư thế ghé sát, hần kéo cà-vạt cổ áo, run tay cởi bỏ cúc áo, động tác đơn giản nhưng vì từng đợt khoái cảm kịch liệt chỗ nhục huyết mà trở nên cực kỳ gian nan.

Khó khăn lắm mới cởi bỏ hai nút, bàn tay nóng hổi khẩn cấp sờ vào cổ áo, miết lên cơ ngực thanh tú sung mãn chắc nịch, miệng phun khí dâm loạn làm không khí liên tục nóng lên.

"A..."

Ngón tay thô ráp bóp lấy nụ hoa sưng đỏ đứng thẳng, không chút lưu tình giày vò bản thân, mông cũng càng mở càng kịch liệt, liên tục cùng đầu ngân báo va chạm, dâm thủy văng khắp nơi.

Phát hiện động tác trong cổ áo hần, ngân báo bắt mất lôi tay hần ra.

Còn bắt thư thú tự an ủi, là thất bại của hùng thú như y.

"Ta sẽ thỏa mãn ngươi, mỗi chỗ đều khiến ngươi cảm nhận được vui sướng."

"Ô.... Lăng Diệp.... Cẩn ta... Mau cẩn ta..." Lãnh Từ Diễm thẳng thắn xé y phục mình, làm hai nụ hoa nâu sung mãn thành thực bại lộ trước mặt Lăng Diệp.

Lăng Diệp đứng lên há mồm ngậm lấy, sợ thương đến hần, chỉ dám mút nhẹ vào, không chế lực đạo vô cùng tốt.

Nơi này quả nhiên là vị trí mẫn cảm nhất của Lãnh Từ Diễm, bị đầu dã thú tới gần hút cắn, hần chẳng những không cảm thấy sợ hãi, ngược lại còn kêu

cao vang hơn, tay đặt lên đầu ngân báo, gắt gao nắm chặt y, không cho đối phương rời khỏi, thoát nhìn giống như đang uy sữ, dâm loạn nói không nên lời.

Con báo bạc liên tục phát ra tiếng phốc phốc, đem quả trong miệng liếm đến sáng long lanh, nước bọt trơn ướt dính khắp lồng ngực, một người một báo hô hấp càng thô nặng, dương vật dưới đùi căng như muốn nổ mạnh, hận không thể lập tức bắn tinh, nhưng hai người đều cố nén, như đang cùng đối phương đánh giá, đến mức khuôn mặt tuấn tú đỏ bừng.

Ngân báo khẽ gồi đầu lút dưới eo Lãnh Từ Diễm, vỗ vỗ thắt lưng hắn, bảo hắn nâng mông lên.

Mắt thấy đề vào nhục huyết mình chính là côn thịt cực đại to khỏe như quái vật, mặt Lãnh Từ Diễm tức khắc trắng không còn chút máu, đại não hỗn loạn thanh tỉnh nảy phần.

Dương cụ bật giữa khe mông hắn còn trắng kiện hơn cánh tay hắn, cứ đâm như vậy, không chết cũng mất nửa cái mạng.

Ngân báo cũng chú ý tới vấn đề này, quy đầu đáng sợ dừng ngoài nhục huyết, chậm chạp không đâm vào.

Ngay nháy mắt y do dự, Lãnh Từ Diễm đẩy y ra, bò đến đầu giường che đi hai cánh mông vênh.

"Không làm!"

Cái tên Quân Ngân chợt lóe ở trong lòng, Lãnh Từ Diễm lắc đầu, cố gắng xua đuổi tê ngứa thấu xương chỗ hậu huyết.

Rõ ràng đã đáp ứng Quân Ngân, không cùng bất cứ nam nhân nào khác có bất cứ quan hệ gì.

Thân thể lại khuất phục vòng xoáy dục vọng.

Ba năm trước là thế, bây giờ cũng như thế.

Kỳ thực, hắn căn bản không đáng để Quân Ngân yêu.

Tự ti gắt gao chôn chỗ sâu nhất trong nội tâm rốt cuộc bị đào ra.

Hắn từ trước tới giờ đều như vậy, quen tính nhếch nhếch, người ngoài chỉ thấy hắn cao ngạo không ai bì nổi, chỉ thấy khi hắn quý tộc phong phạm dày đặc, ai cũng không đề trong mắt.

Nếu thật phải coi thường một ai đó, kẻ hắn coi thường nhất chính là bản thân.

Sao lại có người như hắn, trầm mê trong biển dục vọng như hút thuốc phiện?

Thân thể phản bội ý chí, làm lời hứa với Quân Ngân tái nhợt như nói dối, hắn khát cầu bị tiến vào kịch liệt như vậy, ầm ập, cuồng bạo, nhiệt độ cơ thể Lãng Diệp.

"Không làm!" Lãnh Từ Diễm lập lại một lần nữa, mưu toan kiên định lập trường của mình.

Ngân báo vận mặt hắn qua, đồng tử màu đen của đối phương trở nên ướt sũng, phảng phất như nước lỏng lạnh, trong lòng run lên, vươn móng vuốt, khảy dưới khoeo mắt hắn, phát hiện không ướt, rầu rĩ hỏi.

"Ngươi sợ hãi thú thân của ta?"

Lãnh Từ Diễm không nói, liền khoác tay trên trán, dương quang bay lượn dưới mũi ném ra bóng râm dày đặc, Lãng Diệp nhìn đến trong lòng run từng trận.

Nam nhân anh tuấn cá tính lãnh ngạo mở to hai mắt ướt át mông lưng thần phục dưới thân, thỏa mãn cùng vui sướng của Lãng Diệp cũng bành trướng cực điểm, trong đó, lại có một chút tiếc thương như có như không.

"Nếu ngươi không thích thú hình của ta chúng ta liền không cần thú hình, àn...?"

Y biến thành nhân thân, gắt gao ôm Lãnh Từ Diễm, tới gần môi hôn hắn, chạm sát, khoe môi câu ra chỉ bạc óng ánh, như dây chém không đứt.

Hai người lại lăn cùng một chỗ, nhiệt độ cơ thể đáng sợ giao hòa lẫn nhau, giường học sinh bình thường bị họ làm cho rung động kết kết.

"A.... Lãng Diệp...."

Lãnh Từ Diễm cảm thấy Lãng Diệp tựa như từng đợt lốc xoáy màu đen, hắn liều mạng muốn thoát khỏi, y liền liều mình đem hắn hút vào.

"Ngoan.... Ta ở đây..."

"Quân Ngân... A...."

Ở dưới thân Lăng Diệp gọi tên nam nhân khác, đáng bị dằn vặt.

Ngón tay chôn vào nhục huyết nóng bỏng, thô bạo truru sấp, khuấy trở xuất ra một mảnh tiếng động dâm mỹ.

Ánh mắt Lăng Diệp lạnh một chút, lúc nhìn đối phương, lại càng nhiều bất đắc dĩ.

"Chúng ta đừng nghĩ tới Quân Ngân."

Hắn là ngu ngốc sao? Hùng thú chất lượng tốt như y thì không cần, lại vừa ý Quân Ngân công tử bột kia.

Quân Ngân có thể bảo hộ hắn sao?

Hôm nay nếu không có y, hắn bây giờ chính là ngốc ở trong bụng lang, chứ không phải thư thư phục phục nằm trên giường.

"Không..." Đau đớn điên cuồng kích thích dục vọng hắn, Lãnh Tử Diễm gắt gao bấu dra giường "Đừng... Quân Ngân..... Tức giận..."

Rên rỉ đứt quãng, Lăng Diệp rút cuộc hiểu ra trong đầu người này suy nghĩ cái gì.

Lại hôn lên, đầu lưỡi cạy mở cánh môi gắt gao đóng, liếm qua răng trên răng dưới, chạm tới đầu lưỡi, gắt gao cuốn lấy.

"Sẽ không, hắn sẽ không tức giận, chúng ta không nói cho hắn."

Mị thịt non mịn bị tùy ý đùa bỡn, khoái cảm một trận cao hơn một trận gào thét mà đến, Lãnh Tử Diễm ngẩng đầu, hầu kết kịch liệt chuyển động.

"Ngươi... Gạt ta..."

"Ta gạt ngươi hồi nào?" Thanh âm Lăng Diệp trầm thấp hoa lệ, mang mê hoặc vô danh, y cắn tai Lãnh Tử Diễm, nói ra nhiệt khí. "Chúng ta chỉ giao lưu thân thể, dù sao ngươi cũng không thích ta..." Nói tới đây, y dừng lại, đâm thật mạnh vào trong nhục huyết đỏ tươi của Lãnh Tử Diễm. "Này, nơi này liên tục chảy nước, chứng minh ngươi cũng muốn không phải sao?"

Lãnh Tử Diễm mơ mơ màng màng gạt đầu.

Lăng Diệp thờ dài nói.

"Ngươi lại khó chịu như vậy, ta chỉ là giúp ngươi giải quyết nhu cầu thân thể, tất cả đều là nam nhân, Quân Ngân có thể thông cảm."

Lãnh Tử Diễm cười gượng.

"E rằng hơi khó..."

"Chúng ta không cần hắn."

Lãnh Tử Diễm cong chân lên, muốn đá Lăng Diệp xuống. Đối phương lại ôm chân hắn, đem đôi chân thon dài cường tráng tách ra thật to, hạ thất lưng, công kích vào nơi dâm loạn kia.

Nhục huyết được phục vụ lâu nay thông minh mở lớn, không chút do dự nuốt vào dương cụ.

Lăng Diệp vận chân hắn lên, gấp trước ngực, làm đối phương có thể thấy rõ mật huyết hắn xoắn vặn cơn thịt y thể nào, dịch ruột non trong suốt chảy ra, một mảnh ướt át. Tinh khí dưới thân cũng trực tiếp đứng thẳng, như một cây thương.

Lãnh Tử Diễm trầm trầm gào mấy tiếng, trên mặt một mảnh ửng hồng, hợp với khóe mắt cũng mang mị thái, hắn mở lớn miệng, gọi lớn Lăng Diệp, phảng phất như Lăng Diệp là chúa cứu thế của hắn.

Nhưng ngay cả hắn cũng không rõ, rốt cuộc tại sao muốn gọi người này.

Lãnh Tử Diễm trầm mê tính dục là thành thật nhất, thân thể hắn trung thực phản ánh hắn vui sướng, Lăng Diệp vừa truru sấp chín nòng một sâu vừa vuốt ve dương cụ hắn.

"Đừng lo lắng..." Nhìn vật trong tay phun ra dâm thủy, Lăng Diệp thấp giọng cười đứt quãng. "Hắn sẽ không biết... Biết, ta cũng không cho hắn tồn thương ngươi..."

Thanh âm y rất nhẹ, bị chìm ngập trong tiếng đánh thân thể, gần như không thể nghe thấy.

Trong tình ái kịch liệt lại mang mấy phần thô bạo, hai người nhanh chóng trước sau bắn ra niềm dịch nồng đặc. Lăng Diệp thấy Lãnh Tử Diễm cực kỳ mệt mỏi, cũng không quán hắn đòi thêm lần nữa, chỉ cời giáo phục hắn, đem tinh dịch phun ra tinh tế bôi lên da thịt màu mật ong.

Khôi phục lại từ trong tình ái, Lãnh Tử Diễm trừng lạnh mắt, gắt gao chăm chăm nhìn động tác Lăng Diệp.

Hắn biết, hắn phản bội Quân Ngân.

Nhận thức này làm hắn vô lực... Càng vô lực hơn chính là, trong lúc đó hắn có vô số cơ hội ngăn cản, nhưng hắn vẫn mặc kệ, thậm chí nói, hắn còn quyến rũ Lăng Diệp đến thao hắn.

Nếu một ngày nào đó Quân Ngân vứt bỏ hắn, cũng là đáng kiếp hắn.

Quả nhiên không nên quá mức tự tin với khối thân thể hư hỏng này, hắn cam chịu nghĩ, mấy ngày trước, hắn còn mạnh miệng nói với Quân Ngân... Từ nay về sau... Thân thể hắn chỉ để y chạm vào...

Nhớ tới thật tức cười.

Đây là nguyên nhân hắn nhìn ba năm nhìn Quân Ngân.

Nếu không phải đêm đó uống rượu, có thể hắn cả đời cũng không thật sự đến gần Quân Ngân.

Vì...Ở cùng Quân Ngân, hắn không có cảm giác an toàn, hắn cảm thấy Quân Ngân bất cứ lúc nào cũng có thể vứt bỏ hắn.

Lãnh Tử Diễm cắn môi dưới, khi Lăng Diệp đem tinh dịch bôi lên nụ hoa hắn một vòng lại một vòng hắn rút cuộc phát cáu.

"Ngươi rút cuộc đang làm cái gì?"

Thanh âm trầm đục, cảm giác đe dọa lại mười phần đầy đủ.

Chỉ là, đe dọa này đối với Lăng Diệp tựa như trúng đạn đá---- tất vỡ.

Lăng Diệp nâng đồng tử lên.

"Vậy ngươi có muốn làm người của ta?"

"Cái gì mà làm người của ngươi?" Lãnh Tử Diễm khó hiểu.

Lăng Diệp chớp chớp mắt.

"Chính là.... Dùng thú thân xâm phạm ngươi, đánh lên dấu hiệu thư thú của ta trên người ngươi."

"Nằm mơ!" Lãnh Tử Diễm mặt mày lạnh lùng, thanh âm từ trong hàm răng xát đến rung ken két.

"Vậy thì đừng động đây!" Lăng Diệp trầm trầm. "Tinh dịch này có mùi của ta. Tắm sạch cũng có thể giữ lại mấy ngày, thú nhân trong tộc ta thấy ngươi nhất định cung kính."

"Sau mấy ngày đó thì sao?" Lãnh Tử Diễm nhếch mày, còn trong tộc, còn thú nhân, người này là muốn ngả bài với hắn sao? Giấu giếm nhiều năm như vậy, lại ngay lúc hắn mười bốn tuổi có ý đồ dùng thú thân cưỡng bạo hắn!

Mấy ngày sau chúng ta làm nữa... Lăng Diệp không dám nói, chỉ nói.

"Có thể quán mấy ngày thì hay mấy ngày, gần đây bệnh nặng, phụ thân điều động không ít tộc nhân đến đây, trong thành thật sự loạn, ngươi có thể ngồi bên cạnh ta là tốt nhất."

"Không thể!"

"Cho nên ta mới bôi tinh dịch của ta cho ngươi!" Dồn sức đem "của ta" cùng "tinh dịch" cắn rất nặng, biểu tình đối phương trừng mắt y, làm Lăng Diệp cảm thấy mình hơi vẫn hồi được chút tự tôn giống được.

Lúc trở người này qua, thấy vết roi hung tợn đáng sợ kia.... Đầu ngón tay khẽ run.

Vết roi cao cao gồ lên, có mấy nơi vì bị con lang kia đè xuống đất mà phá ra nước mủ.

Không biết tại sao, Lăng Diệp chung quy cảm thấy roi quất trên người Lãnh Tử Diễm chắc chắn đau hơn quất trên người mình.

"Lăng Diệp..." Lãnh Tử Diễm bỗng nhiên quay đầu, chậm rãi nhắm mắt. "Tại sao ngươi bôi tinh dịch cho ta, tộc nhân các ngươi liền phải tất cung tất kính với ta?"

Lăng Diệp mày nhếch lên.

"Bởi vì ta là Thiếu chủ."

Lãnh Từ Diễm cắn răng.

"Bôi tình dịch của người họ sẽ coi ta là Thiếu chủ?"

"Sẽ không..." Lãnh Diệp nuốt nước miếng, khí thế bỗng nhiên tan mất.

"Vậy coi là gì?" Lãnh Từ Diễm chậm chạp hỏi, dù trần trụi ghé sát trên giường, toàn thân bôi đầy dầu dịch, ánh mắt vẫn sắc bén như đao.

"Thiếu chủ..." Lãnh Diệp tạm dừng một lát, mới nói. "... phu nhân..."

Bạn đang đọc truyện *Ám Dạ Trảm Luân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 53

Dù bị đá xuống giường thô bạo, Lãnh Diệp vẫn là một bộ dạng ăn uống no đủ, con người hẹp dài hơi xéch lên, khuôn mặt trắng nõn hoa đào vô hạn.

Đẩy cửa ra chỉ thấy Dã Kê ngồi trên tay vịn, tay nắm lấy lan can, khoe môi hồng mím.

"Hai chuyện."

Lãnh Diệp đóng cửa phòng chính, lông mày nhíu lên.

"Nói."

Dã Kê khoanh tay, hơi nghiêng thân, tiến đến tai Lãnh Diệp, thanh âm âm trầm.

"Thứ nhất, phụ thân bảo ta chuyển cáo người, nếu người dám dùng thủ hình gây sức ép đại ca, hẳn tuyệt đối không tha cho người."

Trong mắt Lãnh Diệp lóe lóe hào quang.

Những lời này của Lãnh gia gia chủ thoát nhìn nồng nặc vị uy hiếp, kỳ thực cũng vẫn có thể xem là một loại thỏa hiệp -- chỉ cần không dùng thủ hình, hẳn liền mất nhắm mắt mờ, lười nhúng tay vào.

Đây có tính là chiếm được một chút bảo đảm của cha vợ tương lai không?

Lãnh Diệp trong lòng hoa đào đóa đóa nở tung, cành nhánh đầy trời, một mảnh phấn hồng, y hệt mấy tiếng, nhưng trên mặt nửa phần thần sắc cũng giấu không lộ.

"Thứ hai." Dã Kê sát sát môi, tựa tiểu phi tiểu. "Có một người gọi là Quân Ngân, không tìm thấy đại ca, điện thoại cho ta..."

"Quân Ngân?" Nghe tên này, Lãnh Diệp tức khắc trời sáng chuyển âm u, trên mặt đông lạnh như khắc băng. "Người nói gì với hắn?"

"Đã nói..." Như có ý treo miệng Lãnh Diệp, thanh âm Dã Kê kéo đến thật dài, thấy đối phương lộ ra biểu tình hung ác hẳn không thể xé xác mình, mới chậm chạp nói. "Ta nói với hắn không có chuyện gì, con lang kia không thương tổn đến đại ca, còn không tiếp điện thoại..." Dã Kê dừng lại, nheo mắt cười. "Là vì đang ngủ..."

Lãnh Diệp nhìn mắt Dã Kê --- đen nhánh, trong suốt, mang ý cười ---- cũng không biết ý cười này có mấy phần chân thật.

Lãnh Diệp có thể nắm rất chắc cái loại tính cách cổ quái của Lãnh Từ Diễm, duy chỉ đoán không ra Dã Kê là người như thế nào.

Từ Hắc Phô bỏ ra, một thân khí lưu manh, lại có thể đột kích trong mấy ngày huấn luyện ngắn ngủi, luyện ra một hình tượng công tử tao nhã nhẹ nhàng.

Những người đi ra từ bữa tiệc Lãnh gia đều khen ngợi nhị thiếu gia hài hước hóm hỉnh ăn nói khéo léo.

Khi thì khốc lóc om sòm pha trò khi thì hữu tiết hữu lễ, cực kỳ lấy lòng người ta, ngay cả tình địch đối diện như Lãnh Diệp cũng là tiến thoái tùy thời, vừa không lộ vẻ nhược thế cũng không quá đường hoàng.

Những thứ đó vẫn còn được, nhưng khiến Lãnh Diệp bất an nhất chính là, khí tức trên người Dã Kê cực kỳ giống với y, y chắc chắn trăm phần trăm, Dã Kê là thú nhân chưa thú hóa.

Thú nhân khí tức giống đực nồng đặc chăm chăm nhìn Lãnh Từ Diễm như hổ rình mồi, Lãnh Diệp thế nào dám phớt lờ? Mặc Dã Kê uy hiếp y cũng được, lấy lòng y cũng được, y đều bày ra gương mặt băng sơn vạn năm không thay đổi, vừa không chủ động xuất kích cũng không tỏ vẻ mình ức hiếp

thân phận thấp hơn.

Như Lăng Diệp sở liệu, Dã Kê đều là giả bộ.

Trên mặt ý cười uyển chuyển, trong lòng đã đem già trẻ trên dưới hai nhà Lăng Diệp cùng Lãnh Tử Diễm một đường ân cần thăm hỏi đến mười tám đời tổ tông.

Dã Kê bản tính dửng dưng, nói ra thành bản, lại thêm tính dục tràn đầy, nam nữ mình muốn đều là trực tiếp cấu kết lên giường, cùi khô lửa bốc, rất thống khoái.

Bây giờ tự dung làm quư tộc ghen ghét này, cần học tập những thứ trong khuôn, nếu y không có tư chất thông minh, tuyệt đối ứng phó không được. Lãnh thiếu gia thân phận cao, đáng người hào, tính tình cũng hợp khẩu vị, phải thao bởi một nam nhân cường thế, tổn chút công phu cũng không gì đáng trách, vấn đề là, y ở bên đây đau khổ tu luyện, người ta bên kia xuất tường xuất đến thấy sợ, thanh âm kêu trên giường to như ma âm nhiễu loạn.

Mỗi ngày cứ có những kẻ gia thế cường đại hơn đối diện Lãnh thiếu gia, Dã Kê y ngoại trừ nhờ có chút huyết thống thú nhân gì đó, có thể nói cái gì cũng tệ, ăn cơm uống nước đều dựa vào tiền Lãnh gia, cũng có bọn anh em Hắc Phốc có thể lôi ra khoe khoang. Vốn đang nghĩ khi nào đó gọi mười mấy anh em đến trường học xử lý Lăng Diệp ra uy, nhưng vừa nghĩ đến thân hình cao lớn uy mãnh của ngân báo Lăng Diệp biến thân kia, Dã Kê liền chỉ có thể lãng lẽ chảy nước mắt.

Đầu Lăng Diệp đá chọi với đá, quả thực chính là đâm đầu vào chỗ chết.

Đem bất mãn phần hận âm ức tức giận nuốt về bụng, âm thầm dâm ý chờ lúc mình làm sao ra uy trừng phạt nam nhân dâm đảng kia, làm sao bắt buộc hắn cởi sạch sẽ trước mặt mình, làm sao làm hắn đến ngoại trừ kêu khóc, cái gì cũng không phát ra được, làm sao làm hắn ba ngày ba đêm không xuống nổi giường!

Hít vào một hơi thật sâu, cảm thấy tiền đồ mình vẫn rất sáng sủa, dù sao mình được ông già Lãnh gia ký thác kỳ vọng cao, Lăng Diệp thì trái lại, hừ, lão già Lãnh khi nhắc tới Lăng Diệp sắc mặt liền xanh mét, răng nghiến đến kêu kết kết.

Sau khi truyền đạt nội dung điện thoại của hai người cho Lăng Diệp, Dã Kê chạy lẹ đến căn tin mua ba phần cơm, tuy bị Lăng Diệp bắt bẻ không có bao nhiêu dinh dưỡng, nhưng ít ra bảo bối nhà mình ăn sạch sẽ một chút cũng không thừa.

Dã Kê cười tủm tỉm nuốt một ngụm cơm cuối cùng, đứng dậy thu dọn chén đĩa, bỗng nhiên nghĩ đến.

"Đại ca, tiền công sửa phòng trước đó đều là ta xuất."

Lãnh Tử Diễm ngồi trên sofa nhấn tin với Quân Ngân, cũng không ngẩng đầu lên.

"Tim Lăng Diệp chia..."

Quý tộc thượng lưu không thiếu tiền, nhưng cũng tuyệt đối không dung túng hải tặc, tiền tiêu vật phát cho vừa vặn có thể duy trì cuộc sống danh giá mà lại không đủ cho họ ăn chơi đàng điếm.

Dã Kê tốt xấu gì cũng tính là người Lãnh gia, Lãnh Tử Diễm không chút nghĩ ngợi nổi lên ý bảo vệ, ai biết trong túi quần Lăng Diệp đào nửa ngày cũng chỉ lấy ra mấy chục, rề rề để trên bàn.

"Này... Không đủ đâu..." Dã Kê gãi gãi đầu. "Tuy giường nhỏ, nhưng một giường cũng thu một ngàn mốt, hơn nữa phí lao công chúng ta mỗi người một ngàn rưỡi..."

Lãnh Tử Diễm nhìn nhìn Lăng Diệp, lông mày cau lại.

"Người không có tiền?"

Lăng Diệp khẽ hừ nhẹ.

"Cần đây xiết hơi chặt!"

Để mua cái nhẫn kia, y đem tiền tiêu vật một năm đều tiêu trước thời hạn, tuy ở Quân bộ có mang quân hàm nhưng tiền lương Quân bộ căn bản không đủ nhét kê rỗng, đây có nghĩa là một năm kế tiếp y phải nghĩ cách kiếm tiền.

Bây giờ chỉ là chưa nghĩ ra cách kiếm tiền, người kia lại về mặt xem thường, nhìn, môi cũng đẹp ra.

"Người làm chuyện xấu gì?"

"Sẽ không là bị nữ nhân nào đó lừa chứ?" Dã Kê cũng ồ ào theo.

"Câm miệng!" Lăng Diệp đứng thẳng dậy quát chói tai, thấy mình đem Dã Kê chấn đến sững sờ người mới chậm rãi ngồi trở lại, vẻ mặt như cũ.
"Trước nợ, qua mấy ngày sẽ trả lại."

Dù uy phong tám hướng ở Hắc Phố, Dã Kê đối với tiền vẫn rất coi trọng, một ngàn rưỡi cũng không phải là con số nhỏ, kéo kéo tay áo Lãnh Tử Diễm.

"Đại ca, ta thấy... Có cần chúng ta viết một tờ giấy nợ?"

"Viết đi..." Quân Ngân lại bận, Lãnh Tử Diễm đành phải đóng di động lại, bổ sung một câu. "Nhớ để hấn ấn dấu tay."

"Người sợ ta quyết nợ?" Lăng Diệp cho rằng tôn nghiêm giống đực của mình đã bị vũ nhục cực điểm.

"Không phải!" Lãnh Tử Diễm thân nhiên nói. "Giấy nợ Tướng quân công tử ấn dấu tay... Tương đối thủ vị."

Nói, nhắc khoe miệng lên, lộ ra một nụ cười không thể gọi là cười.

Nhưng cái này chính là cười, Dã Kê thề, y thấy sau lưng Lăng Diệp nổi lên một cái đuôi dong đưa.

Lăng Diệp chọn khoa chính trị, để kiếm tiền, đặc biệt chạy tới khoa thương mại dự thính, giáo sư trên bục giảng khoe khoang khoác lác, giảng giải cách buôn bán, nhưng không phù hợp với Lăng Diệp.

Đầu óc y đơn giản chỉ biết làm sao xé rách con mồi, thật sự chơi mấy âm mưu dương mưu bí hiểm này không được.

Ba người ăn cơm đều là một người trả một lần, đến phiên Lăng Diệp, y lại một phen tiền cũng không có.

Người phục vụ đứng bên cạnh chăm chăm nhìn trái lom lom ngó phải.

"Ba vị tiền sinh, xin hỏi ai trả tiền?"

Lăng Diệp rõ ràng trong lòng khô đến không chịu được, khuôn mặt tuấn tú vẫn gắt gao căng chặt, thân thể thẳng tắp, Lãnh Tử Diễm thương thức đủ rồi, vỗ vỗ tay Dã Kê.

"Trước tiên giúp hấn ứng đi!"

Lăng Diệp bị xem thường vất óc suy nghĩ thượng sách, rốt cuộc phản ứng được với thân phận Tướng quân công tử của mình, tùy tiện đi tóm mấy công tử coi tiền như rác dọa dẫm không phải dễ như trở bàn tay?

Nhưng Lăng công tử trời sinh tính cao ngạo, hành vi xảo trá làm đến cực kỳ cô đọng.

Chẳng hạn như một ngày nào đó điểm dương cao chiếu, y gõ cửa một vị công tử nhà giàu nào đó, ép buộc bản thân lộ ra một cái mỉm cười tương đối hiền lành.

"Hôm nay thời tiết thật tốt."

"Hả... Phải, phải!"

"Có thời gian rảnh không?"

"Rảnh? A... Có, có!"

"Vậy..." Tay cắm vào túi quần, mũi chân đá đá sỏi, thuận miệng nói. "Cuộc sống trường học vẫn thích ứng chứ?"

"Rất thích ứng, ta đã học thứ năm thứ năm." Công tử nhà giàu bắt lấy cơ hội lời kéo làm quen. "Cần ta bồi Lăng công tử cho quen vườn trường không?"

"Không cần." Lăng Diệp vội vàng lắc đầu, y sớm đã tóm Lãnh Tử Diễm để đối phương dẫn mình từ cửa đông đến cửa nam, cửa nam đến cửa tây, cửa tây đến cửa bắc còn ở cửa bắc vô lấy hấn thô bạo hôn một trận, tuy bị đánh hai quyền, bất quá y tin chắc đánh là thương mắng là yêu, càng đánh càng hữu hảo.

"Lăng công tử có muốn vào ngồi?"

Cuối cùng, Lăng Diệp trong nhà người ta uống hai ly nước trà, cũng không biết xấu hổ mở miệng đòi tiền.

Liên tục năm ngày bị Lãnh Tử Diễm châm chọc, khó khăn lắm mới lết đến cuối tuần có thể ra khỏi trường, Lăng Diệp sáng sớm liền rời giường, y đã nghỉ hão, hôm nay dù có rửa chén cũng phải kiếm được tiền.

Kết quả, nhà hàng không nhận làm theo giờ, Lăng Diệp cũng không day dưa với ông chủ bảo thủ, ào nã từ nhà hàng đi ra, khảy khảy mấy miếng tiền xu Lãnh Tử Diễm phát cho hôm qua, mua ly nước uống, ngồi trên ghế dài nhìn người đến kẻ đi, tình nhân song song thành đôi hàng dài, duy chỉ y một mình, chôn đầu, cái bóng bị thái dương giữa trưa kéo ra thật sự rất dài.

"Papa, ta muốn chơi tàu lượn siêu tốc, ta còn muốn chơi chuột kích thích... Papa, chúng ta đều chơi hết được không?"

"Hảo, nhi tử ngoan, muốn chơi cái gì papa liền mang người đi chơi cái đó."

"Papa, ta còn muốn sờ đầu 'mèo bụi', ha ha, "mèo bụi" hảo đáng yêu..."

Lăng Diệp ngẩng đầu, nhìn nhìn bảng hiệu khu vui chơi, đứng lên, bước hai chân thon dài đi hướng bên trong.

Y biết "mèo bụi" - tám biển vàng của khu vui chơi này, kỳ thực chính là nhân viên công tác mặc đồ mèo đội đầu mèo, xuyên hai cái tai mèo cộng thêm một cái đuôi mèo hóa thành mèo bụi ngồi chồm hổm trên mặt đất, để du khách lui tới sờ đầu.

Công việc rất đơn giản, Lăng Diệp cảm thấy mình hoàn toàn có thể đảm nhiệm.

May mà khu vui chơi cũng cho làm ngắn hạn, một ngày tám tiếng, tiền lương hai trăm, Lăng Diệp tính, mình một cuối tuần có thể kiếm bốn trăm, một tháng bốn cuối tuần kiếm một ngàn sáu, như vậy tháng này có thể miễn cưỡng trả hết nợ cho Dã Kê.

Chỉ là công việc này cũng quá mất mặt, người lớn còn được, sẽ không chơi "mèo bụi", tiểu hài tử liền đáng ghét, sờ lấy sờ để, rất giống thuận lông, có đứa búng binh còn kéo lông mày y chơi, có lẽ là thấy y dễ thương, cười ha ha không ngừng, căn bản bắt kẻ gương mặt ghen trong đầu mèo của y lạnh như băng sương đến chừng nào.

Đầu năm nay kiếm tiền không dễ.

Nhìn, tiểu hài tử hư hỏng vừa mới nú lông mày y kia chạy ra xa, lại kéo một nữ hài tử trắng nõn quay lại, chỉ vào y nói.

"Con mèo này siêu cấp hảo chơi, người nú lông mày hấn hấn sẽ trừng người."

"Trừng ta?" Nữ hài tử lui hai bước, sợ hãi nói. "Thật đáng sợ."

"Đừng sợ, đừng sợ." Nam hài lộ nữ hài ở sau người, vỗ vỗ ngực. "Chỉ là mèo thôi, không có gì đáng sợ cả."

"Biến đi cái con mèo nhà người!" Lăng Diệp nổi giận.

"A..." Tiểu nữ hài núp ở phía sau, lén nhìn y. "Con mèo này có thể nói chuyện."

"Hừ, ta nú cái đuôi hấn, coi hấn còn dám kiêu ngạo không." Bàn tay nhỏ bé phỉ lù của tiểu nam hài đứng thật bắt lấy đuôi của "mèo bụi", quấn hai vòng trên tay, khoe với nữ hài tử. "Hảo chơi không."

Lăng Diệp không chú ý tới cái đuôi mình đang bị trêu chọc.

Ánh mắt y gắt gao bắn về phía quán kem nhỏ bên cạnh.

Hai nam nhân đang tay trong tay mua kem ăn không phải Lãnh Tử Diễm cùng Quân Ngân thì là ai?

Quân Ngân lại dịch dung thành nam nhân trung niên, Lãnh Tử Diễm cũng không sợ giữa ban ngày ban mặt bị phát hiện, công khai lôi tay Quân Ngân chặt muốn chết.

Lăng Diệp chậm rãi đứng lên, nhấc chân liền tiến đến.

Một câu nói, đem thân hình y giữ lại ----

"Hai vị đại ca ca, con mèo bụi này đang trừng các người, các người có muốn cùng nhau đến chơi không?"

Bạn đang đọc truyện *Ám Dạ Trảm Luân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 54

Lãnh Tử Diễm cùng Quân Ngân đều là lần đầu tiên luyến ái, thật sự không biết lúc hẹn hò phải làm cái gì, vừa khéo lân cận trường học có một khu vui chơi, thấy rất nhiều tình nhân đi vào trong đó, hai người cũng theo trào lưu.

Quân Ngân vẫn hay gặp ám sát ừ ừ, Lăng Diệp lãnh liệt nhún chng chọc, Quân Ngân sớm đã cảm giác được, bất động thanh sắc đem Lãnh Tử Diễm hộ ở phía sau, ai ngờ Lãnh Tử Diễm phản ứng nhanh hơn, thanh âm tiểu nam hài vừa dứt, hấn đã tóm lấy bả vai Quân Ngân, mượn lực xoay thân nhảy lên, hai chân đá nghiêng, vừa đọc vừa chuẩn, dứt khoát linh hoạt.

Cái đuôi Lăng Diệp bị nắm, cũng không tránh được, lúc ngửa đầu, chỉ thấy tóc trên trán Lãnh Tử Diễm tung bay, cằm khẽ nâng, đường cong lưng loát cực kiên cường, sau đó, đôi chân thon dài kia đá mạnh vào mặt mình.

Lăng Diệp rên một tiếng, Lãnh Từ Diễm thừa thắng xông lên, sai bước đem người chặt chẽ chế trụ, súng đen chia thẳng giữa trán.

"Người là ai?"

Lúc này, Quân Ngân cũng lách ra sau lưng Lăng Diệp, chặt đứt đường lui của y.

Không khí đột nhiên ngưng trệ đến đáng sợ.

Du khách xung quanh sớm đã kêu la sợ hãi, tiểu nam hài cùng tiểu nữ hài sợ tới mức oa oa kêu khóc, eo bụng Lăng Diệp vừa thẳng, mới định dùng vũ lực đánh nhào Lãnh Từ Diễm, cán súng đối phương đã theo đến, thô bạo đập vào cổ y.

Không xác định người này muốn gì, Lãnh Từ Diễm cũng không dám nổ súng lung tung, một kích này của hắn rất nặng, người thường thể nào cũng phải kêu đau, đối phương lại vẻ mặt bất biến, chuyển thủ thành công, bàn tay bóp tay hắn mạnh như kim sắt, dùng sức vặn bẻ, năm cái dấu xanh tím tức khắc hiện lên. Sau đó, quyền phong đập vào mặt mà đến, Lãnh Từ Diễm cắn răng nghiêng đầu, giờ nắm tay lên, đánh vào nắm tay thô bạo của đối phương, cảm thấy tựa như nện trên tảng đá, tay đối phương không có việc gì, tay hắn lại lập tức thấy máu.

Đối phương cười lạnh nắm cầm hắn, ngón tay lạnh lẽo thấu xương, Lãnh Từ Diễm xanh mặt, một tay lôi đầu mèo xuống, nghiêng răng nghiêng lợi.

"Lăng Diệp!"

Tay gắt gao cầm đuôi súng của Quân Ngân dần thả lỏng, vừa muốn đi lên kéo hai người kia ra, Lăng Diệp bỗng nhiên một quyền thô bạo đánh lên mặt Lãnh Từ Diễm.

Phanh một tiếng, không chút lưu tình.

Sự tình phát sinh nhanh như chớp, Quân Ngân mắt mở trừng trừng nhìn Lãnh Từ Diễm bị đánh đến khóe miệng xuất huyết, sau đó, Lăng Diệp áp ngược hắn lại, cương ngạnh đem môi tới gần.

Vị trí bây giờ của Quân Ngân vừa vặn có thể thấy rõ phản ứng của Lãnh Từ Diễm -- hắn hoảng hốt hai giây, môi răng vô thức mở ra, sắc mặt lại bỗng nhiên trở nên cực kỳ khó coi, ôm đầu Lăng Diệp nện xuống mặt đất bên cạnh.

Lại phanh một tiếng, mặt đất cũng chấn động.

Lãnh Từ Diễm đập bay Lăng Diệp bị nện hôn mê, đứng lên kéo Quân Ngân đi, đi xa rồi Quân Ngân mới cười nói.

"Người đập hông hắn thì làm sao đây?"

"Đập không hông!"

"Hắn tức giận thì làm sao đây?"

"Giận không chết!"

"Lãnh Từ Diễm.." Quân Ngân nghiêng đầu vén khóe miệng, vẻ mặt là một loại phức tạp khiến người ta đoán không ra. "Tại sao mỗi lần chúng ta hẹn hò đều có thể gặp phải hắn?"

"Ta...." Đường như rút cuộc ý thức được Quân Ngân cười đến bất thường, Lãnh Từ Diễm khảy tóc cúi đầu. "Trùng hợp? Gần đây hắn thiếu tiền, chạy tới khu vui chơi làm công cũng không có gì sai!"

"Vậy tại sao hắn thiếu tiền?" Quân Ngân thờ dãi. "Lãnh Từ Diễm, ngẩng đầu lên!"

Lúc ngẩng đầu, vừa vặn đối diện mắt Quân Ngân, y không mang mắt kính, ánh sáng trong con ngươi ôn nhuận chậm rãi lưu chuyển, như sáng sớm phủ sương mù, nháy mắt liền bắt được tâm Lãnh Từ Diễm.

Tay đặt hai bên có chút luống cuống.

"Quân Ngân..."

"Đừng động đây...." Lấy khăn tay ra, tinh tế lau khóe miệng máu chảy, Quân Ngân mày cau chặt. "Còn đau không?"

Lãnh Từ Diễm vội vàng lắc đầu, khóe miệng chạm vào tay Quân Ngân, lại ừ nhẹ một tiếng.

Quân Ngân dờ khóc dờ cười.

"Kêu người đừng động lại vẫn cứ động, chạm đau chắc rồi..."

Âm cuối biến mất trong môi lưỡi chặt chẽ quấn quít, đầu lưỡi Lãnh Từ Diễm tham tiến vào, dè dặt lấy lòng.

Không kịp bận tâm người đến kẻ đi xung quanh như nước chảy, Quân Ngân cười khê nâng đầu hất lên, chớp mũi cọ xát đối phương, khóe môi cũng cầu kết cùng đến, ôn nhu tỉ mỉ đến mức tận cùng.

Trong khu vui chơi có không ít trò kích thích, cái gì “xông lên mây xanh”, “thăm hiểm nước sâu” hai người toàn bộ chơi hết, Lãnh Từ Diễm vẫn quy củ, lúc ngồi vào “chuột kích thích”, có lẽ là cái tên này quá chọc người nghĩ ngợi, trong không gian chật hẹp, Lãnh Từ Diễm động trái động phải, lồng mảy Quân Ngân cũng càng cau càng chặt.

Chuột kích thích là một xe con hình chuột, người chơi ngồi vào trong xe, người phía trước khống chế tay lái, người phía sau ôm thắt lưng người trước mặt và đụng cùng các xe chuột khác trong khu vực để nếm thử cảm giác kích thích.

Vòng thứ nhất Quân Ngân ở phía trước, Lãnh Từ Diễm ở phía sau, hai đại nam nhân ngồi vào xe chơi của tiểu hài tử, chen chúc phải chật tới bao nhiêu, hơn nữa là ghế da dài, chính giữa không có tấm chắn, nói cách khác, hai người, lưng dán lưng, hạ thân dán hạ thân, chặt chẽ khăng khít.

Hơi thở ấm áp người sau lưng phun ở cổ, Quân Ngân lập tức thất thường, rõ ràng nên tránh né lực đạo không đứng chỗ, cùng xe chuột trước mặt thô bạo đụng nhau. Lãnh Từ Diễm theo quán tính tông vào sau lưng y, thời tiết rất nóng, hai người cũng chỉ mặc áo sơ mi mỏng mảnh, vài vóc đơn bạc cần bản ngăn không được da thịt nóng bỏng đáng sợ, lưng Quân Ngân thậm chí có thể cảm nhận được hai điểm nổi lên trên khuôn ngực cường tráng của Lãnh Từ Diễm.

Xe chuột bị đụng sẽ ngừng mười giây, thừa dịp mười giây này, tất cả xe chuột xung quanh đều cấp tốc tông vào họ, người chơi phần lớn là thiếu niên hơn mười tuổi, chơi hội đồng ăn hiếp họ, lũ nhóc này chẳng những không thấy áy náy ngược lại tinh thần còn tăng vọt.

Trong lúc xe đụng kịch liệt, Quân Ngân gắt gao cầm tay lái, Lãnh Từ Diễm gắt gao ôm y, vùi đầu trên lưng y, thấp giọng cười ảo não.

"Quân Ngân, nguoi ngay cả một đám tiểu hài tử cũng chơi không thắng nổi."

Mặt Quân Ngân đỏ lên, chuông kết thúc vừa vãn vang lên, đành phải quay đầu hỏi.

"Còn chơi nữa không?"

"Chơi." Lãnh Từ Diễm đuổi Quân Ngân ra, ngồi vào vị trí phía trước, mặt mày hớn hờ.

"Vòng này ta đánh, xem ta làm sao giúp nguoi rửa nhục."

Nói, quảng tiền xu vào, để Quân Ngân ôm chặt hân, nửa phút sau xe chuột lại khởi động, Lãnh Từ Diễm đầu đá lung tung một trận, dùng mãnh tới bao nhiêu, đem lũ xe chuột vây công họ ban nãy đuổi đến tán loạn khắp nơi, đám tiểu thí hài bị đụng cho mất nỏ đem đóm. Lãnh Từ Diễm đắc ý nhếch môi.

"Ta có phải hơn nguoi không?"

"Rõ ràng ban nãy nguoi ở sau lưng gây sức ép ta." Quân Ngân cắn răng.

"Ta sao lại gây sức ép nguoi?" Người nào đó chối.

"Nguoi động lực bừa bãi."

"Là nguoi đánh không tốt, luôn luôn bị đụng!" Lãnh Từ Diễm méo miệng.

"Nguoi còn lấy cái thứ kia chọc vào ta..." Thanh âm Quân Ngân vừa thấp vừa trầm, trong sân chơi náo nhiệt rất khó nghe rõ, nhưng Lãnh Từ Diễm vẫn cảm thấy thanh âm kia như gió, phất nhẹ qua vành tai, gãi đến sau tai hân ngứa ngáy một trận.

Bàn tay nắm trên tay lái bỗng nhiên run lên...

Ngón tay Quân Ngân lách cách đẩy dây lưng hân ra, sau đó, nút quần cũng bị cởi bỏ.

"Đừng nháo!" Lãnh Từ Diễm quát mắng lực bất tòng tâm.

Cái tay kia cũng không nghe hân nói, tự tiện luồn vào, cách quần lót vò nắn mông hân, không quên hảo tâm nhấc nhờ.

"Bên trái có xe tông tới."

Lãnh Từ Diễm cả kinh, vội vàng tập trung chú ý, cố gắng né tránh, tránh xong lại từ phía sau đuổi theo.

"Mau tránh!"

Phanh.

Lãnh Từ Diễm kinh hô một tiếng.

Hắn kêu không phải vì bị cái xe đột ngột thoát ra từ bên phải tông vào mà là vì trong hơn mười giây ngắn ngủi ban nãy, Quân Ngân đã lột quần lót hai người xuống, đem nam căn đứng thẳng nhắm ngay hậu huyệt hắn.

Mà cái va đựng kia, vừa vịn đem nam căn đâm vào phần nứa.

Bất ngờ không kịp đề phòng, bị dị vật xâm lấn, Lãnh Từ Diễm kêu đến thảm thiết, còn thiếu niên thấy xe bọn họ rút cuộc bị đựng ngừng, reo hò hoan hô hấp tấp xông lên.

Lãnh Từ Diễm trước đó gây thù hằn quá nhiều, các thiếu niên bị hắn đựng nghiêng răng nghiêng lợi, tinh thần miệng còn hôi sữa cũng xuất ra. Đứa ngồi trước nắm giữ phương hướng, đứa ngồi sau liền đứng lên vẩy nắm tay kêu la.

"Đựng, đựng, đựng chết họ!"

Chiếc xe thứ nhất từ phía đuôi xe đâm tới, dương cụ vốn chỉ vào một nửa nương theo xung lực thuận lợi chôn vào nhục huyết. Không trải qua chút tiền diễn, Lãnh Từ Diễm cũng không chịu nổi, huống chi đang lúc tình cảnh hiểm nghèo, chỉ thấy đau đến độ hắn phải đem nắm tay bỏ vào trong miệng, cắn sòng cắn chết.

Không kịp chờ hắn thích ứng, vật cực đại theo chấn động thân xe tán loạn khắp nơi, trán lập tức chảy ra mồ hôi lạnh, hắn nhin rên rỉ trong miệng, khủy tay hung tợn thúc vào đầu sỏ sau lưng.

"Người muốn làm chết ta?"

"Ta không nhịn được." Quân Ngân có chút vô tội.

Một câu, gương mặt trắng bệch của Lãnh thiếu gia chuyển ra ửng hồng, từng con tê dại như điện giật dọc từ hạ thân bốc thẳng lên, hắn lau mồ hôi lạnh trên trán, nghẹn mặt ngọc ngọay mông. Có được tín hiệu cầu hoan rõ ràng, Quân Ngân khó cầm giữ, ghì eo hắn, động mức độ nhỏ. Thân xe rất cao, không có nguy cơ bị người thấy, biên độ lắc lư của hai người tăng lên, ghê da bị cọ đến rung động rít rít. Đau đớn lúc đầu trôi qua, Lãnh Từ Diễm nhọt nhọt rên rỉ, hậu huyệt khô khốc trở nên trơn ướt, dịch ruột non óng ánh chảy ra, gắt gao bao lấy nam căn xâm lấn.

"Cả tuần lễ rồi có nhớ ta không?"

Tiếng thầm thì chậm rãi mờ mịt nồng đậm tình dục, hoa lệ mà lại trầm thấp, như rượu mới mở, say đến Lãnh Từ Diễm rồi tỉnh rồi mù.

"Nhớ..." Hắn không chút che giấu nội tâm nhưng nhớ, làm ra một bộ dạng nói chuyện cùng Quân Ngân, trên thực tế, khoe môi dính sát vào đối phương, đầu lưỡi lén câu lấy y.

Lại có xe tông vào, dương cụ thô bạo đâm ở điểm mẫn cảm, Lãnh Từ Diễm rên rỉ, nheo mắt nhìn qua, thiếu niên đựng hắn khoẻ mạnh kháu khỉnh, sắc hồng đầy mặt, thấy hắn ngó lại, chẳng những không sợ hãi còn hét to một tiếng.

"Tóc đen khoe miệng bị đánh kia là tôm chân mềm, hắn bị đựng một cái liền kiệt lực, mọi người mau xông lên, đựng hắn, đựng hắn, yahhh!"

"Phốc---". Quân Ngân vui vẻ phun khí, tay chộp vào đùi Lãnh Từ Diễm, cười đến thở không nổi. "Ta không phải cố ý, ta thật không phải cố ý."

Có thiếu niên kia hét to, đám xe vốn đã định buông tha cho họ xông lại, Lãnh Từ Diễm tiếp tục cầm lái, vừa tiếp nhận Quân Ngân công kích vừa phải chú ý ổn định thân thể, điểm chết người chính là không thể kêu, hắn sắc mặt vừa đỏ vừa xanh, ngũ sắc lộ ra, hung tợn mắng mồm.

"May mắn ta không cần nuôi tiểu hài tử."

"Tiểu hài tử vẫn rất đáng yêu, phốc... Khục khục.... Lãnh Từ Diễm..." Quân Ngân hút mạnh khí, trong lúc đó lại không quên gây sức ép hắn, tay cũng vươn đến phía trước, bắt lấy tính khí thẳng đứng của hắn. "Dù sao người cũng là bị ta thúc nuyễn, so đo cùng chúng làm gì?"

"Người.... Cái rắm?"

"Àn?" Quân Ngân mày nhíech lên, cười khê đùa bốn thứ trưởng dâng trong tay, sờ lên đỉnh, xấu xa gãi nhẹ. "Ai cái rắm?"

Thân thể mẫn cảm đến không chịu được của Lãnh Từ Diễm thế nào chịu nổi, ngón tay cổ sức, đầu ngón chân cũng cong lên, hắn mím môi, tiếng rên dần nặng, nếu không phải đang ở nơi công cộng, sớm đã phát ra từng đợt thét chói tai âm đặng.

"Đựng nè, đựng nè..."

Tiếng hô các thiếu niên làm Lãnh Từ Diễm hận đến nghiêng răng, nhưng cũng vì thế mà hưng phấn phá lệ, hậu huyệt phảng phất như ăn thuốc kích thích, từng vòng cuộn cuộn co rút lại, nếu Quân Ngân có thể thấy cảnh tượng điểm lệ này, sợ là phải hút một ngụm khí mát, nhưng chỉ vền vẹn là tiếp xúc thân thể thôi đã làm y khó có thể tự kiềm chế, đâm vào không chút lưu tình như đóng cọc, lại chậm rãi lòi ra một phần, rồi đâm vào thật mạnh.

Ghê da chảy đầy nước tích, dịch ruột non pha lẫn mồ hôi cùng chảy ra, trơn ướt một mảnh, trên mông phát ra tiếng ba ba, dâm loạn vô cùng. Dương cụ trong tay Quân Ngân càng nở càng lớn, gân xanh bóc ra phảng phất như muốn nổ.

"Về sau... Không được chửi tục..."

"Đó không phải chửi tục." Quân Ngân còn nói chuyện đứt quãng, hướng chỉ là Lãnh Tử Diễm, gương mặt trước đó còn tái nhợt sớm đã chuyển đến đỏ rực, bộ dạng mê người quyền rũ kẻ khác thao hấn.

"Rầm còn không gọi là thô tục thì cái gì mới là thô tục?"

Trong miệng nghiêm trang, trong tay lại hạ lưu bản thủ, Lãnh Tử Diễm không biết Quân Ngân làm sao tôi luyện ra được công phu này, khàn giọng nói.

"Mẹ nó, cút mẹ nguoi, thao con mẹ nguoi, a.. đấy... Mới gọi là thô tục..."

Rõ ràng là đang giáo dục hấn, hấn còn không biết tốt xấu, dương vật bị gắt gao nắm bóp, đúng là tự mình chuốc khổ.

Lãnh Tử Diễm lắc đầu, vẻ mặt đau khổ.

"Quân Ngân, mau để ta bắn..."

"Không được!" Cũng không biết là thật muốn cùng hấn so đo hay cố ý chơi hấn, Quân Ngân vặn một mặt đỏ lên. "Còn mắng tục trước mặt ta nữa không?"

"Không!"

Bàn tay bóp ở gốc thối lỏng một chút.

"Mãng nữa thì thế nào?"

Lãnh Tử Diễm phì cười nói.

"Tùy nguoi thao ta..."

"Nguoi..."

Hai người vội vàng khí thế ngất trời, sớm đã không phản ứng với tiểu hài tử xung quanh, đám trẻ cho rằng họ bị đùng sợ, vội tay đem xe chạy ra, rất giống Tướng quân chiến thắng trở về, Lãnh Tử Diễm không phục, lần lượt bắn ra với Quân Ngân, liền lập tức báo thù rửa hận, lại đem các thiếu niên trên chóc hấn ban nãy đâm cho oa oa kêu khóc.

Xong vòng này, hai người cũng hết tâm tư, trong quần dính phốc phốc, nhất là Lãnh Tử Diễm, phía trước là tinh dịch bản thân, phía sau còn chứa của Quân Ngân, kéo người chạy khỏi khu vui chơi, thẳng hướng khu căn hộ Quân Ngân.

Đóng cửa lại khấn cấp hôn nhau, không có người ngoài quan sát, nộ hôn này phải nhiệt liệt bao nhiêu, hôn xong, hai người đều trần trụi, môi đỏ đến nóng lên, thỏa thích vất trên khoe miệng, không kịp chà lau, lòng bàn tay lửa cháy cấp bách vuốt ve thân thể đối phương.

Một người màu da trắng non, một người mặt đến như dầu, gắt gao giao triền, đối lập rực rỡ thậm chí mang theo mấy phần diễm lệ.

Quân Ngân đem Lãnh Tử Diễm đồ nhào lên giường, nhẹ vuốt ve vết roi đậm sắc, thương trên lưng đang lên da non, Lãnh Tử Diễm bị kích thích đến phát run từng trận, tay ôm lấy gối đầu, cong hai chân quỳ xuống, nhếch mông lên.

"Tiến vào, mau vào..."

"Kẹp vú ta đưa cho nguoi đâu?"

Lãnh Tử Diễm kéo quần qua, lòi ra hai con bướm màu vàng, Quân Ngân thấy thế lại thành một con sói đói cấp bách bỏ tới, cắn môi hấn gặm rìa, dụ dỗ nói.

"Trước tiên mang lên cho ta xem."

Bạn đang đọc truyện *Ám Dạ Trảm Luân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 55

Lãnh Tử Diễm ở trên giường luôn phóng đảng, nhưng quả thật chưa từng dùng toy, hấn mở to một đôi con nguoi màu đen mông lưng, chần chờ một chút

nhìn Quân Ngân, đáy mắt đối phương là đục vọng đen kịt, nhìn đến hấn một trận sợ hãi. Hấn đối với Quân Ngân là không có cách, dù biết kẹp vú này tuyệt đối không đơn giản, vẫn run tay ưỡn ngực, kẹp chúng lên hai nụ hoa cứng như đá.

Ngực vốn đã nóng bỏng đáng sợ, đột ngột chạm phải vật lạnh lẽo, run rẩy từng đợt. Con bướm kim loại hơi lay động theo hô hấp thô nặng phập phồng của hấn, Quân Ngân sờ lên lồng ngực gọi cảm cường tráng sung mãn, bên trên dính dính, như muốn hút người ta.

Y phun ra một hơi, thấp giọng hỏi.

"Thích không?"

"Thích... A...."

Cũng không biết Quân Ngân chạm chỗ nào, cái kẹp đột ngột ma sát cao thấp, răng nhọn nhưng không bén cắt chạm nụ hoa đau đau, khoái cảm đến phát run lan khắp toàn thân, môi mỏng bị hôn đến đỏ rực trước đó liên tục phát ra rên rỉ. Phảng phất như sợ không đủ, Quân Ngân nhẹ tay trêu chọc con bướm màu vàng, chất lỏng bên trong vui vẻ chảy xuôi, giữa thanh âm trong veo chen lẫn tiếng thở dốc dâm loạn lại mang một loại ý vị độc đáo.

Xung quanh nụ hoa chịu tra tấn nhanh chóng bị chất lỏng chảy ra bôi bóng, óng ánh một mảnh, tay Quân Ngân liên tục đảo quanh, bôi quét chất lỏng trong suốt đều đặn, đôi khi khẽ sát khẽ chạm hạt nhũ bị ép dẹp bên trong cái kẹp.

Lãnh Tử Diễm chỉ cảm thấy đục tiền đục tử, trong não một khối tương hồ, thẹn thùng trên mặt giống như ráng chiều từ núi bốc lên. Hấn khó nhịn lắc lắc thân thể, cọ cọ ngực Quân Ngân, tính khí giương cao đâm lên Quân Ngân, hai bên đồng thời tích ra dâm thủy.

Quân Ngân ôm lấy hấn, nam căn sưng tấy cảm thụ được đối phương gân xanh đỏ từng cái nổi lên, phảng phất như sắp phát nổ.

Vận bung chân Lãnh Tử Diễm ra, làm hấn ngồi sụp trên người mình, Quân Ngân xoa lên dương cụ, khiến nó đứng thẳng hướng lên, khàn tiếng hạ lệnh.

"Lãnh Tử Diễm, mau ngồi xuống."

Bột phấn trên kẹp vú lẫn vào chất lỏng, hiệu quả thúc tình lập tức phát tác, Lãnh Tử Diễm sớm đã khổ không nói nổi, hậu huyết mấp máy dữ dội, điên cuồng muốn nuốt vào nam căn Quân Ngân. Lúc Quân Ngân hạ lệnh, hấn khẩn cấp nhấc mông lên, tay chống trên vai Quân Ngân, một hơi ngồi xuống.

Dù sao cũng là dương cụ người trưởng thành, kích thước khá lớn, dù trước đó đã có một trận hoan ái, nhục huyết bị xâm lấn, vẫn phát ra tiếng ba lạp khiến người ta trong lòng run sợ. Quân Ngân ôm hấn lại, muốn từ từ chờ hấn, ai biết Lãnh Tử Diễm căn bản chờ không được, thấy Quân Ngân không động, tự mình lắc lư mông, tìm kiếm góc độ có thể vui sướng nhất.

Bộ dạng dâm loạn của nam nhân phóng đảng trước mặt cực đại hấp dẫn Quân Ngân, tự chủ ý toàn bộ hồng mắt, đục vọng đáy mắt hầu như thành lửa cháy lan ra đồng cỏ. Nâng gương mặt người trước mắt lên, dùng miệng lấp kín rên rỉ của hấn, hơi thở nóng bỏng giao hòa trong khoang miệng, đầu lưỡi gât gao quấn cùng một chỗ, nhiệt khí xông đến thờ không nổi.

Tay Lãnh Tử Diễm vuốt ve lưng Quân Ngân, bàn tay khớp xương hữu lực ma sát trên da thịt bóng loáng sinh ra khoái cảm cực hạn, Quân Ngân khó có thể ức chế rên rỉ phun ra trong xoang mũi, bàn tay vốn ôm eo đối phương nháy mắt trượt đến mông, bóp thật mạnh một cái, Lãnh Tử Diễm a một tiếng, Quân Ngân cười đến không có hảo ý, con ngươi lại sáng đến kinh tâm động phách.

"A.... Quân Ngân... Đừng bóp...." Lãnh Tử Diễm hầu như bốn bề khốn đốn, nhục huyết bị thao, nụ hoa bị kẹp, bây giờ ngay cả mông cũng không thể may mắn thoát khỏi khó khăn. Mông hấn cực kỳ hoàn mỹ, màu da sáng đẹp, hình dáng săn chắc, cảm giác sờ lên thú vị. Bàn tay Quân Ngân bao phủ lên, chậm rãi thu chặt năm ngón tay, rõ ràng cảm thấy cơ mông có dấu hiệu căng cứng, nhục huyết đỏ tươi đột nhiên co rút lại, Quân Ngân suất nửa buồng vũ khí đầu hàng. Hầu kết ra sức lăn mấy vòng, áp chế xúc động bản tính, Lãnh Tử Diễm bảo y đừng bóp, y còn không đem hai cánh mông kia tạo thành các loại hình dạng, nghe tiếng kêu dâm đảng từng đợt phát ra trong miệng người trên thân, Quân Ngân cười nhẹ.

"Sao lại kêu thích như vậy?"

".... Thoải mái.... Thoải mái thì kêu..."

"Rất thành thật." Hôn nhẹ hai mảnh môi vát thóa dịch, từng chút liếm sạch sẽ thóa dịch, sau đó theo cổ hôn một đường. Lãnh Tử Diễm liên tục vận động cao thấp, miệng Quân Ngân cũng run lên theo, cắn lán da cường tráng đến sưng đỏ một mảnh, diễm lệ kinh người. Lúc chạm tới ngực, Lãnh Tử Diễm thẳng thắn gỡ kẹp vú, lộ ra hai hạt nụ hoa đáng thương.

Đầu vú sớm đã bị kẹp đến lẳng lẳng, phủ kín dấu răng, vô vị treo đó. Quân Ngân nhìn không được vờn tay khảy chơi, Lãnh Tử Diễm ngó một tiếng đập tay y ra, đem quả nẫu khô khốc tới gần miệng y, để y giúp hấn hút.

Lãnh Tử Diễm hơi háat cảm, khoe mắt nghiêng hơi nhếch, quyến rũ đến cường thế, chỉ nhìn là có thể khiến người ta huyết mạch sôi sục.

Quân Ngân cắn thật mạnh một cái, thanh âm mơ hồ.

"Lãnh Tử Diễm, ta rất muốn liên tục ăn hiếp ngươi..."

"Ngô.... Cái gì... Ta muốn bắn... A... Bắn..."

Lãnh Từ Diễm mặt khấn trương, bạch dịch đặc dính bắn đến thân Quân Ngân, nhục huyết lần lượt co rút lại, quần côn thịt bên trong vô cùng chặt, Quân Ngân cũng lập tức đến cao điểm, tinh dịch từ hậu huyết chảy ra, lan đến toàn bộ hạ thân hai người.

Gương mặt anh tuấn đường nét cứng lạnh đều là biếng nhác sau tính sự, gọi cảm lại mê người, Quân Ngân xoa xoa mái tóc rối đen nhánh ướt nhẹp mồ hôi của hắn.

" Muốn ăn cái gì, ta làm cho ngươi ăn."

Lãnh Từ Diễm ghé sát trên người y vén mi mắt.

" Đồ ngươi làm có thể ăn sao?"

Quân Ngân vron đầu lưỡi, trên con mắt lưỡi nhác của hắn nói một câu.

" Không thể ăn thì ăn ngươi."

Cuối cùng hai người cái gì cũng không ăn được, căn hộ của Quân Ngân có..... Người tới.

Tôi là hai nữ nhân, hai người này Lãnh Từ Diễm cũng biết, lớn tuổi là dì Phượng, nhỏ... Là Mộc Phi Phi.

Theo huyết thống mà nói, Quân Ngân phải gọi dì Phượng là dì nhỏ, theo quan hệ mà nói, phải kêu một tiếng mẹ nhỏ.

Nàng tên đầy đủ là Trình Phượng, năm đó là đóa hoa giao tiếp hết sức nổi danh của xã hội thượng lưu, người ái mộ đều là công tử thế gia thân phận hiển hách, nàng thấy ai cũng ghê tởm, duy chỉ chung tình với anh rể đã có gia thế, không danh không phận ở Quân gia mười mấy năm. Người Quân gia chẳng những không hề ghê tởm nàng, ngược lại đối với nàng cực kỳ kính trọng, từ đó xem nàng như một cánh tay. Lãnh Từ Diễm biết, Quân Ngân lúc vừa lên làm gia chủ cũng có nhiều thiếu sót, cần nàng nâng đỡ mới có thể trong huyết vũ tinh phong duy trì Quân gia nhiều năm như vậy.

Mộc Phi Phi này là trưởng nữ Mộc gia, Quân gia tình cảnh gượng gượng, các quý tộc khác đều là tránh được nên tránh. Mộc gia cảm niệm ân nghĩa Quân gia dẫu dặt năm đó, đối với Quân gia có thể nói không rời không bỏ, Quân Ngân hiện giờ hai mươi ba tuổi, xấp xỉ tuổi kết hôn, dì Phượng mang Mộc Phi Phi đến thăm y, dụng ý trong đó, Lãnh Từ Diễm lại rất rõ ràng.

Trong một đoàn nữ lưu hiền thực, Mộc Phi Phi bộ dạng nhiều lắm tính hàng rìa trên, nhưng thắng ở chỗ nụ cười dịu dàng, ăn nói khéo léo, khiến người ta như hương gió xuân... Ân, tiềm chất mẹ hiền vợ đảm.

" Đúng lúc đi dạo gần đây, kêu Phi Phi đi lên xem, không ngờ không chỉ có kẻ bận rộn ngươi ở đây, Lãnh thiếu gia cũng ở cùng ngươi." Dì Phượng kéo cánh tay Mộc Phi Phi, hạ ánh mắt cố định trên mặt Lãnh Từ Diễm, hơi có chút nghi hoặc, nhưng không biểu hiện ra ngoài, nhiệt tình chào hỏi hắn.

Bởi họ kéo mấy câu việc nhà, Lãnh Từ Diễm chỉ cảm thấy như đứng trên đồng lửa, phía sau mông dính dính hết sức khó chịu, nói trong trường học còn có việc, không để ý mấy người mời ở lại, vẫn cứ cáo từ rời khỏi, Quân Ngân muốn tiễn hắn, hắn lắc đầu nói không cần, trái lại liếc Mộc Phi Phi, tựa tiểu phi tiểu nói.

" Ngươi vẫn bồi Mộc tiểu thư thêm chút đi."

Mộc Phi Phi khẽ cười, dì Phượng cũng cười, Lãnh Từ Diễm thấy có chút chói mắt, nụ cười khoe miệng cũng cong lên theo, cho đến lúc đóng cửa lại, mới khôi phục khuôn mặt lạnh diện vô biểu tình, hắn xoa xoa trán, bỗng nhiên nhớ tới trên giường Quân Ngân đều là tinh dịch, hai cái kẹp vú kia còn để đó.

Bất quá Quân Ngân cũng không phải hắn, đương nhiên sẽ không để người ta trông thấy.

Hắn lắc đầu, xuống lầu vẫy xe, đúng là hoàng hôn, mây hồng liên tiếp thấp sáng, cắt bóng đêm đục ngầu thành từng mảnh, cảnh phố vội vàng trôi qua, như một bức tranh cuộn liên tục kéo về.

Lãnh Từ Diễm tựa đầu vào ghế xe, neho mắt lấy di động ra, Quân Ngân gửi một tin nhắn, mấy chữ ngươi đừng suy nghĩ nhiều...

Hắn không suy nghĩ nhiều...

Không biết sao, phía sau mông lại càng đau, âm ỉ từng đợt từng đợt, quần cuộn thắt lên, như châm chọc, đâm mạnh hắn một cái. Lãnh Từ Diễm đóng mạnh di động, nhìn kính chiếu hậu xem kỹ mặt mình.

Đúng như Lăng Diệp nói, khuôn mặt này không có nửa điểm đáng khen, đường nét cứng chắc, độ cong băng lãnh, mũi cao thẳng, môi cũng không đủ mềm mại, thoạt nhìn rất giống một pho tượng điêu khắc.

Thấy thế nào cũng không phù hợp với thẩm mỹ của Quân Ngân.

Khoe miệng Lãnh Từ Diễm vừa kéo --- kẻ chậm rãi đi trong đám người chìm ngập kia không phải Lăng Diệp hay quở trách hắn thì còn là ai nữa?

" Sư phó, phiền tấp vào bên đường một chút."

"Nga, được."

Lăng Diệp không thấy Lãnh Tử Diễm, y hơi cúi đầu, tay bịt trên trán, Lãnh Tử Diễm thấy bộ dạng y chán nản, cười không phúc hậu, mở kính xe, chờ lúc y đi qua mới lên tiếng.

"Muốn ta tiện đường giúp ngươi không?"

Tiếng nói thân nhiên này, có cảm giác cao cao tại thượng và cười trên nỗi đau của người khác mà không muốn người ta biết.

Lăng Diệp trừng mắt, thấy là hấn, trên mặt không có nhiều biểu tình cho lắm, môi lại mím lên.

Nhân thân không cứng chắc như thú thân, Lãnh Tử Diễm đập đầu y xuống xi măng, lực đạo mạnh đến sắt thép cũng có thể bể khúc, huống chi đầu người của y.

Y vén khoe miệng, lộ ra một nụ cười lạnh, không nói một tiếng kéo cửa xe ra.

"Trán ngươi đang chảy máu."

"Ta biết."

Lãnh Tử Diễm mắt nhìn phía trước, cũng không thèm nhìn tới y.

"Ta còn cho rằng đập không hỏng được."

"Nên?"

"Hoá ra ngươi cũng chẳng hơn được gì."

Bên trong xe bỗng nhiên vang lên tiếng ầm ầm khiến người ta sồn tóc gáy, rung động rắc rắc, thanh âm kia làm tài xế liên tưởng đến dã thú trong rừng cây.

Gã sợ tới mức lưng đổ mồ hôi, xe tăng tốc, đem hai người đưa đến trường, lại lao đi mất bóng nhanh như chớp.

Lăng Diệp lấy chìa khóa ra, lạnh mặt xoay mở khóa cửa, trong phòng hơi tối, mở đèn lên, bạch quang chiếu đến mặt y giống như đồ sứ, y bỗng nhiên quay đầu lại, đem Lãnh Tử Diễm đặt trên cửa.

Kéo vạt áo đối phương, chỉ thấy bên trong một mảnh đỏ tím, rõ ràng là bộ dạng dâm đãng chọc người làm nhục.

Ngón tay nhẹ sờ lên, vẻ mặt ôn nhu, âm điệu lại băng lãnh.

"Biết trong tộc chúng ta, thư thú bất trung với hùng thú sẽ có kết cục gì không?"

Lãnh Tử Diễm phát giác vùng vẫy không thoát được, sau đó lạnh lùng hừ một tiếng.

"Đâu có gì liên quan tới ta?"

Lăng Diệp chậm rãi nheo song mâu hẹp dài ưu mỹ lại, tự nhiên nói.

"Để trừng phạt nó, hùng thú của nó sẽ ném nó ra cho tất cả tộc nhân hưởng dụng."

"Ta đối với chuyện trong tộc của ngươi không có hứng thú."

Lăng Diệp như bạo phát, nắm chặt cổ áo Lãnh Tử Diễm ném hấn xuống đất, trên mặt xanh đen một mảnh, y thô bạo đá hấn, từ cửa một đường đá đến phòng khách.

Y hôm nay... Rất tức giận!

Nhưng y không có lý do tức giận.

Đúng, không có lý do.

Vô luận y tự đánh giá mình cao đến cỡ nào, vô luận y xem thường Quân Ngân cỡ nào, người này cùng Quân Ngân mới là một đôi keo sơn danh chính ngôn thuận, sự thật y căn bản vô lực thay đổi.

Y muốn mắng Lãnh Tử Diễm thấy Quân Ngân liền tới gần như cầu, y càng muốn uy khuất nói ngươi đập ta đau, đập ta đau, tại sao ngươi đập ta đau cũng không hỏi ta có đau không, có bị thương nghiêm trọng không, lại không thèm quan cái gì liền kéo Quân Ngân đi như vậy?

Dù da y có cứng, tâm y cũng rõ ra đó, cái gì kêu đập không hỏng, cái gì kêu chẳng hơn được gì, người này liền thuận thực cắt da y ra, quảy cho bên trong huyết nhục lẫn lộn?

"Lăng Diệp, con mẹ nguoi, nguoi phát điên cái gì?" Lăng Diệp quyết tâm muốn đánh hấn, Lãnh Từ Diễm ngoại trừ ôm đầu bảo vệ não ra cũng không thể làm gì nữa, toàn thân đều bị vừa đá vừa đánh, đau đớn như bị vỡ ra.

"Không có gì..." Lăng Diệp thở hổn hển cười lạnh. "Hôm nay tay ngứa, muốn tìm người dạy dỗ."

"Ta.... Cút mẹ nguoi đi...."

Lăng Diệp đá cũng chỉ đá cái mông, hai múi thịt vênh bị y giẫm đến vừa dẹt vừa phẳng, y còn chê chưa hả giận, ngồi xổm xuống ba ba ba đánh mấy bàn tay, hung tợn nói.

"Ta xem nguoi còn nhếch mông lên để Quân Ngân thao không."

Mặt Lãnh Từ Diễm kiềm nén đến lúc xanh lúc trắng.

"Lăng Diệp, nguoi rõ ràng một chút, ta và nguoi một chút quan hệ cũng không có."

Lăng Diệp sùng sốt, cười đến khinh miệt.

"Vậy nguoi bị hấn quăng thì đừng chạy vào ngực ta khóc."

Lãnh Từ Diễm một quyền đánh qua, y không trốn, trúng một quyền mạnh bạo.

"Ta mà muốn chạy vào ngực nguoi khóc ta không phải họ Lãnh."

"Àn... Nguoi họ Lăng..."

"Đại ca... Các nguoi..." Từ phòng tự học trở về, đẩy cửa ra chỉ thấy phòng khách giống như có bão đi qua, mà Lăng Diệp đang chặt chẽ áp chế Lãnh Từ Diễm, Dã Kê nhăn mày lại, cười lạnh. "Lăng Diệp, nguoi muốn cường thế bắt ép đại ca?"

Lăng Diệp buông người trong tay ra, đứng lên, nhìn về phía Dã Kê, mày nhếch một cái.

"Mạnh hơn hấn... Ta cần sao?"

Nói xong, thêm một cước, sau đó chậm rãi lên lầu.

Dã Kê thế mới biết Lãnh Từ Diễm là bị đánh, toàn thân đều là dấu chân, vội vàng nâng người dậy, phui bụi trên người hấn.

Dã Kê cắn răng một cái, thanh âm cân nhắc.

"Đại ca, muốn ta giúp nguoi báo thù không?"

"Nguoi đánh thắng hấn được sao?"

Dã Kê mím môi, trên mặt có chút hung độc bất đồng hình tượng bình thường.

"Đánh không thắng "

Lãnh Từ Diễm chỉ chỉ cái ly trên bàn trà.

"Đi lấy đưa cho ta."

"Để làm gì?"

Cái ly.... Trước khi Lăng Diệp vào phòng ngủ, nện vào lưng y.

Lăng Diệp chậm rãi xoay người, trên cao nhìn xuống Lãnh Từ Diễm.

"Mới cùng Quân Ngân vận động xong, cũng không sợ thất lưng đau?"

Lưu lại một nụ cười châm biếm, phanh một tiếng, lấy phương thức cực đoan ác liệt đóng cửa phòng lại.

"Mẹ nó, hấn nghĩ hấn là ai !" Lãnh Từ Diễm bị đánh, Dã Kê còn khó chịu hơn chính mình bị đánh, hơn nữa, Lăng Diệp bộ dạng xú uế kia, đối với y có thể nói là khiêu khích cực đại.

"Ngày nào đó ta thế nào cũng phải dạy dỗ hấn không thể...." Dã Kê ôm eo Lãnh Từ Diễm. "Đại ca, ta dìu nguoi lên."

Lãnh Từ Diễm không cự tuyệt, thất lưng hấn... Quả thực rất đau.

Lăng Diệp nhìn cảnh đêm, trong lòng hết sức bức bối, thẳng thắn lên mạng nghe nhạc, ca khúc đầu bản gọi là Tâm can bảo bối của ta gì đó, Lăng Diệp không chút nghĩ ngợi liền click vào.

Vốn tưởng rằng là nhạc trữ tình, kết quả lại là nhạc giựt, nháo đến cả căn phòng cũng đều chấn động.

Ngoài cửa có người gõ cửa, thanh âm Dã Kê chen vào.

"Lăng Diệp, đại ca kêu ngươi nhỏ một chút, làm ồn đến hần."

Tay nắm trên đầu chuột thu mạnh.

"Nga, còn nữa." Dã Kê đi xa lại quay lại, nói. "Ta nghe đại ca nói ngươi hôm nay đi làm công, ngươi nếu có thể trả tiền thì trả trước, ta cân nhắc việc này kéo dài chung quy không tốt."

"Nói xong chưa?"

"Có lẽ vậy."

"Vậy chút..."

Bạn đang đọc truyện *Ám Dạ Trảm Luân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 56

Lãnh Từ Diễm sửa lại cổ áo, đẩy cửa quán cà phê ra.

Đây là quán cà phê bên ngoài trường học, ngồi bên trong phần lớn là học sinh, Lãnh Từ Diễm gạt đầu về phía người quen, thẳng hướng đi vào trong.

"Di Phượng..."

"Đến?" Nữ nhân cười cười, đóng sách trong tay lại, bảo hần ngồi xuống.

Lãnh Từ Diễm hôm nay ăn mặc rất đàng hoàng, sơ mi trắng quần đen, vô hình trung tôn lên thân hình cao gầy của hần, hần bề ngoài vốn xuất chúng, lúc này nho nhã lễ độ, không khỏi làm rất nhiều người liếc mắt.

Di Phượng khuấy khuấy cà phê trong ly, khoe môi lộ ý cười, nói thẳng vào vấn đề khiến người ta trở tay không kịp.

"Người như Lãnh thiếu gia... Sao lại thích nam nhân nhỉ?"

Lãnh Từ Diễm biểu tình biến cũng không biến, lật tám hình nàng đẩy qua.

Giữa biển người trong hình, lại không mấy khó khăn tìm được hần cùng Quân Ngân, hần kéo y, đám người qua lại xung quanh như nước chảy...

Lãnh Từ Diễm chậm rãi nhắm mắt.

"Có thể tặng cho ta không?"

"Có thể." Mắt thấy Lãnh Từ Diễm thu hồi hình, di Phượng lại lấy ra một bức nữa, thân thể nghiêng về trước, ngón tay thon dài nhẹ vuốt trên hình. "Vị này là bộ trưởng bộ tình báo, ta nghĩ ngươi hần là từng thấy."

Nam tử ước chừng bốn mươi tuổi, bộ dạng thiếu thiện phong trần, mũi ưng, trong mắt có ánh sáng ngoan độc.

Người này là nhân vật số ba trong phe cánh Tướng quân, vẫn tận sức khuyên bảo Hoàng thất tiêu diệt Đại gia tộc, có thể nói là cái đinh trong mắt cái gai trong thịt hai nhà Quân Lãnh.

Lãnh Từ Diễm nhìn hình, nhấc chân, vén khoe miệng.

"Ta cuối tuần mới rảnh."

"Vậy ta cuối tuần chờ tin tức của ngươi."

Di Phượng đi rồi, Lãnh Tử Diễm vẫn còn ngồi đó thêm nửa tiếng, đếm đếm ly cà phê, bảo thiếu niên đánh đàn chơi một khúc nhạc chậm, lúc đi ra, trời đổ mưa nhỏ u tối.

Từ lần nhìn thấy di Phượng trong nhà Quân Ngân đến nay đã qua hơn mười ngày, đương nhiên nữ nhân này lúc ấy liền hoài nghi quan hệ của họ, hơn nữa sử dụng mười mấy ngày này thu thập chứng cứ.

Hắn cùng với Quân Ngân hẹn hò nơi đông người, phụ thân hắn là cũng nắm được dấu vết để lại, bây giờ vẫn cứ án binh bất động, sợ là đã nản lòng thoái chí đối với mình rồi, đánh cũng lười đánh, nghĩ đến đây, ý vị châm biếm bên khóe miệng Lãnh Tử Diễm lại càng nặng.

"Học trưởng, học trưởng, xin chào, xin hỏi đến nhà trọ học sinh đi thế nào ạ?"

Hỏi đường chính là một thiếu niên bộ dạng anh tuấn, mười bảy mười tám tuổi, một thước tám mươi mấy.

Tóc bị mưa bụi làm ướt nhẹp, mềm mại khoác trên trán, y ngũ quan sâu sắc, lại không phải cái loại lạnh cứng như Lãnh Tử Diễm, đường nét phải nhu hòa hơn nhiều, trên mặt mỉm cười, thân thiết động lòng người.

"Ta vừa lúc muốn đi về, ngại theo ta đi đi!" Trong trường học có rất ít người không biết hắn, Lãnh Tử Diễm không khỏi hỏi "Người mới chuyển tới?"

Thiếu niên gật gật đầu, cong mày lên cười.

"Hôm nay vừa làm thủ tục nhập học, không có việc gì đi ra coi chơi, không ngờ lại lạc đường, ha ha, may mắn gặp được học trưởng, đúng rồi, học trưởng tên gì?"

Khu này hơi vắng, ngoại trừ hai người ra quả thực không có một bóng người dư thừa.

Lãnh Tử Diễm quen lạnh nhạt, đối phương thái độ nhiệt tình, hắn lại không mặn không nhạt." Lãnh Tử Diễm."

"Hoá ra là Lãnh học trưởng? Ta có nghe bá phụ nhắc tới ngại."

Nửa câu đầu còn bình thường, nửa câu sau...." Bá phụ nào?"

"Tướng quân ạ."

Thiếu niên nói đến dĩ nhiên, Lãnh Tử Diễm lại cả kinh chấn động "Tướng quân?"

"Xin chào, chính thức giới thiệu một chút." Thiếu niên hơi xoay người, đưa tay ra, con mắt đen như mực, thanh tú phá lệ, đuôi mắt xéch lên, lại không có vẻ ngạo mạn, thậm chí thoáng hiện khờ dại. "Hoàng Ảnh, đệ nhất phu nhân tương lai của Lăng Diệp."

Lãnh Tử Diễm bắt tay hết sức không tình nguyện.

Đệ nhất phu nhân của Lăng Diệp?

Liên quan gì tới hắn?

Tức khắc, Hoàng Ảnh liền giải thích cho hắn cái gì gọi là đệ nhất phu nhân:" Một hùng thú ưu tú, có thể có rất nhiều thú thú, nhưng đệ nhất phu nhân chỉ có thể có một, Lăng Diệp là Thiếu chủ trong tộc, để sinh ra hậu duệ có chất lượng tốt nhất, đệ nhất phu nhân của hắn phải do các trưởng lão chọn ra..."

"Ngươi không phải nam sao? Hài tử làm sao ra được?" Lãnh Tử Diễm ngắt lời Hoàng Ảnh đang thao thao bất tuyệt.

"Bất kể là nam tính hay nữ tính, hùng thú đều có thể làm chúng sinh con..." Hoàng Ảnh nhìn nhìn Lãnh Tử Diễm." Mặc dù thân thể này của học trưởng là nhân loại, nhưng theo lý thuyết vẫn có thể mang thai, nhưng vì hùng thú của học trưởng là Thiếu chủ, cho nên nếu học trưởng mang thai sẽ bị các trưởng lão nghiêm hình trừng phạt... Kỳ thực ta cũng biết cái này rất không hợp tình, nhưng vô pháp, trong tộc vẫn quy định như vậy, mấy ngàn năm nay không có thay đổi..."

Người này là đặc biệt đến chộc tức hắn sao?

Mang thai? Hùng thú?

Có làm không?

"Ngươi cảm thấy ta..." Lãnh Tử Diễm cảm căng muốn chết, ý vào ưu thế chiều cao của mình, tay khoác lên vai Hoàng Ảnh, nghiêng mắt nhìn y." Rất giống người sẽ sinh hài tử?"

"Nếu ngươi là thú thú của Lăng Diệp, đương nhiên có thể sinh hài tử."

Nguyên tắc đối nhân xử thế của Lãnh Tử Diễm là người không phạm ta ta không phạm người, người nếu phạm ta ta phải phạm người. Đối với những kẻ đáng ghét, hắn thậm chí sẽ có ý lập bẫy, để người đó chộc hắn, như vậy hắn có thể quang minh chính đại trả thù.

Thiếu niên trước mặt này mỗi câu đều làm Lãnh thiếu gia tức giận đến bốc khói đầu.

Nhưng thái độ y quá tốt.

Mắt trong suốt như một hồ nước.

Thấy hắn không nói lời nào, y còn nhướn mày khó hiểu. "Là ta nói sai sao?"

"Ta không phải cái thứ trong miệng ngươi." Mười bảy mười tám tuổi, xấp xỉ Bạch Vũ Bội, Lãnh thiếu gia quyết định không so đo cùng gia hỏa trẻ con mít đặc, cước bộ nhanh hơn, định đưa người đến cho xong chuyện.

"Thứ? Thứ thứ?" Hoàng Ảnh gãi gãi đầu, đuổi kịp hắn. "Nga, mẫu thân nói cho ta các thứ thú khác đối mặt với đệ nhất phu nhân đều tôn kính, trong lòng chưa hẳn đã như vậy, xin lỗi, ta thích Lăng Diệp, cho nên dù học trường mất hứng, vị trí đệ nhất phu nhân ta vẫn không thể tặng cho học trường."

Lãnh Tử Diễm dừng cước bộ lại, từng chút quay đầu, sóng mũi cao thẳng đụng vào trên trán đối phương, y lại lui chút, kéo ra khoảng cách, cảm giác áp bách không tăng lại giảm. "Hoàng Ảnh sao...? Nếu có thể, làm phiền mang hùng thú nhà ngươi đi đi, càng xa càng tốt, ta thấy hắn thì rất phiền lòng!"

"Thứ thú khẩu thị tâm phi không phải thứ thú hảo."

Lãnh Tử Diễm nhào nặn nắm tay nghe rắc rắc.

Hoàng Ảnh rất nghiêm túc nói. "Học trường, ngươi đánh không thắng ta đâu."

Lãnh thiếu gia.... Rất uất nghẹn, uất nghẹn này bành trướng tới cực hạn trong câu kế tiếp của thiếu niên. "Để gả cho Lăng Diệp, ta mười tuổi liền bắt đầu học tập kỹ năng trên giường." Y nhắc cầm cười nói. "Cho nên, công phu trên giường của học trường chắc chắn cũng không hảo như ta."

Lãnh thiếu gia uất nghẹn không muốn mất thanh danh mà đi ức hiếp trẻ vị thành niên, con báo Lăng Diệp kia còn không có trong biệt thự cho hắn phát tiết, Dã Kê vì đuổi kịp tiến trình học tập nên mỗi ngày đều chạy tới phòng tự học, cũng không thấy bóng. Lãnh Tử Diễm cắn răng cắn Hoàng Ảnh một tách trà. "Ngươi tự ngồi, ta còn có bài tập, lên lầu trước."

"Chờ một chút..." Hoàng Ảnh gọi hắn lại. "Lăng Diệp khi nào trở về?"

"Ngươi có thể gọi điện thoại hỏi." Lãnh thiếu gia giọng điệu thật không tốt, ngay cả lễ tiết tối thiểu cũng không thèm giữ.

Hoàng Ảnh cúi đầu. "Hắn không tiếp điện thoại của ta."

Thanh âm rầu rĩ, có mấy phần đáng thương, tâm địa cứng rắn của Lãnh thiếu gia như mềm ra một chút, bất quá hắn vẫn rất khó chịu, hắn đem khó chịu này quy kết vì đối phương nói năng không lễ độ lặp đi lặp lại nhiều lần.

Lúc giữa trưa Lăng Diệp mới trở về, vừa đẩy cửa ra, Hoàng Ảnh liền bay tới bổ nhào vào ngực y. "Lăng Diệp ca ca..."

Lãnh Tử Diễm ngồi trên sofa bởi Hoàng Ảnh toàn thân run lên, da gà nổi lên rớt đầy đất.

Lăng Diệp ngốc nghếch duy trì tư thế giờ tay lên khước từ, ánh mắt lại nhìn về phía Lãnh Tử Diễm.

Lần trước đánh người này một trận, sau đó, đối phương vẫn chiến tranh lạnh với y, hơn mười ngày rồi, một câu cớ ngón tay cũng không đếm ra được.

Lăng Diệp ho một tiếng, không xa lạ cũng không khách sáo. "Ngươi sao lại ở đây?"

Hoàng Ảnh cười tủm tỉm nói. "Bà phụ kêu ta tới."

Nếu là người ngoài, Lăng Diệp tuyệt đối sẽ không để ý, nhưng Hoàng Ảnh với y tính là thanh mai trúc mã, hai người vô tư cùng nhau lớn lên, quan hệ không đơn giản.

Y đẩy đẩy Hoàng Ảnh, trầm tiếng hỏi. "Ngươi không nói gì sai chứ?"

Trong lúc hỏi, mắt Lãnh thiếu gia vẫn không rời khỏi Lãnh Tử Diễm, thấy đối phương kéo kéo khóe miệng, tựa tiểu phi tiểu, Lăng Diệp trong lòng phát lạnh, biết đây xem như điềm báo Lãnh thiếu gia tức giận, nhìn không được nhắc nhở Hoàng Ảnh chưa phục hồi tinh thần lại. "Có nói gì... Àn... Đại loại như thứ thú, bảo bảo không?"

"Có ả." Hoàng Ảnh rất vô tội. "Hơn nữa, học trường hình như rất tức giận, Lăng Diệp ca ca, ta có phải nói sai gì rồi không?"

Hoàng Ảnh vẫn sinh hoạt trong tộc, tính tình hết sức đơn thuần, đương nhiên không biết trước mặt Lãnh thiếu gia không coi ai ra gì này mà kêu hắn là thứ thú, hắn không đương trường nổi bão đã là rất may mắn.

Lăng Diệp mím môi, tâm tình hết sức nặng nề, đang lúc y cùng Lãnh Tử Diễm như đi trên băng mỏng, Hoàng Ảnh tới tuyệt đối là thêm phiền.

Nhưng muốn đem người đuổi về cũng không thể.

Y còn chưa xây dựng quyền uy tuyệt đối trong tộc, bây giờ tùy tiện cự tuyệt đệ nhất phu nhân tương lai, chỉ sẽ hại Lãnh Tử Diễm.

Còn Dã Kê kia... Đêm trắng tròn không lâu trước đó lại mơ hồ hiện ra điềm báo biến thân, tính dục lúc biến thân có thể tràn trề tới cỡ nào, Lăng Diệp rõ hơn hết, với mức độ báml Lãnh Tử Diễm của Dã Kê, con gà rừng kia tuyệt đối đem Lãnh Tử Diễm trở thành đối tượng thư thú ảo tưởng.

Không phải là Thiếu chủ, Lãnh Tử Diễm có thể là duy nhất của Dã Kê, thậm chí có thể sinh hài tử cho gã.

Lăng Diệp bị chữ ‘duy nhất’ kích động, con người tối đen trở nên ám trầm, phảng phất như chen lẫn gió lốc, Hoàng Ảnh vì uy thế chấn nhiếp của y, đầu ngón tay run lên. "Lăng Diệp ca ca, sao thế?"

Lăng Diệp lắc đầu, đi đến bên cạnh Lãnh Tử Diễm ngồi xuống, cũng không nhìn hắn. "Bài tập giáo sư sắp xếp hôm qua làm chưa?"

"Chưa."

"Buổi sáng đi đâu?"

"Không liên quan tới người."

Môi Lăng Diệp càng mím chặt... "Lư giáo sư vừa nói chuyện với ta ở văn phòng, khen ta ưu tú hơn người."

Lãnh Tử Diễm đồng dạng không nhìn y, lạnh lùng nói. "Áu trĩ."

Hoàng Ảnh ở một bên nhìn cảm thấy rất mới mẻ, y vẫn chưa từng thấy thư thú nào dám dùng giọng điệu này nói chuyện với hùng thú.

Lúc rời khỏi nhà, mẫu thân nói với y, nếu gặp được thư thú khác của Lăng Diệp, nhất định phải lấy khí tràng đệ nhất phu nhân ra chấn trụ đối phương, bất quá, nhân loại gọi là Lãnh Tử Diễm này khí tràng hình như rất mạnh, ngay cả trước mặt Lăng Diệp cũng khiến y phải kinh ngạc.

Hoàng Ảnh cười ha ha. "Lăng Diệp ca ca, học trường là vì bồi ta mới không có làm bài tập, người đừng mắng hắn."

"Câm miệng!" Hai người trăm miệng một lời.

Hoàng Ảnh dẹp dẹp miệng, cúi đầu không nói lời nào.

Lãnh Tử Diễm không thể nhịn được nữa. "Người kêu hắn đừng gọi người cái gì ca ca! Nghe rất buồn nôn."

Lăng Diệp nhếch mày, trong mắt lóe sáng, liệu có khả năng... Người này có chút ghen tuông như vậy không?

Y cười khế lắc đầu, khuyên nhủ bản thân vẫn đừng nghĩ ngợi xa xôi, đối với Lãnh Tử Diễm, nhất định phải dùng ác ý cao nhất để phỏng đoán, nếu không, thất vọng vẫn chính là mình.

"Ca ca có nghĩa là tôn kính, đương nhiên, gọi lên cũng có vẻ thân thiết hơn..." Ngữ khí Hoàng Ảnh làm Lãnh Tử Diễm có loại cảm giác có lỗi vì vừa mới ức hiếp tiểu hài tử, chỉ nghe Hoàng Ảnh chậm chạp nói tiếp. "Nếu người cũng muốn gọi, ta có thể đặc biệt cho phép người, nhưng người không có quyền cướp đoạt quyền được gọi như vậy của ta."

Mặt Lăng Diệp cùng Lãnh Tử Diễm co giật không ngừng, người trước muốn đem miệng Hoàng Ảnh bịt lại, người sau đang cân nhắc nên dùng cách nào xé xuống.

"Hắn mấy tuổi?"

"Mười lăm."

Hoá ra nhỏ như vậy. "Người nuôi cháu từ nhỏ?"

"Không phải cô cháu của ta." Nói đến đây, Lăng Diệp rút cuộc quay đầu, Lãnh Tử Diễm cũng vừa chuyển qua, ánh mắt chạm vào nhau.

Không, không chỉ là ánh mắt, vì ngồi quá gần, mặt... Cơ hồ kề sát nhau.

Gần quá... Lãnh Tử Diễm nghĩ... Người kia nếu nghiêng hướng bên này một chút, khóe miệng chắc chắn có thể chạm phải hắn.

Nhịp thở y, vừa nhẹ vừa chậm, nặng trĩu lại mỏng đến trong suốt.

Môi y màu sắc như hoa đào, phấn nộn, thoạt nhìn rất sạch sẽ, ngọt như kẹo.

Kỳ thực nhìn được nhất vẫn là cặp mắt kia, hẹp dài, đuôi mắt kéo lên, dù diện vô biểu tình, mắt cũng cứ xinh đẹp, phong lưu vô hạn.

Theo lý, người có dạng mắt này thường hay quan hệ bừa bãi nhất, người này lại khẳng khái...

Đồng tử Lãnh Tử Diễm bỗng nhiên phóng đại, cắn xuống môi mình một cái.

Lăng Diệp thấy hấn bỗng nhiên tự ngược, không hiểu gì cả, lại thấy đối phương đột nhiên đứng lên, hung tợn trừng mắt nhìn y, lên lầu, phanh một tiếng đóng cửa phòng mình.

" Học trưởng thật dữ."

" Ân..." Lăng Diệp bùng trà Lãnh Tử Diễm pha cho Hoàng Ảnh lên, nhấp nhẹ mấy miếng." Động kinh ngắt quãng."

Lãnh Tử Diễm tựa vào cửa nhìn trần nhà, phun ra một ngụm khí, lấy di động ra nhắn tin cho Quân Ngân: uy, ta rất nhớ ngươi.

Tính ra cũng hơn mười ngày không gặp.

Khó trách mình sẽ nghĩ ngợi lung tung với Lăng Diệp.

Quân Ngân: ta bây giờ bề bộn nhiều việc... Nếu không thì... Cuối tuần gặp?

Lãnh Tử Diễm: quên đi, ta chỉ là nói cho ngươi ta đang nhớ ngươi.

Quân Ngân: ta cũng nhớ ngươi... Lần sau ta làm món ngon cho ngươi ăn.

Lãnh Tử Diễm: ta cũng không phải thùng cơm.

Quân Ngân:.... Hình như gần giống..

Lãnh Tử Diễm nghiêng đầu cười, nhìn hình bộ trưởng bộ tình báo bàn tay hấn đang kẹp, đốt, hình cháy thành tro.

Ném vào thùng rác, vào toilet đồng bộ với phòng ngủ mở nước xối toàn bộ tro tàn sót lại xuống.

Hấn nhìn gương, ma xui quỷ khiến cởi quần lỘ ra cái mông.

Ú xanh bị đá ra trên mông sớm đã hạo, hấn xoa xoa, không biết sao, có chút đau nhức.

Hấn nhớ mình có vô ý nói mông đau trước mặt Lăng Diệp, kết quả Lăng Diệp lạnh lùng nói." Tự chuốc, thiếu thao!"

Lãnh Tử Diễm nghĩ... Có một số việc.. Quả thực là mình tự chuốc....

Bạn đang đọc truyện *Ám Dạ Trầm Luân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 57

Lãnh Tử Diễm chưa từng làm nghề sát thủ, nhưng di Phượng có sức làm khó hấn, ngoại trừ kiên trì đến cùng, hấn không còn cách khác.

Người vô ích đối với Quân Ngân, không có tư cách đứng bên cạnh y.

Lãnh Tử Diễm hiểu ý của nàng, cho nên cuối tuần sau khi chia tay với Quân Ngân, hấn trốn ở chỗ tối, theo dõi bộ trưởng bộ tình báo một ngày một đêm, đối phương là nhân vật quan trọng, tính cảnh giác vẫn rất cao, Lãnh Tử Diễm đợi tới thời điểm gã bất tỉnh trong thân thể nữ nhân mới bóp cò súng.

Viên đạn sắc nhọn thẳng tắp đâm vào cổ.

Một kích mất mạng.

Nhưng, dù sao cũng không phải dân trong nghề, dù Lãnh thiếu gia tính toán chu đáo, dù hấn tìm ra toàn bộ giáo trình sát thủ, nghiên cứu lặp đi lặp lại, Lãnh Tử Diễm chưa bao giờ tiếp nhận bất cứ hệ thống huấn luyện nào có cẩn thận đến mấy vẫn không thể tránh bị vây công.

Ba người, chắn lối đường đi.

Đáng mừng chính là vì mạng mặt nạ, không ai nhận ra hấn, vì muốn đánh nhanh thắng nhanh, hấn liều mạng để cánh tay trái bị chém một đao, vụn gãy cổ họng đối phương, mặt nạ màu bạc tỏa sáng lãnh liệt dưới bóng đêm.

Còn hai người... Lãnh Từ Diễm nắm thật chặt mã tấu trong tay, kẻ vừa mới giải quyết kia hẳn là yếu nhất trong ba người, còn lại hai người... Huyết khí toàn thân, giống như đại bàng chuẩn bị kiếm ăn.

Phong cách tác chiến của Lãnh Từ Diễm đến từ huấn luyện lính đặc chủng, kỹ thuật tác chiến thì do nhiều lần ẩu đả với Lăng Diệp, cái trước là máu tanh, cái sau không phải nhân loại.

Cho nên, nửa phút sau, Lãnh Từ Diễm tay không móc mắt một người xuống, tay cầm đao thuận thế đâm vào ngực tên còn lại, mức độ này vẫn chưa thể từ vong, Lãnh Từ Diễm xoay thân đá lại, đẩy mạnh đao, tay móc trong hốc mắt bên kia ra sức lôi kéo, cả da mặt đều bị xé.

Trước khi tiếng kêu thê lương vang lên, Lãnh Từ Diễm ôm lấy đầu gã đánh lên tường phía sau, óc văng khắp nơi.

Ba phút... Dứt khoát nhanh chóng, nếu trên cánh tay không bị chém một đao, có thể nói là hoàn mỹ.

Xác nhận ba người đều tắt thở, Lãnh Từ Diễm lập tức quay về trường, hẩn tự nhận mình làm thần không biết quỷ không hay, kết quả vẫn bị Lăng Diệp cùng Dã Kê phát hiện.

Hôm qua không trở về, có thể nói là qua đêm trong nhà Quân Ngân, vấn đề là, lần nào từ bên Quân Ngân trở về, hẩn không phải đều là cảnh xuân đầy mặt, bộ dạng vừa mới được thô bạo yêu thương sao?

Lần này chẳng những mặt mày đầy mồ hôi, ngay cả môi cũng đang phát run.

Hai người lập tức ý thức được bất thường.

Lăng Diệp cương ngạnh coi y phục hẩn ra, cơ thịt trên tay trái bị bấm, một mảnh huyết nhục lẫn lộn, Dã Kê lập tức kêu to. "Đại ca...!"

Lăng Diệp liếc ngang Dã Kê, về mặt băng lãnh nhất quán, Dã Kê lại không sợ y, vừa tìm băng vải vừa nói châm biếm. "Ta gọi bởi vì ta quan tâm đại ca, ai như ngươi, hừ, bày một cái mặt lạnh cho ai nhìn. Đến, đại ca, ta giúp ngươi băng."

Hung thủ lúc chém đao còn xoay một vòng, loại đao pháp tàn nhẫn này không phải người thường dùng, hơn nữa người thường cũng không làm người kia tổn thương được. Lăng Diệp đoạt lấy còn và băng vải trong tay Dã Kê, đem người đưa ra cửa, phanh một tiếng đóng cửa, quay người lại gần sát chớp mũi Lãnh Từ Diễm, trầm tiếng hỏi. "Ngươi chọc ai?"

"Mở cửa, Lăng Diệp, mở cửa!"

"Ồn ào nữa ta cần chết ngươi!"

Bên ngoài rốt cuộc yên tĩnh, Lăng Diệp nắm tóc Lãnh Từ Diễm. "Nói mau, nếu không nói ta lập tức hỏi Quân Ngân."

Lãnh Từ Diễm một ngày một đêm không chợp mắt, ban nãy lại chạy xe máy tiếng, sớm đã kiệt sức, đối mặt với uy hiếp của Lăng Diệp lại lập tức trừng mắt lạnh, đáy mắt lộ vẻ tức giận.

Lăng Diệp lại cứ yêu nhất bộ dáng này, bàn tay nắm chặt tóc nhẹ xoa xuống. "Nói, ta liền không hỏi."

Lãnh Từ Diễm lạnh lùng quay mặt, bất cam bất nguyện. "Ta giết Nguyên Thành."

"Bộ trưởng Bộ tình báo...?"

Lãnh Từ Diễm không đáp, Lăng Diệp vỗ vỗ mặt hẩn, không giận lại cười. "Rất bản lĩnh, Lãnh thiếu gia rất bản lĩnh!"

Mở máy tính ra, vào trang web nội bộ Tướng quân phủ.

Nhân vật số ba bị ám sát bỏ mạng, Tướng quân phủ sớm đã nổ tung tóe, có người nói có thể là Quân gia gây nên, người tiếp sau lập tức phản bác, Quân gia chỉ muốn cụp đuôi, sao có thể ám sát bộ trưởng bộ tình báo? Nhìn một lần, đại bộ phận quan điểm là Hoàng thất hay Thừa Tướng phủ... Còn mục đích trong đó, hiện giờ còn chưa kết luận được.

Thấy bia ngắm không trực tiếp chỉ về phía Lãnh gia, Lăng Diệp nhẹ nhàng thờ ra, tắt máy tính, leo lên người Lãnh Từ Diễm, từ trên cao nhìn xuống hẩn. "Ngươi có biết Tướng quân phủ ngoại trừ Nguyên Thành, nhân vật số một, nhân vật số hai, nhân vật số bốn, nhân vật số năm đều là thú nhân không?"

"Thì sao?" Lãnh Từ Diễm thẳng vai, bộ dạng quý tha ma bất vẫn cứ điềm nhiên.

Lăng Diệp cắn tai hẩn, dò hỏi. "Có cần ta ném ngươi vào trong đồng thú nhân, đến lúc đó ngươi muốn sao thì làm... Thế nào...?"

Lời này của y, từng chữ đến thật chậm, đủ thấy rõ là tức giận tới cực điểm.

Ném vào trong đồng thú nhân... Đại khái chỉ có nước bị ăn tươi nuốt sống.

Lãnh Từ Diễm nhớ tới một bộ phim từng xem qua, một người bị ném vào hồ măng xà, măng xà thành quần kết đội ủa lên, nhanh chóng liền nhấn chìm

người kia xuống, không gào thét, rất im lặng, im lặng đến độ tiếng chóp chép có thể rõ ràng nghe được.

Thấy hấn về mặt biến đổi, Lăng Diệp ôm lấy hấn, nhẹ cọ lên, nghiêng răng nghiêng lợi. "..... Ta thật muốn giết chết ngươi..."

Lông mày Lãnh Tử Diễm nhếch lên, lại không phải ngạo mạn, mà là... oán hận lại vô lực nào đó....

Nửa ngày, hấn từ hàm răng nghẹn ra hai chữ. "Tùy ngươi."

"Ta không nỡ..."

Lãnh Tử Diễm bỗng nhiên cúi đầu.

Lăng Diệp không nhìn hấn, vùi đầu trên ngực hấn, nhẹ nhắm mắt. "Ta không nỡ..."

"Ngươi là đồ ngốc?" Lãnh Tử Diễm nghiêm túc nói. "Nếu muốn giết chết ta, đừng nên không nỡ, không nỡ cũng đừng nên thể hiện mà phải giết chết ta."

Lửa giận bình ổn xuống của Lăng Diệp lại bốc mạnh, chỉ vào mũi Lãnh Tử Diễm mắng to. "Ta có ngốc đi nữa thì cũng hơn ngươi một thằng ngu xuẩn như ngươi!"

Lãnh thiếu gia cũng không phải người dễ đối phó, nhẹ nhàng nâng mắt, trong con ngươi đen ngòm đều là lửa giận âm trầm. "Ngươi nói ai ngu xuẩn?"

"Chẳng lẽ không phải Quân gia bảo ngươi làm?" Lăng Diệp cười lạnh. "Vì một cái Quân Ngân, đầu óc liền bị bò ăn? Uống cho ngươi còn là một người thừa kế, bắt chước người ta làm ám sát, cũng không sợ mất giá! Trình độ tay ngang nhà ngươi, ngươi khẳng định lúc trở về không có ai theo dõi, khẳng định phụ thân ta sẽ không ngờ tới ngươi, khẳng định sau này sẽ không tìm Lãnh gia của ngươi xuống tay. Nói cho ngươi hay, Nguyên bá phụ tuy chỉ là nhân vật số ba, quan hệ với phụ thân ta lại vô cùng tốt, chuyện này, phụ thân ta tuyệt đối không chịu để yên."

Sắc mặt Lãnh Tử Diễm trắng bệch, ngực chậm rãi nhấp nhô, môi lại tức giận đến mím chặt.

Di Phượng lần này hấn là cũng có tâm thủ thành ý của hấn, chọn đối tượng dễ ám sát nhất, nhưng nếu thật sự liên lụy Lãnh gia...

"Lăng Diệp, giúp ta!"

Dù là nhờ vả người khác, Lãnh thiếu gia cũng dùng mệnh lệnh mang giọng điệu vĩnh mặt hất hàm sai bảo.

Đây là thái độ cầu người sao?

Nhưng đây đã đủ rồi --- vốn tưởng rằng dùng lời nói làm nhục gia hỏa này một phen, chắc chắn sẽ xù lông, không ngờ lại kêu y giúp hấn, xem ra đầu óc còn chưa bị bò gặm hết.

Tuy trong lòng vẫn tức giận khó dập, Lăng Diệp lại thâm sâu cảm thấy con hùng thú mình đây rốt cuộc được nhìn thẳng, hướng chỉ, người dưới thân mặt trắng như giấy, rõ là sợ hãi lại búống bình không chịu nhận sai, rõ là đáng yêu đáng ghét đến làm tâm y ngứa ngáy khó nhịn.

Hừ, đại nhân y có đại lượng, không so đo với hấn.

Kỳ thực, y cảm thấy bản thân có thể hiểu đối phương.

Cũng như.... Nếu Lãnh gia muốn y đi làm chuyện gì nguy hiểm, y cũng sẽ phát điên phát khùng đi làm, chỉ vì đòi lấy niềm vui của người này.

Nhưng hiểu không có nghĩa là tán thành.

Y da cứng, chẳng những là con trai Tướng quân, còn là Thiếu chủ trong tộc. Người kia thì sao? Phụ thân muốn xuống tay giết hấn dễ dàng như giẫm chết một con kiến, lỡ đâu không về được thì sao?

Lăng Diệp khoanh tay, phong phạm hùng thú chưng ra một nụ cười hoàn mỹ. "Ngươi muốn ta làm gì giúp ngươi?"

"Bảo vệ Lãnh gia." Người nào đó nói thật sự bình lặng, mặt không đỏ tim không đập.

Lăng Diệp trừng mắt, tiến tới cười lạnh. "Lãnh thiếu gia, yêu cầu này của ngươi có thể quá lớn hay không? Bảo vệ Lãnh gia? Ai chẳng biết Hoàng thất cùng Quân bộ đều muốn diệt trừ hai nhà Quân Lãnh các ngươi. Ngươi dễ dàng nói một câu để ta bảo vệ ngươi, ta dựa vào cái gì?"

Lãnh Tử Diễm nhắm mắt. "Không đáp ứng thì thôi!"

Lăng Diệp thật sự... Muốn giết chết hấn.

Không sai, Tướng quân là phụ thân, cái vị trong hoàng cung là dưỡng y, Đại hoàng tử sắp kế nhiệm còn là biểu ca y.

Nhưng.... Y không có thực quyền.

Y chưa tốt nghiệp, y chỉ khoác một cái chức nhân nhâ, không quyền cũng không tiền, thiếu nợ còn phải tự làm việc kiếm trả.

Người này cho rằng y không gì không làm được, cho rằng y biến thành con báo liền vô địch toàn thế giới?

Một viên đại bác có thể bắn chết y!

" Bên phụ thân ta vô pháp, nhưng Đại hoàng tử đối với ta còn coi là tôn kính." Lăng Diệp nhắc cảm không giấu. "Ta có thể phân phó hần chiếu cố Lãnh gia một chút, còn lại thì không thể!"

Lãnh Từ Diễm gật gật đầu, có thể như vậy đã không tồi, con báo này cả ngày quần hần, không lấy để lợi dụng chẳng lẽ không phải lãng phí?

Lăng Diệp nheo mắt. " Lợi ích thì sao?"

" Lợi ích?" Lãnh Từ Diễm cắn cắn môi. "Ngươi cho là làm giao dịch?"

" Chẳng lẽ không phải giao dịch?"

Lãnh Từ Diễm còn chưa minh bạch chuyện gì xảy ra, chỉ thấy mặt Lăng Diệp từ ứng đỏ đến hồng đào, cuối cùng biến thành đỏ thẫm

Đôi má.... rục rờ như hoa đào.

Con ngươi cũng long lạnh.

" Ân, không phải giao dịch." Y mở nhẹ môi hần, nhẹ giọng nói." Chúng ta không làm cái bề ngoài giao dịch. Bất quá... Về sau không được mặc Quân gia bài bố... Ta sẽ lo lắng... Ân?"

Tại sao y đột ngột ôn nhu như vậy?

Hần không thích ứng!

Lãnh Từ Diễm nổi da gà một trận, người này... Có thể nhằm lẫn gì hay không?

Lăng thiếu gia vừa rồi hận không thể giết chết người nào đó, thấy máu liên tục chảy ra trên cánh tay Lãnh thiếu gia, lại không thể kéo người đến bệnh thất, Lãnh Từ Diễm làm sao chịu, tốt xấu gì cũng là một bộ trưởng bộ tình báo, nội thành chắc chắn có người xuất động chuẩn bị bắt hần.

Đi bệnh thất không phải tự tìm đường chết?

" Quay về Lãnh gia."

" Không thể!" Lần này bắt đắc dĩ bí quá hoá liều, hần đã có cảm giác mang tội, sao lại có thể làm ra việc liên lụy Lãnh gia.

" Vậy đi tìm Quân Ngân?"

" Không thể!" Đây là giao dịch của hần cùng d Phụng, không thể để Quân Ngân biết.

" Cái gì cũng không được..." Lăng Diệp ngang ngược đem người ôm lấy. "Theo ta đến bệnh thất."

" Ngươi... Thả ta xuống!"

Vừa đem người ghim chặt, vừa phân phó Dã Kê canh giữ bên ngoài mở cửa.

Thuận đường, nháy mắt mở cửa căn môi người trong ngực. "Ngoan ngoãn nghe lời, có phúc lợi thưởng cho ngươi."

Dã Kê chờ một quyền Lãnh Từ Diễm đánh qua, Lãnh Từ Diễm quả nhiên không làm Dã Kê thất vọng, một quyền này vừa độc vừa chuẩn, hết sức hoàn mỹ.

Đã là mười giờ, khoa ngoại chỉ có một người trực ban, lẩn qua lẩn lại hơn nửa đêm mới xử lý tốt thương thế.

Lãnh Từ Diễm mệt chết, quay về biệt thự liền an tĩnh ngủ. Lăng Diệp cùng Dã Kê ngồi bên giường, người trùng ta ta trùng ngươi, trong mắt tia lửa bùng chèo tán loạn chung quanh.

Lăng Diệp muốn cắn Dã Kê, lại lo Lãnh Từ Diễm tức giận.

Dã Kê cảm thấy nếu mình cắn Lăng Diệp, Lãnh Từ Diễm cũng không có phản ứng gì lớn, đáng tiếc lại cắn không thủng được.

Lăng Diệp hừ một tiếng, nhanh chóng chui vào giường, gất gao ôm Lãnh Từ Diễm, chân cũng quần lên, rất giống một con bạch tuộc.

Dã Kê cũng không chịu yếu thế, Lăng Diệp ôm từ chính diện, mình liền tiến công sau lưng.

Y từ nhỏ chưa từng đến trường, học tập cật lực cố hết sức, trong khoảng thời gian này đều dốc sức vào chương trình học, lại thêm Lăng Diệp chặt chẽ chiếm lấy nam nhân tâm đầu ý hợp này, hại y vẫn không có cơ hội xuống tay.

Bây giờ đại ca hoàn toàn không bố trí phòng vệ, không ăn đậu hủ chính là ngu ngốc.

Dù ánh mắt Lăng Diệp càng lạnh càng nghiêm, Dã Kê án binh bất động, nhất định không buông tay.

Không chỉ không buông, còn tiến đến phía trước, nhẹ vò nắn hai viên đậu đỏ trên ngực.

Lăng Diệp một cái tát đập lên, Lãnh Tử Diễm khẽ ân một tiếng, mày cũng cau lại, sợ làm người tỉnh dậy, Lăng Diệp lập tức chấm dứt chiến tranh.

Dã Kê cười hắc hắc, đầu lưỡi trơn ướt liếm qua vành tai Lãnh Tử Diễm, mặt mày hớn hở khiêu khích về phía Lăng Diệp, hùng tính dưới khó khí phách hiên ngang chọc vào mông vênh.

Có Lăng Diệp ở đây, Dã Kê không dám vào, chỉ đứng đưa qua lại rất nhỏ cho đỡ nhàm chán.

Nhưng cái này đã xâm phạm lãnh địa của Lăng Diệp.

Mông người này là để y thao, nụ hoa là để y hút, miệng là để y cắn.

Con gà rừng này... Muốn chết!

Chóp mũi cọ sát hai má Lãnh Tử Diễm một chút, Lăng Diệp xoay người xuống giường, kéo cửa ra, quay đầu bảo Dã Kê đi ra.

Sau khi đánh Dã Kê đến mặt mũi bầm dập trong rừng, Lăng Diệp gia cảm thấy nể mặt lạnh lẽo đẩy cửa phòng Lãnh Tử Diễm ra, bộ dạng ngủ của đối phương... Tương đối mê người.

Cởi y phục hần ra --- y nhớ hần phải lột ngủ mới thoải mái.

Ấm ức khảy chơi hai hạt nhũ tiêm bị Dã Kê sờ qua.

Một chốc dùng ngón tay khẽ xoay vòng, một chốc lại ý xấu búng búng chúng.

Lãnh Tử Diễm còn muốn cao hơn y một chút xíu, rõ ràng nam nhân cao lớn lạnh cứng đến không chịu được, ôm thế này.... Lại hận không thể đem hần dung nhập hết vào tim mình.

Muốn hần vĩnh viễn đều nghe lời như vậy, không phản kháng y, lại càng không châm chọc y.

Muốn hần như Hoàng Ảnh, ngoan ngoãn gọi y Lăng Diệp ca ca, đương nhiên... Ông xã thì càng tốt.

Ngô... Còn muốn có một bảo bảo, như vậy mới giống một gia đình.

Bảo bảo gọi mình là phụ thân, gọi hần là mammy.

Tiểu hài tử phải mềm mại, mũm mĩm, môi nhỏ chu chu : "Mammy, muốn uống mama."

Sau đó, y liền phải giáo dục lời nói hài tử. "Hần là của ta, người không thể giành!"

"Lăng Diệp..."

"Ân?" Khi nào thì tỉnh, y rõ ràng rất cẩn thận.

"Bác sĩ chưa cho ta thuốc an thần."

"Ân...?"

"Người miết ta đau... Ta không phải heo, sẽ tỉnh. Còn nữa... Người cười thật sự thô tục, hình như đang có ý dâm gì đó."

Nga.. Lăng Diệp nâng mặt hần lên, mắt rất sáng. "Không phải ý dâm..."

Chắc chắn không phải ý dâm!

Bạn đang đọc truyện *Ám Dạ Trầm Luân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58

Hoàng Ảnh chín tuổi thấy được thú hình Lăng Diệp thú hóa lần đầu tiên, liền thâm thâm mê luyện, không thể tự kiềm chế. Nam tính trong tộc có thể là hùng (đực), cũng có thể là thư (cái), với gien của Hoàng Ảnh, hoàn toàn có thể trưởng thành làm một hùng tính ưu tú, nhưng, vì Lăng Diệp, y cam tâm tình nguyện phát triển bản thân theo hướng thư thú.

Một thư thú đúng chuẩn, phải nhần nhục chịu khó, phải ôn nhu giàu tình cảm, một đệ nhất phu nhân đúng chuẩn, không chỉ phải cho hùng thú thoải mái, còn phải quản thúc hảo các thư thú khác.

Hành vi của Lãnh Tử Diễm... Đương nhiên Hoàng Ảnh không ủng hộ.

Không nói đến bộ dạng cao ngạo không coi ai ra gì kia, thư thú sao có thể trừng mắt lạnh với hùng thú được?

Lại còn... Ngay cả hừ hừ cũng có.

Miệng sao có thể vênh cao như vậy, còn nữa, tại sao trong ánh mắt hấn lại có ý vị khinh miệt?

Hoàng Ảnh cắn đũa, không hiểu.

Lại càng không hiểu chính là, Lăng Diệp đối diện Lãnh Tử Diễm, ngoại trừ trừng mắt mím môi cũng không chút khí tràng hùng thú, lại không từ hình tại chỗ gia hòa khiêu khích y kia, cũng không đem gia quy ra hảo hảo trừng trị.

Đây sao lại thế này?

Chuyện nghĩ không ra Hoàng Ảnh liền không nghĩ, nhưng ba lệnh năm luật mẫu thân dạy trước kia, nhất định phải xây dựng uy tín đệ nhất phu nhân của mình trước mặt thư thú khác, Hoàng Ảnh chính là nhớ rành mạch.

Đến trường học, cuối tuần đầu tiên cần làm quen hoàn cảnh, cuối tuần thứ hai, tay Lãnh Tử Diễm giống như bị thương, tạm thời buông tha hấn, cuối tuần thứ ba này... Tay cũng được rồi nên bồi dưỡng hảo đi..

Hoàng Ảnh để đũa xuống, thanh âm trong trẻo. "Lãnh học trưởng, chiều nay ta dạy ngươi làm com."

Dã Kê cùng Lăng Diệp choáng váng.

Lãnh Tử Diễm sững sờ.

"Phốc.... Đại ca, đại ca, ta...." Mắt thấy sắc mặt Lãnh Tử Diễm từ xanh chuyển trắng, hơn nữa có xu hướng càng chuyển càng dọa người, Dã Kê vội vàng xin lỗi lấy lòng. "Đại ca, ta không phải cố ý muốn cười."

Ha ha, kêu Lãnh Tử Diễm nấu com, hấn không lấy dao bếp chém ngươi mới là chuyện lạ.

Lãnh Tử Diễm diện vô biểu tình lừa lừa com trong chén. "Chờ ngươi cai sữa rồi nói sau!"

"Phốc..."

Lãnh Tử Diễm là nhân loại, có mạnh cũng không mạnh bằng mình, Hoàng Ảnh đương nhiên không sợ hấn. Lăng Diệp cùng Dã Kê cố tình để Lãnh Tử Diễm học làm vợ như thế nào, ăn xong com trưa liền chuẩn mất tằm, trong biệt thự chỉ còn Hoàng Ảnh cùng Lãnh Tử Diễm.

"Ngươi vẫn chưa trở về?" Lãnh Tử Diễm lấy ánh mắt bảo đây là nhà hấn, không phải nhà ngươi.

Hoàng Ảnh lắc đầu, thái độ rất kiên quyết. "Ngươi phải học được cách làm com, hơn nữa, phải nắm vững khẩu vị Lăng Diệp ca ca, như vậy lúc ta không có ở bên cạnh Lăng Diệp ca ca, ngươi có thể hầu hạ hấn."

Hài tử này đầu óc có bệnh, Lãnh Tử Diễm nội tâm rất đồng tình, trên mặt rất lạnh nhạt. "Nếu ta cự tuyệt?"

Hoàng Ảnh mày nhíu lên. "Vậy ta liền đánh tới khi ngươi đồng ý mới thôi."

Mặc dù chỉ mới hoàn thành lần thú hóa đầu tiên, nhưng Hoàng Ảnh không đến hai phút liền áp chế Lãnh Tử Diễm không thể nhúc nhích trên đất, biết Lăng Diệp sùng ái thư thú này nhất, Hoàng Ảnh không dám thật sự tổn thương hấn, chỉ cào ngứa hấn. "Có học hay không, nói!"

Lãnh Tử Diễm thân thể mẫn cảm, thế nào chịu được... Không tới mấy khắc liền xin tha. Đối phương vừa mới buông hấn ra, hấn cầm bình hoa bên cạnh lên đập bẻ, Hoàng Ảnh buồn bực, áp hấn lên tường thô bạo cào cào mới buông tay.

"Chọc ta nữa, ta liền lấy thân phận đệ nhất phu nhân dùng gia quy xử lý ngươi."

" Mẹ nó, gia quy gì?"

" Quỳ xuống đất...." Hoàng Ảnh chớp chớp mắt. "Quỳ đến khi Lăng Diệp ca ca và ta hài lòng mới thôi."

Lãnh Tử Diễm vừa tức vừa giận, cả khuôn mặt đều căng thành màu gan heo, dưới uy quyền của Hoàng Ảnh, không cam không nguyện cầm lấy dao bếp.

" Không phải xắt như người, người cho là người đang bỏ người hả? Xắt thành như vậy sao có thể ăn? Lỡ đập vào răng Lăng Diệp ca ca thì sao?"

Lãnh Tử Diễm giọng dao bếp lên, dồn sức bỏ rau thành hai nửa, lông mày dày đậm nhăn thành một cục. "Người tới làm!"

Hoàng Ảnh hừ một tiếng, lấy một miếng rau nửa ra, làm mẫu cho hắn nhìn.

Hoàng Ảnh ngũ quan thiên hướng cương dương, làm việc nhà lại thật sự đứng khuôn đứng mẫu, còn ôn nhu hơn Lãnh thiếu gia một chút xíu.

Lãnh Tử Diễm từng ba hoa trước mặt Quân Ngân đòi làm cơm cho ăn, cũng một tháng rồi, Lãnh thiếu gia vẫn là mười ngón tay không dính xuân thủy, thấy Hoàng Ảnh quen tay thạo việc, lại liên tưởng đến bản thân ban nãy tay chân lỏng lẻo, nhìn không được hâm mộ sinh ghen tị, ghen tị sinh phần hận, đóm lửa phần hận này bốc ở trong lòng, biểu hiện ra chính là mặt căng chặt muốn chết, giống y như người khác thiếu hẳn một khoản nợ lớn.

" Mấy thứ này người học ở đâu?"

"Học viện thư thú trong tộc." Hoàng Ảnh xếp cà rốt ngay ngắn. "Lăng Diệp ca ca thích ăn cà rốt nhất."

Thỏ mới thích cà rốt... Lãnh Tử Diễm phun ra một hơi từ trong mũi. "Các người đến đó học nấu cơm giặt giũ? Việc này người hầu cũng có thể làm"

"Người hầu làm sao có thể so với mình làm được, đây là tâm ý, tâm ý." Hoàng Ảnh không phục. "Hơn nữa, chúng ta còn phải học làm sao lấy lòng hùng thú, làm sao nuôi nấng bảo bảo, làm sao thực hiện tốt vấn đề giáo dục."

"Nhàm chán."

"Chỗ nào nhàm chán? Hùng thú như Lăng Diệp ca ca, cả đời sẽ có rất nhiều thư thú, nếu không thể dùng chuyện giường chiếu lấy lòng hắn, chắc chắn sẽ bị hắn ghét bỏ."

Trong đầu Lãnh Tử Diễm bất giác hiện ra cảnh một giáo sư hào hoa phong nhã thao thao nói, một đám tiểu băng hữu thư thú nghe đến say sưa, mà nội dung của giáo sư là làm sao đem dương cụ giống đực nhét vào trong cơ thể mình, làm sao khiến đối phương có được khoái cảm lớn nhất, làm sao làm đối phương mê luyện thân thể mình.

Gân trên mu bàn tay hắn co rút.

" Người đừng lo lắng, chờ Lăng Diệp ca ca mang người vào trong tộc, người cũng có thể đi dự thính những lớp đó. Đây, đổi cho người nè, hảo hảo xắt, cà rốt không thể bỏ."

Tiếp nhận dao, Lãnh Tử Diễm nói một câu, ý vị ngân nga. "Đem lý thuyết áp dụng thực tiễn chưa?"

Mặt Hoàng Ảnh nháy mắt đôt lên, vành tai đỏ bừng. "Ta... Ta còn nhỏ...."

Dã Kê cùng Lăng Diệp ở ngoài dạo bộ một giờ, rốt cuộc không kiếm được lòng hiếu kỳ, lén lui về biệt thự.

Trong phòng bếp, tiếng phanh phanh phanh vang lên liên tục, nghe đến lòng người kinh hãi.

" Đại ca có thể xắt trúng tay không?" Dã Kê có chút lo lắng.

Lăng Diệp cũng nhăn mày lại. "Không ngốc như vậy chứ."

" Khó mà nói..."

" Ahhhh... Dùng móng xắt cũng sẽ không xắt thành như vậy, người heo à?"

Phanh!

Dã Kê gãi gãi đầu. "Chúng ta có cần tới xem không? Đại ca hình như đang phát giận."

Lăng Diệp nhắc chân ngồi trên sofa lười biếng nhìn y một cái. "Không thể chiều hư được!"

" Cũng đúng!" Dã Kê rất tán thành, miết miết cằm. "Chúng ta phải giữ tốt phong phạm hùng thú, không thể khuyến khích đại ca kiêu căng ngạo mạn."

" A... Người cư nhiên lại xắt trúng tay, ta không phải dạy người..."

Hai người vừa rồi còn thông dong nhàn nhả đẩy mạnh cửa ra. Mắt Lăng Diệp nhúu lại, cướp được tay Lãnh Tử Diễm trước Dã Kê một bước, kỳ thực cũng chỉ quẹt ra một đường nhỏ, Lăng Diệp nhăn mày lại. "Đau không?"

Từ sau tối hôm đó, người này vẫn bất bình thường, vết thương nhỏ như vậy... Cũng đáng để kinh hãi? Cái kẻ cường thế đánh hấn trước kia đi đâu rồi?

"Lăng Diệp, ngươi khẳng định... Vết đứt nhỏ xíu này sẽ đau?"

"Lăng Diệp ca ca là đang quan tâm ngươi." Hoàng Ảnh có chút mất hứng, cảm thấy Lăng Diệp đối với Lãnh Tử Diễm quá tốt. "Hùng thú đều rất kiêu ngạo, họ sẽ không nói thẳng là quan tâm ngươi, nhưng trong lòng bọn họ có ngươi."

Lãnh Tử Diễm ánh mắt như đao.

Hoàng Ảnh bĩu môi, làm mặt quỷ. "Thiếu dạy bảo."

Trong phòng bếp, một con hùng thú cùng một gia hỏa sắp tiến hóa thành thú đồng thời rục rịch một chỗ nào đó.

'Dạy bảo' của Hoàng Ảnh tuyệt đối rất thuần khiết, nhưng rơi vào trong tai người có tâm sao nghe ra nghĩa khác, nhà bếp rất chật, không khí rất mỏng, hô hấp rất nóng.

Có người đang nấu ăn --- rất mê người.

Hào quang lóe lóe trong mắt Lăng Diệp, y khàn giọng ra lệnh. "Hoàng Ảnh, ngươi ra ngoài, ta đến dạy hấn."

"Lăng Diệp ca ca..."

"Ra ngoài!"

Hoàng Ảnh biết Lăng Diệp động dục, nhưng đối tượng động dục không phải mình, hấn nghĩ mình vẫn còn cần học tập. Nhân loại gọi là Lãnh Tử Diễm chỗ nào cũng tệ này lại có thể câu giữ Lăng Diệp, chắc hẳn kỹ thuật trên giường có thể nói là số một, âm thầm nghĩ khi nào đó phải thỉnh giáo, Hoàng Ảnh không cam không nguyện rời khỏi nhà bếp.

Dã Kê lại không tốt như vậy.

Y chậm rãi khoanh tay, ánh mắt thanh tú tựa tiểu phi tiểu. "Thân thể dâm loạn như đại ca, hai người chơi mới có hứng thú, không phải sao?"

"Cút ra ngoài!"

Lăng Diệp cùng Lãnh Tử Diễm đồng thời rống giận.

Rống xong lại nhìn nhau, rõ ràng trong mắt Lãnh Tử Diễm đều là phẫn hận, Lăng Diệp lại cảm thấy đối phương đang xuân tình nhộn nhạo.

Tiềm thức Lăng Diệp cho rằng, trong lòng Lãnh Tử Diễm vẫn có y.

Tính tình người này y quá rõ, nếu hấn đã nhận định Quân Ngân, tất nhiên quyết tâm phải ở cùng Quân Ngân, nhưng hấn lại giấu giếm Quân Ngân hoàn hảo với y, thứ nhất là do thân thể hấn thật sự chịu không nổi, thứ nhất thôi.... Vì phía bên kia là y.

Hơn nữa, hấn gây chuyện, không chút suy nghĩ liền mở miệng yêu cầu y hỗ trợ.

Lãnh thiếu gia ngạo khí mười phần hạ mặt cầu người?

Quá lạ!

Hấn nhất định đã coi y là người một nhà, mới có thể như vậy.

Bước đầu tiên mở màn cho cuộc trường chinh vạn dặm, Lăng Diệp mỗi ngày đều hưng phấn như ăn xuân dược, không lúc nào không muốn đem gia hỏa cứng lạnh này tùy tiện tìm nơi đè xuống, nhưng y biết bất cứ việc gì cũng phải từ từ mà đến, không thể gấp, tình ái tần suất quá cao sẽ làm hấn không chịu nổi giây vò nội tâm.

Trên mặt Lãnh Tử Diễm không nói, Lăng Diệp lại biết hấn vẫn canh cánh trong lòng chuyện mình phản bội Quân Ngân, y không nổi giận hấn, một chút cũng không nổi.

"Đại ca, ngươi không thể vô tình như vậy." Dã Kê làm ra bộ dạng đáng thương. "Rõ ràng ta hầu hạ ngươi rất thoải mái, ngươi tại sao muốn hấn không muốn ta."

Nếu là trước kia, Dã Kê sớm đã vừa mắng vừa đoạt.

Bất quá... Tình địch rất bạo lực... Kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt, đạo lý này Dã Kê từ nhỏ liền hiểu.

Y vẫn chưa phải là đối thủ của Lăng Diệp, về sau... Lãnh lão già nói, chờ y thủ hóa, rất có thể còn mạnh hơn Lăng Diệp, đến lúc đó y thế nào cũng phải chiếm lấy Lãnh Từ Diễm, để Lăng Diệp một bên thổi râu trừng mắt.

Hiện tại...

Y một thoáng rồi không nếm qua mùi vị, Lãnh Từ Diễm trong mắt y tựa như một miếng thịt hương khí ngun ngút, hương sắc mùi vị đầy đủ, nếu bỏ qua món lớn này, y buổi tối không thể ngủ yên.

Bất động thanh sắc tới gần, ngồi xổm xuống, cười híp mắt. "Đừng căng thẳng, ta chỉ là giúp đại ca khâu giao, các người tùy tiện."

Khâu giao cũng không được.

Lăng Diệp còn chưa kịp biểu đạt kháng nghị, cái tay của con gà kia đã xoa lên đường eo Lãnh Từ Diễm, trước đó, Lãnh Từ Diễm đã bị Hoàng Ảnh cào ngứa rất lâu, cái sờ này, giống như đất hạn lâu gặp trận mưa rào, nháy mắt run lên.

"Cút... Cút ngay...." Lãnh Từ Diễm bắt lấy tay Dã Kê.

Lăng Diệp hận chết cái loại thể chất dâm đảng của Lãnh Từ Diễm, sờ hấn cũng không phải mình, hấn run cái gì mà run.

Một cước đá bay Dã Kê, lưng Dã Kê đánh vào trên cửa, ôm thất lưng không kêu ra tiếng được.

Dã Kê đột nhiên nhìn lom lom về phía Lăng Diệp, Lăng Diệp chấn kinh vì sắc ám trầm trong mắt Dã Kê, theo bản năng đem Lãnh Từ Diễm hộ ở phía sau, kết quả, Dã Kê trừng Lăng Diệp, lại nhếch môi cười, phui phui bụi bặm trên áo, liếc mắt nói. "Đại ca.... Người chung quy sẽ là của ta."

Lăng Diệp.... Cảm nhận được nguy cơ.

Y ghì chặt Lãnh Từ Diễm, toàn thân dựng thẳng gai lên, muốn đuổi hùng thú xâm phạm lãnh địa mình ra.

Trong phòng bếp giương cung bạt kiếm, trong đại sảnh lại vang lên tiếng mở cửa.

"Bá phụ, ngài sao lại đến?"

"Ân, đến xem Lăng Diệp, người đâu?"

Nam âm này cực kỳ trầm thấp, không giận tự có uy, đúng là đến từ Tướng quân đại nhân, kẻ khiến người ta nhắc tên là mặt biến sắc

Bạn đang đọc truyện *Ám Dạ Trầm Luân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59

Ở vương quốc Thần Vũ, người có thể không tôn kính quốc vương bệ hạ, nhưng người không thể không tôn kính Tướng quân đại nhân.

Hai mươi mấy năm trước, Lăng tướng quân hoàn không xuất thế, được Hoàng thất coi trọng, tiến vào Quân bộ năm năm thì phong danh hiệu Tướng quân, được trao danh hiệu quý tộc. Sau đó không lâu, Hoàng thất dần ý thức được người này đã tâm quá nặng, ý đồ diệt trừ, nhưng vô luận là ám sát hay minh bạch, Lăng tướng quân đều dễ dàng hóa giải, ở trong quân đội danh vọng hơn bao giờ hết.

Thần Vũ trọng võ, ai nắm giữ quân quyền, người đó liền nắm giữ quốc gia này.

Dần dần, trên nghi thức duyệt binh phát sóng trực tiếp toàn quốc, chỉ thấy Tướng quân, không thấy quốc vương nữa.

Dòng chảy ngầm giữa Hoàng thất cùng Quân bộ phun ra, Tướng quân yêu cầu diệt trừ thế lực cổ xưa do hai nhà Quân Lãnh cầm đầu, Hoàng thất bằng mặt không bằng lòng, chỉ là một Quân gia liên kéo dài ba năm.

Cho nên nói, thật sự đem Quân Lãnh coi là cái đinh trong mắt cái gai trong thịt không phải Hoàng thất mới là Quân bộ.

Lãnh Thừa Phong cùng Lăng tướng quân gặp mặt còn cần cung kính, huống chi là Lãnh Từ Diễm, hấn tính tình có lớn tới đâu đi nữa cũng không dám làm cản trước mặt Tướng quân. Dã Kê cũng như thế, hồi nhỏ thấy nam nhân này trên TV, thấy đối phương anh tuấn uy vũ, khí độ bất phàm, ra lệnh một tiếng, tam quân nghe lệnh, âm thầm sùng bái đến không chịu được, lúc sau biết người nọ là phụ thân, trong lòng liền thay đổi chút mùi vị, sùng bái đương nhiên vẫn sùng bái, nhưng lại thêm chút khó chịu.

Lăng tướng quân ngoài đời phải trẻ tuổi hơn trên TV rất nhiều, thoát nhìn không quá ba mươi, vóc dáng cao lớn, bả vai dày rộng, quanh thân khí thế kinh người.

Gã từ khi tiến vào, ánh mắt chưa từng đặt trên người Lăng Diệp, đầu tiên là đánh giá Dã Kê từ trên xuống dưới một lần, sau đó chậm rãi chuyển đến trên người Lãnh Từ Diễm. Từ đầu đến cuối, toàn bộ không có biểu tình, ánh mắt không đủ băng lãnh, càng chưa nói tới thù hận, nhưng chính là làm người bị nhìn phát lạnh cả người.

"Hoàng Ảnh, trên lầu là phòng ngủ?"

"Dạ, bá phụ."

"Cùng ta đi lên xem."

Dã Kê nhỏ tiếng kể tai nói khẽ. "Đại ca, chúng ta cần lên không?"

Lãnh Từ Diễm liếc ngang y. "Người cảm thấy sao?"

Tướng quân đại nhân quá đáng sợ... Y không muốn đi lên... Dã Kê về mặt đau khổ, quy củ đi theo, rầm cũng không dám phóng.

Tướng quân đại nhân đầu tiên là xem xét phòng ngủ Lãnh Từ Diễm.

Dù sao cũng là phòng ngủ chính quy, tuy nói chưa thể gọi là xa hoa, nhưng cũng không phải chỉ hảo hơn ký túc xá học sinh bình thường một chút, giường mềm cỡ trung, cửa sổ sát đất, bức màn màu kem, không gian đầy đủ, ánh nắng dồi dào.

Tướng quân bước đi thông thả một vòng, thanh âm gầy da trên sàn nhà gỗ nghe thanh thúy, ba người đợi ở bên ngoài, đều cảm thấy tiếng bước chân này như đập vào lòng người.

Cái kiểm tra kế tiếp chính là phòng ngủ Lăng Diệp.

Tướng quân đại nhân nhăn mày lại.

Vốn là tiểu biệt thự cung ứng cho học sinh ở, thư phòng chỉ to bằng một nửa phòng ngủ, sắc thái âm u, không cửa sổ, giường rất nhỏ, Tướng quân lấy tay gõ gõ, phát hiện là làm từ ván gỗ, mặt lập tức liền trầm.

Không ánh nắng không không khí, sao có lợi cho thiếu niên mạnh khỏe phát dục?

Thấy phòng ngủ nhỏ của Dã Kê được đổi thành thư phòng cất giữ, Tướng quân đại nhân sắc mặt đã không thể dùng từ âm trầm để hình dung.

Gã xoay người xuống lầu, ngồi trên sofa, vẻ mặt khó chịu, để làm dịu không khí, Hoàng Ảnh mở TV, tìm một kênh vui chút.

Tướng quân đại nhân nhấc chân, ánh mắt đảo trên bàn trà trống rỗng. "Không có ai pha trà?"

Dã Kê từ từ đứng lên.

"Ngồi xuống!" Tướng quân thần sắc nghiêm nghị, chậm rãi lấy thuốc lá ra, hừ lạnh một tiếng không rõ ràng. "Đây là nhà của người?"

Dã Kê cười gượng. "Cái này... Ba chúng ta đều ở đây."

Lăng Diệp mím môi không hé răng, Tướng quân cúi đầu châm thuốc, ánh sáng hạ xuống thân gã kéo ra một bóng mờ.

Lãnh Từ Diễm cũng không ngốc, yên lặng chạy vào nhà bếp pha năm ly trà mang đến, liền đưa cho Tướng quân đại nhân đầu tiên.

Hắn tự nhận thái độ không chê vào đâu được, cũng không biết đối phương có ý làm khó dễ hắn hay sao, chính là không nhận.

"Tướng quân..."

Tướng quân đại nhân phun ra một vòng khói, thanh âm trầm thấp. "Trà gì?"

"Trường học phát." Ba người đều không nghiện trà, bình thường lại không có khách nhân, đương nhiên sẽ không mua trà có tiếng để trong nhà, chút trà ấy là Lãnh Từ Diễm lục tung kiểm một hồi lâu mới tìm ra được.

Trà trường phát cho các thiếu gia quý tộc sẽ không đến độ kém, những Tỷ trọng quân đại nhân lí ai, trí uống bình thường tuyệt đối là loại quý hiếm cả nước, Lãnh Từ Diễm có chút đau đầu. "Tướng quân.."

"Trà trường học có thể uống sao?"

"... Vẫn có thể."

Hoàng Ảnh muốn khóc, hướng Lãnh Từ Diễm nháy mắt.

Trong thú tộc, có ba tôn, lấy thực lực vi tôn, lấy phụ vi tôn, lấy hùng vi tôn.

Hùng thú trong đại gia tộc cả đời đều có mấy thư thú, trong chúng thư thú chỉ có đệ nhất phu nhân có quyền lên tiếng trong nhà, thân phận như Lãnh Từ Diễm có thể nói không chút địa vị, bá phụ muốn trừng phạt hần, Lăng Diệp cầu tình cũng không được.

Đây không - nước trà nóng bỏng trực tiếp hắt vào mặt.

Lăng Diệp lạnh mặt, từ trong hàm răng nghẹn ra hai chữ. "Phụ thân...!"

Tướng quân cũng không thèm nhìn tới Lăng Diệp. "Pha đậm."

Lãnh Từ Diễm chính là dùng nước sôi pha trà, Tướng quân hắt qua, hần chỉ nghiêng đầu tránh, một bát trà lớn văng bên mặt, lập tức liền nóng đến đỏ lên. Dã Kê đứng ngồi không yên, nhìn Tướng quân lại nhìn Lãnh Từ Diễm, Tướng quân tự nhiên phả khói, Lãnh Từ Diễm đứng không nhúc nhích, không khí khá cứng, cuối cùng vẫn là Hoàng Ảnh đem Lãnh Từ Diễm lôi đi.

Đóng cửa nhà bếp lại, Hoàng Ảnh chỉ vào mũi hần lập tức thấp giọng mắng. "Ngươi muốn chết!"

Lãnh Từ Diễm khoe miệng giật giật, quăng tay Hoàng Ảnh xuống, mở vòi nước ra, hắt nước lạnh lên mặt, Hoàng Ảnh moi một cục nước đá từ tủ lạnh ra. "Này, lấy cái này đi!"

Lãnh Từ Diễm lớn như vậy còn chưa ném qua uất nghẹn to như thế, rầu rĩ tiếp nhận. "Tướng quân hình như nhắm vào ta."

"Nói lời thừa!" Hoàng Ảnh chỉ tiếc rèn sắt không thành thép. "Đâu có chuyện thư thú ở phòng lớn mà hùng thú ở phòng nhỏ, bá phụ không ở ở phòng trông trở mặt đã là cấp mặt mũi cho ngươi, một hồi ngươi thái độ cung kính chút, chộc giận bá phụ cần thận hần làm ngươi hết đường sống."

Lãnh Từ Diễm nghiêng răng nghiêng lợi. "Đây là nhà ta, Lăng Diệp không nên chui vào!"

Hoàng Ảnh nhăn mày tuần lại. "Không ở chung, Lăng Diệp ca ca động dục thì làm sao?"

"Hần động dục đâu có liên quan gì tới ta."

"Hần động dục ngươi phải nằm xuống để hần hưởng dụng..."

"Câm miệng!"

Con thư thú này quá không biết lớn nhỏ, Hoàng Ảnh âm thầm cân nhắc hảo hảo quản giáo, bây giờ chỉ là một bá phụ, về sau trở về trong tộc, một đại bang hùng thú thư thú trong nhà, với tính tình người này, không bị ức hiếp là không thể, bây giờ y có thể giúp đỡ, sau này... Hoàng Ảnh lắc đầu, người này vẫn tự cầu phúc đi.

Khảy khảy lá trà trong hộp, thật sự có chút thấp kém, khó trách bá phụ lại mượn cơ hội phát giận, thời gian cấp bách, Hoàng Ảnh cũng không kịp đem kỹ thuật pha trà giáo sư dạy cho nhất nhất thực hiện, vội vàng chuẩn bị cho tốt, để trong khay đưa cho Lãnh Từ Diễm.

"Eo khom ba mươi độ."

"Ba mươi độ đi thế nào? Còn nữa, ta không phải người hầu."

Hoàng Ảnh trừng mắt. "Nếu bá phụ không hài lòng, cũng sẽ tìm tới ta."

"Thư thú các ngươi đều thảm như vậy? Mỗi ngày như người giúp việc?" Không đúng, còn thảm hơn giúp việc, cô giúp việc trong Lãnh gia hần làm sai chuyện, nhiều lần là bị mắng, căn bản không thể bị trừng phạt thân thể.

"Không phải các ngươi, là chúng ta! Hơn nữa ta là đệ nhất phu nhân, việc này không cần ta đến làm." Hoàng Ảnh nghiêm trang vỗ vỗ bả vai Lãnh Từ Diễm. "Lăng Diệp ca ca thích ngươi như vậy, rất có thể cho ngươi làm đệ nhị phu nhân, ngươi đừng lo lắng, sau này phía dưới còn rất nhiều phu nhân có thể cho ngươi sai bảo. Bá phụ lần này là cố ý gây khó dễ, dù sao ngươi là nhân loại, ở trên người người khác ẩn thư thú cũng quá đáng tiếc."

Lãnh Từ Diễm cảm thấy tự tôn mình bị giẫm đạp.

Hần căn bản không thể làm cái gì 'thư thú' kia, sao cứ như để hần làm thư thú của Lăng Diệp là ân điển của thú tộc bọn chúng ban cho hần?

Tiến lên một bước, âm trầm cảnh cáo. "Ồ trước mặt ta nói hai chữ thư thú kia nữa, ta tìm đại bác đem ngươi bắn nổ!"

"Ngươi... Ngươi...!"

"Ngươi cái gì ngươi!" Lãnh Từ Diễm trừng mắt, tuy nói ức hiếp tiểu hài tử không phải chuyện tốt, nhưng tiểu hài tử này thật sự quá đáng. "Ta không phải người trong tộc ngươi, bớt đem mấy thứ trong tộc ngươi láo nháo ở trước mặt ta."

"Ngươi..."

Lãnh Tử Diễm nhìn nước sôi vẫn ục sủi bọt nhỏ trong ấm nước, suy nghĩ, nếu hắn đem ấm nước này hắt vào người Hoàng Ảnh, có thể làm da y phỏng không?

Quên đi, một hồi cứ lấy hắt phỏng Lăng Diệp, oan có đầu nợ có chủ, hắn tội gì tỉ thí cùng một tiểu hài tử.

Kỳ thực đều là Lăng Diệp tạo thành.

Hắn hận y.

Có lẽ nề mặt Hoàng Ảnh, lúc Lãnh thiếu gia bưng trà đến mềm tay, Tyống quân đại nhân rút cuộc cố mà tiếp nhận, bất quá cũng không biết là quên hay sao, gã không bảo Lãnh thiếu gia ngồi xuống.

Lãnh Tử Diễm không dám lơ mắng, Tyống quân không bảo hắn ngồi hắn đành phải nghiêng người khom lưng đứng một bên, thòi thòi khắc khắc ghi nhớ phép tắc Hoàng Ảnh dạy, khom lưng ba mươi độ, Hoàng Ảnh không nói cho Lãnh Tử Diễm, trong thủ tục, khom lưng ba mươi độ có ý nghĩa nhận sai, khiêm tốn, thần phục, ngơoi - một thư thủ khom lưng ba mươi độ, hùng thủ có ngang ngược bất chấp lý lẽ thế nào cũng sẽ không so đo với người.

Lãnh Tử Diễm không hiểu, Lăng Diệp lại hiểu, ngay cả Dã Kê ngồi trên sô pha bởi Tyống quân xem TV cũng thấy Lãnh Tử Diễm một mình lẻ loi khom lưng so với nàng dâu còn uất ức hơn nữa, Lăng Diệp thế nào cam tâm để người trong lòng chịu ủy khuất, nội tâm lập tức âm ỉ đau đốn, tay nắm nắm vò vò trên quần, hận không thể kéo người chạy mất.

Gắt gao kiềm chế bản năng giận dữ, Lăng Diệp yên lặng rũ mắt xuống, lông mi lại run run.

Y kéo người chạy, y không có việc gì, Lãnh Tử Diễm cùng Lãnh gia tuyệt đối phải gặp chuyện xấu.

Y không thể vì xúc động nhất thời mà hại Lãnh Tử Diễm.

Ý nghĩ của Dã Kê cùng Lãnh Tử Diễm cũng không kém bao nhiêu, đều không phải tiểu hài tử, tuy nói là ủy khuất, nhưng cũng không đến mức không thể chịu đựng, nhẫn được liền qua.

Chỉ là...Quá mất mặt.

Hòa diễm sâu trong nội tâm Lãnh Tử Diễm bốc rất mạnh, lên đem Lăng Diệp lăng trì một ngàn một vạn lần vẫn không đủ hả giận.

Suy nghĩ chờ Tyống quân đại nhân xéo đi rồi, nhất định phải hắt Lăng Diệp một ấm nước.

Y cho rằng y là hùng thủ đồ bỏ kia liền tài trí hơn người?

Từ chi phát triển, đầu óc ngu si, thiếu kỹ năng kiếm tiền, dễ giận, có khuynh hướng bạo lực, tình nhân cũng chỉ có Hoàng Ảnh chưa hiểu sự đời mới chịu để ý, người có một chút năng lực suy nghĩ đều sẽ không chọn nuôi một con báo trong nhà.

Không chỉ không đầy đủ giá trị thưởng thức, còn bất cứ lúc nào cũng có thể cắn người.

"Lãnh thiếu gia nghĩ thế nào?" Tyống quân bỗng nhiên nheo mắt nhìn hắn.

Lãnh Tử Diễm sờ trường một đầu hai chuyện, ban nãy dù đang oán thầm Lăng Diệp nhưng hắn vẫn không bỏ sót một chữ trong cuộc đối thoại của Hoàng Ảnh và Lăng tyống quân.

Tyống quân đại nhân rất quan tâm đến tình trạng sinh hoạt của Hoàng Ảnh, sau khi biết trường học sắp xếp chỗ ở cho hắn cách nơi này khá xa, thần nhiên hạ lệnh. "Hoàng Ảnh, ngơoi dọn qua đây, cùng ở chung chăm sóc Lăng Diệp."

Còn hỏi ý kiến hắn, đó tuyệt đối chỉ là hình thức.

Hắn có thể không đáp ứng?

E rằng ngay sau đó quần gia thúc thúc liền phải khóc ròng chảy nước mắt báo cho hắn: Thiếu gia, Lãnh gia chúng ta hết rồi...

Lãnh thiếu gia quang vinh lên chức 'con dâu nhỏ' đang muốn gặt đầu, Lăng Diệp bỗng nhiên mở miệng. "Phụ thân, ngơoi vừa phải thôi."

Y nói rất chậm, từng chữ bắn ra, thanh âm vốn êm tai, nhưng nói lại có ý khác.

Tyống quân đại nhân thanh tuyến băng lãnh không thua y, cười lạnh. "Để hắn cút ra ngoài, hoặc là, ngơoi coi như tuyên chiến với các trưởng lão. Chọn cái nào? Nói!"

Tay Lãnh Tử Diễm đan trước thân xiết chặt, hắn có cần nhắc nhở mấy người đó biệt thự này là của hắn hay không?

Lăng Diệp căng mặt.

Thứ nhất, không thể.

Thứ hai... Lãnh Từ Diễm vẫn chưa phải người của y... Y vì ai tuyên chiến, lấy danh nghĩa gì?

Cho đến lúc Lăng tướng quân đi, vấn đề chỗ ở cũng chưa được giải quyết tốt đẹp.

Tướng quân khẳng khái muốn Hoàng Ảnh dọn vào, Lăng Diệp đề xuất để Dã Kê dọn ra, Dã Kê chịu Tyổng quân không chịu, Lãnh Từ Diễm hết sức hoài nghi Tyổng quân là muốn để hấn ở trong WC.

Tướng quân vừa mới đi, Lãnh Từ Diễm lập tức đập bay Lăng Diệp, Hoàng Ảnh thấy kinh ngạc sững sờ.

Cuối cùng, quyết định Dã Kê ngủ ở sô pha, Lãnh Từ Diễm đến phòng ngủ nhỏ của Dã Kê, đem phòng ngủ lớn tặng cho Hoàng Ảnh.

Mất thấy Lăng Diệp thất sủng, Dã Kê nắm chắc cơ hội tác chiến, ăn cần hỏi han, xum xoe nịnh nọt.

"Đại ca, mặt còn đau không, muốn ta đi mua chút dược hay không?"

"Không đau."

"Nhưng trong lòng ta đau."

"Muốn người buồn nôn thì đối đối tượng!"

Dã Kê kiên quyết quán lên, hôn chụt chụt trên da mặt nóng bỏng. "Đại ca, nguoi có Lăng Diệp rồi cũng không quan tâm ta..."

"Gi... Có Lăng Diệp?" Lãnh Từ Diễm nhăn mày lại, một cái tát đập mặt Dã Kê ra. "Miệng nhả ra sạch sẽ một chút!"

"Còn nói không phải, nguoi nhà hấn tìm đến, rõ ràng là sắc mặt cha chồng soi mới con dâu."

Trong lòng Lãnh Từ Diễm lại đem Lăng Diệp lăng trì một lần nữa. "Nguoi cha chồng con dâu nữa..."

"Hào hảo." Dã Kê mỉm cười nâng tay đầu hàng. "Đại ca không thích ta nói ta không nói, nhýng đại ca, đệ đệ ta học tập không theo kịp, nguoi làm ca ca..."

"Tìm Lăng Diệp đi!" Lãnh Từ Diễm diện vô biểu tình ngắt lời. "Hấn cùng nguoi mới là ruột thịt."

Nụ cười trên mặt Dã Kê cứng lại, mĩa mai nói. "Quả thực là ruột thịt, hấn sinh ra chính là Tướng quân công tử, ta là cái gì? Một bãi bùn trong Hắc Phố, ném nguoi nguoi không muốn."

Đồng ý mỗi tuần bỏ hai buổi tối cho Dã Kê học bỏ tức mới đem nguoi đuổi đi được.

Lãnh Từ Diễm đứng trước gương trên tủ quần áo trước mặt.

Mình thân hình cao lớn, bộ dạng anh tuấn, mùi phần mùi vị nam nhân, sao có thể như thư thú?

Còn cái gì cha chồng soi mới con dâu?

Phi!

Tướng quân đại nhân mỗi ngày sự vụ, Lãnh Từ Diễm vốn tưởng rằng gây sức ép lần này coi như xong, cho đến lúc một con dao găm thô bạo xuyên qua tay trái đóng trên mặt đất, hấn mới biết, tâm tư nguoi cầm quyền thâm sâu không lường được tới bao nhiêu.

Bạn đang đọc truyện *Ám Dạ Trảm Luân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60

Từ khi Hoàng Ảnh vào ở, Lãnh Từ Diễm nếu có thể liền không ở trong ký túc xá, bình thường bởi Dã Kê tự học đến khuya mới trở về, cuối tuần trực tiếp chạy tới nhà Quân Ngân ở.

Quân Ngân vành mắt một khối đen to, Lãnh Từ Diễm thấy đau lòng, đứng lúc không có việc, xung phong đi mua canh gà cho y uống, lúc đi vào ngõ nhỏ liền phát hiện bất thường.

Hai nam nhân mặc áo khoác màu đen, vẻ mặt trang nghiêm, ánh mắt lãnh khốc làm nguoi không rét mà run.

Mỗi người một bên, vây hấn chính giữa trong ngõ nhỏ.

Lãnh Từ Diễm kinh nghiệm tác chiến phong phú, quen tay thạo việc xuất ra dao găm.

Nửa phút, dao găm đóng trên tay mình.

Hắn nhắm mắt, mình bạch lần này gặp phải chính là thú nhân.

Nam nhân sau lưng một cước giẫm lên lưng hắn, làm hắn không thể động đậy.

Lãnh Từ Diễm cắn môi dưới, đem tiếng rên nghẹn trở về.

Chính diện chậm chạp đi tới, gót giầy nhẹ đập trên cán dao găm, dồn sức run qua run lại. "Tướng quân đại nhân bảo ta chuyển cho ngươi một câu."

Lãnh Từ Diễm đau đến hàm răng run lên. "Câu gì?"

Nam nhân ngồi xổm xuống, ngón trở cùng ngón giữa nhấc cằm hắn, bóp thật mạnh. "Bớt quỵến rũ thiếu gia chúng ta."

Mất thấy Lãnh Từ Diễm nhăn mày căm tức, tay phải hất ra, nam nhân cười lạnh bắt lấy, một tay khác nhẹ quất cho hắn một cái tát.

"Nguyên Thành là ai giết, chính ngươi rõ ràng, Tướng quân không bắt ngươi, chẳng qua nể thiếu gia. Bớt quá... Nếu sự tồn tại của ngươi ảnh hưởng đến quan hệ của Tướng quân cùng thiếu gia..." Nam nhân hạ giọng. "Tướng quân nói, trên đời thêm ngươi không dư, bớt ngươi cũng không thiếu."

Hai người đi rồi, Lãnh Từ Diễm mặt âm trầm kéo dao găm ra, mu bàn tay tức khắc máu chảy như sông, một trận đau đớn kịch liệt từ xương sống chạy thẳng lên đầu, hắn hung tợn chửi một tiếng, từ khi Lăng Diệp từ tiền tuyến trở về, hắn liền bị thương không dứt.

Còn canh gà... Tung tóe trên mặt đất, toàn bộ uổng phí.

Lãnh Từ Diễm không phải kẻ ngu si, lại nói tiếp, lần trước ở phòng cảnh sát thiếu chút nữa bị một đám cảnh sát cường bạo cũng là Tướng quân bày mưu đặt kế, hắn cùng Tướng quân không thù không oán, dù Tướng quân muốn đối phó Lãnh gia cũng sẽ không lấy loại phương thức cấp thấp đó để dùng với hắn.

Tướng quân lại như vậy... Đều là vì Lăng Diệp.

Di Phượng vì Quân Ngân tìm tới hắn, chuyện Lăng Diệp...

Hắn quả nhiên không nên cùng Lăng Diệp dây dưa quá sâu.

"Ồ, đại ca, sao sớm vậy?" Dã Kê nhìn nhìn đồng hồ lớn treo trong phòng khách, tám giờ? Người này mỗi cuối tuần không phải đều cùng Quân Ngân đánh đến một khắc cuối cùng mới luyến tiếc trở về sao?

Lăng Diệp nhíu mày. "Tay ngươi sao lại thế?"

Lãnh Từ Diễm đã xé sơ mi băng bó, từ bên ngoài không nhìn ra thương thế, hắn liếc Lăng Diệp, thần nhiên nói. "Chơi với Quân Ngân, bị thương."

"Chơi cái gì?" Lăng Diệp nhăn mày càng chặt, hơn nữa có xu thế truy hỏi kỹ càng.

"Ngươi nói đi?" Về mặt Lãnh Từ Diễm đã không thể dùng từ khó chịu hình dung, cả khuôn mặt mày đen dày đặc, ngay cả Hoàng Ảnh không sợ hãi nhất cũng không dám tiếp lời, chỉ ngáy ngồ kéo kéo Dã Kê. "Hình như có chuyện."

Lăng Diệp ném bài trong tay, chạy lên lầu, trước khi Lãnh Từ Diễm đóng cửa, chen vào. "Rốt cuộc chơi cái gì?"

"Ta vì cái gì phải nói cho ngươi."

"Ngươi vì cái gì không nói cho ta?"

Lãnh Từ Diễm chậm rãi nhắm mắt. "Lăng Diệp, ngươi rốt cuộc coi ta là cái gì?" Hắn kẻ sát Lăng Diệp, gần từng tiếng hỏi. "Ngươi có phải cho rằng ta đối với ngươi có hứng thú?"

Lời này, sỉ nhục người ta nhất.

Lăng Diệp hiểu.

Đối diện Lãnh thiếu gia, nhất định không thể đắc chí, đừng tưởng rằng hắn cười với ngươi chính là thấy ngươi thuận mắt, không khéo hắn liền đem ngươi làm thành hề nhảy nhót, lúc nhảm chán bắt ngươi chọc chơi cho vui.

Cái này không phải, y vừa mới tự suy tự diễn một chút, người này lập tức liền đeo gậy kẹp súng châm chọc y.

Kỳ thực hẳn là muốn cảnh cáo y đừng tự mình đa tình.

Lại phải dùng câu hỏi vặn lại, còn đem giọng điệu thổi đến sống động như vậy, sợ y nghe không rõ?

Lăng Diệp hít vào một hơi thật sâu. "Người suy nghĩ nhiều."

"Cái này hảo..." Lãnh Từ Diễm lui ra, lạnh lùng nhất quán. "Cơ thể của ta, người quá rõ ràng, cái ta muốn chỉ là nam nhân, cũng mặc kệ đối tượng là ai..." Hắn mỉm cười tiếp tục nói. "Nếu họ ai cũng cho rằng ta thích mình, ta sẽ rất khó xử... Huống chi, thân phận Tướng quân công tử mẫn cảm như thế, liên lụy ta thì không tốt."

"Cho nên...?"

"Cho nên, chúng ta vẫn hảo tụ hảo tán." Lãnh Từ Diễm vỗ vỗ bả vai Lăng Diệp. "Vốn cũng không có gì, hôm nay Quân Ngân nghe được chuyện chúng ta cùng sống dưới một mái nhà, rất mất hứng, ta để ý hắn như vậy, hắn mất hứng, làm ta cũng không thoải mái... Ta cam đoan với hắn phải nói rõ ràng với người... Sau này người đừng đến làm phiền ta... Ân?"

Nói xong lời cuối cùng, hắn nhấc hạ cằm một cái, rất có mấy phần mùi vị cao cao tại thượng nhìn bằng nửa con mắt.

Lăng Diệp diện vô biểu tình. "Quân Ngân ức hiếp người?"

Không thể nói ra lời như vậy... Lãnh Từ Diễm nghiêng người dựa vào tường, khoanh tay. "Cũng chỉ nói mấy câu oán giận... Không nói được ai ức hiếp ai, huống chi ta có lỗi trước..."

"Tay hắn gây thương?"

Lãnh thiếu gia nói dối không chớp mắt. "Là tự ta bất cẩn."

"Vốn muốn đem dao cắm móng, kết quả trở thành cắm tay?"

"Cái rắm!"

Lăng Diệp một bước bước lên, vừa vặn đem người vây khốn, một bàn tay chống trên tường, một tay khác vặn mặt hắn qua nhìn thẳng vào mình. "Lãnh Từ Diễm, người phải nói cho Quân Ngân, làm tình là chuyện cao hứng, động súng lại động dao cần thận coi chừng thương thân."

Lãnh Từ Diễm một quyền đánh qua, Lăng Diệp thô bạo nắm lại.

"Còn nữa... Tôn trọng người, hắn không đau lòng, ta đau lòng."

"Lăng Diệp!"

"Ta ở đây..."

Thanh âm trầm trầm, có sự miên mang xa hoa nào đó.

Y buông tay Lãnh Từ Diễm ra, vẻ mặt vốn băng lãnh dần tan rã. "Hảo tụ hảo tán, chúng ta cũng chưa từng tụ qua, nói gì tới chuyện tán..." Vừa ghìm đối phương, vừa tựa đầu vào nhẹ giọng hỏi. "Trên đường trở về, suy nghĩ làm thế nào nói với ta rất lâu sao?"

Lãnh Từ Diễm co khủy tay thúc qua. "Bớt tự mình đa tình chút đi!"

Dễ dàng hóa giải thế công, thuận tiện ngẩng đầu, bắt giữ cánh môi, trộm hôn một cái, nhếch miệng cười. "Vốn ta cũng tưởng ta tự mình đa tình, bắt quá Lãnh thiếu gia, người nói quá có lý, có lý đến độ một chút cũng không giống phong cách của người."

Lãnh Từ Diễm trong lòng khó hiểu, nhưng trên mặt bất động thanh sắc.

"Hơn nữa... Nói rất nhiều..." Lăng Diệp làm ra bộ dạng hỏi tường. "Lần trước trước trước, người với cái tiểu tình nhân gọi là gì gì đó đó, lúc chia tay chỉ có một câu --- Bảo bối nhi, ta muốn đổi vị."

"Lãnh thiếu gia tính cách tồi tệ như thế, hao tổn tâm sức nói với bạn giường nhiều lời vô nghĩa như vậy." Lăng Diệp đột ngột phát lực, núp cổ áo Lãnh Từ Diễm, quăng lên giường, đè xuống. "Ta nghĩ ta không tự mình đa tình cũng khó!"

"Đừng nói!" Vươn ngón trỏ, lấp trên miệng đối phương.

Lãnh Từ Diễm trừng y, Lăng Diệp cảm thấy bộ dạng trừng người của gia hỏa này quá đáng yêu, giống như đại hình khuyển trong tộc, hung ác... Mà lại ôn nhu.

Y nhìn hắn, trong mắt hình như có ngàn câu vặn chữ, cuối cùng đều đông lại thành một câu. "Không cần lo lắng, còn có ta đây..."

"Ta có gì phải lo lắng?" Lãnh Từ Diễm cực kỳ không phục, y áp hấn, như áp một nữ nhân, còn khẩu khí nói chuyện.... Hấn có y là thế nào? Con báo chết tiệt này rõ ràng chỉ biết gây phiền phức cho hấn, lại còn nói khoác mà không biết ngượng... Hấn muốn đập bay y.

Lăng Diệp vẻ mặt cười mà không cười, tức lại không tức, ngón tay vô thức vuốt ve cánh môi đối phương. "Dù trong lòng ngươi chín phần cho Quân Ngân, chỉ có một phần lưu cho ta, ta cũng không oán ngươi... Dù sao ta vẫn tin, một ngày nào đó... Một phần này sẽ càng nở to ra, chậm rãi chèn ép chín phần của Quân Ngân xuống..."

Ánh mắt Lãnh Từ Diễm rất thông cảm. "Lăng Diệp, ngươi bị bệnh, đi trị."

Lăng Diệp lười biếng ân một tiếng. "Bệnh này rất nhiều năm trước đã có, trị có chút phiền phức..." Y quỳ lên, bóc nút cổ áo. "Dù sao thời gian còn sớm, chúng ta vận động trước đi!"

"Cách ta xa một chút." Giường rất nhỏ, Lãnh Từ Diễm phát hiện mình cũng không tránh được, đành phải lạnh lùng nói. "Ta ghét da mặt dày!"

Lăng Diệp mắt cong cong. "Da mặt không dày, làm sao làm tâm Lãnh thiếu gia cảm động?"

Dã Kê thường xuyên liếc mắt cười, con ngươi mang nét trong trẻo thiếu niên, sáng đến mức làm người ta hoa mắt.

Đôi mắt Lăng Diệp cũng gần giống Dã Kê, cũng là con ngươi hẹp dài, có vẻ quyến rũ đa tình, y bình thường lãnh liệt, nhãn hình mị hoặc cương ngạnh vận vào thành một cây đao.

Bây giờ.... Đồng tử sáng như nước hồ xuân.

Chậm rãi dập dờn.

Dập đến tâm người nào đó mềm ra, lại ép buộc cứng lên.

"Xem ra gần đây ta đối với ngươi quá tốt, ngươi không tìm thấy phương hướng." Trước khi Lăng Diệp nhào lên, Lãnh Từ Diễm nhanh chóng lăn xuống giường, tay nắm tới cửa.

Cúc áo Lăng Diệp vừa vận cởi đến cái thứ hai.

Y không tiếp tục cởi nữa, mà nhanh chóng bắt lấy cái tay trên cửa kia.

"Quân Ngân tuy đáng ghét, nhưng cũng sẽ không thương tổn ngươi... Lưu manh du dân.... Cũng không phải đối thủ của ngươi.... dao cắm vào người ngươi, nghĩ tới nghĩ lui, cũng chỉ là phụ thân ta." Lãnh Từ Diễm trầm lặng, không hé răng, Lăng Diệp không thấy rõ biểu tình hấn, nhưng biết mình đoán đúng. "Vốn cũng chỉ là bạn giường, gây phiền toái cho ngươi, ta thật xin lỗi..."

Lăng Diệp mức độ cao ngạo không thua gì hấn lại nói xin lỗi? Lãnh Từ Diễm lắc lắc đầu, cảm thấy có mấy phần không thật.

Cái càng không thật vẫn còn phía sau.

"Trước kia thường xuyên đánh ngươi, cũng là ta không đúng."

Lãnh Từ Diễm không nuốt nổi cái này, ghì giọng nói. "Lúc đánh ta, ngươi thật sự rất vui."

"Đó cũng là vì ngươi không để ý tới ta, đánh ngươi, ngươi liền để ý ta..." Bị Lãnh Từ Diễm cắt ngang, một đồng lõa tỏ tình Lăng Diệp vừa nghĩ hảo toàn bộ bay mất tích, ngang ngược đối diện hấn, nghĩ nghĩ, nói. "Mấy ngày trước, ta uống rượu cùng với Đại hoàng tử, ta nói với hấn, ta đối với ngươi có ý..."

Khóe miệng Lãnh Từ Diễm giật giật. "Sau đó?"

"Hấn liền hỏi ta, là thích đánh ngươi hơn hay thích thao ngươi hơn, ta nói đương nhiên muốn thao."

Khuôn mặt cũng bắt đầu giật giật. "Ngươi trả lời rất tốt."

"Hấn lại hỏi, thích thao hay ôm... Ta cảm thấy ngươi lớn như vậy, giống như gấu chó*, ôm rất ấm rất thân, cho nên không chút do dự mở miệng nói muốn ôm ngươi hơn..." Y buông tay đối phương ra, nhẹ đem người ôm lấy. "Tiếp theo, hấn hỏi... Thích ôm hay gặm... Ta nói nếu là gặm miệng ngươi... Đương nhiên chọn gặm..."

Bạn đang đọc truyện *Ám Dạ Trảm Luân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61

"Lãnh Tử Diễm.. Quay đầu qua.... Ngoan, mau quay... Lãnh Tử Diễm.. Tử Diễm.. Diễm đệ... Diễm Diễm"

"Lăng Diệp!"

Lãnh Tử Diễm tròn mắt nhìn, vừa vặn đối diện đôi mắt lấp lánh kia.

Đồng tử đen bóng giấu trong con ngươi trong suốt, thanh âm lại chậm rãi, vừa thấp vừa trầm, trong trầm đục lại có chứa từ tính, vừa vụn rơi vào bên vành tai, nhiệt khí tỏa ra phảng phất như có thể khiến cả tâm cũng bùng cháy.

"Nhắm mắt."

"Không... Không nhắm."

Môi phồng lên, vừa mềm vừa nhẹ, đảo qua răng như lông vũ, nhẹ nhàng mà lẩn trốn.

Lãnh Tử Diễm chưa kịp phản ứng, chợt nghe Lăng Diệp cười nhẹ. "Hôn môi trên TV không phải đều phải nhắm mắt sao?"

"Ta không muốn hôn ngươi." Lãnh Tử Diễm lại đã kích. "Hơn nữa miệng ngươi rất thối, hôn không chút mỹ cảm."

"Thật sao? Thối ở đâu?" Lăng Diệp khiêm tốn thỉnh giáo.

"Đầu cũng thối."

"Chưa hẳn, ngoại trừ ở trên giường, Lãnh thiếu gia luôn khẩu thị tâm phi. Rõ ràng sớm đã có ý với ta, còn làm ra bộ dạng xem ta không vừa mắt. Rõ ràng cùng ta hoan hảo là nhiệt tình nhất, xuống giường liền trở mặt. Rõ ràng bị ta hôn đến đầu óc choáng váng... Thế nào cũng phải luôn mềm mại ta miệng thối... Nếu thực sự miệng thối... Chúng ta liền hôn đến hết thối mới thôi."

Từ lúc y nói câu đầu tiên, cơ thịt toàn thân Lãnh Tử Diễm đều rút lại, vừa đánh vừa đập, toàn bộ vô dụng, cuối cùng, Lăng Diệp nói được thì làm được, hôn hấn đến toàn thân như nhũn ra, môi bị gặm đến vừa đỏ vừa sưng.

Rõ là gặm a, nửa giờ... Trên dưới môi đều bị phá, như anh đào chín rục.

Chọc người thêm nhỏ dãi, càng chọc người chà đập.

Sau đó, Lăng Diệp yên tâm ôm gấu chó bụi không còn khí lực phản kháng của y, lười biếng nhắm mắt. "Chung quy sẽ làm ngươi thích ta."

Đêm hôm đó, Lãnh Tử Diễm căn bản ngủ không an ổn.

Trên giường đơn nhỏ hẹp lại rành rành chen vào hai đại nam nhân, nhất là chiều cao hai người đều xấp xỉ một thước chín.

Lãnh Tử Diễm bình thường ngủ một mình cũng phải co chân một chút, bây giờ Lăng Diệp gắt gao ôm hấn, quả thật xoay người cũng khó, quá đáng nhất chính là trong phòng nhỏ này không có phòng tắm, muốn tắm rửa chỉ có thể đi xuống dưới lầu, nhưng vì Lăng Diệp mặt ngời ửng đỏ theo như hùng thú rình mồi, từ lúc tám giờ hơn liền đem hấn vẩy ở trong phòng.

Lúc ấy Lãnh Tử Diễm mũi cũng muốn bốc khói. "Vậy nguyên nhân nay cũng không thể tắm rửa?"

"Có thể tắm, bắt quá phải có ta bên cạnh nhìn." Lăng Diệp hoàn toàn lộ ra bá đạo hùng tính bản thân, hơn nữa chính y còn cảm thấy rất có đạo lý. "Đã Kê đã có dấu hiệu thú hóa, ngươi không thể một mình ở cùng hấn."

Lăng Diệp bên cạnh... Đó tuyệt đối lại sát súng cháy lửa.

Vừa cùng Quân Ngân thân tâm giao hòa, Lãnh thiếu gia không có hứng thú tái cùng Lăng Diệp đến một trận, không cam không nguyện bò lên giường. "Ngươi không lo cho Hoàng Ảnh nhà ngươi?"

Lăng Diệp dừng chút. "Nếu họ có thể phát triển tiến thêm một bước, đó cũng là duyên phận."

"Hấn thích ngươi."

"Ta cũng thích ngươi." Lăng Diệp lạnh lùng nói. "Trong lòng ngươi sợ là cũng đang cân nhắc khi náo thì tìm một tri kỷ cho ta, hảo đem ta tổng đi. Lãnh thiếu gia, chúng ta đều như nhau."

Mỗi khi Lăng Diệp kêu Lãnh thiếu gia, ý vị châm biếm nồng đặc.

"Phụ thân ngươi chém." Lãnh Tử Diễm đem tay qua, diện vô biểu tình. "Ta không nên tổng ngươi đi?"

"Ta..." Lăng Diệp nhất thời nghèo từ, ánh mắt nhìn tay Lãnh Tử Diễm thâm trầm thêm mấy phần, y thở dài, cẩn thận cầm qua, đặt ở lòng ngực. "Như vậy liền không đau."

"Lăng Diệp, ngươi vừa phải thôi." Lãnh Tử Diễm nhe răng nửa ngày. "Ngươi không nên thật sự cho rằng, thật sự cho rằng... Chúng ta... Ta cùng Quân Ngân.... Ngươi nghe hiểu không?"

"Hiểu!"

Lăng Diệp cười nham nhở, ánh sáng âm áp đảo dạt trong phòng chiếu lên mũi y.

Ánh sáng cùng bóng tối đều vô hình, Lãnh Tử Diễm lại muốn bắt lấy chúng.

Hắn cái gì cũng không bắt được, chỉ có thể cào mạnh mặt Lăng Diệp, thẹn quá hoá giận. "Ngươi hiểu cái gì, ta thấy ngươi cái gì cũng không hiểu được."

"Ngươi trước tiên nói ngươi muốn ta thế nào?" Hoàn toàn không lo lắng dung nhan tuấn mỹ bị người nào đó cào nát, Lăng Diệp vẫn cười, mắt cong thành hình trăng non, bóng phản chiếu đều là Lãnh Tử Diễm.

"Muốn ta từ hôm nay trở đi không để ý tới ngươi nữa, cũng không nói chuyện với ngươi nữa sao? Nếu thật sự như vậy... Thân thể ngươi khó chịu, biết làm sao đây? Ai tới an ủi ngươi? Ngươi gặp phải phiền toái thì làm sao đây? Ai tới giúp đỡ ngươi? Ngươi có chuyện muốn nói với người khác, tính sao bây giờ? Không có ta... Ngươi yên lòng nói cho ai nghe...? Ừm nữa... Ngươi muốn bị đánh biết làm sao đây..."

"Ta không có bệnh thích ngược."

"Hào, hào..." Lăng Diệp sùng nịch ôm lấy gia hỏa cao lớn. "Vậy muốn đánh người, ta da dày như vậy, ngươi dùng đao chém cũng chém không hư, loại kim cương bồi luyện này ngươi đi đâu tìm thấy? Ân... Mùa đông, ngươi sẽ lạnh, đến lúc đó chỉ cần tựa sát vào ngực ta, hiệu quả cũng giống lò sưởi đông..."

Đưa lưng về phía Lăng Diệp, Lãnh Tử Diễm nhíu mày. "Vậy mùa hè?"

"Mùa hè ta liền cùng ngươi đi bơi."

"Bảo biết bơi?"

"Ngươi không thể kỳ thị." Lăng Diệp sờ đầu hắn. "Lưng của ta ai cũng không được cười, bắt quá nếu ngươi muốn thử, ta có thể miễn cưỡng đáp ứng."

"Chỉ là miễn cưỡng?"

Lăng Diệp chợt một tiếng in một cái hôn phía sau cổ hắn. "Hoàn toàn đáp ứng."

Cổ Lãnh Tử Diễm rút xuống, tay không bị thương vô thức nắm chặt lòng bàn tay lại, hắn cảm thấy những lời dối thoại đó hình như đã thoát khỏi lòng bàn tay. "Quên đi, không cười."

"Tại sao lại không cười?" Nói hàng loạt lời dụ dỗ, Lăng Diệp vốn tưởng rằng người này đã bị y làm cho đầu óc choáng váng, bất ngờ không kịp phòng ngừa đối phương thanh tỉnh mấy phần, không khỏi khản trương lên, tay chân lúng túng, thấp giọng nói. "Lãnh Tử Diễm, chơi rất vui."

"Cười báo cùng cười ngựa có gì khác nhau?"

"Ngươi..." Lăng Diệp mím môi. "Ngươi có thể cười ta như cười ngựa."

"Ân?" Cười như cười ngựa?

Lăng Diệp gật gật đầu, sắc mặt tái mét. "Chẳng hạn như... Ngươi cũng có thể cảm roi... Nếu ngươi chê ta chạy chậm, có thể dùng roi quất..."

Lãnh Tử Diễm nghĩ, hắn hẳn là nên quay đầu lại, xem người kia bộ dạng móc meo thế nào. Nói ra lời không biết xấu hổ, người kia chắc chắn khó khăn đến mặt mũi đỏ lên.

Y khẳng định y là con trai Tướng quân?

Khẳng định là Thiếu chủ thú tộc gì đó?

Khẳng định là hùng thú mạnh nhất mà Hoàng Ảnh từ nhỏ đã sùng bái?

Đem Thiếu chủ làm ngựa cười?

Hoàng Ảnh có thể chê hắn ra không?

Bất quá... Không nở cự tuyệt... Cười trên người y còn có thể lấy roi quất...

Ngân báo uy vũ phiêu lượng như thế....

Lãnh Tử Diễm cắn răng một cái, nhắm mắt lại. "Ngủ đi, về sau hãy nói."

Nếu cẩn thận nghe, âm tuyến hần đang run, hơn nữa còn đứt quãng, vô cùng bất ổn, giống như đang gặt gao áp chế thứ gì đó mãnh liệt sục sôi.

Đáng tiếc, Lăng Diệp không thể nghe ra, y "Nga" một tiếng, vụng về nói. "Không sao."

Ta quen rồi.... Quen người thích Quân Ngân, quen người coi thường ta...

Cho nên, thật sự sẽ không sao.

Bạn đang đọc truyện *Ám Dạ Trầm Luân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 62

" Vì đêm qua hần không đáp người xuống giường, cho nên mới sáng sớm người liền gọi điện thoại cho ta?" Đại hoàng tử Tô Nhiên chậm rãi hưởng thụ mỹ thực trong miệng. "Lăng Diệp biểu đệ, không đáp người có rất nhiều loại nguyên nhân."

" Nguyên nhân đáp càng nhiều hơn. Chẳng hạn như giường nhỏ, hần một khối lớn như vậy, có thể chịu để ta chen vào bên cạnh, rất khó giải thích."

" Có lẽ là người khí thể bất chệch đúng chỗ, hần sợ người."

" Ta không gặm hần, hơn nữa, ta gặm hần hần chỉ sẽ gặm lại ta dữ hơn."

Tô Nhiên ăn đáng về tao nhả, bên môi lại treo một nụ cười trào phúng. "Uh, chúc mừng người, biểu đệ, khoảng cách với thư thú của người đã gần thêm một bước."

" Biểu ca cũng cảm thấy như vậy?" Ngữ khí bên đầu kia điện thoại rõ ràng vui lên.

Tô Nhiên nhột nhột nhấp môi dưới. " Theo phân tích của người, quả thực như thế, bất quá... Quân Ngân người tính làm sao đây?"

Lăng Diệp trầm lặng một lát. "Họ bây giờ còn ở cùng, ta tính chờ một chút."

" Kỳ thực, loại nam nhân lẳng lơ như Lãnh Từ Diễm..."

" Biểu ca!"

Đầu bên kia thanh sắc nghiêm ngặt, Tô Nhiên đột nhiên ý thức được mình đem suy nghĩ trong lòng nói ra, cảm lấy khăn ăn lau lau miệng che giấu. "Ta xin lỗi ban này lỡ lời."

" Không phải... Không phải nguyên nhân do hần." Lăng Diệp nhũn mày. "Là ta làm không tốt!"

" A, không tốt chỗ nào?" Biểu đệ tuyệt đối là hùng thú tri kỷ mẫu mực nhất từ trước tới nay trong thú tộc.

" Hoàng Ảnh... Phụ thân.... Trưởng lão trong tộc.... Ta vẫn chưa đủ cường đại, ta không có cách nào bảo vệ hần."

" Vậy người tính..."

" Ta bây giờ không dám phân cao thấp với phụ thân, phân một cái hần liền tìm Lãnh Từ Diễm xuống tay... Vốn phụ thân sợ ta chó cùng rứt gậy, cũng không dám bức ta quá căng... Nhưng bây giờ, Dã Kê kia.... Hần .... Sắp thú hóa..."

" Dã Kê?" Tô Nhiên nhếch mày một cái, đem đồ ăn bỏ vào trong miệng, nhai nhai. "Người biết?"

" Hừ, ta còn chưa ngốc đến độ ở với hần lâu như vậy vẫn không biết hần rốt cuộc là ai." Thanh âm Lăng Diệp bỗng nhiên trở nên lãnh liệt. "Khí tức hùng tính của hần... Rất mạnh, không kém gì ta."

" Cho dù biến thân, cũng là thú hóa sơ bộ, thế nào có thể đánh đồng cùng người?"

" Sau khi thú hóa sơ bộ sẽ thú hóa hoàn toàn, ta đã định hình, nhưng hần.... Cái loại ghen ghét của hần, ai biết sẽ đạt được độ cao nào. Trước kia ta ý mình là mạnh nhất tộc trong thế hệ này, không lo lắng cái gì, nhưng giờ, nếu Dã Kê..." Lăng Diệp nhắm mắt lại như không muốn nói chuyện nhiều. "Dù

sao, vô luận các trưởng lão muốn thế nào, ta cũng sẽ không lấy Hoàng Ảnh, cả đời này ta chỉ muốn người kia."

Nói xong, cắt điện thoại trước.

Tô Nhiên nhún vai. "Rõ là tùy hứng."

"Biểu đệ lại thỉnh giáo làm thế nào cưa được thư thú?" Tô Tranh đầu kia bàn lười biếng mở miệng. "Trên thế giới nam nữ nhiều như vậy, thật không hiểu hẳn nghĩ thế nào."

"Như vậy rất tốt không phải sao?" Tô Nhiên cười khúc khích. "So sánh với Lăng Diệp, Dã Kê rõ ràng dễ không chê hơn."

Tô Tranh vẽ mặt biến đổi. "Người quyết định mượn sức Dã Kê?"

"Đương nhiên." Tô Nhiên nheo mắt, khoe môi khẽ nhếch. "Gà rừng chính là gà rừng, bay lên đầu cũng không thành phượng hoàng được."

"Đại ca, người tối hôm qua không ngủ ngon?"

Trong phòng tự học chỉ có hai người, trên bàn Dã Kê bày một đồng sách, nào là "Vương quốc Thần Vũ vùng lên", nào là "Ba ngàn năm xuôi ngược", nào là "Làm thế nào trở thành người lãnh đạo ưu tú", đều là sách khoa học xã hội, vốn không tồn tại vấn đề đọc không hiểu, nhưng Dã Kê luôn có rất nhiều câu hỏi, chẳng hạn nhý năm đó tại sao đế quốc lại mặc kệ Thần Vũ tách ra độc lập, chẳng hạn nhý đại chiến năm mỷi năm trước, Thần Vũ rõ ràng có thể thừa thắng xông lên, tại sao ở thời điểm mấu chốt lại lui về giữ quốc nội. Lại nói tiếp, những thứ đó đều là bí mật quốc gia, Lãnh Từ Diễm làm người thừa kế gia tộc, sớm đã hiểu rõ, nếu không biết, sau khi Dã Kê hỏi cũng tìm Quân Ngân đòi đáp án. Ngay sau đó, trong ánh mắt Dã Kê, Lãnh Từ Diễm đã từ một mâm thịt ba rọi lớn tăng thành phối hợp rau thịt, một bữa đại tiệc đầy đủ dinh dưỡng, không có việc gì liên lỏi hẳn đi tự học, nói là anh em phải giúp đỡ lẫn nhau, tương thân tương ái.

Lãnh Từ Diễm dụi dụi con mắt nhập nhèm buồn ngủ. "Ban nãy nói đến đâu?"

"Lăng Diệp lại thao người?"

"Cái rắm!" Lãnh Từ Diễm liếc ngang y. "Còn bị điếc à?"

"Dù sao trong mắt đại ca chỉ có Lăng Diệp, không có đệ đệ ta." Dã Kê lay lay tóc, vẽ mặt bất mãn. "Đây là lần thứ ba người thất thần, trước kia đều không có loại tình huống này."

Hắn thất thần ba lần?

Lãnh Từ Diễm không nói gì nhìn sách trước mặt, bên trên rõ ràng là nói "Cuộc chiến Thượng Khuyết", trong đầu hẳn lại suy nghĩ tới mấy tháng trước Lăng Diệp làm sao một súng bắn chết Hắc Hồ tướng quân tiếng tăm lẫy lừng của Ngọc Hoàn đế quốc.

"Không còn sớm, đi ăn cơm trưa thôi!" Lãnh Từ Diễm đóng sách lại, thật sự không có tâm tư ngốc nữa.

Vừa mới đứng lên, cổ tay lại bị Dã Kê giữ chặt.

"Đại ca..." Dương quang buổi trưa từ cửa sổ chiếu vào, Dã Kê ngẩng mặt nhìn hẳn, nheo mắt, vẽ mặt có mấy phần nguy hiểm. "Ta không thể để người bị Lăng Diệp cướp đi."

Người này chung quy vẫn bất tri bất giác mà biến hóa, hai tháng trước còn là tên côn đồ Hắc Phố, đáng vẽ lưu manh, miệng đầy thô tục, tóc loạn như ổ gà, bây giờ đây... Một thân giáo phục màu lam tiêu chuẩn, kiểu tóc sạch gọn.

Dã Kê luôn lớn tiếng nói: đại ca, ta là vì người mới cố gắng tu luyện bản thân.

Lời như thế Lãnh Từ Diễm vào tai trái ra tai phải, trong lòng dừng lại vài giây trù tính.

Cho nên, hẳn bây giờ vẫn luôn suy nghĩ, tại sao Dã Kê nhanh như vậy liền tu luyện ra phong phạm thiếu gia quý tộc?

Không, hẳn phải thu hồi những lời này.

Người là không thể khen ngợi, hẳn vừa mới cảm thấy người kia hiện tại rất tao nhã khéo léo, đối phương liền kéo hẳn xuống, cường chế đem miệng tới gần.

Lãnh thiếu gia kết giao tình nhân, nguyên tắc thừa hành là: chỉ lên giường, không nói tình cảm. Hôn môi trong mắt Lãnh Từ Diễm thuộc về trình tự tình cảm, hai đại nam nhân miệng đối miệng, lép chép ăn nước bọt, hẳn ghê tởm. Hơn nữa, rất không cần thiết.

Tới bây giờ, người từng gặm miệng hẳn chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay, loại đãi ngộ chủ động tiếp cận để cho người gặm vẫn chỉ có Quân Ngân từng hưởng thụ.

Cường hôn Lãnh thiếu gia hậu quả rất nghiêm trọng.

Dã Kê mới đem đầu lưỡi lườn vào, Lãnh Tử Diễm bắt được liền thô bạo cắn một cái, không chút lưu tình, trong mũi Dã Kê phát ra tiếng rên đau đớn, đương nhiên là cực đau... Lãnh Tử Diễm tóm lấy cái tay ghim eo mình, mạnh tay vặn một cái, rên biến thành hô đau, nước mắt Dã Kê thiếu chút nữa cũng chảy xuống, nhưng y sống chết không thả, nói không rõ ràng. "Đại ca ỨC HIẾP TA."

Lãnh Tử Diễm đang suy nghĩ thế công tiếp theo liền bốc hỏa, nghiêng răng nghiêng lợi. "Bớt giả ngoan trước mặt ta!"

"Nếu ta không giúp người giấu giếm chuyện Quân Ngân và Lăng Diệp trước mặt phụ thân, người sao có thể thành thoi ngon giấc cùng bọn hắn nói chuyện luyến ái, mỗi cuối tuần ta quay về Lãnh gia, người cũng không theo ta, chỉ biết cùng Quân Ngân tình chàng ý thiếp, mỗi lần trở về, đám nghiên cứu viên kia đều rút máu ta, đây..." Dã Kê vén tay áo. "Nhiều lỗ kim như vậy người tuyệt đối không đau lòng, dù không phải huynh đệ ruột, tốt xấu gì cũng là trên danh nghĩa, đại ca... Người quá có lỗi với ta."

Lãnh Tử Diễm hít vào một hơi thật sâu, rất vô ngữ: "Vậy phải như thế nào mới không có lỗi với người?"

Dã Kê mím môi, trên cánh môi hồng nhuận nhỏ máu, thoát nhìn có mấy phần diễm lệ, một bàn tay của y vẫn cứ ghim Lãnh Tử Diễm, một tay khác lại dò đến móng hân, đâm mạnh vào trong một cái. "Miễn." Trước khi Lãnh Tử Diễm phát hỏa, y ngừng đầu nghiêm trang. "Đại ca, đối với ta có cảm giác."

Lãnh Tử Diễm mặt mày như lưỡi đao, giọng nói lạnh lẽo. "Người ôm ta chặt như vậy, ta đương nhiên có cảm giác."

"Nhưng đại ca không cùng ta làm, chỉ cùng Lăng Diệp làm." Dã Kê oán giận lên án. "Sau khi nhập học, người cùng Lăng Diệp làm năm lần, cùng ta làm nửa lần, nửa lần kia còn là ta quần lấy người khẩu giao cho người, kết quả, người sáng khoái rồi, liền đá ta ra, đi tìm Lăng Diệp cảm phía sau người."

Cơ mặt Lãnh Tử Diễm giật giật mấy cái, hắn thật sự đã làm chuyện quá đáng như vậy?

"Dã Kê." Tự biết đuối lý, Lãnh thiếu gia bày ra bộ mặt huynh trưởng, từ từ khuyên bảo. "Người là đệ đệ ta, anh em loạn luân, ảnh hưởng không tốt."

Bạn đang đọc truyện *Ám Dạ Trảm Luân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 63

"Biến mẹ người đi cái gì anh em loạn luân!" Mắt thấy Lãnh Tử Diễm không chịu mềm xuống, Dã Kê lập tức đứng mạnh đi lên, ý đối phương có một tay còn quần băng vải, nhanh chóng đem người áp chế trên bàn, hôn lên dữ dội.

"Người phát điên gì? Cút ngay!"

"Nếu không nổi điên, người liền bị Lăng Diệp cướp mất!"

Hai mắt Dã Kê bỗng nhiên nổi ra hồng quang, kéo cà-vạt Lãnh Tử Diễm, xé mở đồng phục, lộ ra da thịt màu mật ong.

Lãnh Tử Diễm cả kinh, đột nhiên nhớ tới chuyện Dã Kê sắp thú hóa theo như lời Lăng Diệp, giờ tay lên một quyền đánh qua. "Muốn động dục tìm người khác đi!"

Dã Kê lắc lắc đầu. "Đại ca..." Thanh âm vốn điên cuồng lại trở nên mềm mại, thậm chí có chút mùi vị bốc đồng, y cẩn thận ôm Lãnh Tử Diễm ngồi trên bàn. "Liền một lần."

"Không có một lần!" Lãnh Tử Diễm thái độ kiên quyết, ban nãy giãy giụa một phen, bàn tay bị chém lại chảy máu, hắn miết nhẹ mảy, cởi bỏ băng vải, một lần nữa quần lại. "Một hồi nữa ta cho người thẻ VIP của câu lạc bộ NOBLE, bên trong nam nữ gì cũng có, tùy ý tiêu phí."

Chốn rài tiền lãng phí xa hoa nhất cả nước, Dã Kê lại nửa phần hứng thú cũng không có, y chỉ muốn đem nam nhân dám dâng này ép xuống dưới thân, chứng tỏ thú tính. Ban đầu thấy hắn thích Quân Ngân kia, y còn dồn sức bắt chước, làm bộ làm tịch hai tháng, ngay cả chính y cũng hoài nghi bản thân có phải trời sinh chính là quí tộc hay không, nếu không sao lại thuận buồm xuôi gió như thế? Y bắt buộc bản thân ăn mặc sạch sẽ, bắt buộc bản thân không được bày ra bộ dạng quí háo sắc, kết quả, người này vẫn khinh thường y, trái lại, cùng Lăng Diệp càng đánh càng hòa nhiệt.

Một Quân Ngân thì thôi đi, Lăng Diệp, y không phục.

Họ rõ ràng là anh em, một hương thụ vinh hoa phú quý từ nhỏ, một ngọc ngà y mụ sinh trong Hắc Phố.

Lăng Diệp đã được hưởng nhiều thứ như vậy, tại sao ngay cả nam nhân dám dâng này Lăng Diệp cũng muốn cướp đi?

Y không hận Lăng Diệp, thậm chí rất cao hứng vì bản thân có một huynh trưởng, nhặng, y muốn chiến thắng Lăng Diệp.

Vô luận là học hành hay tình ái, y đều muốn chứng minh cho Lăng Diệp xem, y không thể kém Lăng Diệp, Lăng Diệp có thể làm, y cũng có thể, thậm chí làm còn tốt hơn.

Cho nên khi Lãnh Từ Diễm khinh Lăng Diệp không có đầu óc, y liều mạng đọc sách, liều mạng học tập, từ nhỏ không được tiếp nhận giáo dục chính quy, y biết chênh lệch giữa mình cùng Lăng Diệp, nhưng y không sợ, Lăng Diệp cùng Lãnh Từ Diễm cãi nhau ầm ĩ, y mượn sách đến phòng tự học, y tin rằng cần cù bù thông minh.

Bất quá, y có thể quá điềm tĩnh hay không, đến nỗi gia hỏa dâm đảng này cũng không thêm vĩnh mông với y.

Đã Kê mỉm cười hờn nhẹ bên mặt Lãnh Từ Diễm. "Đại ca đừng dùng cái gì anh em loạn luân để lừa gạt ta, ta cần lý do thật sự, tại sao Lăng Diệp được ta lại không thể, đại ca nói cho ta biết lý do, ta mới cải thiện được."

"Hắn đẹp hơn người." Lãnh Từ Diễm nói thiếu khí thế.

Đã Kê nghiêng đầu. "Phải không đó? Nhưng các đồng học đều nói ta cùng Lăng Diệp tuấn mỹ vô đào, sần sần như nhau không phân xét được, sao đến đại ca liền nói Lăng Diệp đẹp ta không đẹp?"

"Hắn sạch gọn hơn người."

"Nói dối không phải tùy tiện như vậy, bây giờ ta còn thay y phục nhiều hơn người, tại sao không sạch gọn?" Đã Kê neho mắt, tiến đến bên vành tai Lãnh Từ Diễm, thấp giọng nói. "Đại ca, người phản bội Quân Ngân, người thích Lăng Diệp, người không dám thừa nhận."

"Nói nhảm!"

"Rốt cuộc là thế nào đại ca tự rõ." Đã Kê nhẹ nhàng nói. "Kỳ thực ta muốn xem, đại ca có thể nói gở với Quân Ngân, có lẽ hắn cũng không để bụng chuyện người bắt cả hai tay. Nếu như vậy, ba người các người, cuộc sống gia đình hồng hồng hòa hòa náo nhiệt, lúc nhàn rồi không có việc gì còn có thể ba người đi chơi, chính là đại ca vất vả một chút. Bất quá, với năng lực của đại ca, đồng thời tiếp nhận hai cái dương cụ hắn là không thành vấn đề."

Lãnh Từ Diễm diện vô biểu tình, thanh âm rất trầm. "Người rốt cuộc muốn nói cái gì?"

"Đại ca đừng hiểu lầm, ta không phải chọc gậy bánh xe, lại càng không lăm mồm lăm miệng trước mặt Quân Ngân, ta chỉ đề nghị với đại ca một chuyện. "Đã Kê tựa đầu trên bả vai Lãnh Từ Diễm. "Nếu đại ca không dám để Quân Ngân biết, hoặc là không muốn ba người cùng nhau, tốt nhất thu lại một chút. Quan hệ của người cùng Lăng Diệp, toàn trường đều đang suy đoán, ồn ào huyền náo, nháo đến Quân Ngân hoặc là phụ thân, e rằng không được tốt."

Đối với mấy chuyện bát quái trường học, Lãnh Từ Diễm cũng không ham thích, cho nên căn bản không biết mình cùng Lăng Diệp đã trở thành đề tài nói chuyện trong trường học.

Sẽ nói cái gì, đầu ngón chân cũng có thể nghĩ ra.

Trước kia hắn cùng tình nhân một chỗ, không ai dám hoài nghi vị trí trên dưới của hắn, bây giờ đối tượng thành Lăng Diệp, sợ là tất cả mọi người đều nghĩ hắn mặt dày muốn bò lên giường Lăng Diệp cầu đôi phương thao hắn.

"Những người đó đều toàn đánh rắm!"

Đã Kê sừng sốt, cười đến ôm bụng. "Ha ha, đúng đúng, cái rắm này thật là không tiêu chuẩn. Hừ, ngày mai ta đi đem hết mấy kẻ lăm miệng kia đánh một chập, xem bọn hắn còn dám nói huyền thuyên bậy bạ nữa không."

Hai người thật sự rất gần, Đã Kê có thể thấy rõ đường cong căng chặt nơi cảm của Lãnh Từ Diễm

Nhẹ cắn lên, thanh âm hàm hồ. "Đại ca, người lúc tức giận làm ta động tâm nhất."

Lãnh Từ Diễm không cảm kích, đẩy Đã Kê ra, không có ý nói nhiều với y nữa, đẩy cửa liền đi.

Lúc tức giận động tâm nhất? Lý luận cái quỷ gì.

Hắn sợ nhất là Quân Ngân tức giận, trước khi làm tình nhân, Quân Ngân tức giận liền không thêm để ý tới hắn, hắn đã bước bình rồi, Quân Ngân lại càng cứng đầu hơn hắn, hắn chủ động tìm tới cửa mới chịu bằng lòng tha thứ, sau khi làm tình nhân, một khi chọc Quân Ngân rồi, Quân Ngân sẽ trừng phạt bằng chuyện trên giường, hắn vốn cho rằng với tính tình Quân Ngân, chỉ biết quy củ lên giường, ai biết người này còn đa dạng hơn hắn nhiều, cũng không biết là học với ai, mỗi lần đều gây sức ép đến độ hắn vừa khóc vừa la, nhục muốn chết.

Trong khoảng thời gian này, Quân Ngân tựa hồ càng lúc càng thích làm khó dễ hắn trên giường, có lẽ... Y sớm đã biết, chỉ là đang chờ hắn nói thật.

Nhưng bản thân Lãnh Từ Diễm cũng không hiểu tại sao mình cùng Lăng Diệp lại thế này.

Nếu nói bạn giường, lại có gì đó quái lạ hơn một chút, hơn nữa, dù chỉ vẹn vẹn là bạn giường, hắn cũng đã phản bội lời hứa của mình với Quân Ngân.

Nếu nói là thích Lăng Diệp, tuyệt đối không phải.

Hắn cùng Lăng Diệp từ nhỏ liền quen biết, lên giường cũng hơn ba năm, muốn thích sớm đã thích rồi, sẽ không chờ tới tận bây giờ.

Lãnh Tử Diễm rất chắc chắn, hắn thích Quân Ngân, mỗi ngày đều muốn thấy y, không thấy sẽ nhớ, thấy rồi lại hận không thể lập tức dính vào. Vấn đề là, hắn không kháng cự được Lăng Diệp cầu hoan.

Hắn có thể lời lẽ nghiêm khắc cự tuyệt Dã Kê, lại không cự tuyệt Lăng Diệp được.

Đây là tại sao?

Lãnh Tử Diễm rất hoang mang, hắn nghĩ không ra.

Dã Kê nói một đồng như vậy, đơn giản nhắc nhở hắn nhanh chóng cắt đứt dây dưa với Lăng Diệp.

Do dự cù cưa cù nhằng như vậy tuyệt đối không phù hợp với tính tình của hắn, tối hôm qua rõ ràng tính một đao hai đoạn, Lăng Diệp lại liếc một cái liền nhìn ra do dự của hắn, chẳng những không phân rõ giới hạn, ngược lại quan hệ còn thêm một bước. Cuối cùng, chen vào trên cái giường nhỏ tả tơi, ôm nhau mà ngủ. Có trời mới biết chân hắn cũng cuộn muốn nhuyền rồi, nhưng hắn không đem Lăng Diệp đạp xuống, hắn lại cho phép y chen vào cả đêm trên giường mình.

Ngắm lại, lại không thể hiểu nổi.

Như vậy không tốt.

Lãnh Tử Diễm nói với bản thân, không thể cứ như vậy.

--- ----- BỔ SUNG THÊM -----

78

Lãnh Tử Diễm mở cửa phòng ngủ ra, đầu sỏ hại hắn hoang mang khổ não đang ung dung ngồi trong phòng hắn chat webcam, mà đối tượng chat lại là Quân Ngân.

"Hai... người?"

Lăng Diệp xoay người, mày thô bạo nhăn nhăn. "Quần áo người sao thế?"

Cổ áo bị Dã Kê xé xuống, Lãnh Tử Diễm chỉ tùy tiện bó lại, da thịt chỗ cổ thân nhiên lộ ra bên ngoài, hắn vẻ mặt khó chịu, gằn từng chữ. "Lăng Diệp, ta hình như không có cho phép người dùng đồ của ta."

Lăng Diệp tự biết đuối lý. "Máy tính ta hư, nhắn tin cho người nói muốn mượn người, hắn là người không có xem"

"Của Hoàng Ảnh đâu?"

"Chính hắn đang dùng."

"Tốt lắm." Lãnh Tử Diễm khoanh tay, nhìn nghiêng Lăng Diệp. "Tại sao dùng máy tính của ta cùng Quân Ngân nói chuyện?"

"Là ta tìm hắn." Quân Ngân thân nhiên mở miệng.

Khí thế Lãnh Tử Diễm tức khắc yếu đi, chậm rãi buông tay, cắm vào túi quần. "Tại sao?"

"Không có gì." Quân Ngân cười khê. "Thấy hắn đang online, tùy tiện tâm sự."

Tùy tiện tâm sự, hai người họ có thể tán gẫu cái gì, Lãnh Tử Diễm tức khắc có dự cảm hết sức bất hảo. Kỳ thực có lẽ cũng đúng, lời đồn về hắn và Lăng Diệp trong trường học, Quân Ngân không thể không biết. Quân Ngân vẫn không phát tác, hắn là muốn nghe hắn giải thích. Nhưng hắn lấy cái gì giải thích?

Lãnh Tử Diễm mím môi. "Lăng Diệp, người ra ngoài trước."

Lăng Diệp mấy phần do dự, lúc đi lướt qua nhẹ giọng nói. "Ta không có nói lung tung."

Lãnh Tử Diễm nâng mắt, ánh mắt khó khăn lắm mới chạm lên đối phương.

Ánh mắt Lăng Diệp quá phức tạp, đồng tử đen kịt lại sáng quỳnh quỳnh. Lãnh Tử Diễm dời mắt, không muốn nhìn nữa, sau khi Lăng Diệp rời khỏi, lập tức khóa cửa, đưa lưng về phía Quân Ngân trầm lặng một lát mới chậm rãi xoay người, ngồi vào trước mặt y.

"Tối hôm qua người đi mua canh gà, mua được nửa đường lại nói có chuyện phải về trường trước, ta có chút lo lắng, đã hỏi Lăng Diệp, không ngờ là tay người bị thương."

" Ân."

" Tay bị thương tại sao không nói cho ta biết?" Quân Ngân nói chuyện luôn chậm rãi, mặc dù đang oán trách, giọng điệu vẫn không nhanh không chậm. "Nói với Lăng Diệp mà không nói cho ta biết?"

" Không." Lãnh Tử Diễm ngẩng mạnh đầu. "Ta sợ người lo lắng, Lăng Diệp... Là chính hấn nhìn thấy khi ta trở về, ta không phải cố ý nói cho hấn."

" Phụ thân người đánh người năm mươi roi, người gạt ta nói không đau, di Phụng tìm người, người một chút ân ý cũng không lộ cho ta, cánh tay bị đao chém, người nói là đánh nhau với du đảng, Lãnh Tử Diễm..." Quân Ngân dừng chút, hơi nheo mắt lại. "Chuyện người giấu giếm ta rồi cuộc còn bao nhiêu?"

Trong lòng Lãnh Tử Diễm run lên, càng cúi đầu thấp hơn, Quân Ngân rõ ràng không nói nặng gì, hấn lại khó chịu muốn chết. Quan hệ của hấn cùng Quân Ngân vì thế cực căng thẳng trong nước mà vẫn như miếng băng mỏng, Quân Ngân sợ liên lụy đến Lăng gia, nếu y thẳng thắn, rất có thể mượn cơ hội này chia tay với hấn.

" Không có gì muốn nói?"

" Ta..." Lãnh Tử Diễm không phải người dám làm không dám nhận, nhưng hấn sợ, hấn nhìn sàn nhà dưới chân, chà xát. "Hôm nay người không bận?"

" Ặn được."

" Ta muốn tới tìm người."

Quân Ngân dựa vào ghế dựa phía sau, thở dài khe khẽ. "Hôm nay không phải cuối tuần."

Lãnh Tử Diễm cắn môi dưới. "Ta chính là muốn đến tìm người."

" Thiếu gia." Tàn Hiên gõ cửa đi đến. "Mấy phần văn kiện này phiền ký một chữ."

Quân Ngân tiếp nhận, vội vàng quét mắt, chò y tái nhìn màn hình, căn phòng trống rỗng, sớm đã không còn bóng người.

Gia hỏa kia...

Quân Ngân xoa xoa mày. "Nói với dưới lầu, Lãnh thiếu gia đến liền dẫn hấn đi lên."

" Hào, thiếu gia."

" Chờ một chút." Quân Ngân gọi lại Tàn Hiên chuẩn bị ra ngoài, thấp giọng hỏi. "Nếu Quân Hi chệch đường, người sẽ làm như thế nào?"

Tàn Hiên sững sốt. "Lãnh thiếu gia hấn..."

" Đáp ta trước."

" Ta... Không thể chấp nhận tình cảm bất trung trinh." Thanh âm Tàn Hiên không lớn, nhưng rõ ràng dị thường. "Ta nghĩ, ta sẽ không tha thứ."

Bạn đang đọc truyện *Ám Dạ Trảm Luân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64

Lãnh Tử Diễm ngay cả giáo phục cũng chưa kịp thay, leo tường nhảy ra Học viện Hoàng gia, tìm xe, lòng như lửa đốt chạy gấp tới cao ốc Quân thị. Hấn rất sốt ruột, hấn muốn đến gặp Quân Ngân, lập tức, lập tức.

Tàn Hiên tự mình xuống lầu đón hấn lên, trong thang máy nói một câu ý vị sâu xa. "Lãnh thiếu gia, thiếu gia bề bộn nhiều việc, không phải cố ý muốn lạnh nhạt với người."

" Ta cũng không nói hấn lạnh nhạt với ta."

Lãnh Tử Diễm nghĩ, hấn tuy mỗi ngày đều nhớ Quân Ngân, nhưng hấn tuyệt đối không phải người không biết chừng mực. Vì rút ra thời gian rảnh cuối tuần bồi hấn, Quân Ngân bận đến mỗi ngày chỉ ngủ ba bốn tiếng, những cái đó hấn đều biết, cũng ghi tạc trong lòng. Chuyện của hấn cùng Lăng Diệp, cùng Quân Ngân lạnh hay không lạnh nhạt với hấn nửa điểm quan hệ cũng không có, căn bản đều là hấn không tốt, là hấn chán chừ, là hấn dung túng Lăng Diệp, cho phép đối phương xây dựng quan hệ thân thể với hấn, cuối cùng khiến cho toàn trường đều biết. Lại nói tiếp, hấn cùng Lăng Diệp ở chung

dưới một mái hiên, còn thường xuyên cùng nhau ăn cơm ở nhà ăn, sớm nên bị Quân Ngân phát giác.

Quân Ngân sẽ tha thứ cho hắn sao? Lãnh Tử Diễm không biết, hắn thậm chí không dám đề cập việc này.

Suy bụng ta ra bụng người, nếu Quân Ngân tái cùng Tần Hiên có cái gì, hắn chắc chắn sẽ khó chịu như ăn phải ruồi bọ.

Thân thể này của hắn... Ngày trước dù phóng đảng... Rõ ràng đáp ứng Quân Ngân rồi, còn...

Quân Ngân chắc chắn rất thất vọng với hắn.

Trong lòng âm ỉ, trên mặt Lãnh Tử Diễm lại không lộ ra chút thần sắc, vẫn là một mảnh lạnh cứng, nên Tần Hiên lắc đầu, thầm mắng người này không biết hối cải. Tần Hiên lúc nào cũng theo Quân Ngân, đương nhiên biết Quân Ngân có bao nhiêu đề tâm với người này, với thân phận Quân Ngân, tuổi tác Quân Ngân, tình cảnh Quân Ngân, tuyệt đối không nên dây dưa quá nhiều cùng người thừa kế Lãnh gia, nhưng Quân Ngân lý trí lại gắn trên người này.

Tần Hiên không rõ Lãnh Tử Diễm hảo chỗ nào, dù sao, chấn động do màn ở Hắc Phố hai tháng trước lưu lại cho y thật sự quá lớn, y không thể tưởng tượng một công tử thế gia sẽ ở cái chốn dơ bẩn kia tùy tiện tìm một nam nhân muốn đã hợp.

"Lãnh thiếu gia... Cổ áo người chưa cài hảo." Tần Hiên điện vô biểu tình nhắc nhở.

Lãnh Tử Diễm cũng có thể thấy bộ dạng mình từ gương trong thang máy, Dã Kê chỉ xé rách cổ áo hắn, không tiến thêm một bước, dù là như thế, cổ áo rách nát vẫn chọc người nghĩ xa, hơn nữa, vì leo tường, trên quần dài dính không ít tro bụi, cực kỳ chật vật, so với Tần Hiên âu phục giày da lấp lánh, lập tức không bằng anh bằng em. Lãnh Tử Diễm âm thầm hối hận, hắn nên thay y phục rồi hãy đi ra.

"Người giống như có thành kiến với ta."

Tần Hiên không ngờ hắn sẽ nói như vậy, câu lên một cái mím cười máy móc. "Lãnh thiếu gia suy nghĩ nhiều."

"Không phải ta nghĩ nhiều..." Lãnh Tử Diễm mím môi. "Ngồi đi theo bên cạnh Quân Ngân, nếu người có thành kiến với ta, sẽ ảnh hưởng đến cái nhìn của Quân Ngân với ta!" Nói, hắn lại hơi rũ mắt xuống. "Cho nên, ta hy vọng người có thể chỉ bảo..."

Lãnh thiếu gia là thật? Tần Hiên chớp chớp mắt. "Ta chỉ làm một việc, Lãnh thiếu gia..."

Lãnh Tử Diễm có nề nếp nói. "Ta cùng Quân Ngân phải đối mặt với nguy cơ tình cảm nghiêm trọng nhất từ trước tới nay, ta biết vấn đề của ta rất nhiều, ta sẽ chậm rãi sửa chữa."

"Việc này..."

"Nói mau!" Mắt thấy thang máy từng tầng hướng lên trên, Lãnh Tử Diễm nhìn không được thúc giục.

"Căn cứ theo quan sát nhiều năm của ta, thiếu gia thích tềnh nần tính cách dụ ngoan một chút!"

Àn, đây là đang nói tính cách hắn hư hỏng.

"Kỳ thực, có thể hơi làm nũng một chút cũng có tình thú."

Quân Ngân sẽ muốn hắn làm nũng?

"Tốt nhất là thân thể sạch sẽ, dù sao thì không nam nhân nào lại mong muốn tình nhân của mình mới từ trên giường người khác bò qua."

Lãnh Tử Diễm hô hấp cứng lại, bàn tay đặt bên hông bất động thanh sắc nắm lại.

Tần Hiên thở dài. "Quân gia hiện giờ bốn bề thọ địch, tình nhân của thiếu gia hẳn phải mang đến sự trợ giúp cho Quân gia, cái thiếu gia cần chính là chính trị luyến ái chứ không phải..."

"Chứ không phải cùng một nam nhân, không thanh không bạch." Lãnh Tử Diễm nói tiếp. "Nam nhân này vừa thân thiết hỏa nhiệt cùng hắn, vừa theo gia tộc của chính mình mà cùng Quân gia phân rõ giới hạn, càng nghiêm trọng hơn chính là, nam nhân này vĩnh viễn không thể lưu lại hậu duệ cho hắn."

"Lãnh thiếu gia..."

Cửa thang máy đình một tiếng dừng lại, chậm rãi mở ra.

Lãnh Tử Diễm đưa tay cắm vào túi quần, đi trước ra ngoài. Hắn đưa lưng về phía Tần Hiên, bóng dáng cao lớn che hành lang đến mờ hồ một mảnh.

"Tần Hiên... Ta yêu hắn."

Vì yêu y, cho nên tình nguyện bỏ xuống tự tôn cao ngạo, muốn biết mình có chỗ nào làm không tốt, còn chỗ nào có thể cải thiện, không ngờ, có được lại là một trận châm biếm vũ nhục.

Vì yêu y, cho nên bất chấp tất cả trèo tường cũng muốn đến tìm y, hấn sợ đến quá muộn, Quân Ngân có nhiều thời gian suy nghĩ hơn, càng nhiều thời gian cho y tìm được lý do chia tay. Kết quả sao? Làm cho bản thân toàn thân đơ bản, cổ áo giáo phục bị rách cũng quên mất.

Tần Hiến ở phía sau, kinh ngạc nhìn Lãnh Từ Diễm xoa xoa trán, hít một hơi thật sâu, chậm rãi đi đến trước cửa Quân Ngân, sau khi phui phui bụi bặm trên quần, nắm lấy nắm cửa.

Điện thoại di động rung lên, một cái tin nhắn, thẳng thắn ngắn gọn: Tần Hiến, nguoi quá lắm miệng.

Tần Hiến sờ sờ mũi, cười khỏ nhớ ra trong thang máy có camera, mà thiếu gia chỉ cần một chiếc điện thoại là có thể làm video giám thị nhân viên chuyên tới máy y, nói cách khác, cuộc đối thoại của mình cùng Lãnh thiếu gia ban nãy, bị thiếu gia rành mạch nghe hết không sót một chữ.

Mình quả trách Lãnh thiếu gia, thiếu gia sẽ không ghi hận chứ?

Bạn đang đọc truyện *Ám Dạ Trầm Luân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65

Trong vô số lần giao tranh với phụ thân, Lãnh Từ Diễm cho ra kết luận, lúc phụ thân tức giận, mình không nói lời nào còn tốt, vừa nói tuyệt đối sẽ tức chết người. Quân Ngân tính tình hảo, sẽ không mắng ra như phụ thân, lại càng không đánh hấn, nhưng Lãnh Từ Diễm vẫn sợ tính tình mình nổi dậy, nói sai chọc Quân Ngân phát bực. Đóng cửa lại, đem đầu chống trên cửa, trầm lặng mấy giây. Lãnh Từ Diễm có thể cảm thấy Quân Ngân sau lưng không đem ánh mắt đặt trên người hấn, hấn là đang xem văn kiện sao, ngay cả hấn vào cũng không lên tiếng gọi sao?

Nếu không phải mình có lỗi trước, nếu người này không phải Quân Ngân, hấn tuyệt đối không ừy khuất bản thân như vậy.

Y không để ý tới hấn, hấn liền đi lên.

Lãnh Từ Diễm mím môi một cái, thẳng thắn cởi áo, thả xuống đất, tuy hấn thống hận khối thân thể dâm dăng này của mình, nhưng không thể không thừa nhận, khối thân thể này có lực hấp dẫn to lớn đối với nam nhân, ngay cả Quân Ngân bình tĩnh kiềm chế cũng liên tục mất kiểm soát trên giường, không khiến cho hai người đều dâm thủy vắng khắp nơi thì không chịu ngưng tay.

Thô bạo xoa nắn trên ngực một trận, hai khóa nhũ tiem mềm mại cứng thẳng như trái cây, lúc này mới chậm chạp xoay người.

Dương quang buổi chiều đang lúc cực nóng, từ cửa sổ sát sàn cực đại chiếu vào như trong suốt, những hạt bụi bay lượn trong không khí, xung quanh Quân Ngân một mảnh sáng sủa yên tĩnh. Y im lặng cúi đầu, ngón tay thon dài ấn trên văn kiện, được ánh nắng chiếu đến gần như linh hoạt kỳ ảo. Trong lòng Lãnh Từ Diễm run lên, thả nhẹ cước bộ, im ắng đi đến phía sau Quân Ngân, từ sau lưng ôm lấy cổ y, thân hình hạ xuống kéo ra một cái bóng trước mặt Quân Ngân.

"Nguoi ánh bóng ta!" Quân Ngân thờ dài nói.

Lãnh Từ Diễm lập tức cúi thấp thân thể, chóp mũi vừa vịn chạm tới vành tai đối phương, khí tức tỏa ra nóng bỏng. "Xem cái gì nghiêm túc như vậy?"

Lòng ngực nở nang, eo bụng đường nét thanh thoát, mông rất vảnh... Minh đem bản thân cời sạch, nếu là Lăng Diệp cùng Dã Kê, sớm đã nhào tới, đem hấn găm đến vụn cặn cũng không thừa.

Nhưng ngồi đây lại chính là Quân Ngân.

Khí định thần nhàn, gất gao nhìn văn kiện trong tay, không đáp lại ý của hấn.

Lãnh Từ Diễm nhắc nhở mình không được nản lòng, Quân Ngân bản tính không lạnh không nóng, phản ứng chậm chạp, không cố sức thì rất khó khăn.

Nghĩ đến đây, Lãnh Từ Diễm đành phải rút tay về. "Ta ở trên sô pha chờ nguoi?"

"Tay...."

"Ân?"

"Đưa tay cho ta!" Quân Ngân ném văn kiện lên bàn, không quay đầu lại, nhưng lại thờ dài. "Cái tay bị thương kia!"

Lãnh Từ Diễm bị thương quen rồi, loại thương thế đủ để người bình thường hô to gọi nhỏ, hấn chỉ nhúu mày xuống vô cùng đơn giản, tiện tay xé nửa đoạn

tay áo bọc hảo liên lão đảo trở về trường học, quay về chỗ ở mới thay băng gạc băng bó.

Kết quả, ban nãy Tần Hiên châm biếm trong thang máy, Lãnh Từ Diễm nhất thời quên trên tay có thương tích, hai tay đan ở phía trước bất cẩn xiết chặt, lúc ấy liền đau đến mặt hấn giật giật.

Tần Hiên không phát hiện, Quân Ngân lại thấy được.

Vừa oán hận người này không biết tốt xấu, vừa kéo tay hắn đến trước mặt, nhẹ tháo băng vải.

"Quân Ngân..."

Lại nữa. Vốn là muốn hảo hảo quán cho hắn, kết quả càng quán càng khó nhìn, trên băng vải một vết máu to, nhìn thấy ghê người.

"Quân Ngân..."

"Lãnh Từ Diễm, ngươi rút cuộc muốn nói cái gì?"

"Nếu không thì ngươi cho ta dùng đại trình tiết*? Cái loại có khóa, chỉ có ngươi có thể mở ra."

Vừa dứt lời, Quân Ngân liền nắm đau tay hắn, Lãnh Từ Diễm cắn môi dưới, đem rên rỉ nghẹn trở về, bỗng nhiên một trận đất xoay trời chuyển, Quân Ngân quay người đem hắn đè lên bàn.

Hắn liền ngẩng đầu, một đôi đồng tử đen nhánh như mực.

"Ta nói thật, không có đùa với ngươi..." Hắn hơi nhấc khóe miệng lên, cười gượng. "Thân thể này của ta, ngươi cũng biết... Ta..." Dưới ánh mắt âm trầm nhìn chằm chằm của Quân Ngân, hắn nhắm mắt lại, nói không đầu không đuôi. "Bất kể ngươi có tin hay không, ta nói thích ngươi tuyệt không nửa điểm dối gạt. Lúc ấy đáp ứng chỉ cho ngươi thao, cũng không phải ăn nói bừa bãi. Ta chỉ là... Chỉ là..."

"Chỉ là không khống chế được?" Quân Ngân giọng điệu ôn nhu, động tác lại không phải như vậy.

Đầu ngón tay lạnh lẽo trượt một đường theo lồng ngực quang lóa, dừng lại ở bộ vị gồ lên dưới hông. "Lãnh Từ Diễm, ta bắt quá mới đè lên người ngươi, ngươi liền cứng." Thanh âm Quân Ngân vững vàng giống như đang làm báo cáo. "Có phải mỗi nam nhân đều có thể làm ngươi như vậy, có phải chỉ cần ngươi bị áp có hưng phấn, liền khẩn cấp hướng đôi phương cầu hoan, phải không?"

"... Phải."

Đầu ngón tay run lên. "Ngươi trước kia phóng đảng, ta mặc dù nhìn thấy khó chịu, nhưng không có tư cách quán ngươi, nhiều nhất cũng chỉ cắn răng nuốt giận. Sau đó chúng ta ở cùng nhau, ngươi nói thân thể ngươi chỉ thuộc về ta..." Nói tới đây, y hơi dừng lại, thấu kính phản xạ ánh quang lạnh lẽo, con ngươi nấp phía sau lại nheo lại, chậm rãi nói. "Lúc ấy ta liền tin không chút suy nghĩ... Thậm chí cảm thấy hạnh phúc... Cái loại hạnh phúc đó đối với một người bất cứ lúc nào đều có thể chết như ta rút cuộc trân quý bao nhiêu, ngươi căn bản không hiểu."

"Quân Ngân..."

"Nhưng bây giờ thì sao? Hoá ra lời hứa của Lãnh thiếu gia không đáng nhắc tới, hoá ra thân thể dâm loạn này của ngươi, là một nam nhân đều có thể vào. Một khi đã như vậy, ngươi tại sao phải luôn miệng nói..."

"Ta sai rồi, xin lỗi." Lãnh Từ Diễm kéo mắt kính Quân Ngân xuống, đặt lên bàn, từ từ nhấc thân dậy, hôn khóe mắt y, cẩn thận, mang ý vị lấy lòng ngay cả chính hắn cũng thần phục. "Xin lỗi, Quân Ngân, nếu lại có lần sau, ngươi trừng phạt ta sao cũng được, được không?"

"Lần sau? Trừng phạt ngươi?" Quân Ngân xoay đầu đi. "Phụ thân ngươi đánh ngươi mấy lần rồi? Ngươi sửa được sao?"

Lãnh Từ Diễm mím chặt môi, mặt gắt gao kéo căng. "Đừng lấy phụ thân ta ra nói chuyện."

"Tại sao không được nhắc tới phụ thân ngươi?" Hai ngón tay vặn cầm hắn lên. "Ngươi kết giao nhiều nam nhân như vậy, bây giờ còn hảo hảo làm người thừa kế, ngươi cho là không có công lao phụ thân ngươi sao? Ngươi ở phía trước tìm hoan mua vui, lại phải nhờ phụ thân ngươi ở phía sau chui mông cho ngươi. Lãnh Từ Diễm, ngươi quá buông thả, phụ thân ngươi đem ngươi bảo hộ quá hảo, ngươi từ trước tới giờ chưa từng suy nghĩ từ góc độ của hắn, nếu ta sinh ra một đứa con trai như ngươi, ta sớm đã..."

"Sớm đã bóp chết?" Lãnh Từ Diễm hung hăng nhấc mày. "Giọng điệu ngươi nói càng lúc càng giống hắn, có phải trong lòng ngươi cũng cảm thấy ta bất cứ lúc nào đều dám dâng vô liêm sỉ như một kỹ nữ?"

"Lãnh Từ Diễm..." Quân Ngân nghẹn giọng. "Ta không nghĩ như vậy."

"Ngươi chính là nghĩ như vậy, nếu không Tần Hiên cũng sẽ không nói cái gì mới từ trên giường người khác bò xuống." Ngực thở dốc mấy cái, Lãnh Từ Diễm che tay trên trán, nhẹ giọng nói. "Ngươi đừng như phụ thân ta... Đừng không để ý tới ta, đừng không nhìn nổi ta... Ngươi cảm thấy ta chỗ nào không tốt, ngươi nói ra, ta chắc chắn sẽ sửa. Nếu ngươi oán hận ta loạn giao, cứ dùng đại trình tiết lấp lại phía sau ta, phía trước cũng có thể buộc."

"Trước khi ngươi tới, ta có hỏi Tần Hiên, nếu người hắn thích phản bội hắn, hắn sẽ làm sao, Tần Hiên nói với ta hắn sẽ không tha thứ cho đối phương."

"Hắn chán ghét ta, hắn chỉ mong sao chúng ta chia tay, hắn đương nhiên sẽ nói như vậy, Quân Ngân, ngươi đừng tin hắn."

"Ta nên tin ngươi?" Quân Ngân lắc đầu. "Lãnh Từ Diễm, ngươi đi đi, đừng đến tìm ta nữa, ta và ngươi, cả đời cũng không thể kết hôn. Nếu sớm muộn gì cũng phải xa nhau, không bằng thừa lúc này hảo tự hảo tán. Ta không có tư cách trói buộc ngươi, càng không có tư cách yêu cầu ngươi làm chuyện gì cho ta. Từ nay về sau, ngươi muốn hảo cùng ai, cùng ta nửa điểm quan hệ cũng không có."

"Ngươi nói thật?" Lãnh Từ Diễm thả tay, kinh ngạc nhìn Quân Ngân. "Chưa từng nghĩ sẽ cùng ta lâu dài?"

Quân Ngân cười gượng. "Làm sao lâu dài?"

Ngay trước mặt Quân Ngân, Lãnh Từ Diễm run tay kéo quần dài, quần lót cũng lòi xuống, hạ thể vẫn chưa tới mức không chịu nổi như Quân Ngân nói, ít ra cái vật kia vẫn úp mềm ở đó, căn bản không có đứng lên.

Toàn thân trần trụi quỳ gối trên bàn, đem mông quay hướng Quân Ngân.

Tư thế này càng lộ ra đôi chân thon dài của hắn, mông rất vênh, thái độ hèn mọn có thể kích thích dục vọng thì ngược của bất cứ nam nhân nào.

Nhưng Quân Ngân không chút động tĩnh.

"Ngươi không thao?"

Âm thanh Lãnh Từ Diễm có chút lạnh, khiến người ta không rét mà run. Kỳ thực người càng lạnh hơn chính là hắn, ánh nắng ấm áp từ ngoài cửa sổ chiếu vào, làn da trần trụi phủ kín một tầng lại một tầng hạt cát, bàn gỗ từ đàn cộ vào đầu gối mơ hồ sinh ra đau đớn, hai chân cũng mềm đến không có khí lực, hắn không thể không đem tay chặt chẽ ấn xuống mặt bàn.

"Dù sao ta cũng trăm đắng ngàn cay chạy tới, không làm một lần, phía sau ngửa đến hoảng... Ngươi cứ coi như ta không biết tự trọng..."

"Câm miệng." Tay Quân Ngân rút cuộc ôm lên eo bụng hắn. "Không được nói bản thân như vậy!"

"Rõ ràng cảm thấy ta hạ tiện, lại không cho ta tự nói chính mình. Rõ ràng sớm đã biết chuyện của ta cùng Lăng Diệp, lại nửa điểm thanh sắc cũng không lộ ra. Quân Ngân, đùa giỡn ta rất vui sao?" Lãnh Từ Diễm không muốn nói chuyện nhiều thêm, xoay người lột dây lưng Quân Ngân, lấy dương cụ bên trong ra, diện vô biểu tình lạnh lùng nhìn y. "Ngươi không thao ta trở về tìm Lăng Diệp, vậy ngươi rút cuộc thao hay không thao?"

Bạn đang đọc truyện *Ám Dạ Trảm Luân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66

Quân Ngân thô lỗ vận bung hai chân Lãnh Từ Diễm ra, động thân liền đâm vào, tràng bích yếu ớt phát ra tiếng blap chói tai, máu tươi đỏ chói nhỏ xuống. Tiến công bất ngờ không kịp phòng bị làm mặt Lãnh Từ Diễm nháy mắt tái nhợt như tờ giấy, hắn thô bạo cắn môi dưới, đem tiếng kinh hô trần đến miệng nín trở về, hai chân quăn lên thắt lưng Quân Ngân, khiêu khích y không biết sống chết.

Đôi chân thon dài thẳng tắp quăn trên eo như xà, là một nam nhân thì ai cũng không chịu nổi quyền rũ kiểu này, không cho Lãnh Từ Diễm chút cơ hội thờ dúc, Quân Ngân lập tức bắt đầu trừu sáp, quy đầu cực đại cương ngành phá vỡ nhục huyết, hung hăng đâm vào chỗ sâu nhất, lại chậm rãi kéo ra, tràng thịt đỏ tươi quay cuồng, cuốn lấy dương cụ tím đỏ, thoát nhìn vừa dâm mỹ vừa đáng thương.

Lãnh Từ Diễm mới đầu còn có thể chịu đựng, đến lúc sau, Quân Ngân xâm chiếm càng hung mãnh, lại còn muốn tàn bạo hơn Lăng Diệp. Lãnh Từ Diễm giương cổ, lồng ngực săn chắc phập phồng, hai chân vô lực mở to, rất giống cá trên thớt.

"Quân... Quân Ngân..." Trong cơ thể như có đao bén hung hăng bổ hấn ra, Lãnh Từ Diễm mày nhăn rất chặt, bàn tay cào trên bàn đã phá da, miệng lại không ngừng nghĩ. "Ngươi có bản lĩnh.. A.. Có bản lĩnh thì đừng chạm vào ta.. Một bên muốn chia tay với ta... Một bên lại thao ta.. Tính... Tính cái gì..."

Trên trán phủ kín mồ hôi lạnh, trên chóp mũi cũng treo một giọt, trượt đến trên môi, vị mặn chát thấm vào, Lãnh Từ Diễm cương ngành kéo tay Quân Ngân qua, buộc y giúp mình lau mồ hôi trên mặt. "Không nói lời nào? Ngươi sao lại không nói lời nào, ngươi cảm?"

"Lãnh Từ Diễm..."

"Đừng gọi ta như vậy..." Đừng thao ta đến đau như vậy rồi lại gọi đến thâm tình như vậy...

Cổ nắn đau đớn như đao cắt bên dưới, Lãnh Từ Diễm cầm lấy tay Quân Ngân, vững vàng không buông, mày hắn nhăn, môi cũng bị chính mình cắn đến vô cùng thâm lương, bộ dạng thâm như đang bị cưỡng bạo, nhuệ quang trong khe mắt lại chưa hề tiêu giảm chút nào.

"Nhẹ chút.... Ngươi... Ngươi... Muốn làm chết ta à..."

Thanh âm Quân Ngân rành mạch phân minh như động tác y. "Làm chết ngươi rồi thì ngươi sẽ không leo lên giường Lăng Diệp nữa."

Lãnh Từ Diễm kinh ngạc nhìn nam nhân kịch liệt trừ sấp trên người mình, bỗng nhiên liền nhếch môi lên cười. "Quân Ngân... Ngươi đang ghen... A... Mẹ... Mẹ nó... Đau!"

Quân Ngân không đáp lại hắn, động tác hung tợn giống như trả thù, Lãnh Từ Diễm lắc lắc đầu, lưng ma sát trên bàn gỗ gây ra thanh âm thô ráp, hắn không thể không đem chân ghim ở thắt lưng khoắc lên bả vai Quân Ngân, bảo trì cân bằng thân thể. "A..." Mở lớn miệng, hô hấp từng ngụm lớn, cầm lấy cái tay kia của Quân Ngân ấn lên ngực mình, thô bạo xoa nắn nụ hoa cứng như đá. "Quân Ngân... Lộng... Lộng nó..." Thấy Quân Ngân không phản ứng, Lãnh Từ Diễm nhắm mắt. "Ngươi ghét bỏ ta?"

"Không."

"Vậy ngươi tại sao chỉ biết thao, không hôn thân thể ta?"

Lời này Lãnh Từ Diễm nói thật sự ủy khuất, Quân Ngân phát hiện mình với người này một chút biện pháp cũng không có.

Y tình nguyện để hắn hận y, mắng y, thậm chí đánh y cũng được, nhưng hắn đừng như vậy... Giống như mình ức hiếp hắn... Rõ ràng người y luyện tiết nhất, không nỡ thương tổn nhất chính là người này.

"Đủ rồi, Lãnh Từ Diễm!" Quân Ngân xoay đầu. "Đừng quyến rũ ta như vậy, cũng đừng nhắc đến nam nhân khác để chọc giận ta." Y dừng một chút. "Chỗ đó của ngươi... Đã bị cắn như một nữ nhân... Ta không muốn chạm vào."

Bàn tay cầm lấy tay Quân Ngân từng chút, chậm rãi buông ra. Lãnh Từ Diễm diện vô biểu tình nhìn Quân Ngân. Một tiếng 'ba' quật tới.

"Cút.... Cút...."

Lãnh Từ Diễm tay run đẩy Quân Ngân ra, tiểu huyết thoát khỏi dương cụ vẫn mở như cái miệng nhỏ đang há, gốc đùi đều là máu tươi, hắn không kịp lau, cúi đầu tìm quần, mím chặt môi qua loa mặc vào.

Áo đâu?

Lãnh Từ Diễm nhìn một vòng, mới phát hiện áo bị mình cởi ra ném cạnh cửa. Nhảy xuống bàn, đi mấy bước, hậu huyết đau như bị kim chích. Quân Ngân thấy sắc mặt hắn trắng thành như vậy, nhặt áo lên trước hắn một bước, Lãnh Từ Diễm liền đứng bên cạnh lạnh lùng liếc y, Quân Ngân đứng lên, đầu cúi, vừa vận có thể thấy bóng dáng hai người giao triền cùng một chỗ. Xót xa nào đó không thể ức chế ào ngược về, y ôm lấy nam nhân thân trần trước mặt, đầu chống trên vai hắn. "Ta nói sai rồi... Xin lỗi... Ta..."

"Ta đi về trước." Thanh âm Lãnh Từ Diễm cũng đang run, nhưng hắn vẫn cương ngạnh xỏ áo, khoắc lên người. "Ngươi bận bịu mà, ta sẽ không đến quấy rầy ngươi nữa!"

Đóng cửa lại, lưng chống cửa, Lãnh Từ Diễm phun ra một hơi thật sâu.

Hắn không biết, ở mặt kia của cửa, Quân Ngân cũng đang cùng hắn làm một động tác đồng dạng.

Bất đắc dĩ, đau khổ...

Mông lưng

Chưa từng như vậy, lao đao bất định, vừa đang đẩy ra vừa đang giữ lại.

Rốt cuộc muốn làm gì?

Quân Ngân đỡ lấy đầu, từ từ về lại bên cạnh bàn, lấy khăn tay ra, lau từng vết máu chường mắt, chiếc khăn tuyết bạch nhiễm máu, chói mắt phá lệ. Y vò thành một cục, thô bạo ném vào thùng rác.

"Lãnh thiếu gia, thiếu gia bảo ta lái xe đưa ngươi đi!"

Tần Hiến thấy Lãnh Từ Diễm từ trong thang máy đi ra, lập tức đến đón.

"Không cần." Lãnh Từ Diễm liếc nghiêng Tần Hiến, âm sắc lãnh liệt. "Ta tự mình lái xe!"

"Lãnh thiếu gia..."

"Câm miệng!" Dù hắn phản bội y, dù thân thể hắn không còn thuộc về một mình y, hắn phải bị làm nhục thế nào? Hắn biết là mình không tốt, cũng biết Quân Ngân có nỗi khổ tâm, nhưng tại sao y phải nói như vậy? Nếu là Lăng Diệp... Tuyệt đối sẽ không như vậy. Thô bạo đập vào trán, đem hai chữ Lăng Diệp này gạt bỏ, Lãnh Từ Diễm tránh thoát. "Đừng theo ta."

Tần Hiền thở dài. "Nếu là vì những lời trước đó, ta xin lỗi."

"Liên quan cái rắm tới người." Người ngoài nói hấn, hấn tai trái vào tai phải ra, có thể nói được hấn chính là Quân Ngân, là Quân Ngân.

Còn kêu Tần Hiền đến đưa hấn là có ý gì?

Chẳng lẽ nói với hấn nếu hấn có Lăng Diệp, y liền cùng Tần Hiền hảo hảo nói lại sao?

Lãnh Tử Diễm liên tục nói với bản thân, Quân Ngân không phải loại người tam tâm nhị ý, nhưng hấn vẫn nhìn không được phỏng đoán theo ác ý lớn nhất. Từ khi hấn vào cao ốc Quân thì, Tần Hiền này vẫn âm hồn không tan, đầu tiên là tới đón hấn, bây giờ lại muốn tiễn hấn. Y có ý thị uy trước mặt hấn sao?

Bản thân là đang cố tình gây sự sao...

Lãnh Tử Diễm bỗng nhiên cười gượng ngĩ, mình bắt quá mới phỏng đoán một chút, cũng đã muốn bóp chết Tần Hiền, vậy Quân Ngân sao?

Chứng cứ vững như sắt, lời đồn xôn xao, thân thể bị người khác hưởng dụng qua... Quân Ngân nhìn lâu như vậy, cho tới hôm nay mới phát tác.... Chắc chắn... Rất vất vả.

Ánh mắt Lãnh Tử Diễm sát khí bức người, Tần Hiền trông thấy trong lòng run sợ, bỗng nhiên lại ngừng cước bộ, xoay người nhìn cửa thang máy khép kín. Chỗ chỉ có một mảnh màu xanh đen bằng lãnh và đám người tốp năm tốp ba chờ đợi, phần lớn im lặng, ngẫu nhiên có tiếng ồn ào náo động. Chân Lãnh Tử Diễm chà xát trên đất, cuối cùng chà ra bên ngoài.

Hấn thần sắc hơi nhu hòa, giọng điệu lại không khách khí. "Ta tự trở về, không cần người phải đưa, người đi lên hảo hảo bồi thiếu gia người."

"Thiếu gia muốn người bồi."

Tần Hiền đụng vào người Lãnh Tử Diễm, người này ngừng cũng không biết lên tiếng? Hấn không biết lưng hấn rất rộng, rất dễ đụng, hơn nữa đụng vào rất đau sao?

Trong lòng âm thầm oán giận, lại nghe người phía trước hừ một tiếng, cao ngạo. "Biết là tốt!"

--- ----- BỔ SUNG THÊM -----

82

Lúc Tần Hiền đi vào văn phòng Quân Ngân, Quân Ngân đang đứng trước cửa sổ sát đất cực đại, từ vị trí kia, vừa vặn có thể thấy xe cộ ngược xuôi bên ngoài.

Lãnh Tử Diễm chặn một chiếc xe, xe biến mất ở đầu đường, lưu lại một cái đuôi bụi mù.

"Thiếu gia..."

"Ân."

"Lộ trình ba giờ cần hủy bỏ không?"

Quân Ngân xoay người, từ trong tủ rượu lấy ra chai rượu đỏ, đổ vào ly thạch anh trong suốt, hơi đọng đọng. "Tại sao phải hủy?"

"Thiếu gia thoát nhìn..." Tần Hiền cân nhắc dùng từ. "Không được tốt."

Đầu ngón tay trắng nõn như ngọc, cùng rượu đỏ đối lập quá mức rực rỡ, lại có mấy phần giá lạnh diễm lệ. Quân Ngân vuốt nhẹ ly rượu, chậm chậm hỏi. "Ta trông thật sự không tốt? Không tốt đến độ người cảm thấy ta không có cách nào kiên trì giữ vững lộ trình kế tiếp? Vậy người nói..."

Tần Hiền nhún nhún vai. "Lãnh thiếu gia chỉ sợ cũng đã nhìn ra."

Quân Ngân vẻ mặt biến đổi, vô cùng phức tạp, như hồi hận, lại như vui mừng, một khắc kia, Tần Hiền thật sự muốn đuổi theo xe Lãnh Tử Diễm, đánh hấn, đá hấn, sao cũng được.

Tóm lại... Phải thô bạo giáo huấn nam nhân lăng lợ kia.

Dựa vào cái gì thiếu gia phải vì hấn thống khổ, vì hấn phí công, hấn lại cùng nam nhân khác cùi khô lừa bóc sau lưng thiếu gia.

Một lòng có thể phân cho hai người sao?

Tần Hiền không tin.

Tình yêu quá ích kỷ, quá hẹp hòi, thế nào có thể cất chứa ba người?

Cho nên Tần Hiền chán ghét nam nhân kia, cảm thấy hắn không xứng với thiếu gia...

Nhưng, thiếu gia thích hắn.

"Kỳ thực Lãnh thiếu gia theo Lăng công tử cũng không hẳn là chuyện xấu." Mắt thấy Quân Ngân nhìn chăm chăm qua, Tần Hiền gục đầu xuống, thấp giọng nói. "Bây giờ thế cục trong nước căng thẳng, Lăng công tử nói thế nào cũng là con trai Tướng quân, muốn bảo vệ một người chắc chắn dễ dàng."

"Không phải như thế..." Quân Ngân lắc đầu. "Trong tay Lăng Diệp không có thực quyền, bảo vệ Lãnh Tử Diễm cũng không bảo vệ được Lãnh gia. Với tính tình Lãnh Tử Diễm... Nếu Lãnh gia gặp chuyện không may, hẳn e rằng sẽ không chịu để yên cho Lăng gia." Quân Ngân dừng lại, chậm rãi nhấp rượu, hơi khép mắt lại. "Không cha mẹ nào lại mong muốn con trai mình dẫn một nam nhân trở về, gần đây Tướng quân thường xuyên phát động đả kích Lãnh gia, một mặt là vì bề hạ bệnh tình nguy kịch, mặt khác, sợ là chuyện của Lãnh Tử Diễm cùng Lăng Diệp chọc giận hắn, Lãnh Tử Diễm mà thật sự theo Lăng Diệp, Tướng quân... Sẽ không để hắn sống khá giả."

Tần Hiền thở dài nói. "Vẫn là thiếu gia suy nghĩ chu toàn."

Trên mặt Quân Ngân dần hiện ra băng sương.

Việc này y mỗi ngày đều suy nghĩ hết lần này đến lần khác, cân nhắc lặp đi lặp lại. Y là một nam nhân, là chủ một nhà, việc Lãnh Tử Diễm phản bội như một dấu ấn không thể xóa nhòa tàn nhẫn in lên người y, dù vậy... Trong lúc y tức giận... Cái y nghĩ nhiều hơn lại thế nào cũng có lợi cho Lãnh Tử Diễm.

Nếu phải buông tay, một đao hai đoạn, mà Lãnh Tử Diễm có thể an ổn cả đời, y tuyệt đối sẽ không do dự nhiều. Vấn đề là một khi y buông tay, người kia sẽ không kiêng nể gì cùng ở với Lăng Diệp, hẳn cái gì cũng không biết, tính tình lại cương ngạnh, cùng Tướng quân cái loại người cứng đối cứng, sẽ có kết quả gì dùng đầu ngón chân nghĩ cũng ra.

Di Phượng tùy tiện nói nói Quân gia muốn cùng Mộc gia làm thông gia, hẳn lại không biết tốt xấu đồng ý đi ám sát cục trưởng cơ quan tình báo. Có nhiều khi, người kia rõ là đại đột làm y vừa yêu vừa hận.

Nếu hắn không quý trọng bản thân, cũng sẽ có một ngày vì Lăng Diệp bất chấp tất cả.

Hôm qua chỉ là chém thương tay, cảnh cáo nhắc nhở, ngày mai sao? Ngày mốt sao?

Y sợ hắn chịu thiệt, sợ hắn bị Lăng gia làm nhục, hôm nay mới đem sự tình nói ra.

Y muốn hắn hiểu, hắn cũng có tính cách và tôn nghiêm của mình, muốn hắn thôi dây dưa cùng Lăng Diệp.

Kết quả... Lại biến thành như vậy.

Nghe hắn nói một câu nhẹ đến không thể nhẹ hơn, nhạt đến không thể nhạt hơn: 'Tần Hiền, ta yêu hắn.', nơi nào đó trong lòng y mềm ra đến nát bét. Hắn yêu y? Có thể đúng sao. Nếu không yêu, đừng nói hạ mình tìm đến y, sợ là ngay cả một câu chia tay cũng sẽ không nhiều lời với y.

Nhưng Lăng Diệp...

Lăng Diệp đối với hắn, cũng là không giống.

Lăng Diệp phanh một tiếng đẩy cửa phòng tắm ra. "Ngốc trong đây hai canh giờ, người rót cuộc đang làm cái gì?"

Y bỗng nhiên ngậm miệng, cắn chặt răng. "Đồ điên."

Lãnh Tử Diễm cũng thẹn quá hoá giận, vừa lấy khăn tắm che chắn thân thể, vừa trừng mắt lạnh. "Người rút ra ngoài cho ta!"

Khăn tắm ngắn nhỏ thế nào che được gia hỏa cao lớn kia?

Cũng không biết hắn lấy đâu ra cái thứ quái lạ này. Hai miếng giáp đen nho nhỏ chụp lên nụ hoa, bên ngoài giáp có hai cái dây nịt, kéo dài thẳng đến dưới hông, dưới hông bọc khăn tắm, Lăng Diệp đi lên, kéo khăn tắm xuống một cái, chậm rãi nheo mắt lại.

Nam căn thô to cũng như nụ hoa, đều bị giáp bao chặt, giữa ba nơi nối nhau bằng dây nịt, kéo rất chặt, có thể tưởng tượng, ba nơi, thời thời khắc khắc đều phải tiếp nhận tra tấn như xé rách.

Lăng Diệp cười lạnh. "Lãnh thiếu gia thật đúng là lừa mình dối người, mang một món đồ chơi như vậy, thân thể người sẽ trở nên trinh tiết? Bớt gat người.... Tiểu hài tử cũng không tin."

Đem người kéo qua, giáp da bọc cả hạ thân, lại mở một lỗ ở hậu huyệt, huyệt khẩu nhỏ hướng ra phía ngoài, một bộ dạng thô thâm vừa mới bị làm nhục, ngón tay Lăng Diệp miết mạnh, bóp lên mông vênh chắc nịch bị giáp da bó chặt. "Người lưu một cái động có lợi ích gì?"

Lãnh Tử Diễm cau mày xuống, Quân Ngân thao không chút lưu tình làm hồng nơi kia, Lăng Diệp lộng một cái, đau như kim châm muối xát. "Người bớt quân ta."

"Quý mới muốn quân đồ điên như người!" Lăng Diệp hít vào một hơi thật sâu. "Người đặc biệt mang vì hắn? Hay mang cho ta xem?"

Lãnh Từ Diễm đẩy Lăng Diệp ra, nếu Lăng Diệp thật muốn dùng cường bạo, thứ này đương nhiên không thể ngăn cản y, bất quá... Tốt xấu gì cũng có thể cho thấy lập trường của mình.

Tam tâm nhị ý như mình, ngay cả chính mình nhìn cũng thấy ghê tởm, đừng nói đến Quân Ngân.

Khó trách y không chịu hôn mình.

Mày Lãnh Từ Diễm chưa từng giãn ra, cảm lấy y phục vắt trên móc, mặc vào cực kỳ gian nan, toàn bộ quá trình Lăng Diệp đều ở bên cạnh nhìn, ánh mắt thâm trầm, một chút cũng không có ý muốn giúp hắn.

Đại trình tiết là ở trên đường tuyết tiện mua, chất lượng cũng không tốt, mang nửa ngày Lãnh Từ Diễm liền ném đủ đau đớn, hắn đi đường luôn thẳng thân, cứ như vậy, giáp da thô ngăn giữa nụ hoa cùng dương cụ lập tức ghim chặt ba điểm đến muốn chết, phải chịu đến bao nhiêu, hơn nữa đi WC cực kỳ bất tiện, cần cúi rạp xuống, sau đó mang vào lại.

Lãnh Từ Diễm đưa lưng về phía gương, cẩn thận quan sát đại trình tiết lộ ra phía sau.

Sau đó liền ý thức được mình bị chủ tiệm đáng khinh kia lừa bịp

Thứ này hẳn chỉ có thể gia tăng tình thú, phía sau đặc biệt lộ một lỗ, trình con quỷ nó tiết.

Nhớ tới mệnh trước kia mặt dày mày dạn chạy đến tiệm tình thú mua món này, Lãnh Từ Diễm còn có xúc động muốn đem cái tiệm chết tiệt kia hung hăng đập nát.

Tạm thời coi như trừng phạt đi!

Nếu mang trên một tuần, Quân Ngân... Có thể nhìn thấy thành ý của hắn, tiến tới tha thứ cho hắn hay không?

Bạn đang đọc truyện *Ám Dạ Trầm Luân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 67

"Lãnh học trưởng, Lãnh Từ Diễm, này!" Xét thấy Lãnh Từ Diễm coi thường mình gọi hết lần này đến lần khác, mức độ tôn kính Hoàng Ảnh dùng để xưng hô với Lãnh Từ Diễm thẳng thừng giảm xuống, "Người khó chịu?"

Nam nhân này một chút cũng không biết an phận, lại một mực là người Lăng Diệp thích nhất, Hoàng Ảnh trong lòng không phục, lại hết cách, âm thầm hạ quyết tâm chờ hắn vào Lăng gia nhất định phải đưa hắn đi học viện thư thú bỏ tù, tránh cho sau này bị thư thú khác xem thường.

Hoàng Ảnh ôm tâm tư muốn giáo dục Lãnh Từ Diễm, cực kỳ để tâm tới hắn, thấy tay cầm đĩa của hắn cũng đang run run, lập tức sờ lên trán hắn. "Hào nóng... Người đang phát sốt?"

Lúc này, thời gian Lãnh Từ Diễm mang "đại trình tiết" đã là bốn ngày, vật phẩm tình thú này dù được dùng trên giường, nhiều nhất cũng chỉ mang mấy tiếng. Lãnh thiếu gia vì biểu hiện thành ý, ngoại trừ vào WC, ngay cả ngủ cũng không rời bỏ, có thể nói chịu đủ dày vò, hắn tái mặt hắt tay Hoàng Ảnh ra. "Không có việc gì, ăn cơm của người đi."

"Hừ!" Hoàng Ảnh làm mặt quỷ. "Xem Lăng Diệp ca ca trở về làm sao xử lý người."

Lãnh Từ Diễm liếc ngang, Hoàng Ảnh còn lâu mới sợ, tiếp tục lăm bằm. "Bị bệnh cũng không biết uống thuốc, không muốn nháo đến bác sĩ mới cao hứng sao? Làm một thư thú, phải nhớ giữ gìn thân thể mình cho hảo, người hôm qua bị thương, hôm nay sinh bệnh, nếu Lăng Diệp ca ca đột ngột muốn thì làm sao đây?"

Ba một tiếng, chiếc đĩa đập thật mạnh vào chén.

Lãnh Từ Diễm đá văng ghế dựa, không muốn nghe thuyết giáo. "Người từ từ ăn."

"Này..." Hoàng Ảnh nhìn cơm chỉ voi đi nửa chén, đau đầu nói. "Mau trở lại ăn hết!"

Lãnh Từ Diễm không để ý đến Hoàng Ảnh, thẳng thắn lên lầu nhốt mình trong cửa, mặc Hoàng Ảnh đập cửa thế nào cũng nhất định không ra.

"Lăng Diệp ca ca không có ở đây, người ngay cả cơm cũng không ăn, người có phải nhớ Lăng Diệp ca ca?"

"Người chính là cái bướng, rõ ràng vô cùng nhớ lại cứ khăng khăng si diện. Quên đi, nếu buổi tối Lăng Diệp ca ca không trở về, ta sẽ gọi điện thoại cho

hắn!"

"Hey, ta nói ngươi tốt xấu gì cũng vẫn ăn nhiều một chút đi, ngươi bệnh không sao, lỡ như Lăng Diệp ca ca nói là ta chăm sóc ngươi không hảo, ta biết làm sao đây?"

"Lãnh Từ Diễm, ngươi rốt cuộc mở cửa không?"

"Ngươi đang tức giận? Ngươi là tiểu hài tử a, ta tùy tiện nói nói liền tức giận?"

"Hảo hảo, ta không đứng, ta không đứng, ngươi muốn húp cháo không, ta đi hâm giúp ngươi?"

"Ngươi..." Hoàng Ảnh nổi giận đá mấy cái lên cửa. "Ta mặc kệ ngươi, ngươi chết luôn trong đó đi cho xong!"

Rốt cuộc cũng yên tĩnh lại.

Lãnh Từ Diễm vén chăn trùm đầu, thở dốc thật mạnh mấy tiếng.

Từ khi hắn mang thứ hồng bét này, Lăng Diệp mỗi ngày cùng hắn cãi vã, lại còn mắng hắn mặt dày, phi, hắn da mặt có dày cũng còn hảo hơn con báo Lăng Diệp chết tiệt kia. Nếu không có Lăng Diệp, hắn làm gì mà dùng cái này trừng phạt bản thân như thế? Hắn cũng không phải thích chơi tự ngược, hắn là thật sự cảm thấy mình làm sai. Nhìn Tần Hiến cùng Quân Ngân sớm chiều ở chung, hắn mỗi ngày đều suy nghĩ đem Tần Hiến bóp chết sao cho tốt, suy bụng ta ra bụng người, hắn muốn bóp chết Tần Hiến bao nhiêu, Quân Ngân muốn bóp chết hắn cùng Lăng Diệp bấy nhiêu.

Ngày đó, hắn nên hảo hảo nói cùng Quân Ngân, không nên một lời không hợp liền gây cãi vã.

Hắn đi rồi, Quân Ngân sợ là cũng không dễ chịu.

Di động im lặng, Quân Ngân không gọi điện thoại cho hắn, thậm chí nửa câu tin nhắn cũng không.

Lãnh Từ Diễm tắt di động.

Tuần này trước tiên không liên lạc với y, trừng phạt bản thân một chút rồi hãy nói. Trừng phạt hảo, cuối tuần đi nghiêm túc xin lỗi, nếu y lại dùng lời nói nhục mạ, liền cố chịu. Cùng lắm thì coi như không nghe thấy.

Một bên mơ hồ nghĩ, một bên vươn tay vân vân đương cự bị trôi tròn bốn ngày.

Cái này chỗ nào là đại trình tiết?

Rõ ràng là đại động đục.

Ba chỗ mẫn cảm bị dây lưng ma sát lôi kéo lặp đi lặp lại, tê ngứa khó nhịn, đáng hận chính là lại không được giải thoát, nam căn thường xuyên ứ nước, đem giáp đen thấm đến ẩm ướt nhớp nháp, cực kỳ ghê tởm, không có cách nào đổi mới, chỉ có chịu đựng, vào WC cũng là vấn đề lớn. Cảm giác vật bài tiết từ phía sau rơi xuống, giáo dục quý tộc tiếp nhận từ nhỏ hung hăng chà đạp tự tôn Lãnh Từ Diễm, hắn cảm thấy nhục nhã, cảm thấy xấu hổ. Đi học muốn vào WC còn phải nhịn, nhịn quay về ký túc xá, sau khi xác nhận phía sau không có Lăng Diệp mới khóa chặt cửa, lén lút, giống như đang làm chuyện gì đó không thể nhìn người.

Giáo phục mùa thu cũng không dày, chỉ cần hắn hơi ưỡn ngực một chút, hai miếng giáp chụp trên nụ hoa lập tức nhô ra ngoài, dễ làm người khác chú ý. Có một người thừa kế gia tộc quan hệ với hắn không tồi lại vỗ vỗ ngực hắn, cười đến không có hảo ý. "Lãnh thiếu gia gần đây đây đặn không ít, là được quá dễ chịu sao?"

Hắn lạnh lùng cười một tiếng.

Người nọ còn tưởng rằng hắn bầu vú Lăng Diệp là rất cao hứng, mặt mày hơn hờ trên choker. "Lăng công tử đâu? Trước kia thấy các ngươi ăn chung ở chung một chỗ, mấy ngày nay sao không thấy hắn?"

"Chết."

"Ha ha... Lãnh Từ Diễm... Ngươi vẫn giống như trước đây, làm sao nói như vậy... Tốt xấu gì... Người ta vẫn đã cùng ngươi nước sữa hòa nhau." Gã liếc liếc mắt hắn, khẽ cười nói. "Ngươi trở mặt cũng không hảo."

Đám quý công tử này là tướng địa vị của Lãnh gia được củng cố hơn trước kia, từng người phía sau tiếp trước lôi kéo làm quen với hắn. Ở trường học đã đủ phiền, quay về ký túc xá còn phải nghe Hoàng Ảnh quở trách, việc đáng mừng duy nhất chính là Dã Kê sắp thủ hóa bị phụ thân đón về, Lăng Diệp sau khi cãi vã to tiếng một trận với hắn, cũng mấy ngày rồi không thấy bóng người. Nếu hai gia hòa gia ở đây, Lãnh Từ Diễm đoán mình phải bị nháo phát điên.

"A..." Cánh môi mòng mảnh phun ra rên rỉ mê người, Lãnh Từ Diễm luân phiên cọ xát hai chân, hai tay vào nắn nhũ tiem.

Đồng tử đen sáng ngập đầy nước, động tác vô nấn liên tục tăng thêm, trên người như hỏa thiêu, ngón tay từ nhũ tiem trượt đến bụng, nhẹ đánh vòng... "A... Quân... Quân Ngân..." Tyng tượng là đầu ngón tay lạnh lẽo như ngọc của Quân Ngân đang vuốt ve mình... Cả thân thể như bị điện giật, nảy lên

mấy cái.

Lãnh Tử Diễm vô lực trở thân nằm sấp trên giường nhỏ, dưới đầu gối có một vũng nước tích chảy ra từ trong hậu huyết, trắng trợn lên án sự dâm dăng của hắn. Thở gấp mồ mẫm huyết khẩu, nếp uốn này lại cắn ngón tay hắn, lập tức luồn vào một ngón. "A..." Trong miệng khí thở nóng bỏng, càng trêu người hơn chính là trong tràng bích cũng cực nóng.

Một ngón tay không đủ, liền tăng thêm hai ngón, ba ngón.

Trừu sáp trong hậu huyết càng thoải mái, nam căn càng bị ghim thống khổ.

Không rõ rốt cuộc là vui sướng nhiều hơn hay đau đớn nhiều hơn, hai mắt đều mơ hồ, bên vành tai đều là tiếng nước dâm mỹ.

Lách sách lách sách...

Lách sách lách sách...

Hắn cũng không biết, nguy hiểm đang tiếp cận.

Bạn đang đọc truyện *Ám Dạ Trảm Luân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 68

Viện nghiên cứu Lãnh gia vùng ngoại ô.

Tầng hầm, tầng thứ hai.

Một tiếng thú gầm kinh thiên động địa phá vỡ yên tĩnh cùng khoan thai mặt ngoài của nhà lầu cũ kỹ.

Trợ lý Lí Hoàn đẩy cửa phòng theo dõi ra, kinh hãi khó ức chế. "Tiên sinh, nhị thiếu gia thú hóa."

Màn hình điện tử cực đại đứng lúc tiếp sóng một cảnh kinh tâm động phách ban nãy.

Trong lồng thủy tinh, hắc báo ước chừng cao nửa người, thân hình uy mãnh, cái đuôi trắng kiệu vênh lên cao cao, nó cảnh giác chăm chăm nhìn bốn phía, đồng tử đen tinh khiết lãnh khốc như đao.

"Không hổ là thú nhân chân chính, những vật nhân tạo của chúng ta căn bản không thể so sánh với hắn. Hơn nữa, hắn chỉ vền vẹn là lần đầu tiên thú hóa." Lí Hoàn tán thưởng chăm chăm nhìn hắc báo hùng tráng trên màn hình. "Tiên sinh, hẳn chắc chắn sẽ không yếu hơn Lăng công tử."

Lãnh Thừa Phong cũng mỉm cười. "Nghe nói Lăng Diệp bị Tướng quân nhốt ở Lăng phủ?"

"Đúng, tiên sinh."

"Tốt nhất là nhốt suốt đời luôn đi." Lãnh Thừa Phong hừ một tiếng, rõ ràng là Lăng Diệp mặt dày mày dạn quán lấy con hắn, Tướng quân lại đem việc này trách lên người con hắn. Nhớ tới một đao Tướng quân phái người chém Lãnh Tử Diễm mà ám vệ đi theo Lãnh Tử Diễm hồi báo, Lãnh Thừa Phong liền một bụng lửa giận.

"Chờ Dã Kê ổn định một chút, hảo hảo huấn luyện hắn, các phương diện... Cần phải vượt qua Lăng Diệp."

"Tiên sinh yên tâm, theo gien Lăng Diệp mà chúng ta lấy được, hắn không có gien ưu tú sau biến dị của nhị thiếu gia."

"Bẩm sinh là bẩm sinh, nhân tố quá trình trưởng thành cũng không thể bỏ qua." Lãnh Thừa Phong thân nhiên liếc Lí Hoàn. "Dù sao cũng là từ Hắc Phố đi ra, từ nhỏ không được tiếp nhận giáo dục chính quy, muốn giữ một chỗ ở Tướng quân phủ, không dễ như người nghĩ."

"Tiên sinh nói chính là."

"A, nhìn bộ dáng e là đói bụng." Hắc báo trong màn hình nóng nảy hít hít mũi, giống như đang ngửi thứ gì, Lãnh Thừa Phong khẽ cười nói. "Hào, đưa cho hắn chút đồ ăn."

"Dạ..."

Lí Hoàn còn chưa "dạ" xong.

Đột nhiên có một tiếng gầm lên giận dữ, tiếng rống trầm thấp phảng phất như đến từ dưới nền đất.

Mặt đất dưới chân chấn động, Lí Hoàn ngẩng đầu, hắc bảo trong màn hình cũng đồng thời nhìn chòng chọc lại.

Đồng tử nó nhếch lên, hai mắt nổi đỏ, đúng là vẻ mặt tột cùng hung ác.

Màn hình chớp tắt dữ dội, đột nhiên nổi đen.

Lí Hoàn thất kinh. "Tiên sinh?"

Lãnh Thừa Phong đứng lên, một tay chống trên mặt bàn, một tay chụp lấy điện thoại, mày cứng mắt lạnh, không nộ tự có uy. "Ban này sao lại thế?"

"Chạy, chạy, tiên sinh... Hẩn chạy... Tiên sinh..." Thanh âm nghiên cứu viên liên tục run rẩy, đương nhiên vừa rồi đã trải qua một cảnh vô cùng kinh hãi. "Hẩn chạy."

"Sao có thể?" Lãnh Thừa Phong không tin, hẩn từng nghiên cứu những thú nhân đó, dù Dã Kê là ưu tú nhất, cũng không thể đột phá nhà giam đặc chế cho y.

"Thật sự chạy rồi, tiên sinh, lồng thủy tinh bị hẩn chấn vỡ một khối... Bắt quá người của chúng ta đã đuổi theo, hẩn là... Có thể bắt về..."

"Hẩn là?" Lãnh Thừa Phong cười lạnh.

"Tiên sinh..." Trong tay Lí Hoàn cũng cầm điện thoại, nặng nề nói. "Người phía dưới vừa mới hồi báo, đã mất tung tích Dã Kê."

Lãnh Thừa Phong mím môi, lập tức gọi đến di động Lãnh Tử Diễm, nữ âm truyền đến rập khuôn lạnh nhạt. "Xin lỗi, số điện thoại ngài gọi đã tắt máy."

Cầm gậy gao căng chặt, Lãnh Thừa Phong bắt lấy áo khoác trên lưng ghế dựa, khoác lên, mở cửa liền ối. "Theo ta đến trường học."

Viện nghiên cứu loạn thành một cục, mấy tiếng thú rống ban nãy kia, tất cả mọi người đều nghe thấy, đáng mừng chính là Dã Kê chạy trốn cực nhanh, không ai thấy một con hắc bảo hình thể đáng sợ từ tầng hầm xông lên. Dù vậy, một vài nghiên cứu viên bình thường ở tầng ba vẫn tốp năm tốp ba tụ nhau, bàn tán xôn xao.

"Thật dọa người, là thứ gì?"

"Dạo này thường xuyên nghe thấy thú gào, không khéo là mấy con dã thú đám tinh anh phía dưới kia đang nghiên cứu."

"Tiếng gầm ban nãy không giống dã thú bình thường."

"Chuyện chúng ta không nên quan thì cũng đừng đi quan." Có người tỉnh mắt lên tiếng nhắc nhở. "Tiên sinh đi ra!"

Mọi người đều câm miệng, trở lại vị trí.

"Tiên sinh, cẩn thận."

Lãnh Thừa Phong đi rất gấp, suýt nữa từ cầu thang ngã xuống. Hẩn mặt âm trầm khước từ Lí Hoàn diu dờ.

"Không có ai không có ai truy được Dã Kê?"

Lí Hoàn lắc đầu. "Thú nhân của chúng ta hoàn toàn không thể theo kịp tốc độ nhị thiếu gia."

Người phụ trách nghiên cứu thú nhân gấp đến độ chạy lòng vòng, thấy Lãnh Thừa Phong xuống, nhanh chóng đón tiếp.

Không đợi gã chào hỏi, Lãnh Thừa Phong dẫn đầu mở miệng. "Hùng thú làm thế nào tìm kiếm thú thú?"

"Dựa vào mùi."

"Có nghĩa là... Dù giấu thú thú đi, hẩn cũng có thể tìm được?" Lãnh Thừa Phong nheo mắt, tinh quang trong đồng tử hiện ra.

"Theo lý là thế, tiên sinh."

"Bảo ám vệ bên cạnh thiếu gia đề cao cảnh giác, đem toàn bộ thú nhân còn lại phái qua..." Lãnh Thừa Phong liên tiếp hạ lệnh. "Còn nữa... Kêu bác sĩ Lãnh phủ chuẩn bị."

Lí Hoàn không hiểu lắm. "Tiên sinh là lo lắng... Nhị thiếu gia ngộ thương người qua đường?"

Lãnh Thừa Phong hừ một tiếng thật mạnh từ trong mũi, sắc mặt trầm đến có thể tích nước, không ai dám nói chuyện, sợ chọc giận vị gia chủ.

Tài xế sớm chờ ở bên ngoài, Tà quân gia cung kính kéo cửa xe ra.

Không khí bên trong xe áp chế, Lí Hoàn kéo kéo cổ áo cho lỏng, cảm thấy khó thở, y nhìn ngoài cửa sổ, cảnh vật ven đường trôi qua nhanh như chớp.

Tới nội thành, vừa vặn là giờ tan tầm cao điểm, trên đường phố xe cộ rong rã xếp thành hàng, chạy cực kỳ khó khăn.

Lãnh Thừa Phong đập một cái lên cửa xe.

Lí Hoàn trong lòng cả kinh, gia chủ trước giờ vui giận không hình không sắc, thật khó gặp lúc hấn hấn loạn như thế.

Lãnh Thừa Phong nhắm mắt. "Ngày mai nhớ biểu đạt bất mãn của ta tới phòng giao thông."

Lí Hoàn vội vàng xác nhận.

"Tạ thúc, có biện pháp liên hệ với Lăng Diệp không?"

Tạ quản gia quay đầu khó xử. "Ta từng lên từ bản ghi chép thông tin của thiếu gia tìm được số điện thoại cá nhân của Lăng công tử, biết Dã Kê chạy trốn, ta đã giấu gia chủ tìm Lăng công tử, bắt quá... Gọi không được."

Lãnh Thừa Phong không nói nữa, thoát nhìn như đang nhắm mắt nghỉ ngơi.

"Tích -" Tiếng chuông di động đột ngột đánh vỡ im lặng trong xe.

Tạ quản gia thấp giọng nói mấy câu rồi đưa điện thoại cho Lãnh Thừa Phong. "Tiên sinh, điện thoại của trưởng lão."

Mày Lãnh Thừa Phong nhếch lên.

"Ân.. Ân... Gì? A, chuyện bịa đặt này đường thúc cũng tin?"

Lãnh Thừa Phong thần nhiên đáp lời, mày càng cau càng chặt, tiếp xong rồi thẳng thắn một tay bóp nát điện thoại di động.

Di động của Lí Hoàn lại vang lên, y nghe được mấy giây, cẩn thận đưa qua. "Tiên sinh, Tướng quân tìm."

Bạn đang đọc truyện *Ám Dạ Trảm Luân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 69

"Lãnh Thừa Phong, phân đại lễ ta đưa cho ngươi có thích không?"

Lãnh Thừa Phong ngoài cười trong không cười nói. "Còn được."

"Tiếc là ngươi không lắp camera trong phòng nhĩ tử ngươi, bộ dạng nhĩ tử ngươi mở lớn chân tự an ủi, hết sức mê người... Khó trách đồ không nên thân nhà ta thần hồn điên đảo vì hấn, ngay cả Thiếu chủ cũng không muốn làm..." Thanh âm bên kia trầm thấp một chút, thậm chí có thể nói là mất tiếng. "Đúng rồi, nhĩ tử ngươi mặc một kiện đồ tình thú... Đem hạ thân toàn bộ bọc lại, riêng ở phía sau để lại một lỗ, ta đây làm thúc thúc cũng muốn đắm vào làm nhục hấn một chút. Lãnh Thừa Phong..." Tướng quân hơi ngừng một chút. "Sinh ra một thứ thấp hèn như vậy, ngươi cũng thật có bản lĩnh."

Bàn tay cầm di động thu chặt, Lãnh Thừa Phong đem ống nghe dính sát vào tai, như sợ người ngoài nghe được.

"Tướng quân, ngươi rốt cuộc muốn thế nào?"

"Bốn ngón..."

"Cái gì?"

"Bốn ngón tay." Mọi thuốc lá ra cắn, ánh mắt vẫn không rời khỏi màn hình. "Hấn luôn bốn ngón tay vào, thoát nhìn còn đói khát hơn đâm phụ, đâm dịch ứ ra trong tràng đạo..."

"Tướng quân..." Lãnh Thừa Phong dựa đầu vào trên ghế. "Nói mục đích của ngươi."

"Mục đích?" Bên cạnh có người giúp y châm thuốc, Tướng quân hút một ngụm, cười nhẹ. "Hấn quyến rũ con ta, hại chúng ta phụ tử bất hòa, ngươi cho là... Ta sẽ bỏ qua cho hấn?"

"Ta chịu lỗi thay nó!"

"Lãnh Thừa Phong, người cũng sẽ khờ dại như thế? Bỏ qua? Người khi nào thấy ta bỏ qua cho ai?"

"Tướng quân đại nhân..."

"Đầu tiên là đề nghị từ người dụ dỗ con cả ta, xong rồi còn thu con thứ của ta về Lãnh phủ các người, Lãnh Thừa Phong, người tính toán không tồi. Bất quá, người ngăn tính vận toán, tất nhiên không ngờ tới chuyện Dã Kê cũng sẽ sinh ra tính dục nặng như vậy đối với nhi tử người." Nói tới đây Tướng quân chậm rãi nhắm mắt. "Cả gan chọc ta, liền phải có giá đền trả giá đại giới."

Lãnh Thừa Phong hít vào một hơi thật sâu. "Nó vẫn là một đứa trẻ. Tướng quân xác định mình giận đối với một vãn bối?"

"Hai mươi tuổi... Không nhỏ.... Huống chi, ta chỉ là trừng phạt hắn, dù sao, chuyện Nguyên Thành bị giết, ta vẫn chưa hề truy cứu, không phải sao?"

Đối phương cắn hai chữ "chưa hề" rất nặng, Lãnh Thừa Phong minh bạch, đây là một quả bom hẹn giờ, một khi Tướng quân lại có bất mãn, rất có thể lợi dụng chuyện này làm tiếp chút gì với Lãnh Tử Diễm.

"Thật ngoan..."

Lãnh Thừa Phong vẻ mặt rét lạnh.

"Ta nói nhi tử người." Tướng quân chậm rãi nói. "Biết có hùng thú sắp đến sừng hạnh hắn, tự nhếch mồm lên khêu khích trương cho mình, như vậy, Dã Kê có thể hưởng thụ hứng thú nhiều một chút, nhi tử người cũng có thể bớt chút thông khổ."

"Người chán ghét con ta như vậy, còn cho nó cơ hội cùng Dã Kê." Lãnh Thừa Phong cười lạnh, mỗi chữ ngừng một lúc. "Tướng quân đại nhân thật đúng là dụng tâm khổ não."

"Đem hắn đưa cho con thứ làm nhục, thì sẽ không còn ý nghĩ không an phận với con lớn của ta, mua bán rất có lợi. Lãnh Thừa Phong, người thay vì đến trường học, không bằng đi giải quyết đám trường lão nhà người, nếu hắn mất đi thân phận người thừa kế, thì tới Dã Kê ta cũng không cho hắn theo."

"Tướng quân đại nhân hà tất phải làm bộ làm tịch, những tấm hình kia chẳng lẽ không phải người gửi cho các trường lão Lãnh gia?"

Thân thể ngồi tùy ý của Tướng quân đột nhiên thẳng lên.

Trên giường gỗ nhỏ hẹp, nam nhân áo quần không chỉnh, cái mông cường tráng màu mật ong vênh cao cao, bốn ngón tay vô tình thao động nhẹ nhàng huyết phía sau, nếp uốn đỏ tươi bị ngón tay căng ra, thủy dịch trong suốt dọc theo gốc đùi, liên tục nhỏ xuống, có vẻ cực kỳ dâm loạn.

Mà một con hắc báo hình thể cực đại đang ghé sát trên cửa sổ, dõi theo nhìn không chuyển mắt, vẻ mặt chăm chú phảng phất như đang xem kỹ con mồi của mình.

Da lông toàn thân nó màu đen tinh khiết, trên lông dính không ít máu, đương nhiên vừa mới trải qua một phen chiến đấu kịch liệt ở bên ngoài.

Mùi máu tanh làm nó có vẻ tàn bạo hơn, cũng mê người hơn.

Tướng quân cảm lòng không được đứng lên, đi đến cạnh màn hình, vươn tay, cách màn hình, chậm rãi vuốt ve thân thể tuần mỹ to lớn của hắc báo.

"Tướng quân, Tướng quân!"

Trong điện thoại xuất hiện tiếng máy bận, Lãnh Thừa Phong cắt đi động. "Tạ thúc, người tiếp tục đến trường học, ta phải quay về nhà chỉnh một chuyến."

Tạ quân gia lo lắng không chịu được. "Trong nhà cũng xảy ra chuyện gì sao?"

"Thằng nghiệt tử không nên thân kia!" Lãnh Thừa Phong hung tợn mắng ra tiếng, phun ra khẩu khí nặng nề, vò nắn mi tâm. "Hình nó cùng nam nhân tính giao bị gửi cho mấy trường lão."

"Nhất định là giả."

Lãnh Thừa Phong tức giận đến khóe miệng giật giật. "Nếu thật sự là giả, thì được rồi!"

Bạn đang đọc truyện *Ám Dạ Trảm Luân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 70

Lãnh Từ Diễm chậm rãi quay đầu.

Cự thú đáng sợ tối đen như bóng đêm, ánh tà dương khóc huyết sau lưng.

Nó nhìn chăm chú vào hắn, đồng tử lạnh như trắng rằm.

Lãnh Từ Diễm rút một ngụm khí lạnh. Bàn tay cầm ở hậu huyết bất động thanh sắc rút về, bắt lấy gối đầu.

Phía dưới gối đầu có một khẩu súng, một điện thoại di động.

Hắc báo đẩy cửa sổ ra, hình thể cực đại thô bạo lách vào, nó nhảy xuống đất, chậm rãi đến gần, đáng đi tao nhã, áp bức cực đại không chút khách khí, cầm vào người Lãnh Từ Diễm như dao nhỏ.

Đây không phải lần đầu tiên Lãnh Từ Diễm đối mặt với thú nhân, nhưng cho dù là Lăng Diệp, cho dù là con báo toàn thân là lông đề lên người hắn, hắn cũng chưa từng sợ hãi như thế.

Da lông màu đen ám trầm.

Tứ chi mạnh mẽ, cái đuôi trắng kiêu, đồng tử nổi lên huyết sắc.

Lãnh Từ Diễm chưa bao giờ mong ngóng Lăng Diệp như thời khắc này.

Hắn đem tay duỗi về phía di động.

Vô luận là cảnh ngộ năm 14 tuổi hay độ sức cùng người sói trước đó không lâu, đều lấy giáo huấn tàn khốc nói cho Lãnh Từ Diễm, ở trước mặt thú nhân, sức mạnh nhân loại yếu ớt đến không đáng nhắc tới.

Hắn không dám lại cứng đối cứng, đó chỉ chọc giận đối phương.

Màn hình di động lập loè ánh huỳnh quang u ám, cũng trong thời khắc đó, hắc báo đem cái đuôi quăng đến trên mặt Lãnh Từ Diễm.

Đau đớn vốn tưởng sẽ đến lại không đến.

Lực đạo kia rất nhẹ, lông tơ trên đuôi gãi nhẹ quét qua bên mặt hắn.

Lãnh Từ Diễm hô hấp nặng thêm, tay trái cầm di động hơi phát run.

Trên góc trái loan báo tín hiệu, đang muốn gạt ra, thứ gãi bên mặt trở nên ướt sũng, Lãnh Từ Diễm biết - đầu lưỡi đối phương vươn tới.

Mềm mịn, lạ lùng... Hơi mang ý vị lây lòng.

Liếm láp xương mảy anh tuấn của hắn, cái mũi cao thẳng, còn môi mỏng kêu gọi.

Lãnh Từ Diễm mở to mắt. Con thú này là muốn...?

Hắn có thể chấp nhận bị nam nhân đè xuống dưới thân, nhưng tôn nghiêm cùng kiêu ngạo của hắn không cho phép hắn bị một con thú tùy ý lăng nhục.

" Xin lỗi... Số máy ngài gọi đang ở ngoài vùng phủ sóng..."

Nữ âm trong căn phòng hôn ám, lạnh lẽo mà sâu thẳm.

Tại sao lúc hắn cần y, y lại không ở bên cạnh hắn?

Bên vành tai là tiếng thở dốc thô nặng của hắc báo, nó bắt lấy tay hắn, buộc hắn xoa lên lồng ngực cường tráng của mình, bên trong đập thành thạch, máu dâng trào như muốn bắn tung toé mà phun ra, điên cuồng lưu chuyển.

Đến bây giờ, nó vẫn chưa biểu hiện ra bất cứ mặt tàn bạo nào.

Nó động tác thông thả, thậm chí có thể gọi là ôn nhu.

Nhưng dây leo sợ hãi chặt chẽ vô lấy Lãnh Từ Diễm, hắn dường như dự cảm sẽ phát sinh cái gì đó, cơ thịt toàn thân căng chặt, hắn cảm thấy vô lực, thậm chí tuyệt vọng.

Cửa bị phá mở.

Trần trẻ hy vọng quay đầu lại, thấy là Hoàng Ảnh, lại chôn đầu xuống.

"Hoàng Ảnh, đi tìm Lăng Diệp, đi tìm Lăng Diệp." Lãnh Từ Diễm thanh âm đang run, lại rành mạch phân minh, thậm chí mang mấy phần lãnh khốc.

Đột nhiên, hắc báo trở giường, giường gỗ nhỏ nháy mắt sụp xuống, phát ra tiếng ken két, lung lay sắp đổ.

Lãnh Từ Diễm bị tứ chi nó vây ở chính giữa, như tể phẩm sắp hiến tế.

Nó trên cao nhìn xuống, uy áp nặng nề giống như Đế vương, Lãnh Từ Diễm không chút nghi ngờ, mình lại có bất cứ động tác nào nữa, đối phương sẽ lập tức xé rách mình.

"Lãnh Từ Diễm.." Hoàng Ảnh bỗng nhiên xuất thanh.

Mũi thú tộc rất tinh, hắc báo này vừa đến lân cận đây, Hoàng Ảnh đã nghe thấy khí tức hùng tính nồng đậm trên người nó.

Tương tự Lăng Diệp, không chút yếu hơn.

Hoàng Ảnh tận mắt nhìn thấy nó cắn đứt cổ họng ám vệ, tận mắt nhìn thấy nó moi tìm ra, một ngum nuốt xuống.

Máu tí tách nhỏ xuống dọc theo móng vuốt sắc nhọn, nó đứng trên mái hiên, không coi ai ra gì liếm lấy, bốn phía một mảnh im lặng, ngạt thở mà kinh hãi.

Ánh mắt lạnh lùng đảo qua người Hoàng Ảnh.

Hoàng Ảnh trong lòng cả kinh sợ hãi, lại thấy nó leo tới cửa sổ Lãnh Từ Diễm, lập tức hiểu ra, con hùng thú vừa mới thú hóa này là đang tìm phối ngẫu của bản thân.

Vì tộc nhân nữ tính tương đối ít, trong tộc sẽ tìm vào ức chế kích thích tính dục cho bộ phận thú nhân nam tính cam nguyện thụ phục, bởi vậy cướp đoạt quyền động dục bất cứ lúc nào của họ.

Hắc báo trước mặt này, hùng thú mười phân vẹn mười.

Nó đang động dục.

Cô đơn một mình, không có người nhà bên cạnh trấn an, rất có thể lâm vào giết chóc điên cuồng hoặc là giao phối điên cuồng.

Hùng thú cùng đệ nhất phu nhân có nghĩa vụ bảo vệ thụ thú khác, Lăng Diệp vẫn chưa dùng thú thân xâm phạm Lãnh Từ Diễm, nghiêm khắc mà nói Lãnh Từ Diễm không được coi là thụ thú của Lăng Diệp, nhưng tượng tượng đến nam nhân không nghe lời mình kia có thể bị một con hùng thú động dục xâm phạm đến chết, tượng tượng đến thương tâm phần nộ Lăng Diệp sắp sửa tiếp nhận...

Biết rõ bản thân không phải đối thủ của hùng thú, Hoàng Ảnh vẫn phá cửa phòng đóng chặt.

Nam nhân kia rất lãnh tĩnh, bình tĩnh hơn Hoàng Ảnh tượng tượng mấy lần.

Hắn không thét chói tai, không kêu cứu, ánh sáng màu da cam trong hành lang chiếu vào, bên mặt lạnh lùng giống như điêu khắc.

"Hoàng Ảnh... Đi.... A...."

Đầu lưỡi trượt đến cổ họng, thô bạo cuốn quấn hầu kết, Lãnh Từ Diễm khó thở, khép nửa mắt, trong đồng tử hẹp dài đều là sát khí băng lãnh.

"Đi!"

Bạn đang đọc truyện *Ám Dạ Trảm Luân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 71

Hoàng Ảnh vương bận rộn cuộc cũng đi.

Nó tới gần, liếm môi hắn.

Nó bất quá là muốn hưởng dụng hắn thôi, tại sao hắn sợ hãi như vậy?

Ngô, toàn thân đều đang run.

Thật đáng thương!

Nó muốn bảo hấn đừng sợ, phát ra lại là thú âm, ngược lại làm hấn càng sợ hơn, trên trán phủ kín mồ hôi lạnh, môi cũng run cầm cập.

Lãnh lão già từng nói, ghen nó còn muốn ưu tú hơn Lăng Diệp, sau khi thú hóa, nó không phụ sự mong đợi của mọi người, liền dễ dàng chán nản thủy tinh Lãnh lão già trăm phương ngàn kế chuẩn bị, Lãnh lão già hấn là gấp muốn chết rồi...

Nó lộ ra một nụ cười đắc ý.

Bảo bối... Bảo bối... Ta muốn ngươi đã lâu...

Về sau, ngươi chính là bảo bối của ta, ngoại trừ ta, ai cũng không thể ức hiếp ngươi.

"Dã Kê..."

Yah? Nam nhân dám đăng này biết là nó?

Nó chớp chớp mắt, trong lòng rất cao hứng, nó cho rằng nó biến thành như vậy, hấn sẽ không nhận ra!

Không ổn!

Hấn sợ nó, hấn sợ Dã Kê.

Nếu nó nhớ không lầm, lần trước hấn gặp phải người sói, Lăng Diệp gặm hấn về, hấn một chút cũng không sợ.

Tại sao biến thành nó, hấn liền sợ?

"Ngao...!"

Nó chưa từng thấy cảnh hùng thú cùng thư thú giao phối, bất quá... Tiềm thức vẫn biết, khi hùng thú tiến đến lâm hạnh thư thú, thư thú phải mở chân ra, dụ ngoạn thân phục.

Muốn hấn dụ ngoạn e rằng hơi khó.

Bất quá... Khi nó hôn hấn, hấn không nên né tránh mới đúng chứ.

"Dã Kê... Đừng nháo..." Đầu lưỡi cực đại sống chết muốn chen vào khoang miệng, Lãnh Tử Diễm thế nào để nó đạt được, quay đầu, nhả mảy lại. "Ta mang ngươi ra ngoài... Ân?"

Đi đâu?

Hấn hình như nghe hiểu, thử thăm dò nói. "Chúng ta đi tìm Lăng Diệp, để hấn tìm một tộc nhân cho ngươi.... A..."

Đồng tử nó nháy mắt biến đỏ.

Tộc nhân chó má, nam nhân lẳng lơ này, đã hợp với nó ở Hắc Phố cao hứng đến bao nhiêu, tới trong phòng liền giả bộ trình tiết... Mẹ nó... Hấn cho rằng nó dễ bắt nạt?

Một ngụm cắn lên nhũ tiêm.

Y phục tình thú này... Mặc cho ai nhìn?

Lăng Diệp?

Không... Ca ca ruột của mình kia cũng không được đối đãi như thế.

A ha, là Quân Ngân sao.

Lăng Diệp cũng miễn đi. Quân Ngân... Nhân loại nhỏ yếu kia, có tư cách gì tranh với nó?

Dùng răng xé tầng vải đen bên ngoài, nhũ tiêm giấu bên trong run rẩy lộ ra, ngồ... Đều bị ép phẳng... Vừa khô vừa nhám...

Vẫn để nó đến làm dụ hấn đi.

Đầu vú người kia thật lớn, chắc chắn bị rất nhiều người cắn qua. Nó lập bập ném thử, chỉ chốc lát liền đem nụ hoa khô khốc liếm đến "dáng điệu phơi phới", nam nhân dưới thân vừa tóm đầu nó, muốn đẩy nó ra, vừa vô lực thờ gập, dùng hô hấp hòa nhiệt quyền rũ nó.

Nó nghĩ, hẳn kỳ thực rất thoải mái.

Nó càng ra sức, khi thì cắn kẹp, khi thì cuộn xoắn, cũng không để nụ hoa bên kia tịch mịch, móng vuốt câu lên, vuốt nhọn vừa đâm vừa kéo, hẳn quần quai, nó liền kéo về phía trước, kích thích đến hẳn ngoại trừ rên rỉ, âm thanh gì cũng phát không ra.

"Dã Kê.... Người buông ta ra!"

Mẹ nó, lại không ngoan.

Nó hừ hừ mấy tiếng, hơi thở thô nặng phun trên gáy hẳn, kéo bộ đồ chơi tình thú kia. Nam căn thành linh nhảy lên, có lẽ vẫn muốn giải phóng mà lại bị bịt, toàn bộ bày ra trạng thái không mạnh khỏe, nó tức thương nửa giây, hút khô chất lỏng chảy ở bên ngoài, sau đó thối lui mấy bước, thưởng thức nam nhân bị lột sạch sẽ.

Không hổ là người nó vừa ý, cao lớn, cường tráng, kinh thao.

Nó còn chưa đem hẳn làm gì, nhưng hẳn mím môi, biểu tình gắt gao chăm chăm nhìn nó - rất giống sắp bị cường bạo.

Nó cùng hẳn, không coi là cường bạo sao?

Bất quá... Nó thích biểu tình không phục lại không thể không nhận thua của hẳn.

Đem gia hỏa cao ngạo này ép xuống dưới thân.

Ngao... Rất thích.

"Dã Kê..."

Ân, nó nghe.

"Người không thể biến thành nhân thân?"

Nó lắc đầu, thân thể vừa thú hóa còn chưa có biện pháp thuận lợi thay đổi giữa nhân và thú.

Nam nhân này muốn nó dùng nhân thân thao hẳn?

Quên đi... Thú thân càng có thể làm hẳn vui sướng.

"Không... Đừng!"

Lại sao nữa, nam nhân này hôm nay sao lại dài dòng như vậy.

Mẹ nó, xem ra nó phải cho hẳn chút mặt nhìn, cho hẳn biết lúc hùng tính đại phát thú tính, hẳn ở đây làm rằm là không thể tha thứ.

Lật hẳn qua, giường gỗ nhỏ nhỏ phát ra tiếng két két không chịu nổi gánh nặng.

Nó cào vuốt trên mông hẳn, vuốt ấn đỏ đỏ một đường kéo vào.

Mở mông vĩnh ra, mật huyết điểm lệ lập tức bày ra trước mắt.

Nếp uốn trắng nõn tầng tầng lớp lớp, chảy đầy dâm thủy, nó hơi cúi đầu... Khuếch trương rồi?

Thật ngoan.

Nó khen ngợi hẳn.

Mắt thấy huyết khẩu khăn trương co rút lại, nó liền một ngụm ngậm lấy, hút mạnh một cái.

"A..."

Nam nhân kêu đến ngọt dính động lòng người, chân lại vô tình đạp trúng người nó, cũng trong thời khắc đó, hẳn xoay người xuống giường, muốn chạy trốn.

Quang mông còn muốn chạy đi đâu?

Nếu đang muốn thao người chính là Quân Ngân hoặc Lăng Diệp, người sẽ chạy sao?

Nó không hỏi ra được, chỉ có thể đem nam nhân một lần nữa bắt về, chặt chẽ cầm cố, móng vuốt dựng thẳng lên, ở trên môi quệt một cái.

Nó lấy dương cụ khùng bổ bóc gân xanh ra, thẳng tắp chia về phía hấn.

Sắc mặt hấn nháy mắt trắng bệch.

Bảo bối... Đừng sợ.

Lãnh Tử Diễm bỗng nhiên bạo phát, xuất ra dao găm, đâm thật mạnh lên đầu hắc báo.

Đoán được là Dã Kê, vốn còn muốn nhẫn nại trấn an, nhưng dễ nhận thấy, trấn an không dùng được với con dã thú này. Đồng tử đen tinh khiết trợn ngáp dục vọng của nó như đang khát vọng xé vỡ hấn.

Hấn không muốn bị dã thú thao, hấn không chịu nổi.

Dao găm vô dụng, vậy đổi súng, còn chưa kịp lên đạn, nó một chưởng đập bay súng lục.

Hấn trơ mắt nhìn đồng tử nó lại chuyển sắc đỏ xuất huyết, không khí vốn coi như bình thản đột nhiên như cung căng chặt, hết sức căng thẳng.

"Ngao..."

Nó ngửa cổ rú lên, thân hình cực đại đen nhánh chụp xuống như bóng ma.

"Ahh ---"

Lãnh Tử Diễm cả đời cũng không tin mình có thể phát ra tiếng hét chói tai này.

Thanh âm tê tâm liệt phế từ trong lồng ngực phá không mà ra, thân thể rõ ràng như bị chẻ làm hai. Thương tích Lãnh Tử Diễm từng chịu qua không thể ít, sinh từ một đường cũng không chỉ là lúc này, nhưng... Quá đau! Đau vượt qua lý trí.

Thân thể vô lực nhào trên giường, Lãnh Tử Diễm giương to đôi mắt, không dám tin.

Nó chỉ tiến vào một đầu nhỏ, hậu huyết đáng thương lại bị nó thô bạo căng nổ.

Nheo mắt, thương thức mỹ cảnh máu tươi giàn giụa, da đùi màu mật ong, tơ máu tinh tế chảy xuôi qua, tạo thành một hình ảnh vô cùng quý hiếm. Nó bị kích thích. Thủ tính vốn vững vàng không chế giờ như mảnh hồ sông chuông, nó giơ chân lên, thô bạo đập vào mông vênh, sau đó kéo chân hấn, gấp về phía trước. Lãnh Tử Diễm lại kêu sợ hãi, nó không chút ý thức động tác gấp ngược thân này đối với người tiếp nhận mà nói khó khăn tới bao nhiêu, nếu là người bình thường, chỉ là động tác này, liền có thể bị nó bẻ gãy.

Thân thể có kinh nghiệm huấn luyện của Lãnh Tử Diễm đương nhiên sẽ không gãy. Tay níu dra giường trắng bệch, trên mặt toàn bộ không huyết sắc, hấn có loại cảm giác sợ hãi gần như tử vong. Thân thể bị tùy ý đùa nghịch, dương cụ đâm ở hậu huyết xâm nhập vào trong một li, một li rơi xuống địa ngục.

Đây đã không thể nói là tình ái.

Đây là khổ hình.

Dù là đại thiếu gia, Lãnh Tử Diễm lại không coi là sống an nhàn sung sướng, vô luận là trừng phạt hết lần này đến lần khác của phụ thân hay kinh nghiệm nhiều lần lần vào đoàn lính đánh thuê, cũng rèn luyện thân kinh hấn đến mức vượt xa thường nhân.

Dù bị đao chém, dù trong đùi khảm đạn, hấn cũng có thể mặt không đổi sắc.

Hấn tự cho là trên đời này không có đau đớn gì mình không thể tiếp nhận.

Mà bây giờ... Dã thú sau lưng lại dùng phương thức tàn khốc nói cho hấn: người cũng có thể kêu như như nữ nhân bị khiếp sợ.

Ngoại trừ đầu còn vất trên giường, cả thân thể đều bị kéo hướng lên cao, Lãnh Tử Diễm thở gấp, tay gắt gao nắm chặt dra giường.

Thân thể treo lơ lửng, động tác lắc lư đình chỉ.

Hấn cắn mạnh môi dưới, hai mắt nhắm nghiền.

Hung khí cực đại lại đẩy mạnh vào trong một chút.

Đau... Đau đến mức hấn muốn ngất xỉu.

"Đừng... Đừng tiến vào nữa... Thật rất đau."

Nếu là Lăng Diệp, lần đầu tiên nghe Lãnh thiếu gia xin tha, tính dục có lớn đến đâu đi nữa cũng phải gạt qua một bên.

Nhưng, đang thao hấn chính là Dã Kê.

Từ viện nghiên cứu trốn tới, còn bất động thanh sắc đợi lâu như vậy, là thú nhân vừa mới thú hóa, năng lực khống chế của Dã Kê đã tính là hạng nhất, chỉ cần nó nguyện ý, hoàn toàn có thể áp dụng phương thức tự tàn ức chế dục vọng như Lăng Diệp lúc trước.

Vấn đề là, nó phải nguyện ý.

Khó khăn lắm mới trở nên cường đại, khó khăn lắm mới có thể tùy tâm sở dục không kiêng nể gì trừng phạt nam nhân này, nó sao lại bỏ qua cơ hội này?

Dã Kê lớn lên ở Hắc Phố, mỗi ngày đều phải đối mặt với bạo lực, máu tanh, tình ái.

Y chiều theo tất cả những thứ này.

Ở hẻm nhỏ dơ bẩn, trong nháy mắt thấy Lãnh Từ Diễm, y bị hấn văng vàng hấp dẫn.

Lưng có một đạo đao thương hung tợn, nam nhân lại không thèm để ý, sống lưng thẳng tắp.

Bả vai rộng lớn, tấm lưng to lớn, đường nét đi đến chỗ eo bụng, hơi thu chặt, sau đó là mông rất vênh, hai chân thon dài hữu lực.

Y dùng ánh mắt, đem y phục hấn từng chút lột ra. Phảng phất như thấy được từng khối da thịt màu mật ong bên trong cùng cơ thịt tràn ngập sức mạnh. Săn chắc, tron dính, co dãn mười phần.

Mà mê người nhất.. vẫn là ánh mắt hấn.

Ngang bướng khó thuần, giống như ai cũng không để ở trong mắt.

Rất tốt, y sẽ dùng thân thể chinh phục hấn.

Mê luyến của Dã Kê đối với Lãnh Từ Diễm, hoàn toàn dựa trên tình dục, y ngoài mặt tùy tiện, kì thực là một người rất giỏi nhẫn nại cùng nguy trang. Xui xẻo sao bị mang về Lãnh gia, biết được thân thể mình, y lập tức lợi dụng ý đồ tính nhờ cậy mình của Lãnh Thừa Phong, đem Lãnh gia quây cho rối tinh rối mù, cò kè trả giá.

Lãnh Thừa Phong thái độ rất kiên quyết: muốn làm con ta, không có cửa đâu!

Không có cửa cũng phải tính đến Lãnh Từ Diễm, nòi nào úp vung này, Lãnh Từ Diễm dâm đảng đói khát, vừa vận y tính dục tràn đầy, kỹ thuật lại đỉnh cao tuyệt diệu, ngoại trừ y ra, ai có thể thỏa mãn nam nhân kia.

Y tính sai.

Núi cao còn có núi cao hơn, năng lực trêu hoa ghẹo nguyệt của nam nhân kia to lớn ngoài dự kiến.

Lăng Diệp, y đánh không thắng.

Quân Ngân, người ta là chủ một nhà, có quyền có thế, y lấy cái gì đi liều.

Thế là y nhẫn, rút cuộc nhẫn tới ngày thú hóa hôm nay.

Món ngon đến miệng, nhô ra, có thể sao?

--- ----- BỔ SUNG THÊM -----

88

Lần này Dã Kê thú hóa, Tướng quân cố ý không chuẩn bị thư thú cho y, rắp tâm muốn Lãnh Từ Diễm hầu hạ. Lãnh Từ Diễm dù sao cũng là văn bối, Tướng quân tội gì cùng hấn so đo. Lăng Diệp khẳng khái nói cái gì đời này không phải Lãnh Từ Diễm thì không được, Tướng quân chỉ tưởng con trai còn nhỏ vô tri.

Chuyện cười thôi, nghe một chút là được, tội gì quan tâm, lúc đó mới mặc kệ Lăng Diệp trong suốt sáu năm.

Lăng Diệp năm nay hai mươi tuổi, ở tiền tuyến lập không ít công trạng, tiền đồ rộng mở, lại nhao nhao đòi về. Tướng quân lập tức ý thức được vấn đề có chút nghiêm trọng. Thừa dịp Lãnh Từ Diễm bị nhốt vào cục cảnh sát, phạt cảnh cáo nho nhỏ. Nhi tử vô pháp vô thiên kia, không để ý đến tâm nguyện của phụ thân, cường chế mang người ra không nói, còn từ Trường quân đội chuyển đến Học viện Hoàng gia, học mấy thứ đồ bỏ chính trị kia.

Vương quốc Thần Vũ dùng võ vi tôn, ai nắm được quân quyền, người đó liền nắm giữ quốc gia này. Các đầu lĩnh mũi nhọn của quý tộc đều muốn chui vào quân đội. Lăng Diệp ngược lại, đường đường là Tướng quân công tử, vì theo đuổi nam nhân, tự hạ thấp thân phận.

Lăng Diệp có chấp ý với Lãnh Từ Diễm, lấy về nhà cũng không việc gì. Mấu chốt là, y muốn Lãnh Từ Diễm sinh hài tử. Trong tộc sớm đã quy định rõ ràng, gien tôn quý của Thiếu chủ cấm rơi ra ngoài, hưởng hờ còn dựa vào một nhân loại truyền xuống.

Tướng quân thế nào không bức?

"Tướng quân." Cửa bị gõ nhẹ mấy cái. "Thiếu gia muốn chạy trốn lần thứ mười hai, đã bị chúng ta bắt về."

Tướng quân diện vô biểu tình gật đầu. "Đẫn tới."

Chân thon dài một cước đá văng cửa ra, Lăng Diệp hai tay bị roi trâu trói ở phía sau, y phục rách mướp, dường như mới trải qua chiến đấu kịch liệt một trận. Y vẻ mặt băng lãnh, ánh mắt như đao, cười lạnh. "Phụ thân, ngài đây là giỡn trò gì?"

Tướng quân chậm chạp phun ra vòng khói thuốc, ánh mắt bắn về phía màn hình bên phải.

Đoạn này trong màn hình rất im lặng, Lăng Diệp nhất thời không chú ý.

Theo ánh mắt phụ thân vọng qua, tức khắc, toàn thân lạnh ngắt.

Camera xảo quyệt đem chỗ kết hợp rõ ràng chiếu ra.

Hậu huyết dâm loạn bị cự bổng khủng bố căng đến nứt mở, cự bổng còn lộ ở bên ngoài một mảng lớn, trên trụ thân tím đỏ phủ kín gai xù. Lăng Diệp hiểu rõ thứ này, đầu đâm vào phía trước là bộ phận "ôn hòa" nhất, gai xù dày đặc phía sau mới là kinh khủng, chúng nó sẽ bầu chặt tràng đao, đem tràng bích yếu ớt câu đến vỡ nát.

Thư thú lần đầu tiên hầu hạ ị đau đến gào khóc kêu la, huống chi là một nhân loại.

Lãnh Tử Diễm sẽ đau chết.

Lăng Diệp hít vào một hơi, xoay người liền đi.

"Cút ngay!"

Khí thế của y dừng mãnh, bốn người ở cửa vẫn cương ngạnh chắn lấy đường đi, ánh mắt nhìn Tướng quân, chờ Tướng quân chỉ thị.

"A!" Lăng Diệp lạnh lùng quay đầu lại. "Phụ thân, có chuyện gì rằng người không làm rõ ràng. Từ đầu tới cuối, đều là ta mặt dày quần hăn, hăn từ trước tới giờ chưa từng biểu thị bất cứ gì với ta."

"Ta biết."

Lăng Diệp đột nhiên căng đứt roi trâu trên tay, cũng không thèm để ý cổ tay máu tươi giàn giụa, nhặt roi lên, thô bạo đánh về phía Tướng quân, mắt trừng đến nứt rõ mạch máu. "Vậy mà người còn nhốt ta để Dã Kê đi làm nhục hăn!"

Roi trâu bị người bên cạnh Tướng quân bắt vào tay.

Tướng quân nhìn roi nửa ngày. "Tức thành như vậy, giống cái dạng gì?" Tướng quân dụi tắt thuốc lá trong gạt tàn, ngoài cười trong không cười nói. "Tốt xấu gì cũng là cho đệ đệ người. Về sau, người an tâm làm Thiếu chủ, Dã Kê nếu định ở cùng hăn, ta cũng không phản đối. Bất quá... Người đừng hòng lại có bất cứ quan hệ gì với hăn."

"Không được!"

Tướng quân chậm rãi nheo mắt. "Cái gì?"

"Ta nói không được!" Khóe miệng Lăng Diệp kéo một cái, đi đến trước mặt Tướng quân, tay chống trên mặt bàn, trên cao nhìn xuống, gần từng tiếng. "Phụ thân, hăn là của ta."

"Đồ vô liêm sỉ!" Tướng quân bỗng nhiên đứng lên, một cái tát quất vào mặt Lăng Diệp. "Hăn đã là thư thú của Dã Kê."

"Thì sao? Dù sao nam nhân đầu tiên của hăn đã không phải là ta, hùng thú thứ nhất không phải ta cũng không sao!" Lăng Diệp mặt mày lạnh lùng, không chút sợ hãi đối diện phụ thân. "Ta thích hăn, dù thân thể hăn bị một vạn người thượng qua, ta vẫn thích hăn!"

Tướng quân không giận lại cười. "Vậy ta liền đi tìm một vạn người tới thượng hăn."

"Phụ thân, người chớ quên, ở trong tộc, ta mới là Thiếu chủ! Không nên dùng phương thức này bức ta... Ta sợ ta làm ra chút chuyện gì đó. Để người hối hận đã sinh ra đứa con trai này."

Nói, y chậm rãi lui về phía sau, mấy quyền đánh bốn nam nhân lật cửa.

"Lăng Diệp, hôm nay nếu người ra khỏi cánh cửa này, cả đời cũng đừng nghĩ quay về Lăng gia ta."

Lăng Diệp thẳng vai. "Không thích."

Gạt tàn thô bạo đập xuống sàn nhà, trên trán Tướng quân gân xanh đập mạnh. "Nghịch tử, nghịch tử!"

Dù hô phong hoán vũ ở thế giới nhân loại, Lăng tướng quân lại không phải đương gia của Lăng gia.

Ca ca Lăng Thập, Lăng gia gia chủ kiêm tộc trưởng thủ tộc, mới thật sự là người nắm quyền. Lăng Diệp là Thiếu chủ Lăng Thập lựa chọn, trừ khi Lăng Thập mở miệng, không ai có tư cách xoá tên Lăng Diệp trong Lăng gia.

Lăng tướng quân chỉ có thể đuổi y khỏi Tướng quân phủ, lại không thể đuổi y khỏi Lăng gia.

Vì vậy, Lăng Diệp mới không sợ hãi như thế.

"Tướng quân... Chúng ta hiện tại?"

"Đến cũng muộn rồi." Tướng quân âm độc nhắc khéo miệng lên. "Từ nơi này đến trường học, bay xe cũng phải hai tiếng. Ta lại xem, thứ rách nát người khác hưởng dụng qua, nó có phải thật sự muốn nhặt lên không."

Người bên cạnh không dám hé răng, lau lau mồ hôi lạnh bị hai phụ tử dọa xuất ra, trong lòng thầm nghĩ: Xem thiếu gia như vậy, không chỉ là nhặt, sợ rằng còn phải lau sạch, hảo hảo đồ dành ấy chứ....?

Bạn đang đọc truyện *Ám Dạ Trảm Luân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 72

"A – ra ngoài, ra ngoài..."

Hôn mê một lát, Lãnh Từ Diễm yếu ớt mở mắt ra. Đồng tử đã thú màu đỏ tàn nhẫn độc ác, nó hoàn toàn không để ý hấn cầu xin, đem hấn lột sống ra như đóng cọc.

Thân thể đau đến tê liệt, lại từ trong tê liệt bừng tỉnh.

Tốc độ trừu sáp của Dã Kê rất chậm, gai xù trên côn thịt chậm chạp cào gãi trảng bích, trảng đạo vốn rách mướp bị cào đến huyết nhục tung toé, từng hột máu to nhỏ giọt từ chỗ kết hợp, dra giường màu trắng nhiễm đến đỏ chói.

Lãnh Từ Diễm cảm thấy trong thân thể mình chắc chắn có đao đang đâm chọc, nếu không sao lại đau như vậy?

Thần kinh kiên cường dẻo dai không cho phép hấn ngắt đi lần thứ hai, dưới đau đớn kịch liệt, chỉ có thể hô hấp từng ngụm nhỏ, rên rỉ nhọt nhạt, như son dương hấp hối.

Mình sao lại rơi xuống nông nỗi này?

Nếu Dã Kê an ủi hấn trước kia còn mang chút nhân tính, nó bây giờ tuyệt đối biến thành dã thú không hơn không kém.

Tư thế nằm thẳng đã rất thống khổ, nó còn đem hấn ôm đến, khóa ngồi trên chi sau nó.

Hậu đình nam tính vốn khô khốc căng chặt, giao hợp trên thực tế đặc biệt miễn cưỡng, huống chi là thể kỵ thừa, còn là một người một thú?

Nó kéo móng Lãnh Từ Diễm, nâng lên, lại chậm rãi đè xuống. Mỗi lần, Lãnh Từ Diễm đều như đi một vòng trên lưỡi dao, lúc đầu còn có thể dùng tất cả lời nói u ám đã biết ân cần thăm hỏi cả nhà tổ tông Dã Kê, về sau ngay cả khí lực mắng thăm ở trong lòng cũng không có. Chỉ có thể hạ mi mắt, da đầu run lên nhìn bản thân đem hung khí tím đỏ từng chút nuốt vào.

Làm hấn sợ hãi nhất, vẫn là sự lãnh tính của hắc báo.

Nó không giống đang trải qua một trận tính sự, lại như, diện vô biểu tình đang trừng phạt một người.

Cùng Dã Kê quen biết hai tháng, Lãnh Từ Diễm không dám nói mình hiểu rõ người này, ít ra... Dã Kê sẽ không đột ngột trở nên... Trở nên làm hấn sợ hãi.

Phụ thân lúc thật sự giận đến cực độ, cũng trầm lặng như thế, con người đen tính khiết, không chút gọn sóng nhìn chăm chăm về phía hấn. Đối mặt với phụ thân như vậy, Lãnh Từ Diễm ngao khí có lớn cỡ nào cũng phải dừng lại, cúi đầu nửa câu cũng không dám nói.

Hắc báo uy nghiêm lạnh lẽ, còn hơn cả phụ thân.

Là vì thú hóa?

Lãnh Từ Diễm mơ hồ nghĩ, Lăng Diệp sau khi thú hóa cho hắn một trận sứt đầu bể trán, hại hắn nằm ở bệnh viện tròn một tháng. Dã Kê này... Hậu sinh khả ỷ càng khả ỷ, không nói hai lời, trực tiếp thao bạo hắn ngay đây.

Hắn có đụng chạm tới bọn Lăng gia sao?

Trời đã hoàn toàn tối xuống.

Trăng rằm lạnh lùng treo ở trên trời, cực kỳ giống con ngươi băng lãnh của hắc báo.

‘Lap lap...’

Tiếng đánh thân thể nặng nề quanh quẩn trong căn phòng nhỏ hẹp, giường gỗ lung lay sắp đổ, phảng phất như một khắc nữa sẽ tan nát.

"Dã Kê.... Ân..." Lãnh Từ Diễm mở miệng, lập tức tràn ra rên rỉ, hắn cắn môi, tri hoãn giọng, mới đứt quãng, "Ngươi nói... Ta phải đem ngươi băm rồi uy chớ... Hay uy chớ.... Rồi băm?"

"Vấn đề này chúng ta không cần suy nghĩ rồi rắm..."

Cửa bỗng nhiên bị đẩy ra.

Lãnh Từ Diễm chậm rãi quay đầu qua.

Một khắc kia phảng phất như cực dài, lại phảng phất như cực ngắn.

Quầng sáng trong hành lang mờ nhạt chiếu lên thân người tới, y tóc tai hỗn độn, trên người cũng rách rưới tung toé, y chưa bao giờ giống như bây giờ, làm tâm Lãnh Từ Diễm nháy mắt run rẩy.

"Sao lại quên? Chỗ sẽ gãy xương..." Y đứng ở cửa, lộ ra một nụ cười tốt cùng phức tạp với hắn. "Xin lỗi... Ta đã tới muộn."

Thừa số trầm lặng trong không khí xáo động lên.

Hắc báo vốn ngồi trên giường bất chấp Lãnh Từ Diễm, từng chút đứng lên, trầm trầm kêu một tiếng, đồng tử đen nổi đỏ lạnh lùng bắn về phía Lăng Diệp.

Bạch quang hiện lên.

Ngân báo hình thể tương đương hắc báo xuất hiện từ hư không.

Thân hình thon dài, tứ chi mạnh mẽ, giữa trán có một đồ đằng cổ xưa, thoát nhìn thần bí mà cao quý.

[Buông hắn ra.]

Trong tai Lãnh Từ Diễm, câu này chỉ là một tiếng tru.

Trong tai hắc báo, câu thú ngữ này suýt nữa phá vỡ màng tai nó.

Nó nóng nảy bất an nhảy lên, đem Lãnh Từ Diễm ấn trên giường, không chịu tỏ ra yếu kém, nhìn chòng chọc về phía Lăng Diệp. "[Cút!!]"

"Ngao ô..." Ngân báo vẫy vẫy đuôi, con ngươi màu bạc cũng dần thấm sắc huyết đỏ, thê lương, tàn nhẫn, cao cao tại thượng, không thể phản kháng. [Một lần cuối cùng, buông hắn ra, lập tức, lập tức!]

Đồ đằng giữa trán ngân báo càng xoay càng nhanh, càng lúc càng đỏ, phảng phất như đang bùng cháy.

Uy nghiêm tối cao khiến cho hắc báo suýt nữa quỵ xuống đất cầu tha, nhưng lực đạo nó ghim trên người Lãnh Từ Diễm không có chút thả lỏng, dýoì òuì thúc một cái thật mạnh về phía trước, nhiệt dịch nóng bỏng đột nhiên bắn vào trong cơ thể Lãnh Từ Diễm. Lãnh Từ Diễm rên một tiếng, khóe miệng tràn ra máu. Nhiệt độ cực nóng đáng sợ hòa tan nội bích, máu loãng cùng tinh dịch liên tục chảy ra từ chỗ giao hợp rách mướp, nhìn thấy ghê người.

Một cảnh này trong mắt ngân báo, còn khó chịu hơn giết chết y. Đau đến chảy máu, lại ngại Lãnh Từ Diễm đang ở trong tay đối phương, không dám lại dùng vũ lực kích thích. Mắt thấy hắc báo vặn bụng chán Lãnh Từ Diễm ra, còn muốn đến một lần nữa, ngân báo một vuốt bầu vào tay, đầu vuốt cào phá lòng bàn tay, y ban này chậm quá mức, từ tốn đến bên giường, trấn an sờ đầu hắc báo. [Đệ đệ... Ngươi đã bắn ở bên trong, có thể rời khỏi, ân?]

[Đệ đệ?] Hắc báo thì thảo hồi.

Ngân báo nói chậm [Ngươi là người của báo Lăng gia, trên đời này, đệ đệ duy nhất của ta...]

Lãnh Từ Diễm cho rằng khổ hình lại muốn bắt đầu, nắm chặt dra giyòng, tay cũng co rút. Ngân báo bắt động thanh sắc, nhẹ cầm lấy tay hắn, Lãnh Từ Diễm toàn thân run rẩy, cơ thịt trên lưng rõ ràng căng lên. Ngân báo thẳng thắn ngồi xỏm ở đầu giường, đem nửa người trên hắn ôm lấy, thờ dài. "Là ta..."

Câu này là tiếng người, Lãnh Từ Diễm rốt cuộc nghe hiểu, hắn nâng đồng tử lên, môi giật giật, cuối cùng cũng không nói gì. Trái lại, ngân báo đưa một cái chân qua, thanh âm rất nhẹ. "Cần ta liền không đau."

Đối với Lăng Diệp, Lãnh Từ Diễm chưa bao giờ biết hai chữ khách khí viết như thế nào, nhắm mắt lại dùng sức cắn xuống, hận không thể đem tất cả đau đớn của mình dòi qua.

"Ngao --" Hắc báo cảm thấy lãnh thổ mình bị xâm phạm. [Hắn là thú thú của ta.]

Ngân báo diện vô biểu tình mở miệng. [Người như vậy với hắn, hắn sẽ hận chết người.]

[Hận?]

Từ lúc bắt đầu triệt để xâm phạm nam nhân này, lý trí hắc báo liền biến thành tương hồ, nó cái gì cũng không thể nghĩ, chỉ biết thao lột thân thể dưới thân, làm hắn khóc, làm hắn xin tha. Đáng hận chính là, nam nhân tính tình tương đối cương nghị, nó cũng đã thao hắn đến tình trạng này, hắn lại âm thanh gì cũng không phát ra. Ngô... Còn đưa tới một con hùng tính.

Thư tính mở chân ra để hùng tính hưởng dụng không phải chuyện đương nhiên sao?

Tại sao hắn phải hận nó?

Chờ một chút...

Ca ca?

Hắc báo lắc đầu... Ca ca?

[Có phải rốt cuộc có chút thanh tỉnh?] Thú âm của ngân báo trầm thấp lại bằng lãnh. [Dã Kê... Mau lui ra ngoài, người tiếp tục ở bên trong, hắn sẽ rất đau.]

Đau?

Bộ dạng hắn đau đến gất gao nhăn mày, yếu ớt lại quật cường, hết sức gọi cảm, nó hảo muốn một ngụm đem hắn nuốt vào.

[Bên trong rất ấm, sát chặt, kẹp ta rất thoải mái.]

Nó không nỡ thôi lui.

Móng vuốt hắc báo bấu trên lông Lãnh Từ Diễm, đầu lưỡi đỏ tươi một đường liếm xuống dọc theo sống lưng.

Vai lưng, cổ, tóc...

Nếu không có hùng thú phát ra khí tức cường đại, tự xưng là ca ca nó ngồi xỏm bên cạnh như hồ rình mồi...

Ca ca?

Thật kỳ quái.

Nó sao lại nhớ, ca ca nó... Là nam nhân bị nó thao đến thể thảm này?

Đúng rồi, chính là nam nhân này.

Hắn đâm loạn sa đọa rồi lại cực kỳ cao ngạo...

Ngao....

Hắc báo dừng động tác hôn lại, cứng ngắc chuyển đầu qua, nhìn ngân báo.

[Người ban nãy nói hắn sẽ hận ta?]

Chân ngân báo bị cắn đến máu tươi giàn giụa, y lại như không biết đau, nâng đồng tử lên. [Nếu người không ra ngoài, hắn sẽ giết người.]

Hắc báo nhìn nhìn ngân báo, lại nhìn nhìn Lãnh Từ Diễm, ánh mắt mờ lung.

Lăng Diệp hận không thể lập tức xé nát con báo chết tiệt kia, lại biết không thể chọc giận đối phương ở thời khắc mấu chốt này, bất cần một cái, một

vuốt của nó có thể giết chết Lãnh Từ Diễm

Cố gắng hồi tưởng biểu hiện ôn nhu của phụ thân lúc mình thú hóa, ngân báo buộc bản thân thả nhẹ giọng điệu. [Đệ đệ... Ngươi bây giờ cảm thấy thế nào?]

[Ta không phải đệ đệ ngươi.] Hắc báo chỉ vào Lãnh Từ Diễm. [Ta là đệ đệ hắc.]

Lãnh Từ Diễm quay đầu lại, lạnh lùng cười, vừa mới hé môi, miệng lại bị ngân báo bưng kín.

[Cái này không quan trọng, quan trọng là ngươi bây giờ cảm thấy thế nào?]

Hắc báo hạ đầu xuống

Nửa ngày, chỉ nghe nó trầm trầm dùng tiếng người bắt đầu nói chuyện.

" Chuyện vừa rồi, ta đều nhớ."

" Ân." Tuy kinh ngạc vì Dã Kê thú hóa sơ bộ lại biết dùng thú thân nói tiếng người, trên mặt Lăng Diệp lại không chút biểu lộ, y tùy ý ngồi xõm, kì thực vận sức chờ phát động, chỉ còn chờ Dã Kê lui ra ngoài, lập tức cắn nó.

Dã Kê dùng thú thân chạm tới Lãnh Từ Diễm, theo quy củ trong tộc, Lãnh Từ Diễm liền thành thụ thú của nó.

Lăng Diệp tuyệt đối không thể chấp nhận!

Huống chi, dù không có quy định chó má kia, gia hỏa không biết tốt xấu này dám tổn thương Lãnh Từ Diễm đến như thế, Lăng Diệp cũng phải bắt Dã Kê trả giá đại giới!

" Trong đầu mơ hồ, đại ca lại ngon như thế... Ta nhất thời... Nhất thời không khống chế..."

" Ân?" Ngân báo đứng thẳng thân thể, đồng tử màu bạc từng chút nheo lại. "Dã Kê...?"

" Ai nha, cái này." Hắc báo gãi gãi đầu, nhếch môi cười nói. "Thú hóa này, thú hóa, tất cả mọi người đều hiểu."

" Hiểu cái gì?" Móng vuốt ngân báo đặt lên mép giường, hung hăng. "Dã Kê....!"

Lại gọi nó.

Câu trước chính là nghi ngờ, câu này lại hết sức chắc chắn.

" Ngươi đã... Tỉnh!"

Gần từng tiếng, thanh âm trầm thấp bao bọc khí tức hùng tính, đập vào mặt mà đến.

Hắc báo khò mặt, nó hình thể kia, làm ra động tác này, cực kỳ khôi hài. "Đại ca, trong thân thể ta kỳ thực có hai ta."

Lãnh Từ Diễm yếu ớt nói. "Không bằng ngươi nói con súc sinh cường bạo ta ban này không gọi là Dã Kê. Hoặc là, mọi thứ phát sinh ban nãy, chỉ là ta làm một giấc mộng. Bất quá..." Hắc chậm giọng, tiếp tục nói. "Ngươi như ta, có thù tất báo. Cho nên, ngươi cũng hiểu."

" Đại ca... Thật sự, ta không lừa ngươi." Hắc báo đáng thương nhìn ngân báo. "Lăng Diệp, ngươi thú hóa lúc ấy, không phải như vậy sao? Trong thân thể có dục vọng, liều mạng muốn chạy ra, lúc ban đầu ta còn có thể khống chế, đến sau, hoàn toàn không kiểm được."

" Ta lúc thú hóa, dục vọng không thể yếu hơn ngươi, nhưng ta không chạm vào hắc."

" Cái gì? Ngươi chạm vào ai?"

Lãnh Từ Diễm hừ một tiếng. "Ra... Ra ngoài."

Dã Kê cúi đầu nhìn chỗ giao hợp, mồ hôi lạnh tức khắc xông ra. "Đại ca, ta sai rồi."

Ngân báo gầm lên giận dữ.

Dã Kê rống lên mấy tiếng nho nhỏ theo, lấy cái này biểu hiện bản thân tuy lỡ làm sai việc, nhưng tôn nghiêm hùng tính không chấp nhận bị giảm lên.

Ngân báo cũng không quản nhiều như vậy, đồng tử màu bạc như kim loại, lãnh tính đến gần như lãnh khốc. "Cút ra ngoài!"

Cự bỗng hắc báo vẫn chưa mềm đi, rút ra, lại là một phen khổ hình. Lãnh Từ Diễm cắn chặt móng vuốt ngân báo, nhắm mắt cố nén.

"Đại ca, về sau ta cho ngươi cắn, ngươi muốn cắn thế nào thì cắn thế đó."

Ngân báo nhìn nó, giống như nhìn một xác chết. "E rằng... Người không có về sau."

Bạn đang đọc truyện *Ám Dạ Trầm Luân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 73

Đối với tình cảm huynh đệ ruột dành cho Lăng Diệp, tâm tình Dã Kê tới bây giờ vẫn phức tạp.

Một mặt, dù sao cũng là quan hệ huyết thống, lẻ loi phiêu bạt nhiều năm như vậy, đột ngột có một huynh trưởng, sao lại mất hứng?

Một mặt khác, Dã Kê lại nơi nơi chôn chôn muốn so sánh với đối phương.

Kết quả so sánh là mình không thắng được.

Dã Kê không phải một kẻ dễ dàng nhận thua, không thắng được liền mai phục, ngoài mặt hòa thuận vui vẻ, sau lưng âm thầm tiếm thủ. Lần trước Lăng Diệp thiếu tiền mình phải mất mặt chạy đi làm công, Dã Kê đắc ý mấy ngày, thường hay lấy việc này châm chọc thần kinh mất cảm của Lăng Diệp.

Ngoại trừ những thứ đó, hề vừa thấy Lãnh Từ Diễm không cho Lăng Diệp tươi mặt nổi, lập tức bỏ đá xuống giếng. Lãnh Từ Diễm tính tình không coi là hào, đối xử với người lạ quán hẩn xấu xa ác liệt. Nhưng Dã Kê không phải người lạ, y là "đệ đệ" ngoài mặt của Lãnh Từ Diễm, "người vô tư hiền lành" cam tâm tình nguyện bị Lãnh gia lợi dụng. Lãnh Từ Diễm tuy lập trường vẫn kiên định, nhưng cũng không làm loạn cùng Dã Kê nữa, lại khoan nhượng Dã Kê ngồi bên cạnh mình, luôn luôn chọc cười nhốn nháo.

Bất quá... Việc hôm nay...

Không thể nghi ngờ, nam nhân kiêu ngạo đến chết này sẽ hận chết Dã Kê.

Ba một tiếng, hung khí kinh khủng rút cuộc hoàn toàn thoát khỏi tròng đạo. Huyết khẩu không thể khép lại, run rẩy mở ra, chất lỏng đỏ trắng đan xen dính quanh ướt bên trên, rất giống bị mấy người cường bạo qua, thoát nhìn vô cùng thê thảm.

Hắc báo từ từ nhảy xuống đất, lui mạnh mấy bước, làm ra tư thế phòng vệ.

"Ngao -"

Quả nhiên - ngân báo từng bước tới gần.

Hình thể tuần mỹ vẽ ra đường cong ưu mỹ trên không trung, rơi xuống đất, một ngum găm lấy nó.

Hắc báo thê lương kêu to, mùi máu tanh lại tràn ngập cả phòng.

Một phút đồng hồ sau.

Bốn nam nhân hắc y từ cửa sổ nhảy xuống, bên trong căn phòng chật hẹp giống như có cuồng phong mới vừa đổ bộ qua, ngoại trừ giường gỗ, chỗ có thể đánh toàn bộ bị hai con báo lăn lộn khắp nơi.

Ánh mắt người cầm đầu cùng Lãnh Từ Diễm chạm nhau ở không trung một cái, dờn mắt, chuyển về phía hai con báo đang cắn xé nhau, cung kính nói. "Thiếu gia, Tướng quân bảo chúng ta mang nhị thiếu gia trở về."

Lưng ngân báo bị xé ra ba vết rách to, máu chảy đầm đìa, da thịt cũng lộ ra. Nhưng điểm thương ấy so với hắc báo, thật sự không đáng nhắc tới. Hắc báo một thân da lông vốn phiêu lượng đen bóng hiện giờ không một chỗ nguyên vẹn, móng vuốt nó cùng móng vuốt ngân báo gắt gao bầu vào nhau, hai mắt sung huyết, không chút sợ hãi hướng ngân báo điên cuồng găm rú.

Hai con báo hình thể tương đương cùng cỡ.

Ngân báo có thể thắng, đều là dựa vào chiến thuật dùng mãnh cùng hàm răng sắc nhọn.

Mắt thấy hai người không có chút ý tất lửa, người cầm đầu không thể không nói. "Thiếu gia, nếu ngài không dừng tay, ta liền phân phó thú nhân Ợi ở bên ngoài tiến vào, Lãnh thiếu gia xích thân lửa thể, một thân dấu vết tình dục, nếu bị người ngoài thấy..."

"Ngao -" Gã còn chưa dứt lời, ngân báo lại giận dữ, găm lưng hắc báo thô bạo quăng mấy vòng, trực tiếp ném ra cửa sổ.

Ngoại trừ tiếng cửa sổ vỡ, không nghe thấy âm thanh vật nặng rơi xuống đất, đương nhiên bên ngoài có người tiếp được.

"Nói với phụ thân, giáo dục nó hảo chút, đừng mất thể diện ở trước mặt ta." Đồng tử màu bạc hơi cúi lên. "Các người, trong mười giây, rút khỏi địa bàn của ta!"

Đồng tử bạc vốn lạnh lẽo hiện lên chút tia sáng, tựa sao băng quét qua bóng đêm đen như mực.

Khí tức lạnh lùng biến mất như thủy triều, y thở dài, chậm chạp bước thong thả đến bên giường, cẩn thận dò xét hậu đình đầy kín thương tích của Lãnh Từ Diễm.

"Người làm gì?" Lãnh Từ Diễm yếu ớt nằm đó bỗng nhiên lạnh như băng.

Y tận lực thả nhẹ âm thanh. "Nước bọt của ta có hiệu dụng điều trị, ít ra... Trước giúp người cầm máu."

Thân thể căng thẳng chậm rãi thả lỏng, Lãnh Từ Diễm một lần nữa nằm xuống, nhắm mắt lại, mặc ngân bảo liếm phía dưới hân sạch sẽ.

Động tác ngân bảo vừa chậm vừa mềm, thật sự không hợp với thân hình tràn ngập uy nghiêm của y, chỗ bị liếm qua, đau đớn như hỏa thiêu quả nhiên giảm bớt không ít, bất quá, cũng chỉ là giảm bớt thôi, không có nghĩa là không đau.

Hai tay vẫn theo quán tính nắm thành quyền, Lãnh Từ Diễm cảm thấy việc mình bị thủ cường bạo rất không chân thật.

Hắn phải nổi giận, phải oán hận, phải cầm hỏa tiễn làm toàn bộ họ Lăng nỗ lực xác.

Lỡ như Quân Ngân biết rồi thì sao?

Đối với tính phóng đảng không chịu nổi của mình, Quân Ngân vốn phê bình kín đáo, cái này, trực tiếp làm cùng dã thú, Quân Ngân sẽ nghĩ thế nào? Y liệu có thể cho rằng hắn là muốn tìm kích thích, mới đi kiếm một con báo đến chơi không, y liệu có thể tin, dưới thân cái loại quái vật không lồ kia, hắn quả thật không chút sức phản kháng?

Tình cảm vốn đại khủng hoảng của họ làm thế nào hợp lại...

Họ Lăng đích thực đáng chết.

Nhưng hắn lại vừa mắng họ Lăng đáng chết, vừa cho phép con ngân bảo họ Lăng kia giúp hắn liếm thương khẩu.

Một thân vết tích tình dục giao hợp cùng dã thú... Mất mặt đến mức hắn hận không thể tìm một gian phòng giấu mình cho hảo, ai cũng không cho biết.

Tại sao hắn muốn đem thương khẩu dơ bẩn lại yếu ớt, khủng khiếp đến mức bản thân cũng không dám nhìn vô tư bày ra trước mặt Lăng Diệp?

Dù họ từng vô số lần trần trụi nhìn nhau, hắn cũng không cần phải không biết nhục nhã như thế.

Lãnh Từ Diễm hỗn loạn.

Đầu óc hỗn loạn đột nhiên thanh tỉnh.

Đầu lưỡi cực đại bất cần đụng phải nam căn phía trước hắn, Lãnh Từ Diễm lạnh lùng nghĩ, nếu y dám khiêu khích cái thứ kia của hắn, hắn chắc chắn đâm mù mắt báo của y, rồi...

Rất tốt, y rất ngoan ngoãn lui trở về, quả nhiên bất đồng với đệ đệ mặt người dạ thú của y. Lãnh Từ Diễm lại thả lỏng thân thể, hưởng thụ ngân bảo phục vụ.

Hắn thật sự quá mệt quá đau, mắt cũng không muốn mở.

Y ở đây, hắn rất an tâm.

Không có ai dám đến chạm vào hắn, dù hắn xích thân lửa thể, dù hắn vừa mới bị dã thú thao qua, y cũng sẽ không cời hắn.

Liếm sạch, y tới gần, cọ bả vai hắn. "Chúng ta coi như bị chó cắn, àn?"

"Bị cắn chính là ta."

Y ngẩng mạnh đầu, trong tầm mắt là cái gáy im lặng của hắn, trầm lặng.... Như một pho tượng điêu khắc đã từng rất nhiều năm. Có lẽ y tồn tại, chỉ là vì ở một đêm như vậy chạy tới nói với hắn. 'Hắc, không sao, người còn có ta. Vô luận phát sinh chuyện gì, ta đều ở cùng người, vĩnh viễn mãi mãi, không rời khỏi.'

Lăng Diệp không biết sao mình lại đột ngột trở nên nhu tình như thế.

Trong lồng ngực sâu muộn, vừa chua vừa chát, đau lòng mằn mặn lạnh lẽo bốc lên, trôi trong không khí, dập dờn bập bềnh, trái tim cứng rắn mềm như bọt biển.

Dùng sức bóp một cái, đầu ngón tay đều là nước.

Tâm tình này hình như không thích hợp với hình báo ụy mãnh của mình, ngay sau đó, Lăng Diệp biến lại hình người, sờ nhẹ lên tóc sau gáy Lãnh Từ Diễm. "Vây... Chúng ta làm sao đây?"

Lãnh Từ Diễm lại nhắc lại. "Là ta, không phải ngươi."

Hắn đã chuẩn bị cười lạnh, nếu hắn cười lạnh, hắn sẽ lập tức không chút kém cỏi; Người thứ hai đường, Lăng thiếu gia, ngươi đi con đường dương quang của ngươi, ta qua cầu độc mộc của ta, chúng ta không mấy liên quan, ngươi đừng luôn mồm nói chúng ta như là một thể. Chuyện phải phiền não phải thống khổ này, đều là chuyện của một mình ta.

Lãnh Từ Diễm nghĩ sẵn trong đầu, không ngờ, người sau lưng nhẹ ôm lấy hắn.

" Xin lỗi, đều là ta không tốt..."

Bạn đang đọc truyện *Ám Dạ Trầm Luân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 74

Lãnh Từ Diễm mở đôi mắt mỗi một.

Hôm nay là lần thứ hai Lăng Diệp nói xin lỗi.

Lăng Diệp không nói nữa, Lãnh Từ Diễm lại cảm thấy, mình giống như có thể chạm đến bi thương của y.

Bất đồng cùng sắc nhọn cấu xé da thịt, loại đau đớn vô lực đến gần như mềm nhũn.

Hắn bỗng nhiên hơi hiểu ra, tại sao Lăng Diệp vẫn xin lỗi, vẫn dùng từ "chúng ta" này.

Vì y thật sự... Còn khó chịu hơn hắn.

" Ân, chúng ta coi như bị chó cắn." Lãnh Từ Diễm điềm nhiên nói. Hắn gian nan xoay người, đối phương rũ đầu, như một tiểu hài tử lỡ làm sai việc. Không biết sao, bộ dáng này mười phần khôi hài, tâm tình bị phần của Lãnh Từ Diễm nhạt đi không ít. Hắn đập một cái lên trán Lăng Diệp. "Không được nói cho người khác."

Lăng Diệp "A" một tiếng, thấy người trước mắt vẻ mặt hung ác, mặt lại tái nhợt đến thấu người, môi giật giật, đột nhiên vận cảm hắn lên, hôn thật sâu.

Người này luôn đánh hắn, đối với hắn lại thật sự tốt.

Những thứ đó Lãnh Từ Diễm từ trước tới giờ đều thấy rõ ràng, chỉ là, hắn quen chế giễu đối phương, quen nhìn bộ dạng y tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi, quen ném kiêu ngạo của y xuống đất thô bạo giẫm lên mấy cái, cho nên, đối với người này, hắn từ trước tới giờ đều làm ra bộ dạng khinh thường không đổi.

Đây là lần đầu tiên... Hắn không biết có thể là lần duy nhất hay không... Hắn tuyệt đối không muốn đẩy người áp trên thân mình ra.

Lăng Diệp muốn hôn hắn, hắn để y hôn đủ.

Người này có thể nổi giận đánh hắn, có thể uy phong lẫm lẫm khinh thường hắn, đơn độc không phải thương tâm... Giống như toàn bộ ánh sáng của thế giới này đều tắt... Giống như y làm một chuyện hết sức sai lầm.

Người bị cưỡng bạo là hắn, người này mù quáng đến xem náo nhiệt cái gì?

Lãnh Từ Diễm ngẩng cổ, vươn tay đặt lên sau gáy Lăng Diệp, mở môi ra, đem đầu lưỡi thô bạo đâm vào trong miệng Lăng Diệp, khuấy trở một trận, tìm đầu lưỡi Lăng Diệp, lập tức cuốn lấy.

Lăng Diệp hoàn toàn mê muội.

Đôi mắt khép của Lãnh Từ Diễm khẽ nhếch một khe, thủy quang nhợt nhạt lưu chuyển trong đó, quẩn rũ mà cuồng thế.

Quang kia có lẽ chỉ là ảo giác, lại nháy mắt xoắn tâm Lăng Diệp.

Y đau lòng nghĩ, gia hỏa này nhất định là bị Dã Kê thao đến hồ đồ... Hắn cứ nhiên lại chủ động hôn y.

Y càng cẩn thận, mặc cho Lãnh Tử Diễm cắn quấy trong miệng mình, khẽ nghênh hợp, hôn đến kéo rất lâu.

Thóa dịch sáng bạc câu ở khóe môi, ái muội chảy xuống, bầu trời đêm như một bức màn cực đại, chiếu ra khuôn mặt tuấn mỹ sạch gọn linh hoạt của người trước mặt, sau đó vân vê khóe mày nhấn lại của Lăng Diệp.

"Đừng nói cho bất cứ ai, nhất là Quân Ngân."

Lăng Diệp cười khỏ. "Ta nói với người khác, không phải tự xát muối vào vết thương sao?"

Lãnh Tử Diễm hơi sùng sốt, không đáp lời.

Hắn trở Lăng Diệp qua, tám lưng trần trụi có ba vết rách lớn, Lăng Diệp đưa tay ra sau lưng, muốn sờ, Lãnh Tử Diễm lập tức đánh ra. "Sờ loạn cái gì?"

"Không quá đau."

"... .." Lãnh Tử Diễm mím chặt môi. "Ta không có hỏi ngươi đau không." Dừng một chút, hắn thấp giọng hỏi. "Lăng Diệp... Chúng ta đến bệnh viện?"

"Tạ thúc cùng tài xế nhà ngươi còn chờ bên dưới, ban nãy ta sợ nguy hiểm, không để cho bọn họ đi lên."

"Phụ thân ta...?"

"Dã Kê là từ viện nghiên cứu nhà ngươi chạy đến, Lãnh bá phụ... Ngươi không giấu được hắn."

Đang nói, dưới lầu truyền đến thanh âm Tạ quân gia. "Thiếu gia.... Thiếu gia..."

Cơ sở điều trị Lãnh gia không thua bất cứ bệnh viện nào, Lăng Diệp lấy ra hai kiện y phục, trước tự mặc rồi giúp Lãnh Tử Diễm mặc. Tạ quân gia chờ ở cửa thấy tình cảnh trong phòng, quay mặt đi, lén lau nước mắt chảy ra từ khóe mắt. "Lăng công tử, ngươi sao lại để thiếu gia chịu ủy khuất như vậy?"

Lăng Diệp dừng động tác lại.

Lãnh Tử Diễm hữu khí vô lực oán trách. "Tạ thúc."

"Xin lỗi, thiếu gia, ta đây là..." Tạ quân gia nức nở nói. "Thiếu gia, ta cứ nói một chút với tiên sinh, để hắn tìm người đổi nhà cho ngươi, căn phòng này, cũng quá nhỏ."

Phòng cải tạo từ phòng cất giữ, có thể lớn được bao nhiêu?

Giường nhỏ đặt đó, đã hết sức chật chội, thật sự không thể đặt tủ quần áo, Lãnh Tử Diễm liền đem y phục xếp hảo chồng trên bàn trà nhỏ.

Lăng Diệp cùng Dã Kê đại chiến một trận, bàn trà vỡ thành mẩu vụn, chung quanh phòng đều là máu tươi, Lăng Diệp kiểm nửa ngày, mới tìm ra hai kiện y phục sạch sẽ. Tạ quân gia nhìn, làm sao lòng không chua xót?

Thân phận thiếu gia, cứ nhiên ở chỗ này... Còn phải bị một con báo...

Tạ quân gia thu lại cảm xúc. "Thiếu gia, ngươi đừng để ý ta, ngươi mặc... Ngươi mặc..."

"Ta đi tìm bộ trưởng hậu cần, bảo hắn an bài phòng ốc cho chúng ta, ta và ngươi dọn ra ngoài?" Lăng Diệp nhìn Lãnh Tử Diễm hỏi.

Lãnh Tử Diễm còn chưa mở miệng, Tạ quân gia liền giành nói trước. "Như vậy cũng được, Dã Kê mất sói kia, không khéo ngày nào đó lại chạy tới tìm thiếu gia. Có Lăng công tử ở cùng, chúng ta cũng có thể an tâm một chút. Thiếu gia, tiên sinh sẽ không nói gì."

Phụ thân đáp ứng mới là lạ.

Còn nữa, hắn vẫn chưa nói muốn đáp ứng. Tạ thúc... Nói loạn cái gì.

Mấy trăm thước bên ngoài, một vòng người lớn, ở đường cánh gió ngóng vào bên trong.

Tiếng thú gầm kinh thiên động địa, thầy trò toàn trường đều nghe thấy, vô cùng lo lắng sốt ruột bất an bàn tán sao đạo này nhiều dã thú chạy vào trường học như vậy.

"Hình như là ở biệt thự bọn Lãnh thiếu gia."

"Hắn là không có việc gì chứ?"

"Khó nói lắm!" Có người meo máo. "Mấy ngày nay Lăng công tử đúng lúc không ở đó, không khéo..."

Gã không vạch trần, người xung quanh cũng hiểu được, không khéo là Tướng quân phủ muốn diệt trừ người thừa kế Lãnh gia.

Tin tức bại hạ trọng bệnh lan nhanh, trong lòng người Kinh đô hoảng sợ. Có bại hạ, các Đại gia tộc mới kéo dài hơi tàn mấy năm, nếu bại hạ bằng hà, không thể nghi ngờ, Tướng quân sẽ lập tức rút súng nhắm ngay mấy Đại gia tộc.

Những đại vật cổ xưa đó, vẫn là chương ngại vật trên con đường hướng tới quyền lực tối cao của Tướng quân, bị Tướng quân coi là cái đinh trong mắt cái gai trong thịt. Vì bảo vệ hòa bình ngoài mặt của bại hạ, Tướng quân ân nhân không phát, làm cũng không quá, chỉ thỉnh thoảng chèn chèn ép ép trên chính sự, thuận tiện phải mấy lâu la thực hiện hành vi ám sát không đến nơi đến chốn.

Bại hạ bệnh nặng, trương đương thôi lên kèn lệnh chiến đấu.

"Lãnh thiếu gia cùng Lăng công tử có vẻ rất hảo." Có người ái muội nói. "Ha ha, có lẽ Tướng quân nguyện ý nể mặt Lăng công tử luyến lại một Lãnh gia cũng không chừng."

"Ta thấy chưa hẳn." Nhóm người này cả ngày ngâm mình trong chính trị, khoái nhất bình luận thị phi. "Lăng công tử là con trai độc nhất, chơi chơi thì thôi, nếu thật sự là một lòng đổ vào Lãnh thiếu gia, lấy tính cách cương nghị của Tướng quân..."

"Ai, có người đi ra..."

Mọi người vờn dài cổ, người đi trước đi đến cực nhanh, ngực ôm một người, không kịp thấy rõ, liền lách vào trong xe, phía sau theo một nam nhân năm mươi mấy tuổi, có người tinh mắt nhận ra là quân gia Lãnh phủ.

Xe đen chậm rãi chạy khỏi khuôn viên trường.

Lăng Diệp cố ý để Lãnh Tử Diễm ngồi lệch trên người mình, mông lệch phía ngoài, như vậy sẽ không chạm tới chỗ thương, bả vai thì được Lăng Diệp ôm. Tuy tư thế này rất thoải mái, Lãnh Tử Diễm lại không thích, khó chịu động động. Lăng Diệp ôm chặt hẳn, lấy khăn giấy ra lau mồ hôi lạnh trên mặt hẳn. "Đừng động đấy, tức khắc sẽ đến."

Tạ thúc gọi điện thoại. "Tiên sinh, ta đã đón được thiếu gia."

"Phụ thân nói như thế nào?"

Tạ thúc đóng điện thoại, thấp giọng nói. "Thiếu gia, tiên sinh... Bảo người về nhà chính trước một chuyến."

"Tại sao?" Lăng Diệp giành hỏi trước.

"Thiếu gia, người biết Lục Thành không?"

"Lục Thành?" Lãnh Tử Diễm suy nghĩ. "Có chút quen thuộc."

"Tình nhân thứ tám của người." Thanh âm Lăng Diệp nghe không ra vui giận, nửa ngày bổ sung một câu. "Ta đều xếp số, không nhớ lắm."

Không biết sao, Lãnh Tử Diễm có chút chột dạ, hẳn cầm lấy khăn giấy trong tay Lăng Diệp, thô bạo lau trên trán một trận. "Tạ quân gia, sao lại nhắc đến người này?"

Tạ quân gia có chút chần chờ đem điện thoại đưa tới phía sau. "Tiên sinh vừa gửi đến, để thiếu gia xác nhận... Thật giả."

Lăng Diệp ba một tiếng đóng nắp di động lại.

"Đến Lãnh phủ."

"Đến nhà chính." Lãnh Tử Diễm chuyển mắt, không nhìn Lăng Diệp.

"Lăng công tử.... Cái này.... Thiếu gia....." Tài xế khó xử.

Khí thế quanh thân Lăng Diệp nháy mắt trở nên âm trầm. "Đến Lãnh phủ trước!"

"Không thể."

"Người..." Lăng Diệp bất đắc dĩ mím chặt môi, cắn gấu gao căng lên. "Đám xương già kia rõ ràng muốn người mất mặt. Người như vậy làm sao mà đến nhà chính?"

Lãnh Tử Diễm hừ một tiếng thật mạnh. "Không đến càng bị nói ba điều bảy chuyện."

Hắn lạnh mặt, mở di động ra một lần nữa.

Hình rất mơ hồ, bất quá không khó nhìn ra đây là tính sự sáng khoái đầm đìa.

Vai chính một bên là hấn, một bên là Lục Thành.

Nâng hình lên, Lãnh Từ Diễm rút cuộc nhớ ra Lục Thành là ai.

Phụ thân là trung tá, mẫu thân nhậm chức ở bệnh viện quân khu đệ nhất, có một đệ đệ, ở Trường quân đội học ba năm vẫn là năm thứ tư.

Một thân bối cảnh quân đội.

Là ai muốn chinh hấn, không cần nói cũng biết.

"Thiếu gia... Những bức ảnh đó?" Tạ quân gia cân nhắc dùng từ. "Ý của tiên sinh, để người trước tiên nhìn thật già, rồi bàn bạc kỹ hơn."

"Là thật." Lãnh Từ Diễm điện vô biểu tình. "Trước, hình từ camera chụp được, lại từ bên trong lấy ra. Nếu ta ngại biện hình là giả, lập tức sẽ có người đem video gửi tới."

Lãnh Từ Diễm bỗng nhiên chuyển hướng Lăng Diệp. "Phụ thân người thời điểm ấy liên hận ta như vậy?"

"Hấn thích nắm giữ mọi thứ trong tay." Lăng Diệp rũ mắt xuống. "Năng lực tổ chức tình báo của Tướng quân phủ vượt xa người tưởng tượng, thậm chí, Lãnh bá phụ cũng không nhất định sẽ biết. Mấy năm nay, những người đó góp nhặt một lượng lớn chứng cứ bất lợi cho mấy Đại gia tộc các người, muốn lật đổ các người, bất cứ lúc nào cũng đều có thể."

Lãnh Từ Diễm cười lạnh. "Chẳng hạn như?"

"Chẳng hạn như nghiên cứu thú nhân gia tộc người làm."

Tạ quân gia cười gượng. "Chuyện này tiên sinh cũng không nghĩ có thể giấu được Tướng quân."

"Lại chẳng hạn như Quân Ngân ở Hắc Phố chiêu binh mãi mã, chẳng hạn như Thừa tướng cùng Tướng quân địch quốc thư riêng qua lại, chẳng hạn như Đại hoàng tử lên ở quân đội nâng đỡ thế lực hoàng gia... Nhà các người, Quân gia, Thừa tướng, những bí mật đó nếu công khai đại chúng, không cần phụ thân làm cái gì, chỉ nước miếng quần chúng thôi cũng có thể dìm chết các người."

"Vậy tại sao Tướng quân án binh bất động?" Tạ quân gia hỏi.

"Vương hậu là cô ta, lúc ấy vì phụ thân mới gả cho bệ hạ. Dù sao cũng là em gái duy nhất, phụ thân ta có lòng dạ độc ác đến đâu đi nữa vẫn rất thương yêu cô. Bệ hạ bệnh tình nguy kịch, cùng cô của ta không khỏi liên can. Bất quá, cô từng yêu cầu phụ thân, trước khi bệ hạ băng hà, tuyệt đối không được nhiễu loạn quốc gia này, phụ thân đáp ứng."

"Sau khi bệ hạ băng hà?"

"Ta không biết." Lăng Diệp lắc đầu. "Ta thám thính được đều là bề mặt, phụ thân nói những thứ đó với ta rất ít."

Tạ quân gia kinh ngạc nói. "Tướng quân đề phòng Lăng công tử?"

"Còn chưa tới mức phòng, quan hệ cha con vẫn không tốt thế thôi." Nói, Lăng Diệp xoa xoa tóc Lãnh Từ Diễm. "Giống như tình trạng ở nhà người."

"Tiên sinh kỳ thực rất quan tâm đến thiếu gia, chỉ là thiếu gia hấn..."

"Hấn không cảm kích."

Lãnh Từ Diễm liếc ngang, Lăng Diệp cười nhẹ, dần dần, nụ cười lại trở nên phức tạp. "Quay về Lãnh phủ để bác sĩ điều trị đơn giản chút trước, cũng không mất bao nhiêu thời gian."

"Đã kéo dài lâu nhý vậy, nếu không đi, thứ nhất, gia gia cùng mấy đường thúc sẽ nói ta không tôn kính họ, thứ hai, họ sẽ cho rằng ta sợ." Nói xong câu dài này, trên trán Lãnh Từ Diễm lại toát ra mồ hôi, hấn đã có triệu chứng phát sốt, gương mặt tái nhợt hơi đỏ lên, môi lại vừa khô vừa nhám.

Lăng Diệp thở dài, y đã không nhớ mình hôm nay thở dài bao nhiêu lần. "Lỡ người ngất xỉu thì làm sao?"

"Không thể." Lãnh Từ Diễm coi như có niềm tin ở bản thân, tuy toàn thân đều đau, nhưng với năng lực của hấn, kiên trì thêm mấy tiếng, không phải việc khó.

Bạn đang đọc truyện *Ám Dạ Trảm Luân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 75

Hoàng Ảnh thấy Tướng quân từ cầu thang xoắn ốc đi xuống, lập tức đứng lên. "Lăng bá phụ."

Hạ nhân nói Lăng Diệp sớm đã không ở nhà, hắn vừa nghe, vốn định quay trở lại, người chuyển lời lại nói. "Hoàng công tử, Tướng quân bảo người ở phòng khách chờ hắn."

Chờ lần này, chính là một tiếng.

Thế lực Hoàng gia ở trong thú tộc là khổng lồ, Hoàng Ảnh lại là người Lăng tướng quân nhìn từ nhỏ đến lớn, Lăng tướng quân cực kỳ yêu thích hắn, nếu hắn có thể trở thành đệ nhất phu nhân của Lăng Diệp, có thể nói là một công êm chuyện, nhưng nhi tử nhà mình lại cứ không nên thân...

"Hôm nay không có lớp?"

"Không phải." Hoàng Ảnh chà xát lòng bàn tay. "Bá phụ, Lăng Diệp ca ca đâu?"

"Đi ra ngoài, tìm hắn có chuyện?"

"Đã Kẹ kia... Ai." Hoàng Ảnh vỗ đầu, cắn răng nói. "Bây giờ đến cũng đã muộn."

Tướng quân biến sắc, lập tức hiểu ra ý hắn, trầm tiếng nói. "Hoàng Ảnh, như vậy cũng tốt."

"Tốt chỗ nào? Lăng Diệp ca ca không phải đau lòng đến chết sao?"

"Thật là ngốc.... Dù là thư tính, tốt xấu gì cũng sinh ra trong đại hùng Hoàng gia, chẳng lẽ cái người từ nhỏ được dạy chính là tất cả lấy ý chỉ hùng tính vì tôn, mọi thứ vì hùng tính suy nghĩ?"

Hoàng Ảnh ngẩng đầu. "Chẳng lẽ không nên như vậy?"

"Không phải không nên, mà là không thể như người." Tướng quân lắc đầu. "Hoàng Ảnh, người cảm thấy Lăng Diệp đối với Lãnh Từ Diễm thế nào?"

Hoàng Ảnh ngập ngừng nửa ngày, chăm chăm nhìn mũi chân, thấp giọng nói. "Mặc dù có chút khó tin, nhưng hình như... Lăng Diệp ca ca chỉ muốn Lãnh Từ Diễm, hắn không thể nào phản ứng với ta."

"Cái này đúng rồi." Tướng quân ngồi trên sô pha, chậm chạp nhấc chân lên. "Người là đệ nhất phu nhân của Lăng Diệp, thư tính duy nhất có thể ngang vai với hắn, người còn mặc Lăng Diệp muốn làm gì thì làm như vậy, không tăng quản thúc, không tạo uy tín bản thân trong nhà, một ngày nào đó, Lãnh Từ Diễm số một, Lãnh Từ Diễm số hai, Lãnh Từ Diễm số ba, toàn bộ sẽ cười trên đầu người, làm mưa làm gió, đến lúc đó, danh hiệu đệ nhất phu nhân của người liền trở thành trò cười."

Hoàng Ảnh trong đầu ong ong, có số một ịn chưa đủ, còn số hai số ba?

"Cho nên...." Biểu tình Tướng quân tao nhã mà âm độc. "Đối với số đầu tiên, nhất định không thể nhân nhượng."

"Hiện tại không phải vấn đề này." Hoàng Ảnh đau đầu nói. "Đã Kẹ thú hóa, nếu lấy thú thân xâm phạm Lãnh Từ Diễm, Lãnh Từ Diễm liền trở thành thú chủ của hắn, đến lúc đó, Lăng Diệp ca ca phải làm sao đây?"

Tướng quân nghiêng mắt lên. "Như vậy... Số một không phải được giải quyết sao?"

"Hả...?"

"Chờ đã Kẹ cùng Lãnh Từ Diễm ổn định, ta liền liên hệ người trong tộc lo chuyện của người cùng Lăng Diệp." Ngón tay gõ nhẹ trên đùi, Tướng quân chậm rãi nói. "Lăng Diệp hài tử này vừa tùy hứng vừa không hiểu chuyện, bất quá, với phẩm chất của nó, một khi cưới người, chắc chắn sẽ đối với người rất tốt."

"Nếu hắn nhất định không chịu?"

"Không chịu?" Tướng quân bỗng nhiên cười lạnh. "Vậy ta liền đem toàn bộ họ Lãnh đốt thành tro!" Thấy Hoàng Ảnh thần sắc kinh hãi, Tướng quân đứng dậy, sờ lên đầu hắn, lời nói chân thành. "Hoàng Ảnh, người phải nhớ kỹ, chúng ta tiến vào xã hội nhân loại, là vì dự trữ nuôi dưỡng thức ăn, tất cả nhân loại... Bất luận là Lãnh Từ Diễm hay những người khác người gặp gỡ... Cũng chỉ là đồ ăn... Mùi vị hảo, lấy đến hưởng dụng, mùi vị bất hảo, lại không nghe lời, vậy trực tiếp giết chết, hiểu chưa?"

Hoàng Ảnh muốn nói không hiểu, nhưng bị uy nghiêm Tướng quân bức bách, cuối cùng gật xuống.

Nhà chính Lãnh gia có mấy trăm năm lịch sử, nằm ở vùng ngoài hoàng cung, tu sửa khá nhiều, vẫn không thay đổi phong thái cổ kính vốn có, là một trong những công trình đại diện cho Kinh đô.

Lầu cao màu đỏ, ở trong bóng đêm, lóng lánh sáng bóng như máu chảy. Tầng đình lầu cao, là phòng nghị sự Lãnh gia, những sự kiện quan trọng mấy

trăm năm cùng một nhịp thở với Lãnh gia đều do mấy trưởng lão cùng gia chủ ở đây giải quyết.

Lãnh Tử Diễm sửa sửa cổ áo.

Trên đường đi, Lăng Diệp xuống mua bộ sơ mi trắng quần đen chính thức cho hần, thuận tiện dùng kem che vết cùng son bóng che lấp sắc mặt tái nhợt của hần. Hần đi tao nhã ung dung, thoát nhìn thân hình cao thẳng, khuôn mặt kiên nghị.

Không thể nào ngờ, hai chân hần run rẩy, kì thực ngay cả đứng cũng khó khăn.

"Tử Diễm thiếu gia tới." Người hầu nhẹ gõ cửa.

"Tiến vào."

Lãnh Tử Diễm nhận ra thanh âm này là Tam gia gia.

Một thế hệ già nhất của Lãnh gia, còn lại Tam lão gia cùng Ngũ lão gia, tuy rất ít lộ diện, nhưng vì vai vế, trong nhà quyền uy cực đủ.

Cửa mở ra, dây bàn gỗ lim của phòng nghị sự ngồi đầy người Lãnh gia. Tam gia gia, Ngũ gia gia, Nhị đường thúc, Tứ đường thúc, phụ thân, còn mấy đường huynh đệ. Lãnh Tử Diễm đi đến cách dây bàn một thước, dừng lại, hơi cúi đầu, chào hỏi mỗi người trong bàn một lần.

Yên lặng.

Tất cả ánh mắt chăm chú vào người hần.

Lãnh Thừa Phong đứng lên, ghé dài ma sát cùng mặt đất, phát ra thanh âm chói tai, tiếng nói y vừa lạnh vừa nghiêm "Ngẩng đầu lên!"

"Phụ thân..."

'Ba'

Cái tát này không chút lưu tình, tiếng vọng lòng vòng mấy vòng bên trong mới tiêu tán.

Lãnh Thừa Phong đập bay Lãnh Tử Diễm, thô bạo cho thêm mấy cước, ném hình vào mặt. "Tự xem!"

"Thừa Phong!" Ngũ lão gia mở miệng. "Sự tình còn chưa kết luận, đừng đánh hư hại tử."'

"Ta chính là đánh nhẹ, chơi cái gì tốt không chơi, lại đi chơi nam nhân."

Lãnh Tử Diễm nhặt hình lên, lông mày bất động thanh sắc rút xuống.

Tấm ảnh này cũng không kín đáo như tấm ban nãy, trực tiếp đem về dâm loạn phóng đảng của hần bày ra không chút khách khí, còn một tấm là đặc tả hạ thể... Mẹ nó... Dương cụ tím đỏ nam nhân đâm thẳng vào trong cơ thể hần... Hần trong hình hướng xuống vừa nhìn vừa xoa xoa tính khí mình... Rõ là...

Lãnh Tử Diễm cắn cắn môi. "Phụ thân, ta sai rồi."

"Những bức ảnh đó là thật? Chúng ta không xử oan người?"

"Không."

"Đồ vô liêm sỉ! Còn không quỳ xuống!"

Lãnh Thừa Phong nổi trận lôi đình, cầm lấy bình hoa chính giữa bàn, liền muốn ném qua, người hầu bên cạnh vội vàng nắm lấy tay y, kinh hồn bạt vía kêu la. "Gia chủ, gia chủ..."

"Lộn xộn, thành cái dạng gì nữa!" Gậy của Tam lão gia đập thật mạnh trên đất một cái. "Đề bình hoa xuống, muốn lấy mạng người sao?"

Lãnh Thừa Phong phun ra khẩu khí. "Tam thúc, nghịch tử này hần..."

"Tử Diễm." Tam lão gia biếng nhác nâng mắt. "Đây sao lại thế này?"

Bạn đang đọc truyện *Ám Dạ Trầm Luân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 76

Lãnh Tử Diễm quỳ đến quy củ, thấp giọng nói. "Ngày đó ta uống rượu."

"Biết ngay đường đệ sẽ nói như vậy." Lãnh Thiệu Mục cười khê lấy ra mấy tấm ảnh, bày ở trên bàn. "Tử Diễm đường đệ, những thứ đó.... Lại giải thích thế nào?"

Lãnh Thiệu Mục lớn hơn Lãnh Tử Diễm mấy tuổi, lại vì phụ thân chết sớm, vẫn không được coi trọng trong nhà.

Lãnh Thừa Phong thủ đoạn cương quyết, lúc nhĩ tử mình mười tuổi liền đem hấn đẩy lên vị trí người thừa kế. Lãnh Thiệu Mục không phục, nhưng không phục thì được cái gì? Lãnh Tử Diễm không chỉ là trực hệ, hơn nữa tự thân cũng hết sức ưu tú, ngoại trừ tính cách quá mức lạnh lùng, không có nửa điểm xoi mói bất bẽ. Mấy trường bối trong nhà đối với người thừa kế này chưa nói tới thích, nhận thức đồng cảm lúc nào cũng có. Dưới tình trạng này, Lãnh Thiệu Mục cùng mấy đường đệ muốn lôi Lãnh Tử Diễm xuống, có gan cũng không có sức.

Một phong thư nặc danh sáng nay, thay đổi tất cả những thứ này.

Làm với nam nhân, không phải thiếu gia quý tộc nào cũng nam nữ đều ăn?

Nhưng... Bị làm?

Đường đường là Lãnh gia trên vạn người, chẳng lẽ sau này phải nghe một thứ thích bị nam nhân sấp ra lệnh?

"Đại ca, có thể là có người muốn lợi dụng chúng ta không?" Lãnh Thiên Tự có chút lo lắng, y không tin Lãnh Thừa Phong cùng Lãnh Tử Diễm sẽ lộ ra nhược điểm này.

Sau khi phụ thân chết, Lãnh Thiệu Mục vẫn sống nhờ ở nhà nhị thúc, cùng con trai Lãnh Thiên Tự của nhị thúc quan hệ rất thân thiết, không có gì giấu nhau. Gã cong ngón tay búng tấm ảnh, cũng không e dè lời nói. "Dù có người muốn mượn đao giết người, ta cũng cam tâm tình nguyện làm thanh đao này."

"Lỡ như là Quân bộ?" Lãnh Thiên Tự vẫn không đồng ý. "Ngoại trừ Quân bộ, còn ai có động cơ cùng năng lực, có gan thần không biết quý không hay chụp được hình này. Nếu là âm mưu của Quân bộ, chúng ta làm theo ý nguyện đối phương, chẳng phải là tội nhân của Lãnh gia?"

Lãnh Thiệu Mục cười lạnh. "Là Quân bộ thì thế nào? Ngươi thật sự cho rằng, sau khi bị hạ bằng hà, tam thúc có thể ngăn cản Quân bộ? Với thế lực như mặt trời ban trưa của Quân bộ, vô luận muốn phá hủy Quân gia hay Lãnh gia, đều có thể nói là dễ như trở bàn tay, họ không nề hà vất vả gửi những bức ảnh đó cho chúng ta... Ý trong đó, ngươi lại không hiểu sao?"

"Đại ca, ngươi..."

"Cái họ cần không chỉ là đao..." Lãnh Thiệu Mục nheo mắt, chậm rãi nói. "Còn muốn đẩy chúng ta lên, mượn chúng ta... Nắm Lãnh gia trong tay..."

Hình mới thay đổi cảnh nền, vai chính lại không đổi.

Lãnh Tử Diễm nhìn Lãnh Thiệu Mục, đối phương cũng không có hảo ý nhìn lại hấn, ánh mắt nguy hiểm. "Tử Diễm đường đệ, ngươi mỗi ngày đều uống rượu? Mỗi lần uống rượu, đều bỏ lên người nam nhân?"

Lãnh Thiệu Mục dừng một chút, tiếp tục nói. "Trăm triệu lần không thể tưởng được, đường đệ ngoài mặt nghiêm trang, sau lưng... Lại là một người như thế...." Gã vỗ bàn, đột ngột đứng lên. "Lãnh Tử Diễm, ngươi còn cái gì mà nói nữa!"

Trong phòng lại là một trận yên tĩnh.

"Tử Diễm." Thanh âm Tam lão gia nghe không ra vui giận. "Người gọi là Lục Thành kia, ngươi thích hấn?"

Mí mắt Lãnh Tử Diễm nhấc lên. "Phải."

"Ngươi... Cam tâm tình nguyện... Để hấn?"

"Phải?"

"Hiện tại sao?"

Lãnh Tử Diễm cười gượng. "Sớm đã đường ai nấy đi, không còn qua lại."

Lãnh Thiệu Mục cùng Lãnh Thiên Tự liếc nhau, hai người ý thức được bất thường, Lãnh Thiệu Mục một lần nữa ngồi xuống, cung kính nói. "Tam gia gia, ta phái người hỏi Lục Thành, hấn nói... Là đường đệ... Có bệnh không thể chữa."

Lãnh Thừa Phong kéo kéo khóe miệng, lộ ra một nụ cười lạnh đến mức tận cùng, thanh âm chậm rãi, toàn bộ không nhiệt độ. "Lục Thành? Con nhà ai? Nói xấu người thừa kế Lãnh gia chúng ta như vậy, ần....?"

Lãnh Thiếu Mục cười. "Ta cũng nghĩ là nói xấu, bất quá những bức ảnh đó..."

"Tam thúc, công khai chuyện riêng tư của Từ Diễm, thật sự không phải điều chúng ta mong muốn." Lãnh Thiên Tự cân nhắc dùng từ. "Chỉ là... Nếu Từ Diễm thật sự không thể làm nữ nhân mang thai, vấn đề hương khói Lãnh gia chúng ta..."

Lãnh Thừa Phong chậm rãi nhặt hình trên bàn lên. Ba một tiếng đốt bật lửa. Ngọn lửa xông lên, chiếu đến gương mặt y âm tình bất định.

Hình chậm rãi bị đốt thành tro bụi, Lãnh Thừa Phong thổi tro trên tay xuống, ánh mắt lạnh lẽo bắn về phía Lãnh Thiếu Mục cùng Lãnh Thiên Tự. "Bắn tình tử vào trong cơ thể nữ nhân, chuyện đơn giản như vậy, nhi tử Lãnh Thừa Phong ta lại làm không được? Tức cười!"

Lãnh Thiên Tự giữ chặt Lãnh Thiếu Mục còn muốn mở miệng, lắc lắc đầu, bảo gã đừng hành động thiếu suy nghĩ nữa.

Trưởng lão Lãnh gia có ba người, Tam lão gia, Ngũ lão gia, còn vị Cô lão gia (con rể), ba người vẫn không phát biểu ý kiến, đương nhiên cũng không muốn đem sự tình nháo to.

Ở thời buổi rối loạn này mà đối người thừa kế, với Lãnh gia cũng không phải chuyện tốt.

"Thừa Phong... Ta nhớ người mười chín tuổi lấy Bạch Lâm, hai mươi tuổi thì có Từ Diễm?"

"Không sai!"

"Từ Diễm hai mươi tuổi rồi sao?"

"Ấn."

Tam lão gia gõ mạnh gậy xuống, tức giận nói. "Hai mươi tuổi vẫn còn càn quấy, quả thực vô lý!"

Lãnh Từ Diễm bỗng nhiên có dự cảm bất hảo.

"Con gái nhà Đoan Mộc mấy ngày trước vừa tròn mười tám, bộ dạng xinh đẹp duyên dáng, Từ Diễm..."

"Tam gia gia..." Lãnh Từ Diễm ngẩng đầu, vừa vận đối diện ánh mắt thoát nhìn bình lặng kì thực ẩn giấu sóng lớn, lời cự tuyệt thốt ra nghẹn trở về nửa đoạn. "Ta cùng Đoan Mộc tiểu thư đều vẫn còn đi học, e rằng..."

"Đính hôn trước, khi nào kết hôn đến lúc đó tính tiếp." Tam lão gia giải quyết dứt khoát. "Ta ngày mai liền đi tìm lão nhân nhà Đoan Mộc, nói về việc này..."

"Tam thúc." Lãnh Thừa Phong ngắt lời. "Việc này... Ta không tán thành."

"Ngà?" Tam lão gia mày nhíu lên. "Thừa Phong ngồi có đối tượng thích hợp hôn?"

"Đoan Mộc chỉ là một đại tập đoàn tài chính thôi." Lãnh Thừa Phong căng cằm. "Chỗ nào xứng với người thừa kế Lãnh gia?"

"Đáng tiếc, thế hệ này, nhà có con gái trong Đại gia tộc rất ít, thiên kim Thừa tướng đã lập gia đình... Bên trong Quân bộ..." Trầm tư một lát, Tam lão gia thấp giọng nói. "Sợ không có ai chịu làm thông gia với chúng ta."

"Cho nên ta mới không tán thành... Hiện giờ tình thế bất minh, mù quáng kết thông gia với chúng ta có hại vô lợi."

"Không kết thông gia liền để Từ Diễm ở bên ngoài lâu lỏng?"

"Lâu lỏng?" Lãnh Thừa Phong thái độ cương ngạnh. "Còn dám lâu lỏng ta cắt chân nó."

Lãnh Từ Diễm cúi đầu, âm thầm nhẹ nhàng thở ra.

Lãnh Thiếu Mục nhẹ giọng hỏi. "Tam gia gia, nếu... Từ Diễm thật sự không có cách nào khiến nữ tử mang thai..."

Ánh mắt mọi người, đồng thời nhìn đồng tro tàn trước mặt Lãnh Thừa Phong.

Người thừa kế không thể sinh?

Là một vấn đề lớn.

Trên cầu thang dần truyền đến tiếng bước chân, Lăng Diệp cùng Tạ quân gia lập tức đứng lên.

"Bác sĩ trong nhà đều chuẩn bị tốt, trở về lập tức có thể được chữa trị." Tạ quân gia vịn phần lo lắng lại mạnh mẽ tự trấn tĩnh. "Lăng công tử, người

đừng lo lắng, không có việc gì."

Thấy Lăng Diệp ở đại sảnh, một đám người đi xuống có kinh ngạc, có nghiêng ngẫm, có phức tạp, có diện vô biểu tình - chẳng hạn như Lãnh Thừa Phong.

"Lăng công tử nếu đã đến, sao không lên ngồi?"

Lăng Diệp hơi khom người, mỉm cười nói. "Ta theo Từ Diễm tới, hấn không cho ta đi lên."

"Hài tử kia thật thích càn quấy." Tam lão gia về mặt trách cứ.

Lăng Diệp nhìn xung quanh. "Từ Diễm đâu? Sao không thấy hấn?"

Tam lão gia giờ gây lên chỉ chỉ hướng trên. "Lỡ làm sai việc, quỳ gối."

Bạn đang đọc truyện *Ám Dạ Trầm Luân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 77

Nghe cửa vừa đóng không lâu lại mở ra lần nữa, Lãnh Từ Diễm thân thể vốn nửa khom lập tức đem thắt lưng căng đến thẳng tắp, bộ dạng khiêm tốn chịu phạt.

"Là ta." Lăng Diệp thấp giọng nói.

Chuyển đầu thấy chỉ có một mình Lăng Diệp, lưng Lãnh Từ Diễm vừa thẳng lại mềm xuống. "Người khác thì sao?"

"Ta nói với Tam lão gia người phát sốt, hấn bảo ta mang người về nhà."

Con trai Tướng quân mở miệng đòi người, sao lại không cho?

Lãnh Từ Diễm buồn bực nghĩ, nếu mấy gia gia bá bá kia biết hấn cùng Lăng Diệp có một chân, có thể không thêm để ý tới ý nguyện hấn, ép buộc đóng gói hấn đưa đến Lăng phủ hay không.

"Nghĩ gì thế? Mày vận vẹo như vậy." Lăng Diệp đưa lưng về phía Lãnh Từ Diễm ngồi xổm xuống. "Lên!"

"Ta tự đi!"

"Vậy muốn ta bế?" Lăng Diệp hỏi lạnh như băng.

Tiếng nói y vốn mang cảm xúc như kim loại, nói chuyện không chút tình cảm như vậy rõ ràng là biểu hiện tức giận.

Lãnh Từ Diễm không hiểu y vừa rồi ở trên xe cẩu kính cái gì, nếu là vì mấy tấm ảnh kia, phản ứng của y có thể quá dài hay không.

Nếu thật sự vì xem mấy tấm ảnh "sexy" liền tức thành như vậy, Lăng Diệp mấy năm trước sớm đã bị Lãnh Từ Diễm làm tức chết rồi. Y không phải đang giận Lãnh Từ Diễm, là bản thân y đang tự áy náy.

Chuyện Dã Kê cường bạo Lãnh Từ Diễm cũng đã đủ làm y ói ra máu, kết quả, gia hòa này còn bị một bọn lão nhân ức hiếp, ức hiếp thì thôi đi, còn phạt quỳ, khuôn mặt kia sao lại thế này, còn bị tát tay?

Y không ở đây, đám người kia có phải định để hấn một mình quỳ suốt đêm trên đất?

Lỗi Lãnh Từ Diễm phạm nhục nhả là nhục nhả, cũng không phải không thể tha thứ, Lăng Diệp sớm biết Lãnh gia không đến mức ở giờ phút quan trọng này mạo hiểm thay đổi người thừa kế. Lãnh Từ Diễm chịu đựng đau đớn một thân tới đây, cũng là nguyên nhân này. Để mấy người có địa vị kia trút giận, thuận tiện nhục mạ hấn một phen, việc này cũng liền xong.

Nhưng Lăng Diệp chính là không chịu nổi chuyện phải để Lãnh Từ Diễm chịu ủy khuất.

Chuyện hấn lạm giao, y nhìn ba năm, ngoại trừ lần đầu tiên tức giận đến nổi trận lôi đình miệng không ngăn được, từ trước tới giờ cũng không nỡ nói nặng làm hấn khó chịu. Mấy kẻ kia khác, ngay cả "hình tình ái" cũng bị quăng lên mặt bàn, trong lòng người thấy sẽ nghĩ như thế nào, sợ là từ ngữ xấu xa gì cũng dùng ra được.

"Này!" Lăng Diệp vẫn đề nén, xuống đến lầu ba, Lãnh Từ Diễm rút cuộc nhìn không đỡ. "Ngươi tại sao không nói lời nào?"

" Ần."

" Ngươi tính công ta như vậy, để một đám người trong đại sảnh nhìn thấy."

" Ần."

Lãnh Từ Diễm thô bạo cắn môi dưới. "Sau đó không cần quá lâu, người lớn của Lãnh gia sẽ bàn tán tới tập - thiếu gia nhà chúng ta chẳng những thích bị nam nhân làm, còn không biết liêm sỉ, quyền rũ Tướng quân công tử?"

" A....?"

" Ta thế nào, liên quan cái rắm gì tới ngươi." Lãnh Từ Diễm giãn mày, lại nhấn lại. "Người như ta, bần lầy không leo nổi lên tường, ngươi vẫn bớt gần đi cho tốt."

Thanh âm Lăng Diệp lại lạnh mấy độ. "Ai nói như vậy?"

" Cần ngươi nói sao?"

Ngay cả Quân Ngân cũng cho là như vậy, chẳng lẽ không đúng sự thật? Lãnh Từ Diễm bỗng nhiên cảm thấy rất mệt, hấn vùi đầu trên lưng Lăng Diệp, thấp giọng nói. "Ta nói sự thật, lần này không nói giỡn với ngươi, ngươi cách ta xa một chút, càng xa càng tốt."

Lăng Diệp cười lạnh. "Đầu óc ngươi bị quỷ tới hồ đồ sao, vậy Quân Ngân sao, cũng cách xa một chút?"

" Quân Ngân?" Lãnh Từ Diễm vén khoe miệng. "Hắn còn đáp lại nữa không ta cũng không chắc chắn, ta có tư cách gì kêu hắn cách ta xa một chút?"

Lăng Diệp gật gật đầu. "Uh, không có ai quản ngươi, sau đó ngươi lại có thể khôi phục cuộc sống vô tâm vô phế trước kia."

" Ta đáp ứng họ trong ba năm sẽ kết hôn sinh con..."

" Ngươi có thể làm bụng nữ nhân to ra?"

Nếu có dù chỉ một tí khí lực, Lãnh Từ Diễm chắc chắn cũng sẽ một quyền đánh lên người y. "Làm không to được cũng phải làm!"

" Trước không nói vấn đề này, sự thật không thể." Cái tay ôm chân Lãnh Từ Diễm lúng túng bắt bắt, Lăng Diệp cúi đầu. "Ta... Ta đến làm ngươi sinh."

Người sau lưng không trả lời, Lăng Diệp quay đầu, phát hiện đối phương đã ngất xỉu.

Mặc dù mắt đi tri giác, trên mặt vẫn không thể giãn ra, mặt mày ửng đỏ, người thấy đau lòng.

Đừng lo.... Lăng Diệp nghĩ... Ta thật sự có thể làm ngươi mang thai...

Hơn nữa ta sẽ không để ngươi tự ti vì thân thể mình, lại càng không.... Xem thường ngươi như bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *Ám Dạ Trảm Luân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 78

Trên đường quay về Lãnh phủ, Lãnh Từ Diễm tỉnh lại một lát, ngược mắt nhìn Lăng Diệp ôm hắn, lại ngó phụ thân ngồi bên cạnh, thật sự không dám hé răng. Lăng Diệp đem đầu hắn tựa trên vai mình. "Còn nửa giờ nữa mới đến, ngươi ngủ tiếp chút đi."

Lãnh Thừa Phong lạnh lùng hừ một tiếng, đầu chuyển hướng ngoài cửa sổ, dường như cũng không muốn nhìn hai người.

Quan sát thương khẩu một phen, bác sĩ Lãnh phủ nhăn mày rất chặt. "Tiên sinh, tình trạng này... Phải khâu lại..."

Đến nhà chính trước đó, Lãnh Từ Diễm lo máu bên trong nhiễm ra quần, cố ý dùng một cái khăn nhỏ lót bên trong quần. Lúc này lấy khăn ra, bên trên đều là máu, quần lót tựa như nhúm quạ máu. Hậu đình lại vô cùng thâm thẳm, xung quanh cũng nát ra, bên trong đương nhiên còn chưa nói.

Lãnh Thừa Phong tát lên mặt Lăng Diệp một cái. "Cút ra ngoài."

" Bá phụ..."

Mí mắt Tạ quân gia nảy lên, tiến lên đi đến trước mặt Lãnh Thừa Phong, thấp giọng nói. "Gia chủ, là Lăng công tử cứu thiếu gia ra."

" Cút ra ngoài!"

Lăng Diệp cung kính cúi người. "Xin lỗi, bá phụ." Lúc nhìn đến Lãnh Từ Diễm, đôi phương cũng vừa vận nhãn y, đèn giải phẫu chiếu vào mặt hắc trắng đến dọa người, hắc nhãn y nửa ngày, lại yên lặng xoay đầu qua bên kia.

Phía dưới bị thương như bị mấy người đồng thời cường bạo, cũng khó trách Lãnh bá phụ sẽ không phân tốt xấu đem tức giận tát vào người mình.

Bất quá, vốn cũng là y không tốt.

Lại vô dụng đến mức ngay cả người của mình cũng không bảo vệ được.

Lăng Diệp ra sức đâm xuống, nơi đó vốn đã yếu ớt chật hẹp, Lãnh Từ Diễm có "lợi hại" đến đâu đi nữa cũng không thể dung nạp đại vật dã thú, con gà rừng kia một mực làm ầu, không đem người làm chết đã là cảm ơn trời đất.

Dù có là thú thú trong tộc, lấy thú thân giao hợp cùng hùng thú lần đầu tiên, sau đó cũng phải mấy ngày không xuống được giường.

Nhìn bộ dạng muốn nói lại thôi của bác sĩ kia, sợ là cũng có khả năng lưu lại di chứng gì đó.

Lăng Diệp lại đâm xuống, y phải đem con gà rừng kia xé nát, y phải đem nó xé nát.

" Lăng Diệp..."

Lăng Diệp ngẩng mạnh đầu, mắt nhú lại. "Quân Ngân!"

Bên ngoài mưa bụi bay bay, trên mặt Quân Ngân ướt sũng, trên ngọn tóc còn treo bọt nước, y lau mặt, ngồi xuống bên cạnh Lăng Diệp, ngẩng đầu nhìn phòng điều trị đóng chặt. "Lãnh Từ Diễm hắc... Hiện tại thế nào?"

" Người tin tức trái lại rất nhanh chóng."

Quân Ngân mím môi dưới, giống như đột ngột bùng nổ, một tay xách Lăng Diệp lên, ném vào tường, nắm đầm ướt qua mặt. "Họ Lăng, Tướng quân công tử, Thiếu chủ đại nhân, người không phải rất tài giỏi, rất có bản lĩnh sao, tại sao lại để chuyện này xảy ra?"

Lăng Diệp hạ đồng tử xuống, vén khoe miệng, lộ ra một nụ cười châm chọc. "Quân gia gia chủ, người lúc chế giễu hắc không phải rất có bản lĩnh sao? Bây giờ chạy tới làm gì? Tiếp tục chế giễu hắc? Đúng, chẳng những bị nam nhân làm qua, còn bị một con báo thao túng, người có phải càng chê hắc bản, nói, người có phải không?"

" Ta không có." Trên khuôn mặt tái xanh như hiện lên vết nứt, Quân Ngân chậm rãi thu hồi tay. "Ta không có chế giễu hắc."

"Đánh rắm người cũng không có!" Lăng Diệp đập bay Quân Ngân, ngực đập phồng trợn trợn, chậm rãi ngồi xổm xuống, nhìn xuống đối phương, ánh mắt vừa lạnh vừa nghiêm. "Không phải người chế giễu, hắc sẽ đi kiếm một cái đại trình tiết đến chơi?" Lăng Diệp cười lạnh. "Có phải thấy hắc vì người mà ngu xuẩn như đầu bị kẹt cửa, người rất cao hứng. Có phải thấy hắc vì người mà ngốc nghếch đến độ chạy tới ám sát bộ trưởng bộ tình báo, người cũng rất đặc ý?"

Quân Ngân lắc đầu. "Ít nhất ta cũng không cho phép người nhà ta tổn thương đến hắc, người sao....?"

" Ta.... Người..." Lăng Diệp bỗng nhiên á khẩu không trả lời được.

" Người tráo biểu thị công khai với Tướng quân người thích hắc, người cho là Tướng quân sẽ không hận hắc? Tướng quân tính cách thế nào, người rõ ràng hơn ta! Hắc không thể bắt người, chỉ biết tìm Lãnh Từ Diễm khai đao!"

Lăng Diệp thanh âm rất buồn. "Ta đã bỏ nhà ra đi!"

Kẻ vừa rồi còn uy phong lẫm lẫm hung thần ác sát đột ngột chôn đầu như một học sinh lỡ làm sai việc, Quân Ngân cảm thấy trong lòng hoàn toàn không phải một cảm giác.

Lăng Diệp hồi nhỏ luôn bị ần hiếp, Lãnh Từ Diễm không có việc gì cũng đi trêu chọc y, khiến cho y mất mảy toàn là nước mắt nước mũi, về sau phong thủy thay phiên luân chuyển, Lăng Diệp sau khi thú hóa có ưu thế áp đảo, một khi bắt được Lãnh Từ Diễm, chắc chắn sẽ có một trận đánh vô duyên vô cớ.

Trường quân đội cũng không cấm đánh nhau, ngay cả Lãnh Từ Diễm cũng chưa nói cái gì, Quân Ngân cũng không bày tỏ thái độ, hơn nữa, Quân Ngân mà xông vào, Lãnh Từ Diễm chẳng qua bản lĩnh không bằng người ta sẽ càng thêm khó chịu.

Chỉ là, Quân Ngân làm sao cũng không đoán được, hai người kia sẽ người đánh ta ta đánh người đánh tới tình cảm!

Bạn đang đọc truyện *Ám Dạ Trầm Luân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 79

Quân Ngân đẩy Lăng Diệp đứng ở trước cửa ra, cười khỏ. "Người đang nằm bên trong, chúng ta lôi những thứ đó ra có nghĩa lý gì?"

" Là ngươi muốn lôi trước." Lăng Diệp cũng đứng lên theo, vẻ mặt vẫn lạnh băng như cũ. "Hắn nói hắn phải kết hôn."

Quân Ngân trầm lặng, không lên tiếng.

" Ta sẽ không để hắn kết được." Lăng Diệp thề không thất hứa.

" Nga?" Quân Ngân nhếch mày, cười nhạt. "Dựa vào cái gì? Ngươi có thể thuyết phục Lãnh bá phụ, có thể thuyết phục Lãnh Từ Diễm?"

" Hắn kết một lần ta trực tiếp đến nháo một lần."

Quân Ngân vô ngữ. "Tựa hồ ta cùng hắn mới là danh chính ngôn thuận."

" Ngươi đã không cần hắn." Thấy Quân Ngân vọng qua, Lăng Diệp bổ sung một câu. "Hắn nói."

" Ta khi nào....?"

Lăng Diệp chỉnh cổ áo ngay ngắn, hơi giương cằm, nghiêm trang nói. "Bây giờ ta và ngươi đều đứng ở vạch xuất phát, xin ngươi đừng dùng ánh mắt kỳ thị mà nhìn tình cảm của ta cùng Lãnh Từ Diễm. Nếu ta cùng hắn thiên trường địa cửu, vậy nhất định là do chính ngươi không cố gắng, chứ không phải ta dùng mách khoé châm ngòi ly gián. Còn nữa..." Lăng Diệp thẳng vai. "Chuyện trước kia, đều là ta trêu chọc hắn, ngươi bớt trách hắn bất trung này nọ."

" Ngươi đối với hắn trái lại rất chu đáo."

" Đa tạ."

" Bất quá... Ta khi nào nói vứt bỏ quan hệ với hắn?" Hai tay cắm vào túi quần, Quân Ngân chậm rãi nheo mắt. "Lăng Diệp, ta và ngươi, từ trước tới giờ liền không ở chung trên một vạch xuất phát."

Lăng Diệp hận đến nghiêng răng nghiêng lợi, trên mặt lại khí thế không chịu thua, cương ngạnh nói. "Chờ hắn tỉnh rồi nói sau."

" Ngươi là muốn chính hắn chọn?" Quân Ngân hỏi.

Khí thế Lăng Diệp xẹp mất, để gia hóa có mắt không trông kia tự chọn, sẽ chọn tới y.... Sao?

Cửa mở ra, Lãnh Thừa Phong dẫn đầu đi tới, ánh mắt không chút tình cảm hung hăng quét qua hai người ở cửa.

" Lãnh bá phụ." Hai người lần lượt bị áp lực đồng thời lên tiếng.

Lãnh Thừa Phong ngoài cười trong không cười nói. "Quân thiếu gia cũng có thời gian rảnh rồi hạ cố đến tậ xá?"

Quân Ngân xử lý sự vụ gia tộc luôn thành thạo, nhiều lần gặp mặt Lãnh Thừa Phong cũng là khiêm tốn hữu lễ, trước giờ được đối phương ngợi khen, lần này trong lòng biết bất đồng cùng ngày trước, sao cũng không dám nhiều lời, cúi đầu, bộ dạng khiêm tốn chịu giáo huấn.

Lãnh Thừa Phong hừ thật mạnh. "Con ta ở bên trong khâu mô, các ngươi ở bên ngoài thảo luận quyền sở hữu con ta, rất vui vẻ?"

Hai người tiếp tục cúi đầu.

" Nói với các ngươi, khỏi cần suy nghĩ." Lãnh Thừa Phong chậm rãi nói, thanh âm lại như chen lẫn mưa đá. "Chỗ đó của nó đã phế bỏ, đừng nói lên giường, có thể tự gánh vác sinh hoạt hay không cũng là một vấn đề."

Hai người ngẩng đầu, sắc mặt trắng bệch.

Vẫn là Quân Ngân hoàn hồn trước hết. "Bá phụ, ngài... Thật sao?"

" Giả!" Lãnh Thừa Phong nghiêng thân, hướng về phía hai người cười lạnh, cũng không quay đầu lại, rời khỏi.

"Tạ thúc, tiền khách!"

Thanh âm gia chủ bắt âm bắt dương truyền đến, Tạ quân gia đi ra phía sau bác sĩ bắt đắc dĩ nói. "Hai vị thiếu gia..."

"Ta không đi." Lăng Diệp thấp giọng nói. "Nếu hấn thật sự phế, ta liền chăm sóc hấn cả đời."

Tạ quân gia đau đầu. "Vậy Quân thiếu gia, ngài..."

"Có chuyện vẫn giấu các người." Quân Ngân cúi thân, kính cẩn nói. "Lần trước, người đưa hấn cái hộp chính là ta..."

"Hả?"

"Thứ trong hộp cũng là ta chọn, quả thực là ta muốn dùng trên người hấn. Không thể đứng ra ngay từ đầu, thật xin lỗi."

"Quân thiếu gia." Tạ thúc lắc đầu. "Nếu là thế, vậy tiên sinh hấn sớm đã điều tra rõ, chỉ là ta không biết thôi."

"Từ Diễm do một tay ngài theo lớn, chẳng khác nào nửa nhi tử của ngài... Tạ thúc, ta phải nói với ngài, ta mới là tình nhân của hấn." Quân Ngân ngừng đầu cần môi nói. "Nếu ta rời khỏi lúc hấn bị thương, còn tư cách gì để hấn yêu ta?"

"Các người... Các người...!" Tạ quân gia cắn răng thối lui đến một bên, để cửa phòng điều trị hiện ra. "Thuốc mê không nặng, thiếu gia hấn là sắp tỉnh. Bên tiên sinh, ta đi nói."

"Đa tạ Tạ thúc." Hai người nói xong liếc đối phương, trong mắt giấu sóng lớn.

"Thiếu gia như vậy, tiên sinh dù kịch liệt đánh hấn, kỳ thực căn bản vô pháp, lần trước tiên sinh đi tìm một người viết sách, người nọ đề nghị tiên sinh cứ để thiếu gia tìm một nam nhân an định, tiên sinh trở về liền ném vỡ bình cổ trần quý trăm năm..."

Lăng Diệp nhăn mày lại. "Từ Diễm lại như thế, chính hấn cũng không muốn."

"Có thể muốn sao, nam nhân yên lành, ai lại muốn... Muốn cái kia." Tạ quân gia vô cùng đau đớn. "Điều trị lúc trước, thiếu gia vẫn rất phối hợp, từ trước tới giờ không hề oán giận, nhưng thứ kia.... Căn bản trị không hết. Thiếu gia hấn... Rõ ràng chính là có bệnh không thể chữa."

"Tạ thúc, ngài đừng lo lắng, việc này không có gì đáng ghê gớm."

"Chúng ta đều quen, đương nhiên cảm thấy không ghê gớm, người ngoài sẽ lại nói ba điều bảy chuyện, ngay cả tiên sinh cũng.... Ai! Nhiều năm như vậy, ta không hiểu tại sao tiên sinh vẫn không thể chấp nhận, hấn mạng thiếu gia, hai cha con đều khó chịu, đây là tội gì!"

Bạn đang đọc truyện *Ám Dạ Trầm Luân* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 80

Dây dưa cùng Tạ thúc mấy câu, hai người mới đi vào, Lãnh Từ Diễm nằm trên giường bệnh, xem ra chưa tỉnh. Lăng Diệp chuyển một cái ghế liền thủ bên cạnh hấn, còn cố ý nắm lấy tay người cướp vào trong ngực.

Địch ý của Lăng Diệp, cách ngăn dậm cũng có thể cảm nhận được, huống chi là Quân Ngân cách y không đến một thước.

"Chúng ta nói chuyện."

"Ta và người không có gì để nói."

Quân Ngân quay đầu, kéo khóe miệng cười. "Người cho là người thô bạo bắt lấy tay hấn, hấn chính là của người? Người có từng tôn trọng ý nguyện của hấn không?"

"Hấn buông ta không được..." Lãnh Từ Diễm nằm sấp trên giường bệnh, Lăng Diệp liền vươn một bàn tay ra, vuốt ve gáy hấn. "Điểm ấy đủ chưa, Quân Ngân?"

"Ý của người là, vì chút điểm 'luyến tiếc' của hấn, ta liền phải khoan nhượng người, để người không kiêng nể gì chen vào thế giới của ta và hấn? Đổi lại là người, có làm được không?"

Tay Lăng Diệp run lên, đừng nói khoan nhượng, nếu đòi vai lại, y cũng có thể xử lý Quân Ngân.

"Không nói lời nào?" Quân Ngân hơi cúi thân, vừa vặn kè sát tai Lăng Diệp, ánh mắt lại chăm chăm nhìn người trên giường. "Lăng Diệp, đừng không thừa nhận, ngươi đuối lý, dù theo như lời ngươi, dù ngươi chưa bao giờ châm ngòi ly gián, nhưng ít nhất, ngươi cũng là một kẻ thứ ba đáng xấu hổ." Vô vô bả vai Lăng Diệp, Quân Ngân một lần nữa đứng thẳng thân thể, mỗi chữ ngừng một chút. "Việc này phiền Lăng công tử, gắng sức suy nghĩ một chút!"

Không lâu sau khi khôi phục ý thức, hạ thân liền đau một trận như xé rách, Lãnh Tử Diễm cắn răng hít vào một hơi.

"Tỉnh?"

Thanh âm này...

Lãnh Tử Diễm quay đầu... Quân Ngân?

"Ngươi sao lại ở đây?" Lãnh Tử Diễm rất kinh ngạc, đây là Lãnh gia mà... Quân Ngân sao lại ở đây?

Chờ một chút!

Lãnh Tử Diễm nhấc người, kéo chăn vội vàng che hạ thân lại, bọc chặt phía dưới, lại nhắm mày.

Nếu Quân Ngân ở đây, vậy tức là y đã biết... Hắn bị một con báo thao!

Đầu Lãnh Tử Diễm rất đau.

"Bị như vậy chẳng lẽ không sợ hãi?" Quân Ngân thờ dãi. "Kéo đến thương khâu thì làm sao đây?"

Đã kéo đến rồi.

"Quay đầu qua..." Người nọ chôn đầu trong gối, không chịu quay, Quân Ngân không thể không cố tình nghiêm nghị. "Lãnh Tử Diễm!"

"Ngươi đến làm gì?" Thanh âm trong gối đầu rất ngọt ngào.

"Đến xem ngươi."

"Xem ta làm trò cười?"

"Ngươi cho rằng... Ta là người như thế?" Quân Ngân bỗng nhiên cảm thấy nơi nào đó trong lòng bị đâm xuống, tại sao hắn lại nghĩ y như vậy, nếu là Lăng Diệp, liệu hắn còn có thể hoài nghi như thế? "Ồ cùng ta, ngươi liền có cảm giác bất an như vậy? Thời thời khắc khắc đều lo sợ ta sẽ vứt bỏ ngươi, cho nên muốn dùng mọi biện pháp lấy lòng ta, chỉ sợ mình có chỗ không tốt? Lãnh Tử Diễm... Ngươi... Tại sao phải làm bản thân cực khổ như vậy?"

"Quân Ngân, ngươi suy nghĩ nhiều."

"Nếu là ta nghĩ quá nhiều, ngươi kéo chăn làm gì? Ngươi thật sự cho rằng ta sẽ bởi vì ngươi bị một thứ không phải người làm liên tâm sinh chán ghét?"

"Phụ thân ta mắng ngươi?" Quân Ngân rất ít khi nói chuyện công kích như vậy, Lãnh Tử Diễm chỉ có thể nghĩ y bị phụ thân đối xử như Lăng Diệp, nóng ruột sờ má Quân Ngân, thấy không bị đánh, nhẹ nhàng thờ ra.

Người như Quân Ngân, sao có thể bị tát?

"Không liên quan tới Lãnh bá phụ." Quân Ngân rũ đồng tử xuống. "Lãnh Tử Diễm... Chúng ta ra nước ngoài không?"

"A... A?" Mấy tiếng a liên tiếp, biểu đạt bản thân kinh ngạc. Lãnh Tử Diễm níu chặt tóc xuống, hoài nghi mình phía dưới đau quá dữ dội, đến nỗi nghe lầm. "Ngươi nói... Ra nước ngoài? Quân gia thì sao?"

Quân Ngân cười khỏ, Quân gia.... Giao cho Quân Hi... Chỉ sợ nó sẽ oán chết ca ca này.

Đang phát sốt sao... Sờ sờ trán Quân Ngân, lại sờ sờ mình, rất nóng..

"Hoá ra là ta đang phát sốt."

"Lãnh Tử Diễm!" Quân Ngân có chút tức giận. "Lăng Diệp nói hắn muốn dẫn ngươi ra nước ngoài, ngươi tin sao?"

Lãnh Tử Diễm không biết Quân Ngân nói tới Lăng Diệp là ý gì, cẩn thận nói. "Hắn đầu óc hơi khét, trơ tráo nói muốn lôi ta đến thú tộc định cư cũng có khả năng."

"Đổi thành ta lại không tin được?"

Cái này bắt hắn.... Làm sao mà tin? Người này, hẳn dù sao cũng quen biết nhiều năm như vậy, người vạn sự lấy gia tộc làm đầu đột ngột kích động nói

muốn vì hấn mà buông bỏ tất cả những thứ này.

Lãnh Từ Diễm hấn còn không thể, đừng nói chi tới Quân Ngân!

" Là vì bị kích động bởi chuyện của ta sao?" Lãnh Từ Diễm nghiêng đầu, không dám nhìn Quân Ngân, chỉ chừa một cái gáy cho y. " Việc Dã Kê... Dù sao... Ta là không sao, ngày nào đó nghĩ cách làm thịt hấn là được... Người nếu không ngại, đừng để trong lòng, lại càng không cần phải tự dưng an ủi ta, người như vậy, ta sẽ cảm thấy rất kỳ quái!"

" Người tại sao không hiểu, Dã Kê cùng Lăng Diệp căn bản không đồng dạng." Quân Ngân lại cười khổ. "Lần trước người cùng Lăng Diệp, ta lại tức giận như vậy, đều là vì... Vì thái độ người đối với hấn."

Lãnh Từ Diễm nói đến thờ không kịp. "Ta đối với hấn có thể có thái độ gì?"

Cửa bị gõ mấy cái, sau đó từ bên ngoài đẩy ra.

Lãnh Từ Diễm quay đầu, người mới nhắc đang đứng ở cửa, đường nét khuôn mặt căng rất chặt, môi cũng mím, xem chừng là ai đó thiếu y tiền.

" Ta đã nghĩ thông suốt." Lăng Diệp nói.

Quân Ngân nhếch mày.

Lăng Diệp nhìn thẳng phía trước, cất cao giọng nói. "Thi nhân nói cho chúng ta biết, tình yêu là một đóa hoa, người không hái, nó liền cảm tạ."

Lãnh Từ Diễm sặc một hơi.

Quân Ngân chậm rãi đứng lên, diện vô biểu tình.

" Căn cứ theo điều một trăm ba mươi hai luật hôn nhân chính sửa ba mươi năm trước." Lăng Diệp đi tới, hơi khom người, vươn tay mình ra. "Nếu ba bên đồng ý, một nam hai nữ có thể đồng thời đi vào lễ đường hôn nhân."

Khí Lãnh Từ Diễm thờ lại sặc trở về.

Người này đang phát điên cái gì?

Vương quốc Thần Vũ trước khi Tướng quân cầm quyền có thể nói là một quốc gia hoàn toàn do quý tộc thống trị. Cuộc sống quý tộc hoang dã vô độ, bấy giờ mới có " điều một trăm ba mươi hai luật hôn nhân đôi mới", lúc ban bố làm toàn quốc dân oán, tầng tầng lớp lớp biểu tình ngoài hoàng cung ba ngày ba đêm. Dưới áp lực bức bách, điều luật này chỉ tồn tại trên danh nghĩa, các quý tộc vẫn âm thầm nuôi bọc tính nhân như ngày trước. Không ai dám lên dãi, trở thành bia ngắm công kích duy nhất.

" Người là nói... Ta và người già nữ nhân?" Quân Ngân trầm tiếng hỏi.

Trong lòng Lăng Diệp vận vẹo, trên mặt lại bất động thanh sắc, tay vẫn cứ trống rỗng vươn ra ngoài. "Ta về sinh lý là nam nhân, về hành vi là nam nhân, về năng lực..." Y nhìn ánh mắt Lãnh Từ Diễm, đem câu về hành vi tính dục cũng là nam nhân nuốt vào bụng, nói. "Nhưng cũng có lúc, ta vẫn có thể tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục, lại không biết..." Y kiêu ngạo nhếch môi. "Quân thiếu gia có chịu ủy khuất một chút hay không."

Mặt Lãnh Từ Diễm sắp co cứng, hấn yên lặng vùi đầu vào gối, thật sự không đành lòng lại thấy người này mất thể diện.

" Thứ nhất, người là Tướng quân công tử, giới truyền thông biết mặt người, trừ khi người nấu lại rồi nặn ché, nếu không, muốn giấu giếm e rằng hơi khó khăn. Thứ hai, đồng thời lấy hai người, người là muốn Lãnh gia trở thành đối tượng công kích cho các nhân sĩ qua đường?" Quân Ngân nhìn cái tay kia nửa ngày, cười lạnh. "Thứ ba, ta cự tuyệt!"

Bạn đang đọc truyện *Ám Dạ Trầm Luân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 81

Lãnh Từ Diễm rút cuộc minh bạch, Quân Ngân lại đầu óc phát sốt nói dẫn hấn ra nước ngoài đều là do bị Lăng Diệp kích động, bắt quá lấy cái loại mặt dày của Lăng Diệp, dù họ có ra nước ngoài, Lăng Diệp cũng sẽ theo tới luôn.

Sau khi mở mang kiến thức về năng lực can quấy của Lăng Diệp, Quân Ngân không nhắc lại việc đi nước ngoài, dù sao chi là nhất thời xúc động, nếu thật sự muốn làm, không nói Quân gia, Lãnh gia cũng sẽ không thả người đi.

Lãnh Từ Diễm từng chịu qua không biết bao nhiêu vết thương to to nhỏ nhỏ, trước kia khi trên giường quá mức kịch liệt, thương phía sau cũng có lúc phát sinh, nhưng nghỉ ngơi mấy ngày là có thể hảo hảo, lần này lại thật sự là trọng thương, bác sĩ cố ý nhấn mạnh trước mặt Quân Ngân cùng Lăng Diệp. "Không hảo hảo trị, cả đời chịu khổ."

"Người chỉ cần có mấy miệng, không khỏi quá lời cho hân." Quân Ngân nói.

"Ta ít nhiều gì vẫn muốn lưu mấy miệng cấp cho Quân thiếu gia." Lăng Diệp mỉm cười, trong đồng tử lại không có bao nhiêu nhiệt độ. "Người nói đúng không?"

Dã Kê hiện giờ ở Tướng quân phủ, Quân Ngân dù có cái tâm kia, cũng không cách nào động tới người Tướng quân phủ được, Lăng Diệp tỏ rõ châm chọc, Lãnh Từ Diễm nghe thấy đương nhiên không vui, liếc Lăng Diệp mấy cái. "Ra ngoài, ta phải đổi thuốc."

Đối với cái nơi mà có thể làm bác sĩ bớt nhìn thấy chứng nào hay chứng nấy kia, Lăng Diệp sống chết khăng khăng muốn tự mình động thủ, Quân Ngân cũng không mặn không nhạt tỏ rõ lập trường, khiến cho Lãnh Từ Diễm hết sức đau đầu, lúc hai người giường cung bật kiếm, Tạ thúc kịp thời chạy tới, truyền đạt ý tiên sinh. "Hai vị thiếu gia, tiên sinh nói, nếu các người nhìn tới chỗ không nên nhìn, cảm phiền lập tức rời khỏi Lãnh phủ."

Dưới mái hiên nhà người, không thể không cúi đầu, yêu cầu của Lãnh Thừa Phong tuy có "hà khắc" một chút, Lăng Diệp vẫn không thể không nghe theo, nhưng lúc ra ngoài, ánh mắt lại như có như không liếc về phía bác sĩ, ý vị uy hiếp không nói cũng hiểu.

Quân Ngân chăm sóc Lãnh Từ Diễm ba ngày, tới ngày thứ tư, Tần Hiền tự mình đến đón y đi, nói là trong gia tộc có việc gấp cần xử lý, Quân Ngân chân trước mới vừa đi, Lăng Diệp chân sau liền lấy pháo ra bắn, làm Lãnh Từ Diễm tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi, cầm bình hoa lên ném qua trút giận.

Lăng Diệp nghiêng đầu né tránh. "Người đối với ta không hảo như với Quân Ngân."

"Vô nghĩa!" Lãnh Từ Diễm then quá hoá giận. Có thể đối xử bình đẳng sao?

Lăng Diệp cau mày xuống, lại không nói thêm gì nữa, y đã nhìn ra, Quân Ngân ngoài mặt ngôn từ cự tuyệt, thực tế căn bản vô pháp gây khó dễ y, mà nếu thái độ Lãnh Từ Diễm kiên quyết dù chỉ một chút, trò này y cũng không cách nào diễn tiếp.

Quả nhiên vẫn là biểu ca Tô Nhiên nói hảo, đối với người mình thích, có thể ít đánh liền ít đánh, có thể hôn nhiều liền hôn nhiều, một ngày nào đó sẽ làm hân nhìn người với cặp mắt khác xưa.

Lãnh Từ Diễm chỉ có thể ăn thức ăn lỏng, Lăng Diệp xưng phong nhận việc học nấu cháo với cô giúp việc, đem một phòng đầy nữ hài tử làm cho xuân tâm nhộn nhạo, công lực trêu hoa ghẹo nguyệt không chút thua kém Dã Kê lúc trước.

"Các nàng vừa thấy ta liền cười, ta cũng không hiểu tại sao." Lăng Diệp giải thích với Lãnh Thừa Phong.

Lãnh Thừa Phong hừ một tiếng, xoay người liền đi.

"Tạ thúc." Lăng Diệp giữ chặt Tạ quản gia. "Đây là sao vậy?"

"Lăng thiếu gia." Tạ quản gia dờ khóc dờ cười. "Lúc trước Dã Kê ở nhà cũng là thế, Lăng thiếu gia là ca ca Dã Kê, khó tránh làm tiên sinh nhớ tới đồ vong ân phụ nghĩa kia, chắc hẳn là giận cá chém thớt với Lăng thiếu gia."

"Vậy ta không để ý tới người nữa là được." Lăng Diệp sờ sờ mũi, tính tình y vốn cũng không coi mớ, thường xuyên bị người khác nói âm trầm, lần này vì đang ở Lãnh gia mới thu tính lại, còn cố ý tiếp xúc nhiều hơn với hạ nhân, không ngờ lại chọc Lãnh Thừa Phong không hài lòng.

"Lăng thiếu gia không cần để ý." Tạ thúc cười nói. "Những tình nhân trước kia của Thiếu gia, tiên sinh bắt một phạt một, tiên sinh cho phép Lăng thiếu gia ở lại Lãnh gia, đủ để chứng minh đối với Lăng thiếu gia có cái nhìn bất đồng."

Lời này của Tạ thúc có ý khuyên bảo, cũng có thể coi như cổ vũ, Lăng Diệp đẩy cửa phòng Lãnh Từ Diễm ra, mấy bước nhảy lên giường đem người ôm lấy. "Có người nói phụ thân người vẫn rất thích ta."

Lãnh Từ Diễm buông sách trong tay, chậm rãi nhếch mày. "Người thấy thích chỗ nào?"

"Hân không đuổi ta đi."

"Đó là do người sống chết nói người không có nhà để về!" Lãnh Từ Diễm hừ một tiếng. "Phụ thân ta là lo ngày sau người trở về Tướng quân phủ, đánh Lãnh gia bọn ta một cú..."

Lăng Diệp xoay thân đem người ôm sát. "Ta đối với người thế nào, người còn không biết?"

Lại... Lại tới nữa... Lãnh Từ Diễm run người nói. "Lăng công tử, có thể đừng buồn nôn nữa hay không?"

"Vậy ta đổi câu khác." Lăng Diệp nghiêm trang. "Nếu có ngày ta làm Tướng quân, người chính là Tướng quân.... Tướng quân...."

Lãnh Từ Diễm giương mắt nhìn y, thân nhiên hỏi. "Tướng quân gì?"

Lăng Diệp chỉ cảm thấy gió lạnh đập vào mặt, gãi gãi đầu, cong mày lên. "Tướng quân thượng cấp."

Ân... Có tiến bộ hơn Thiếu chủ phu nhân gì đó lần trước...

"Lăng thiếu gia." Bên ngoài có người gõ nhẹ cửa. "Ngài không cho chúng ta động vào cháo của ngài, vừa mới phát hiện cháo khét, xin hỏi cần nấu lại hay không?"

"Còn không mau xuống." Lãnh Từ Diễm giờ sách đập lên đầu y.

"Chờ một lát..." Ôm gia hỏa này, y một chút cũng không muốn đi. Lăng Diệp cọ xuống. "Lãnh Từ Diễm.."

"Ân..."

"Người không cảm thấy ta hảo hơn Quân Ngân sao?"

Lãnh Từ Diễm cầm sách, không nói.

"Ta không chỉ biết đánh lộn còn có thể nấu cơm." Lăng Diệp ưỡn ngực. "Nơi này cũng rộng hơn Quân Ngân, dựa vào rất thoải mái."

Lãnh Từ Diễm nhìn y khinh bỉ, Lăng Diệp nháy mắt phản ứng được, nếu thật sự muốn so sánh, trong ba người, vẫn là Lãnh Từ Diễm cao lớn nhất, y khề cần môi. "Về sau đừng nhìn về hướng Quân Ngân nữa."

Lãnh Từ Diễm lại có xúc động muốn đập người, hấn phát hiện muốn hòa bình ở chung với Lăng Diệp, hết sức khó khăn.

Đều là do người này... Thiếu đánh a!

Bạn đang đọc truyện *Ám Dạ Trảm Luân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 82

"Nếu một nữ nhân bình thường đột ngột trở nên ngớ ngẩn, tám mươi phần trăm khả năng là lâm vào bế tình."

Vậy nam nhân thì sao?

Lãnh Từ Diễm kéo xuống kiểm tra, trên mạng cũng không có phân tích khả năng nam nhân đột ngột trở nên ngớ ngẩn, hấn sờ cằm, trực giác cho rằng Lăng Diệp vốn cũng rất ngốc, chỉ là trước kia vẫn bị bề ngoài lãnh liệt che giấu, chưa để cho người ta phát giác thôi.

Nếu không phải quá ngốc, tại sao không phải ngâm trong nhà bếp thì chính là bò lên giường hấn nháo?

Y xác định chỉ hướng của y là làm bà nội trợ gia đình?

"Bà nội trợ", từ này làm tâm lý vụn vẹo của Lãnh thiếu gia chiếm được sự thỏa mãn nào đó không từ ngữ nào nói được, hấn lạnh mặt gọi điện thoại xuống phía dưới. "Còn chưa xong sao?"

Cô giúp việc cũng cảm nhận được không khí trong nhà bất đồng với lúc trước, lại cùng Lãnh Từ Diễm nói đùa. "Thiếu gia, cháo này làm cách nào cũng phải nấu một hai tiếng, ngài đừng nóng vội."

Hấn đói bụng, còn có thể không nóng vội?

"Lăng Diệp đâu?"

"Thiếu gia muốn nói chuyện với Lăng thiếu gia?"

"Không cần, để hấn hảo hảo nấu, nấu không hảo..." Lãnh Từ Diễm nheo mắt, tinh quang trong đồng tử chợt lóe, khề cười nói. "Nấu không hảo để hấn cút."

"Ách... Dạ, dạ thiếu gia."

Mở công cụ chat, avatar của Quân Ngân vẫn u ám, xem ra ngày đó Lăng Diệp lại đụng chạm Quân Ngân trên mạng, là do Quân Ngân cố ý chờ.

Quân Ngân cứ như vậy mà tha thứ cho hắn?

Cho đến hôm nay, Lãnh Tử Diễm vẫn cảm thấy không thể tưởng tượng.

Chuyện Lăng Diệp vẫn ở lại Lãnh gia, Quân Ngân nhất định biết, nhưng mấy lần gọi điện thoại cũng không đề cập tới Lăng Diệp, chỉ quan tâm thương thế hắn cùng đồ ăn hắn dùng mỗi ngày, Lãnh Tử Diễm cao hứng rất nhiều nhưng khó chịu trong lòng lại càng lớn hơn.

Một giây trước hạ quyết tâm phải đuổi Lăng Diệp ra khỏi cửa chính, giây tiếp theo lại nghĩ tới người nợ là một kẻ bản cùng, đuổi ra rồi còn không phải ngủ lại đầu đường xó chợ hay sao?

Tuy rất mong đợi cảm giác vui vẻ khi thấy tin tức đầu đề "Tướng quân công tử lưu lạc đầu đường xó chợ", nhưng Lãnh thiếu gia chịu đủ khiển trách nội tâm vẫn không làm ra được loại chuyện thiếu đạo đức như vậy.

Nhất là khi người kia thời thời khắc khắc thay đổi cách thức lấy lòng hắn, bộ dạng cực kỳ giống một con cún hồi nhỏ từng nuôi.

Ngươi sờ sờ đầu nó, nó có thể vênh đuôi đến nóc trời.

Đáng tiếc chính là con cún kia cuối cùng bị phụ thân ném vào trong bể bơi chết đuối, lý do là "Mê muội mất cả ý chí".

Lúc đó hắn bảy hay tám tuổi, nuôi một con cún có thể đạt đến mức độ mê muội mất cả ý chí?

Lãnh Tử Diễm nhún vai, pha chút không phúc hậu nghĩ, nếu phụ thân tuyên chiến với Lăng Diệp, nhất định là màn rất thú vị.

Lăng Diệp là ngoan ngoãn để mình tự chết đuối hay sẽ bơi lên bờ?

"Ngươi có phải lại đang suy nghĩ chuyện gì bất lợi với ta không?"

Lăng Diệp ngồi xếp bằng trên giường, bưng chén trong tay, Lãnh thiếu gia bên cạnh vừa lên mạng vừa múc cháo nuốt, tiện đường lườm y một cái. "Ngươi mắc chứng vọng tưởng."

"Được rồi..." Cũng trách người này "về mặt quá ôn hoà" đối với y, làm y không thể không sồn gai ốc đề cao cảnh giác, căn cứ theo kinh nghiệm ngày trước, một khi y có kỳ vọng quá mức đối với Lãnh Tử Diễm, người này sẽ lập tức dùng thực tế giẫm nát mộng tưởng hảo huyền của y.

"Lãnh Tử Diễm" Lăng Diệp bỗng nhiên xoay đầu hỏi. "Ồ cùng với ngươi, coi như là mộng tưởng hảo huyền của ta sao?"

Muống trong tay dùng ở không trung.

Bộ dạng Lăng Diệp cực kỳ nghiêm túc, ánh sáng ngoài cửa sổ chiếu vào khuôn mặt thanh tú, chảy ra một loại hào quang hầu như say lòng người, Lãnh Tử Diễm dời mắt, muống vô thức khua mấy cái trên răng.

Lăng Diệp không đẹp như Quân Ngân.

Hắn cho ra kết luận này.

Không phải chủng tộc của ta, lại có tâm nhất định là kỳ dị.

Hắn ở trong lòng nói với chính mình.

Sau đó, hắn trầm lặng. Trầm lặng cảm chén đoạt qua, nhanh chóng lừa cháo đến thấy đáy. Tái nấu nướng của Lăng Diệp đột nhiên tăng mạnh, màu sắc mùi vị vẹn toàn, Lãnh Tử Diễm ăn một chén chê không đủ, muốn Lăng Diệp lấy thêm cho hắn.

Lăng Diệp trước khi xuống giường bỗng nhiên nắm cầm Lãnh Tử Diễm, cương ngạnh tới gần, từ xương mào lạnh lùng đến cánh môi mềm mại, cuối cùng đầu lưỡi luồn vào, khuấy loạn một trận. Lãnh Tử Diễm hơi rên rỉ thờ không nổi, lúc được buông ra, đôi môi chịu đủ chà đạp đỏ như nhuộm máu.

Con người nghiêm lạnh hung ác nhìn chăm chăm qua, bên trong lại ứ nước, lóng lánh.

Lăng Diệp nhìn, không khỏi câu đầu lưỡi ra, liếm sạch thóa dịch bên khóe miệng đối phương, tay nắm lấy vai, ngực dán vào ngực, nhịp tim hai bên như nổi trống, phảng phất như có cái gì mãnh liệt mệnh mông khẩn cấp muốn nhảy ra.

"Ngươi quyến rũ ta." Lãnh Tử Diễm phần nộ mắng, vươn tay muốn xé y phục Lăng Diệp.

"Nói vậy..." Lăng Diệp đập cái tay kia ra, mang giày xuống giường, bắt cháp người sau lưng dục hỏa đang nồng, tự nhiên sửa sửa y phục trước gương. "Lãnh thiếu gia muốn mông nở hoa?"

Lãnh Tử Diễm cắn răng. "Ta chỉ là muốn ngươi giúp ta lộng lộng."

"Người đói khát như vậy, ai biết sẽ xảy ra chuyện gì?" Lăng Diệp bưng chén lên, đánh giá một chút. "Đúng rồi, thiếu chút nữa quên, bác sĩ có dặn tốt nhất là ăn ít, cho nên ta chỉ có thể cho người thêm nửa chén, được chứ?"

"Được!" Nghiến răng nghiến lợi.

Lăng Diệp cười xoa xoa tóc hần. "Ngoan ngoãn chờ ta, lập tức liền lên." Nhanh chóng rút lui khỏi trước khi Lãnh Tử Diễm đánh y, khép cửa, lại đẩy ra, ló đầu vào. "Lãnh Tử Diễm..." Đối phương lập tức ngẩng đầu, con người tối như mực lạnh như hận không thể lập tức xé y xuống, Lăng Diệp nhấc nhẹ khóe miệng. "Ban này lúc ta hôn người, người lại quên đẩy ta ra."

Lãnh Tử Diễm sùng sốt.

Phanh! Phanh! Hai tiếng.

Tiếng đầu tiên là tiếng đóng cửa, tiếng thứ hai, là ly đập lên cửa phát ra.

Hung tợn mím chặt môi, nhấp mấy chữ "làm sao giết báo" vào ô tìm kiếm.

Không có tin tức liên quan tới giết báo, trái lại, một trăm dòng hiện lên nói, báo là loài vật quý hiếm nhất của quốc gia, mỗi công dân đều có nghĩa vụ bảo vệ chúng, cho chúng nhà ở ấm cúng.

Báo rất quý hiếm?

Chúng nó cần... Báo vệ?

Còn... Nhà ở ấm cúng?

Mặt Lãnh Tử Diễm vốn rất đen lại càng đen thêm nữa.

Hần nghĩ, ít nhất cái con da dày lông dạn cứng đầu cứng cổ bên cạnh hần, hoàn toàn không cần phải bảo vệ!

Bạn đang đọc truyện *Ám Dạ Trảm Luân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 83

Cổng chính Học viện Hoàng gia.

Xe có rèm che đen nhánh chậm rãi lăn vào, huân chương màu vàng hoa tường vi biểu hiện thân phận bất đồng không tầm thường của người trong xe.

Học sinh lớn bé sớm đã vây hai bên đường chật như nêm cối, vurun cổ muốn hướng nhìn trong xe.

"Quả thật là nhị công tử nhà Tướng quân?"

"Người không xem tin tức tuyên bố hôm qua? Tướng quân ở trong TV nhận lại Lăng Dã trước toàn quốc, chẳng lẽ còn có thể giả?"

"Đương nhiên có xem, chỉ cảm thấy kỳ quái thôi." Nữ sinh nhần mày lại nói. "Mấy tháng trước không phải là thiếu gia Lãnh gia sao, thế nào lại lác mình một cái biến thành người Tướng quân phủ."

"Việc này cũng không biết, hey, xe ngừng."

Con người tối đen của Lãnh Tử Diễm hiện lên lãnh quang, thấy xe dừng lại, kéo Lăng Diệp đi. "Có cái gì hay đâu, muốn xem hần lên mặt sao."

"Chờ một chút." Lăng Diệp trầm giọng nói. "Hần xuống."

Xe có rèm che quả nhiên dừng lại, cửa xe mở ra, tài xế cung kính mở cửa sau, thiếu niên xoay người đi ra, có mái tóc tối đen như mực, trán sung mãn, song mâu hẹp dài, khóe mắt hơi nhếch lên, quyn rũ lại có mấy phần sắc thái sắc bén.

Các học sinh từng thấy người này nhin không được nhẹ phát ra tiếng thán phục.

Hai tháng không gặp, cảm giác hoàn toàn bất đồng.

Nếu ở Lãnh gia hai tháng trước, Lăng Dã là một chàng công tử khôi hài, thì người từ trong xe đi ra bây giờ lại như kiếm sắc lộ rõ tia nhọn.

Người ngoài không hiểu tại sao một người có thể biến hóa lớn đến thế, Lăng Diệp lại hiểu được, lúc trước y lần đầu tiên thú hóa cũng là từ thiếu niên yếu đuối qua một đêm liền trưởng thành đến khiến người ta sợ hãi, huống chi "đệ đệ" gọi là Lăng Dã này do phụ thân dốc lòng bồi dưỡng hai tháng mới lớn ra gặp người, khí thế quanh thân vô cùng nhuần nhuyễn phát huy câu 'huyết thống cao quý'.

Lăng Diệp kéo chặt cổ tay Lãnh Từ Diễm, nhẹ, cũng không phải cười thân mật, mang khiêu khích cùng nguy hiểm. Sớm đã nhìn thấy hai người, Lăng Dã nhếch cằm phui tóc, tay cắm vào túi quần, chậm rãi đi tới, học sinh đứng phía trước tự giác tránh ra, cổng trường huyền não bỗng nhiên im lặng phất phơ, chỉ có thể nghe thấy tiếng lạt lạt có tiết tấu do giày da giẫm lên đất phát ra.

Đây là.... Thị uy?

Lãnh Từ Diễm kẻ sát Lăng Diệp, không coi ai ra gì. "Người sau khi mười bốn tuổi không nói một lời đánh ta vào bệnh viện, có phải vì hồi nhỏ ức hiếp người quá nhiều, cho nên cố ý báo thù rửa hận?"

Lăng Diệp nhìn hẩn một cái, lại nhìn Lăng Dã, nhếch mày. "Không khác lắm. Cho nên gia hỏa thường xuyên bị giẫm đạp này, một khi trở thân được rồi, lúc nào cũng thích biểu hiện tôn nghiêm của hẩn trước mặt người khác, kỳ thực, tôn nghiêm này vốn không đáng nhắc tới cũng như rác rưởi."

Lúc người xung quanh còn đang suy ngẫm có phải anh em không hợp nhau không, Lăng Dã đã đi đến trước mặt hai người, không nhìn Lăng Diệp, ánh mắt lại cứ dán vào Lãnh Từ Diễm, khoe miệng vênh lên, nhẹ giọng hỏi. "Về lại trường hồi nào?"

"Sớm hơn người một tháng." Lãnh Từ Diễm cũng nhìn thẳng y, trong đồng tử không chút nhiệt độ, ngay cả cánh môi đang nói cũng mang ý lãnh liệt.

"Đại ca..."

"Đây là đang gọi ai?" Lăng Diệp nhìn trái nhìn phải. "Ta nghĩ ở đây không có ai là đại ca người."

Lăng Dã cúi đầu, mũi chân đá nền đất. "Các người... Ở cùng nhau?"

Hai người không lên tiếng.

Lăng Diệp là chột dạ, Lãnh Từ Diễm là... Trầm lặng.

"Ta bắt quá mới đi hai tháng, tốc độ thật là nhanh." Lăng Dã than, gãi gãi đầu, khí tức cương ngạnh do động tác này mà dẫn ra không ít. "Ta hôm nay là tới làm thủ tục thôi học, tiện thể xem đại ca."

Lãnh Từ Diễm nhìn không được châm biếm. "Xem ta chết chưa?"

"Sao lại thế?" Lăng Dã cong mắt lên, y vốn đẹp bảnh sinh, trong mắt chói lọi. "Người như đại ca sẽ sống lâu trăm tuổi."

Lãnh Từ Diễm gạt đầu làm như thật. "Người bớt lắc lư ở trước mặt ta, ta sẽ sống lâu được. Người không phải làm thủ tục thôi học sao." Dùng cằm chỉ xe đang dừng chờ y. "Còn không đi?"

Lăng Dã nhăn mày lại. "Đại ca thấy ta thì không vui?"

"Phụ thân thường xuyên dạy bảo, nếu bị con lang mình coi thường cần, liền phải rút ra giáo huấn, lần đầu tiên bị cần ẹn có thể nói là sơ xuất, nếu bị cần lần thứ hai... Đó chính là mình quá ngu xuẩn." Lãnh Từ Diễm nhún vai, khuôn mặt lộ ra khí tràng bất thân cận như đao nhọn.

Lăng Dã lại vẫn không chịu nổi hẩn bộ dạng thế này, bất động thanh sắc tiến lên đạp một bước, y thấp hơn Lãnh Từ Diễm một chút, khí thế lại không thua gì đối phương. "Đại ca, ta không thích người dùng giọng điệu này nói với ta."

"Không thích?" Lăng Diệp lắc đầu, phảng phất như gặp phải trò cười cực đại. "Người còn nghĩ mình là ai hả?"

"Vậy người nói ta là ai?" Lăng Dã hỏi lại.

"Gà rừng đi ra từ Hắc Phố, thừa dịp công tử chính quy tạm thời thất thế, thừa cơ thượng vị." Lãnh Từ Diễm đưa tay đập lên bả vai Lăng Diệp, xoa xoa, khẽ cười nói. "Bất quá, hình như tu luyện cũng không luyện ra bộ dạng của chính quy được, tựa như sản phẩm thấp kém trong cửa hàng, thoát nhìn không tồi, cảm về mặc một cái, a, nát."

Ánh mắt Dã Kê từng chút nheo lại, đồng tử đen thuần khiết hơi lóe sáng. "Đại ca... Ta trước kia không biết, hoá ra miệng người lợi hại như vậy."

"Hừ, còn phải xem là với người nào."

Người xung quanh cả thờ mệnh cũng không dám, lên nhìn ba người cãi nhau, trong lòng đều tự tính toán đây là thế nào. Lăng Dã sau khi thôi học trực tiếp tiến vào Quân bộ nhậm chức, thoát nhìn hình như càng được Tướng quân coi trọng hơn công tử Lăng Diệp vẫn còn đi học trong trường. Hơn nữa, Lăng Dã không quá 18 tuổi, Tướng quân gấp rút để y vào Quân bộ, e không khỏi dính tới thế cục quốc nội càng ngày càng căng thẳng.

"Đi thôi, nói chuyện cùng người như thế không có gì hay ho."

Lãnh Từ Diễm xoay người liền đi, Lăng Diệp lại nhìn Lăng Dã nửa ngày, đuổi kịp Lãnh Từ Diễm.

"Đại ca..." Thanh âm Lăng Dĩ từ sau lưng truyền đến, mang về lạnh lùng cùng trong trẻo đặc thù thiếu niên, y nói. "Một ngày nào đó, ngươi sẽ tới cầu ta."

Bạn đang đọc truyện *Ám Dạ Trảm Luân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 84

Lãnh Tử Diễm dừng cước bộ lại, cắn môi dưới, cuối cùng khắc chế không tiến lên đánh lật người ngay tại chỗ.

Ở đây đông người lắm miệng, cuộc đối thoại ban nãy của ba người sợ là đã nguyên vẹn truyền tới tai Tướng quân, Lãnh gia ở trong nước tính là gia tộc số một số hai, quyền thế ngập trời, nhưng quyền thế có to cỡ nào cũng không hơn được Tướng quân.

Từ lần xảy ra chuyện đó, phụ thân sớm đã lạnh mặt hạ lệnh cho hần. 'Trước mặt Tướng quân ngươi quy củ một chút!'

Lãnh Tử Diễm ngoài mặt không quan tâm, trong lòng lại ghi tới ghi lui không biết bao nhiêu lần, bởi vậy, có hận Dĩ Kê đến đâu, cũng không dám nổi bão ở nơi công cộng, không nói một lời đi về ký túc xá, đóng cửa lại liền ấn Lăng Diệp vào sô pha, dùng sức vò tóc y. "Hai ngươi sao khác nhiều như vậy?"

"Ngươi là nói ta rất tốt?"

"Tự kỷ!"

Lăng Diệp mày phong nhếch lên. "Cần ta giáo huấn hần không? Nếu ngươi muốn, ta có thể đánh hần tới nằm một tháng trên giường, làm ngươi mắt không thấy tâm không phiền."

"Dù sao hần cũng phải dứt khỏi trường học, còn đánh hần làm gì?" Lãnh Tử Diễm thuận thế ngồi dậy, tức giận cau mày. "Lăng thiếu gia là muốn chờ đệ đệ ngươi sau lần thú hóa thứ hai sẽ đánh trả lại ngươi báo thù?"

"Ngươi cho rằng hần có thể đánh thắng ta?" Trong thanh âm lộ ra bất nhẫn nồng đậm.

Quay đầu đi, người kia quả nhiên như một con sư tử bị khiêu khích, bộ dạng nếu hần gạt đầu, y sẽ nổi lông, Lãnh Tử Diễm không chút áy náy gạt đầu. "Theo phụ thân tính toán, gien Dĩ Kê trải qua biến dị, cực kỳ có khả năng trội hơn ngươi, nếu không phụ thân cũng sẽ không nhọc lòng tìm người về nuôi trong nhà. Sự thật chứng minh, phụ thân chính là tôi công vô ích."

Lăng Diệp trầm lặng, vươn tay ôm eo Lãnh Tử Diễm.

"Này.... Ngươi..." Lãnh Tử Diễm đẩy đẩy, môi người kia vẫn dán lên không mang chút hàm hồ.

"Nhắm mắt."

"Tại sao phải nhắm?"

"Dạy làm sao cũng không được." Lăng Diệp thở dài. "Không thấy các tình nhân khác khi hôn môi đều phải nhắm mắt sao, như vậy mới tập trung tinh thần, hiểu không?"

Lãnh Tử Diễm một ngụm cắn lên, hung tợn cắn môi Lăng Diệp đến vừa đỏ vừa sưng. "Ban nãy ngươi cũng không nhắm."

"Đó là vì ta muốn nhìn ngươi." Lăng Diệp nheo mắt cười. "Nhắm mắt lại thì không có cách nào thấy được ngươi."

Tướng quân phủ.

Quán gia gõ nhẹ cửa phòng.

"Vào đi."

Thư phòng rất lớn, ánh sáng sáng ngời, nam nhân ngồi trước bàn có mày như đao phong, mũi cao thẳng, không nộ tự có uy. Gã lật báo trong tay đang xem nghiêm túc, không chút ý nhắc mắt. "Chuyện gì?"

"Tướng quân, thiếu gia ở dưới lầu."

"Nhanh như vậy?" Tướng quân nhìn xuống đồng hồ ở cổ tay, tựa hồ cũng không để tâm. "Bảo hấn đến trường tập bắn, hôm nay nếu không thể làm giáo sư hài lòng, tự hấn chịu."

"Không phải, Tướng quân." Quân gia khom lưng xuống. "Là đại thiếu gia."

Cửa trên lầu mở ra, Lăng Diệp nghe thấy tiếng, sửa lại y phục đứng lên, lưng thẳng tắp.

Tiếng bước chân trên cầu thang xoắn ốc gần dần, Lăng Diệp hơi ngẩng đầu, vọng qua, càng làm đồng tử rũ xuống. "Phụ thân."

"Nga? Đây là đang gọi ai?" Tướng quân cười lạnh hỏi quân gia bên cạnh. "Hấn đang gọi ai?"

Dù hầu hạ Tướng quân nhiều năm, quân gia vẫn lập tức bốc ra một thân mồ hôi lạnh, không dám nói tiếp.

Tướng quân hừ một tiếng, tùy ý ngồi trên sô pha, nhấc chân lên. "Sao không tiếp tục ở Lãnh gia, trở về làm gì?"

"Phụ thân, tin tức tuyên bố hôm qua... Người thật sự nhận Dã Kê?"

"Đương nhiên, con ta sao ta không nhận?" Tướng quân kéo khóe miệng. "Đứa con này vừa nghe lời vừa có năng lực, lại càng không vì một nam nhân mà cùng ta trở mặt thành thù, còn hết sức làm ta yêu thích. Ta không chỉ muốn cho nó nhận tổ quy tông, còn định cho nó vào Quân bộ, về sau, chức Tướng quân này là của nó. Học sinh Lăng Diệp, người hôm nay đến là có gì muốn nói sao?"

Tướng quân chữ chữ chậm chọc, Lăng Diệp chỉ coi như không nghe thấy. "Mẫu thân đâu?" So với khuôn mặt trực tính của Tướng quân, mặt Lăng Diệp đương nhiên phải tinh tế hơn không ít, nhưng lúc không cười, đồng dạng sắc bén bức người.

"Mẫu thân? Người còn biết mình có một mẫu thân!" Tướng quân tựa hồ bị chọc giận đột ngột, đứng lên. "ba" một tiếng thô bạo quăng cho Lăng Diệp một cái tát. "Sớm đã bị người làm tức đến bệnh, nằm thẳng trên giường."

Đồng tử đen như mực chợt co rút lại, Lăng Diệp chậm giọng, cười lạnh. "Cho nên người liền thừa dịp mẫu thân bệnh, nhặt cái dĩa chĩnh kia về?"

"Xin chú ý lời nói của người!" Ngực chậm rãi phập phồng một trận, Tướng quân từ tốn ngồi trở lại sô pha, lại là biểu tình điềm nhiên như không, biểu tình bất cứ ai cũng không thêm để ý. "Nếu thật sự muốn nói đã chĩnh thì cũng phải là người, cha mẹ rình không nhận, còn gốc đến độ yêu thương một nam nhân, a, không phải đã chĩnh thì là cái gì?"

Lăng Diệp quay đầu. "Bệnh của mẫu thân..."

"Không chết được." Tướng quân búng điều thuốc, quân gia đứng bên cạnh vội vàng xoay người châm thuốc thay gã.

Lăng Diệp bỗng nhiên mở miệng. "Ta muốn vào Quân bộ."

Tướng quân vốn đang cúi đầu châm thuốc lá nghe nói như thế, trong đồng tử hiện lên tinh quang, gã ngẩng đầu, tay trái gõ nhẹ lên sô pha, giọng điệu bình thản. "Không phải đang hảo hảo cùng nam nhân kia ở chung trường học, dưới một mái hiên, mỗi ngày cùng ra cùng vào cùng ăn cùng ngủ? Sao đột ngột lại muốn vào Quân bộ chỉ cho ồn ào ầm ĩ?"

"Phụ thân..."

Nheo mắt, Tướng quân thẳng thắn nói. "Muốn vào cũng được, rất đơn giản, rời khỏi hấn!"

Bạn đang đọc truyện *Ám Dạ Trảm Luân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 85

Buổi tối mười giờ, bầu trời dần rải tuyết nhỏ, bông tuyết trong suốt tùy ý tung bay trong bầu trời đêm.

Đèn trên dây lều lần lượt tắt đi, học sinh từng người rời khỏi, khắp trường thoát nhìn trầm lặng mà an tĩnh.

Lãnh Tử Diễm mở dù, đứng dựa vào tường, sau khi đèn phòng học cuối cùng tắt đi, tâm trạng vốn sôi ruột gia tăng đến mức tận cùng. Khó thấy có một lần hấn chịu tới đón, hay y kỳ thực không có vào học?

Học sinh đi ra cuối cùng quả nhiên không phải Lăng Diệp.

Lãnh Tử Diễm có chút thất vọng.

Đúng lúc tiếp một cú điện thoại của Quân Ngân, hỏi hần mặc đủ ấm không. Lãnh Từ Diễm xiết chặt cổ áo giáo phục trên người, không dám nói mình bên trong chỉ mặc một áo lót, lúc này trong băng tuyết, đang lạnh đến phát run.

"Người ở bên ngoài?"

"A... Phải." Lãnh Từ Diễm hắt xì một cái, nhiệt khí thở ra tụ thành khói, bốc lên trên. "Đói bụng, đi ra mua chút đồ ăn." Nói dối không chớp mắt.

"Sao không kêu Lăng Diệp?"

Đây là lần đầu tiên Quân Ngân nhắc tới Lăng Diệp trong hai tháng nay, Lãnh Từ Diễm đề cao cảnh giác, bình chân như vại. "Tại sao phải kêu hần? Ta tự mình đi ra mua đồ không được sao?"

Quân Ngân tựa hồ không thích đề tài này. "Vậy người trở về sớm một chút."

Nói xong, tùy tiện thêm vài câu, liền ngắt máy.

"Lại mất hứng?" Lãnh Từ Diễm cười gương, cũng đứng, chuyện hần cùng Lăng Diệp day dưa mơ hồ bắt mình căn bản là sự thật chắc như đinh đóng cột. Sau khi trở lại trường học, Lăng Diệp sống chết muốn ở chung, đã làm sao cũng đã không ra. Quân Ngân mắt nhắm mắt mở, Lãnh Từ Diễm cũng không hiểu suy nghĩ trong lòng y, cứ nói là khoan nhượng Lăng Diệp đi, nhưng mỗi lần vừa nghe thấy hần và Lăng Diệp ở cùng nhau, y lại nhất định phát giận, không đúng, Quân Ngân sẽ không phát giận, y chỉ ôn nhu cắt điện thoại hoặc nói là mình bận, không để ý tới hần.

Lãnh Từ Diễm xoa xoa mặt, cảm thấy trên mặt có chút nóng.

Trong giới quý tộc, ba bốn người ở cùng nhau không phải không có, nhưng đó là một nam nhân đồng thời có mấy tình nhân xinh đẹp. Vô luận là thân phận Quân Ngân, thân phận hần hay thân phận Lăng Diệp, ba người họ muốn ở cùng nhau, tuyệt đối không thể, nếu truyền ra, chính là một trò cười.

Lăng Diệp mặt dày đương nhiên không sợ, hần thì thôi, dù sao bị cười nhiều rồi, sớm đã chai cứng, nhưng Quân Ngân không giống thế, người kia nặng nhất mặt mũi, sẽ không cùng bọn họ hồ nháo.

Quay về ký túc xá, Lăng Diệp vẫn không thấy bóng.

Lãnh Từ Diễm cảm thấy đầu rất choáng, tắm một trận nước ấm, đi ra, trong phòng vẫn tối như mực.

Chết chỗ nào rồi?

Đầu choáng não căng, rầu rĩ, ngực như bị thứ gì đó lấp lầy, cực kỳ khó chịu, Lãnh Từ Diễm thân thể cường tráng, từ nhỏ đến lớn căn bản chưa từng bị cảm cúm, lần này ra ngoài đón Lăng Diệp một cái liền thành ra như vậy, quả thực hận người kia đến tận xương tủy.

Tức giận đá giường, tắt đèn ngủ.

Ký túc xá mới đổi là dành cho hai người, giường rộng phá lệ, sau lưng không có ai ôm rím, Lãnh Từ Diễm lần đầu tiên không thích ứng, cảm thấy trong phòng đen ngịt, như một nhà giam.

Đang nửa tỉnh nửa mê, sặc một tiếng, bật dậy liền nôn, ngay cả toilet cũng chưa kịp chạy tới. "Lăng Diệp... Này...!"

Sau lưng vẫn không có ai.

Chết thật?

Rút khăn giấy ra thô bạo lau miệng, lại nôn mấy tiếng, dạ dày cuộn cuộn không ngừng cuối cùng an tĩnh một chút.

Lãnh Từ Diễm nhìn ô vật dưới giường cùng dra giường bị mình làm đổ, nháy mắt liền có xúc động muốn xách người kia tới quất roi.

Khoác áo ngủ lên, kéo sạch sẽ, dra giường cũng thay.

Nằm trên giường hít hít mũi, trước kia khi thấy những người bị cảm cúm chảy chút nước mũi liền rên than như thế, hần vạn phần coi thường, bây giờ mới hiểu cảm cúm là hành người đến thế nào, quả thực còn khó chịu hơn so với bị chém mấy đao.

Còn ngực sao lại thế này, thật ối bức.

Bạn đang đọc truyện *Ám Dạ Trầm Luân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 86

"Lãnh Từ Diễm là mông bò, mông bò à, mau dậy đi.."

Ba một tiếng đập xuống.

Năm phút đồng hồ sau, đồng hồ báo thức cài trong di động lại tung bùng vang lên, Lãnh Từ Diễm hung hăng hít mũi, mơ hồ mở mắt ra.

Đồng hồ báo thức là Lăng Diệp cài, thanh âm lạnh băng của y nháo nhào không gián đoạn, thần kinh Lãnh Từ Diễm có cường hãn tới đâu cũng không chịu nổi, đương nhiên, bánh ít đi bánh qui lại, đồng hồ báo thức trong di động Lăng Diệp là do Lãnh thiếu gia cài, chẳng qua "mông bò" được đổi thành "mông heo".

Sờ dĩ lại như vậy là vì Lãnh Từ Diễm cảm thấy màu da Lăng Diệp trắng nõn như heo chết, buổi sáng hân lại thích giành giường, không dùng nhiều lực đập xuống, người này liền ôm hân không buông tay.

Y không buông tay, hân ăn cái gì?

Tám giờ có lớp, nếu là bình thường, Lăng Diệp sớm đã bị hân đập xuống gây sức ép bữa sáng, bây giờ người không có ở đây, hân chỉ có thể lè mề đứng lên, chuẩn bị đến nhà ăn uống chén sữa đậu nành, cổ họng khô đến gay gắt, sợ là đã sưng lên.

Tuyệt càng rơi càng lớn, Học viện Hoàng gia đều là học sinh văn khoa, thân thể hơi yếu, từng người áo lông khảm vàng găng tay mũ trùm vũ trang hạng nặng, chỉ lộ một cái mặt ở bên ngoài, so ra, Lãnh thiếu gia có thể coi là nhẹ nhàng khoan khoái, bất quá, trả giá cho nhẹ nhàng khoan khoái là chứng cảm cúm của hân thật sự rất trầm. Uống xong sữa đậu nành, dạ dày ảm xuống, một lát sau, khí chưa dâng lên, nôn đến không còn một mảnh.

Toàn bộ người ở nhà ăn đều nhìn hân, dù sao, người lớn như vậy vẫn còn nôn mửa nơi công cộng, quả thực không thể nào nói nổi, hơn nữa, người nôn này còn là Lãnh gia thiếu gia.

Lãnh Từ Diễm cũng không muốn, hân chính là nhịn không được.

Khí chưa kia nói đến là đến, ép không cho hân có thời gian chạy tới toilet.

Nói tiếng xin lỗi với người quét tước, Lãnh Từ Diễm tính tiền ra khỏi nhà ăn, tuyết lông ngỗng* rất lớn, trong lòng hân lại thật sự nổi hỏa.

Gọi điện thoại cho Lăng Diệp, vẫn không có ai bắt máy, đây là tình huống chưa bao giờ có, chỉ ngoại trừ lần trước, y bị nhốt ở nhà.

Trên mặt tối sầm mấy phần, Lãnh Từ Diễm cắt di động, theo đám người vào phòng học, lơ mơ nghe giảng trên lớp, giáo sư nói cái gì hân hoàn toàn bỏ ngoài tai, trên đường suất nữa lại ói ra một lần, may mà nhận ra nhanh, uống nước vào dạ dày, kiên quyết đè ép dục vọng muốn nôn xuống.

"Lãnh Từ Diễm?" Nhận được điện thoại của người này, Hoàng Ảnh rất kinh ngạc.

Lãnh Từ Diễm sờ sờ cái mũi lạnh đến đỏ bừng, nhìn trái phải. "Lăng Diệp đâu?"

"Hân không có ở trường học?" Lăng Diệp bỏ nhà ra đi, Tướng quân thay Hoàng Ảnh tìm gia sư, không cho y đến trường học nữa, nói là tránh cho thấy hai người kia mà ảm ức.

"Àn." Lãnh Từ Diễm vừa hút khí vừa nói. "Hân tối hôm qua không trở về, ta tưởng rằng hân ở Lăng phủ."

"Chờ một chút, ta gọi cho người."

Trong hành lang, Hoàng Ảnh cau mày xuống, suy tư một lát, nhẹ đẩy cửa ra. "Giáo sư, hôm nay ta có việc, có thể kết thúc sớm không?"

Nếu Lăng Diệp không có ở trường học, Lãnh Từ Diễm lại không tìm thấy, như vậy quả thực ở Lăng phủ là khả năng lớn nhất.

Hoàng Ảnh bồi Lăng phu nhân trên giường bệnh nói chuyện, không kiếm ra chút tin tức của Lăng Diệp, trái lại phải nghe nàng một hồi oán hận, một hồi nói Tướng quân dẫn con riêng trở về, không chút tôn trọng nàng, một hồi nói Lăng Diệp hải tặc kia, vốn hảo hảo, đều là để một nhân loại lừa gạt.

"Hoàng Ảnh, nam nhân kia chắc chắn không lưu được." Lăng phu nhân thân thiết xoa tay hân, lời nói thấm thía. "Tướng quân không có người thích, còn đối xử với phu nhân chính quy ta như vậy, đừng nói tới Lăng Diệp..." Nàng lắc đầu thở dài. "Nếu Lăng Diệp cố ý muốn nam nhân kia sinh hải tặc cho hân, người biết làm sao đây?"

"Sẽ không." Hoàng Ảnh an ủi nàng. "Lăng Diệp ca ca không giống bá phụ, Lăng Diệp ca ca là Thiếu chủ, hải tặc của hân không thể từ người khác sinh ra."

"Ai biết được." Lăng phu nhân hơi khép mắt. "Trước kia ta cũng cho rằng Tướng quân sẽ chú ý đến địa vị ở nhà của ta, nặc đũa trẻ kia tự sinh tự diệt ở Hắc Phố, nhưng hân vẫn mang nó về, thừa nhận trước cả nước đây là con của hân." Nàng che miệng ho mấy tiếng, yếu ớt nói. "Những người đi ra từ

học viện thư thú chúng ta đều quá quý cù, mọi việc lấy hùng thú làm trọng, rất nhiều chuyện dây dưa không dứt khoát, như vậy, kỳ thực tuyệt đối không hảo."

"Lãnh Từ Diễm cũng rất khinh bỉ học viện thư thú." Hoàng Ảnh cười nói.

"Hài tử này, nói thế nào cũng không nghe, còn nhắc tới người kia. "Lăng phu nhân có chút tức giận. "Hơn nữa, hần đã là thư thú của Dã Kê, thân thể bị hùng thú khác dùng qua có tư cách gì hầu hạ Lăng Diệp nữa?"

Hoàng Ảnh gãi gãi đầu. "Hần không có gì bất hảo. Dã Kê... Chuyện Dã Kê, Lăng Diệp ca ca sẽ xử lý, Lăng Diệp ca ca thích hần. "Hoàng Ảnh thấp đầu, thanh âm có chút mơ hồ. "Lăng Diệp ca ca thích hần, vậy là đủ rồi."

Bạn đang đọc truyện *Ám Dạ Trảm Luân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 87

Đêm.

Hoàng Ảnh nằm trên giường, đoán Tướng quân chắc đã ngủ rồi, lén lút đẩy cửa ra, bị bóng đen từ cửa dọa cho nhảy dựng.

"Dã Kê?"

Lăng Dã nhếch mày, khoanh tay biếng nhác. "Muốn đi đâu?"

"Ngươi bớt quân ta." Trước kia ở trường học, Hoàng Ảnh đối với Dã Kê luôn luôn thân thiện, nhưng từ sau khi thấy y cường bạo Lãnh Từ Diễm, hảo cảm bị bẻ ngoặt, tuy vẫn cùng ở dưới một mái hiên, nhưng chưa từng hoà nhã nhìn y, dù đang lúc có Tướng quân cũng là như thế.

"Ban ngày không phải hỏi thăm tung tích Lăng Diệp sao?" Lăng Dã bình chân như vại hỏi.

"Ngươi biết?"

Lăng Dã khẽ nhếch môi. "Đương nhiên."

Hoàng Ảnh chưa bao giờ xuống tầng hầm Lăng phủ. Phía dưới âm u ẩm ướt, hình thành đối lập rõ ràng với tráng lệ bên trên.

"Lăng Diệp ca ca sao lại ở chỗ này?"

Lăng Dã hừ một tiếng. "Sao lại không? Hần chọc phụ thân tức giận, đương nhiên bị nhốt trong đây."

Hoàng Ảnh rừ mắt. "Vì Lãnh Từ Diễm?"

"Đúng vậy... Ngoại trừ như vậy.... Chẳng lẽ còn nguyên nhân khác?" Lăng Dã nói đến châm biếm, biểu tình có mấy phần âm độc.

Hoàng Ảnh bĩu môi. "Ăn no không được, chê no chưa!"

"A, vậy thì Hoàng Ảnh thiếu gia nói cho ta biết..." Lăng Dã chậm rãi đẩy cửa sắt ra, quang ảnh u ám hạ xuống làm mờ một bên mặt. "Quả no này ngươi ăn được sao?"

Ngoài cửa không có người canh giữ, vì đây là chính giữa tầng hầm.

Có một cái lồng cực đại, bằng sắt màu đen, thoát nhìn bằng lãnh tàn nhẫn.

Hoàng Ảnh không không chế được thanh âm ghen ngào. "Lăng... Lăng Diệp ca ca..."

Con báo màu bạc chậm rãi đứng lên, toàn thân y đều là vết roi, lại không chút tổn hư thân hình uy mãnh, mắt sáng như đuốc, lạnh lùng chăm chăm nhìn Lăng Dã. "Ngươi tới làm gì?"

"Chế giễu." Giữ chặt Hoàng Ảnh muốn chạy qua, Lăng Dã cười nói. " Bao nhiêu?"

Mí mắt ngân báo cũng không nâng lên. "Năm trăm."

"Ngươi thật lợi hại." Lăng Dã gật đầu. "Ta cao nhất chịu quá ba trăm, đau muốn chết."

Hoàng Ảnh không nghe rõ hai người đang nói cái gì, hắn chỉ biết Lăng Diệp bị Tướng quân phạt, toàn thân đều là thương tích. "Ngươi buông ta ra, ta phải đi gọi bác sĩ."

"Bác sĩ, ha ha!" Lăng Dã cười to một tiếng, khẽ nhẹ cầm Hoàng Ảnh lên. "Thư thú đúng là thư thú, khiến thức thiên cận."

"Ngươi!"

"Tướng quân đánh hắn, lại để bác sĩ đến xem? Thương cũng trị rồi thì còn đánh làm gì?"

"Sao có thể như vậy?"

"Tại sao không thể?" Lăng Dã cười lạnh. "Ngươi cho là hùng thú tốt như vậy?" Nói tới đây, chính y phì cười, cười cười lại lắc đầu. "Hoàng Ảnh ơi là Hoàng Ảnh, thay vì tìm bác sĩ gì đó theo bài bản, không bằng ngươi hỏi Lăng Diệp ca ca, làm sao chọc giận Tướng quân, không nhốt hắn lại không được."

Hoàng Ảnh chuyển đầu về phía ngân báo, ngân báo trầm lặng không nói.

"Có người tâm cao khí ngạo, đương nhiên sẽ không nói cho ngươi, hắn mặt dày mày dạn muốn vào Quân bộ, lại không chịu chia tay với Lãnh Từ Diễm, thế nên mới rơi xuống kết cục này." Lăng Dã buông tiếng thở dài. "Cho nên nói, thứ gì cũng muốn bắt, kẻ lòng tham không đáy, bất hảo nhất."

Lăng Dã đến trước lồng sắt, ngồi xổm xuống, bàn tay luồn vào, tùy ư ự nặn da lông ngân báo, trước khi đối phương nổi giận, thân nhiên mở miệng. "Ta có cần thừa cơ hội này đi vào trường học hay không?"

"Ngươi dám!" Con ngươi đen nhánh của ngân báo tối đen như mực, còn lạnh hơn lãnh nguyệt.

"Ta có cái gì không dám?" Lăng Dã tựa hồ cũng không sợ y, vẫn như cũ, thậm chí bên môi nhấc lên một góc độ tao nhã. "Ta từ nhỏ giết người phóng hỏa, chuyện gì mà chưa làm qua? Dù sao như các ngươi nói, ta cũng đã nát một cuộc đời!"

Ngân báo chậm rãi hít vào một hơi, trầm tiếng hỏi. "Ngươi muốn cái gì, ta giúp ngươi đạt được, ngoại trừ hắn?"

"Nhanh như vậy liền thỏa hiệp, ngươi thật đúng là yêu hắn... Yêu đến mức không chút tôn nghiêm. Bất quá..." Lăng Dã chậm rãi nói. "Theo quy củ trong tộc, hắn là thư thú của ta, nếu là thư thú của ta, ngươi có phải... Nên trả vật về đúng chủ?"

Ngân báo ngao một tiếng, chợt bạo lên, một ngụm cắn cổ tay Lăng Dã.

Lăng Dã kinh hãi, giơ chân thô bạo đập qua, ngân báo lại sống chết không buông miệng, xích sắt trói buộc bị kéo đến loong coong tác hưởng, tiếng vọng sơn cốc gáy đong đưa trong tầng hầm trống trải.

"Buông ra, buông ra!"

Lăng Dã hao hết sức của chín trâu hai hổ mới đá văng được cái đầu cắn cổ tay mình, trên cổ tay xếp hai dấu răng, máu tươi giàn giụa, nhìn thấy ghê người.

"Chỉ sợ là ngươi phải đến bác sĩ." Ngân báo gắt gao dõi theo, cười nhạo nói. "Dù thân thể thú loại cường tráng, chảy máu quá nhiều thì cũng sẽ chết."

"Mẹ nó!" Lăng Dã hung tợn nống ra tiếng, kéo Hoàng Ảnh đi, Hoàng Ảnh lưu luyến nhìn ra sau, Lăng Dã chỉ tiếc rèn sắt không thành thép. "Nhìn cái gì, trong lòng hắn tuyệt đối sẽ không lưu lại một chút nào cho ngươi."

Hoàng Ảnh đây dựa không chịu đi. "Vì Lãnh Từ Diễm không thích ngươi, ngươi liền không từ thủ đoạn?"

"Ta thế này là không từ thủ đoạn?" Lăng Dã phảng phất như nghe được trò cười cực đại. "Ngươi cho là như kẻ ngu dốt trong lồng sắt kia, thời thời khắc khắc đối nghịch cùng Tướng quân, thời thời khắc khắc đem Lãnh Từ Diễm treo trên miệng, chính là yêu hắn bảo vệ hắn?"

"Lăng Diệp ca ca..." Hoàng Ảnh vẫn còn quay đầu lại.

Lăng Dã phanh một tiếng đóng cửa sắt, hai người bên ngoài vẫn còn cãi vã không ngừng, ngân báo lại không có tâm tư xen vào nữa, y tru một tiếng, đáng thương ghé sát xuống. Ban nãy Lăng Dã liều mạng giãy giụa, hại da y vốn đã bị quất bắt thành dạng còn bị ma sát, đau đến trán y đều là mồ hôi.

Phụ thân thường xuyên dùng roi đánh y, lại như lấy ba trăm roi làm mức tối đa, lần này, sợ là phát điên rồi.

Cũng đúng, y chạy về nói muốn vào Quân bộ, phụ thân tất nhiên cho rằng y đã thông suốt, kết quả y vẫn như trước kia, khó trách phụ thân sẽ giận đến đánh y năm trăm roi.

Phụ thân cũng không giấu lại, khó khăn lắm quan hệ của y cùng gia hỏa kia mới "có vẻ lớn mạnh vượt bậc" -- y cho là như vậy -- vì người nọ không chỉ cho phép y hàng đêm cùng ngủ mà còn cho phép y ôm hắn ngủ... Thân thể trần trụi ẩm áp kia, chỉ mới nghĩ thôi nước bọt cũng đã chảy xuống - có thể cùng hắn đi đến bước này, khó khăn tới cỡ nào, phụ thân đánh chết y, y cũng sẽ không thỏa hiệp.

Nhưng Quân bộ nhất định phải vào.

Thế cục càng ngày càng căng thẳng, thảng trước tin tức bệ hạ bệnh tình nguy kịch bị phát ngôn viên lơ lờ "truyền ra", đồng thời Quân bộ đưa ra dự thảo nghị quyết gia tăng quân phí, dù bị quan chức do Thừa tướng dẫn đầu kịch liệt phản đối, dưới thái độ cứng rắn của Quân bộ, Hoàng thất vẫn thông qua đề án này. Các quý tộc lập tức ngửi được mùi bất ổn, các mũi nhọn gia tộc muốn hướng Quân bộ thân cận, dù làm trung úy cũng nguyện ý, chỉ cần có thể trở thành "người của Quân bộ".

Duy nhất không động dậy chỉ có hai Đại gia tộc cảm đầu là Quân gia cùng Lãnh gia.

Không phải họ không muốn động, mà là Quân bộ coi họ như cái đinh trong mắt cái gai trong thịt, lúc nào cũng nghĩ cách đâm sau lưng, sao có thể tiếp nhận họ được?

Ngoài mặt Lãnh Từ Diễm không nói gì, trong lòng tất nhiên âm thầm lo lắng, gần đây ngay cả Lãnh Thừa Phong, mảy cũng luôn luôn cau, đương nhiên đã sút đầu mẻ trán, những thứ đó Lăng Diệp đều gom vào trong mắt. Lãnh gia sụp đổ, Lãnh Từ Diễm tất nhiên là người chết thứ hai. Chuyện Dã Kê vào Quân bộ trái lại nhắc nhở Lăng Diệp, tốt xấu gì y cũng là con trai Tướng quân, Tướng quân có tức giận cỡ nào chung quy vẫn không đến mức hận y.

Huống chi, y là Thiếu chủ, sau này thú tộc chiếm lĩnh thế giới nhân loại, chẳng lẽ muốn một Thiếu chủ như y đứng bên cạnh Dã Kê nghe theo hiệu lệnh?

Chắc chắn phụ thân cuối cùng sẽ thỏa hiệp mới có ý hòa hoãn thái độ, đánh y sao cũng được, chỉ cần đừng quản chuyện y cùng Lãnh Từ Diễm nữa.

Nhưng mà thật đau a, hơn nữa, điện thoại cũng bị thu...

Y co người dưới lòng sắt.

Ngô.... Y nhớ người kia...

Bạn đang đọc truyện *Ám Dạ Trầm Luân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 88

"A..... A..." Lãnh Từ Diễm mở lớn miệng, cuối cùng hắt xì không ra, hút vào xoang mũi, ngứa, hần đỏ mắt rút khăn giấy ra, thô bạo chùi chùi, ném vào thùng rác.

Người kia biến mất mấy ngày, Hoàng Ảnh nói là bá mẫu bị bệnh, ở Tướng quân phủ bồi, cũng không biết khi nào mới trở về. Lãnh Từ Diễm lừa một ngụm cơm, lấy cách nói của Hoàng Ảnh cũng không sao tin được, dù là bồi bá mẫu, gọi một cú điện thoại chẳng lẽ không được sao, lại còn phải tắt máy?

Quen có Lăng Diệp bên cạnh, người kia đột ngột không ở đây, bệnh tật trên người kéo tới phía sau tiếp trước, lúc tức ngực, lúc muốn nôn, cơm cũng ăn không vô.

Đều do người kia đối với hần quá tốt, làm hần quen.

-- Ngay cả bản thân Lãnh thiếu gia cũng thừa nhận, cái tốt kia là tốt đến mức nào.

Lắc đầu, buộc bản thân ăn hết đồ ăn mua về. Từ sau lần nôn mửa ở nhà ăn hồi trước, hần đều quay về phòng ký túc xá ăn cơm, như vậy có thể tránh để người quen vừa thấy hần liền hỏi bị làm sao.

Chuyện của hần cùng Lăng Diệp người trong trường học đều biết, còn thiếu điều chưa lên báo trường. Trước kia khi kết giao cùng đối tượng bên ngoài, khí thế Lãnh thiếu gia vừa thấy liền biết chính là ở mặt trên - trên thực tế cũng không có ai hoài nghi. Nhưng cùng Lăng Diệp thì không giống vậy, dù hần ra sức vò tóc Lăng Diệp, dù hần đem gương mặt lạnh lùng kia ngắt thành đầu heo, đám công tử bạn thân vẫn cứ cười đùa trêu ghẹo. "Oh, làm phản à?"

Lãnh Từ Diễm luôn luôn miễn cảm đối với những chuyện kiểu này, phiền nhất là bị người khác bàn tán, nhưng lại có một chút bất đồng.

Lần trước Lăng Diệp cũng mất tích mấy ngày, lúc ấy khi bị hỏi người đi đâu rồi, trong lòng hần đem Lăng Diệp lãng trí xử tử một vạn lần, lần này lại là tình huống đồng dạng, nhưng hình như hơi không giống, ít nhất không phản cảm như vậy, thậm chí cảm thấy hần đương nhiên phải biết hành tung Lăng Diệp, trong lòng cũng chỉ cần nhắc đem y quảng xuống quá roi thôi - phải nhẹ hơn lãng trí một chút.

Lãnh Từ Diễm lấy giấy bút ra, vẽ một trục thời gian có mũi tên hướng tới, chính giữa khoanh một vòng, giương nanh múa vuốt viết vào bốn chữ "Dã Kê thú hóa", đầu bút máy đè thùng giấy, đủ thấy lúc viết cái tên này, hần có bao nhiêu căm hận. Dùng bút đỏ đánh một cái dấu chéo thể lương thật lớn trên "Dã Kê thú hóa", lại dùng bút xanh viết bên trái trục thời gian "Quân Ngân Lăng Diệp", suy nghĩ, giữa khoảng trắng điền vào ký hiệu "Lớn hơn", bên phải cũng ghi hai cái tên giống vậy, nhưng do dự thật lâu ở khoảng trắng, tần ngần không thể viết, hần phun một ngụm khí ra, định ra ngày ở đầu mút bên phải

trục thời gian, "Ngày 31 tháng 12", chủ nhật tới nữa, cách hiện tại, còn mười ngày.

Hắn chậm rãi gấp giấy lại, mười ngày... Sau mười ngày, vô luận thế nào cũng phải minh bạch.

Lớn hơn... Bằng... Nhỏ hơn...

Lăng Diệp hai ngày sau mới xuất hiện, mặc áo lông màu trắng, mập ú như một trái cầu, trên mặt có chút tái nhợt, môi cũng khô khốc, bộ dạng rất giống mấy ngày rồi không có uống nước. Lãnh Từ Diễm tỉnh mắt nhìn ra trên môi có không ít vết rách đã xử lý, hẳn là tự mình cắn ra, hẳn không hỏi nhiều, sau khi để người vào, rót một ly nước ấm cho y. "Bá mẫu thế nào?"

"Mẫu thân ta tìm vẫn không tốt, lần này tái phát thôi." Lăng Diệp kéo người ôm lấy, cẩn thận nhìn, mày lập tức xoắn thành bánh quai chèo. "Người bị cảm cúm?"

Lãnh Từ Diễm mím môi dưới. "Rất nặng."

"Không uống thuốc?"

"Uống mấy viên, càng uống càng muốn ói, không muốn uống."

"Người..." Lăng Diệp giận không thể nhịn. "Bị bệnh cũng không biết mặc nhiều một chút, thật là..." Ngực khí oán giận về sau cuối cùng chậm xuống, kéo người vào ô chần, gắt gao đắp chặt. "Hào hảo lắm, ta ra ngoài mua thuốc cho người."

Lăng Diệp nhanh chóng trở về, xách một túi thuốc, thuốc bột, thuốc viên, xi rô, các loại thuốc được sản xuất, cái gì cần có đều có.

Lãnh Từ Diễm thân nhiên nhìn, nhắc nhở. "Người lấy tiền của ta."

"Im miệng!" Lăng Diệp mở bình xi rô ra, múc một muỗng uy đến miệng người nào đó. "Thử cái này đi, bác sĩ nói rất ngọt, hẳn là sẽ không muốn ói."

"Ói ra thì sao?" Lãnh Từ Diễm hỏi.

"Đổi thuốc!"

Người này thật sự chưa từng uống thuốc sao, y không biết thuốc không thể uống lộn xộn? Còn làm ra bộ dạng hiểu biết... Lãnh Từ Diễm có chút xem thường, uống mấy muỗng, lại uống thuốc bột Lăng Diệp pha hảo, nhưng thuốc viên vô luận thế nào cũng không chịu nuốt, đắp mền liền ngủ. Lơ mơ ngủ đến chiều, lúc mở mắt, vầng sáng trời chiều mờ nhạt vừa vãn chiếu trên mặt người kia, Lãnh Từ Diễm hơi hoảng hốt, một chớp mắt nào đó, hẳn cho rằng kỳ thực đó là Quân Ngân, mắt Quân Ngân, mũi Quân Ngân, môi Quân Ngân, lúc hắn bị bệnh, là Quân Ngân ở cùng hắn, nhiệt độ cơ thể ấm áp thấu thẳng tới đáy lòng.

Quân Ngân Quân Ngân Quân Ngân... Cái tên này quán quanh hắn tựa như ma chướng, từ khi hắn mười bảy tuổi đến hai mươi tuổi, hoặc có lẽ sớm hơn, đúng, sớm hơn, từ lúc không biết bản thân mình thích nam nhân, ánh mắt hắn cũng đã đặt trên người Quân Ngân mất rồi. Lần đầu tiên gặp mặt hắn liền nghĩ, người kia thật ôn nhu, động tác cầm dao nữa còn muốn tao nhã hơn lễ nghi của giáo sư, lúc nói chuyện bao giờ cũng mang nụ cười nhẹ nhàng, tay cũng là trong suốt, đầu ngón tay thon đến xinh đẹp, vươn qua, có thể làm tâm của người đập tăng tốc.

Còn Lăng Diệp... Trên bàn tay dính nước mũi đều là bùn, hơi một tí liền khóc, còn mặt dày muốn hắn dặt y...

Lãnh Từ Diễm nhăn nhó mũi, nước mũi lại xuống... Hắn ngẩng đầu lên, vội vàng rút giấy, lại đụng phải một bàn tay... Hắn sững sờ.

Cánh mũi bị khăn giấy bao trùm, hắn ngược mắt, người kia cau mày, mắt ngáy ngủ mông lung, trên mặt vẫn có chút mệt mỏi. "Sao không hít mũi?"

"Người bịt ta sao ta hít được?" Lãnh Từ Diễm đoạt giấy qua, vừa hít mũi vừa nói không rõ ràng. "Mấy ngày nay không ngủ?"

"Àn...?"

Tì mi sờ soạng mặt Lăng Diệp. "Này, người bị ngược đãi?"

Bạn đang đọc truyện *Ám Dạ Trảm Luân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Trở mình đem người ép xuống dưới, liều mạng cời áo ngủ trên người y, trên lồng ngực trắng nõn phủ kín vết bầm tím thô to, thoát nhìn như vết roi, nhưng lại không sưng lên, hơn nữa, màu sắc rất nhạt, không nhìn kỹ căn bản không phát hiện được. Lãnh Tử Diễm vươn tay ấn xuống, người nọ lập tức đau đến run lên.

"Phụ thân ngươi đánh người?" Trong thanh âm nghe không ra vui giận.

Lăng Diệp gãi gãi đầu có chút lúng túng, bị phụ thân đánh là chuyện rất mất mặt, nhưng y lại muốn biết người này có đau lòng không, cho nên hơi gât đầu.

Người kia quả nhiên không đau lòng, bữu môi hết sức khinh bỉ, hừ mấy tiếng lại nằm lại.

"Phụ thân ngươi xuống tay thật nhẹ."

Dùng roi sắt đánh năm trăm roi vẫn còn nhẹ?

"Hắn đánh người người có kêu không?" Lãnh Tử Diễm trở thân tò mò hỏi.

Lăng Diệp suy nghĩ, mình đều chịu đựng, sẽ không kêu. "Ngươi phải kêu?"

Lãnh Tử Diễm đem tay gác trên trán, nhẹ giọng nói. "Phải đếm."

Lăng Diệp phì cười, càng cười càng suông sã. "Đếm thế nào? Mỗi roi đếm một cái? Một, hai, ba....? Phụ thân ngươi cũng thật biến thái."

"Cái rắm!" Lãnh Tử Diễm lại không cho người ngoài nói xấu phụ thân, hung hăng lòi đầu Lăng Diệp qua, thô bạo cắn lên mũi y.

Lăng Diệp sừng sốt ba giây, ngẩng đầu lên, mặc người nọ cắn triệt để, không chút lo lắng mũi sẽ bị cắn méo.

Cắn xong mũi, Lãnh Tử Diễm cảm thấy còn chưa đủ, đem đôi môi khô khốc sớm đã nhìn không vừa cắn liếm một trận từ trên xuống dưới, cho tới lúc tron bóng đến hồng hồng mới thỏa mãn, trên trán chột một cái. "Lăng đệ đệ ngoan, đừng khóc, ca ca bực ngươi."

"Ai ca ca ai đệ đệ?" Lăng Diệp nheo mắt một chút, mâu quang đen nhánh cực kỳ nguy hiểm.

Lãnh Tử Diễm điềm nhiên nhún nhún vai. "Ai lùn là đệ đệ."

Việc này vẫn là nỗi khổ tâm của Lăng Diệp - y thấp hơn Lãnh Tử Diễm một xentí.

Hai người thoát nhìn cao bằng nhau, nhưng hỏi đó Lãnh Tử Diễm cho rằng mình cao hơn, kéo Lăng Diệp đi đo, một người 189, một người 188, Lăng Diệp nháy mắt muốn học mẫu, đem người nhét vào tiệm cắt tóc, thấy tóc phồng phía trên bị xén, lúc đó mới hơi bằng một chút.

"Không ai có thể nhìn ra." Lăng Diệp không phục.

Lãnh Tử Diễm bóp bóp cổ họng phát đau, nói vang vang. "Lăng thiếu gia, một li cũng là khoảng cách."

Lăng Diệp cong con ngươi lên, ý cười nhẹ nhàng. "Nếu ngươi thừa nhận ta sinh sớm hơn ngươi hai tháng đồng thời gọi ta Lăng Diệp ca ca, ta liền thừa nhận ngươi cao hơn ta."

"Nằm mơ!" Lãnh Tử Diễm không chịu theo y. "Nghĩ cũng đừng nghĩ!"

"Nhỏ mọn! Trốn tránh sự thật! Ngu muội! Rùa đen rút đầu! Mông lạnh! Bò đầu heo!"

"Nháo nữa đi!"

"Không nháo không được!" Lăng Diệp cậy mạnh. "Lãnh Tử Diễm là một cái đầu heo bực, Lãnh Tử Diễm là đại ngu xuẩn, Lãnh Tử Diễm..." Âm phía sau phát không được, vì người kia lại hôn y... Lăng Diệp trong lòng cười híp mắt nghĩ, quả nhiên hôn người cùng được người hôn vẫn không giống nhau... Tuy người này vừa ngốc vừa dờ... Tuy tiếp một nụ hôn như câu đang gặm... Nhưng hôn y chính là Lãnh thiếu gia... Ngô... Ứng hồng nổi trên khuôn mặt lạnh băng kia kỳ thực là đang "Ngượng ngùng"....?

Thích!

Lăng Diệp nói y muốn đến Quân bộ, Lãnh Tử Diễm suy tư một chút, cũng liền nghĩ ra căn nguyên của vết roi trên người y, chống đối phụ thân còn đến chia tay đòi đồ, không bị đánh mới là lạ.

Bất quá da báo quả thật rất dày, dấu vết bị đánh thâm như vậy qua mấy ngày liền mất. Buổi tối ngủ lại có thể nghe thấy rên rỉ như có như không, Lãnh Tử Diễm buồn cười vuốt lên lông mày nhăn lại của y.

Không phải rất giỏi sao? Kêu rên cái gì!

Lăng Diệp lúc ngủ không vênh vao hung hăng như bình thường, ngũ quan sắc bén nhu hòa không ít, miệng cũng lơ đãng dệp dệp, thỉnh thoảng còn có thể

chảy nước miếng - không khác lắm với bộ dạng chảy nước mũi hời còn nhỏ - đây là Lãnh Từ Diễm quan sát cả đêm phát hiện. Qua mấy ngày này, người sẽ phải đi, hẳn muốn nhìn y nhiều chút, mặc dù.... Bộ dạng ngủ thật đúng là không có gì hảo mà nhìn.

Bạn đang đọc truyện *Ám Dạ Trầm Luân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 90

Dưới sự điều dưỡng cẩn thận của Lăng Diệp, bệnh cảm cúm của Lãnh Từ Diễm nhanh chóng chuyển biến tốt đẹp, chính là thỉnh thoảng vẫn sẽ nôn ói, không thể nào ăn ngon.

"Lãnh Từ Diễm, người buổi chiều không phải có lớp sao? Còn ngủ nữa?" Rõ ràng trước kia không có ngủ trưa, sao bây giờ chẳng những ngủ, hơn nữa còn bỏ dậy không nổi. Hay là cần ngủ đông như gấu chó?

Lăng Diệp luôn tay vào, bắt được cái mông thô bạo bóp lấy. "Mau dậy!"

Lãnh Từ Diễm đập một cái phui ra, luyến tiếc mở mắt. "Đừng nháo."

"Vẫn chưa khỏe?" Sờ sờ trán, không phát sốt.

"Ân...."

Giọng mũi nong đậm Lăng Diệp nghe thấy tới xương cũng nhuễn. "Vậy ta xin phép cho người?" Người trong ổ chăn lười không lên tiếng. Lăng Diệp không nói gì, mới vừa đi, sau lưng "Ọe" một tiếng liền ói ra.

Lăng Diệp cảm thấy bất thường, cẩn thận đem người thu dọn sạch sẽ, đối phương vẫn có vẻ mệt mỏi, thân thể hẳn sao có thể kém đến tình trạng này?

"Mấy ngày ta đi mới bắt đầu muốn nôn? Trước kia sao? Trước kia có khó chịu không?"

"Không, sau cảm cúm mới muốn nôn." Lãnh Từ Diễm đánh một cái nôn khan, Lăng Diệp sợ tới mức khăn trương lên, hẳn xua xua tay ý bảo mình không có việc gì. "Có thể do cảm cúm còn chưa hết."

Biết đâu thật sự là cảm cúm.

Lăng Diệp cào cào đầu, không dám nghĩ nhiều thêm, rút cuộc, sau một câu, trái tim y đang treo trực tiếp rơi xuống vỡ nát.

Lãnh Từ Diễm nói. "Lăng Diệp, ta muốn ăn cam."

Lăng Diệp cắn chặt môi. "Ta thấy chúng ta vẫn đi siêu âm một cái."

Siêu âm? Hẳn muốn ăn cam y nói siêu âm cái gì.

Lãnh Từ Diễm có ngu ngốc tới đâu cũng biết siêu âm lý trí gế.

Con mắt vốn kéo căng nheo lại, hàn quang bắn ra bốn phía. "Lăng thiếu gia." Cẩm y phục ném lên đầu Lăng Diệp, hừ một tiếng, lại nhặt về, mặc vào. "Đi học đi, cam ta mua khi trở về."

"Này... Lãnh Từ Diễm!"

Cửa chính phanh một tiếng đóng lại. Bất đồng cùng mấy ngày trước, Lăng Diệp trở về rồi, Lãnh Từ Diễm liền bị ép quần khăn quàng cổ cùng găng tay, toàn thân kín không kẽ hở, hẳn nâng lồng bàn tay lên hà hơi, trong lòng vẫn tức giận bất bình, Lăng Diệp đầu heo kia, bệnh hoạn!

Lăng Diệp bị người nào đó oán hận cũng không dám phốt lò, lên mạng tra xét triệu chứng mang thai thời kỳ đầu, hình như sau năm tuần mới bắt đầu có triệu chứng. Từ lúc xảy ra chuyện Dã Kê đến nay xấp xỉ hai tháng, Lãnh Từ Diễm là nam nhân, hơn nữa, thân thể cường tráng, cực kỳ có khả năng bị cảm mới dẫn ra triệu chứng nôn mửa thích ngủ.

Lấy thú thân giao hợp, nữ tử tỷ lệ mang thai trên dưới sáu mươi phần trăm, nam tử không cao như vậy, nhưng cũng có gần bốn mươi phần trăm.

Bốn mươi phần trăm, Lăng Diệp hận chết xác suất này.

Nếu thật sự có thai..

Có, Lãnh Từ Diễm cũng sẽ không sinh!

Lăng Diệp an ủi mình, một thai nhi thôi, không đáng so đo.

Ngay cả... Ngay cả người của mình bị kẻ khác dùng thú thân xâm phạm, y cũng đã nhẫn nhịn, chẳng lẽ lại vì một thai nhi đã định không thể hạ sinh mà tâm sinh vết rạn?

Sao lại có thể.

Lăng Diệp vỗ vỗ mặt, lấy khăn quàng cổ che khuất nửa mặt dưới, đến cửa hiệu thuốc nhìn qua nhìn lại bên trong, thấy không có người quen mới đi vào.

Tìm một đi trung niên thoát nhìn không nói nhiều. "Làm phiền, cần hộp giấy thủ."

Bà đi nhìn y mấy lần. "Không có bị?" (*khục khục* ý bà là tới tháng mà không có =.)

Lăng Diệp phản ứng nửa ngày, gật gật đầu. (báo chưa hui, chỉ có chúng ta hui)

"Mấy ngày rồi?" Bà đi tiếp tục móc len.

Lăng Diệp ho một tiếng. "Khoảng vài ngày."

Bà đi gật gật đầu, tỏ vẻ sáng tỏ. "Muốn ba nguyên, năm nguyên hay mười nguyên?" (nguyên ở đây là đơn vị tiền tệ)

"Không có đắt tiền hơn?"

Bà đi lại nhìn chăm chăm y nửa ngày. "Một trăm, độ chuẩn xác cao tới tám mươi lăm phần trăm, chịu không?"

"Chịu!"

Giọng điệu này, y như nhà giàu mới nổi.

Bà đi buông len sợi trong tay, xoay người từ tủ thủy tinh tầng trên cùng cầm ra một cái hộp, không mẫn không nhạt dặn dò. "Trong bảy đến mười ngày không bị, hiệu quả tốt nhất..."

"Chờ một chút." Lăng Diệp nhăn mày lại. "Người là nói cái... Cái... Nữ nhân kia không bị?"

Tâm tình bà đi hình như không tốt. "Không phải thế thì là gì? Nam nhân các người à...?"

Lăng Diệp vội vàng ngắt lời, lạnh mặt hỏi. "Không bị thì làm sao đây?"

"Không bị?" Bà đi tựa hồ rất kinh ngạc, thanh âm chói tai. "Chính là không có bị mới nghi, người này, bệnh hoạn."

Lăng Diệp nhào nặn nắm tay, trong mắt nhân loại, nam nhân đương nhiên không thể mang thai, nhưng thú tộc họ công năng cường đại, dù là một nam nhân, chỉ cần hùng tính lấy thú thân bắn tinh dịch vào, có thể có hài tử.

Vấn đề là, giấy thủ này chuẩn không?

Nếu không vẫn kéo đến bệnh viện siêu âm?

Lăng Diệp cảm thấy ngực rất tức, y biết, đây không phải hài tử của y, dù liên tục nói không khó chịu, trong lòng vẫn rất bức bối. Chỉ hận không thể... Đem con gà rừng kia xé nát!

Bạn đang đọc truyện *Ám Dạ Trảm Luân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 91

Giấy thủ thai?

Ánh mắt băng lãnh của Lãnh Từ Diễm suýt nữa đông cái hộp thành khối băng.

Lăng Diệp không nói, liền đẩy hộp qua, biểu tình trên mặt khó có thể phán đoán.

Lãnh Từ Diễm chậm rãi mở hộp, nhìn nhìn cao thấp, khoe miệng lộ ra một nụ cười châm chọc.

Tìm bật lửa phía dưới tủ TV, ba một tiếng châm lửa, cháy sạch không còn một mảnh, thế lửa dính vào trên tay, hấn dùng lực lắc lắc, điềm nhiên như không quay đầu lại. "Người có thể làm ta to bụng?"

Lăng Diệp tro mắt nhìn hấn thiêu hủy cái hộp, vẫn không ngăn cản, nhưng mày nhẹ cau xuống.

Lời Hoàng Ảnh từng nói, Lãnh Từ Diễm vẫn nhớ, tuy lúc ấy vẫn chưa để ở trong lòng, nhưng cử chỉ quý dị của Lăng Diệp hôm nay, không thể không làm hấn để ý.

Hai tháng nay số lần hấn cùng Lăng Diệp lên giường không ba mươi cũng có hai mươi, nếu thú tộc thật sự có thể khiến nam tử mang thai, như vậy tỷ lệ hấn trúng chiêu rất lớn.

Nghĩ đến đây, trái tim Lãnh Từ Diễm hung hăng vặn vẹo, trên mặt lại cái gì cũng không lộ ra, nhưng thanh âm càng lúc càng băng lãnh. "Lăng thiếu gia sao không nói lời nào?" Hấn đi qua, vò vò tóc Lăng Diệp, động tác cơ hồ cố ôn nhu. "Nói đi, phải không? Ta không đánh người."

--Nói không đánh, kỳ thực là định đánh tới chết sao?

Lăng Diệp lại không có tâm tư vui đùa với hấn, cắn môi dưới, u ám không thua gì đối phương. "Có khả năng thôi."

"Có khả năng? Lăng thiếu gia, người coi ta là cái gì? Nếu sớm đã biết, tại sao không nói cho ta hay?" Lãnh Từ Diễm tiếp cận tai y, nghi ngờ nói. "Thao ta thật sự rất vui? Có phải sớm đã nghĩ để ta sinh hài tử cho người, nói, phải không?"

Y là muốn hấn sinh hài tử cho y, y sao lại không nghĩ?

Lăng Diệp nhắm mắt lại. ".... Không khác lắm."

"Không khác lắm cái rắm!" Bất lấy đầu Lăng Diệp, ấn mạnh lên bàn com, nghe phanh một tiếng, mắt thấy bàn thủy tinh cũng nứt ra, Lãnh Từ Diễm vẫn cảm thấy khó hà giận.

Hấn bắt quả vừa mới cấp cho người này một cái nhìn hoà nhã, người này lại đánh xà trên cơn, suốt ngày nghĩ vớ vẩn.

Thật sự coi hấn là của y?

Lại còn lừa gạt làm hấn sinh hài tử.

Biến mẹ người đi!

Hấn chỉ có thể bị nam nhân thao, cũng không có nghĩa hấn phải bụng bự lắc lư trên đường như một nữ nhân.

Người thừa kế nam tính của Lãnh gia thí phục Tướng quân công tử, mừng đến mang bầu? Mẹ nó, nếu thật như vậy, hấn chắc chắn sẽ trở thành trò cười cho toàn bộ thế giới.

Lãnh Từ Diễm càng nghĩ càng giận, gân xanh trên trán cũng nhô ra, Lăng Diệp bị hấn gắt gao ấn đầu lại có cổ họng cũng không la được tiếng, trên bàn thủy tinh thoáng nhiễm máu loan, thế mới biết mình đập rách đầu y.

Đầu báo cũng sẽ rách?

Đáng đời!

Lên lầu liền đóng cửa lại, thuận tiện khóa trái, không cho Lăng Diệp vào, nếu đối phương không "thật thà bộc trực", hấn trực tiếp đá người ra khỏi nhà cũng được.

Lãnh Từ Diễm hít vào một hơi, đứng trước gương vén áo lên, mấy hôm trước không nhìn kỹ, bây giờ mới phát hiện - eo bụng vốn cứng rắn lại biến mềm mại, sờ lên, rốt cuộc không có cảm giác săn chắc trước kia, ngay cả ngực cũng vậy, hai khối kia... Hình như to hơn lúc trước?

Nói ngũ lôi ầm ầm đánh vào đầu cũng không quá đáng.

Lãnh Từ Diễm kinh hồn bạt vía miết miết, từ xúc cảm mà nói, vẫn còn là nam nhân... Nhưng hấn chính là cảm thấy bất thường.

Sắc mặt từng chút trở nên trắng bệch, bình lặng chống đỡ nháy mắt sụp đổ trước thống khổ, Lãnh Từ Diễm ọc mấy tiếng, xoay người liền nôn, nhìn nước chua xanh xanh vàng vàng, không biết sao liền cười nhẹ, hấn dùng mu bàn tay lau khô khóe miệng, cảm thấy mắt hơi xót, lại vội vàng sát lên, nước chua bắn hề hề dính vào khóe mắt, trái lại khiến cho càng khó chịu.

Thai nhi này chắc chắn phải phá.

Nhưng làm sao phá? Chỉ đi bệnh viện kiểm tra thôi hấn cũng không làm được.

"Lãnh Từ Diễm..." Cửa phòng bị gõ nhẹ mấy cái.

Không để ý tới.

Lại gõ mấy cái nữa.

Trong phòng vẫn không có động tĩnh, thanh âm gõ cửa lại không gấp không chậm, đương nhiên cũng sợ chọc giận người bên trong.

Vài tiếng sau cửa mới mở ra.

Lãnh Từ Diễm dùng vai phá khai Lãng Diệp vẫn đứng ở cửa, không nói một lời đi ra ngoài.

Ra cửa chính, Lãnh Từ Diễm ở phía trước, Lãng Diệp liền theo sau, hai người đi đi ngừng ngừng, người phía trước đôi khi quay đầu lại, Lãng Diệp liền nâng đầu lên, diện vô biểu tình nhìn hắn, rõ ràng diện vô biểu tình, lại có mấy phần đáng thương.

Trời giá rét đông lạnh, máu trên trán Lãng Diệp nhanh chóng đông lại thành tinh thể, khoe miệng Lãnh Từ Diễm vừa kéo, cũng không quay đầu lại, đi vào tiệm thuốc.

"Làm phiền, thuốc phá thai."

Trước khi tính tiền, lại thêm bình còn i-ốt cùng một hộp băng cá nhân, về nhà liền ném cho Lãng Diệp, lại phanh một tiếng đóng cửa.

"Uống thuốc phá không được."

Thanh âm Lãng Diệp truyền vào như u hồn.

"Câm miệng." Lãnh Từ Diễm giận không thể nén, sốt ruột xé bao hộp ra, chỉ mong càng sớm đem thứ trong bụng lộn ra.

"Hài tử thú tộc chỉ có bác sĩ thú tộc mới có thể phá."

"Vậy phá thế nào?"

"Ta giúp ngươi liên hệ. Thú tộc có rất nhiều nam nhân sinh hài tử, bác sĩ có kinh nghiệm, sẽ không cười ngươi."

Lãnh Từ Diễm im lặng mấy giây, tay không nhịn được dùng sức, đem hộp bóp thành bánh quai chèo. "Ngươi lại gạt ta?"

"Hài tử này ngươi không muốn, không muốn thì..." Lãng Diệp cười gượng. "Ta lừa ngươi chỗ nào... Lãnh Từ Diễm..." Y nói. "Ngươi sao lại không tin ta?"

Bạn đang đọc truyện *Ám Dạ Trầm Luân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 92

Từ Duệ, một trong những bác sĩ ưu tú nhất thú tộc, đang lúc trăm công nghìn việc nhận được điện thoại của Thiếu chủ, phốc một tiếng liền vui vẻ. "Không thể nào? Không sinh? Trói lên đi!"

Lãng Diệp lạnh lùng nói. "Trói ngươi?"

"Ôi, ta nói Thiếu chủ này, ngươi trói tiểu nhân làm gì, ta là muốn nói, loại thú thú không nghe lời nhý vậy, nên cỡi quần đánh đòn, xem hắn còn dám phạm thượng làm loạn nữa không!"

"Khi nào thì tới?" Ngữ khí Lãng Diệp đã không thể dùng từ rét lạnh hình dung, căn bản là ba tháng ngày đông giá rét.

Từ Duệ không dám nói đùa nữa, phát tay đuổi bác sĩ y tá đi theo bên người, đóng cửa phòng làm việc, nghiêm mặt nói. "Ngươi sao lại làm to bụng hắn? Việc này còn ai biết? Thù thú của Thiếu chủ tự mình mang thai, sẽ bị trong tộc đánh tới chết đó!"

"Không phải hài tử của ta." Lãng Diệp cười lạnh. "Dù là hài tử của ta, ta xem ai dám đánh?"

"Đúng, đúng!" Từ Duệ ngẩng cổ, kéo lông nút thắt cổ áo. "Không phải hài tử của ngươi là được. Heh, chờ một chút, thù thú của ngươi sao lại mang hài từ người khác?"

"Ngươi bớt thừa lời!" Lãng Diệp nhăn mày lại. "Ngày mai được không?"

"Thiếu chủ đại nhân..." Từ Duệ kêu rên. "Từ thôn ta ở hiện tại cười ngạo đến trần trên, lại ngồi xe đến tiểu thành duy nhất có phi cơ trực thăng, sau đó bay đến thành thị nhân loại, cuối cùng chuyển máy bay tới thủ đô, làm sao cũng phải ba ngày!"

"Ba ngày chưa đến, để người nhà đi nhặt xác người."

Từ Duệ vội vàng gật đầu. "Thiếu chủ yên tâm, tiểu nhân chắc chắn sẽ đến."

Hiện tại thứ sáu, ba ngày sau thứ hai, vừa đúng ngày mình đến Quân bộ báo cáo.

Lăng Diệp nghĩ nghĩ, cuối cùng vẫn quyết định giải thích tình hình cho Lãnh Thừa Phong, dù sao chuyện Lãnh Từ Diễm có thể mang hài tử của Dã Kê không nên giấu giếm Lãnh Thừa Phong, hơn nữa phụ thân bên kia, không khéo sẽ có hành động.

Lăng Diệp ở Lãnh phủ đợi cả đêm, tới tận giữa trưa ngày hôm sau, Lãnh Thừa Phong mới miễn cưỡng "tiếp kiến" y.

Lúc Lăng Diệp được mang vào, Lãnh Thừa Phong vẫn còn nghị sự cùng thủ hạ, thấy y tiến vào, chỉ tùy tiện liếc mấy lần, chào hỏi cũng không thêm đánh tiếng.

Mấy người này là đang trao đổi chuyện thú nhân Lãnh phủ nghiên cứu, Lăng Diệp đứng ở bên cạnh, không khỏi có chút lúng túng.

Lần trước Dã Kê sau thú hóa cường bạo Lãnh Từ Diễm, thú nhân Lãnh phủ phải đến toàn bộ bị xé sạch, dù thấy sản phẩm thấp kém tới bao nhiêu.

Thú nhân là vật được tự nhiên sùng ái, sao có thể so sánh cùng mấy thứ chỉ dựa vào một chút kỹ thuật tiên tiến?

Không cần nói tới y cùng Dã Kê, móc ra bất cứ con hùng thú nào từ trong thú tộc, cam đoan đều giẫm lên thú nhân Lãnh phủ chế tạo tới vô pháp xoay người.

Mấy người thảo luận nửa giờ, đại ý là: thứ nhất, thú nhân nhân tạo cần thay đổi; thứ hai, thân thể thú nhân chắc chắn có sơ hở; thứ ba, bây giờ trong nước rất cuộc có bao nhiêu thú nhân.

"Ngồi." mấy người kia đi rồi, Lãnh Thừa Phong tựa hồ mới nhớ tới có người như Lăng Diệp, dùng cầm chỉ chỉ ghế dựa trước bàn.

Lăng Diệp nhẹ kéo ra, ngồi xuống, đi thẳng vào vấn đề. "Ta không biết trong nước có bao nhiêu thú nhân."

"Ta không hỏi người!" Lãnh Thừa Phong cười lạnh. "Nghe nói người muốn vào Quân bộ?"

Lăng Diệp không rõ ý Lãnh Thừa Phong là gì, nề đối phương là phụ thân Lãnh Từ Diễm, thái độ vẫn kính cẩn, làm như một văn bối hiểu chuyện phải làm trước mặt trưởng bối, tay đặt trên hai đầu gối, lưng thẳng tắp, hai mắt nhìn thẳng đối phương. "Phải."

Lãnh Thừa Phong vẫn đang cười, quần áo chỉnh tề làm hấn hiện ra mấy phần lạnh lùng bất cận nhân tâm. "Con ta muốn giết Tướng quân, Tướng quân muốn giết con ta!" Hấn chậm rãi nâng mí mắt. "Người giúp ai?"

Đó là một vấn đề cũ kĩ. Vô luận chọn ai cũng đều có lỗi.

"Muốn thương tồn hấn, trước tiên giẫm qua lưng ta!"

Lãnh Thừa Phong châm biếm "A" một tiếng, "A" xong mới phát hiện thanh niên trước mặt thật sự cực kỳ nghiêm túc. Đôi mắt đen sáng loá như bảo thạch, vô luận là đường cảm kiên nghị nghiêm lạnh được vẽ ra hay đôi môi mím chặt, đều khiến người ta bất giác tin tưởng, đó là một người nói là làm.

Trong suy nghĩ của Lãnh Thừa Phong, có dính dáng với con của hấn đều không phải là thứ tốt, Lăng Diệp lại không thể là ngoại lệ.

Lần đầu tiên thấy con hấn liền khóc sụt sùi chạy tới tố cáo, nói cái gì con của hấn ăn hiếp y, phi, ăn hiếp cũng là đáng đời người, nhưng tố cáo chính là Tướng quân công tử, hấn đành phải tóm nhĩ tử nhà mình đến, dùng roi mây thô bạo đánh mấy roi trước mặt mọi người.

Việc này Lãnh Từ Diễm sớm đã quên, hấn làm phụ thân lại vẫn nhớ cái loại ghen ghét cùng phần nộ kia, bình thường ở nhà đánh được, trước mặt bao người tính chuyện gì.

Ấn tượng đầu tiên Lăng Diệp lưu lại cho Lãnh Thừa Phong tương đối không tốt.

Nhưng người này, ngồi ở chỗ này, nói với hấn. "Chỉ cần có ta ở đây, không có ai có thể tổn thương con trai người."

Người trẻ luôn cho rằng chỉ cần cố gắng là có thể bảo vệ một số thứ, nhưng trên thực tế, nguyện vọng là hoàn mỹ, mà sự thật luôn vượt khỏi dự đoán của họ. Nhưng vô luận nói như thế nào, phần tâm ý này đáng được người cảm động.

Dùng từ cảm động này có lẽ không chuẩn xác, Lăng Diệp chết vì Lãnh Từ Diễm, Lãnh Thừa Phong cũng không nhất định sẽ cảm động, nhưng hấn sẽ cảm kích.

Đúng, cảm kích.

Dù đã rút lui mấy tháng nhưng Lãnh Thừa Phong cũng sẽ không ôn hoà nhã nhặn cùng Lăng Diệp nói chuyện về con của hắn, nhưng bệ hạ không còn mấy ngày sống hảo, Đại hoàng tử sắp lên ngôi trong huyết quản cũng chảy dòng máu thú nhân, Quân bộ coi Lãnh gia là đối tượng diệt trừ thứ hai sau Quân gia, có chán ghét quan hệ giữa nam nhân tới đâu, hắn cũng phải lưu một con đường cho Lãnh Từ Diễm.

"Hôm nay tới là vì chuyện gì?"

Lãnh Thừa Phong cúi đầu uống trà, giấu đi bất mãn nồng đậm trên khóe mắt -- dù liên tục ép buộc bản thân dùng lý trí suy nghĩ, nhưng khó chịu trong lòng vẫn cứ tồn tại, khuấy đến hắn bực bội.

"Từ Diễm..." Lăng Diệp lần đầu tiên cảm thấy đầu nặng đến không nâng lên nổi, y dời mắt, nửa ngày, thấp giọng nói "Hình như có hài tử của Dã Kê!"

Động tác uống trà dừng lại, Lãnh Thừa Phong tựa hồ không nghe rõ, ném ly trà xuống, đứng mạnh lên, hai tay chống ở trên bàn, gằn từng tiếng. "Ngươi lặp lại lần nữa!"

Bạn đang đọc truyện *Ám Dạ Trầm Luân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 93

Hai cha con này... Một kiểu đức hạnh....

Lãnh Từ Diễm đập rách trán trái y, Lãnh Thừa Phong trực tiếp móc súng bắn một viên kẹo đồng vào trán phải.

Hai bên đều huyết hồng màu đỏ, đối xứng đến càng tôn càng nổi.

"Lăng thiếu gia, ngài đi thông thả." Tạ quân gia cung kính tiễn y.

Lăng Diệp khom lưng đáp lễ.

Tuyết liên tục mấy ngày vẫn không dứt, đất trời một mảnh bạc trắng điểm. Lăng Diệp thoát nhìn có mấy phần trầm lặng, khuôn mặt tinh xảo như một pho tượng băng khắc. Y mở cửa xe, tạm biệt Tạ quân gia tiễn mình.

"Lăng thiếu gia." Đối phương gõ cửa kính xe, thấp giọng nói. "Gia chủ đối với Quân thiếu gia luôn luôn khách khí."

Ra khỏi Lãnh phủ Lăng Diệp mới cân nhắc ý nghĩa câu này, tâm tình vốn hậm hực lập tức tăng vọt lên.

Y mở cửa kính xe ra, mặc cho bông tuyết tùy ý bay vào, gió lạnh thấu xương thổi tóc đen nhánh đến hỗn độn, lại không chút để tâm, tốc độ xe bão táp, chỉ mong sớm trở về.

Hoá ra Lãnh Thừa Phong chỉ đối với mình không khách khí.

Đây rõ ràng là cha vợ xảo quyệt, cố ý làm khó dễ y thôi.

Nếu Lãnh Từ Diễm ngồi bên cạnh, chắc chắn sẽ hỏi rất khinh bỉ. "Ngươi sao về mặt dâm đẳng thế?"

Nhưng Lãnh Từ Diễm không có ở đây, cho nên Lăng Diệp không chỉ cười đến mặt mày chuột rút, còn không kìm được ngâm nga tiểu khúc.

"Ngươi là tâm can bảo bối của ta, oh, hey ~!"

Trong ký ức xá không có ai, Lăng Diệp nhớ ra hôm nay là thứ bảy, nếu Quân Ngân không bận, sẽ đón gia hỏa kia qua, y gãi gãi đầu, cảm xúc cao văng hơi có chút bình lặng, nhưng y vẫn khẩn cấp muốn nói với Lãnh Từ Diễm: "Ta đã được Lãnh bá phụ đặt vào vòng trong."

Quân Ngân tính cái gì, Dã Kê tính cái gì?

Thai nhi vừa xuất hiện liền phải bị phá kia lại tính cái gì?

Lấy được sự đồng ý của Lãnh Thừa Phong mới là bước đi mấu chốt nhất, có tính quyết định hiệu quả nhất!

Gia hỏa Lãnh Từ Diễm kia, đừng thấy hắn thường xuyên đối nghịch với phụ thân mình, trên thực tế rõ ràng có luyện phụ phích, loại "đại sự" liên quan đến cả cuộc đời kia, không do phụ thân quyết định mới là lạ.

"Ồ đâu?" Biết rồi còn hỏi.

"A... Ngươi... Ngươi gọi làm gì.... Có chuyện?"

Dù người nọ cố ý làm thanh âm vững vàng, mảy Lăng Diệp vẫn cau lại, tâm tình tựa như nước trong mùa đông... Chậm rãi.... Kết băng.

"Này...."

"Các ngươi... Bận!"

"Lăng Diệp?" Quân Ngân hỏi, thanh âm nghe không ra vui giận.

"... Phải." Lãnh Tử Diễm trả lời có chút do dự, như Lăng Diệp sẽ không gọi điện thoại lúc hắn ở cùng Quân Ngân, vốn cho rằng có việc gấp gì...

Vươn tay liền muốn tắt máy.

Thanh âm Lăng Diệp lạnh đến rớt vụn ồm ồm truyền đến. "Trong bụng hắn còn có hài tử, ngươi nhẹ chút cho ta!"

Trên mặt Lãnh Tử Diễm đột nhiên trắng ngắt, vội vàng bóp điện thoại, trầm lặng ba giây, ngẩng đầu nhìn Quân Ngân. "Đó..."

"Ngươi có... Hài tử của hắn?" Quân Ngân dùng sức thật lớn mới nhổ ra hai chữ "hài tử", sắc mặt xanh mét không thua gì đối phương, y lắc đầu, nửa phần hăng hái kéo dài cũng không có, chậm rãi rút ra nam căn từ bên trong, nheo mắt, ánh mắt vẫn luôn ở ngực bụng Lãnh Tử Diễm chuyển đến hai cái đùi mở to.

Có lẽ là lắm, y nói với bản thân.

Thân thể không biến hóa nhiều lắm, ngực cùng eo bụng vẫn cường tráng, chân cũng không có hiện tượng phù thũng.

Hơn nữa không phải nói đã có thai thì sẽ nôn, sẽ muốn ăn chua?

Lãnh Tử Diễm đến đã nửa ngày, ngoại trừ sắc mặt không tốt, không có nhiều phản ứng.

Lăng Diệp lừa y!

"Ờ...."

Cho nên.... Y lập tức nói với mình, y vừa rồi là lừa mình dối người.

Cả tuần đều khó chịu, lại có thêm nguy cơ "mang thai", Lãnh Tử Diễm vốn không muốn gặp Quân Ngân, định chờ bác sĩ thú tộc kia đến kiểm tra rồi nói sau. Nhưng Quân Ngân tự mình lái xe đến trường học, hắn đành phải lấy nước lạnh rửa sạch mặt, chỉnh đốn tinh thần mình một chút.

Không ngờ, lại ới ra trước mặt Quân Ngân...

Lãnh Tử Diễm nháy mắt có xúc động muốn đem Lăng Diệp bóp dẹp vò chết!

Bạn đang đọc truyện *Ám Dạ Trảm Luân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 94

Trong phòng tản ra mùi tanh tươi, hai người đều không có ý thu dọn. Thậm chí thân thể trần trụi, y phục cũng không mặc.

Cuối cùng, vẫn là Quân Ngân thấy Lãnh Tử Diễm hắt xì một cái, lại mở điều hòa nhiệt độ cao chút. Đưa lưng về phía hắn, nhắm mắt. "Sao lại thế này?"

"Thú tộc có thể khiến nam tử mang thai, ta trước kia có nghe Hoàng Ảnh nói, vốn tưởng nói giỡn, bây giờ mới biết hình như là thật sự."

"Xác định là của Lăng Diệp?"

Trong lòng Lãnh Tử Diễm như có đao đang khoét, hắn bực bội gạt tóc. "Ta cùng Dã Kê.... Chỉ có lần trước... Hắn là không phải..."

"Ngươi cùng Lăng Diệp làm nhiều hơn, cho nên xác suất đứa trẻ là của hắn cao hơn?"

Lãnh Tử Diễm quay đầu đi, giọng nói cũng không khỏi nặng lên. "Lăng Diệp đã tìm bác sĩ thú tộc, ngày mốt đến, nếu là nhầm thì tốt, nếu không nhầm,

nhất định phá, dù sao... Ta sao có thể sinh hài tử?"

Quân Ngân để remote máy điều hòa xuống, cuối cùng xoay người, đi đến bên giường, leo lên, đồng tử quang thâm thúy như biển sâu, Lãnh Từ Diễm chột dạ, căn bản không dám nhìn y.

"Hiện tại là ta, kế tiếp là Lăng Diệp, sau đó là ai nữa đây?"

"Quân Ngân...."

"Ta hỏi ngươi." Quân Ngân cười khô. "Sau đó là ai?"

"Ta không hiểu ý ngươi."

Lãnh Từ Diễm kéo y phục qua, làm ra vẻ muốn mặc vào. Quân Ngân bỗng nhiên ấn tay hấn lại. "Không muốn trả lời? Vậy ngươi thế nào cũng phải nói cho ta biết, ta thua ở chỗ nào." Lãnh Từ Diễm vẫn trầm lặng, Quân Ngân lại cười tự nhiên, nhưng nụ cười kia hoàn toàn không ảm áp, y quay đầu nhìn bông tuyết bay múa đầy trời ngoài cửa sổ sát sàn, thấp giọng hỏi. "Ngay cả một đáp án cũng không chịu cho ta?"

"Không phải ta không muốn cho ngươi đáp án, ta... Ta không biết... Quân Ngân" Lãnh Từ Diễm dùng một tay khác che lấy trán. "Lần trước... Chính là lần Dã Kê đó... Ta một mực nhớ đến Lăng Diệp.... Ta không biết tại sao, Quân Ngân, ta liên tục nghĩ, hấn tại sao còn chưa tới, tại sao vẫn chưa tới..." Hấn nói không đầu không đuôi, cảm thấy trong lòng có thứ gì sắp nhảy ra, như núi lửa tĩnh mịch, bỗng nhiên nổ tung tóe, dung nham cuộn cuộn. Thở gấp một ngụm khí, Lãnh Từ Diễm mím chặt môi, thanh âm rất nhẹ. "Sau đó hấn rút cuộc cũng tới... Đứng ở cửa, ngược sáng, như một bóng ma nặng nề, nhưng ta.... Ta nháy mắt liền cảm thấy, bị một con báo thao cũng không có việc gì ghê gớm, dù thế nào thì.. Hấn chung quy sẽ ở đó cùng ta.... Quân Ngân, ta không biết nên nói với ngươi thế nào..."

‘Lăng Diệp, ta ở cùng Quân Ngân, ngươi có mất hứng không?’

Đợi thật lâu, tin nhắn mới vang lên, thành thật ngắn gọn một chữ. ‘Có.’

‘Vậy ngươi còn để ý tới ta làm gì?’

‘Ta không để ý tới ngươi thì để ý tới ai. Sao, lại cùng Quân Ngân cãi nhau?’

‘Không khác lắm..’

‘Đáng đời!’

‘Àn, là rất đáng đời!’

Lăng Diệp lần này hỏi âm nhanh hơn dự kiến. ‘Đừng đi đâu cả, ta tới tìm ngươi!’

Trong thân thể còn chứa thứ của Quân Ngân, nhưng hấn chưa bao giờ ý thức được rõ ràng nhý lúc này, lần này, hấn đã thật sự mất đi người đó.

"Quân Ngân..." Hấn gõ nhẹ cửa phòng đóng chặt. "Xin lỗi..."

Bên trong không có ai đáp hấn.

Nếu hấn dùng chìa khóa mở cửa, sẽ rất kinh ngạc nhìn thấy Quân gia gia chủ luôn xây dựng bản thân ngay ngắn thứ tự đang nằm ngửa trên sofa không chút hình tượng, bên cạnh bày đầy chai rượu, ba chai trong đó đã trống rỗng.

Đôi mắt trong suốt ôn nhuận che phủ hơi rượu, y dùng lực xoa xoa, cầm chai rỗng lên ném tới cửa. "Cút!"

Y vẫn nhớ, chính là ở trên chiếc sofa này, người kia hết lần này đến lần khác quyến rũ mình.

Mặt mày tùy tiện đường hoàng, cường thế lại ôn nhu, y toàn bộ nhớ rõ!

Y là một người khiết phích.

Thứ của mình sao có thể để cho người khác chạm vào.

Người kia rõ ràng đã nói... Rõ ràng đã nói từ nay về sau, chỉ cùng y làm tình.

Nhưng lời hấn nói tựa như cái rắm.

Dù như thế, y vẫn tha thứ cho hấn, biết hấn bị Dã Kê cường bạo, vó ngựa không dừng chạy tới Lãnh gia, sợ hấn không thấy y, lại nghĩ ngợi lung tung, kết quả... Hoá ra chỉ cần Lăng Diệp ở cùng là được.

Chỉ cần có một Lăng Diệp thôi, vậy đã đủ rồi.

Quân Ngân cảm thấy mình rất xót xa.

Nửa năm... Thật sự, còn chưa đến nửa năm...

Bạn đang đọc truyện *Ám Dạ Trầm Luân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 95

Tần Hiền đẩy mạnh cửa phòng hợp ra. "Thiếu gia, ta có việc gấp, có thể đi trước hay không?"

Quân Hi trên chủ vị rõ ràng tim đập loạn nhịp, Tần Hiền lại thần sắc hoảng loạn, chỉ có thể là bên Quân Ngân xảy ra vấn đề. Ánh mắt đảo qua những người còn lại trong phòng hội nghị, Quân Hi diện vô biểu tình gật đầu. "Đi sớm về sớm."

Cao ốc Quân thị cách căn hộ của Quân Ngân rất gần, nhưng Tần Hiền vẫn đến trễ hơn Lăng Diệp một bước. Thấy hai người đứng ở cửa, lửa giận áp chế dọc đường từ từ bốc ngùn lên.

"Oh, hai vị thiếu gia làm cái gì vậy?" Tần Hiền kỳ quái nói. "Sao không vào?"

Lăng Diệp theo bản năng bảo hộ Lãnh Tử Diễm ở phía sau.

Tần Hiền cười lạnh một tiếng. "Cảm phiền nhường đường!"

"Quân Ngân ở bên trong." Lãnh Tử Diễm tạm dừng một chút, mới nói. "Ngươi... Chăm sóc hẩn."

Tần Hiền nắm cổ áo Lãnh Tử Diễm lên, một quyền vung qua. "Chuyện của Thiếu gia ai cần ngươi lo, con mẹ nó ngươi sao không chết đi!" Lại là một quyền, đập trúng mũi lập tức văng máu.

Lãnh Tử Diễm không đánh trả, mặc Tần Hiền đánh vào mặt.

Hình như chèn đánh mặt chưa hả giận, Tần Hiền bay lên một cước, thẳng thấn linh hoạt gạt ngã người, tính tình Tần Hiền vốn ôn hòa, bây giờ lại thần tình sát khí, đương nhiên hận không thể đánh chết Lãnh Tử Diễm.

"Tại sao phải đến trêu chọc thiếu gia? Không thích thì vứt bỏ? Ngươi tưởng ngươi là ai?" Tần Hiền chậm rãi đi qua, bề ngoài giống như "ôn hoà", kì thực cực kỳ hung ác giẫm mấy cước lên ngực Lãnh Tử Diễm. "Nói ngươi lăng lơ cũng đã là tăng bốc, ngươi con mẹ nó là một tai họa, uống cho ta luôn cho rằng ngươi sẽ cái tà quy chính, sẽ hảo hảo đối với thiếu gia..." Tần Hiền chậm biếm nhắc khéo miệng lên. "Ta bây giờ thật muốn chọc thủng hai con mắt chó của mình."

Lăng Diệp bên cạnh vốn vẫn rút gân xanh cổ nển, thấy Tần Hiền càng mắng càng khó nghe, kéo Tần Hiền ra. "Ngươi vừa phải thôi."

"Cái này là đau lòng? A ~" Tần Hiền nhún vai gạt bàn tay Lăng Diệp ấn trên vai xuống. "Có bản lĩnh tạo nghiệt, không có bản lĩnh gánh vác?" Tần Hiền đá Lãnh Tử Diễm nằm trên mặt đất như cá chết. "Hay là Lãnh thiếu gia bị nam nhân sát nhiều, đã quen trốn tránh phía sau người khác như đám đàn bà?"

Lăng Diệp vẻ mặt lạnh lùng. "Câm miệng!"

"Ngươi xuống đi!"

Nuốt vào lại máu trời lên cổ họng, Lãnh Tử Diễm cũng không thèm nhìn tới Lăng Diệp. "Ngươi xuống trước chờ ta."

Bãi đỗ xe.

Lăng Diệp bực bội mua một hộp thuốc lá hút.

Tần lửa đóm đóm điểm điểm khuất khuất tỏ tỏ, giống như tâm tình y.

Chuyện dạo này tựa như ngồi xe qua núi. Kinh hi phát hiện người kia có cảm giác với y, lại khuất ghen biết được hẩn mang hải tử người khác. Vừa mới chuẩn bị hảo tâm lý cho mình, vừa mới an ủi bản thân đừng để ý, người kia lại cùng Quân Ngân sau lưng y... Không, không thể nói sau lưng, từ ban đầu vốn đã không phải y.

Y biết.

Nhưng hiện tại là chuyện gì?

Lăng Diệp ném đầu thuốc xuống, lại rút một điều ra.

Xem ra, hai người kia thật sự định cắt đứt?

Lãnh Từ Diễm khắp khiêng đi xuống, Lăng Diệp vội vàng đến đỡ. Người kia mặt mũi sưng phù như đầu heo, trên người toàn là dấu chân, y phục cũng rách tung toé, bộ dạng bị đánh cho tàn phế.

Trong lòng Lăng Diệp đau thắt, trước kia e rằng mình cũng thường xuyên đánh hấn thê thảm hơn, lại không có cảm giác gì nhiều lắm, bây giờ thấy hấn bị người khác đánh... Tựa như một khối thịt trong lòng bị khoét sống.

Lăng Diệp chấn lấy Lãnh Từ Diễm, run tay muốn sờ mặt hấn, lại không thể nào hạ tay.

Trên mặt toàn là máu, khóe mắt cũng rách ra, bên miệng phù kín vết bầm bị đánh.

Tần Hiền nổi bão vì chuyện Lãnh Từ Diễm phản bội Quân Ngân, y không có tư cách ngăn cản, nếu y nhúng tay, sẽ chỉ làm Lãnh Từ Diễm càng thêm khó chịu.

Hơn nữa, y hiểu rõ hấn, áy náy cùng do dự trong lòng hấn, y đều hiểu rõ.

Dù Tần Hiền không ra tay, hấn cũng sẽ tự trừng phạt bản thân... Tựa như cái "đại trình tiết" quái dị lần trước... Rõ là đầu hồng mới dùng tới cái vật kia.

Lãnh Từ Diễm chôn đầu không lên tiếng, Lăng Diệp quen nhìn hấn bộ dạng kiêu ngạo ương ngạnh ai cũng không để vào mắt, đột ngột trở nên như gà trống đá thua, y rất không quen.

"Hấn mắt?"

Lãnh Từ Diễm trầm lặng một lát, gạt đầu.

Lăng Diệp cẩn thận nâng khuôn mặt ngũ nhan lục sắc kia lên, nhìn nhìn tinh tế, nhú mày nói. "Mắt thế nào?"

Lãnh Từ Diễm liếc ngang y. "Gian phu dâm phụ."

Lăng Diệp phì một tiếng liền vui vẻ. "Vừa khít a, nòi nào úp vung nấy. Đây... Ta là gian phu..." Biết người nào đó mẫn cảm, Lăng Diệp vội sửa miệng. "Được rồi người gian phu... Ta dâm gì đó kia..." Y giật nhẹ cổ áo Lãnh Từ Diễm, thấp giọng nói. "Người không phải thứ tốt, ta cũng không phải thứ tốt... Chúng ta cứ ở cùng nhau đi... Như vậy... Sẽ không gây họa đến người khác nữa, được không, àn?"

"Nhưng ta sẽ gây họa cho người." Lãnh Từ Diễm tiếng nói ngộp ngạt.

Lăng Diệp cong mắt lên một chút, ánh sáng trong đồng tử như tinh tú đầy trời, y nói. "Ta cầu còn không được... Chỉ mong, người có thể gây họa cả đời cho ta..."

Bạn đang đọc truyện *Ám Dạ Trầm Luân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 96

Lăng Diệp rất mâu thuẫn.

Một mặt, y có thể nhìn ra Lãnh Từ Diễm rất thương tâm.

Dù không nói một lời, bi thương nhàn nhạt vẫn ngăn cách không khí nặng nề, không chút khách khí truyền đến.

Về phương diện khác, Lăng Diệp cào đầu.

Người kia cùng Quân Ngân cắt đứt.

Người kia không cự tuyệt y.

Y muốn ngâm ca... Tuy chỉ biết một bài như vậy.

"Muốn nghe chút nhạc không?" Lăng Diệp hỏi.

Thân thể cao lớn rút trong ghế xe, Lãnh Từ Diễm nhắm hai mắt, như hóa đá, tựa hồ cái gì cũng bỏ ngoài tai. Lăng Diệp không được đáp, cũng không

chán nản bao nhiêu, chỉ là có chút "cười trên nỗi đau của người khác" và đau lòng nhặt nhặt làm y cảm thấy bản thân sắp chia ra, y bức thiết cần làm chút gì đó, áp chế thử đấng trạo mãnh liệt trong nội tâm.

Thắng mạnh một cái, Lãnh Tử Diễm rút cuộc chịu mở mắt, vành mắt bầm tím nhìn nghiêng. "Sao thế?"

"Muốn nghe hát không?" Lăng Diệp lại hỏi.

Lãnh Tử Diễm trầm lặng một lát, đầu chuyển ra hướng ngoài xe.

Đã sắp đến hoàng hôn, tầng tầng mây xám tụ lại ở trên thiên không, đại tuyết lông ngỗng ùn ùn kéo đến quét xuống, người đi đường thưa thớt, có vẻ vắng vẻ hiu quạnh.

"Tùy."

Một lần nữa lên đường, Lăng Diệp xiết chặt tay lái, cổ họng thanh thanh. "Thật ra ta cũng có thể hát."

"Ngươi hát?" Lãnh Tử Diễm nhắc môi lên "Ta sợ com ăn tối hôm qua cũng nôn ra luôn!"

"Sẽ không! Nhìn ta ngươi sẽ không muốn nôn, thật sự!" Lăng Diệp bộ dạng làm như có thật. Trong lúc lái xe, ánh mắt lại lên nhìn về phía Lãnh Tử Diễm.

Đối phương mặt mũi bầm dập, không biết sao làm Lăng Diệp nhớ tới dưa muối trên bàn ăn, thứ bên trong bị ép khô, sau đó chỉ còn lại có vị mặn đậm đặc, mặn đến gần như cay đắng.

"Lông ngươi là màu đen, như ánh sáng nửa đêm, thân hình ngươi cao lớn, như bóng ma nửa đêm.."

Mày Lãnh Tử Diễm bắt giác cau lại.

"Trong giấc mộng của ta có một con gấu chó, oh~ gấu chó của ta, bảo bối của ta, yo, hey! Lúc thấy hấn, trong lòng ta chậm rãi nở hoa, khi không thấy hấn, hoa đã nở rộ lại tàn, khô, héo. Ngươi vĩnh viễn không thể biết..."

Lãnh Tử Diễm móm móm lỗ tai. "Còn chưa hát xong?"

"Không thích?" Lăng Diệp bị đá kích.

"Ngươi soạn?"

Lăng Diệp thành thật gật đầu. "Tham khảo bài 'Tâm can bảo bối của ta' hiện đang rất hot."

"Ngươi chắc chắn không chăm chỉ học môn ngữ văn." Lãnh Tử Diễm mím chặt môi. "Hơn nữa ngươi là người ngữ âm không được đầy đủ nhất mà ta từng gặp."

"Nga."

"Quân Ngân hát rất êm tai, còn có thể đánh dương cầm"

Cũng không có tham gia vào giới nghệ sĩ, hát hay thì được cái gì. Lăng Diệp đang muốn oán thăm, lại nghe Lãnh Tử Diễm thấp giọng nói. "Ta thấy hấn đàn ba lần, hai lần là ở đám tiệc, còn một lần là lễ tốt nghiệp."

Lăng Diệp tìm tòi trong trí nhớ nửa ngày, rốt cuộc nhớ ra lễ tốt nghiệp Lãnh Tử Diễm nói là ở bậc tiểu học.

Quân Ngân hơn hai người ba lớp, lúc Quân Ngân tốt nghiệp, hai người vẫn còn học lớp ba.

Lúc ấy, hội trường to như vậy bị chen chúc chật ních, Quân Ngân mặc lễ phục đậm bạch sắc, đầu ngón tay tao nhã lướt trên đàn dương cầm màu đen, chùm ánh sáng chiếu xuống, hoàn mỹ như một giấc mộng xa xôi.

Lăng Diệp biết, tâm Lãnh Tử Diễm vẫn luôn hướng tới hình ảnh thoát nhìn rất thanh sạch này của Quân Ngân, trái lại, hấn vẫn xem thường mình, mà nguyên nhân chỉ vẹn vẹn là vì mình hồi nhỏ luôn chảy nước mũi.

"Ta cho rằng..." Lăng Diệp tận lực uyển chuyển. "Tình yêu phong hoa tuyết nguyệt không thể nào thích hợp với ngươi. Nếu ta là ngươi, ta sẽ tìm một nắm đấm to, lúc nhăm chán, còn có thể đánh đánh nhau chơi, thú vị hơn đánh đàn ca hát rất nhiều... Ngươi không nghĩ như vậy?"

Lăng Diệp lại thắng lại. "Xem kìa, sao băng!"

Ngoài cửa sổ vừa xám vừa tối, không có cái gì là sao băng. "Lăng Diệp....!"

Âm cuối biến mất trong không khí mềm dính.

Người kia vươn tay ôm vai hắn, chậm rãi thăm thì. "Ta không biết đánh đàn, nếu ngươi muốn nghe, ta có thể đi học. Ta hát không hay, nhưng mỗi ca từ đều là độc nhất vô nhị trên thế giới, hát đặc biệt vì ngươi. Ta chỉ biết đánh người, không biết lãng mạn, cũng không sao, ta xem TV học, trên TV có. Trên sách cũng có dạy, nếu ngươi muốn thổ lộ với một người, vậy lừa hắn trên trời có sao bằng, dù là nói dối, nhưng vì thiện ý đẩy lòng, chung quy sẽ có sao bằng nghe thấy."

"Lãnh Tử Diễm.. Ngươi không cần cảm thấy có lỗi với Quân Ngân... Bởi vì ngươi vốn là một kẻ xấu... Vừa ích kỷ vừa dâm dăng, tính tình cũng thật sự hung dữ, giỏi nhất là giẫm đạp người thích ngươi dưới lòng bàn chân, ngươi đột ngột trở nên rất tốt rất có trách nhiệm, mới là kỳ quái. Ngươi làm sao có thể cả đời đều thủ vì Quân Ngân? Ngươi hôm nay không phản bội hắn, ngày mai cũng sẽ..."

Đền đường hạ xuống bóng tối quanh hiu bên khuôn mặt, Lãnh Tử Diễm che trán. "Ta cũng sẽ phản bội ngươi."

"Ta lại không sợ! Tần Hiến lại tức giận là vì Quân Ngân là người tốt. Ngươi làm bản thiếu gia hoàn mỹ trong đáy lòng hắn, hắn không tức mới là lạ." Lăng Diệp cảm lòng không được xoa đầu tóc lộn xộn của Lãnh Tử Diễm đến càng thêm loạn. "Nhưng... Ta chẳng hề gì, ta với người tốt cách xa vạn dặm, dù... Cho dù là muốn trả thù chuyện ta thường xuyên đánh người trước kia, ngươi cũng có thể đến trên chọc ta."

Lãnh Tử Diễm đẩy Lăng Diệp ra, không nói một lời, đẩy cửa xe ra.

"Này... Ngươi đi đâu?"

Trong xe không có dù, bên ngoài tuyết rất lớn, một cước giẫm lên, cơ hồ có thể lún cả chân xuống.

Người phía trước bước sâu bước cạn, đi đến cực nhanh, trắng xóa một mảnh, như muốn dần tan biến.

Lăng Diệp trong lòng căng thẳng, nhưng không nóng lòng đuổi theo, mà chậm rãi đi theo phía sau hắn, xuôi theo dấu chân hắn, mặc cho, bông tuyết đầy trời...

Y vẫn có thể chờ, vẫn có thể chờ...

Bạn đang đọc truyện *Ám Dạ Trầm Luân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 97

"Mang thai còn đi trong trời tuyết lớn? Trời ạ, Thiếu chủ, hắn không muốn sống nữa, ngươi cũng hồ đồ theo?"

"Ta..."

"Chờ một chút... Trước kia ngươi nói, hắn còn quan hệ cùng người khác?"

"Không khác lắm"

"Không được, Thiếu chủ đại nhân, ngươi trực tiếp một ngụm cắn chết tiểu nhân đi, loại bệnh nhân này, tiểu nhân hầu hạ không nổi."

Lăng Diệp biến sắc. "Nói thêm một câu nữa đi!"

"Thiếu chủ, ta nói giỡn." Từ Duệ đáng thương nói.

"Bây giờ đang ở đâu?"

"Đào Khung Ly, sắp chuyển máy bay, nhanh nhất giữa trưa ngày mai đến."

"Àn, hắn không chịu đến bệnh viện, ta giúp hắn xử lý thương khâu đơn giản, nhưng mà... Hắn bây giờ hơi phát sốt, phải làm sao đây?"

"Thiếu chủ, ngươi không phải mỗi kỳ nghỉ đều bỏ thời gian dự thính trong học viện hùng thú sao? Chẳng lẽ học viện không có dạy hùng tính ôn nhu làm thế nào chăm sóc ái nhân mang thai?"

"Chờ một chút, ta đi lật ghi chép..."

"Thiếu chủ đại nhân..." Từ Duệ kêu rên. "Xin đừng phá hoại hình tượng lão nhân gia ngươi trong lòng tiểu nhân." Dự thính cái lớp nhảm chán của học viện hùng thú, còn nghiêm túc ghi chép?

"Câm miệng, cúp máy, hắn đang gọi ta..."

Lăng Diệp nhẹ nhàng đẩy cửa ra, người nọ vẻ mặt xanh xao, khuôn mặt cương nghị thoát nhìn có mấy phần yếu ớt khó thấy. "Muốn uống nước..."

Lúc Lăng Diệp rót nước, Lãnh Từ Diễm vẫn nhìn y, con ngươi đen bóng hơi xám, lại có chút khó đoán.

Ly thủy tinh nóng hổi, nhiệt độ ấm áp theo mạch ngón tay, lan tràn tới đáy lòng.

Hắn nhú mày. "Hơi nóng!"

"Ta đi thêm nước lạnh."

"Không cần.... Qua một lát là được." Lãnh Từ Diễm giữ chặt Lăng Diệp. "Sáng mai đi?"

"Ân." Vào Quân bộ, dưới sự giám thị chặt chẽ của phụ thân, Lăng Diệp không tự nhận bản thân có thể có rất nhiều thời gian chạm mặt Lãnh Từ Diễm, nhưng... Y chắc chắn phải dùng mọi biện pháp tới gặp hắn.

Không thấy được hắn, y sẽ lo lắng.

Sẽ sợ hắn ăn không ngon ngủ không yên, càng sợ hắn không biết chăm sóc bản thân, mù quáng gây sức ép thân thể.

"Ta mua cho ngươi mười tám dra, muốn nôn liền nôn, nôn rồi đói là được. Trong tủ lạnh có một nồi cháo to, mùi vị ngươi thích nhất, từ từ uống, ít nhất có thể uống một tuần. Uống xong, lần sau ta lại đến nấu cho ngươi. Nhưng không được uống lạnh, phải hâm mới uống, biết chưa?"

Lãnh Từ Diễm gật đầu.

Thật ngoan... Chẳng lẽ là thấy mình phải đi, luyến tiếc? Lăng Diệp đem bàn tay vào ổ chăn, cầm lấy tay hắn.

Xương tay Lãnh Từ Diễm thô to, tuy không thô ráp, nhưng tuyệt đối không thể gọi là nhẵn mịn, Lăng Diệp lại sờ cực thoải mái, mỗi ngón tay đều tách ra chơi, từ trên xuống dưới, từ trước ra sau, một hồi chà xát, một hồi vận lật đến rung động tác hưởng. Y cẩn thận nhìn mắt Lãnh Từ Diễm. Đối phương xanh mặt, cổ nén không phát tác, đáy lòng nhất định đang mắng y.

Lăng Diệp thẳng thắn leo lên giường, tiến vào ổ chăn. "Ngày mai Từ Duệ đến, ta để hắn trực tiếp đến đây, đầu người kia không sáng dạ một chút, hắn nói cái gì, ngươi đừng để ý là được."

"Ngươi cùng hắn quan hệ rất tốt?"

"Cũng được, hồi nhỏ tương đối thân. Ta để hắn kiểm tra cho ngươi, nếu chúng ta làm thì tốt nhất, nếu thực sự..." Lăng Diệp hơi dừng lại. "Thực sự có thì phá, bất quá nghe nói khá đau."

Lãnh Từ Diễm "Ân" một tiếng, nửa ngày, thấp giọng hỏi. "Ngươi không muốn có hài tử?"

"Hả? Hả? Hả?" Lăng Diệp biểu tình bị kinh hãi.

Lãnh Từ Diễm nhếch mày lên, dù khó chịu do bệnh, nhưng động tác này vẫn mười phần sát khí. "Ta chưa nói sẽ sinh cho ngươi, chỉ tò mò hỏi."

"Ta muốn có hài tử..."

Lãnh Từ Diễm vừa định đập người xuống, người kia lại chậm rãi nói. "Nhưng nếu ngươi không muốn, chúng ta sẽ không cần. Dù sao đi nữa, có ngươi là đủ rồi, tiểu hài tử chỉ là thêu hoa trên gấm."

"Thêu hoa trên gấm? Chính ngươi sao không tự mình sinh?" Hắn cùng Quân Ngân cắt đứt đột ngột như vậy, đều là do thai nhi không nên tồn tại này tác quái. Thù mới hận cũ đến một lượt, khẩu khí Lãnh Từ Diễm đương nhiên không thể nào hảo.

"Ta muốn mà, sinh hài tử đau như vậy, ta đâu cam lòng để ngươi chịu khổ. Nhưng ngươi là nhân loại, làm sao khiến ta sinh hài tử?"

"Ta đi tìm nữ nhân sinh."

Lăng Diệp lác đác, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép. "Hôm qua mới kêu ngươi bớt gây họa cho người khác ngoài ta, hôm nay lại có chủ ý hư hỏng. Rõ ràng không thích nữ nhân, lại lừa người ta sinh hài tử cho ngươi, ta mà là anh nàng, chắc chắn sẽ đánh ngươi một trận."

Lãnh Từ Diễm kéo chăn xuống ngồi dậy.

Ném khăn đắp trên trán lên đầu Lăng Diệp.

Y ngày mai phải đi, ta vốn định hảo hảo nói chuyện với y, Lãnh Từ Diễm nghĩ, nhưng y không cùng ta hảo hảo nói chuyện!

Là y không cùng ta hảo hảo nói chuyện!

Bạn đang đọc truyện *Ám Dạ Trầm Luân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 98

" Cho nên người tối hôm qua là cuộn trên đệm sàn nhà mà ngủ?"

Lăng Diệp lạnh mặt gật đầu.

Nhị hoàng tử Tô Tranh hoàn toàn bất kể hình tượng hoàng tộc, cười đến ngã tới ngã lui. "Biểu đệ ơi là biểu đệ, người bảo ta nói cái gì với người thì được đây?"

" Không biết thì đừng nói!"

Tô Tranh vỗ vỗ ngực, xua đi ý cười cuộn cuộn, kéo môi nói. "Kỳ thực biểu đệ người có tiến triển rất lớn."

" Ta cũng cho là như vậy." Lăng Diệp bỏ một cục đường vào cà phê, về mặt phản khởi lên. "Mấy tháng nay quả thực là nhảy vọt."

Tô Tranh tiến đến trước bàn công tác của Lăng Diệp. "Xem ra là trước kia tình nhân nhà người thường bị người đánh, khiến hấn thân tâm khó chịu, lúc đây mới hận người đến nghiêng răng nghiêng lợi."

Hình như thật sự là như vậy.

Lăng Diệp nhăn mày lại suy tư.

Y đến tiền tuyến nửa năm, nhớ hấn đến sắp phát điên, trở về thân mật cũng không làm, còn đánh hấn, về sau liền xảy ra chuyện Quân Ngân, làm y sâu sắc ý thức được nguy cơ, tìm hai biểu ca Tô Tranh Tô Nhiên bày mưu tính kế, được hai người chỉ bảo, lúc này mới tỉnh ngộ so với đánh gia hỏa kia, mình càng thích hôn ôm hấn hơn.

" Nói lại nào, người tại sao chung quy vẫn đánh hấn?"

Lăng Diệp lắc lắc cà phê nóng hổi, một ngụm uống xuống hơn phân nửa, sắc mặt hơi ửng hồng. "Không đánh hấn mất hấn không liếc tới trên người ta."

Tô Tranh thông suốt. "Lãnh thiếu gia rất là thiếu đánh."

" Ân?" Giọng nói nâng cao.

" Hah!" Tô Tranh từng bị Lăng Diệp cắn đến nửa tháng không xuống giường được vì đắc tội với Lãnh Tử Diễm, lúc này nghĩ lại còn phát sợ, muộn màng che cổ. "Ta cái gì cũng chưa nói."

Lăng Diệp cười rộ lên. "Sợ cái gì, ta không tức giận."

Hai người là biểu huynh đệ, tuổi tương đương, tuy Đại hoàng tử Tô Nhiên nói chuyện cùng Lăng Diệp luôn khách khí, nhưng Tô Tranh thì rất không để ý, thấy Lăng Diệp khoan hồng độ lượng, lập tức hất tóc vàng ra sau, nửa ngồi trên bàn. "Biểu đệ, người liền định dây dưa với cậu, để Dã Kê kia không công hốt lời?"

Lăng Diệp nhìn dưới cửa, thấp giọng nói. "Trước tạm thời như vậy."

" Hấn mới vào liền làm thiếu tá, dứt lốt đi cửa sau cũng không ra được cái chức này." Tô Tranh mỉa máo, búng búng quân hàm màu tường vi đỏ sậm. "Đáng thương cho ta, dòng dõi hoàng thất, còn thấp hơn hấn một bậc."

" Ta tốt xấu gì cũng lập được công ở tiền tuyến, cũng không nên chỉ là một chức ngồi văn phòng nhàn chán chứ?"

" Cho nên không phục à, người không thấy hấn mỗi ngày cùng cậu ra ra vào vào, thâm sâu đến coi trọng, nội bộ bây giờ cũng bắt đầu tung tin cậu định đề hấn tiếp nhận chức vụ Tướng quân."

Mày Lăng Diệp nhếch lên. "Người cho rằng có thể?"

" Dã Kê có một nửa huyết thống nhân loại, làm sao yên tâm cho hấn cảm quyền? Bất quá...." Giọng điệu Tô Tranh hơi đổi. "Người khẳng khẳng không cưới Hoàng Ảnh, cậu tức giận đưa hết quang vinh cho hấn, cố ý chán ghét người cũng không thể không có khả năng"

Lăng Diệp lơ đãng liếc mắt Tô Tranh, muốn nói huyết thống nhân loại Tô Tranh cùng Tô Nhiên đều có một nửa.

Ngón tay gõ nhẹ trên bàn. "Biểu ca có ý kiến gì hay?"

"Ta chính là một Hoàng tử ở Quân bộ ngồi ăn chờ chết, làm sao giúp người được?"

"Không thể nói như vậy." Lăng Diệp cười nói, ý có ám chỉ. "Lực ảnh hưởng của biểu ca Tô Nhiên ở Quân bộ cũng không nhỏ."

"Hắn là hắn, ta là ta, sau này hắn là bệ hạ là quốc quân, ta thì là quân nhân bình thường ăn lương trong kho, sao có thể đánh đồng? Quên đi, không nói những thứ đó." Tô Tranh ngáp một cái, buồn ngủ nói. "Ta đi ngủ trưa, người không gọi điện thoại cho tình nhân nhà người sao?"

Lăng Diệp mặt mày lạnh băng nháy mắt đỏ đến rồi tím rồi mù, Tô Tranh hiểu ý, về mặt cười ái muội không rõ ý, vỗ vỗ bả vai y. "Giúp ta gửi lời thăm hỏi!"

"Ca." Đến khi Lăng Diệp ra khỏi văn phòng, nụ cười mỉm treo trên mặt Tô Tranh lập tức tan biến bảy tám phần. "Trong đầu Lăng Diệp vẫn chỉ có một Lãnh Từ Diễm."

Người bên kia điện thoại hết sức vui vẻ. "Cậu thì sao?"

"Nghiêm khắc phản đối." Tô Tranh ỳ ị mi tâm, thấp giọng nói. "Người cùng Dã Kê nói chuyện thế nào?"

"Không hổ là anh em, khẩu vị hết sức nhất trí." Tô Nhiên chậm rãi nhắc khéo miệng lên. "Hắn cũng muốn Lãnh Từ Diễm."

"Cái gì?" Tô Tranh đi đến đầu hành lang, nhìn trái phải không thấy người, ép di động chặt vào một chút. "Người đáp ứng?"

"Lãnh gia coi như trung thành với Hoàng thất, lưu lại họ, có ích vô hại."

"Vậy cuối cùng, cậu cùng Lăng Diệp người định xử lý sao?" Tốt xấu gì cũng... Là thân nhân thân nhất ngoại trừ cha mẹ.

"Lưu một Lãnh gia là có ích vô hại, nhưng lưu một Lăng Diệp...." Thanh âm Tô Nhiên từng chút chuyển lạnh. "Không phải tự tìm phiền toái sao?"

Tô Tranh cắt điện thoại.

Nửa dựa trên tường, lấy thuốc lá ra, trầm lặng bắt đầu hút.

Thanh niên ngoài cửa thân hình cao gầy, trên đầu đội một cái mũ miện, thoát nhìn có mấy phần buồn cười, gỡ gỡ mũ, lộ ra một đầu tóc ngắn sáng bạc, hơi khom người, mày cong lên, ý cười trong suốt. "Chào phu nhân!"

Biển... Biển mẹ người đi cái gì phu nhân!

Tay miết miết ở cửa cơ hồ nhảy gân xanh ra, ngoài cười trong không cười. "Từ Duệ?"

"Dạ, phu nhân, tiểu nhân phụng mệnh Thiếu chủ kiểm tra thân thể phu nhân, hy vọng phu nhân có thể phối hợp với tiểu nhân."

Khó trách Lăng Diệp lại bảo hắn đừng để ý người này, đầu động kinh như thế, thật sự rất muốn đấm một cú. "Ăn cơm không?"

Lời xã giao cần nói, kết quả Từ Duệ thật đúng là muốn ăn cơm, thấy đối phương phong trần mệt mỏi, Lãnh Từ Diễm cũng không hà khắc quá mức với vị "bạn thân khi còn bé" của Lăng Diệp, lấy khăn quàng cổ quần đến kẻ khác không nhìn thấy hơn phân nửa mặt, mờ dù dẫn Từ Duệ đi đến nhà ăn.

Sắp tới một giờ, trong nhà ăn chỉ có mấy bóng người tốp năm tốp ba. Từ Duệ nói nhiều, Lãnh Từ Diễm nói ít, cơ bản chính là người trước không ngừng hỏi, người sau đối phó qua loa có lệ. Như là "Mỗi ngày nôn mấy lần", "Từ hồi nào dễ buồn nôn", "Khẩu vị thế nào"... Mấy vấn đề này Lãnh thiếu gia da mặt mỏng làm sao giải đáp?

"Khả năng ta dính là bao nhiêu?" Lãnh Từ Diễm hỏi đến có mấy phần khó chịu.

"Này..." Đũa gõ nhẹ trên răng, Từ Duệ cố ý mập mờ. "Khó nói."

Lãnh Từ Diễm nhăn mày lại. "Ồ thú tộc các người... Nam nhân mang thai rất bình thường?"

"Hài tử thú tộc trước ba tuổi rất dễ chết yếu, hài tử thư thú nam tính sinh ra, khả năng sống càng cao hơn nữa, cho nên trong tộc càng khuyến khích nam giới sinh đẻ. Bất quá, có chuyện ta phải nói với người." Từ Duệ liếc mắt Lãnh Từ Diễm, về mặt có chút nghiêm túc. "Dù người mang hài tử của Lăng Diệp cũng phải phá, nếu không... Bị đánh chết chính là người."

Lãnh Từ Diễm không đồng ý. "Tại sao?"

"Không tại sao cả, đây là quy củ." Từ Duệ chớp chớp đồ ăn trong miệng. "Trước khi có người thay đổi, quy củ có quyền lực không thể kháng cự, chú ý, là không thể kháng cự, dù Lăng Diệp là Thiếu chủ!"

"Ta không có hứng thú với việc này."

"Nói nói thôi." Từ Duệ lại cười híp mắt nói. "Hài tử của Thiếu chủ chỉ có thể từ đệ nhất phu nhân sinh ra, các phu nhân còn lại nếu cả gan tự mình mang"

thai, thực thi trọng hình." Gã nhếch mày. "Quy củ này vốn nhằm chán và không hợp tình hợp lý, lấy quyền uy trong tộc của Lăng Diệp, hy vọng thay đổi cũng không phải không có khả năng."

"Quyền uy của Lăng Diệp?" Con báo kia cũng có quyền uy.

"Đương kim tộc trưởng là bác cả Lăng Diệp, nhưng trong một lần ẩu đả với con trai tộc trưởng, Lăng Diệp lại đập đối phương đến trở thân không được, tộc trưởng lập tức lập Lăng Diệp làm Thiếu chủ. Thú tộc lấy cường vi tôn, địa vị của Lăng Diệp rốt cuộc thế nào..." Từ Duệ về mặt thần bí. "Chính người ngầm lại."

Hoá ra Lăng Diệp ở thú tộc vẫn rất hảo, khó trách luôn diễn võ ra uy, bộ dạng không ai hơn mình được.

Lãnh Tử Diễm khó khăn nuốt com xuống.

Khẩu vị hẳn thật sự không chịu được, nếu nói là cảm cúm, bản thân cũng bắt đầu không tin.

Như vậy cực kỳ có khả năng... Thật sự mang thai.

Nếu sinh hạ, chính là một con báo con? Như Lăng Diệp, một thân lông bạc phiêu lượng, ngay cả con người cũng sáng bóng màu bạc, khoe mắt hơi câu lên, dừng mảnh cứng cỏi mà lại không mất đi tuấn mỹ tao nhã?

... .Hừ.... ....!

Càng có khả năng là sinh ra một quái vật, hoặc trước khi sinh, hẳn liền như lời Từ Duệ, bị người thú tộc dùng gậy đánh chết.

Bạn đang đọc truyện *Ám Dạ Trảm Luân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 99

Dù khó có thể chấp nhận nhưng trên hình ảnh vẫn rõ ràng biểu thị sự tồn tại của thai nhi.

"Chắc chắn muốn phá?" Từ Duệ có mấy phần tiếc nuối, dù sao cũng là một cá thể sống, làm bác sĩ, có bản năng tôn trọng cùng kính sợ đối với sinh mệnh.

"Người tới không phải vì cái này?" Lãnh Tử Diễm quay đầu ra. "Dù sao hài tử thú tộc cũng rất dễ chết yếu, thay vì sinh hạ rồi chết, không bằng..."

"Cái này không giống." Từ Duệ lắc đầu. "Đừng tìm cớ thương tổn nó."

"Không tính là có." Tiềm thức hẳn chỉ cảm thấy nếu hẳn bóp chết con báo con kia, con báo bụi sẽ rất thương tâm.

"Đã được bao lâu?" Lãnh Tử Diễm thấp giọng hỏi.

"Hai tháng, cũng tương đối nhỏ..."

Chờ một chút... "Hai tháng?" Người vốn đang nằm lập tức ngồi dậy. "Sao lại hai tháng?" Hẳn phát giác bất thường. "Không phải là trên dưới một tháng sao?"

"Một tháng cùng hai tháng kỳ thực khác biệt không lớn..."

"Không phải vấn đề này!" Lãnh Tử Diễm bức bối cào đầu. "Dưới tình huống nào có thể dễ mang thai?"

Trong lòng Từ Duệ giạt một cái, tự biết nói hớ, Lăng Diệp năm lần bảy lượt nghiêm lệnh nói rõ, không được để Lãnh Tử Diễm biết phụ thân đứa trẻ là người khác.

Gã ha ha cười, ái muội nói. "Làm nhiều trong một khoảng thời gian, khả năng mang thai đương nhiên sẽ tương đối cao."

"Thật sự?" Lãnh Tử Diễm rất hoài nghi.

Từ Duệ nghiêm trang. "Lấy vinh dự của ta thế." Vinh dự của gã chưa bao giờ được coi như chuyện nghiêm túc.

Lãnh Tử Diễm một lần nữa nằm trở lại, nhìn trần nhà, biểu tình có chút ngẩn ngơ, hình như mất đi thứ gì đó, cũng không biết có ý hay vô tình. "Xem ra về

sau phải làm ít một chút!"

"Hả? Phu nhân..." Từ Duệ mặt khổ, gã vẫn sẽ bị Thiếu chủ đại nhân cắn mấy cái sao...

"Lăng thiếu gia... Gạt ta rất vui?"

Gia hòa này chủ động gọi điện thoại cho y, Lăng Diệp vốn rất cao hứng, vừa nghe giọng điệu này, tức khắc bày quân nghênh địch. "Xảy ra chuyện gì?"

"Chính người tự rõ ràng!"

Từ Duệ gã...! Lăng Diệp vừa tức giận lăng trì xử tử Từ Duệ không giữ mồm giữ miệng ở trong lòng, vừa thô bạo xiết chặt ống nói. "Ta sợ người biết là của hần, sẽ khó chịu."

Hoá ra... Quả thật... Của Dã Kê?

Thảo nào!

Trước kia hai người đã làm nhiều lần như vậy, Lăng Diệp từ trước tới giờ không sợ có thai, nhưng lần này, hần bắt quá mới cảm cúm một cái, người này tự nhiên nghĩ đến phương diện kia.

Hần còn tưởng rằng là bởi vì khoảng thời gian này làm quá thường xuyên, còn đương nhiên cho rằng đứa trẻ là của Lăng Diệp.

Mặc dù từng có hoài nghi, lại trước sau không chịu nghĩ sâu --- huống chi lúc hần oán hận Lăng Diệp hại hần mang thai, đối phương một chút cũng không phản bác.

"Là của người ta liền không khó chịu?"

Lăng Diệp cúi đầu, giống như Lãnh Từ Diễm, y cũng có phần uất oán hận với Dã Kê. Là kẻ kia làm y lần đầu tiên nắm được khuất nhục chân chính, lần đầu tiên đau lòng đến không gì hơn được.

Y nhắm mắt, phảng phất như khó có thể tiếp nhận, thanh âm rất nhẹ. "Nếu là của ta... Hần là sẽ tốt hơn nhiều."

"Tốt cái rắm!"

Tựa như nuốt phải ruồi bọ, dù lời phun ra miệng cũng rất thối!

Tâm tình Lãnh Từ Diễm tuyệt đối không thoải mái như nghe trong điện thoại.

Bị một con dã thú cường bạo, còn mang hài tử.

Duy nhất đáng mừng chính là mình đã phân rõ giới hạn với Quân Ngân, nếu không, không phải tới cả Quân Ngân cũng phải ghen khuất như nuốt ruồi bọ?

Kỳ thực, cho tới bây giờ, Lãnh Từ Diễm cũng không chú ý rõ ràng tình cảm bản thân.

Hần mình bạch xác thực biết mình thích Quân Ngân, đồng thời lại mình bạch xác thực biết bản thân buông không ra Lăng Diệp --- gút mắt phức tạp này làm hần bất cứ lúc nào cũng cảm thấy bị sụp trong vũng lầy, càng giãy giụa càng thống khổ.

Đây không phải phong cách của hần.

Lãnh thiếu gia phải sấm rền gió cuốn, phải quyết đoán kiên nghị, sao có thể ỷ hai đoạn tình cảm cọ quẹt mà không giống một nam nhân?

Ép bản thân giải quyết ở cuối tháng.

Vô luận là chọn Quân Ngân hay Lăng Diệp, hoặc đều từ bỏ cả hai, không cần hỏi hận nữa, không cần dây dưa nữa.

Nhưng hài tử này... Làm xáo trộn kế hoạch của hần.

Quân Ngân vừa nghe hần tới cả hài tử của Lăng Diệp cũng có, tuyệt vọng cùng bi thương trên mặt như muốn chìm ngập người. Khoan nhượng tình nhân mình chân bước hai thuyền đã là cực hạn của y, ngay cả hài tử cũng khoan nhượng nữa, đó không phải Quân Ngân, là thánh nhân.

Thân thể trần trụi bị Quân Ngân ném khỏi nhà, Lãnh Từ Diễm một chút cũng không oán hận, thậm chí ước gì Quân Ngân mắng hần đánh hần.

Vô luận thế nào, đều là đáng đời hần.

Nhưng Quân Ngân cái gì cũng không làm, chỉ phanh một tiếng đóng cửa nhà lại.

Bên trong là giường ấm còn mang hồi ức, bên ngoài là hành lang đen ngòm u ám, gió lạnh từ cửa sổ thổi vào, tùy ý quét trên da thịt lóa lờ.

Dù phần nộ đến mức tận cùng, Quân Ngân vẫn không quên ném y phục ra cùng lúc với người. Lãnh Tử Diễm vừa tùy tiện mặc vào, vừa tát mình mấy bạt tay.

Ngay từ đầu, hấn không nên dây vào Quân Ngân.

Hai người căn bản không thể dài lâu, vì tình cảm mà ở cùng, không phải rất buồn cười hay sao?

Rõ ràng sớm nên rời khỏi, lại ích kỷ luyến tiếc không nỡ buông tay.

Cho nên Dã Kê... Kỳ thực là báo ứng của hấn sao?

Tần Hiến xuống tay không lưu chút tình cảm, Lãnh Tử Diễm ngoại trừ ngũ nhan lục sắc trên mặt, trên người cũng nhiều chỗ đeo thương, thai nhi thú tộc muốn phá cũng không dễ dàng như thai nhi nhân loại, cơ thể mẹ tiếp nhận nhiều đau đớn hơn. Suy nghĩ đến thương thể Lãnh Tử Diễm, Từ Duệ định ngày phá thai ở một tuần sau đó.

Lãnh thiếu gia luôn coi bị thương là cơm thường, cực kỳ không đồng ý với việc Từ Duệ chuyện bé xé ra to, lại còn không biết tốt xấu ghi danh tham gia thi bơi mùa đông trong học viện.

Lăng Diệp gọi điện thoại bày tỏ bất mãn mãnh liệt của mình, Lãnh Tử Diễm đập đến kêu e e thảng một tiếng.

Cắt điện thoại, Lãnh thiếu gia xoay người nói với Từ Duệ. "Bơi làm nó trôi xuống thì càng tốt!"

Từ Duệ tròn mắt há hốc mồm. "Hải tử này tốt xấu gì cũng có một nửa cốt nhục của người."

"Nga?" Lãnh Tử Diễm nhếch mày, sát khí kinh người làm Từ Duệ hoài nghi tính tình Lăng Diệp càng lúc càng âm trầm là do được người này chân truyền. "Ta cũng không thừa nhận."

"Được rồi." Từ Duệ đầu hàng. "Muốn bơi thì đi bơi, thai nhi thú tộc phải kiên cường hơn người tưởng tượng rất nhiều, chỉ sợ thai nhi chưa xảy ra việc gì mà người đã có chuyện."

Mẹ nó, miệng quạ đen.

Tuy thành công bơi bốn trăm thước, Lãnh thiếu gia đệ nhất tùy tiện ngày xưa lần đầu tiên đứng nhất từ dưới đếm lên, không phải có chuyện thì là cái gì?

Ánh mắt soi mói xung quanh như kim đâm vào trên người hấn --- ai kêu hấn kéo một thân thể vết tích chưa tan chạy tới bơi lội.

Mọi người nháy mắt liên tưởng đến Lăng Diệp thiếu gia theo sát Lăng Dã vào Quân bộ.

Chẳng lẽ là bạo lực gia đình?

Trước kia Lăng Diệp đánh Lãnh Tử Diễm cũng không ít.

Thấy Lãnh Tử Diễm sắc mặt trắng bệch, Từ Duệ đợi ở phòng thay đồ đập đầu ôm mặt nằng tói. "Ai kêu người bơi, bơi chết đáng đời." Ban nãy gã thấy rõ, bơi tới khoảng ba trăm thước, thể lực gia hòa này đã chống đỡ hết nổi, là hấn cắn răng mới bơi tiếp được bốn trăm thước.

"Cầm, Lăng Diệp đang đợi điện thoại người."

Tiếp nhận di động, giọng nói Lăng Diệp tốt hơn Từ Duệ rất nhiều, ít nhất không phát hỏa.

"Không bơi nữa."

"Ngu ngốc." Lăng Diệp dờ khóc dờ cười, trong lòng đau tê tê. "Trừ khi bác sĩ phá, thai nhi sẽ không hư."

"Nga." Lãnh Tử Diễm đóng cửa phòng tắm. "Vậy làm sao phá?"

"Hình như là dùng một loại máy, có cái dây luồn vào, quấy quấy trở trở, khuấy thai nhi thành máu loãng..." Lăng Diệp cố ý trêu ghẹo. "Sợ?"

Lãnh Tử Diễm mở nước ấm ra, nhiệt khí bốc hơi nháy mắt xâm thực mặt hấn, hấn vừa cởi quần bơi vừa nói. "Ta không sợ trời không sợ đất, lại sợ một cái như vậy?"

"Cũng phải." Lăng Diệp an ủi hấn. "Phá rồi coi như cái gì cũng chưa xảy ra, àn?"

Từ phòng tắm đi ra, Từ Duệ lập tức đưa khăn đã chuẩn bị sẵn cho hấn. "Ta rất lo người sẽ xỉu trong phòng tắm."

Tóc ngắn đen nhánh đang chảy nước, dưới ánh mắt ai oán của đối phương, lau qua loa mấy cái. "Người hình như kiêm chức bảo mẫu."

"Gi?" Từ Duệ móc móc tai. "Ta chính là hùng thú, hùng thú! Sao lại làm bảo mẫu? Ta chăm sóc người đến từng li từng tí đều là vì Lăng Diệp, nếu không

có Lăng Diệp, cái loại bệnh nhân phiền toái như người ép ta ta cũng không thêm đề ý."

Lãnh Từ Diễm nhọt nhọt kéo môi dưới, dung mạo hần không bằng hai người Lăng Diệp Quân Ngân, nhưng bộ dạng cũng anh tuấn linh hoạt, chỉ là bình thường đều lạnh băng, khiến người ta cảm thấy khó có thể tiếp cận, lúc này cười lên, không khỏi lộ ra đầy đủ sức quyến rũ.

"Người không đề ý cũng có sao đâu?" Lãnh Từ Diễm chậm rãi nói. "Ta không phải người nhiều chuyện."

Từ Duệ làm ra khuôn mặt như đáng thương. "Thiếu chủ lão nhân gia là thần thông quảng đại, nếu ta không chăm sóc chu toàn, hần chắc chắn sẽ phát hiện."

"Phát hiện thì thế nào?"

"Người Thiếu chủ cần chết ở trong tộc cũng không ít, lúc hần vừa mới thú hóa, một hơi xé chết mấy con thú thú, trong đó có nam có nữ." Từ Duệ lắc đầu. "Ta không muốn bị Thiếu chủ một chương đập chết."

Ném khăn lau trên đầu vào mặt Từ Duệ, Lãnh Từ Diễm xoay người đi ra ngoài. "Khó trách các người dân số ít ỏi. Tiểu hài tử xác suất sống được đã thấp, khó khăn lắm mới nuôi lớn một cái, lại là Lăng Diệp biến thái cuồng sát, dân số đông được mới lạ."

"Cũng không ít đâu!" Mấy chục vạn đấy chứ. "Hey... Người làm sao nhận một cú điện thoại của Thiếu chủ liên trời âm u chuyển sáng? Xem ra Thiếu chủ vẫn rất có năng lực nhĩ." Từ Duệ cười tùm tùm nói.

"Câm miệng."

"Ta xem như thấy rõ được người." Từ Duệ miết cằm. "Thích miệng cứng ra vẻ, đối với Thiếu chủ nhà ta khẩu thị tâm phi!"

Cửa phòng thay đồ có đứng hai nam tử âu phục giày da, Lãnh Từ Diễm vừa đi ra, hai người cung kính cúi xuống, đưa ra một tấm thiệp cưới đỏ thắm mạ vàng.

"Cái gì vậy?" Từ Duệ tới gần nhìn.

Sắc mặt Lãnh Từ Diễm đã cực kỳ xấu xí, Từ Duệ miễn cảm nhận thấy thân thể cao lớn của hần đang mơ hồ run rẩy.

Chậm rãi mở thiệp cưới ra.

Bên trên hai cái tên vô cùng chói mắt - Quân Ngân, Mộc Phi Phi.

Bạn đang đọc truyện *Ám Dạ Trảm Luân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 100

Dù sao cũng là hôn lễ của Quân gia gia chủ, dù tổ chức gấp rút, khung cảnh cũng cực kỳ long trọng.

Xe Lãnh Từ Diễm ngừng thật lâu trước đại môn, cho đến lúc tân khách lục đục vào hội trường, hần mới đẩy cửa xe ra, chỉnh y phục lại, đi vào bên trong.

Phụ trách tiếp khách chính là Tàn Hiên, thấy hần, rõ ràng kinh ngạc. "Lãnh thiếu gia cũng đến?"

Trong lời nói có ý vị châm biếm nồng đậm.

"Hần gửi thiệp mời cho ta, vậy ta lấy thân phận bạn lâu năm đến chúc một câu... Không được?"

"Bạn lâu năm?" Tàn Hiên giễu cợt nói lạnh. "Nếu không có người, gia chủ sớm đã kết duyên cùng Mộc tiểu thư."

"Sự việc đột ngột như vậy." Lãnh Từ Diễm hạ đồng tử xuống, tay cắm vào túi quần, cũng không biết là nói đối phương hay là mình. "Ta cho rằng người sẽ ít nhiều có chút không cam lòng."

Trên mặt Tàn Hiên nháy mắt hiện lên một chút đau đớn, nhưng y nhanh chóng che giấu, ý cười nhẹ nhàng hướng bàn tay về phía vị khách kế tiếp. "Tề thiếu gia, chào ngài, mời vào, mời vào...."

Hàn huyền với Tề thiếu gia mấy câu, Lãnh Từ Diễm vẫn không nóng lòng vào, làm Tàn Hiên hết sức khó chịu. "Người tới quấy làm gì?"

Qua một lúc lâu, Lãnh Từ Diễm mới thấp giọng. "Là ta có lỗi với hần."

Tần Hiến nhào nặn nắm tay, hừ nói. "Lại muốn bị đánh?"

"Một hồi đến sàn đấu võ." Lãnh Tử Diễm sờ sờ vết bầm tím chưa tan trên mặt, trầm trầm cười mấy tiếng. "Bất quá lần này, ta cũng sẽ không nhường người nữa."

Đại sảnh của bữa tiệc ở nhà hàng tầng thứ hai, sàn đấu ở tầng thứ ba tận cùng bên phải.

Hai người kéo tới cửa, sàn đấu trống trải mà im lặng, hình thành đối lập rõ ràng với lầu hai ồn ào náo nhiệt.

Lãnh Tử Diễm cởi áo, lộ ra nửa thân trên cường tráng.

Hắn mặt mày anh tuấn, đường cong gương mặt sắc nhọn như dao gọt, con ngươi sắc bén, tản ra hào quang nguy hiểm như dã thú.

Nói không nhường thì sẽ không nhường.

Vô luận là động tác tung quyền hay nhấc chân đá sừng, đều hoàn mỹ đến không chê vào đâu được.

Có thể trở thành thủ hạ đắc lực nhất của Quân Ngân, Tần Hiến cũng không phải ngồi không, từ nhỏ tiếp nhận huấn luyện võ thuật nghiêm khắc, nhưng đối mặt với thể công rất mạnh từ Lãnh Tử Diễm, lại dần dần khó có lực chống đỡ.

Mồ hôi nóng bỏng đập vào vành mắt, ai cũng không kịp lau, mặc cho âm thanh quyền cước đánh nhau chìm ngập trong tiếng người ồn ào bên ngoài.

Phanh! Phanh! Phanh!

Ba cú đá sừng liên hoàn.

Lãnh Tử Diễm một cước đạp lên người Tần Hiến dưới đất, đá đối phương đến học máu mới chịu để yên.

Hắn thở hồng hộc nằm xuống bên cạnh Tần Hiến. "Chịu thua chưa?"

"Ta chịu thua được cái rắm gì!" Tần Hiến chỉ vào hướng cửa. "Có bản lĩnh lao xuống bắt Quân Ngân ra khỏi nhà hàng."

Lãnh Tử Diễm nhắm mắt lại. "Ta mà bất thật, người lại muốn đến đánh ta."

Tần Hiến lết lên bóp cổ hắn. "Người hại hắn phải cùng một nữ nhân kết hôn, ta không đánh người thì đánh ai?"

Dường như không chút cảm thấy sinh mệnh đang bị uy hiếp, Lãnh Tử Diễm kéo khoe miệng. "Lấy một nữ nhân không tốt sao? Hắn là con trai độc nhất của Quân gia, lại là gia chủ, vốn nên nối dõi tông đường cho gia tộc. Cùng nam nhân lâu lỏng... Lại là loại nam nhân như ta... Ta còn muốn mắng hắn không chịu cầu tiến..."

"Mẹ... Mẹ nó....!" Tần Hiến vẫn theo Quân Ngân, chú trọng lễ nghi, mắng thò tục hết sức không lưu loát. "Là người không cần thiếu gia, bây giờ nói mát cái gì?"

Y giờ bàn tay lên, hận không thể tát hắn mấy cái, xua tan nhuệ khí thiếu gia quý tộc này, nhưng đối phương xoay đầu nhắm mắt lại, bộ dạng "tùy người tát sao thì tát", y ngược lại không hạ thủ được.

Sau tuần gia hỏa này rời khỏi, Quân Ngân uống rượu đến phải đưa đi bệnh viện súc ruột.

Thiếu gia dù bị Hoàng thất cùng Quân bộ ép tới nâng đầu không nổi cũng chưa từng suy sụp như vậy, nhưng vì một nam nhân lăng lợ.... Lại trở nên mất kiểm chế như thế.

Cho nên, Lãnh thiếu gia này sao không phải là một tai họa?

Đừng coi thân hình cao lớn, bộ dạng anh tuấn, tính tình cũng tràn đầy nam tính, nhưng trên thực tế... Rõ là.....!

"Sao không đánh?" Lãnh Tử Diễm nhú mày hỏi.

"Biến mẹ người đi!" Một cái tát tay lạnh lạnh, với lực tay của Tần Hiến, mặt phải Lãnh Tử Diễm lập tức sưng lên.

Người này không tự trọng! Tần Hiến hung tợn mắng trong lòng.

Tính tình y đối nhân xử thế luôn luôn ôn hòa, nhưng gặp phải Lãnh gia thiếu gia này, tính tình dù có tốt tới đâu cũng có thể bùng nổ.

Tại sao đã có tình nhân như Quân Ngân còn chưa thỏa mãn?

"Người trông mong chạy tới, chỉ sợ buông không ra." Tần Hiến cố ý khoét chân hắn đau. "Thiếu gia nhà ta tính tình ôn nhu, diện mạo cũng nổi bật, năng lực...." Y cười lạnh. "Ít nhất vẫn hơn Lãnh thiếu gia không hào nửa điểm còn ngồi xổm ăn bám ở trường học. Mất đi một tình nhân như vậy, người có cảm thấy tiếc nuối?"

"Ta có thể hỏi người một vấn đề hay không?"

Người này chưa từng khách khí như vậy, Tần Hiên cau mày. "Nói."

Lãnh Tử Diễm nhìn y, thần sắc trong đồng tử không thể phán đoán. "Quân Ngân trong cái nhìn của ta... Có phải cũng giống như người?"

"Đáp án rất quan trọng?"

Lãnh Tử Diễm nghẹn lại, ngao mạn giương cổ lên. "Phải."

"Dù ta cho rằng người dâm loạn thấp hèn." Nói ra từ này, thân thể dưới tay cứng đờ, Tần Hiên lắc đầu. "Thiếu gia cũng sẽ chỉ dùng sự rộng lượng lớn nhất để bao dung người. Lãnh thiếu gia... Có lẽ người chung quy cảm thấy thiếu gia đối với người không tốt bằng Lăng thiếu gia, nhưng mỗi người có hoàn cảnh của mình, thiếu gia là một gia chủ đứng đầu, hẳn không thể như Lăng thiếu gia, toàn tâm toàn ý đổ vào người người. Lần trước ở trong thang máy ta nghĩ ta đã nói rất rõ ràng, lúc ấy người luôn miệng nói người yêu thiếu gia, vì yêu hắn, cho nên có thể chịu tất cả ủy khuất. Kết quả thì sao... Chẳng lẽ tình yêu trên miệng người chính là ngán ngùi không đáng nhắc tới như thế?"

Thấy Lãnh Tử Diễm trầm lặng, khoe miệng Tần Hiên hơi giật giật. "Người hai người đều thích?" Ngữ khí nặng thêm. "Phải không?"

"Đang hỏi."

"Cái gì?"

"Bên ngoài...." Lãnh Tử Diễm biểu tình có chút ngẩn ngơ. "Người chủ trì đang hỏi Quân Ngân... Có đồng ý lấy tiểu thư Mộc Phi Phi làm vợ hay không."

Tần Hiên cũng vênh tai, khi hai chữ "Đồng ý" sắc nhọn truyền qua cách cửa gỗ rất nặng, trên mặt y cũng như Lãnh Tử Diễm, xám bái một mảnh.

Vỗ tay như tiếng sấm.

Tần Hiên cười gượng. "Khó chịu không?"

"Không khó chịu." Người nào đó vị chết mạnh miệng. "Hắn sớm muộn gì cũng sẽ kết hôn, có cái gì khó chịu?"

Hắn cương ngạnh đẩy Tần Hiên ra, sắc mặt tuy tái nhợt, lại có khí thế trời sinh, mặc hảo áo, mở cửa đem tình cảnh lầu hai thu hết vào đáy mắt.

Khách khứa ồn ào kêu la đòi Quân Ngân trên đài hôn cô dâu mặc áo cưới.

Chùm tia sáng rực rỡ đánh vào trên mặt Quân Ngân, Lãnh Tử Diễm không khỏi cảm thấy ngẩn ngơ, trong nháy mắt, hắn sinh ra ảo giác người kia kỳ thực không phải Quân Ngân.

Khuôn mặt cười mỉm kia, xa lạ như thế.

"Hắn sẽ hôn chứ?" Lãnh Tử Diễm hỏi Tần Hiên đi ra theo.

"Tại sao không?" Tần Hiên nheo mắt. "Trên thế giới này, không người nào hiểu rõ hắn hơn ta. Hắn mới là người thật sự nguyện ý vì gia tộc hiến dâng mọi thứ, dù không muốn, hắn cũng sẽ hôn nàng cyối nàng thýõng nàng, nối tiếp một thế hệ!"

Nói đến phía sau, thanh âm đã mơ hồ không kiểm được, Lãnh Tử Diễm quay đầu nhìn y, lại đột ngột bắt giữ được một tiếng sủng giám thanh trong tiếng ồn ào huyền ảo.

Như một pha quay chậm.

Sắc mặt Tần Hiên từ đại ra, đến kinh ngạc, đến bùng nổ, y xô Lãnh Tử Diễm ra, trực tiếp từ lầu ba nhảy xuống.

Lúc Lãnh Tử Diễm quay đầu lại, phía dưới đã nháo thành một đồng, trên đài nháy mắt xuất hiện mười mấy vệ sĩ âu phục giày da vẽ mặt khăn trang cao độ, bọc chung quanh Quân Ngân ngã trong vũng máu.

Dù như thế, Lãnh Tử Diễm vẫn xuyên qua khe hở nhìn thấy, lỗ thủng màu đỏ ở mi tâm Quân Ngân.

Tim thỉnh thoảng nhảy lên, ngực ngộp ngạt thở gấp, cái loại cảm giác hít thở không thông lại tới, Lãnh Tử Diễm bắt lấy tay vịn, nhảy xuống lầu hai, như một bức tượng gỗ, thô bạo mở đường trong đám người kinh hãi hoảng sợ.

Hắn phải nhìn rõ ràng, dù y thật sự chết, hắn cũng nhất định phải thấy rõ!

Tần Hiên lên trước hắn.

Đầu đón tuyệt vọng nháy mắt đánh tan nam nhân đó, y vừa cẩn thận ôm lấy Quân Ngân, vừa cao giọng gầm lên. "Xe cấp cứu, mau gọi xe cấp cứu!"

Thanh âm khàn đục như muốn xé vỡ cổ họng.

Đứng dưới đài, Lãnh Từ Diễm trầm lặng đến tựa như một khán giả, nhìn lại Quân Ngân không một chút hơi thở, nhìn Tần Hiền lệ rơi đầy mặt, hần không tìm thấy vị trí của mình.

Hần cố gắng gạt lợc vết tích Quân Ngân trong hồi ức còn mới mẻ, lại phát hiện, vô luận đồn lịch thể nào, đa sắc hay đen trắng, trong màu sắc chung quy vẫn có bóng dáng Lăng Diệp.

Tần Hiền hỏi hần có phải hai người đều thích hay không.

Hần làm sao trả lời?

Phải - bản thân thật sự không phải chỉ có một người.

Không phải - hần vẫn coi thường nói dối ở chuyện này.

Cho nên mỗi lần đối mặt với nghi ngờ của Quân Ngân, hần đều không nói gì chống đỡ, thậm chí mặc cho Quân Ngân nghĩ rằng hần có trăng quên đèn, giận đến độ ném hần ra khỏi nhà.

Hần không ngờ, lần cãi vã đó, là lần nói chuyện cuối cùng của mình với Quân Ngân.

Hần thật sự không ngờ.

Vươn tay, muốn đến chạm vào Quân Ngân.

Y nằm quá xa, xa đến độ hần hoài nghi giây kế tiếp y sẽ biến mất.

Đừng đi... Hần im lặng nói, để ta nhìn thêm một chút.

Bình lặng trên mặt sụp đổ tan tành ngay lúc nhân viên cứu hộ dùng cáng mang Quân Ngân đi, Lãnh Từ Diễm xông lên như phát điên. "Quân Ngân, Quân Ngân..."

Hần khí lực có lớn tới đâu cũng đánh không thắng mười mấy vệ sĩ hạng nhất, huống hồ trong bụng còn chứa một thai nhi, mấy ngày trước hần còn nôn mửa vì thai nhi này, tinh thần uế oải, ghé tòm đến bốc nước chua.

"Quân Ngân..." Giữa lúc hỗn loạn, vệ sĩ đánh ai cũng không suy nghĩ, bất người liền đánh, Lãnh Từ Diễm bị đương trường đá lật, ngay khi đám người kinh hoàng sắp sửa giẫm lên người hần, một bàn tay kịp thời kéo hần dậy.

"Sao lại khóc?" Trong tai ong ong, Lãnh Từ Diễm không nghe rõ đối phương đang nói gì. Về mặt người kia chen lẫn đau đớn cùng bi thương, lại hết sức trấn định lau máu trên mặt và nước mắt trào ra trong vành mắt cho hần.

"Cũng đã chết rồi, còn có gì phải khóc nữa!"

"Tại sao chết thì không khóc?" Lãnh Từ Diễm kinh hoàng phát giác mắt mình đều là nước mắt, quay lưng, tay lau lộn xộn, một trận nghẹn ngào. "Ta có lỗi với hần, có lỗi với hần..." Hần lung tung nói, phảng phất như coi nam nhân trước mặt là cộng rom cứu mạng, phảng phất như nói như vậy, áy náy nội tâm sẽ ít đi một chút. "Ta có lỗi với hần.... Nhưng hần đã chết, hần cứ chết như vậy... Ta còn cãi nhau với hần... Ta lại cãi nhau với hần..."

"Đại nam nhân cớ khóc thính như vậy, thật khó coi!" Đối phương thờ dài, ấn đầu hần vào trong ngực. "Muốn khóc thì khóc trong ngực ta, đừng để cho kẻ khác trông thấy."

Cho dù là khóc, thanh âm Lãnh Từ Diễm cũng rất thấp, nức nở, như sói bị thương.

Khóc đến kiệt sức, ngẩng đầu, khách khứa sớm đã sơ tán, người Quân gia phối hợp với cảnh sát điều tra hiện trường, từng gương mặt nghiêm túc.

Quân Ngân chết?

Lãnh Từ Diễm vẫn cảm thấy không thể tin được.

Quân Ngân tao nhả kia, sao có thể chết dễ dàng như vậy?

Hai chân như nhũn ra, không thể không dựa vào nam nhân trước mặt để đứng thẳng, trong ánh mắt đối phương có âm cần thân thiết, Lãnh Từ Diễm lại không có tâm tư suy đoán.

Tay run cầm cập lấy điện thoại di động ra.

Vô số cuộc gọi nhớ, còn một cái tin nhắn.

Tin nhắn đến từ Lăng Diệp, thời gian hần là lúc hần đánh nhau với Tần Hiền: bệ hạ băng hà đêm qua, phụ thân phong tóa tin tức, ta cũng vừa mới biết

được. Người chú ý một chút, xong hôn lễ gọi lại cho ta.

Lãnh Tử Diễm che mặt, lộ ra một nụ cười so với khóc còn bi thương hơn.

Nếu hắn thấy tin nhắn này sớm một chút, biết bề hạ bệ hà sớm một chút, có lẽ hắn sẽ sớm cảnh giác, thậm chí bắt được sát thủ trà trộn vào đại sảnh, nhưng bây giờ nói những thứ đó thì được cái gì?

Di động lại kịch liệt rung lên.

Thân thể cứng ngắc hung hăng run rẩy theo rung động từ điện thoại, hắn ấn nút nói chuyện, tận lực làm thanh âm mình nghe không yếu ớt. "Tạ thúc, chuyện gì?"

Một giây trước, hắn còn vì tin dữ liên tiếp đến mà vô pháp đứng thẳng, giây kế tiếp, hắn lại phải chỉnh hảo y phục, làm người thừa kế Lãnh gia, diện vô biểu tình lái xe đến trước bệnh viện tốt nhất của Lãnh gia.

Tướng quân thành linh tiến công.

Quân Ngân bị ám sát bỏ mình.

Ngay cả phụ thân cũng gặp phải tai nạn giao thông, sống chết chưa rõ.

"Thiếu gia..." Tạ thúc vừa thấy hắn đến, lập tức nhào lên người hắn. "Thiếu gia.... Tiên sinh hắn..."

Lãnh Tử Diễm nhìn ánh đèn cửa phòng cấp cứu lấp lánh, nâng Tạ thúc dậy, ngữ thái chậm rãi, lại cực kỳ kiên định. "Phụ thân không có việc gì."

"Thiếu gia...."

Tạ thúc còn hơn Lãnh Thừa Phong mười tuổi, bình thường căn bản không nhìn ra đã cao tuổi, lúc này đột nhiên bị biến cố, nét già lộ sạch, y nghẹn ngào nói. "Buổi sáng lúc tiên sinh xuất môn còn bảo ta coi nhà bếp làm chút đồ ăn nhẹ, nói hôm nay là cuối tuần, thiếu gia tham gia hôn lễ Quân thiếu gia xong có thể sẽ về nhà một chuyến... Không ngờ, tiên sinh hắn..."

Lãnh Tử Diễm cau mày xuống, ánh sáng âm ảm của bệnh viện chiếu lên khuôn mặt tái nhợt, như quét một tầng bóng tối nồng đậm.

Lãnh Tử Diễm tới nhanh, những người khác của Lãnh gia cũng không chậm, không đến nửa giờ, các nhân vật mấu chốt trong gia tộc lần lượt có mặt.

Thời buổi rối loạn, chức tộc trưởng tựa như củ khoai lang phong tay, ai cũng không còn tâm tư tranh quyền đoạt lợi, chỉ trông mong Lãnh Thừa Phong có thể cố vượt qua, bảo trụ Lãnh gia, hoặc....

Có người lơ đãng đem ánh mắt liếc về phía Lãnh Tử Diễm - ngồi đến thẳng tắp, đầu dựa lên tường băng lãnh phía sau, tuy thoạt nhìn có chút mệt mỏi, ngữ quan anh tuấn lại cực kỳ kiên nghị, khiến người ta bất giác sinh tâm tin cậy.

"Tư Diễm..." Tam lão gia vội gọi hắn.

Lãnh Tử Diễm ngồi qua, hơi cúi đầu, thần thái cung kính, bộ dạng chăm chú lắng nghe.

"Quân Ngân chết thật?"

Lãnh Tử Diễm chằm chằm nhìn sàn nhà, nửa ngày, mới nhẹ giọng nói. "Ta nhìn thấy... Là thế."

Tam lão gia thở dài. "Ta cùng với phụ thân hắn là bạn lâu năm, trước khi gặp chuyện không may, phụ thân hắn vẫn nhờ ta hào hào chăm sóc Quân Ngân, nhưng..." Lão dường như nói không được, lại buông tiếng thở dài. "Nhà chúng ta... Có lỗi với họ, hậu sự của Quân Ngân, người có thể giúp đỡ, cũng là bù đắp phần này, cũng không cần tránh nghi ngờ gì, Tướng quân ngay từ đầu chính là muốn hủy diệt chúng ta."

Lãnh Tử Diễm không nói tiếp.

Tam lão gia vỗ vỗ tay hắn. "Quân Ngân chết rồi, Quân gia xem như xong, may mà nhà chúng ta còn người. Thừa Phong lần này lãnh ít dữ nhiều, người. Cũng không thể lại xảy ra chuyện nữa." Lão lấy khăn tay lau mắt, phảng phất như lơ đãng hỏi. "Người cùng hai vị Tướng quân công tử quan hệ rất tốt?"

"Lăng Dã từng được phụ thân mang về ở trong nhà một khoảng thời gian... Lăng Diệp cùng ta từ nhỏ thân quen, quan hệ..." Lãnh Tử Diễm hơi dừng một chút. "Cũng không tệ lắm"

Tam lão gia bị phần nện gãy. "Tướng quân sao cũng không nể phần những tiểu bối các người, lưu chút tình cảm."

Nể phần hắn? Sợ là phải đuổi cùng giết tận!

Chương 101

Hai giờ chiều, Đại hoàng tử công bố tin tức bệ hạ qua đời.

Tuy sớm đã đoán trước, nhưng cổ phiếu thị trường cả nước vẫn sụp đổ toàn diện trước báo cáo cuối ngày,

Nhất là hai nhà Quân Lãnh, do gia chủ gặp chuyện không may, trị giá cổ phiếu tháo chạy cuồn cuộn.

Sản nghiệp dưới tay Lãnh gia gặp phải đá kích khắp nơi, Lãnh Tử Diễm căn bản không có cách nào ở ngoài phòng cấp cứu chờ kết quả, vó ngựa không dừng chạy tới cao ốc Lãnh thị chủ trì hội nghị.

Năm giờ từ cao ốc đi ra, gió lạnh đập vào mặt, căng ra từng phiến mây dày đen sẫm ở trên không, dự báo đêm nay lại là đại tuyết. Lãnh Tử Diễm thu thập y phục, xoay người ngồi vào xe có rèm che đen nhánh.

Ngồi bên cạnh là trợ lý cá nhân của phụ thân - Lí Hoàn, lúc xảy ra tai nạn, y ngồi trong xe phía sau, may mắn tránh được một kiếp.

"Thiếu gia, sáu giờ ở Thừa Tướng phủ có một cuộc họp kín, chúng ta có thể sẽ muộn mấy phút, đã cáo lỗi với Thừa tướng đại nhân."

Lãnh Tử Diễm gật đầu. "Bên phụ thân thế nào?"

"Giải phẫu cắt chi rất thuận lợi, bác sĩ nói đã cơ bản thoát khỏi nguy hiểm."

Tầng đá đề trong lòng hạ xuống một nửa, Lãnh Tử Diễm nhanh chóng thiếp đi.

Hắn phải ngủ. Toàn thân đều đau, trong dạ dày cũng muốn ói. May mà ngày mai mới là ngày hẹn Từ Duệ phá thai, nếu mấy hôm trước liền phá đứa trẻ, theo như Từ Duệ nói, ba ngày sau có thể xuống giường đã là tốt lắm rồi.

Chờ qua được trận này, sẽ xử lý đứa trẻ, Lãnh Tử Diễm mơ mơ màng màng nghĩ.

Họp kín ở Thừa Tướng phủ, có mặt đều là người thuộc thế lực Thừa tướng, tuy trong nửa ngày bị thế lực Quân bộ chinh đến mặt xám mày tro, nhưng ai cũng không muốn biểu lộ ra, vẫn là bộ dạng hăng hái.

Lãnh Tử Diễm lần đầu tiên một mình tham gia loại họp này, lại đến muộn mấy phút, lúc tới nơi liền bị một đám người lớn tuổi hơn ồn ào phạt rượu.

Tự biết tử lượng không tốt, Lãnh Tử Diễm trước khi tiến vào đã uống thuốc giải rượu, rượu qua phân nửa, lúc được Thừa tướng một mình gọi vào thư phòng, thần trí hắn vẫn thanh tỉnh. Thừa tướng là một nam nhân năm mươi tuổi, khuôn mặt ôn hoà, gã kêu Lãnh Tử Diễm ngồi xuống, nói dong dài nửa ngày mới chậm rãi tiến vào trọng điểm - gã muốn gia nhập kế hoạch thủ nhân của Lãnh gia.

Đương nhiên, đây không phải lần đầu tiên Thừa tướng đề nghị, cũng đương nhiên, phụ thân chắc chắn đã khéo léo cự tuyệt.

Như vậy, bây giờ chuyện xưa nhắc lại, là ức hiếp hắn - vừa mới tiếp nhận trọng trách của phụ thân?

Lãnh Tử Diễm trong lòng cười lạnh, trên mặt cũng không chút biểu lộ, nhẹ nhấp rượu trong suốt long lanh trong ly. "Phụ thân chưa tỉnh lại, việc này vẫn bối làm chủ không được."

Thừa tướng đành phải cười ha ha, khen Lãnh Tử Diễm là một đứa con nghe lời. Trong lời nói lại có ý muốn nâng đỡ hắn, thoát khỏi tầm khống chế của Lãnh Thừa Phong. Lãnh Tử Diễm cười theo gã, vừa lấy lòng Thừa tướng đại nhân, vừa kéo đề tài đến vô biên vô hạn, từ nữ minh tinh số một làng giải trí bát quái đến đảo chính công quốc láng giềng.

Lãnh Tử Diễm không muốn đánh giá quá sâu cùng Thừa tướng như phụ thân, hắn nhớ Lăng Diệp từng nói, Quân bộ nắm trong tay thư cá nhân của Thừa tướng cùng Tướng quân địch quốc. Như vậy, kết quả của Thừa tướng có hai đường - bị Tướng quân tố giác hoặc quy phục Tướng quân. Vô luận loại nào cũng không có lợi cho người thuộc thế lực Thừa tướng. Làm không tốt ẹn có thể liên lụy làm mình vô duyên vô cớ dính tội danh phản quốc.

Đại tuyết lòng ngổng quả nhiên rơi là tã.

Sau khi lên xe, Lãnh Tử Diễm lập tức uống hết nước chanh Lí Hoàn chuẩn bị, áp chế cảm giác buồn nôn.

"Bây giờ mấy giờ?"

"Mười giờ rưỡi."

" Đến ngoại thành một chuyến."

Vùng ngoại thành của Lãnh gia, đó là ám chi viện nghiên cứu, tòa nhà lâu cũ này đã có mấy chục năm lịch sử, từ bên ngoài nhìn lên có mấy phần âm trầm. Kiến trúc bình thường, xung quanh lại có trên một trăm cảnh vệ ngày đêm tuần tra, nhất là sau sự kiện Dã Kê chạy trốn, cảnh giới lại tăng một bậc. Có thể nói, nếu Quân bộ tiến công muốn phá hủy tầng trệt mà không dùng đạn pháo, ít nhất cần một tiếng hơn, mà một tiếng này cũng đủ để nhân viên nghiên cứu bên trong rời khỏi từ đường hầm.

" Kém xa thú nhân thật sự..." Đứng trước vách thủy tinh, Lãnh Tử Diễm cảm khái.

Trong vách có khoảng một trăm dã thú, chủ yếu là hồ báo sư tử, chúng an phận nằm sắp ở chỗ mình, tinh thần mệt mỏi, thân hình cũng không đủ uy mãnh.

" Có mười con báo là phục chế nhất mô nhất dạng theo gen Dã Kê, vẫn có tí vết, hoặc là mất mùi hoặc là đi đứng không đủ nhanh nhạy, chỉ có một con tính ra tương đối thành công." Lí Hoàn nói.

Lãnh Tử Diễm nhú mày. "Tương đối thành công?"

" Thân thể không có chỗ thiếu hụt rõ ràng, nhưng sức mạnh so với Dã Kê, tựa hồ kém một khoảng lớn." Lí Hoàn cười gượng. "Ít nhất không đụng bề vách thủy tinh chúng ta thiết lập."

" Mang ra." Lãnh Tử Diễm từ từ bên cạnh lấy súng gây mê ra, lên đạn. "Ta xem thử nó."

Da lông đen nhánh, cặp mắt lợi hại, thân hình dài đến hai thước, tứ chi cường tráng.

Cái đuôi vừa thô vừa dài cao cao vênh vênh, lộ vẻ dũng mãnh hung tàn.

Nhưng chưa đủ.

Lãnh Tử Diễm biết, đừng nói tới Lăng Diệp, dù so sánh với khí thế Dã Kê, cũng là thúc ngựa theo không kịp.

Trên người thú nhân chân chính có loại uy nghiêm trời sinh, phảng phất như duy trì trong huyết mạch, khiến người ta thần phục không sinh ra sức phản kháng!

Đồng tử băng lãnh của chúng, khoe mắt hơi câu của chúng, phảng phất như tạo hóa đang coi rẻ chúng sinh.

Lưng bị cào một cái, nhưng vẫn thành công bắn lật hắc báo xuống đất.

Lãnh Tử Diễm lại tuyệt đối không cao hứng. "Tại sao nó lại trúng đạn?" Hắn có mấy phần thất thần nhìn vật lớn trong vách thủy tinh, thấp giọng nói. "Trước mặt Dã Kê, ta ngay cả súng cũng không dám bắn."

Lí Hoàn thấy trên lưng hắn máu chảy đầm đìa, kinh hãi vội vàng gọi bác sĩ, một bên nói. "Thiếu gia, đây dù sao cũng là sản phẩm nhân tạo. Chỉ chế tạo ra loại nhân thú lại giống thôi đã tốn mất mười năm, đến tận khi đem Dã Kê làm bản mẫu, nghiên cứu này mới thật sự có đột phá. Bất quá... Bây giờ..." Y lắc đầu. "Dã Kê đi rồi, lại lâm vào tình trạng đình trệ, vô luận nhân viên nghiên cứu khắc phục thế nào cũng không biết làm sao tạo ra gen đồng dạng, hết lần này đến lần khác tạo ra sản phẩm thất bại.

" Sao không bỏ thời gian vào súng ống?"

" Ý thiếu gia là?"

" Súng đạn có thể bắn thủng da thú nhân." Lãnh Tử Diễm vén môi, thanh âm vững vàng, lệ khí áp chế giữa ánh mắt đau khổ lại không chút khách khí đường hoàng xuất ra.

Lí Hoàn cả kinh, minh bạch đối phương thoát nhìn bình lặng, trên thực tế, đã hận đám người Quân bộ kia đến tận xương tủy.

" Nhân viên nghiên cứu dưới quyền chúng ta đã sớm có nghiên cứu phương diện này, nhưng không có thú nhân thật sự làm vật thí nghiệm, cũng chỉ là lý luận suông." Ngắc đầu, ánh mắt có chút sáng. "Thiếu gia... Hay là chúng ta có thể hướng Lăng thiếu gia... Mượn vài con?"

Lãnh Tử Diễm từ dưới đứng lên. Động tác quá lớn, liên lụy đến thương khẩu sau lưng, không khỏi đau đến hút khí ra tiếng, bác sĩ giúp hắn buộc băng vải liên tiếp xin lỗi.

Phẩy phẩy tay tỏ vẻ không có việc gì.

Hắn chỉ đột ngột nghĩ, nếu mình mượn Lăng Diệp thú nhân, mục đích là nghiên cứu làm thế nào đánh chết tộc nhân y.

Con báo kia có khoan hồng độ lượng tới đâu cũng sẽ nghiêng răng nghiêng lợi hận không thể xé vờ hắn.

Đi một chuyến đến bệnh viện xem phụ thân, lúc quay về Lãnh phủ, đã gần đến hai giờ sáng.

"Thiếu gia." Tạ thúc còi áo choàng dính đầy sương khí cho Lãnh Từ Diễm. "Lãnh thiếu gia đến."

Chuyện hôm nay xảy ra quá nhiều, Lãnh Diệp thân phận mất cảm, vẫn không xuất hiện, trái lại gọi mấy cú điện thoại, bắt quá Lãnh Từ Diễm một hơi cắt đứt.

"Người đâu?"

"Trong phòng thiếu gia, đang ngủ."

Lãnh Từ Diễm nhíu mày lại, người kia.... Có thể quá không tự giác hay không?

Bạn đang đọc truyện *Ám Dạ Trầm Luân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 102

Ánh đèn thừa thốt chiếu vào từ cửa sổ sát sàn, Lãnh Diệp nằm trên giường lớn, tay che lấy trán, giữa cánh mũi kéo ra một bóng mờ, như sẽ nhảy ra theo nhịp thở. Trong nháy mắt, Lãnh Từ Diễm liền cảm thấy một mối. Hắn chậm rãi leo lên giường, giường mềm mại lún xuống một mảng lớn. Lãnh Diệp mở mắt ra, thanh âm rất nhẹ. "Trở về?"

"Ân."

Y dùng sức dụi dụi con mắt buồn ngủ lim dim, nâng tay mở đèn đầu giường, thấy đã hai giờ, mày không khỏi nhíu lại.

Lãnh Từ Diễm có loại ảo giác thê tử đang đợi trượng phu về nhà.

Lắc đầu, đứng dậy đến phòng tắm rửa mặt, lúc làm xong, Lãnh Diệp ngồi xếp bằng trên giường, đầu hơi cúi.

"Bà phụ không có việc gì chứ?"

"Còn được." Lãnh Từ Diễm vừa tiến vào ổ chăn, vừa nói. "Chân phải làm giải phẫu cắt chi, não chấn động rất nhỏ, dự tính giữa trưa ngày mai có thể tỉnh lại."

Với người kiêu ngạo như Lãnh Thừa Phong, mất đi chân phải, chắc chắn rất thống khổ, nhưng khẩu khí Lãnh Từ Diễm nhẹ nhàng băng qua, khiến người ta cảm thấy đây rõ là một chuyện không đáng nhắc tới.

Lãnh Diệp sờ mày hắn. "Rõ ràng rất đau lòng, lại không khóc ra, ghen không chê khó chịu?"

Cũng đã khóc rồi, còn có cái gì phải khóc nữa?

Xoay lưng với Lãnh Diệp. "Ba người trên xe, đã chết hai người, mà phụ thân ta chỉ mất chân." Hắn nhắm hai mắt, chậm rãi nói. "Sau này hắn đi đâu ta cũng đều cố gắng, hắn đánh ta ta cũng không cãi lại, chung quy phải làm cho hắn vô cùng cao hứng, nghĩ... Nghĩ không nổi việc này."

Lãnh Diệp quay đầu. "Vậy Quân Ngân thì sao?"

"Người nói gì không nói lại nói cái đó?" Lãnh Từ Diễm xiết chặt nắm tay, sắc mặt trắng bệch. "Muốn ngủ thì ngủ, không ngủ ra ngoài."

"Hào hảo, chúng ta không nói tới hắn." Lãnh Diệp cũng tiến vào ổ chăn theo, từ phía sau đem người ôm lấy.

Lãnh Từ Diễm lưng rộng vai chắc.

Đột nhiên gặp biến cố, lâm nguy không loạn, xử lý gọn gàng ngăn nắp một đồng chuyện gia tộc rối bời, trên mặt cũng không nhìn ra một chút bi thương. Nháy mắt Lãnh Diệp vẫn cảm thấy, hắn là đang phô trương thanh thế - tựa như lần đầu tiên mình xâm phạm hắn, giận đến đem nửa người hắn vắt ngoài cửa sổ, tuyên bố muốn toàn trường đều nghe thấy tiếng kêu dâm đẳng của hắn, hắn lại thà cắn nát môi dưới cũng không phát ra một chút âm thanh.

Hắn chẳng lẽ không biết, hắn bộ dạng này sẽ làm khối thịt nào đó trong lòng mình khuấy lên đau đớn?

Nửa đêm, Lãnh Diệp cảm thấy người trong ngực đang run, vươn tay sờ mắt hắn, trong lòng bàn tay một mảnh ướt át.

Lãnh Diệp cái gì cũng không nói, trầm lặng thu hồi tay, ôm người càng chặt hơn.

Chờ người trong ngực run xong mới thấp giọng nói. "Về sau, ta và ngươi cùng nhau cống Lãnh bá phụ."

Kỳ thực y suy nghĩ rất lâu.

Y có thể an ủi hắn, người chết không thể sống lại, nên bị thương thuận theo thời thế.

Y có thể giễu cợt hắn, một đại nam nhân khóc về một đại nam nhân khác, không biết mắc cỡ.

Y còn có thể dỗ dành hắn, đừng khóc đừng khóc, khóc như vậy rất khó coi, Quân Ngân thành quý cũng sẽ không cần ngươi.

Nhưng nói những thứ đó thì có cái gì hữu dụng.

Chẳng lẽ có thể làm gia hỏa vì Quân Ngân đột ngột tử vong mà tự trách đến ruột gan đứt đoạn này bớt chút áy náy bớt chút thương tâm?

Lãnh Tử Diễm kéo chăn qua, trùm cả đầu, thanh âm từ trong đệm chăn phát ra mơ hồ. "Ta một mình cũng được."

"Ta ở phía sau đờ, tránh cho ngươi vô ý làm ngã bá phụ." Lăng Diệp xoa xoa cái đầu trong đệm. "Ngươi ở đâu ta theo đó, không để ngươi một mình cô độc, được không?"

Người trong chăn không hé răng.

Lăng Diệp bỗng nhiên kéo chăn xuống, Lãnh Tử Diễm tức giận kéo lại, y lại xốc lên, cương ngạnh đem người đỡ lên, khóa gối trên người mình.

"Ngươi làm cái gì?" Thanh âm vừa khàn vừa tắt.

Lăng Diệp phui bàn tay muốn che mắt hắn ra, làm đôi mắt vừa đỏ vừa sưng rất giống mắt gấu chó phơi bày trước mặt mình, tiện tay thuận thực lấy còng tay trong tủ ra, đem người còng ở đầu giường, làm hắn nửa phần cũng không giãy giụa được.

"Nhìn ta." Lăng Diệp nhắc cằm hắn lên, cảm giác áp bách tràn đầy.

Mày anh tuấn của Lãnh Tử Diễm hất về phía trước.

"Ngươi lần trước, chính là lần hắn vứt ngươi ra, các ngươi rốt cuộc tại sao cãi nhau?"

Tại sao cãi nhau? Lãnh Tử Diễm run như bị điện giật.

Hắn hút khí thật sâu, cổ họng cao thấp trượt trượt, như muốn phát âm, lại nửa ngày cũng không phun ra nửa chữ. Lăng Diệp rất kiên nhẫn, trấn an vỗ vỗ người đang kích động, giọng điệu lại tỏ vẻ không được cắt ngang, thậm chí có chút mùi vị uy hiếp. "Nói mau."

"Hắn cho rằng ta có hài tử của ngươi." Má Lãnh Tử Diễm co rút, hình như khó có thể chịu đựng, sắp sửa sụp đổ. "Ta ngay cả hài tử của ngươi cũng có, hắn còn có chỗ nào... Ở cùng với ta nữa? Hơn nữa... Ta nói những lời, làm hắn đau thương thấu tâm. Hắn cho rằng ta có trăng quên đèn... Lăng Diệp... Ta... Không phải không thích hắn."

Lăng Diệp thờ dài. "Ai kêu ngươi mạnh miệng, thích cũng không nói ra!" Tới gần, hôn nhẹ hai cánh môi khô khốc, ngực dán qua, cảm thụ nhịp đập đối phương. "Lãnh Tử Diễm... Ngươi thích ta không?" Y nhìn hắn, ánh mắt thâm sâu như biển. "Nếu không nói, có lẽ ngày nào đó ta cũng..."

Đồng tử chợt co rút lại, Lãnh Tử Diễm căng cứng thân thể, đau thương trong mắt như muốn tràn ra, hắn gào thét tê tâm liệt phế. "Nếu ngươi cũng giống Quân Ngân, ta tuyệt đối không tha thứ cho ngươi!"

Lăng Diệp bỗng nhiên liền cười, ý cười nhạt nhẽo bên môi, nháy mắt làm cả gương mặt như băng sương có sức sống. "Kỳ thực ngươi cũng thích ta phải không?" Y nhếch mày, có mấy phần đắc ý. "Ồ trong lòng ngươi, ta cùng Quân Ngân vị trí không khác lắm, phải không?"

Lãnh Tử Diễm lẳng lặng nhìn y nửa giây, giây còng tay như phát điên, sắt băng lãnh ghim ra một dãy hồng ngân trên cổ tay, hắn quay đầu lại trừng mắt nhìn. "Cởi ra!"

Khuya khoắt nghe thanh âm bang bang banh trên lầu, Tạ quân gia khoác áo sốt ruột gõ gõ cửa. "Thiếu gia, sao thế?"

Nhưng người hầu khác cũng giật mình tỉnh giấc, đều khoác y phục ló đầu ra.

Không có ai lên tiếng trả lời, Tạ quân gia gõ đến càn gấp, bỗng nhiên nhớ ra Lăng Diệp là thú nhân, chẳng lẽ là thú tính phát tác? "Thiếu gia, thiếu gia, xảy ra chuyện gì, mở cửa mau!"

"Không có việc gì!" Thanh âm Lãnh Tử Diễm tuy mơ hồ, lại mười phần vững chãi.

"A..." Sau đó chính là một tiếng thờ gấp có mấy phần thống khổ lại có mấy phần vui thích của Lăng Diệp.

Chẳng lẽ là.... Thiếu gia lên mặt trên được rồi? Đang làm Lăng thiếu gia?

Tạ quân gia biết vậy nên mừng, tiên sinh tuy mất chân, nhưng nếu thiếu gia có thể bình thường, cũng là chuyện đáng ăn mừng. Y quay đầu lại đuổi đám người hầu ló đầu về phòng, trong lòng cân nhắc ngày mai tiên sinh tỉnh lại phải nói cho hắn nghe tin tốt này.

"A.... Người.... Nhẹ chút cho ta!"

Đầu Lãnh Từ Diễm nằm trên vai Lăng Diệp, liễu mạng cắn xé da dưới răng như dã thú mất đồ.

Hai người từ trên giường đánh tới dưới giường, lại đánh quay về giường.

Trong bụng Lãnh Từ Diễm có hải tử, Lăng Diệp không dám đánh thật, chỉ ứng phó tượng trưng. Lãnh Từ Diễm lại ghen một bụng oán khí, như tìm được cửa xả, bất được y vừa đánh vừa đá, thẳng đến nửa phần khí lực cũng không còn. Lăng Diệp vốn tưởng rằng hắn phải yên tĩnh như thế, ai ngờ xoay người áp qua một cái, nhắm ngay bả vai y cắn.

Tuy nhân thân yếu hơn thú thân một chút, nhưng cũng không phải một hai cái răng có thể cắn thủng, từ vai trái cắn đến vai phải, Lãnh Từ Diễm càng cắn mất càng đỏ, Lăng Diệp cũng muốn nói ta đến giúp người cắn, hắn đột ngột dùng sức, liễu mạng cắn da kéo ra ngoài.

Bất quá là buộc hắn nói ra lời trong lòng, bất quá là thừa nhận thích y, còn trả thù như thế?

Hay là, kỳ thực sâu trong nội tâm gia hỏa này, không thể tiếp nhận chuyện bản thân tam tâm nhị ý như thế?

Nếu không phải mình mặt dày, nếu không phải mình bám riết không tha, nếu không phải hắn đối với mình vốn có lẽ có thể đại khái cũng có chút ý tứ, hắn tuyệt đối sẽ không cấp cho mình một vị trí trong cái tâm đã lấp đầy Quân Ngân.

Vị trí này làm Quân Ngân nổi giận, cũng làm Lãnh Từ Diễm càng thêm xấu hổ.

Hắn vốn chính là một người kiêu ngạo đến mức tận cùng, lại tự ti đến mức tận cùng, đi đường nhìn không liếc mắt, mắt cao hơn đầu, hình như ai cũng xem thường, nhưng thực tế, hận thân thể bệnh trạng của bản thân đến không tiếc tự tàn. Quân Ngân cùng Tàn Hiên mắng hắn, hắn liền thật sự cho rằng bản thân lẳng lơ không chịu nổi cái.

Phi!

Cũng không xem, so với chiến tích trước kia của hắn, bây giờ là tiến bộ vượt bậc đến cỡ nào.

Từ lúc Lãnh Từ Diễm chỉ có y cùng Quân Ngân - Lăng Diệp thủy chung cho rằng đây không chỉ hoàn toàn là công lao của Quân Ngân, công mình cũng không thể không có - người này đã bao nhiêu lâu không ra ngoài bừa bãi tìm nam nhân?

Ít nhất nửa năm đấy chứ.

Trước kia cùng Dã Kê ở chung một nhà, Dã Kê lúc động dục loạn cũng không thấy người này ngựa quen đường cũ, hoặc là nhịn đi tìm Quân Ngân, còn thật sự nhịn không được sẽ tìm đến y.

Rõ ràng đã có thể miễn cưỡng khống chế sự dâm loạn của thân thể, Quân Ngân lại còn mắng hắn, bị một súng xuyên mi tâm đáng đời.

"Còn khó chịu?" Lăng Diệp xoa xoa cái đầu tóc lộn xộn kia. "Người luôn đau lòng vì Quân Ngân, chẳng lẽ không biết, như vậy ta cũng sẽ đau lòng?"

Lãnh Từ Diễm ngẩng đầu, bên răng đỏ đỏ. "Người... Đáng đời!"

Lăng Diệp mím môi. "Đến ta liền đáng đời?"

Y giả vờ tức giận, lật Lãnh Từ Diễm qua, lật áo ngủ hắn xuống, lúc thấy băng vải chỗ bả vai, con người híp lại, nhưng không hỏi, y biết người này hay ầu đã đánh lộn, nếu mình lúc nào cũng quan thương thế hắn, không bị hắn phiền đến ghét là không thể.

Bàn tay lạnh lẽo tao nhã quét dọc theo sống lưng, ngừng ở vị trí hông, Lãnh Từ Diễm quay đầu nhìn y, Lăng Diệp đập một cái lên hông vênh trần trụi. "Cái này, là ta thay Quân Ngân đánh, ai kêu người thích hắn lại không chịu hào hào nói ra."

Y đánh không nặng, nhưng vẫn làm cái hông màu mật ong nổi lên ửng đỏ.

Lãnh Từ Diễm tìm một cái gối ôm lấy, hai đầu gối quỳ trên giường, hình thành tư thế nhắc hông lên.

Lăng Diệp dờ khóc dờ cười, thanh âm lại nghiêm khắc. "Vậy ta đánh năm mươi cái nữa, coi như hắn phạt người?"

"Trong tủ bên kia có roi, người đi mang tới."

"Không được!" Lăng Diệp cười trên người hắn, ba ba ba đánh mấy cái. "Roi đánh gây thương thân thể, còn phải dưỡng mấy ngày mới lành, Quân Ngân cũng sẽ không đồng ý."

"Cái... Cái rắm." Lãnh Từ Diễm chôn đầu. "Cũng đã chết rồi, làm gì còn... Đồng ý hay không."

"Ta cũng giống hần, thích ngươi, cho nên ta hiểu hần." Lăng Diệp cười nhẹ. "Nặng, hần sẽ đau lòng, không chừng... Ngày nào đó trở về oán trách ta..."

Lãnh Tử Diễm nhắm hai mắt, yên lặng đếm trong lòng.

Một, hai, ba...

Mười bốn...

Hai mươi sáu...

Hần nhớ tới đôi mắt Quân Ngân, đôi mắt trong vắt, nhìn qua, phảng phất như ngươi chính là toàn bộ thế giới của y. Mỗi Quân Ngân luôn mềm mại, ngươi đem miệng tới gần, y sẽ cười khẽ mở ra, nước bọt trong môi răng ngọt như đào mật. Tay y cũng cực kỳ xinh đẹp, bàn tay biết đàn dương cầm, thon dài mà tao nhã, đầu ngón tay mượt mà, óng ánh long lanh, chung quy vẫn như vàng sáng nhạt nhạt.

Ba mươi tám...

"Xin chào, ta là Quân Ngân." Tiểu nam hài mỉm cười xoay người, vươn tay ra, ánh nắng loang lổ xuyên qua lá cây phun trên người y, khiến người ta không khỏi tự mình ngẩn ngơ, cảm thấy gia hòa xinh đẹp trước mặt là thiên thần từ trời cao bay xuống.

Hần vội vàng cúi đầu tay bên phía sau hông, tiện tay dùng lưng tay áo lau lau mũi, dựa vào bình phong vẽ hồ lô, xoay người như khuôn như dạng, cầm lấy bàn tay đối phương vươn tới. "Xin chào, ta gọi là Lãnh Tử Diễm."

Đó là lần đầu tiên họ gặp mặt, Quân Ngân bảy tuổi, hần bốn tuổi.

Bốn mươi chín...

"Ai muốn ăn hiếp Quân Ngân, trước tiên đánh thắng ta rồi nói sau." Hần bốp nắm tay đến kêu rắc rắc, hai mắt sáng ngời hữu thần, gắt gao chăm chăm nhìn mấy đứa trẻ trước mặt, trong mắt ẩn hiện hung quang.

Quân Ngân bộ dạng xinh đẹp, người lại thông minh, khó tránh khỏi bị một số thiếu gia quý tộc không hiểu chuyện ghen tị, lại lên ngang chân, hại trán y bị ngã sưng một cục.

Hần vừa thấy liền tâm đau đến vụn vỡ, kéo Quân Ngân tìm đến một bãi đất.

Tương phản cùng Quân Ngân trầm tĩnh, hần tự nhận mình bộ dạng hung thần ác sát - trên thực tế mà nói là đối lập, cũng quả thực như thế - hần nhếch mày hừ một cái, đá mấy viên gạch trên mặt đất lên, làm mấy thiếu gia nhưng lạ sợ tới mức bỏ chạy tứ phía, sợ bị gạch đập trúng đầu.

Hần cười tủm tỉm quay đầu lại, vỗ vỗ bả vai Quân Ngân. "Này, ta lợi hại chứ!"

Lúc này, Quân Ngân mười tuổi, hần cũng không quá bảy tuổi...

"Xong!" Một cái đập cuối cùng, thanh thủy vang dội. "Quân Ngân nói phạt cũng được rồi, có thể cân nhắc tha thứ."

Ta còn chưa hồi tưởng xong.

Mới chỉ là lúc đầu.

"Chưa đủ." Chỉ đánh năm mươi cái, y sao có thể cứ như vậy mà tha thứ hần?

"Ta nói đủ là đủ." Lăng Diệp đau lòng xoa xoa thịt mông bị đánh đến đỏ au, lạnh lùng nói. "Về sau ngươi phải nghe lời ta, nhớ Quân Ngân một lần, ta đánh một lần."

"Vậy ngươi đánh chết ta là được."

"Như vậy đi." Lăng Diệp cười khò. "Kiếp này ngươi hảo hảo đối đãi ta, kiếp sau ngươi đi tìm hần, ta tuyệt đối không đến làm phiền ngươi."

Vốn tưởng rằng người dưới thân lại muốn nhảy dựng lên đánh người, đối phương lại như cực kỳ mệt mỏi, im lặng nằm sấp trên gối đầu, thanh âm nhẹ đến cơ hồ nghe không thấy. "Có kiếp sau?"

"Có." Lăng Diệp nghiêm trang. "Đám Quân bộ điện kia vừa nghiên cứu ra con người có linh hồn, đang chuẩn bị khai phá cái gì máy hút linh hồn, nếu đưa vào chiến trường, phòng cũng không phòng được."

Lãnh Tử Diễm quay đầu, con ngươi tối như mực còn hơi nước mắt, thoạt nhìn vừa cường thế vừa ôn nhu. "Ngươi bớt nói nhảm."

"Bí mật quân sự cấp S của Quân bộ, lừa ngươi cái con quỷ." Lăng Diệp xuống giường rót ly nước ấm, đưa cho Lãnh Tử Diễm uống trước, mình lại uống một hớp lớn, thối thối nói. "Ta cũng chỉ là nghe Tô Tranh đề cập qua, đại khái chính là trong cơ thể người có cái ion gì đó, máy hút linh hồn có thể rút ion đó ra, khiến đại não người ta đình công..."

Lăng Diệp nói đến nghiêm túc, Lãnh Tử Diễm cũng nghe đến nghiêm túc, còn thường hay gật đầu phụ họa.

Chờ nửa giờ sau, Lăng Diệp nói xong, Lãnh Tử Diễm diện vô biểu tình nói. "Ta đột ngột nhớ ra, môn khoa học tự nhiên của người hồi tiểu học trước giờ đều không đạt tiêu chuẩn, Tướng quân tưởng là giáo sư có vấn đề, buộc giáo viên chủ nhiệm thay đổi mấy giáo sư khoa học tự nhiên cho chúng ta, nhưng người vẫn học không hiểu, kiểm tra liên căn cán bút, có lần trùng hợp ngồi bên cạnh ta, đáng thương hỏi ta có thể cho người quay cóp một chút không, nói nếu không đạt tiêu chuẩn, Tướng quân lại muốn đánh người."

Trên mặt Lăng Diệp có chút không nén được giận.

"Làm khó người." Lãnh Tử Diễm nhìn y nói, cũng không biết là thật lòng hay trêu đùa. "Bịa lâu như vậy, thật vất vả nhỉ?"

Đương nhiên vất vả...

"Kỳ thực việc quay cóp này ta cũng nhớ." Lăng Diệp bất động thanh sắc lau mồ hôi toát ra ở thái dương. "Hai mươi lăm câu trắc nghiệm, người có ý viết ngược, ta không biết, lúc nhặt được giấy copy, trong lòng cực kỳ cảm kích, rốt cuộc theo trình tự người đưa chép lại, chỉ đúng sáu câu, hai mươi bốn điểm."

Lãnh Tử Diễm "... .."

Ai kêu y hỏi nhỏ vừa cù lằn vừa mít ướt, không chính y hấn chính ai?

Hai người lại nói chuyện, cho đến bốn năm giờ mới lần lượt ngủ đi.

Bảy giờ mười phút rời giường, Lăng Diệp đã không thấy bóng dáng, Lãnh phủ cách Quân bộ đại khái một tiếng đi xe, để không muộn, Lăng Diệp sợ là sáu giờ rưỡi liền thức dậy.

Được người hầu hầu hạ mặc áo thất cà-vạt, Lãnh Tử Diễm đứng trước gương, nhìn mình kỹ lưỡng, cảm thấy rất giống Quân Ngân đột nhiên mất đi song thân ba năm trước.

Muốn để kẻ địch cho rằng, người sức mạnh vô địch, làm người phía dưới người cảm thấy người đáng để dựa vào. Đau thương có lớn cỡ nào đi nữa cũng chỉ có thể trút hết ban đêm, tới ban ngày, nhất định phải che giấu hết mọi thứ, không thể biểu lộ ra chút yếu ớt.

Bữa sáng trên bàn tinh tế mà dồi dào dinh dưỡng, nghe nói là thực đơn Lăng Diệp đưa cho đầu bếp, tâm tình Lãnh Tử Diễm có mấy phần vui sướng, người kia là định thay thế bà mẹ từ khi sinh ra hấn liền bỏ trốn?

"Món ăn buổi trưa cùng buổi tối, Lăng thiếu gia đều có chuẩn bị, không biết thiếu gia...?" Viên mục phụ trách nhà bếp cẩn thận hỏi thử, theo tính tình thiếu gia, hấn là rất ghét bị người khác thao túng, dù chỉ là đồ ăn một ngày.

"Ta cả ngày đều ở bên ngoài. Com buổi trưa làm phiền đưa đến bệnh viện, buổi tối ta thông báo sau. Đúng rồi, phần của phụ thân cũng xin cùng làm hảo." Lãnh Tử Diễm cẩn điểm tâm, thần nhiên nói. "Dù sao com bệnh viện cũng không hơn được trong nhà."

"Dạ, thiếu gia."

"Thiếu gia!" Tạ thúc chân chừ, tựa hồ không dám nói. "Lăng thiếu gia muốn ở Lãnh phủ chúng ta, việc này..."

Diễm tâm trong miệng thật ngáy...

Mày Lãnh Tử Diễm vận mạnh. "Hấn không sợ phiền toái?"

Trên mặt Tạ thúc ý cười nổi lên đống đống. "Lăng thiếu gia nói, không phiền toái."

Bạn đang đọc truyện *Ám Dạ Trầm Luân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 103

Quốc tang được định sau bảy ngày kể, có mấy lời bàn trực tiếp chỉ ra xong quốc tang, chính là lúc Tướng quân rút kiếm, thậm chí có người lớn mật đoán, Tướng quân sẽ lật đổ Đại hoàng tử, leo lên ngai vị quốc vương.

Lời bàn ấy vừa ra, mỗi người ở Kinh đô đều cảm thấy bất an, trái lại có học sinh không sợ chết biểu tình diễu hành thị uy, kháng nghị Tướng quân lộng hành. Biểu tình phát triển thành xung đột bạo lực, ba mươi tám học sinh bị thương, hai cảnh sát vũ trang đương trường bị đánh chết. Ngày hôm sau, Quân bộ cường chế đàn áp, hai vạn học sinh, bị bắt ba nghìn người, thương một trăm người, chết chín người. Sau khi truyền thông nước ngoài đưa tin

con số này, cả nước xôn xao. Thế lực rục rịch dưới sự dẫn dắt của người có tâm thuộc thế lực địa phương, cục diện chính trị một mảnh mưa gió sắp đến.

Quân Ngân vừa chết, Quân gia cơ bản chính là năm bè bảy mảng, tuy di Phụng muốn cố gắng xoay chuyển tình thế, nhưng nàng dù sao vẫn là nữ nhân, lại là nữ nhân không có danh phận ở Quân gia. Dù 'rét mắt đầu còn chân, Quân gia lần này cũng là nguyên khí đại thương, không còn phong phạm gia tộc đệ nhất nữa. Dòng họ nhánh phụ lần lượt vào sân tranh đoạt tài sản, ngay cả cao ốc Quân thị cũng bị tranh giành ác ý. Tài sản phân phối không đều, lại dẫn đến sự kiện huynh đệ tương tàn.

Trái ngược với Quân gia, Lãnh gia phải tốt hơn rất nhiều, gia chủ chỉ cắt chân phải, tu dưỡng ba ngày an vị trên xe lăn, được con trai đẩy đi tham dự hội nghị gia tộc.

Nếu không cố ý nhìn chỗ chân phải trống rỗng, Lãnh Thừa Phong so với trước kia không có gì thay đổi, vẫn sầm rền gió cuốn, vẫn thường phạt phân mình.

Người tâm phúc ở đó, liền không đến mức lòng người hoảng sợ, giá cổ phiếu Lãnh thị sau khi Lãnh Thừa Phong ra mặt lập tức tăng vọt.

Vừa tiếp nhận trọng trách từ phụ thân, Lãnh Từ Diễm cả ngày bận tới mảy tới mọt, thường xuyên ba bốn giờ sáng mới trở về nhà, bây giờ liền dậy, Lăng Diệp nhìn cái bụng chưa nổi lên của hắn, về mặt ưu sầu.

Theo ý kiến của y, đứa trẻ này tốt nhất là lập tức phá, nhưng Lãnh Từ Diễm vừa nghe sẽ ba ngày không có cách nào xuống giường, sống chết không chịu, Lăng Diệp đành phải gọi Từ Duệ đến Lãnh phủ, trông nom bên cạnh.

"Tôi đã kéo dài tới năm tháng, càng kéo dài, thân thể càng tổn thương lớn." Từ Duệ cảm thán. "Kỳ thực là một thai nhi rất cường tráng, người thật không cần?"

Lãnh Từ Diễm hừ một tiếng. "Hỏi người kia."

Lăng Diệp nhìn Lãnh Từ Diễm, bắn ánh mắt về phía Từ Duệ, Từ Duệ lập tức giơ tay lên, nín nọt. "Ha... Phá, hài tử này đương nhiên phải phá."

Ngô... Không phải hài tử của Thiếu chủ, không phá mới là lạ.

Ngoài dự đoán bên ngoài, quốc tang thuận lợi hoàn thành, Đại hoàng tử lên ngôi, trở thành quốc vương đời thứ hai mươi sáu của vương quốc.

Sau quốc tang là lễ tang của Quân Ngân.

Quân Ngân khi còn sống cảnh quang náo nhiệt, sau khi chết rồi cây cỏ khi tan, người đến lễ truy điệu của y lác đác chẳng có bao nhiêu.

Lãnh Từ Diễm sáng sớm liền thủ ngoài linh đường.

Nhưng hắn chỉ nhìn từ phía xa, không dám đến gần xem.

Hắn không có mặt mũi nhìn Quân Ngân.

Nhắm mắt lại, trong tai mơ hồ có nhạc tang truyền đến từ linh đường, bi thương, như có thể chìm ngập mọi thứ...

Có người gõ xuống cửa kính xe.

Lãnh Từ Diễm quay đầu, cười đến hết sức khó coi. "Người sao lại đi ra?"

"Không thấy người nào đó, liền đi ra nhìn một cái, xem có thể bắt được hắn không." Tàn Hiên kéo cửa ra, ngồi vào ghế cạnh ghế lái xe, miệng y cắn thuốc lá, đốm lửa âm tình bất định như mặt y.

Lãnh Từ Diễm chưa bao giờ thấy Tàn Hiên bộ dạng lời thôi lách thép như thế, quần áo sạch gọn, trên mặt lại râu ria xồm xàm, trong mắt đều là tơ máu, hiện ra mấy phần hung tàn.

"Ta không ngờ hắn sẽ chết, ta cho rằng hắn chỉ kết hôn. Hắn gạt ta... Nga, không, hắn ngay cả gạt ta cũng không chịu." Y chậm rãi hút thuốc, quay đầu, hướng về phía bên mặt Lãnh Từ Diễm phả khói ra, trong ngữ điệu có loại bình tĩnh điên cuồng. "Hắn thoát nhìn, quá bình thường."

"Hắn không biết mình sẽ chết, có thể có cái gì dị thường." Chẳng lẽ còn phải cùng người diễn đến màn sinh ly tử biệt? Nghĩ đến đây, trái tim đã đau đến tê liệt lại bắt đầu từng đợt buốt nhức.

Theo như lời Lăng Diệp, bên trong như có máy xay thịt, ơ ơ phát ra tiếng nổ vang.

"Người không hiểu..." Tàn Hiên thất thần nhìn phía trước. "Hắn biết. Họ đã nói hão. Vì Quân gia, hắn chuyện gì không làm được? Hắn chuyện gì không chịu làm? Hắn chết, thiếu gia mới có thể sống..."

Câu cuối cùng hầu như là nói mê, Lãnh Từ Diễm áp tai không nghe rõ. "Người vừa mới nói gì?"

"Ngươi hảo hơn ta nhiều..." Tần Hiền cười ngậy đại, lau nước mắt tràn ra trong khóe mắt. "Trong lòng thiếu gia, ngươi ít nhất cũng quan trọng như Quân gia, ở trong lòng hắn, ở trong lòng hắn... Ta tính là cái gì?"

Tay phải vô thức miết hương bệ xe phía trên. Lãnh Từ Diễm ở cùng Tần Hiền, ở đây so sánh ai đối với Quân Ngân quan trọng hơn. Đó là một đề tài nhảm chán khiến người ta khó chịu. Tần Hiền có tư cách khóc, có tư cách thương tâm. Hắn thì sao? Hắn, kẻ phản bội Quân Ngân, thậm chí không dám vào tiền y một đoạn đường cuối cùng.

Hắn không ngờ Tần Hiền thích Quân Ngân như vậy, hắn cho rằng Tần Hiền chỉ là bạn giường tạm thời với Quân Ngân.

Trái ngược với bản thân mình bình lặng gần như lãnh khốc. Tần Hiền thất hồn lạc phách mới là biểu hiện đau đớn vì mất ái nhân sao?

Tần Hiền lại phun khói thuốc về phía hắn, trong mùi khói còn có mùi rượu nồng đậm.

"Muốn đánh sao?" Lãnh Từ Diễm lắc lắc đầu.

"Hahh, cũng đúng, ta có nghe thiếu gia nói, ngươi có chút miễn cảm với mùi thuốc lá." Tần Hiền búng tàn thuốc, trầm trầm cười nói. "Đúng rồi, hải tử trong bụng ngươi thế nào, vẫn chưa chết sao?"

Lãnh Từ Diễm ním chặt môi.

Tần Hiền lắc đầu. "Có gan cùng nam nhân kia làm ra hải tử thì không cần sợ người khác chê cười, da mặt mỏng như vậy, sao quân hảo một gia tộc?"

Mang thai xem như chuyện tối kỵ của Lãnh Từ Diễm. Hắn không thể tha thứ chuyện bản thân bụng phê như một nữ nhân, càng không thể tha thứ cho Dã Kê, kẻ đã gây cho hắn khuất nhục. "Ta chôn chôn nhường ngươi, là nể mặt Quân Ngân, ngươi đừng tưởng rằng..."

"Ta ghét ngươi." Tần Hiền ngắt lời hắn, cười lạnh, lặp lại âm vang hữu lực. "Lãnh Từ Diễm, ta ghét người như ngươi!! Chỉ là một thiếu gia quý tộc, là có thể tùy ý đùa bỡn cảm người khác? Người cùng hoa hoa công tử dốt nát có gì khác nhau? Nga ~" Y đột nhiên cười lên. "Vẫn có bất đồng, ngươi thích bị nam nhân thao, ta thiếu chút nữa quên."

Thấy đối phương tức giận đến sắc mặt xanh xám, trên trán ẩn hiện gân xanh, trong lòng Tần Hiền nhin không được có chút vui sướng vụn vặt. Người ngoài đều sợ Lãnh thiếu gia, y lại không sợ. Có cái gì phải sợ, người y yêu nhất cũng đã chết, y còn sợ cái gì?

Y nghĩ mình chỉ sợ là đã phát điên. Y không phục! Y bức thiết muốn thương tổn người này, để đạt được cân bằng tâm lý.

Người này thương tâm là tạm thời, mà mình thương tâm là vĩnh viễn. Vì... Hắn của y... Mới thật sự là không quay lại, không bao giờ quay lại nữa.

"Ngươi có nghĩ tới không, tại sao Tướng quân đuổi cùng giết tận Quân Ngân cùng phụ thân ngươi, đối với ngươi lại áp dụng chính sách bức bách? Người thừa kế thuận vị đệ nhất Lãnh gia, lại chưa bao giờ gặp phải ám sát từ Quân bộ..."

Lãnh Từ Diễm vươn tay liền muốn mở cửa xe, Tần Hiền một tay giữ chặt hắn. "Chạy cái gì? Sợ ta nói ngươi quyền rũ được một hảo nam nhân?"

"Tần Hiền!"

"Không phải sao?" Phan một tiếng đóng lại cửa xe đang mở. "Lăng Diệp là Thiếu chủ thú tộc, Tướng quân ngoài miệng không nói, trong lòng có bao nhiêu kiêng kỵ! Thật sự chọc giận Lăng Diệp, hắn chó cùng rứt giậu, cản ngược lại Tướng quân một ngụm, cũng không phải không thể." Cương ngạnh kéo tay Lãnh Từ Diễm ấn trên cửa qua, Tần Hiền có mấy phần ngả ngón nhắc cảm hắn, ngón tay vuốt nhẹ trên sống mũi cao thẳng. "Vô luận là Lăng Diệp hay Quân Ngân, đối với ngươi đều coi như một lòng một dạ, Lãnh thiếu gia, còn có cái gì không thỏa mãn, mỗi ngày bày ra cái mặt thối này, cho ai nhìn?"

"Nói yêu cầu của ngươi!" Lãnh Từ Diễm hít vào một hơi. "Nếu ngươi tiếp tục lời những thứ đó ra, ta không ngại không nể mặt đuổi ngươi xuống."

"Lãnh thiếu gia thẳng thắn!" Tần Hiền nửa thật nửa giả nói. "Miếng đất Tây thành kia, chia một nửa cho Quân gia."

"Các ngươi thật sự bồi dưỡng thế lực ở Hắc Phố?" Tây thành tiếp giáp Hắc Phố, Tần Hiền muốn mảnh đất kia, Lãnh Từ Diễm không thể không hoài nghi.

Tần Hiền kéo môi dưới, không nói có cũng không nói không.

"Dù chia một nửa." Lãnh Từ Diễm nói thật sự thẳng thắn. "Các ngươi cũng ăn không vô!" Quân gia có Quân Ngân đương nhiên không tồn tại vấn đề này, nhưng bây giờ Quân gia sụp đổ, chỉ dựa vào di Phượng, ai đủ kiên quyết quân hảo Tây thành, còn ở Hắc Phố chen được một tay?"

"Khu Tây thành vốn chính là của Quân gia chúng ta, ba năm trước, gia chủ cùng gia mẫu qua đời, thiếu gia mới tặng Tây thành cho phụ thân ngươi, đương nhiên, phụ thân ngươi cũng là một gia chủ bạc tình bạc nghĩa, một bên nhận lấy đất của chúng ta, một bên cùng chúng ta phân rõ giới hạn." Nói, Tần Hiền lạnh lùng hừ một tiếng, ngôn ngữ rất có vẻ xem thường.

"Một nửa không thể, nhiều nhất một phần tư."

"Thành giao!"

"Chỉ là việc này?"

"Đương nhiên không phải, chỉ tiện tay đề cập phân chia thôi!" Tần Hiên nhìn Lãnh Tử Diễm, ánh mắt hữu ý vô tình liếc về phía bụng hân. "Ta tìm người, là nói chuyện về đứa trẻ của người."

Lông toàn thân Lãnh Tử Diễm đều dựng thẳng lên. "Chuyện này không có gì để nói!"

"Người bảo vệ nó, bảo vệ thật chặt!"

Bảo vệ cái rắm! Nếu không phải bận tới mảy tới mọt, hân sớm đã hoàn toàn hủy diệt sự tồn tại của nó. Hơn nữa, Tần Hiên luôn mồm đứa trẻ hài tử, đương nhiên là Quân Ngân trước mặt y nhắc tới - điều này làm Lãnh Tử Diễm rất khó chịu.

"Dù danh bất chính ngôn bất thuận, chung quy vẫn là người Tướng quân phủ. Lãnh thiếu gia liền không nghĩ tới, vào Lăng gia bằng đứa trẻ này?"

"Không có hứng thú."

Tần Hiên thấp giọng nói. "Vậy nghĩ cách đưa ta vào!"

Lãnh Tử Diễm quay mạnh đầu, đồng tử hơi rút lại, sắc bén như kim nhọn. "Người muốn...?"

"Như người đoán!" Tần Hiên điềm nhiên như không. "Hân đã chết, ta cũng không muốn sống, không bằng làm tiếp chút công hiến cho Quân gia, làm một mẹ, khoẻ suốt đời."

"Người sẽ hại chết Quân gia."

"Quân gia đã sụp đổ, làm sao còn dùng đến ta hại chết. Kỳ thực Lãnh thiếu gia là sợ kế hoạch thất bại liên lụy đến Lãnh gia các người sao? Còn nói gì có lỗi với thiếu gia..." Tần Hiên vẻ mặt châm chọc. "Yên tâm... Người chỉ cần giới thiệu ta cho Tướng quân, chuyện khác không cần người quan tâm." Y nằm ngửa trên ghế xe. "Sự việc thành công, đối với Lãnh gia cũng có ích, không phải sao?"

Lãnh Tử Diễm chậm chạp không lên tiếng.

"Coi như người thiếu thiếu gia, người thiếu hân, chẳng lẽ không nên trả? Hân chết thảm như vậy, người không nghĩ tới chuyện báo thù cho hân? Còn nữa! Phụ thân người mất chân, lần sau không khéo sẽ mất mạng! Người tuyệt đối không hận Tướng quân sao, tuyệt đối không muốn giết Tướng quân sao?" Tần Hiên nắm cổ áo hân lên, vùng quyền muốn đánh qua, đối phương lại vươn tay nắm quả đấm y lại, khí lực lớn đến mức làm y không thể động đậy.

"Ta không thể lợi dụng Lăng Diệp." Mắt hân rất sáng, môi hơi run rẩy, phảng phất như thề thốt. "Ta sẽ không lợi dụng hân."

Tần Hiên sững sốt nửa ngày, bỗng nhiên cười ha ha đến nước mắt cũng xuất ra. "Người sao không hỏi xem hân có nguyện ý cho người lợi dụng hay không? Ta thấy hân chính là một con chó người nuôi, người sờ sờ đầu hân, đuôi hân có thể vĩnh viễn đến trời!"

Dùng sức đẩy Tần Hiên đang áp trên người ra. "Ta không uất ức như người nghĩ, càng không phải không chịu nổi như người tưởng, thời khắc Quân Ngân chết, tâm muốn giết Tướng quân của ta tuyệt đối không ít hơn người. Nhưng người có thể lấy mạng đi giết hân, mà ta thì không thể. Sau lưng ta là Lãnh gia, bên cạnh ta là Lăng Diệp, thông qua Lăng Diệp giết chết phụ thân hân, ta là thứ gì? Vì thù riêng bản thân liên lụy gia tộc, ta có tư cách gì làm nhi tử phụ thân ta?"

Tần Hiên lạnh lùng nhếch khóe miệng lên.

"Phụ thân đứa trẻ không phải Lăng Diệp." Lãnh Tử Diễm hít vào một hơi thật sâu, trong sự kinh ngạc của Tần Hiên chậm rãi nói. "Ta căn bản không có tư cách sinh hài tử cho Lăng Diệp."

"Nói nhiều như vậy, người vẫn muốn cự tuyệt?"

"Không phải." Lãnh Tử Diễm cười lạnh, sắc mặt nổi bật dưới bầu trời u ám, âm trầm phá lệ. "Ta đi tìm phụ thân thật sự của nó.... Bất quá..." Hân xuống xe, mở cửa bên kia ra, tư thế đuổi khách. "Đừng muốn ta nhúng tay quá nhiều, ta có nguyên tắc của ta."

Tần Hiên xoay người từ trong xe đi ra, sát qua bên hông hân. "Ta chờ tin tức của người."

Bàn tay bắt cửa xe căng thẳng, Lãnh Tử Diễm diện vô biểu tình quay mặt đi. "... Hào."

Quán bar.

Tần Hiên chen vào đám người ồn ào náo động, chậm rãi đi đến góc nhỏ yên lặng.

Thanh niên chờ y thoát nhìn hai mươi mấy tuổi, một thân đồ vest sạch sẽ, dựa trên sofa, nhẹ xoa mày, bộ dạng có chút mỏi mệt.

Tần Hiên ngồi xuống, bụng rượu thanh niên thương thức lên, ừng ực uống hết, dịch rượu chảy qua khóe miệng, y cũng không lau, tiện tay ném đi ly rượu,

ngồi nhắc chân lên. "Ta đoán ngươi là tới kéo binh hỏi tội."

Thanh niên mở mắt ra. "Ngươi nói với hần cái gì?"

Tần Hiên nhìn nam nữ lẫn lộn xanh xanh đỏ đỏ trong sàn nhảy, hỏi lại. "Ta cùng hần, có chuyện để nói?"

"Các ngươi ở trong xe mười phút." Thanh niên có đôi mắt rất đẹp, nhãn hình hẹp dài, so với đại đa số thanh niên lỗ mãng, thần thái bên trong có thể coi là có quý khí trầm tĩnh.

"Nếu ngươi mạo hiểm gọi ta tới, chỉ vì những vấn đề nhảm chán đó, ta nghĩ ta không có lý do lưu lại." Tần Hiên đứng lên, hơi cúi người, ghé vào bên vành tai thanh niên. "Đừng làm Quân Hi hy sinh vô ích... ‘thiếu gia’ của ta."

Nói xong câu này, y cũng không quay đầu lại, rời khỏi quán bar.

Y biết, thiếu gia của y còn rất nhiều lời muốn nói.

Chẳng hạn như, xin lỗi Tần Hiên. "Quân Ngân" không chết, Tướng quân sẽ không yên tâm.

Chẳng hạn như, làm "Ảnh" của 'Quân Ngân', đây là lựa chọn của Quân Hi, lựa chọn của "Quân Ngân" cũng là lựa chọn của Quân gia.

Lại chẳng hạn như, Tần Hiên, Quân Hi là tự nguyện... Ngươi xem, lực chú ý của Tướng quân từ Quân gia đã dời đi, mục đích của Quân Hi đã đạt được...

Xin lỗi hữu dụng sao, giải thích hữu dụng sao, lý trí hữu dụng sao?

Nếu những thứ đó hữu dụng, thiếu gia tại sao phải bị một nam nhân khiến cho chật vật như vậy, tại sao phải thương tâm đến một mình uống rượu đến phải súc ruột?

Bây giờ... Quân Hi chết vì cả gia tộc.

Cũng đã tới tình cảnh có chút sẩy chân liên vạ kiếp bất phục, thiếu gia lại còn quan tâm y cùng người kia nói mấy chuyện con con lông gà vò tỏi gì.

Y nhiều nhất chỉ chiếm tiện nghi trên miệng, chẳng lẽ còn có thể thật sự làm gì gia hòa kiêu ngạo kia?

Cho nên y ghét người kia!

Hoá ra trong bụng hần không phải của Lăng Diệp, phải đến tìm nam nhân cường bạo còn lưu lại thứ kia cho hần, chắc chắn rất khó chịu.

Y chính là không muốn hần dễ chịu.

Tần Hiên lau khòe mắt hơi ẩm ướt, trời đông giá rét, gió quất đến xương cốt cũng đau lên.

Quân Hi có lẽ vĩnh viễn cũng không biết, hần tồn tại là vì Quân gia, mà mình tồn tại, chỉ là vì hần...

Bạn đang đọc truyện *Ám Dạ Trảm Luân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 104

"Người thừa kế thuận vị đệ nhất Lãnh thị dính líu đến vụ ám sát bộ trưởng bộ tình báo, hiện giờ đã bị giam giữ". Tin tức này xếp đầy đầu đề các phương tiện truyền thông lớn năm ngày sau quốc tang.

Tuy cuối cùng được phóng thích vô tội, nhưng xã hội thượng lưu có sở trường mồm ba miệng bảy vẫn làm ra đủ loại suy đoán với việc này.

Mọi người đều không ngoại lệ cho rằng, đây là Tướng quân hãm hại, là một âm mưu được tỉ mỉ thiết kế.

Lãnh Tử Diễm là đương sự, sau khi bị thẩm vấn mệt nhọc dài đến 24 giờ, vẫn tỏ vẻ vô tội, bản thân là oan uổng.

24 giờ, cũng đủ để Lãnh Thừa Phong cầu cứu Hoàng thất, cũng đủ cho Lăng Diệp tạo áp lực về phía Tướng quân.

Được Lăng Diệp đón ra, Lãnh Tử Diễm minh bạch, đây bất quá là một lần thử nghiệm của Tướng quân, mục đích là muốn nhìn một chút xem Lăng Diệp rốt cuộc nguyện ý vì hần làm đến mức độ nào.

Lăng Diệp một hơi phá khai cửa phòng thẩm vấn, hai nam nhân cột Lãnh Từ Diễm vào ghế điện nghiêm hình bức cung trực tiếp bị ném ra ngoài.

"Ngươi nói sao với Tướng quân?" So với thân trên trần trụi bị điện giật có mấy chỗ biến thành màu đen, Lãnh Từ Diễm tựa hồ càng quan tâm tới vấn đề này hơn.

Lăng Diệp mặt bình tĩnh không lên tiếng.

Nghiên cứu thật lâu, cuối cùng vẫn dùng sức giật bỏ mấy thứ kia xuống, lấy áo choàng đem người bọc kín, đỡ hần nghênh ngang đi đến đại sảnh, móc súng lục ra, nhắm ngay bắp đùi trưởng phòng sở cảnh sát bên ngoài, không chút do dự bắn một viên đạn.

Theo suy nghĩ của Lăng Diệp, người đó hai lần đều dựa theo ý chỉ Tướng quân giam giữ Lãnh Từ Diễm, xem như tái phạm nói giáo cho giặc.

Y không thể làm gì phụ thân, nhưng một đám người bên dưới này... Rốt cuộc vẫn vì Tướng quân cho gã chút lưu tình, cân nhắc rõ ràng!

"Tướng quân sao lại thả ta?" Ngồi vào xe, Lãnh Từ Diễm vẫn còn kiên nhẫn truy vấn.

Lăng Diệp nhìn hần nửa ngày. "Ta gọi điện thoại cho bác cả, muốn từ bỏ ngôi vị Thiếu chủ, điện thoại nói thông, cũng bắt đầu ân cần thăm hỏi bác cả, phụ thân mới ném bẻ lý trả đáp ứng thả người... Bác cả ta là tộc trưởng, theo lý, con của bác, đường ca ta mới là Thiếu chủ, bắt quá gien ta rõ ràng trội hơn đường ca, sau khi thú hóa lại đập hần tới vô pháp trở mình, trong tộc đối với ta cực kỳ tôn kính, bác cả bị áp lực, mới lập ta làm Thiếu chủ. Ngoài mặt bác cả cùng đường ca không chút oán hận, nhưng trên thực tế... Chỉ mong sao ta gặp chuyện không may." Y dừng lại, thanh âm hơi chuyển lạnh.

"Phụ thân ở xã hội nhân loại hồ phong hoán vũ, mấy năm nay ít nhiều có chút bất kính với bác cả, nếu ta không còn là Thiếu chủ, địa vị trong tộc của hần sẽ hết sức chật vật. Phụ thân ban đầu là muốn lấy Dã Kê để ép ta hoặc nếu ta khẳng khái một mực, đổi thành nâng đỡ Dã Kê." Cười khinh miệt.

"Đáng tiếc Dã Kê có một nửa huyết thống nhân loại, dù hần ưu tú tới đâu đi nữa, xác suất được chọn làm Thiếu chủ cũng không cao. Không đến vạn bất đắc dĩ, phụ thân sẽ không tập trung vào Dã Kê. Lỡ như ta không làm Thiếu chủ, Dã Kê lại thất bại trước đường ca, chính là mất nhiều hơn được."

Lăng Diệp không nói, Thiếu chủ mới có quyền thu nhận thư thú Thiếu chủ cũ, lấy cái này làm người nợ nhục nhã. Hai phụ tử đều có kiêng kỵ, lúc này mới duy trì cân bằng ngoài mặt.

Vốn tưởng rằng đối phương đang nghe nghiêm túc, lại thấy hần kinh ngạc nhn ngoài cửa sổ.

Lúc này xe vẫn ẹn trong bãi đỗ xe phòng cảnh sát, Lãnh Từ Diễm mở cửa kính xe, Lăng Diệp nhìn qua theo ánh mắt hần, chỉ thấy một thanh niên quần áo sạch sẽ cũng đang chuyển xe như họ.

Xe có rèm che màu đen, gọn ghẽ mà xa hoa.

Bộ dạng thanh niên trong xe có mấy phần vị đạo Quân Ngân, cái nhìn đầu tiên sẽ khiến người cảm thấy là người Quân gia, hay là biểu huynh của Quân Ngân?

"Ngươi quen?"

"Không nói được!" Lãnh Từ Diễm lắc đầu. "Gặp mặt một lần thôi."

Lúc hỗn loạn khi Quân Ngân chết, mình lại khóc thành thế kia, trên thực tế căn bản không chú ý tới diện mạo người kéo mình lên, bắt quá Lãnh Từ Diễm vẫn nhận ra đối phương.

Hần một lần nữa đóng kính, nói với trợ thủ Lí Hoàn ngồi kế bên ghế tài xế. "Tra thân phận hần!"

"Dạ, thiếu gia!"

"Cái này ta không làm, Thiếu chủ, ngươi thả ta về đi, ta trên có già dưới có bé, trong nhà còn bà xã..."

"Câm miệng!" Lăng Diệp sốt ruột ngắt lời Từ Duệ thao thao bất tuyệt. "Thế nào?"

Từ Duệ ngó hướng trong, đóng cửa lại, nghiêm túc thờ dài. "Nam nhân mang bầu trong tộc ai không ngốc trong nhà an tâm dưỡng thai? Người này ngược lại, ngủ một ngày không quá bốn tiếng, coi mình là siêu nhân hử!" Cào cào tóc ngắn sáng bạc. "Đúng! Với tổ chất thân thể hần, không mang hài tử, gây sức ép sao cũng không có chuyện! Nhưng Thiếu chủ..." Từ Duệ khổ mặt. "Hần bây giờ là thai phụ, là thai phụ."

"Phá!"

Từ Duệ lúc này mới quang ánh mắt đến Lãnh gia gia chủ ngồi trên xe lăn.

Sau khi vào Lãnh gia, gã từng thấy người này mấy lần, đối phương luôn nói năng thận trọng, hi nộ không hiện hình, lúc này thái dương rút gân trái lại cực kỳ hiếm thấy.

Từ Duệ nheo mắt cười nói. "Con trai ngươi không chịu."

"Ta vào nói với nó."

Lăng Diệp lập tức chắn trước cửa, tư thái cung kính thái độ lại kiên quyết. "Lãnh bá phụ, nếu hấn không muốn, người đừng ép hấn."

"Ép?" Lãnh Thừa Phong cười lạnh, chỉ vào mũi Lăng Diệp mắng to. "Nó tính tình hý thối thể này chính là cho người chiều ra, trước kia ta nói một là một, nói hai là hai, nó dám phản kháng ta hỏi nào?"

Hình như cũng đâu có nghe lời người... Lời này Lăng Diệp không dám nói, chỉ cúi đầu "kiêm tồn chịu dạy".

Lãnh Thừa Phong cùng Lãnh Tử Diễm đàm phán một phen, cuối cùng nổi giận dưng dưng đập đồ cô bẽ đầy đất.

Kỳ thực Lăng Diệp cũng không hiểu Lãnh Tử Diễm suy nghĩ cái gì, người bị điện giật thành như vậy, vừa vận cần dưỡng mấy ngày, thừa dịp phá hài tử không tốt sao? Nếu nói Lãnh Tử Diễm muốn sinh hạ đứa trẻ, Lăng Diệp tình nguyện tin mặt trăng trên trời kỳ thực là mặt trời biến thành. Không nói đến đứa trẻ là của Dã Kê, cho dù là của Quân Ngần, Lãnh Tử Diễm cũng chưa chắc chịu sinh.

Đa đều bị điện đốt một tầng, ngày hôm sau Lãnh Tử Diễm liền thần thái sáng láng rời khỏi giường, ăn mặc chỉnh tề, sắc mặt dù tái nhợt, ánh mắt lại cực sáng, con ngươi màu đen sắc bén lại uy nghiêm.

Từ Duệ lộ đầu đi theo sau lưng Lăng Diệp, tro mắt nhìn xe có rèm che chở Lãnh Tử Diễm chậm rãi rời khỏi Lãnh phủ, tặc lưỡi làm như nói thật. "Thiếu chủ, hấn không phải thích tự ngược chứ?"

Nói xong liền lui nhanh đến bên tường, chỉ sợ Thiếu chủ chuyển qua đánh gã.

Ngoài dự kiến của Từ Duệ, Thiếu chủ vẫn đứng trước cửa sổ hơi kéo môi cười gượng, từ từ nói. "Hấn chung quy cho rằng gây sức ép bản thân nhiều một chút, người kia sẽ bớt oán hận hấn một chút... Rõ là... Ngu xuẩn bất trị!"

Nhà ăn cao ốc Quân bộ, một thân quân phục trắng thớm không hề chói mắt, nhưng phối trên thân hình cao gầy nam tử, dung nhan tuấn mỹ, lại thêm huân chương đỏ sậm hàm thượng tá trên vai, nam tử vừa tiến đến, lập tức hấp dẫn một lượng lớn ánh mắt.

Nam tử cởi áo choàng xuống, đưa cho phục vụ đi tới, vừa kéo ghế dựa ra vừa nói. "Đại ca nghĩ như thế nào lại đến tìm ta? Chờ một chút... Để ta đoán..." Y vẫn vẻ cảm, động tác này làm đến mê người phá lệ. "Lăng Diệp liền ở trên lầu, đại ca không tìm hấn lại tìm ta... Vậy nhất định là chuyện không thể nói với Lăng Diệp....Hah! Hay là đại ca bệnh nan y nguy hiểm?"

Khóe miệng Lãnh Tử Diễm vừa kéo.

"Không phải?" Lăng Dã hai tay úp trên bàn, thân thể nghiêng về trước, lực áp bách bức người chột thả ra. "Đại ca cùng đường... Đến cầu ta?"

Dao nĩa trong tay bị Lãnh Tử Diễm bóp nát.

Lăng Dã cười nhẹ. "Nói đùa thôi, đại ca đừng tức giận, giận hư thân thể, chính là ta thương tiếc." Gọi nhân viên phục vụ đổi cái mới, Lăng Dã lười biếng ngồi trở lại. "Nói đi, đại ca có cái gì muốn tiêu đệ cống hiến sức lực?"

"Ta mang hài tử của người."

Lãnh Tử Diễm nói không chút phập phồng, bình lặng như 'ta hôm nay ăn cơm'.

Lăng Dã móc móc tai. "Lặp lại lần nữa, không nghe được."

"Ta nói ta mang hài tử của người!"

Bàn tay móc móc tai dừng giữa không trung, ánh mắt Lăng Dã từng chút chuyển lên mặt Lãnh Tử Diễm, như muốn tìm ra dấu vết nào đó để lại ở trên, chỉ chốc lát. "Ha ha." Y cười nói. "Đại ca, ta bề bộn nhiều việc, người đừng đùa ta như vậy."

Lãnh Tử Diễm một dao cắt bỏ bí-tết trên đĩa ra, lực đạo nghiêng răng nghiêng lợi phẳng phát như bị hấn cắt kỳ thực là nam nhân trước mặt. "Thú tộc các người lấy thú thân giao hợp, cũng khiến nam tử mang thai." Hấn gương mặt, đồng tử tối đen hiện lên tia lãnh quang châm biếm. "Người cường bạo ta, chẳng lẽ ta không thể có hài tử của người?"

Phu nhân mà Tướng quân chính thức cưới tổng cộng có mười một vị, năm nữ sáu nam, mười một người tranh đấu gay gắt, đều có tâm cơ. Bất quá, ngày đầu tiên Lãnh Tử Diễm đến, khiến cho mười một vị phu nhân lần đầu tiên cùng chung mối thù, nhất trí đối ngoại.

Ở Lãnh phủ, cái tên "Lãnh Tử Diễm" này như sấm bên tai - đối tượng Thiếu chủ theo đuổi, căn nguyên phụ tử Tướng quân cùng Thiếu chủ bất hợp, không tuân thủ nữ tặc, một cước đạp hai thuyền, đồng thời cùng hai vị thiếu gia Lăng gia ái muội không rõ - tội danh cũng đủ để ngay từ đầu bị mười một vị thư thú theo khuôn phép cũ lấy ánh mắt soi mói nam nhân mới vào cửa này.

Hơn nữa, trong bụng hấn có chủng của Lăng gia, nhìn bộ dạng nhị thiếu gia vui mừng, chắc chắn là muốn nhận đứa trẻ này. Các phu nhân chưa từng sinh hậu duệ cho Tướng quân thế nào không ghen tị đến nghiêng răng nghiêng lợi?

Ngoại trừ Hoàng Anh, Tướng quân phủ không một ai hoan nghênh Lãnh Tử Diễm.

Lãnh thiếu gia diện vô biểu tình nuốt xuống thịt sống người hầu thông dong bụng lên. Mười một vị phu nhân tròn mắt há hốc mồm, đưa mắt nhìn nhau: không phải nói nhân loại chỉ ăn đồ chín?

"Không biết cơm trưa có hợp khẩu vị Lãnh thiếu gia không?" Lăng phu nhân ôn nhu cười nói. "Phụ tử Tướng quân buổi tối mới trở về, chăm sóc không chu toàn, vẫn xin thứ lỗi."

"Sau này tất cả mọi người là người một nhà, phu nhân gọi ta Tử Diễm là được."

Sắc mặt Lăng phu nhân hơi khó coi, đương nhiên là nhớ tới nhĩ tử thân sinh của nàng khổ luyện nam nhân này. Người mình thích trở thành thú thú của hùng thú khác, nhĩ tử sẽ rất khất nhục chứ? Bất quá, không cưới nam nhân thủ đoạn cao thâm này, cũng coi như chuyện may mắn.

"Tuy Lãnh thiếu gia có hài tử, đồng thời cũng là thú thú đầu tiên của Lăng Dã, nhưng cân nhắc Lãnh thiếu gia là nhân loại..." Lăng phu nhân tao nhã buông dao nĩa, dùng khăn ăn lau vụn máu ở khóe miệng. "Vị trí chính phu nhân của Lăng Dã..."

"Tử Diễm nghe theo phu nhân sắp xếp." Lãnh Tử Diễm khiêm tốn hữu lễ.

"Chính phu nhân không thể để người làm, vị trí nhĩ phu nhân ta vẫn có thể thay người làm chủ." Lăng phu nhân lệnh người hầu lên lầu lấy một cái hộp, trình trọng mở ra, bên trong có một vng tay màu ngọc bích, sáng bóng xanh biếc chậm rãi lưu quang, óng ánh long lanh. "Sau khi sinh Lăng Diệp, thân là mẫu thân, ta lệnh chuyên gia tạo ra hai mươi cái vòng tay, vốn là chuẩn bị cho Lăng Diệp, không ngờ đứa trẻ kia không hiểu chuyện, lại dễ dè đi trước." Nàng cười kéo tay Lãnh Tử Diễm qua, tự mình đeo cho hắn. "Lăng Dã cũng là con ta, hôm nay liền tặng người trước." Nàng nói thâm thía. "Người, hiểu chuyện một chút, hảo hảo cùng Lăng Dã chung sống, trước khi cưới cãi nhau không việc gì, sau khi cưới mọi chuyện nên lấy hùng thú làm chủ, phạm vào quy củ chịu trừng phạt, đừng trách bá mẫu ta trước đó không giảng giải với người."

Nói xong, Lăng phu nhân tự mình cười ha ha, những người khác cũng cười theo, ý vị không rõ.

Lãnh Tử Diễm nhọt nhọt nhấp môi dưới. "Đa tạ phu nhân dạy bảo."

"Chưa nói dạy bảo được, bộ dạng người cũng không tệ, chỉ là tính tình không khỏi khiến người ta lo lắng." Lăng phu nhân ôm ngực ho một trận, tiếp cận hắn, có chút thần bí nói. "Phía sau không thành vấn đề chứ?"

Nhân này lại, đến tận khi người một bàn đều tò mò nhìn mình, Lãnh Tử Diễm mới hơi phản ứng được là ý gì.

Dã Kê đưa hắn đến Lăng phủ, vừa dặn dò trong nhà một chút, liền bị Tướng quân khẩn cấp gọi vào Quân bộ, Lăng Diệp hiện tại cũng không ở đây, một bàn người đều là cái họ gọi là "thú thú".

Thú thú, "hũ nhân"?

"Hũ nhân" của cùng một nam nhân sẽ tính toán chuyện gì, quá rõ ràng.

"Bá mẫu, Lãnh Tử Diễm vừa tiến vào, người sao liền hỏi cái vấn đề này?" Hoàng Ảnh đỏ mặt oán hận.

"Đại tỷ là sợ Tử Diễm sau này chịu thiệt!" Hũ nhân diện mạo hoa lệ chỉ vào trán Hoàng Ảnh chọc chọc. "Người tiểu thí hài này, không hiểu chuyện còn mở miệng nói loạn."

Hoàng Ảnh ôm cái trán đỏ au, quăng một ánh mắt "Tự mình cầu phúc đi" về phía Lãnh Tử Diễm, rồi cúi đầu gặm thịt không nói.

"Phía sau... Còn được..." Lãnh Tử Diễm ép mình tự trấn định. "Ứng phó Dã... Lăng Dã hẳn là không thành vấn đề."

"Thú tộc có thể sống hơn một trăm tuổi, nhân loại các người một trăm tuổi chính là cực hạn, vốn già nhanh hơn chúng ta, người hoang đường phóng đảng nhiều năm như vậy, sau này nhất định phải chú ý bảo dưỡng, không thể làm hùng thú có được niềm vui, chính là thú thú không làm tròn bổn phận." Lăng phu nhân vỗ vỗ mu bàn tay hắn. "Buổi chiều ta chỉ định một người hầu cho người, giúp người tẩy phía sau, buổi tối sạch sẽ chờ Lăng Dã trở về, biết chưa?"

Lãnh Tử Diễm hạ đồng tử xuống, trong mắt chợt hiện lên một chút... Sắc âm trầm.

Bạn đang đọc truyện *Ám Dạ Trảm Luân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 105

Lãnh Tử Diễm run tay đem nước lạnh rửa mặt.

Đi chừng 24 giờ thăm vấn mệt nhọc rồi cuộc khó có thể áp chế hiện rõ ra, huyết Thái Dương đột nhiên đập thành thạch, bên trong như có dây căng sắp đứt.

Thịt sống ăn buổi trưa trong dạ dày đến bây giờ vẫn còn cuộn cuộn, tưởng tượng một hồi nữa có thể lại phải ăn mấy thứ này, đầu vốn đã đau không khỏi lại càng đau dữ dội.

Chinh đồn bản thân thoải đáng, Lãnh Tử Diễm mới xuống lầu.

Cơm trưa vừa xong Lăng phu nhân liền phái tới cái gọi là người hầu, đối mặt với đối phương cố ý hạ nhục mình, Lãnh Tử Diễm ngay cả mày cũng chưa nâng lên, hết sức sáng khoái cời quần áo, mặc đối phương tẩy trừ cho hắn. Ba lần súc ruột, càng lúc càng nhiều nước, Lãnh Tử Diễm vừa oán thán nhóm người này không sợ gây sức ép làm chúng của Lăng gia chết sao, vừa cắn răng nhẫn nại.

Hắn biết người cả nhà này đều khó chịu nhìn hắn, ước gì hắn làm việc không tốt, hảo hảo tóm đuôi hắn.

Họ càng làm thế, hắn càng dè dặt cẩn thận khiêm tốn hữu lễ, không cho họ tại nguyện.

" Xuống?" Lăng phu nhân bên bàn cơm nhiệt tình chào hỏi hắn.

Ngay sau đó, "thư thú" một bản đều nhìn lên trên.

Nam nhân từ trên lầu đi xuống thân hình cao gầy, ánh mắt ý cười nhàn nhạt mà tự nhiên lợi hại làm hắn thoát nhìn như một thanh lợi kiếm ra khỏi vỏ, ngũ quan hắn ngày thường lạnh lùng, mắt hẹp dài, mũi cao thẳng, đồng tử đen cực sâu, tựa lỗ đen lộ ra hàn ý như có như không.

Dù khỏe môi hắn mang nụ cười, người đang ngồi cũng không ai cảm thấy khuôn mặt hắn ảm áp.

Sờ đi chú ý bề ngoài hắn nhý thế là vì nam nhân này quá không giống thư thú nam tính trong thú tộc.

Hắn tuyệt đối không giống một người đã có mang.

Thai nhi thú tộc là thương tổn cực đại đối với cơ thể mẹ, rất nhiều nam tính cường tráng sau khi mang thai cũng sẽ tinh thần héo tàn không thể không nằm trên giường nghỉ ngơi, được chăm sóc giảm bớt đau đớn mang thai bởi bác sĩ ưu tú bên cạnh.

Mà nam nhân này vẫn cứ là bộ dạng điềm nhiên như không, dù bác sĩ gia đình xác nhận thai nhi tồn tại, các phu nhân của Tướng quân vẫn hoài nghi, hắn thật sự có hài tử?

Bàn ăn, ghế ăn, dao nĩa, đều là vàng ròng chế ra, biểu hiện khí phái tráng lệ.

Nhưng đồ ăn trong bàn ăn - cá giầy đánh đập, rắn nhỏ lúc nhúc, nửa cái đầu heo máu chảy đầm đìa - khỏe miệng không đời phát hiện một chút co rút, xoay người xin lỗi mấy vị phu nhân đến sớm hơn hắn, Lãnh Tử Diễm kéo ghế dựa ra, đọc Lăng phu nhân ra hiệu, ngồi xuống kế bên nàng.

Tướng quân sắp về dùng cơm, các phu nhân mỗi người ăn mặc trang điểm xinh đẹp, còn muốn sáng bóng lộng lẫy động lòng người hơn cả đèn treo trên đỉnh đầu.

Người hầu vồn vã mấy lần phạm sai lúc đổi giày cho đại thiếu gia, khí tức băng lãnh cường đại của đối phương phảng phất như có thể đông cứng tất cả mọi thứ.

" Đại thiếu gia... Làm phiền, nhắc chân." Người hầu trong lòng run sợ nói.

Lăng Diệp lúc này mới thu hồi ánh mắt bắn trên người Lãnh Tử Diễm, khỏe môi khinh miệt nhếch lên. Lúc y không cười, vẻ mặt đã âm trầm, lúc này cố ý bày ra sắc mặt, khó trách ngay cả người hầu hiểu rõ y cũng bị hù dọa.

Tướng quân ngồi ở chủ vị, bên phải là Lăng Diệp, kế tiếp là Dã Kê. Dã Kê cùng Lãnh Tử Diễm ngồi đối diện, toàn bộ quá trình đều cười tủm tỉm, hỏi han ân cần mấy vị phu nhân được sủng ái, hình thành đối lập rõ ràng cùng Lăng Diệp áp suất thấp bên cạnh.

Nhìn người hầu bưng một mâm đồ ăn càng lúc càng máu tanh lên, mày Lăng Diệp càng cau càng chặt. Những thú nhân họ nhập gia tùy tục, trừ ngày lễ trọng đại, cũng không ăn thịt sống, bình thường cũng là ăn đồ chín như nhân loại - bàn đồ ăn này là để "chiêu đãi" ai, quá rõ ràng.

" Ngươi ăn được?" Đây là câu đầu tiên Lăng Diệp nói cùng Lãnh Tử Diễm sau khi tiến vào.

Lãnh Tử Diễm đang ném một cái mắt éch vào miệng, nghe vậy, nâng đầu đang cúi lên, thân nhiên nói. " Còn được!"

Lăng Diệp không âm không dương hừ một tiếng.

" Ngươi có thể ăn sao?" Lãnh Tử Diễm nhếch mày. "Ta nhớ ngươi hồi nhỏ sợ trùng."

Người này còn nói không biết xấu hổ! Vậy đủ loại trùng màu sắc rực rỡ trong hộp bút máy của y khi đó đều là do hắn ban tặng. "Ngươi còn chưa nhận ra lúc ấy là ta có ý?" Một dao cắt con rắn hấp hối đã qua xử lý thành hai đoạn, độ cong cười nhạo bên môi như bản khắc được đo đạc chính xác.

"Không như vậy, ngươi sẽ chú ý đến ta?"

Đây là.... Công khai tán tỉnh?

Không khí vốn nặng nề do Tướng quân có mặt tức khắc trở nên cứng ngắt.

Khó khăn lắm mới com nước xong, Lãnh Tử Diễm bị Tướng quân gọi vào thư phòng.

Căn phòng gỗ đàn hương cổ làm cho người ta có lực áp bách trầm trọng, đối phương sau khi hút xong một điếu thuốc, mở miệng. "Nhìn không ra người còn biết thức thời." Gã nhấc chân lên. "Ta nghĩ rằng người sẽ sống chết quẩn lấy Lăng Diệp không buông tay."

Là y sống chết quẩn hần.

"Muốn ta bỏ qua cho người?" Giọng nói Tướng quân phảng phất như ban tặng, mang ý cao cao tại thượng.

Lãnh Tử Diễm nhìn thẳng đối phương, ánh mắt vẫn chưa có chút khuất phục nào do sự nghiêm khắc của đối phương, mỗi chữ gần từng tiếng. "Là buông tha Lãnh gia."

Muốn nắm quốc gia này trong tay, đầu tiên phải bỏ những thế lực cổ xưa chặt chẽ tương liên cùng Hoàng thất.

Quân gia, Lãnh gia, Thừa tướng, một cái cũng không thể buông tha.

Nhưng, nếu có thể làm nhi tử không còn mê muội vì nam nhân này, lưu lại một mình Lãnh gia, cũng không phải không thể.

Tướng quân phun khói ra. "Bữa tiệc hoàng cung cuối tuần, người tham dự với danh nghĩa người của ta." Nghiêng mặt nhìn qua, chậm rãi nói. "Dùng một đứa trẻ, đổi về vào cửa Quân bộ." Gã cười đến ư vị sâu xa, vẻ mặt khinh miệt. "Lãnh Tử Diễm, người thật sự biết tính toán."

Đẩy cửa phòng ngủ ra.

Hai nam nhân.

Một người nằm trên sô pha tím đỏ, tay chống đầu, chân tự nhiên hạ xuống, lộ vẻ thẳng tắp mà thon dài.

Người còn lại đứng trước cửa kính sát sàn, đầu ngón tay cầm ly rượu, rượu đỏ trong ly chảy xuôi như máu tươi.

Lăng Dã từ trên sô pha bật dậy. "Đại ca." Y cười tùm tùm đi lên ôm lấy Lãnh Tử Diễm, trong lời nói có ý vị làm nũng. "Mau để ta ôm một cái, ta nhớ người sắp chết rồi!"

Lông mày Lăng Diệp không nặng không nhẹ giương lên, y biếng nhác dựa vào cửa kính sát sàn, khoan thai như một quý công tử, trên thực tế, lệ khí giữa ánh mắt nồng đậm đến phảng phất như một khắc nửa liền phải biến thân căn người.

Mắt thấy tay Dã Kê muốn sờ trên bụng mình, Lãnh Tử Diễm bắt lấy. "Đừng chạm vào ta."

"Đại ca..." Ngữ điệu diễm đạm đáng yêu.

"A ~" Lãnh Tử Diễm cười lạnh. "Lần trước đến trường học, không phải còn diễn võ ra uy, chế giễu ta sớm hay muộn đều sẽ phải tới cầu người? Bây giờ còn giả bộ huynh hữu đệ cung gì nữa?"

"Đó là nói đùa!" Lăng Dã lại cường điệu, khuôn mặt tinh xảo giống hệt Lăng Diệp dưới ánh đèn ôn nhu tuấn mỹ đến rung động lòng người. "Đại ca kỳ thực không thích ta. Cũng cần bản không muốn sinh hài tử cho ta!" Y một câu nói ra sự thật. "Sờ đi lại đến nương nhờ ta, còn không phải bởi vì Lãnh gia các người bị phụ thân từng bước ép sát, liền sắp sụp đổ giống như Quân gia?"

Lăng Diệp nheo mắt. "Có ta ở đây, người cho là có thể?"

"Người? Hah!" Lăng Dã cười nói. "Không phải người, phụ thân sẽ hận đại ca thấu xương? Không phải người, phụ thân sẽ nhiều lần nhốt đại ca trong phòng cảnh sát, tìm mọi cách làm khó dễ?"

"Bộ trưởng Bộ tình báo vốn là bị hần giết!" Lăng Diệp nhắc môi lên. "Phụ thân có vẻ chú ý tới ta, mới chỉ là nhốt hần trong phòng cảnh sát cho qua chuyện, chứ không phải trực tiếp giao cho sờ thăm phán quân sự!"

Không để ý hai người khác khẩu, Lãnh Tử Diễm tự nhiên đi vào phòng tắm. Trước khi đóng cửa, Lăng Diệp cương ngạnh chen vào, trở tay đóng cửa lại.

Đồng tử quang lãnh liệt. "Giải thích!"

"Ta và người không có gì để nói!" Vươn tay xuống cổ, bóp hạo kem đánh răng, đang muốn đánh răng. Lăng Diệp nâng tay đã quăng cốc thành mảnh vụn.

Bàn chải đánh răng trong tay suýt nữa bị bóp gãy. Lãnh Tử Diễm bình ổn lại cảm xúc cuộn cuộn không biết tên. "Đi ra!"

Lăng Diệp nâng cảm hần lên, tinh tế nhìn khắp gương mặt. "Có thai còn gầy như vậy, người khác chắc chắn cho rằng ta thường xuyên ức hiếp người." Con người lãnh liệt chuyển ra màu sắc ôn nhuận, thờ dài phảng phất như hết cách. "Xảy ra chuyện ta không biết?"

Lãnh Từ Diễm quay mặt, đôi mắt Tướng quân có thể không chút sợ hãi, nhưng làm sao cũng không dám nhìn nam nhân trước mặt.

"Chột dạ?" Nét mày tàn khốc đường hoàng xuất ra. "Rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Đang yên đang lành tự nhiên đến Lăng gia? Nào bị ăn hết rồi à?" Máng người đến cực kỳ bình tĩnh, một chút cũng không cảm thấy khí thế kiêu ngạo, áp lực bức nhân lại đủ làm người ta thờ không nổi.

"Tướng quân đã đáp ứng cho ta vào Quân bộ."

"Chỉ vì muốn vào Quân bộ?"

"Quân bộ một tay che trời, con cháu Đại gia tộc nào không muốn vào?" Lãnh Từ Diễm bị Lăng Diệp ép tới không thể không lấy hai tay chống chịu trên bồn rửa tay. "Thừa tướng không đáng tin cậy, ta không muốn đi vào vết xe đổ của Quân gia, tại sao không quy phục Quân bộ?"

Nói một cách công bằng, dưới tình trạng không có Quân gia, nếu có Quân bộ hỗ trợ, Lăng gia không chút lo lắng, ngồi ổn trên ghế đệ nhất Đại gia tộc, vấn đề là... "Người không thương lượng cùng ta." Lăng Diệp mím chặt môi. "Nếu ta biết người tình thế bất buộc phải vào Quân bộ, sao lại không muốn dùng tất cả mọi cách giúp người?"

Lãnh Từ Diễm hơi hột nói. "Không cần phải phiền toái như vậy."

Lăng Diệp bị tổn thương.

Vô luận bận bịu bao nhiêu, y vẫn kiên trì mỗi tối quay về Lăng phủ một chuyến, vì một ngày không thấy hần, y liền lo lắng đến muốn chết.

Người này lúc một mối đau đớn khó chịu chưa bao giờ biết làm bản thân dễ chịu một chút, ngoài mặt điềm nhiên như không, bên trong lại vì Quân Ngân đột ngột tử vong mà thương tâm đến mức nỡ không dứt.

Đại nam nhân thương tâm thành như vậy thật sự buồn cười, Lăng Diệp lại chỉ cảm thấy đau lòng.

Y thà rằng Quân Ngân không chết, thà rằng Quân Ngân cùng mình tranh đoạt hần, cũng không muốn thấy người này lộ ra vẻ mặt "gà trống đá bại".

Cứ là gấu chó thì hảo.

Hung ác lại nhanh nhẹn hung mãnh, dường như không sợ bất cứ gì, cái gì cũng không thể thương tổn đến hần.

"Ta cho rằng người đã coi ta là người một nhà." Lăng Diệp lạnh lùng cười, ánh mắt thô bạo đâm vào bụng hần. "Đề vào Quân bộ, sinh một đứa trẻ như nữ nhân cũng không ngại?"

"Không cần người quản."

"Ta không quản người quản ai!" Ngữ khí chột tăng thêm

Lăng Diệp hai ba cái lột hần sạch trơn.

Lãnh Từ Diễm vốn tưởng rằng y muốn làm tình, hậu huyết bất giác co rút lại một chút, lại thấy đôi phương lạnh mặt lấy ra một miếng thuốc dán.

Da còn vết cháy sém chạm vào một cái liền đau, Lãnh Từ Diễm trầm trầm rên mấy tiếng, động tác thượng dược của Lăng Diệp bởi vậy hết sức cẩn thận.

"Không có ta cũng không biết chăm sóc bản thân, còn trơ tráo nói cái gì không cần ta quản." Lăng Diệp trừng hần. "Thuốc Từ Duệ kê uống chưa?"

"Hình như.... Chưa." Quên.

Lăng Diệp âm hiểm cười nói. "Người nếu thật sự tính sinh đứa trẻ này, liền dưỡng thân thể hảo chút cho ta. Nếu khí lực lúc sinh không tốt, đứa trẻ kẹt ở tràng đạo..."

"Tràng đạo?" Sắc mặt Lãnh Từ Diễm tái xanh. "Sao lại dùng tràng đạo?"

"A? Chẳng lẽ Lãnh thiếu gia còn thông đạo khác?"

"Sinh mổ!"

"Thú tộc chưa từng nói sinh mổ." Lăng Diệp mặt không đỏ tím không nhảy lừa hần. "Kéo dài qua sáu tháng, đứa trẻ khó có thể phá được, đến lúc đó chỉ có sinh hạ, nam nhân sinh hài tử gian nan hơn nữ nhân cả chục lần, lúc cậu ta sinh biểu ca ta, sau khi bế nước ối phải nằm trên giường kêu mười ngày, cuối cùng vẫn là bác sĩ liều mạng ấn bụng mới ép hài tử ra được..."

Ấn bụng... Nghĩ đến mình cái bụng nhô cực đại nằm trên giường, như cá trên thớt, sau đó tay bác sĩ ấn lên... Mặt Lãnh Từ Diễm nháy mắt trắng bệch

một mảnh.

Lần này lừa được?

Trong lòng Lăng Diệp có chút khoái ý vận vẹo.

Ai kêu hắn không nói một tiếng, chạy tới tìm Dã Kê nương tựa, còn nói cái gì "không cần ngại người quân". Xưa đầu bằng nay, trước kia hắn nói lời này, mình đành phải ngậm đắng nuốt cay nuốt lại trong bụng, ngay cả Lãnh Thừa Phong với mình cũng đã "nhìn bằng cặp mắt khác xưa", người này lại "không cần ngại người quân".

Phi!

"Muốn xem hình cậu mang thai không? Ba tháng, bốn tháng... Trước khi chuyển dạ cũng có..." Lăng Diệp diện vô biểu tình nói. "Trước khi chuyển dạ, bụng tròn như một quả cầu cực đại, toàn thân béo phệ, khuôn mặt cân bản không có cách nào nhìn, tứ chi sẽ trở nên trắng kiện còn hơn dã thú. Nga, đúng rồi." Lăng Diệp nhếch mày. "Có mấy thai phụ có thể có sữa như nữ nhân." Y ngả ngón nắm một quả trước ngực hắn, ác ý chà xát, giương mắt hỏi hắn. "Mấy ngày đó, nơi này vừa ngứa vừa sưng. Nếu có triệu chứng đó, tức là thể chất người có thể có sữa. Kỳ thực có sữa rất tốt, trẻ con thú tộc uống sữa mẹ, tỷ lệ chết yếu sẽ hạ xuống... Sắc mặt người sao lại khó coi như vậy?" Lăng Diệp sờ lên trán hắn. "Đồ mờ hồ? Sao thế?"

Lãnh Tử Diễm cầm y phục che ngực, ánh mắt nhìn đối phương vừa độc vừa nghiêm, còn chút chật vật khó mà che giấu.

"Nói nhiều như vậy còn không phải để người suy nghĩ rõ ràng!" Lăng Diệp cười gượng, thấp giọng nói. "Sinh hài tử cho kẻ cường bạo người, đáng giá sao? Lãnh gia bây giờ vẫn còn hảo, ít nhất, hảo hơn Quân gia rất nhiều. Chúng ta có rất nhiều phương pháp có thể suy nghĩ, không cần phải đi đường này. Người cố ý muốn vào Quân bộ, cũng có thể để ta đi cầu phụ thân... Ta... Ta sao cam lòng để người chịu ủy khuất này..."

Lãnh Tử Diễm hít vào một hơi.

Vốn vì then với Lăng Diệp, lại vì bản thân bị người gia tộc ép buộc, bức thiết cần nói dối tông đường, hắn có suy nghĩ sau khi làm xong chuyện Tàn Hiên, phá hài tử của Dã Kê, sinh một đứa cho Lăng Diệp.

Nhưng... Nước ối, ép bụng, sữa mẹ...

Sinh hài tử quá kinh dị. Hắn kiên quyết không sinh, của Lăng Diệp cũng không được!

Bạn đang đọc truyện *Ám Dạ Trảm Luân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 106

Vào Lăng gia là thông qua phụ thân cho phép.

Ám sát của Tướng quân đối với hai nhà Quân Lãnh kỳ thực chưa bao giờ gián đoạn, nhất là với Quân gia. Không nói đến chuyện cha mẹ Quân Ngân chính là bị ám sát bỏ mình, Quân Ngân tiếp nhận chức vụ gia chủ ba năm, ám sát gặp phải cũng là nhiều vô số kể, cuối cùng, vẫn không thể đào thoát.

Quả thực như Tàn Hiên nói, phụ thân lần này chỉ mất chân, nhưng lần sau thì sao, lần sau nữa thì sao.

Nếu cũng giống như Quân Ngân...

Lãnh Tử Diễm không dám nghĩ...

Đồng dạng, hai nhà Quân Lãnh được Thừa tướng hỗ trợ cũng từng dùng sát thủ cấp S ám sát Tướng quân, đáng tiếc mấy lần hành động đều chấm dứt thất bại. Dù có thể đột phá lưới phòng hộ vệ sĩ tinh anh nghiêm mật nhất, cũng khó tạo thành bất cứ thương tổn thực chất nào đối với Tướng quân.

Hai thú nhân được mượn từ chỗ Lăng Diệp để tiến hành nghiên cứu, nhưng trong khoảng thời gian ngắn, không thể chế tạo ra đạn có thể tổn thương da thú nhân. Như vậy biện pháp duy nhất - bom người.

Do ai đảm đương, làm thế nào tiếp cận Tướng quân, uy lực bom có thể một kích toi mạng hay không, những thứ đó đều không nằm trong phạm vi suy nghĩ của Lãnh gia.

Cái họ cần làm, chỉ là tìm cơ hội giới thiệu Tàn Hiên vào Quân bộ.

Sự tình thành công, diệt trừ kinh địch Tướng quân, Lãnh gia quan hệ tốt đẹp cùng Hoàng thất và Thừa tướng lập tức ngồi làm ngư ông đắc lợi, sự tình thất bại, tội cũng không chỉ từ.

Đây là canh bạc sẽ không thua đến vốn gốc, Lãnh Thừa Phong không có lý do không đồng ý.

Bất quá, trên bữa tiệc hoàng cung cuối tuần, nghe lời ông tiếng ve xung quanh, Lãnh Thừa Phong lại một lòng vận vẹo. Hắn vốn đã chán ghét thân thể dị dạng của Lãnh Từ Diễm, đám quý tộc thích lời ra tiếng vào này lại công khai lan truyền giai thoại phong lưu của con hắn. Sự kiện "hình ảnh" lần trước, các trưởng lão bỏ qua cho Lãnh Từ Diễm, sau này lại bị người có tâm truyền ra. Những "tình nhân cũ" từng ngai Lãnh gia uy hiếp mà giữ mồm giữ miệng hết người này đến người khác bóc ra như nấm mọc sau mưa, lời lẽ nghiêm khắc chỉ trích Lãnh thị bạo lực bức hại, hai phụ tử mất không ít tâm sức mới áp chế sự tình một lần nữa.

Mà hiện tại, khi thấy rõ đi cùng Tướng quân tham dự bữa tiệc hoàng cung ngoại trừ hai vị công tử còn có thiếu gia Lãnh thị, xã hội thượng lưu khừu giác linh mẫn lập tức nghĩ được mùi nào đó.

Bữa tiệc là thiết đãi mấy tướng lĩnh cao cấp từ Ngọc Hoàn đế quốc tới thăm hỏi, bề hạ từ thế, quan hệ giương cung bạt kiếm của hai nước hết sức căng thẳng. Tướng lĩnh cao cấp thăm hỏi, nói là vì hòa bình hai nước, trên thực tế, bất quá là "gửi lời hỏi thăm" có lệ trước khi khai chiến.

Đại sảnh xa hoa, lộ rõ khí phái hoàng gia, có tư cách tham dự đều là nhân vật có quyền thế một lời đảo đất - Hoàng thất phái, Tướng quân phái, Thừa tướng phái. Hai phụ tử Lãnh gia, một người cùng Thừa tướng nâng cốc vui vẻ, một người im lặng bồi bên cạnh Tướng quân, hạ mi rũ mắt - thật sự rất đáng tỉ mỉ nghiên cứu.

Thế lực Quân bộ như mặt trời ban trưa, đại chiến lại sắp tới, ai không muốn vào chạm ly một cái? Lãnh gia ở hai giới chính trị thương mại hô phong hoán vũ, ở Quân bộ lại là trống không, bây giờ Lãnh gia thiếu gia vào Quân bộ, đối với Lãnh gia đang bấp bênh, cơ hồ tương đương chích một liều thuốc trợ tim.

Nhưng Tướng quân trước đó còn muốn đuổi cùng giết tận Lãnh gia, tại sao đột ngột thay đổi chiều gió?

Các khách quý cười rất ái muội - Lãnh thiếu gia lại leo lên giường ấy mà.

Trong góc, mấy vị đối thủ Lãnh gia căm giận chạm ly, chanh chua thì thảo kẻ nào đó lòng dạ độc ác cũng không lo mong nhi tử bị phụ tử Tướng quân đâm nát.

"Khắp nơi đều đang xì xầm nói ngươi." Lăng Diệp tiến đến bên cạnh Lãnh Từ Diễm, lạnh lùng nói. "Hài lòng?"

Lãnh Từ Diễm dùng ánh mắt thô bạo ghim y. "Ngươi là đang cười trên nỗi đau của người khác?"

"Ta cũng không phải ngươi, nhân phẩm ta tốt hơn ngươi rất nhiều." Lâm bộ làm tịch cùng đối phương chạm ly, mặt mỉm cười, thanh âm lại lộ ra hàn ý đầy đặc rõ ràng. "Cười trên nỗi đau của người khác, bỏ đá xuống giếng, loại chuyện này là ngươi tinh thông, không phải ta." Nói tới đây, y cau mày xuống, sắc mặt vốn âm u lại trầm xuống mấy phần, đương nhiên là nhớ tới ký ức không thoải mái trong đoạn quá khứ nào đó.

Lãnh Từ Diễm xoay mặt đi, Tướng quân đang nói chuyện cùng bộ trưởng bộ quốc phòng, Lăng Dĩ bên cạnh lặng yên lui bước. "Dĩ Kê được sủng ái hơn ngươi."

"Chuyện đề tài đã kích ta?" Lăng Diệp không cho là đúng. "Một phần ba chức vị quan trọng trong Quân bộ đều do thú nhân trong tộc đảm đương, nếu thật sự ta phải cùng Dĩ Kê tranh một sống một chết, ngươi xem họ là nghe ta hay là nghe hắn."

"Phải." Lãnh Từ Diễm cười. "Lăng thiếu gia có năng lực."

Lăng Diệp trở về chỗ cũ, lời này là khen hay chê?

"Lăng công tử." Nhân vật số bảy lãnh điểm động lòng người của Quân bộ Ngọc Hoàn đế quốc nhanh nhẹn đi tới, nhấc váy cười dịu dàng khom lưng. "Có thể mời ngươi nhảy một điệu không?"

Ánh mắt toàn trường bất động thanh sắc bay tới.

Ai chẳng biết nữ nhân xinh đẹp này là tình nhân của Hắc Hổ Tướng quân từng bị Lăng Diệp một súng nức đầu.

Lăng Diệp không động đậy, dùng một ánh mắt nguy hiểm nhìn kỹ nữ nhân trước mặt.

Nữ nhân ngẩng đầu, mũi nhọn trong mắt có chút ngông nghênh với y.

Trước mắt bao người, Lăng Diệp cười nhẹ đáp lễ, kéo tay nữ nhân địch quốc, chân thành bước về phía sân khiêu vũ.

Vũ khúc chưa tấu vang, vỗ tay đã là sấm dậy.

Lăng Dĩ đưa ly rượu cho bồi bàn bên cạnh. "Đại ca, chúng ta cũng ra nhảy?"

"Ngươi biết bước nữ?" Lãnh Từ Diễm nhếch mày.

"Giáo sư lễ nghi chỉ dạy ta bước nam." Lăng Dĩ thành thật.

"Ta cũng vậy." Cho nên phải tìm nữ nhân khiêu vũ...

Lăng Diệp nhảy không bao lâu, Lãnh Từ Diễm liền đi đến phòng nghỉ bên hông đại sảnh. Lăng Dĩ hàn huyên mấy câu cùng mấy vị đại thần nịnh bợ y, cáo lỗi với phụ thân một cái, bám theo mà đi. Lãnh Từ Diễm nằm trên sô pha, tay che trán, bộ dạng mệt mỏi đến không chịu được, Lăng Dĩ thấy hân, trong lòng không biết sao nổi lên một ý niệm.

Nam nhân này dùng thân thể khiến y chú ý, sau đó ràng buộc đưa bọn họ mật thiết ở cùng một chỗ.

Nhưng mình thật sự thích hắn sao? Lăng Dĩ hỏi bản thân.

Y cười khổ lắc đầu. Thời điểm chưa tìm được đáp án, người này cũng đã rời xa mình.

Rời xa...

Y không thích từ này.

Trên cổ có cảm giác ẩm ướt, Lãnh Từ Diễm nhắm mắt bình tĩnh, sau đó hai tay bị người thô bạo vặn ra sau, vừa giãy giụa, keng một tiếng - hai tay bị còng.

Con người nheo lại, chân cong lên. "Người tiến vào làm gì?" Mười phần đề phòng.

"Xem đại ca." Lăng Dĩ cười nói.

Diện mạo y cực giống Lăng Diệp, thần thái thiếu chút sắc bén so với đối phương, bất quá Lãnh Từ Diễm tình nguyện thấy sắc mặt âm trầm của Lăng Diệp kia, chứ đừng một mình ở chung với kẻ làm toàn thân hắn đều nổi lên ghê tởm.

Cổ bị vuốt ve, ngón tay đối phương khảy cảm hắn lên, cương ngạnh hôn tới.

"Đã là người của ta, còn làm điều bộ muốn chống còn đòi cái gì?" Lăng Dĩ lau máu bị Lãnh Từ Diễm cắn ra trên môi, nhếch môi cười, khẩu khí ôn nhu mang ý không cho người cự tuyệt. "Đại ca, để ta ôm một cái, ân?"

Lãnh Từ Diễm hừ một tiếng, thoải mái mở chân ra. "Không muốn làm chết chúng của Lăng gia người, tùy ý người làm... Ngô..."

"Chúng của Lăng gia?" Lăng Dĩ không phục. "Nếu là đứa con của Lăng Diệp, người vẫn sẽ mở miệng 'chúng của Lăng gia'?"

Mây phong sắc bén, ánh mắt hung hăng. "Người ghen với hắn."

Lăng Dĩ sắc mặt hơi đỏ, lại nhanh chóng che giấu, vẫn là tư thái vân đạm phong khinh, ngón tay linh hoạt ngả ngón đẩy áo lễ phục ra hai bên. "Ta ghen với hắn hay không có liên quan gì?" Lăng Dĩ cười lạnh. "Trong cảm nhận của hắn, đại ca đều quan trọng hơn mọi thứ. Nhưng đại ca vì một nguyên nhân nào đó... Cần ta mà không cần hắn!" Bất được nữ tiêm thô bạo bóp một cái, nghe đối phương rên rỉ khó có thể khác chế, ý cười trên mặt càng băng lãnh hơn, y trở thân Lãnh Từ Diễm, kéo quần dài hắn xuống, tiện tay kéo hai tay muốn phản công lên đỉnh đầu, chặt chẽ chế trụ.

"Muốn lợi dụng ta cứu Lăng gia các người, lại một chút giác ngộ hiến dâng cũng không có? Thiên hạ cũng không có chuyện tốt như vậy." Tiếng lách cách, dây lưng văng ra, dùng đầu gối thúc hông đối phương, tay thì ôm eo hắn lên, buộc hắn hình thành tư thế quỳ sấp.

"Người như đang chơi điểm!" Lãnh Từ Diễm vui đùa trên sô pha, không âm không dương nói.

Trong lòng bốc lên một cơn giận dữ, cùng hắn làm chính là quan hệ khách làng chơi cùng gái điểm? "Sai!" Không giận lại cười. "Đại ca so với những kỹ nữ kia kém xa, các kỹ nữ đều thức thời, phía dưới đại ca ăn nói dễ thương, cái miệng phía trên... A!" "Nhấn mạnh lại. "Thả lỏng!"

Thân thể dưới người cứng ngắc như thi thể. Nhất là hông, sống chết cứng cứng, y căn bản đâm không vào. Nếu hung hăng vào, tất nhiên lại lộng thương người này.

Lăng Dĩ biết, Lãnh Từ Diễm đang dùng phương thức này cự tuyệt y!

Cửa bỗng nhiên bị đẩy ra.

"Ai?" Lăng Dĩ lạnh lùng quát lớn.

"Xin lỗi..." Thanh niên tiến vào lui bước ra sau. "Ta không biết bên trong có người."

"Ta khóa cửa, người sao lại tiến vào?" Lăng Dĩ tuyên bố không tin, thân thể nửa đứng dậy, hộ Lãnh Từ Diễm ở phía sau, lời lẽ nghiêm khắc chất vấn.

"Cửa không có khóa..." Thanh niên tựa hồ cũng ý thức được mình bị hiểu lầm, giọng tay lên, ánh mắt thẳng thắn thành khẩn.

"Sao thế?" Thanh âm lạnh băng đến từ Lăng Diệp mới tới. Tay cầm trong túi quần, góc mày tóc mày nhíu chút hơi rượu mỏng mảnh, tăng hơi rượu này lúc thấy rõ tình hình hôn ám bên trong, hừng hực bốc cháy lên. Thân thể vốn tùy ý dựa trên khung cửa căng thẳng tắp, như ngọn giáo vận sức chờ phát động.

"Oh~" Y châm biếm nói. "Đây là đang diễn trò?"

"Cùng đại ca tùy tiện chơi chút, kẻ kia lại không biết quy củ..." Lăng Dã để lại nửa câu, ý: biết quy củ thì mau rút đi!

Lăng Diệp khoanh tay, ánh mắt khinh miệt liếc mắt thanh niên, thấy rõ tướng mạo đối phương, đồng tử hơi co rút lại. "Người Quân gia?"

"Vâng! Lăng công tử!" Thanh niên mỉm cười. "Tại hạ Quân Tây."

"Ta biết ngươi." Lãnh Tử Diễm bỗng nhiên lộ ra từ sau lưng Lăng Dã, dùng ánh mắt bức nhân ép Lăng Dã coi bỏ công tay cho hắn, điềm nhiên như không nháy y phục mặc vào. "Cháu họ xa của Quân Ngân, giữ chức bộ ngoại giao, trước kia luôn ở nước ngoài. Sau khi Quân Ngân chết, ngươi lập tức về nước. Nghe nói ngươi bây giờ ở trong Quân gia cũng không tệ."

"Không ngờ Lãnh thiếu gia lại biết ta."

"Ta phái người tra." Lãnh Tử Diễm không chút kiêng kỵ, mức độ thân nhiên làm đối phương nhẹ giọng cười. "Ngươi làm việc có phong phạm của Quân Ngân, Quân gia có mấy đại lão rất xem trọng ngươi."

Trong khi nói chuyện, Lãnh Tử Diễm đã ăn mặc chỉnh tề lại, đưa danh thiếp cho thanh niên. "Có chuyện gì cứ tới tìm ta."

Tối nửa đêm, khách khứa lần lượt rời đi.

Quân Tây là tới theo phó bộ trưởng bộ ngoại giao, tiễn phó bộ trưởng đi rồi, Quân Tây xoa xoa mi tâm, mở cửa xe mình ra.

Ghế cạnh tay lái có ngồi một nam nhân.

Quân Tây nháy mắt đưa bàn tay qua bên hông, bắt lấy chuôi súng, nam nhân quay đầu, ánh sáng trắng toát ở bãi đỗ xe đánh lên mặt hắn.

"Lãnh Tử Diễm..." Quân Tây nghẹn giọng, tay trên cán súng run lên.

Trầm lặng thật lâu. "Không lên?"

"Lãnh thiếu gia sao lại ở trên xe của ta?"

"Lốp xe ta nổ!"

Lời nói dối sứt sẹo tới cỡ nào, Quân Tây lắc đầu. "Dù là Lãnh gia thiếu gia, không mời tự tới, có thể quá không hiểu quy củ hay không?"

"Ngươi cũng không có lòng mở cửa Dã Kê khóa?" Lãnh Tử Diễm nằm ngửa trên ghế xe. "Cao ốc Quân thị ngày mốt bán đấu giá, muốn mượn tiền không? Ta có thể cho ngươi mượn." Hắn nhìn Quân Tây. "Lãi suất chỉ cao hơn thị trường 0,1 %."

Quân Tây xoay người bước vào cửa xe. "Cao ốc Quân thị là nơi nào, sao ta có thể mua được?"

"Cũng đúng, làm Tướng quân chú ý, mất nhiều hơn được." Quân Tây tiến vào, Lãnh Tử Diễm có mấy phần bức rức, về mặt phán đoán bất định.

Người chết kia là Quân Ngân, hắn rất chắc chắn, nếu không phải Quân Ngân, trên đời sao lại có người cùng Quân Ngân bộ dạng giống nhau như đúc, khí chất cũng giống nhau như đúc, xuất hiện trên hôn lễ, kết hôn cùng Mộc Phi Phi?

Nhưng hiện tại Quân Tây này là ai?

Hắn bảo Lí Hoàn tra hồ sơ Quân Tây, sáu tuổi theo mẫu thân chuyển đến Phủ Lâm công quốc, mười sáu tuổi trở về, đi cửa sau vào bộ ngoại giao, sau đó không lâu, một lần nữa đến đại sứ quán Phủ Lâm công quốc làm thư ký văn phòng.

Lý lịch sơ lược sạch sẽ, không có một điểm đáng ngờ.

Ngoại trừ Tần Hiên, Lãnh Tử Diễm tự nhận là người hiểu rõ Quân Ngân nhất, hắn hiểu rõ mỗi một thần thái, mỗi một động tác của Quân Ngân.

Quá giống.

Có lẽ người khác chỉ cảm thấy khí chất giống nhau, nhưng trong mắt Lãnh Tử Diễm, Quân Tây chính là Quân Ngân.

Động tác lái xe kia giống y hệt, mười ngón tay thon dài thanh tú kia, độ cong môi nhàn nhạt kia, thanh âm trong trẻo kia...

"Phẫu thuật thẩm mỹ đương thời tuy có thể biến gỗ nát thành vàng son, nhưng người trong nghề liếc một cái là có thể nhìn ra dấu vết giải phẫu. Muốn giấu được Tướng quân, chẳng lẽ kỳ thực là thuật dịch dung?" Lãnh Tử Diễm nghiêng đầu nhìn phong cảnh vụt qua ngoài xe. "Ta đã thấy Quân Ngân hoá trang, hết sức tinh diệu, thuật dịch dung thất truyền ba trăm năm trước là được Quân gia các người nắm trong tay sao?" Hắn bóp chặt tay, quay đầu, gắt gao chăm chăm nhìn Quân Tây, như muốn tìm bất cứ dấu vết nào để lại trên mặt. "Người chết kia là dịch dung, giả thành Quân Ngân?"

"Lãnh thiếu gia tại sao lại nghĩ như vậy?" Quân Tây hỏi lại. "Dù theo phỏng đoán của ngươi, dịch dung cũng không thể giấu được Tướng quân. Dịch dung nhiều nhất thay đổi tướng mạo một người, nhưng muốn cùng một người khác đạt được trăm phần trăm tương tự..." Y bật cười nói. "Đại khái mặt nạ da người trong tiểu thuyết mới có công năng này."

Mặt Lãnh Từ Diễm vặn vẹo giật giật.

Cảm xúc nào đó như dung nham bị lấp dưới đất, gấp rút muốn phun trào.

"Vậy ngươi rút cuộc có phải Quân Ngân không?" Hắc lạnh lùng nói. "Phải không?"

"Lãnh thiếu gia..." Thanh âm Quân Tây lộ ra sự bình tĩnh như kim loại. "Ngươi tại sao bám ta không tha?"

"Ta không có..."

Quân Tây thắng gấp, đỗ xe sát lề đường, hít vào một hơi thật sâu, thân nhiên cười nói. "Không bám ta, leo lên xe ta làm gì? Ta còn tưởng là kẻ trộm, định một súng bắn ngươi..."

"Quân Ngân..."

"Ta là Quân Tây." Lạnh giọng ngắt lời hắc. "Xin đừng nhận sai người."

Bắt lấy cánh tay đặt trên tay lái của đối phương. "Nếu ngươi là Quân Tây, dám dùng giọng điệu này nói chuyện với ta sao?" Cũng không biết là phần nộ hay kích động, tay đối phương một mực run rẩy, Lãnh Từ Diễm cười thê lương. "Xe cũng không có cách mở, còn muốn ngụy biện?"

Phảng phất như bị chạm tới chỗ thương, Quân Tây cương ngạnh hất bàn tay cầm lấy mình ra. "Khăng khăng ngụy biện chính là ngươi! Quân Ngân chết rồi, rút cuộc muốn ta nói bao nhiêu lần nữa?"

Trên mặt trắng một mảnh, ánh trắng trên không, đáng sợ đến thấu người. "Ta không tin." Hắc nói. "Ta không tin hắc lại chết."

Quân Tây như sắp ngạt thở, mở mạnh cửa xe, thô bạo hút mấy ngụm khí lạnh, hơi thoát ra từ miệng chậm rãi bay lên. "Không chết thì thế nào?"

Hai người ở trên một cây cầu đá trắng lớn, ngoại trừ xe cộ gào thét mà qua, không một người thừa.

"Không chết thì không thế nào, hắc vẫn là hắc, ta vẫn là ta, hắc sẽ không để ý ta nữa, thậm chí có thể hận ta." Lãnh Từ Diễm đi đến ven cầu, nước sông hơi kết băng mỏng, cực kỳ giống tâm tình bây giờ của hắc, chậm rãi nheo mắt, thấp giọng nói. "Nhưng nếu hắc chết, 'sau này' cũng không có, lúc ta nhớ hắc, không thấy được hắc, ngay cả nhìn trộm phía xa cũng không được..."

"Nói đến thật ủy khuất." Quân Tây cười nhạt nói. "Muốn biết ta có phải Quân Ngân không?"

Hào quang trong mắt Lãnh Từ Diễm nháy mắt sáng lên như tinh tú. "Đúng!"

"Cởi áo nhảy xuống đi!" Trên cầu gió lớn, Quân Tây quệt mạnh cờ nào cũng không châm thuốc được, y cúi đầu, như đang bảo vệ ngọn lửa từ bật lửa. "Nhảy xuống đi, ta liền nói cho ngươi."

Bạn đang đọc truyện *Ám Dạ Trầm Luân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 107

Gió khuya thổi đến tóc ngắn hỗn độn tùy ý bay múa, bật lửa trong tay đánh thật lâu vẫn không thể đốt, Quân Tây ném thuốc lá xuống, thô bạo giẫm đạp trên đất, cho đến khi đầu thuốc đứt thành hai đoạn.

Nước bên dưới cũng không chảy xiết, nhưng chắc chắn lạnh lẽo thấu xương.

Quân Tây cuối cùng đi đến bên cầu, nhìn xuống lòng sông ám trầm, thấy người nọ bò lên bờ, thân thể run cầm cập chạy lên cầu, khóa miệng không khỏi lộ ra một nụ cười khổ chưa xót đến mức tận cùng.

Y quay người kéo cửa xe ra, ngồi vào, vẻ mặt hơi có chút thất thần.

Cửa kính xe bị gõ.

Người bên ngoài đầu tóc ướt sũng, đuôi tóc nhỏ nước vì thời tiết quá lạnh mà ngưng tụ thành băng hạt, áo cởi ra trước khi nhảy sông nhăn nhúm khoác trên người, không khác lắm với dân vô gia cư.

Mà khiến người ta kinh tâm nhất chính là gương mặt, mức độ trắng bệch cùng quý có liên quan.

Hắn liên tục phát run, Quân Tây lại không có ý muốn mở cửa.

"Người không muốn ta vào?" Thanh âm mờ hồ run rẩy, nước trên trán chảy vào khóe mắt, con ngươi tối đen nhiễm mờ khí âm, chấp nhất dị thường, cái cảm kiên nghị cũng bất giác hơi hắt lên. "Người rút cuộc có phải Quân Ngân không?"

Trầm lặng một lúc lâu.

Trầm lặng đến độ Lãnh Từ Diễm cũng cho rằng đối phương sẽ không trả lời hắn.

"Không phải..." Quân Tây thấp giọng nói. Y quay đầu, khởi động xe, thừa lúc Lãnh Từ Diễm thất hồn lạc phách vì lời y, chạy như bay mà qua.

Ngươi đùa giỡn ta một lần, như vậy ta cũng đùa giỡn ngươi lại một lần.

Bóng người trong kính chiếu hậu càng lúc càng nhỏ, tan rã trong bóng đèn xe phía trước, Quân Tây có ảo giác tất cả mọi thứ đang nhòa đi.

Y gỡ mắt kính, dùng tay áo lau lau khóe mắt, tay áo ẩm ướt, mình lại giữa lúc lơ đãng mà rơi lệ.

Đau bụng đến trước mắt biến thành màu đen, Lãnh Từ Diễm vịn lan can ngồi xồm trên đất, một hồi lâu mới chậm rãi có sức. Khuôn mặt toàn là nước, cũng không rõ là băng tan từ sông hay mồ hôi lạnh mới ra vừa rồi, hắn cẩn thận đứng lên, đang định vẫy xe, chỉ thấy Lăng Diệp ở không xa phía trước điện vô biểu tình nhìn trần trụi.

Thấy hắn khó chịu cũng không đến dịu hắn.

Lại đau.

Lãnh Từ Diễm thẳng thắn hoàn toàn ngồi xồm xuống đất, người nọ rút cuộc bước nhanh tới, không nói hai lời vác hắn lên.

Xe Lăng Diệp dừng dưới cầu, khoảng cách đi nửa phút, vì tư thế, Lãnh Từ Diễm thiếu chút nữa đau đến co giật, bị ngang ngược quăng ngã lên ghế xe, rút cuộc rên rỉ ra tiếng. "Đau..... Đau!"

Lăng Diệp mở đèn trong xe, ánh mắt oán hận vừa độc vừa ác bắn xuyên qua, thấy người này rõ là đau đến cắn răng, trong oán hận lại pha chút đau lòng cùng ai oán.

Y mở máy sưởi trong xe, hai ba cái lột y phục Lãnh Từ Diễm xuống, dùng khăn sạch chà lau cho hắn, lại khoác áo ngoài của mình lên. Khổ nổi trong tay không có máy sấy tóc, đành phải ra sức lau đầu, khiến một đầu tóc đen loạn như ổ gà.

"Người chỉ mặc sơ mi?" Có áo khoác của Lăng Diệp, Lãnh Từ Diễm vẫn lạnh đến run rẩy.

"Quần hảo chính ngươi là được, bớt quần ta đi!" Y đi theo phía sau xe họ, đầu dự đoán được họ sẽ chơi cái trò nhảy sông gì đó, sớm biết, y nhất định mua tất cả khăn lông áo ấm đặt trên xe.

"Không quần thì không quần." Lãnh Từ Diễm nhắm mắt. "Bất quá cảm phiền đừng dùng lời ta thường nói đáp lại ta!"

Phanh!

Ghế xe bên cạnh đầu Lãnh Từ Diễm bị nắm tay Lăng Diệp đánh thâm thâm lõm sâu vào.

Cùng đêm đó, Lãnh Từ Diễm đau đến nửa sống nửa chết. Khẩn cấp gọi Từ Duệ ở Lãnh phủ tới, đối phương xem xét một phen, mắng như tát nước.

"Xem ra là không muốn sinh đứa trẻ này." Thanh âm Tướng quân nghe không ra vui giận. "Sao lại thế này?"

"Ta đánh nhau với hắn, không cẩn thận đẩy hắn xuống sông."

"Nga?" Tướng quân nhếch mày, không nói tin cũng không nói không tin. "Tại sao lại đánh nhau?"

"Phụ thân biết!" Lăng Diệp nâng đồng tử lên, đồng tử tối đen mang hàn ý thấu xương.

Tướng quân nhột nhạt nhấp môi dưới, đi đến trước mặt Lăng Diệp, lấy chiều cao không thua gì đối phương nhìn gần y. "Có chuyện, cảm phiền làm cho rõ ràng. Hắn là thư thú của Dã Kê. Người tiếp tục dây dưa không rõ với hắn, hại hắn rút ra danh 'bất trung với hùng thú' thì cực kỳ bất hảo."

Ngoại trừ đệ nhất phu nhân, thư thú ở thú tộc đều không có địa vị gì. Bị chứng thực tiếng "bất trung", đá khỏi gia tộc cũng được. Một khi trở thành thú bị vứt bỏ không còn dòng họ, ai cũng có thể ức hiếp hắn. Nguyên nhân chính là vì những quy củ rõ ràng đó, Lăng Diệp mới vô luận thế nào cũng muốn "một vợ một chồng".

Hắn sao có thể để Lãnh Từ Diễm làm cái gì "đệ nhị phu nhân" hoặc "đệ tam phu nhân" đồ bỏ đó, vô duyên vô cớ chịu những quy củ thối nát kia áp bức!

Nếu là thư thú của Lăng Dã, Lãnh Từ Diễm tự vào Lăng gia đương nhiên cùng Lăng Dã một phòng. Lăng Diệp lật cửa sổ vó, Dã Kê đang ôm Lãnh Từ Diễm, đảm đương chức lò sưởi sống. Lăng Diệp cũng mặc kệ, cho dù Dã Kê uy hiếp thế nào, tóm người lên ném xuống sô pha.

Lần trước Lãnh Từ Diễm phát sốt lần hai, Lăng Diệp với việc chăm sóc người bệnh đã có thể gọi là quen tay thuận ý, chăm sóc người nào đó trán nóng bỏng đến thoải mái dễ chịu, rồi mới cảm thấy mỹ mãn bỏ vào ổ chăn ấm áp.

Lạnh lùng nhìn Dã Kê sắc mặt âm trầm trên sô pha, tắt đèn ngủ.

Vì sức khỏe của thai nhi, Lãnh Từ Diễm vốn được định thứ hai đến Quân bộ báo cáo được Tướng quân phá lệ ân chuẩn nghỉ ngơi thêm mấy ngày. Ban ngày ba phụ tử không có mặt, một đồng phu nhân của Tướng quân lần lượt đến dạy Lãnh Từ Diễm lễ nghi thú tộc. Cái gì trước mặt hùng thú nói chuyện phải nhẹ lời dịu tiếng không thể gào to rống lớn, càng không thể động tay động chân, một khi phạm sai lầm, Đại phu nhân có quyền thực thi trừng phạt, nhẹ thì phạt quỳ, nặng thì đánh roi, nghiêm trọng hơn, do gia chủ định đoạt.

Da đầu Lãnh Từ Diễm muốn run lên, mình sớm hay muộn cũng sẽ bị đánh chết.

Vốn ở nhà vẫn cẩn thận, lại do Dã Kê lúc ăn cơm chạm trúng chỗ đau của hần, hần lập tức như rơm rã không nỡ không nhẹ đáp lại. Toàn bộ bàn ăn im lặng, Lãnh Từ Diễm chưa ý thức được chuyện hồng --- trong mắt hần, câu kia thật sự không tính là gì, vừa rồi không ăn cần hỏi thăm cá nhân Dã Kê, càng không ăn cần hỏi tới tổ tông y.

"Mẫu thân." Lăng Diệp gấp một đĩa đồ ăn lớn cho Lăng phu nhân, cười nói. "Hần mới đến, lại bệnh nặng mới khỏi, lần này cho qua đi!"

"Ngươi là đang nói giúp hần?"

"Mẫu thân..."

Lăng phu nhân diện mạo vốn mang khí khái, lúc mặt mày đông lạnh lộ vẻ thiết diện vô tư, cũng vì e ngại, nàng liếc Tướng quân, sau khi được đối phương ngầm đồng ý, buông đĩa, ngồi nghiêm chỉnh. "Mới đến, bệnh nặng mới khỏi cũng không là lý do, ta tìm không tốt, có phải là có thể không phạt không?" Ánh mắt hùng hực nhìn chăm chăm về phía Lăng Diệp.

Lăng Diệp gục đầu xuống, không nói lời nào.

"Huống hồ, hần là thư thú của Lăng Dã, muốn nói tình, cũng không tới phiên ngươi." Lăng phu nhân thân nhiên nói. "Sau khi ăn xong, quỳ hai tiếng đi, về sau nhớ lâu một chút, hai cái đùi của ngươi là để hùng thú hưởng thụ vui vẻ, không nên cứ dùng để phạt quỳ!"

"... .." Đũa trong tay bóp lại miết. "Vâng.... Phu nhân."

Muốn có được vài thứ, đương nhiên phải trả giá.

Lãnh Từ Diễm an ủi mình.

Không phải chỉ quỳ hai tiếng sao, hần ở Lăng gia quỳ rất nhiều lần, không có gì đáng ngại.

"Gia giáo Lãnh thiếu gia chính là như thế sao?" Lăng phu nhân lướt tới phía sau như u hồn. "Thừa lúc không có người giám sát mà lười biếng?"

Lãnh Từ Diễm lập tức thẳng eo lên, hai mắt nhìn thẳng phía trước, quỳ đến thẳng tắp.

Roi ngắn trong tay Lăng phu nhân ba một tiếng đánh vào bên đùi. "Quỳ hảo!"

Phía trước là gương, Lãnh Từ Diễm không dám nhìn mặt, dưới sự giáo dục bằng roi của Lăng phu nhân, hình thành một tư thế quỳ cực kỳ tiêu chuẩn, tay cũng thuận theo để ở sau người.

"Đừng trách ta không nhắc nhở ngươi..." Lúc tới gần, Lăng phu nhân âm trầm trầm nói. "Cách xa con ta một chút!"

Lãnh Từ Diễm nhếch mày.

Có đôi khi Lãnh Từ Diễm lại nghĩ, nếu không dính đến Quân Ngân cùng Lăng Diệp, ngày hần trải qua thật sự thoải mái, tùy tiện tìm một tiểu tình nhân đến thỏa mãn thân thể mình, kiên quyết không nói tình cảm, chán ghét thì trực tiếp một cước đạp xuống.

Tự trách, mất mát, thương tâm, đau khổ, ủy khuất, những thứ cảm xúc tiêu cực đó vĩnh viễn sẽ không xuất hiện trên người mình.

Sinh hài tử, bị người nhà đối phương trách móc nặng nề, lại cách y nghìn trùng vạn dặm.

Nhưng lâu nay, "nếu" chỉ là nêu một giả thuyết thôi, nhất là khi đối tượng của "nếu" đã là quá khứ, như vậy có nghĩa là, trên đời không có thuốc hồi hận.

Hần trêu chọc Quân Ngân, đồng thời lại cảm lòng không được roi vào tay giặc trước từng bước tiến công của Lăng Diệp, tất cả hậu quả đều là hần tự tìm, vốn phải do hần nhận lấy, chẳng trách được ai.

Mấy ngày liên tiếp, Lãnh Từ Diễm đều rút mấy tiếng xuất hiện ở quán bar N.S.

Hắn không nhảy, cũng không uống rượu, người dám can đảm đến gần đều bị hắn lớn tiếng đuổi đi. Đối với phụ nữ hắn còn có chút tác phong lịch sự, nếu đến gần chính là nam nhân, hắn tuyệt đối không biết hai chữ "khách khứa" viết như thế nào.

Ngày đầu tiên hắn vô cùng buồn chán ngồi mấy tiếng, ngày hôm sau lúc đến, hắn liền mang theo laptop. Vô luận là làm việc hay học tập, quán bar ồn ào tuyệt đối không phải nơi tốt, nhưng hắn tựa hồ không chút để ý, ngoại trừ thỉnh thoảng sẽ liếc về phía Quân Tây ngồi góc trong, coi y có còn ở đó hay không, ánh mắt cơ hồ không rời khỏi màn hình máy tính.

So với Lãnh Từ Diễm ăn mặc quý tộc bản chất lại như ác bá, Quân Tây tao nhã đương nhiên dễ dàng được nhân sĩ độc thân ưu ái hơn. Tuy ngồi ở góc vắng lặng nhất, lại âm áp loá mắt như ánh ban mai sau tuyết rơi, nam nam nữ nữ có ý đồ tiến thêm với y ngày càng gia tăng nhiều không kể xiết.

Quân Tây vừa nhìn chính là người biết thương thức, người đến gần phần lớn cẩn thận lễ nghi, sau khi bị khước từ uyển chuyển, rất ít có người càn quấy.

Hôm nay thiếu niên cà lơ phất phơ này lại là một dị dạng.

Thiếu niên nhuộm tóc vàng, tai phải đeo khuyên tai cực đại, trái phải quần jean phá ra hai lỗ to ở vị trí hai cánh hông, công khai lộ ra da thịt bóng loáng màu mật ong.

Cho rằng như vậy là có thể quyến rũ được người kia?

Lãnh Từ Diễm cười lạnh.

Lực chú ý một lần nữa bỏ lại vào màn hình laptop, tuy chức vị Tướng quân sắp xếp tương đối thanh nhàn - trợ lý thư ký văn phòng Lăng Dã - nhưng chuyện Lãnh gia lại là một cái sọt, thường xuyên bận đến mức hắn sút đầu mẻ trán.

"Mẹ nó, công tử bột, dám hất vào lão tử!"

Lãnh Từ Diễm nhướn mày, nháy mắt ngẩng đầu, nâng tay trên phím lên, bắt động thanh sắc đứng dậy.

Vừa dứt lời, mấy nam nhân cà lơ phất phơ đang tán tỉnh khắp nơi, ăn mặc không khác thiếu niên lắm, đi đến trước sô pha Quân Tây ngồi. "Tiểu Dur, sao thế?"

Thiếu niên tên là Tiểu Dur lau rượu trên mặt, âm trầm nằng nộ. "Tiểu tử này không biết tốt xấu, lão tử bắt quá mới sờ hắn một cái.... A....!" Thiếu niên bị một cước đạp văng lên bàn trà, lực đạo quá lớn, rầm một tiếng làm nát bàn trà.

Người xung quanh chưa phản ứng kịp, Lãnh Từ Diễm sai một bước, giẫm lên lưng thiếu niên. "Cái tay nào sờ?"

Hắn hỏi đến bình lặng, lệ khí quanh thân lại tùy ý phát ra, mấy nam nhân cử động nắm tay vốn muốn giúp thiếu niên, dưới ánh mắt nghiêm lạnh của Lãnh Từ Diễm, thật sự không ai dám tiến lên khiêu khích.

Dùng mũi chân nâng eo bụng thiếu niên lên, đá đến ngực mấy nam nhân như đá cầu. "Dẫn hắn rút!"

Mấy nam nhân đỡ lấy thiếu niên, đưa mắt nhìn nhau.

"Nói với chủ nhân các người." Lãnh Từ Diễm khoanh tay, nhìn nam nhân gọi là Quân Văn bên kia quầy bar, hai mắt nheo lại. "Lãnh gia chúng ta nhìn trúng Quân Tây, có ý định nâng đỡ hắn, không sợ chết, cứ đến trên chộc."

Lời này e rằng cường ngạo không nói nổi, lại cực kỳ minh bạch.

Quân Văn nhếch môi cười, đi tới. "Khó trách mỗi lần đến Lãnh gia đều bị cự tuyệt, hoá ra đã có người được chọn." Gã tự nhiên hào phóng vươn tay. "Bất quá vẫn hy vọng Lãnh thiếu gia suy nghĩ nhiều chút, vai vế Quân Tây thấp hơn ta một bậc, so với hắn." Gã cười nói, tràn đầy tự tin. "Ta cũng có giá trị đầu tư."

Một bàn tay khoác lên sô pha, một bàn tay xoay ly rượu rỗng, Quân Tây vắt chân ngồi, tư thái nhàn nhã, thoát nhìn cao quý như một Đế vương. Lãnh Từ Diễm lúng túng đứng trước mặt y. "Ta không phải cố ý muốn qua giúp người." Hắn cào tóc, hoàn toàn không có uy phong ban nãy. "Loại lưu manh như vậy, người hào hào với hắn căn bản không được, vẫn là nắm đám hảo, một chút là có thể giải quyết vấn đề.... Quân... Quân Tây..."

Mất thấy Quân Tây đứng dậy hướng ra quán rượu, Lãnh Từ Diễm vội vàng quay về chỗ mình đóng laptop lại, đuổi theo ra ngoài.

Quán bar này ở Tây thành, vì tiếp giáp Hắc Phố, xác suất gặp tội phạm vẫn rất cao, người đi đường thừa thót, Lãnh Từ Diễm dễ dàng nhận ra bóng dáng Quân Tây, nhắm mắt theo phía sau y.

Bóng đêm mờ mịt.

Tiếng gày da trong hẻm tối phá lệ thanh thúy, Quân Tây dù muốn vờ như sau lưng không có ai theo cũng không được.

"Lãnh thiếu gia rất ranh?"

Lãnh Từ Diễm lắc đầu.

"Ta muốn làm công chuyện, ngươi có thể đừng theo ta nữa không!" Trong thanh âm lộ ra tức giận nồng đậm.

"Ngươi đi đâu? Ta đưa ngươi đi!" Sợ Quân Tây cự tuyệt, Lãnh Từ Diễm nói gấp. "Lỡ như đám lưu manh kia lại quấy ngươi thì làm sao đây?"

"Ngươi cho là ta sẽ chế ngự mấy thứ du đảng đó không nổi?"

Hai người vừa nói vừa đi, nhanh chóng liền đi tới chính giữa hẻm tối, đèn đường hôn ám chiếu bóng dáng người trước mặt mờ hồ mà tái nhợt, như lập tức sẽ tan biến. Lãnh Từ Diễm thất kinh đuổi theo.

"Gi vậy?! Ngó..."

Nụ hôn mang hơi thở xâm lược mãnh liệt thô bạo lấp kín miệng y, Quân Tây một quyền đánh lên ngực Lãnh Từ Diễm, đối phương rên một tiếng, lại cố chấp không chịu buông hân ra.

Quân Tây nghiêng đầu ra, hai tay đẩy thô bạo, Lãnh Từ Diễm thẳng thắn áp y lên tường sau lưng, mặc cho cặp da trong tay rơi xuống mặt đất, dùng hai tay cầm cổ người đang giãy giụa, nâng đầu y lên, ánh sáng trong con ngươi đen như lợi kiếm, sắc nhọn cũng điên cuồng. Lại là giọng điệu thương lượng. "Quân Tây, để ta thân một lần, chỉ thân một lần, được không?"

Để ta, ném lại chút mùi vị của ngươi...

Bạn đang đọc truyện *Ám Dạ Trầm Luân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 108

"Ngươi rút cuộc quấy ta làm cái gì?" Quân Tây thờ hờn hờn, Lãnh Từ Diễm đã cố chấp, y càng cố chấp hơn hân, sống chết không cho môi Lãnh Từ Diễm đụng tới mình, ánh mắt hung hăng. "Ngươi không phải có Lăng Diệp sao, không phải có Lăng Diệp là đủ rồi sao?"

Đồng tử chợt co rút lại, Lãnh Từ Diễm xoay đầu qua, tay nắm Quân Ngân bắt đầu kịch liệt run rẩy. "Không... Không phải."

Không phải? Quân Tây cười lạnh. "Lúc ngươi cần an ủi nhất, người ngươi nhớ tới chính là hân, không phải ta...." Cười lạnh từng chút biến chất, mang chua xót dị dạng. "Đủ rồi, đủ rồi, ngươi rút, ngươi rút cho ta!"

"Thích ngươi, quấy ngươi đều là cảm lòng không được..."

Tay ấn trên tường xiết lại thành quyền, Quân Tây khó có thể chịu đựng rút về sau, lại bị đối phương cẩn thận ôm vào trong ngực.

Tựa đầu để lên bả vai Quân Tây, che giấu cảm xúc sắp không kiềm được.

Hân muốn nói, Quân Ngân, ta thích ngươi, ta cũng thích ngươi.

Nhưng một chữ "cũng", một chữ "cũng" làm tắt cả lập trường của hân trở nên hài hước và buồn cười.

Thích Quân Ngân hoàn toàn là bản năng, thích Lăng Diệp thì là gì...

Sao lại có người như mình? Lãnh Từ Diễm hoàn toàn không rõ, hân thống hận bản thân. Nhưng, giống như lúc trước khi biết thân thể mình chỉ có thể đạt được khoái cảm dưới thân nam nhân, hân tự mình phi nhỏ, lại thân nhiên tiếp nhận sự thật.

Hân chính là người như vậy, sa đoạ, dơ bẩn.

Ngày trước không rời được sự âu yếm của nam nhân như hút thuốc phiện, bây giờ... Quân Ngân cùng Lăng Diệp biến thành hoa anh túc mê hoặc hân.

Biết rõ có độc và nguy hiểm, vẫn cam tâm tình nguyện trầm luân.

Tơ mắt nhìn Quân Ngân trước mặt mình bị bán vào đầu, tơ mắt nhìn y không còn hơi thở, tuyệt vọng tê tâm liệt phế chìm ngộp hân mỗi đêm khuya yên tĩnh.

Hân có thể chịu đựng sự lạnh lùng của Quân Ngân, thậm chí là địch ý của Quân Ngân, nhưng sao có thể cho phép y chết?

Y sao có thể chết chứ!

"Người chê ta bần, ta giúp người lộng phía dưới chung quy vẫn được." Lãnh Tử Diễm cười khổ nói. "Người bận rộn như vậy, chắc chắn không có thời gian tìm người, để ta giúp người, được không?"

Quân Tây phảng phất như bị vũ nhục, sắc mặt hết sức khó coi.

Y không phải không có thời gian tìm, mà từ lúc ở cùng với người kia, y vẫn luôn không có phản ứng với bất cứ nam nhân nữ nhân nào muốn bò lên giường mình.

Ngay cả cùng Tần Hiền thân mật một chút, người kia cũng đã ghen tuông lộn xộn, nếu mình cùng người khác lên giường, hẳn sẽ tức thành bộ dạng gì nữa. Huống chi, đã có hắn, mình sao lại đi tìm người khác.

Lãnh Tử Diễm ngồi xổm xuống, dùng răng cắn mở quần Quân Tây, mùi nam tính đập vào mặt. Thứ được quần lót bao lấy sớm đã hơi ngẩng đầu trong lúc hai người lôi kéo.

Quân Tây then quá hoá giận, hận không thể đem ngoạn ý kia chém xuống. Trước mặt nam nhân này, tự chủ của y luôn luôn làm y nhục nhã.

Trước dùng đầu lưỡi liếm ướt quần lót, lại cẩn thận kéo ra. Ba một tiếng, nam căn bật lên mặt mình, Lãnh Tử Diễm ngược mắt, nhìn Quân Ngân, đối phương sắc mặt đỏ nhạt, cũng không biết là quá tức hay quá kích động, cả thân thể đều run rẩy rất nhỏ.

Biểu tình dâm loạn ti tiện lại vẫn khẳng khái mang vẻ tình dục tràn đầy, đầu lưỡi không đủ linh hoạt liếm lộng chung quanh, tiếng rên nhẹ của Quân Tây phảng phất như cổ vũ lớn nhất cho hắn, Lãnh Tử Diễm mở lớn miệng, nuốt vào cả thứ kia, chân vốn bán khụy hoàn toàn quỳ xuống đất, ngẩng đầu lên, để vật kia có thể hoàn toàn xâm nhập cổ họng mình.

Khó nhìn dùng xoang mũi thở dốc, hai hàng lông mày cau lại, tay phối hợp vuốt ve hai cái bực lộ ở bên môi, đem hết toàn lực kích thích đối phương. Chỉ là, từ đầu đến cuối, ngoại trừ run rẩy, đối phương ngay cả đầu hắn cũng chưa sờ qua, hoàn toàn là chính hắn lôi kéo thứ trong miệng vào sâu trong cổ họng.

Đầu hẻm nhỏ truyền đến tiếng bước chân, Lãnh Tử Diễm sắc mặt khẽ biến, Quân Tây kéo hắn dậy thay đổi một góc độ, làm hắn quay lưng vào tường, như vậy người đi qua chỉ có thể thấy bóng dáng Quân Tây cùng nửa người dưới mớ hồ của hắn.

Quân Tây kẹp chặt chân, che đầu Lãnh Tử Diễm dưới hông. Biết hai người đang làm việc gì, tiếng bước chân trở nên gấp rút, nhanh chóng rời khỏi biến mất ở đầu hẻm.

Cùng thời gian, Quân Tây bán trong miệng Lãnh Tử Diễm.

Lúc chậm rãi rút dương vật từ miệng, thấy vật tím đỏ quét qua đôi môi sưng đỏ kia, thấy bạch dịch không thể nuốt xuống chảy ra theo khóe miệng, thấy hắn tham lam tiếp cận như không thấy đủ, cẩn thận thanh lý sạch sẽ thứ nhỏ giọt bên chân.

Quân Tây lại cứng đờ xấu hổ.

Nếu là Lăng Diệp hoặc Dã Kê, sớm đã rút súng ra trận.

Nhưng Quân Ngân chính là Quân Ngân.

Dù thay đổi tướng mạo, dù lại bị nam nhân này quyến rũ đến thần hồn điên đảo, lý trí còn sót lại vẫn nhảy ra đúng lúc, thúc động y đẩy Lãnh Tử Diễm ra.

Trọc dịch trắng đặc dính nóng đến thiêu đốt cổ họng, áp chế buồn nôn nổi lên trong dạ dày, Lãnh Tử Diễm không nóng lòng đứng lên mà lấy tay bọc lấy thứ ngẩng đầu của Quân Ngân, tư thái hèn mọn đến bản thân cũng cảm thấy không chút tự trọng. "Muốn hay không... Thử xem..."

"Câm miệng!" Quân Ngân ngắt lời hắn. "Người muốn làm người còn nhiều lắm, không có ta cũng không thiếu." Hồn hèn kéo hạo khóa quần, Quân Ngân lui mấy bước, nhìn Lãnh Tử Diễm, đối phương cũng đang ngẩng đầu nhìn y, sắc mặt tái nhợt, khiến người ta thương tiếc.

Trong mắt hai người dường như đều có ngàn câu vạn chữ, nhưng một câu cũng nói không nên lời.

Có một số việc, tựa như vực sâu cực đại, vắt ngang trước mặt họ, ngăn cản họ đến gần.

Quân Ngân trở về quán bar, tầng hầm quán bar có đường ngầm thông tới Hắc Phố. Tuy hy sinh Quân Hi qua mặt được Tướng quân, làm buông lỏng theo dõi Quân thị, nhưng Quân Ngân làm việc luôn cẩn thận, từ trước tới giờ đều từ thông đạo bí mật đi đến Hắc Phố.

Chỉ là, y tuyệt đối không đoán được, ở cửa thông đạo lại đứng một nam nhân.

Thân hình cao gầy, khoác áo choàng, đang chán ngán cúi đầu nhìn dưới mặt đất, nhận thấy có người tiếp cận, ngẩng đầu, ánh mắt nháy mắt trở nên sắc bén.

"A." Nam nhân cười nói. "Rút súng hữu dụng với ta?"

Quân Ngân cầm súng lại bên hông, khuôn mặt sương lạnh thô bạo gạt ra nụ cười âm áp. "Người phát hiện thật nhanh."

"Ngay cả Lãnh Tử Diễm cũng không biết, nguoi lại có một em trai sinh đôi giống nhau như đúc. Bỏ xe giữ tướng, bội phục!" Làm bộ làm tịch vỗ tay, không khí lạnh đến có thể kết băng. "Yên tâm!" Lăng Diệp kéo khóe miệng. "Ngoại trừ Lãnh Tử Diễm, không ai có thể nhận ra nguoi. Cho nên, chết chính là Quân Ngân chứ không phải Quân Ngân, Quân Ngân thật sự dựa vào thuật dịch dung thất truyền ba trăm năm trước hoá trang thành cháu họ xa Quân Tây của Quân Ngân vẫn qua lại ở Kinh đô, thậm chí giam lỏng tình nhân lão đại Hắc Phổ, ép lão đại Hắc Phổ bán mạng cho hắn, sự thật này chỉ có ta cùng Lãnh Tử Diễm điều tra ra. Bất quá...." Lăng Diệp chuyển chủ đề, ý vị uy hiếp rất đậm. "Ta có lắm miệng tiết lộ ra ngoài hay không, chưa thể nói chắc được."

"Lộ sao?" Quân Ngân ngược lại cười thật sự. "Nguoi chắc chắn làm như vậy Lãnh Tử Diễm sẽ không hận nguoi cả đời?"

Lăng Diệp vùng quỳ đánh lên mặt Quân Ngân.

Quân Ngân khom lưng, lau máu khóe miệng, lão đảo đứng lên, đáp lễ một quyền cho Lăng Diệp.

"Nguoi không có tư cách đánh ta." Quân Ngân nói. "Nguoi có thể chịu đựng ba người ở cùng nhau, chứ ta không chịu được... Ít nhất... Rất khó!" Hít vào một hơi. "Sau này hắn sẽ có hài tử của nguoi, cùng nguoi xây dựng gia đình, ta chen vào giữa làm gì?"

"Đó không là vấn đề!"

Quân Ngân cười nhạo. "Vậy nguoi nói lại xem, cái gì là vấn đề?"

"Trong mắt ta, ngày nào đó hắn không vui, ngày nào đó rảnh rỗi ở chỗ nào đó tự tìm khổ chịu, chính là vấn đề lớn nhất!" Ngữ khí Lăng Diệp rất nhạt. "Quân Ngân, kỳ thực ta hâm mộ nguoi rất lâu rồi! Nguoi dễ dàng khiến hắn chú ý, thậm chí làm hắn cam nguyện bỏ tự tôn xuống, chỉ vì để có được nguoi. Những thứ đó đều là thứ ta ngày đêm mong muốn mà không thể có được. Hắn liếc nhìn ta thêm một cái, nói với ta nhiều thêm một câu, ta cũng đã có thể cao hứng khoa tay múa chân rồi." Lăng Diệp quay mặt sang một bên. "Nguoi muốn cười thì cứ cười."

Quân Ngân một chút ý muốn cười cũng không có, y nghe rất nghiêm túc.

"Ta là một nam nhân, thậm chí là hùng thú! Nguoi cho là ta muốn cùng nguoi chia sẻ hắn?" Lăng Diệp đi đến trước mặt Quân Ngân, nhìn thẳng đối phương. "Muốn hắn thích ta đã rất khó rồi, lại muốn hắn chỉ thích một mình ta, đến thời khắc tận thế mới đạt được đấy chứ..." Tay cầm trong túi quần chậm rãi vươn ra, trên mặt là thành ý vụn vụn. "Muốn bắt không?" Y nhếch mày, tận lực không để mình lộ vẻ ăn nói khép nép như vậy. "Lần thứ hai, muốn bắt không?"

Muốn bắt không?

Quả thật theo như lời Lăng Diệp nói, tình yêu của Lãnh Tử Diễm đối với Lăng Diệp ít ỏi như bố thí?

Không đúng, căn bản không đúng.

Quân Ngân biết.

Người kia chỉ nói ngang, hắn rất ít khi đem chữ yêu này treo trên miệng, huống chi đối tượng là Lăng Diệp.

Hắn thích đã kích Lăng Diệp, thậm chí cười nhạo Lăng Diệp, nhưng tuyệt đối không có nghĩa là hắn không yêu Lăng Diệp.

Nếu không yêu, sao lại vừa cùng mình tình nồng ý mật vừa cùng Lăng Diệp lén lút tư thông?

Nếu không yêu, sao lúc bị Dã Kê cường bạo, đầy đầu óc đều là bóng dáng Lăng Diệp?

Nếu không yêu, sao lại có hài tử của Lăng Diệp - làm Lãnh Tử Diễm sinh hài tử, chẳng lẽ không phải một chuyện còn muốn hiếm lạ hơn mười đại kỳ quan thế giới?

Lăng Diệp chung quy cảm thấy Quân Ngân không đủ quan tâm, không đủ quý trọng Lãnh Tử Diễm, chỗ nào như thế, lúc Lăng Diệp lần đầu tiên đưa tay về phía Quân Ngân, đưa ra đề nghị ba người ở cùng nhau, Quân Ngân đứng là suy nghĩ nghiêm túc.

Nếu cùng Lăng Diệp liên thủ, có thể bảo vệ Lãnh Tử Diễm, mình có thể cố gắng vượt qua những cảm xúc bất mãn, ghen tị, oán hận xuất hiện trên người mình.

Nhưng.... Lăng Diệp?

Tướng quân công tử thoát nhìn trưởng thành như Lãnh Tử Diễm, trên thực tế chỉ biết gây chuyện thị phi có thể bảo vệ hảo Lãnh Tử Diễm?

Quân Ngân không tin.

Cho nên y cự tuyệt.

Lần thứ hai, y vẫn không bắt lấy tay Lăng Diệp.

Câu "chỉ nghĩ đến Lăng Diệp" kia của Lãnh Tử Diễm, khắc sâu thương tổn y không gì sánh được. Làm y đến bây giờ cũng vô pháp loại bỏ.

Y có tự tôn của mình, có kiêu ngạo của mình, dù yêu Lãnh Tử Diễm đến tình nguyện chịu đựng quan hệ ba người dị dạng, y cũng không có cách nào chấp nhận chuyện người Lãnh Tử Diễm yêu nhất không phải là mình.

Đây vốn đã là kiên trì duy nhất ít đến đáng thương của y.

04.10.2014, 22:12 phuonganhdao229 Tiểu Thần Kim Ngư Bang Cẩm Thú Ngày tham gia: 28.04.2014, 16:09

Tuổi: 20 Re: (Đam mỹ) Âm dạ trầm luân- Triều Thanh Tiệm Huyền - Điểm: 10 126

Giữa trưa lúc ăn cơm, Lãnh Tử Diễm nhận được tin nhắn của Lăng Diệp.

‘ Có biết hôm nay là ngày gì không?’

Lãnh Tử Diễm móc móc tai. ‘Mười sáu tháng hai, tuần thứ ba.’

Di động nhanh chóng đồ đồ đồ vang lên.

‘!!!’ Ba dấu chấm than liên tiếp bày tỏ phần nộ. ‘Tuệ Thế đại quán rượu, tầng đỉnh, phòng K, buổi tối ta chờ ngươi.’

"Ai vậy?" Lâm thủ trưởng lãnh đạo trực tiếp của Lãnh Tử Diễm, Lăng Dã vẫn rất quan tâm tới sinh hoạt cá nhân của Lãnh Tử Diễm, ăn gì đi đâu cũng phải báo cáo với y -- tuy nội dung báo cáo mười phần có chín phần giả, Lăng Dã vẫn làm không biết mệt.

Lãnh Tử Diễm thân nhiên nói. "Học sinh họp mặt!"

"Đang yên đang lành họp làm gì." Lăng Dã nhếch mày. "Theo ta quay về Hắc Phố xem?"

"Không đi."

Lần trước Dã Kê dẫn hắn quay về Hắc Phố "thăm nhà", một bọn du côn nhìn thiếu gia quý tộc hắn như nhìn sinh vật lạ.

Có người ha ha cười đập bả vai Dã Kê. "Huynh đệ, được à, người thừa kế Lãnh gia cũng có thể làm tới tay." Chi thẳng ngón tay. "Bò!"

Bò cái rắm

Cùng Dã Kê ngủ trên một cái giường nửa tháng, chưa hề có tiếp xúc thân mật gì, một là Lăng Diệp vẫn như hồ rình mồi ở cách vách nhà thủ, hai là dù sao cũng mang thai, phản kháng quá kịch liệt, Dã Kê cũng không dám thật sự làm gì hắn, tổn thương hắn cũng chính là tổn thương đến "chúng Lăng gia".

Tướng quân chưa hẳn đã thích thai nhi chỉ có một phần tư huyết thống thú tộc này, lại nhất định mong mồi hắn cùng Dã Kê "đôi lứa không rời", hảo chặt đứt vọng tưởng của Lăng Diệp.

Dã Kê được Tướng quân yêu chuộng thâm sâu sẽ làm ra chuyện trái ý nguyện Tướng quân sao?

Ngẫm lại cũng không thể.

Tần Hiên bụng măm đi tới, ý cười trong trẻo. "Ngươi buổi tối không rảnh?"

Lúc mới vào Quân bộ, Tần Hiên chỉ là trung úy, cấp thấp nhất trong Cao ốc Quân bộ, nhưng thời gian ngắn ngủi, y đã lên tới thượng úy, thậm chí vì công việc cũng có mấy lần tiếp xúc gần gũi cùng Tướng quân, Lãnh Tử Diễm nhìn ra sau lưng y có người đang đẩy tay, nhưng trước sau gì cũng không tra ra là thế lực phương nào.

Từng thử nói bóng nói gió ở bên Quân Ngân, phát hiện sau khi Quân Hi chết, Tần Hiên không còn liên hệ cùng Quân Ngân.

Như vậy là ai đang giúp Tần Hiên?

Lãnh gia thi hành phong cách "trai sò cắn nhau, ngư ông đắc lợi".

Sau khi thâm nhập điều tra vẫn không có kết quả, dứt khoát nhanh chóng rút ra. Lãnh Tử Diễm có thể không cùng Tần Hiên tiếp xúc thì tận lực không tiếp xúc, lời từng nói không vượt quá mười câu.

"Thật tiếc quá!" Tần Hiên run vai. "Buổi tối ta cũng có việc."

Không biết sao, Lãnh Tử Diễm nghe thấy lại khó chịu.

"Tần thiếu úy bình thường bề bộn nhiều việc." Dã Kê cười nói. "Nghe nói người thường xuyên tăng ca đến rạng sáng."

"Không đến mức rạng sáng, chín mười giờ trái lại là chuyện thường." Tần Hiến cười theo. "Về sớm cũng không có ý nghĩa gì, không bằng ở lâu một chút, lâu một chút, ngày liền qua nhanh một chút!"

Nhìn Lãnh Tử Diễm, trong đồng tử bắn ra sắc bén mờ mịt nào đó. "Buổi tối..." Y chậm rãi nói. "Chơi hào."

Lãnh Tử Diễm nhanh chóng ăn hết cơm còn lại, rời khỏi nhà ăn.

Ở cùng Tần Hiến nữa, hẳn sẽ bị y bức điên.

Trên thực tế, Lãnh Tử Diễm có thể tương đối hiểu địch ý thần kinh của Tần Hiến.

Tần Hiến vừa mới mất đi người yêu, mình có Quân Ngân lại không biết quý trọng, ở trong mắt y, đương nhiên là vạn ác không thể tha thứ.

Quân Ngân tao nhã như trăng sáng trên trời, Tần Hiến sùng kính Quân Ngân, oán Quân Ngân, lại cứ hận không được.

Nhưng y cần thù hận để phát tiết.

Mình, kẻ dâm loạn phóng đảng không biết liêm sỉ này gánh lấy hận ý của Tần Hiến, lại tuyệt đối không oan uổng.

Lãnh Tử Diễm xoa xoa ni tâm, vẫn ngẫm lại coi tặng Lăng Diệp thứ gì đây.

Quà hai mươi năm nay đều là người cấp dưới chọn.

Lần này nếu không dụng tâm, người nọ không tức giận đến nhảy lầu mới là lạ.

"Cảm ơn đã ghé qua, hoan nghênh lần sau lại đến."

Tối hơn mười tiệm, lại cảm thấy không có một kiện y phục nào xứng với Lăng Diệp.

Mua quần áo không được vậy mua giày.

Nhưng lại không biết số đo.

Mua quà tặng Quân Ngân vô cùng dễ dàng, tranh nổi tiếng của danh họa, tuyệt thế cô khúc, đều có thể làm Quân Ngân vui. Lăng Diệp con báo chết tiệt kia, không có những tệ bảo nghệ thuật đó. Đưa y một bức tranh, y có thể thiêu hủy như giấy vụn.

Nếu không tặng xe?

Nhưng Lăng Diệp nghèo thì nghèo, xe người ngoài Quân bộ tặng, một đồng có thể đổ đầy ga ra.

Vậy rốt cuộc tặng gì?

Đứng ở đầu đường người người qua lại, Lãnh Tử Diễm phiền não chết đi được.

Đô đô đô.

"Trời đã tối rồi, sao còn chưa tới?"

Không quá một hồi, lại run đô đô đô.

"Sao không nhấn lại, người sẽ tới mà?"

Lãnh Tử Diễm đóng di động.

Nửa phút sau.

"Ai.... .... Ta nói Lãnh thiếu gia." Giọng điệu âm dương quái khí. "Ta chờ nửa ngày dài, tốt xấu gì cũng đến một cái chứ?"

Nghĩ đến bộ dạng mặt băng mày khổ của người đầu dây bên kia, Lãnh Tử Diễm cảm lòng không được cười lên.

Thản nhiên trả lời. "Đang mua quà."

"Quà? Người tới là được rồi, còn mang quà cái gì."

"Thật sự?"

" Cái này... Có quà đương nhiên rất tốt, bất quá... Nếu không phải ngại tự tay chọn, ta chỉ miễn cưỡng tiếp nhận."

"Mơ đi!"

" Tiên sinh, xin hỏi ngài cần gì?"

" Có dây chuyền đẹp không?" Lãnh Từ Diễm hai tay ấn xuống quầy thủy tinh. "Phải là vàng ròng, cái loại sáng lấp lánh, tốt nhất mang lên liền lấy xuống không được."

" Có." Tiểu thư quầy hàng mỉm cười nói. "Bên cạnh có mặt mã vân tay, ngoại trừ người mang lên, những người khác không thể gỡ ra. Tiên sinh là muốn kiểu bình thường hay kiểu đặc chế có hạn?"

Giường lớn King-size , gió tím, tình nồng ý mật, màn lụa trắng, rượu đỏ món ngon.

" Đến?"

Lãnh Từ Diễm chưa từng thấy Lăng Diệp cười thành như vậy, xuân tình ở đuôi lông mày khoe mắt còn muốn nồng đặc hơn hoa dại ven đường. "Không ăn sinh nhật ở nhà không sao chứ?"

Tướng quân phủ hàng năm đều làm tiệc sinh nhật, lần này Lăng Diệp lấy đại chiến sắp tới làm lý do cự tuyệt làm sinh nhật ở nhà, nói tới nói lui, đều là muốn cùng Lãnh Từ Diễm một mình ở chung.

Nhìn người từ đầu tới chân, thấy hần tay không, nhìn không được hơi có chút thất vọng. "Không mua à?"

Bộ dáng này như khuyến chết.

Xem ra mua dây chuyền là đúng rồi, mang lên cho y, coi như vòng cổ, mình ở đâu, y liền ở đó. Lãnh Từ Diễm chậm rãi lấy cái hộp từ túi quần ra, đưa qua, một bên đóng cửa lại. "Tự mình xem, không được trả lại."

Lăng Diệp cảm thấy mỹ mãn ngồi vào giường, mở ra, một mảnh kim sắc rực rỡ, sáng đến làm người hoa mắt. Bất quá, có thể quá lòe loẹt hay không, cứ như thứ nhà giàu mới nổi mang. Người này lại đang chỉnh y?

" Sao lại có hai sợi?" Lăng Diệp nâng dây chuyền hỏi.

" Sau này có nghèo, khỏi tới khu vui chơi làm công, ngại mắt mặt không sao, đừng vứt luôn mặt của ta."

Lăng Diệp thô bạo mím chặt môi, quay đầu, màu đỏ quý dị leo lên tai, màu sắc trong suốt trắng nõn, Lãnh Từ Diễm liền một ngum ngậm lấy, dùng đầu lưỡi nhẹ câu lỏng một phen. Từ trong tay y khối một sợi dây chuyền lên. "Cái này giá 20 vạn, không có tiền thì bán."

" Ngươi tặng sao ta lại bán?"

"Sợi này có thể bán, sợi còn lại." Cầm lấy một sợi khác, nhếch mày nói. "Ngươi dám bán, ta làm thịt ngươi."

Hắn cười gầy, bò ra sau lưng Lăng Diệp, trân trọng đeo lên cho y, lại cố ý không nói với y sau khi đeo rồi chỉ có mệnh có thể gỡ. Đạp người đến trước gương. "Thích không?"

Cổ Lăng Diệp thon dài, màu da lại trắng, nếu có thể mang bạch kim các loại, nhất định càng tôn càng nổi, làm da thịt sáng long lanh như ngọc.

Nhưng vàng..?

" Đẹp." Lăng Diệp gật đầu làm như có thật.

Trong gương, Lãnh Từ Diễm nhếch môi cười đến cực kỳ đắc ý, trong nháy mắt kia, Lăng Diệp cảm thấy lo lắng mù mịt mấy ngày nay đều không tồn tại, chỉ cần họ mở lòng vui vẻ ở cùng nhau, xảy ra bất cứ chuyện gì cũng không sao cả.

Bánh ngọt bảy tầng, bên trên một hình trái tim thật to, như có thể bốc ra bong bóng hồng phấn, lúc Lãnh Từ Diễm thấy, không nặng không nhẹ hừ một tiếng, rõ ràng khinh thường vuron vuron ngón trỏ, móc một khối kem to, ăn đến dính đầy miệng.

Đồ ăn trên bàn com đều là thứ Lãnh Từ Diễm thích, có mấy món còn là Lăng Diệp tự mình xuống bếp, vì sắp xếp mời hắn buổi chiều, có thể nói đã lao tâm khổ tứ.

Hai người mở rượu đỏ, Lãnh Từ Diễm ngửa đầu uống liền ba ly lớn, Lăng Diệp rất muốn nhắc nhở "Ngươi còn mang hài tử", đối phương đã đem miệng tới gần tìm hôn. Loại đãi ngộ này Lăng Diệp thể nào không mở cờ trong bụng, ôm người vào ngực, hôn đến hết sức vui vẻ.

" Ta còn muốn uống."

Lăng Diệp nhìn chai rượu trống không, vốn dự định là mình uống hai phần ba chai, đối phương uống một chút thì cần, bây giờ sao lại trở thành gia hỏa này một mình uống hết?

"Không được!" Lãng Diệp nghiêm mặt, như giáo huấn nhi tử nhà mình. "Uống nhiều không tốt."

"Cái rắm" Lãng Tử Diễm cũng không nghe ý. "Lấy thêm mấy chai nữa ra, hôm nay ta cao hứng, không say trong lòng không thoải mái."

Rõ ràng cố ý mua say lại nói bừa bản thân cao hứng, đụng vách tường ở chỗ Quân Ngân lâu như vậy, nản lòng thoái chí rồi sao.

Chuyện Lãng Tử Diễm vẫn sẽ tranh thủ thời gian ới tìm Quân Ngân, Lãng Diệp từ đầu đến cuối đều nhìn ở trong mắt, nhưng vẫn vờ không biết. Gút mắt của hai người kia, y nhìn nhiều năm như vậy, còn thông thấu hơn đương sự. Chia chia hợp hợp nhiều lần như vậy, lần này lại không phải ngó đứt tơ vương.

"Không được uống!" Lãng Diệp thờ dài. "Ta kêu đưa nước trái cây lên?"

Lãng Tử Diễm lắc đầu. "Muốn rượu, khui rượu ta liền cùng người uống giao bôi."

Giao.... Giao bôi!

Tự chủ của Lãng Diệp so với Quân Ngân không phải chỉ kém một hai điểm, vừa dạn dò uống ít chút, vừa điên khùng khui rượu.

Lãng Tử Diễm uống rượu dễ say còn lên mặt, mặt mày anh tuấn nóng nháy ráng chiều, thoát nhìn đúng là nhu hòa đa tình chưa bao giờ có qua.

"Này!" Hấn kéo tay Lãng Diệp, nói lưu loát không lộn. "Người... Người muốn nghe gì?"

Lãng Diệp nhếch mày. "Muốn nghe gì nói đó."

"Àn." Lần đầu tiên âm phát không rõ lắm. Lại "Àn" một cái nữa, giọng mũi nùng đậm, tản ra mùi rượu, người nghe được tâm mềm đến nát bét.

"Nói mấy câu?"

Lãng Tử Diễm giơ ngón trỏ, ngón giữa, ngón áp út. "Nhiều nhất ba."

"Tốt lắm." Tay trái rảnh rồi chà xát mép túi quần. "Nói người thích ta."

"Ta thích người."

"A.... A? A!" Cái này cũng nói đến quá lưu loát, rốt cuộc say thật hay say giả? Tóm lấy đôi mắt đối phương tinh tế xem xét toàn diện, Lãng Tử Diễm ngũ quan góc cạnh rõ ràng, lại có chút nghiêm khắc quá mức, hai mắt trái lại khá tốt, tuy vì bản tính kiêu ngạo, trong mắt sinh ra thêm chút hào quang băng lãnh chớ gần, nhưng màu đồng tử tối đen kia, như từng vòng mực loang trên tờ giấy trắng, không cẩn thận liền hút hồn người khác vào.

Nhất là bây giờ, ba phần "ôn nhu" ba phần "ngượng ngùng" (đều là Lãng Diệp tự nghĩ) còn bốn phần kiêu ngạo. Lãng Diệp như thấy được cảnh đẹp thuyền nhỏ phá băng mà đi, hoa đào nở ngập cành rực rỡ.

Rượu quả nhiên là vật tốt, y lặng lẽ nghĩ.

"Vậy thích Quân Ngân không?"

Lãng Tử Diễm xoay mặt qua. "Đương nhiên thích."

Hoa đào rụng mấy đóa, thanh âm Lãng Diệp không khỏi hạ thấp, có chút thấp thòm. "Thích ai nhiều hơn?"

"Không biết." Lãng Tử Diễm thẳng thắn nói. "Còn chưa uống?"

Hai người vẫn duy trì tư thế giao bôi, tay khoác trong tay, rượu trong tay hơi dập dòn, tản ra xuân ý vang vang cả phòng.

"Ta lại thỏa mãn với đáp án 'không biết' này." Lãng Diệp nhẹ giọng cười. "Nếu là Quân Ngân, nếu là Quân Ngân háo thắng kia, chắc chắn sẽ ép người so sánh. Lãng Tử Diễm..." Ý bỗng nhiên ghé sát trên người đối phương, ly nghiêng, rượu trong tay xuôi đến chân bàn, rơi xuống đất. "Người xem ta đối với người rất tốt."

"Vậy sao?" Trong mắt Lãng Tử Diễm có mấy phần ngẩn ngơ. "Hắn sẽ cảm thấy hứng thú với vấn đề này?"

"Ai biết được, ta cũng không phải con giun trong bụng hắn. Hơn nữa, ta dựa vào cái gì giúp các người việc này. Giúp người ta lại không có lợi." Lãng Diệp lắc lắc Lãng Tử Diễm. "Này, còn hai câu, không được chơi xấu."

"Không nói muốn chơi xấu." Lãng Tử Diễm làm ra bộ dạng hiền ngang lăm lệt. "Tiếp tục."

"Nói người là của ta."

Lãng Diệp nhìn không chuyển mắt, hào quang trong mắt nguy hiểm lại nóng rực, hình như sẽ đem người nướng chín ăn vào.

"Ta...." Lãnh Từ Diễm thở dài. "Ta là của ngươi."

"A.... A? A!" Lăng Diệp lại một trận quỷ kêu, buông Lãnh Từ Diễm ra, chạy một vòng căn phòng, xông qua ôm lấy người, tóm môi liền gặm.

"Ngô.... Ngô, cắn..... Đừng cắn!"

Nuôi chó không tốt, hơi một tí liền cắn người. Có mấy phần phần uất đẩy người ra, đối phương nhìn hấn nửa ngày, lại trông mong tới gần, Lãnh Từ Diễm xoay người muốn tránh, Lăng Diệp làm sao để hấn toại nguyện, gắt gao ghim lại, đùa giỡn một phen cho đến lúc gặm đến vừa đỏ vừa sưng như quả chín mới cảm thấy mỹ mãn buông môi ra, nhấp nhấp miệng. "Còn một câu."

Rượu giao bôi một giọt cũng chưa uống vào, toàn bộ vẩy trên bàn, trên đất, trên y phục, còn có chút dính vào trên tay Lãnh Từ Diễm, Lăng Diệp tình mắt, cười tùm tùm bắt được một bàn tay hấn liền liếm liếm, mặt mày phong tình vạn chủng, nói là màu như hoa xuân cũng không đủ.

Lãnh Từ Diễm rất muốn vỗ trán, cân nhắc bệnh viện tâm thần nào ở Kinh đô tương đối hảo, nhìn Lăng Diệp như vậy, sớm hay muộn gì cũng phải đưa vào.

"Gọi ta ông xã."

"Cái gì?"

"Câu thứ ba." Lăng Diệp cầm tay hấn rất chặt, không cho hấn chạy, nhu tình như nước, nhưng ít nhiều gì cũng là công tử nhà Tướng quân, mặt vẫn như khuôn như dạng. "Mau gọi."

Môi mọng mím thành một đường, đương nhiên cảm thấy hết sức khó khăn. "Có lợi ích gì?"

"Lợi chứ!" Đầu lưỡi ái muội vẽ vòng trên môi. "Một hồi nữa thỏa mãn ngươi."

Đồng tử khẽ nhích. "Không phải ta thỏa mãn ngươi?"

"Cũng không khác lắm." Lăng Diệp dường như chờ không kịp, thúc giục nói. "Mau gọi, mau gọi!"

Bạn đang đọc truyện *Ám Dạ Trảm Luân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 109

So với màu da trắng nõn của Quân Ngân và Lăng Diệp, da Lãnh Từ Diễm luôn là màu tiêu mạch, thoát nhìn mạnh khỏe lại mê người, tràn ngập mị hoặc nam tính.

Lúc này gương mặt lại đỏ bừng như bị liệt hỏa đốt cháy.

Hắn cũng là đầu óc phát sốt mới đáp ứng nói ba câu cho Lăng Diệp nghe, hai câu trước còn được, nhưng câu cuối cùng này, thật sự là...

Ông xã?

Không phải là "xưng hô" gì đó kia?

"Đổi câu?" Lãnh Từ Diễm nhú mày. "Câu này quá ấu trĩ, lỡ như truyền ra ngoài, tổn hại uy danh Tướng quân công tử của ngươi."

Lăng Diệp lộ vẻ hăng hái khó thấy, vỗ vỗ ngực, như hiệp khách giang hồ áo sáng ngựa hăng cổ đại. "Không sợ, ai dám truyền bày ta cắt lưỡi người đó."

Nói xong, y liền si ngốc nhìn Lãnh Từ Diễm, không buông tha bất cứ một biểu tình rất nhỏ nào của hắn.

"Ông... Ông..." Tự biết trốn không thoát, Lãnh Từ Diễm cúi đầu, tầm mắt cũng hạ xuống mặt đất, lông mày vận vẹo như hai cái bánh quai chèo, hơi rượu nồng đậm phả ra trong môi. "Ông xã... A..."

Cơm có cái ăn đầu, rượu có cái uống đầu, tình có cái quay đầu.

Lăng Diệp ôm lấy Lãnh Từ Diễm liền ném lên giường, mắt đỏ đỏ, như gấp rút muốn há miệng ăn vào bụng.

"Này, này..." Lãnh Từ Diễm vươn chân dài muốn đá, người kia linh hoạt vạy hai cái đùi hấn về phía hai bên.

Xé một tiếng.

Đứng quần rách.

Lãnh Tử Diễm quả nhiên vừa then vừa kinh, tuy vì chức vị không đủ cao, quân trang mặc trên người là chất vải bình thường nhất, nhưng sao lại.... Lại rách ra chỗ đó.

"Này! Lãng Diệp!"

Bị người dưới thân cây mạnh đẩy lật qua, nằm sấp trên giường, Lãng Diệp không tiếp tục xé y phục hân, ngừng lại, tiến đến chỗ xé rách, nhìn kỹ lưỡng.

"Quần hở mông?"

Lãnh Tử Diễm lật người đánh Lãng Diệp một quyền.

Tức giận trên mặt cũng đủ khiến người ta kinh hồn bạt vía, Lãng Diệp lại không sợ, mặt dày bò lên giường một lần nữa, hai ba cái cời giày ống quân đội của Lãnh Tử Diễm.

Lãnh Tử Diễm đáng người hảo, vốn tựa như manocanh, quân trang bình thường hân cũng có thể mặc đến anh khí hùng hực. Lãng Diệp nhìn gia hỏa chật vật lại hung hăng này, cảm thấy y phục chỗ nào cũng muốn xé, lại không nỡ xé, đầu cũng muốn hôn, lại sợ nơi khác vắng vẻ.

Hai tháng trước lúc phát hiện mang thai, hai người không biết đứa trẻ tồn tại, số lần làm tình nhiều không kể xiết, lúc sau biết có đứa trẻ, ít nhiều có chút chán ghét, thả tay chân ra không được, lúc sau người này vào Tướng quân phủ, trở thành người trên "danh nghĩa" của Dã Kê, lại thêm Quân Ngân "chết đi sống lại", họ cơ hồ không có lần cùng một giường.

Lãng Diệp bây giờ giống như đất hạn lâu ngày gặp mưa rào, tất cả thần kinh đều kích động nứt ra, bức thiết khát vọng chiếm hữu người này, xâm phạm người này!

Y phải làm hân đến xuống giường không được!

Đây là loại hạnh phúc quá mức, gần như có cảm giác ngẩn ngơ không chân thật.

Bàn tay bỏ từng kiện quần áo, trên da thịt màu mật ong ma sát ra hòa diễm nóng rực, Lãng Diệp cúi đầu, từng tắc khẽ hôn, từ đuôi lông mày đến môi răng, từ môi răng đến cằm, lại đến hầu kết chuyển động ở cổ, phần bụng nhô lên, hai chân cường tráng thon dài..

"Người dám liếm ta chém người." Lãnh Tử Diễm hôn hên hét.

Lãng Diệp đành phải lưu luyện buông huyết khẩu mê người ra, cắn mông khẽ kéo ra bên ngoài, người dưới thân phát ra một tiếng kinh hô cao vút muốn áp chế lại không thể áp được. Không ngừng cố gắng, đem hai cánh mông vừa nhào vừa nắn, vừa bóp vừa đánh, khiến cho đỏ bừng, lại một hơi vọt bung ra, tiểu huyết run rẩy thất kinh lại hết sức nhiệt tình nghênh đón y.

"Muốn ta không."

"Muốn thao người.... A..."

Khó trách Dã Kê vẫn nói cái miệng phía dưới Lãnh Tử Diễm nghe lời, cái miệng bên trên lại tuyệt đối không ngoan ngoãn. Rõ ràng tiểu huyết đói khát dưới ánh nhìn chăm chăm của Lãng Diệp mấp máy đến đường như mây trăm năm chưa nếm qua thịt, mồi mòng lại vẫn hết sức kiêu ngạo.

Cho nên bị chèn vào một hơi ba ngón tay, đau đến sắc mặt trắng bệch, đúng là đáng đời.

Thân thể dị dạng rất dễ dàng có được khoái cảm dưới sự vuốt ve của nam nhân, hướng chỉ làm hân chính là Lãng Diệp. Miệng hùng hùng hổ hổ, mông lại càng nhấc càng cao, mức độ nóng ruột không thua gì đối phương. "Nhanh, nhanh lên."

Lãng Diệp cố tình chậm rãi. "Nói thì nói cho hết, nhanh cái gì?"

Lúc này, ngón tay trỏ sấp đã biến thành bốn, thanh âm phốc phốc hết sức dâm mỹ. tràng bích đỏ tươi bị lôi ra một chút, lại bị cuốn về trong lần tiến công sau, dịch ruột non trong suốt không biết nhục nhã ư ra, xuôi theo khe mông, dính vào đùi trong.

"Tiến vào, thao ta."

Trong lúc nói chuyện, quay đầu lại, tóc ngắn màu đen ẩm ướt dính vào trán, hào quang trong mắt sâu thẳm như sao trời vỡ vụn, một mảnh lấp lánh.

Một bàn tay đập vào mông đang vênh, sau đó thẳng người, một tiếng khơi nhuệ khí, đẩy thẳng vào trong cùng.

Vô luận bao nhiêu lần tiến vào, bên trong đều vừa chật vừa nóng, siết đến Lãng Diệp hận không thể cả đời đều ở bên trong.

Càng thúc càng mạnh.

Tiếng thờ dốc trào dâng làm tan chảy không khí, dòng khí trong phòng phảng phất như dung nham phun trào.

Liên tục thay đổi mấy tư thế, hai người lại một chút ý muốn ngừng cũng không có, kích tình vuốt ve lẫn nhau, như thú vật điên cuồng đói khát kêu gào.

Ai cũng không còn lòng dạ chú ý tới cái thai nhi năm tháng.

Lăng Diệp gấp hai chân Lãnh Tử Diễm lên, ép xuống ngực hắn, neho mắt thương thức dấu vết dâm loạn một thân người phía dưới.

Trên da thịt màu mật ong không phải điểm đỏ găm ra chính là tinh dịch ướt át, tuy cơ ngực cường tráng trở nên mềm mại, Lăng Diệp lại vẫn quỵn luyến không rời, nụ hoa bị y cắn rách da, ngay cả quần vú cũng không được buông tha, nhào nhào bóp bóp, kích động đến Lãnh Tử Diễm liên tục thờ đứt quãng.

Lưu lại dấu vết ở mỗi chỗ trong phòng, hai người lại lần tới trước cửa kính sát sàn cực đại hôn môi.

Đứng ở điểm cao nhất quán rượu, quan sát màu lưu quang tràn đầy cả thành phố.

Lăng Diệp để đối phương kê sát cửa kính, từ sau lưng hung ác tiến vào, lực đạo lớn đến phảng phất như sẽ thúc nát thủy tinh.

Lãnh Tử Diễm vừa nghênh hợp Lăng Diệp xâm phạm, vừa sinh ra một loại cảm giác nguy cơ bất cứ lúc nào cũng có thể ngã xuống, nhưng hắn lại biết, nếu ngã xuống, người này chắc chắn sẽ kéo mình lại.

"A..."

Trong lúc thét chói tai.

Bụp.

Pháo hoa nở rộ trên bầu trời đêm.

Màu hoa violet, son trà, cúc đại, đủ loại màu hoa, tranh đua nhau, sắc thái sặc sỡ.

Đóm lửa lấp lánh, làm bầu trời đêm đẹp đến mơ màng đa vẻ, roi là tả xuống, tuôn ra đầy đất.

"Thích không?" Lăng Diệp cắn tai hắn hỏi.

Lãnh Tử Diễm đang đắm chìm ở dư vị cao trào, thanh âm khàn đục tình dục. "Người kêu người ta bắn?"

"Đương nhiên." Lăng Diệp nhếch mày đắc ý, tiếng nói hoa lệ như kim loại trở nên trầm thấp mà chậm chạp. "Lãnh Tử Diễm..." Y nói. "Ta thích người chết đi được! Thật sự, người thế nào ta cũng thích người."

Quay đầu, môi răng tương liên.

Nước bọt vắt bên khóe miệng, liếm sạch sẽ cho nhau, tình dục trong lồng từ hai bên còn muốn điểm lệ hơn bội phần so với pháo hoa trong bầu trời đêm.

"Lần trước người nhà người cười chê phía sau ta chắc chắn là lỏng."

"Nói nhảm, người mà lỏng vậy toàn bộ thế giới không có nam nhân chặt."

Lãnh Tử Diễm tự nhiên mắc cỡ. Trong mắt là pháo hoa nở rộ, bầu trời đêm óng ánh, bên vành tai là tiếng lách sách thân thể va chạm, chen lẫn lời nói nhỏ nhẹ mềm mại của người phía sau.

"Huống hồ, lỏng cũng phải là người của ta." Y bỗng nhiên bá đạo lên, cao giọng tuyên bố. "Bất kể là lỏng hay chặt, Lãnh Tử Diễm kiếp này, kiếp sau sau nữa, đều là của Lăng Diệp. Nếu hắn đòi nào thiếu tâm nhãn, không thấy được Lăng Diệp, Lăng Diệp chắc chắn sẽ tìm được hắn, làm hắn đến xin hàng mới thôi... Ngộ..... Đừng đánh, đừng đánh!" Lăng Diệp cười lớn ôm gia hỏa dùng sức thực cù chò, như tiện tay trừng phạt, thô bạo va chạm vào điểm mẫn cảm sâu trong huyết tâm, đâm đến eo đối phương cũng mềm nhũn.

"Mỗi ngày đều là sinh nhật ta thì tốt biết mấy."

Lúc Lăng Diệp nói những lời này, Lãnh Tử Diễm đang ngẩng đầu, một đóa pháo hoa cuối cùng biến mất trong bầu trời đêm.

Bỗng nhiên trầm lặng xuống.

Di động trong đồng ý phục kích liệt kêu to, Lãnh Tử Diễm nghe ra đây là tiếng chuông Lăng Diệp cài cho cuộc gọi từ Quân bộ, hắn đẩy người sau lưng. "Không bắt máy?" Xoay đầu, nhìn y.

Đối phương cũng đang nhìn hắn.

Con người u ám đen như mực, ý cười trên mặt đã thu lại.

Lãnh Tử Diễm không hiểu sao liền cảm thấy bất an.

Cuối cùng, đối phương nhẹ giọng thở dài. "Người đồ ngốc ngếch này!" Cắn xuống da mặt bên phải, quen tay vò mái tóc ướt đầm mồ hôi của hắn, ngữ điệu thoải mái, vẻ mặt lại trịnh trọng. "Bất luận xảy ra chuyện gì, ta đều bảo vệ người."

"Lăng Diệp..."

Lăng Diệp trước đó còn muốn ở trong mật huyết ngốc cả đời, không chút lưu luyến rút ra, tình dịch thật dài bọc trên khí cụ màu tím đỏ, y điểm nhiên như không dùng dũa giường lau lau, thái độ khác thường, không làm bất cứ xử lý gì cho Lãnh Tử Diễm một thân vết tích, mặc hần lỏa thân đứng đó. Có mấy phần phản nộ, lại có mấy phần khó hiểu. "Người muốn đi đâu?"

Nhanh chóng mặc xong quần áo, phui xuống thứ không nên có bên trên, thân hình thon dài lộ vẻ sắc bén mà lãnh liệt.

"Quay về Quân bộ."

Nói xong, y mở cửa, đi ra ngoài

Bạn đang đọc truyện *Ám Dạ Trảm Luân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 110

"Thiếu gia!"

Lãnh Tử Diễm vội vàng đi vào trong. "Phụ thân đâu?"

Một tiếng trước, Cao ốc Quân bộ phát nổ dữ dội, thế lửa tận trời. Vì gần tới nửa đêm, bên trong cao ốc đã không có bóng người, nhưng mạng lưới tình báo Lãnh gia lại rõ ràng điều tra xác định, Tướng quân khoảng 11 giờ tối tiến vào Cao ốc Quân bộ.

"Vẫn còn ở thư phòng. Thiếu gia, vụ nổ Quân bộ tiên sinh đã biết..."

"Không phải cái này." Lí Hoàn đi theo sau lưng Lãnh Tử Diễm ngắt lời Tạ quân gia. "Là Tàn Hiên!" Y đưa mắt về phía Tạ quân gia, lắc đầu, trên mặt cũng không khỏi mang sắc ưu sầu.

Lúc đến thư phòng Lãnh Thừa Phong, Lí Hoàn cùng Tạ quân gia dừng ở cửa, Lãnh Tử Diễm thì đẩy cửa mà vào.

"Gấp như vậy làm gì?" Lãnh Thừa Phong hơi bất mãn. "Tướng quân có chết hay không, sớm đã không do Lãnh gia chúng ta quyết định, người gấp cũng vô dụng."

Lãnh Tử Diễm lấy bút ghi âm ra, đưa cho Lãnh Thừa Phong. "Nửa giờ trước nhận được, người gửi.... Là Tàn Hiên."

Lãnh Thừa Phong nhướng mày, trực giác nghe thấy được một chút mùi không ổn. "Mở ra!" Y ra lệnh.

Hiệu quả ghi âm rất rõ ràng, mở đầu chính là. "Lãnh Tử Diễm, khi người nhận được cây bút ghi âm này, ta đã không còn ở trên nhân thế..."

Bom Quân bộ là Tàn Hiên tự mình kích nổ.

Mười phút ghi âm không có bất cứ thông tin gì về người chỉ thị sau lưng, toàn bộ đều là kể lại y yêu Quân Hi đến bao nhiêu, oán Quân gia đến bao nhiêu, lại ghét Lãnh Tử Diễm đến bao nhiêu.

Những thứ đó đều không là trọng điểm, trọng điểm ở phút cuối cùng.

"Người có phải cho rằng vụ nổ ở Quân bộ cùng người một chút liên quan cũng không có? Có phải cho rằng dù có liên quan, đã có cái lòng Lăng Diệp, cũng sẽ dính dáng không quá sâu?"

Lãnh Thừa Phong xiết chặt tay cầm xe lăn.

Lãnh Tử Diễm đương nhiên đã nghe qua, hần diện vô biểu tình chống tay trên bàn, quay đầu.

Bút ghi âm phát ra tiếng sần sạt, kế tiếp là một đoạn nội dung chia cắt: "Thời khắc Quân Ngân chết, tâm muốn giết Tướng quân của ta tuyệt đối không ít hơn người." Là thanh âm Lãnh Từ Diễm.

Lãnh Thừa Phong ngẩng đầu nhìn Lãnh Từ Diễm.

Lãnh Từ Diễm cười khỏ, Tần Hiến đã giải thích nghi hoặc cho Lãnh Thừa Phong. "Đây là chính miệng người nói đấy! Ha ha, những lời ghi âm này ta chép ra bảy phần, gửi riêng cho nhân vật số một, hai, bốn, năm của Quân bộ, bộ hạ, Lăng Diệp, Lăng Dã."

Lãnh Thừa Phong ním chặt môi, nói không ra lời.

"Người vì bảo vệ lợi ích Lãnh gia các người, tự mình vào Tướng quân phủ, vốn là muốn chờ Tướng quân chết đi, liền phá đũa trê, thoát khỏi quan hệ với Dã Kê..."

"Vô liêm sỉ!" Lãnh Thừa Phong giận đến đập bàn, chỉ vào Lãnh Từ Diễm. "Rõ ràng là người lúc ấy ma xui quỷ khiến, thế nào cũng phải làm chuyện gì đó vì Quân Ngân, nếu không tâm sẽ không thanh thản. Nếu không thấy bộ dạng nửa sống nửa chết kia của người, người cho là ta sẽ cho phép người vào Lăng gia?"

"Phụ... Phụ thân..."

"Nếu Lãnh gia thật sự muốn ám sát Tướng quân, ta tuyệt đối sẽ không để người dính vào."

Lãnh Từ Diễm cúi đầu, yên lặng tua ghi âm về đoạn ban nãy kia.

"Nhưng người bây giờ vẫn là người của Dã Kê." Tần Hiến lại bắt đầu cười, cười đầy vấn đề thần kinh. "Ta có hỏi bọn thú tộc, Tướng quân là em trai tộc trưởng, hoàng thân quốc thích. Nghe nói địa vị thư thú lại tương đối thấp, chỉ là tình nghi mưu sát thôi cũng đủ cho người hảo hảo uống một hũ."

Cuối cùng, Tần Hiến kéo dài thanh âm, chậm rãi nói. "Người nói xem, nhận được ghi âm này, lần này Lăng Diệp vẫn có thể bảo vệ người nữa hay không?"

Lại là một hồi tiếng sần sạt, Lãnh Từ Diễm tắt bút ghi âm, trong phòng một mảnh yên lặng nặng nề.

"Người chọc hấn hồi nào?"

"Ta không có trêu chọc hấn, đại khái... Là vì Quân Ngân." Lãnh Từ Diễm cắn môi dưới. "Phụ thân..." Hấn bỗng nhiên ngẩng đầu. "Ta đưa người rời khỏi nơi này."

Lãnh Thừa Phong nâng mắt. "Đi đâu?"

"Đi đâu cũng được, chờ sự việc xong rồi trở về."

"Ta từ khi sinh ra đã ở tại Lãnh phủ, hiện giờ, đã bốn mươi năm." Lãnh Thừa Phong chống gậy đứng lên, chân phải là chi giả, lại không chút ảnh hưởng đến khí phách toàn vẹn tự nhiên của y. "Còn rất nhiều thời điểm nguy hiểm hơn bây giờ, người lần nào thấy ta rời khỏi Lãnh gia chạy trốn?"

Y vỗ vỗ bả vai Lãnh Từ Diễm, nghiêm khắc ban nãy trở thành hư không, tựa như một người cha hiền. "Không còn sớm, đi ngủ đi."

"Phụ thân..."

"Tạ thúc." Lãnh Thừa Phong xoay lưng lại. "Mang thiếu gia trở về phòng nghỉ ngơi."

Liên tiếp mấy ngày, trời yên biển lặng, loại bình lặng này lại khiến tất cả mọi người khẩn trương như chìm sợ cảnh cong. Lãnh Từ Diễm gọi mấy chục cú điện thoại cho Lăng Diệp, đều không có người nghe máy.

Gọi Dã Kê cùng Hoàng Ảnh, cũng không tìm thấy ai.

Lãnh gia vẫn y nguyên, dưới vẻ ngoài không đổi, là mạch nước ngầm mãnh liệt.

Đến ngày thứ năm.

Quân bộ phát biểu trên TV, Tướng quân mất tích, cả nước giới nghiêm.

Mà tình hình thực tế rốt cuộc thế nào, ngay cả Thừa tướng đại nhân cũng không chút tỏ vẻ phản khởi.

Lãnh Thừa Phong quyết định giấu Lãnh Từ Diễm lên đưa hấn đi.

Lãnh Từ Diễm uống xong thuốc dưỡng thai của Từ Duệ liền cảm thấy khó chịu, trước mắt tối sầm, hôn mê bất tỉnh.

Lúc choáng váng liền hiểu ra là phụ thân làm, vốn tưởng rằng chắc chắn sẽ bị đưa rời khỏi Lãnh phủ, không ngờ, lúc tái mở mắt, lại phát hiện là ở trong phòng mình.

Chống giường đứng lên, mang thai năm tháng, bụng hần sớm đã nhô ra, nhưng thời tiết rét lạnh, mặc áo choàng vào, người ngoài căn bản không nhìn ra được, chỉ tưởng bụng mập ra.

Phụ thân đang ăn cơm chiều trong đại sảnh.

"Lãnh gia bị giám thị." Lãnh Thừa Phong trầm tiếng, "Bây giờ muốn đi cũng đi không được."

"Phụ thân không nên làm vậy!" Lãnh Tử Diễm đi xuống lầu, thanh âm nghiêm lạnh. "Nếu phụ thân không đi, tại sao muốn ta đi?"

"Kẻ gây chuyện thị phi là người không phải ta, sắp sửa bị trả thù cũng là người, không phải ta!" Y cũng không thèm nhìn tới Lãnh Tử Diễm. "Ta sẽ nghĩ cách khác..."

"Phụ thân....!"

"Trời ta ta cũng phải trời người mang chạy!" Môi mím thành một đường, Lãnh Thừa Phong luôn nói năng thận trọng, lúc này lại nghiêm túc đến khiến người ta thấy sợ. "Canh giữ ở bên ngoài chính là thú nhân."

"Thú nhân?" Đồng tử hơi co lại.

Lãnh Thừa Phong lạnh lùng hừ một tiếng. "Đều là gương mặt mới, đoán chắc mới được thú tộc điều đến..."

Tiếng chuông phủ đệ đại môn bị người dồn dập ầm vang, cắt ngang hai phụ tử nói chuyện.

"Tiên sinh..." Tạ quản gia khom người xin chỉ thị.

Lãnh Thừa Phong buông đũa, cùng Lãnh Tử Diễm liếc nhau. "Đi xem là ai?"

Lúc hầu bàn bên cạnh ra ngoài, bên ngoài đã ồn ào.

"Lăng thiếu gia, ngài sao lại đâm vào đại môn Lãnh phủ chúng ta? Tiên sinh cùng thiếu gia đang dùng cơm, ngài..."

Phanh!

Bụi đất bay lên.

Cửa đại sảnh đối diện bàn ăn bị phá một lỗ lớn.

Lăng Diệp thổi thổi mặt gỗ trên nắm tay, diện vô biểu tình đi tới, nắm bả vai Lãnh Tử Diễm, lôi người lên lầu.

"Lăng Diệp, ngươi làm gì!" Lãnh Thừa Phong tức giận ngập trời, vốn định đuổi theo, kết quả quên mình là chi giả, suýt nữa té ngã xuống đất, may mà người bên cạnh nhanh tay lẹ mắt đỡ y.

"Buông tay!" Lãnh Tử Diễm dùng sức giãy giụa, Lăng Diệp ngày xưa luôn lưu tình vì hần có bầu, lúc này cũng không để ý, kéo người, còn muốn lôi lên trên.

Quận đầu quen thuộc ở bụng lại phát tác, trên mặt Lãnh Tử Diễm lập tức trắng một mảnh. "Buông ta ra!"

Thú nhân nhân tạo Lãnh phủ nuôi nhanh chóng từ bốn phương tám hướng nhảy ra, nhe nanh múa vuốt về phía Lăng Diệp, nhào tới, mười mấy cái đồng thời xông lên, Lăng Diệp lại mặt không đổi sắc, vừa ôm sát Lãnh Tử Diễm vừa vung tay vút con rắn quấn trên cổ tay xuống.

Ba một tiếng.

Thân rắn to như miệng chén bị chém thành hai đoạn.

Sư tử, báo lần lượt biến thân.

Lăng Diệp không chút sợ hãi, phi thân đá xoay, động tác phiêu lưu làm người thán phục.

Năm cự thú bị đập bay ba con, vẫn còn một con báo há to mồm cắn lên thắt lưng y. Lăng Diệp lạnh lùng hừ một cái, sau đó bàn tay đập vào đầu báo, dùng sức ấn một cái.

"Ngao - -"

Lực tay cự đại căn bản không phải thú nhân nhân tạo có khả năng tiếp nhận, nó kinh phần gãy ra, điên cuồng lắc đầu, Lăng Diệp mím chặt môi, ôm Lãnh Tử Diễm nhảy đến cầu thang xoắn ốc bên phải.

Ánh mắt băng lãnh không chút tình cảm, nhìn xuống đám ô hợp phía dưới, giống như quan sát chúng sinh.

Con sư tử duy nhất còn lông tóc vô thương dẫn đầu mấy con thú nhân biến thân còn lại, không dám hành động.

Đột ngột, nổ ầm ầm.

Như búa tạ nện xuống, đại môn lay mấy cái, chậm rãi sụp đổ.

Tất cả mọi người nhìn qua, bao gồm Lăng Diệp, y chậm rãi nheo mắt lại.

Đi vào là một hàng nam nhân thân hình cường tráng, toàn thân phủ kín khí tức nghiêm nghị.

Một người trong đó bước một bước về trước, hơi khom người. "Thiếu chủ, phụ thân bảo Hoàng Phong thay mặt hấn vấn an ngài."

"Cút ra ngoài!"

Trên người Hoàng Phong nháy mắt không còn vẻ khiêm tốn trước đó. "Thiếu chủ thật sự không muốn cưới đệ đệ ta?" Ngẩng đầu, ánh mắt sắc bén đồng dạng cùng đối phương thô bạo chạm vào nhau ở không trung, nghiêng rằng nghiêng lợi. "Thật sự tính cùng cả hung tộc chúng ta... Cả Hoàng gia.... Đối địch?"

Lãnh Thừa Phong tiếp nhận gậy Tạ quân gia đưa, đứng đến thẳng tắp, giọng điệu bình lặng, uy nghiêm lại không cho kẻ khác bỏ qua. "Việc nhà thú tộc, cảm phiền đừng giải quyết ở Lãnh gia chúng ta."

"A." Hoàng Phong châm biếm cười, nhìn Lãnh Thừa Phong, tựa như nhìn con kiến trên mặt đất, sau đó, gã lại quăng ánh mắt đến cầu thang, cả người như hắc ung vô trên không, khí phong lộ rõ. "Phụng lệnh tộc trưởng, bắt giữ Lãnh Tử Diễm!"

Vừa dứt lời. "Ai dám bắt hấn?" Lăng Diệp nhếch môi, tuấn mỹ như yêu ma khát máu, mảy phong bay xéo vào tóc mai. "Hấn là thư thú của ta, các ngươi ai dám bắt hấn?"

"Thiếu chủ." Hoàng Phong tựa hồ tức giận không nhẹ. "Ngươi đừng làm lẫn, đệ đệ ngươi, Lăng Dĩ mới là chủ nhân hấn."

Đau đớn ở bụng làm môi Lãnh Tử Diễm phát run, căn bản không nói được ra lời, nếu không vô luận thế nào, hấn cũng muốn khoét mấy đao vào cái kẻ nói Dĩ Kê là chủ nhân hấn kia.

Lăng Diệp cười nhẹ, ánh mắt khinh thường. Vác Lãnh Tử Diễm lên, mặt âm trầm đá văng cửa phòng hấn ra, phanh một tiếng đóng cửa.

"Thiếu gia, chúng ta bây giờ...?" Một người sau lưng Hoàng Phong đi tới, thấp giọng hỏi.

"Thiếu chủ đang hưởng dụng thư thú, các ngươi dám đi vào quấy rầy?" Nói, gã tự cười. Thanh âm vốn hùng hậu, lúc này tức giận hùng hực, ý cười bừa bãi không coi ai ra gì, khắp nhà đều có thể nghe thấy.

Lãnh Thừa Phong hướng lên cửa phòng đóng chặt phía trên, từ từ ngồi xuống, chăm chăm nhìn đồ ăn một bàn, chậm rãi quay mặt đi.

Bạn đang đọc truyện *Ám Dạ Trảm Luân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 111

Lăng Diệp ép Lãnh Tử Diễm xuống giường, cúi người, ngón tay quanh quẩn ở cổ, ánh mắt băng lãnh, nhìn đến khiến người ta từng trận nom nớp.

"Phụ thân ngươi thế nào?"

Không hỏi còn được, hỏi một cái tức là phá vỡ cục diện.

Lãnh Tử Diễm vốn là cố ý, ngẩng mặt lên, đợi đối phương đánh hấn một quyền.

Lăng Diệp hiện tại, đáy lòng hấn sợ hãi. Trước kia Lăng Diệp có tức giận cỡ nào cũng không phải như vậy... Hoàn toàn không để ý đến hấn như vậy.

Đáy mắt Lăng Diệp không có tiêu cự, y nhìn hấn, lại như xuyên qua hấn nhìn thứ khác, diện vô biểu tình lộ vẻ tàn nhẫn mà vô tình.

"Chết?" Cổ họng lặn lộn mấy vòng, trong lòng run sợ khiêu khích. "Ngươi nhận được thứ Tàn Hiên gửi?"

Lăng Diệp rút cuộc gật đầu.

Lãnh Từ Diễm cẩn thận đem bàn tay vào áo choàng y, bàn tay cách áo somi dao động chỗ ngực. "Này, làm đi." Hắn thả lỏng thân thể. "Bất quá đừng không biết tiết chế như lần trước... Lăng..... Lăng Diệp....." Thanh âm run lên.

Người đề hấn nháy mắt biến thành một con ngân báo hình thể cực đại, sức nặng đáng sợ căn bản không phải thứ Lãnh Từ Diễm bụng bị thai nhi năm tháng tra tấn có khả năng chịu đựng ---- trên thực tế, thân thể hắn đã hết sức yếu ớt.

Đồng tử màu bạc mang sự băng lãnh không thuộc về mình, ngân báo mở mồm ra, hai chiếc răng nanh lộ ra như sẽ khấn cắn cắn vỡ cổ Lãnh Từ Diễm.

"Này... Này.!" Ký ức bất hảo nào đó xâm nhập mà đến, Lãnh Từ Diễm tái mặt rút ra sau, nhìn chuẩn cơ hội, xoay người xuống giường.

"Đừng động đây!" Lại ngã nhào. Âm người dùng thủ thân phát ra khô khốc trầm thấp, nhưng cũng không ngăn cản ôn nhu phát ra từ bên trong. "Người hào hào, đừng động đây."

"Ta đau bụng." Lãnh Từ Diễm trước đó còn rất trấn định lại không biết tại sao đồ mất. "Không thể, đừng như vậy, mau đổi lại."

"Qua lần này, về sau sẽ không đau nữa!"

Lãnh Từ Diễm chưa nghĩ ra được ý trong đó, ngân báo đã cọ răng xé đứt quần hắn ra.

Cảm giác đầu tiên là phần nộ, cảm giác thứ hai là bị ai, cảm giác thứ ba... Làm thịt người.

Lãnh Từ Diễm thô bạo hướng lên trên rút một ngụm khí, căn bản không muốn xoay đầu nhìn gia hỏa đang mân mê hạ thể mình. "Lăng Diệp! Người cũng muốn làm chuyện thể này với ta?"

"Đừng!" Trả lời đến thẳng thắn, lười biếng hất đầu xuống. "Người tìm Từ Duệ phá thai rập khuôn sẽ đau đến nửa sống nửa chết, không bằng để ta giúp người, như vậy ta còn có thể tiện tay nhặt một cái tiện nghỉ..."

Móng vuốt sắc nhọn không chút lưu tình đâm vào hậu huyệt.

Lãnh Từ Diễm rên một tiếng, biết mình lần này thật sự chọc Lăng Diệp.

Hắn không xin tha nữa, tay run run, kéo đệm chắn trên giường, một phần lót dưới bụng nhô lên, một phần, cắn trong miệng.

Lãnh Thừa Phong sống hơn phân nửa cuộc đời, thứ duy nhất có thể làm y tức giận, chỉ có thằng con vô liêm sỉ kia, kẻ duy nhất có thể làm y lo lắng, cũng là đứa con vô liêm sỉ đó.

Lăng Diệp dẫn một đám thú nhân đi rồi, Lãnh Thừa Phong mới lòng như lửa đốt bảo Tạ thúc điu y lên phòng ngủ Lãnh Từ Diễm.

Bàn tay giơ lên giữa không trung run rẩy, y hút khí bình phục hai gò má co rút.

Crap một tiếng, xoay tay cầm mở cửa.

Mùi máu tanh đập vào mặt mà đến.

Cảnh tượng trong dự kiến.

Đứa con y nuôi từ nhỏ đến lớn, đứa con y gởi gắm kỳ vọng rất cao, đáng lẽ phải cao cao tại thượng, đáng lẽ phải không coi ai ra gì, chứ không phải không biết liêm sỉ nằm dưới thân nam nhân.

Cho nên y thất vọng, y phần nộ!

Nhưng, phản nghịch trong thiên tính con trai lại làm quan hệ phụ tử như miếng băng mỏng, xung đột hết lần này đến lần khác, tranh chấp hết lần này đến lần khác, cuối cùng, y làm phụ thân không thể không ép buộc bản thân chấp nhận sự thật nhi tử chỉ thích nam nhân, thậm chí không thể không bảo trì mức độ trầm lặng nhất định sau khi ngờii xứng với đứa con xuất hiện.

Kết quả thì sao?

Lãnh Thừa Phong hận không thể đâm mù mắt mình.

Y sao lại cho rằng Lăng Diệp là "người miễn cưỡng xứng đôi" kia?

Một lượng lớn máu dọc theo hậu huyệt chảy ra, hình thành dấu vết dơ bẩn trên sàn gỗ, Lãnh Từ Diễm mặt không một tia nhân khí, phảng phất như ngay sau đó sẽ chết đi, nhưng hắn lại cố chấp mím môi, vron tay muốn nhặt một vật sáng bạc cách đó không xa.

"Thiếu gia..." Dù lần trước đã thấy được sự hung tàn của thú nhân, Tạ thúc vẫn vừa tức vừa giận, vừa sợ vừa buồn, căn bản không thể không chế cảm xúc cuộn trào, đi đến bên cạnh Lãnh Từ Diễm, run tay muốn nâng hắn dậy.

Lãnh Từ Diễm chỉ vào thứ kia nói. "Nhấn.... Nhấn."

Tạ thúc không nghe Lãnh Từ Diễm nói rõ ràng, trái lại hiểu được ý hẩn.

Nhấn dính không ít máu, Lãnh Từ Diễm chậm rãi lau lau vào dra giường, xoa xoa trân trọng mang lên tay, đầu nghiêng một cái, lập tức ngất xỉu.

"Thiếu gia...!"

"Tạ thúc, bế nó khỏi giường." Không thể để người hầu trong nhà theo vào trông thấy thảm trạng của Lãnh Từ Diễm, Lãnh Thừa Phong tự mình chuyển xe lăn đến máy điện thoại. "Ta gọi bác sĩ."

Đúng lúc này.

"Lãnh Từ Diễm..." Từ Duệ hấp tấp xông vào phòng.

"Ra ngoài." Lãnh Thừa Phong cầm điện thoại, mặt mày sắc bén, môi y hơi mỏng, lúc này mím thành một đường, lãnh liệt tựa như đao phong.

Từ Duệ lui ra phía sau mấy bước, cách xa gia chủ Lãnh gia một thân khí tức âm u, nhìn máu trên dưới, vẻ mặt bỗng nhiên trở nên nghiêm túc. "Lăng Diệp bảo ta tới."

Từ Duệ gơ tay lên, biểu tình thành khẩn. "Dùng danh dự của ta thề, ta tuyệt đối không có ác ý."

Sau khi thuốc mê qua đi, Lãnh Từ Diễm tỉnh lại.

"Không còn hài tử nữa!" Từ Duệ coi giữ ở bên cạnh nói.

Lãnh Từ Diễm nhắm mắt lại.

Nửa ngày, nhẹ giọng hỏi. "Lăng Diệp đâu?"

"Tướng quân mất tích, ỷ băng ghi âm Tần Hiền gửi, người bị tình nghi nhiều nhất, tộc trưởng phái Hoàng Phong." Từ Duệ nhếch mày. "Chính là ca ca của Hoàng Anh đến xử lý chuyện này. Lăng Diệp vẫn chống giúp người, bất quá..." Gã chậm rãi nói. "Chiều hôm qua Hoàng Phong yêu cầu Lăng Diệp phải mau chóng thành hôn cùng Hoàng Anh..."

"Hẩn cự tuyệt?" Đồng tử tối như mực của Lãnh Từ Diễm dưới ánh đèn chân không làm người thấy phát lạnh, lại có mấy phần cao ngạo.

"Phải." Từ Duệ cười gượng. "Với tính tình Lăng Diệp, đương nhiên không chịu nghe kẻ khác bài bố, tranh cãi kịch liệt với Hoàng Phong. Hoàng Phong dẫn người bao vây Lãnh phủ các người, lại ngại quyền uy Thiếu chủ của Lăng Diệp, ban này không hành động thiếu suy nghĩ, nếu không... Các người căn bản không thể đợi tới khi Lăng Diệp đến."

"Vậy ta vẫn phải cảm ơn hẩn đem ta làm thành như vậy?" Lãnh Từ Diễm quá kích động, liên lụy đến thương khẩu phía sau, trán chảy mồ hôi lạnh, hẩn thô bạo khàn tiếng. "Đứa trẻ thật sự mất?"

"Đương nhiên. Tuy hài tử thú tộc không dễ phá, nhưng Lăng Diệp cật lực, đâm chọc..."

Lãnh Từ Diễm nhặt gói đập trúng giữa mắt Từ Duệ. "Cút!"

"Đúng lúc ta vẫn không muốn làm hộ lý cho người hậu môn bị phá thủng." Hậu quả của việc miệng nhỏ cuồng ngôn chính là lý thủy tinh bay nhanh tới, Từ Duệ cười tiếp được. "Lăng Diệp bảo ta hảo hảo an ủi người, xem ra thật sự không cần thiết, năng lực tiếp nhận của người rõ ràng cũng rất mạnh. Lần trước một huynh đệ của ta lừa một nhân loại chơi, mới đầu tâm đầu ý hợp đến làm người ta hâm mộ, kết quả thú thân giao hợp một lần, nhân loại kia mất nửa cái mạng, thấy bằng hữu ta liền chạy trốn, cái này kêu là khác biệt chủng tộc... Ai ai, ta đi, ta đi, người đừng ném nữa..."

Lãnh Từ Diễm cắn giận để remote xuống.

"Không nói nhảm với người." Từ Duệ cười tùm tùm ngồi xuống, lấy lòng nói. "Lãnh đại ca, nói thật, người hảo hảo nằm nửa tháng trên giường, đừng mù quáng gây sức ép nữa, này...." Gã mặt khổ. "Chờ Thiếu chủ đại nhân trở về bàn giao, lỡ như hẩn phát hiện ta không hoàn thành tốt công việc, sẽ căn ta."

"Hẩn hiện tại ở đâu?"

Từ Duệ vỗ vỗ chân. "Thật ra, chỉ cần người thích hẩn, hẩn thích người, chủng tộc căn bản không phải vấn đề, người xem, lần thú thân giao hợp này người liền thích ứng rất hảo..."

"Ta hỏi người hẩn ở đâu?" Gương mặt như băng sương biểu thị công khai tức giận không thể phản lại.

Từ Duệ nhìn trái nhìn phải.

"Nói!"

"Bất chấp ý chí tộc trưởng, lấy thân phận hùng thú của người bảo vệ người, thì phải có giác ngộ tiếp nhận khiêu chiến từ hùng thú trong tộc. Đầu tiên là nhà đại hùng (gấu) của Hoàng Phong, kế tiếp là nhà mãnh hổ, nhà cự mãng (rắn lớn), nhà sư tử..." Từ Duệ bùm bùm nói một hơi, thở hổn hển, tiếp tục nói. "Các gia tướng chọn lựa một hùng thú ưu tú nhất, trong mấy ngày đến Kinh đô. Mà Lăng Diệp, phải cắn thắng từng người bọn họ."

"Dựa.... Dựa vào cái gì?"

"Lý do chính đáng là Thiếu chủ xâm phạm quyền uy tộc trưởng." Từ Duệ cười lạnh. "Kỳ thực ta thấy, căn bản là do Lăng Diệp cự tuyệt Hoàng Ảnh lại đến lâm hạnh người, làm nhà đại hùng cảm thấy trên mặt không sáng nổi, mới tập hợp mấy đại gia tộc, muốn làm khổ Lăng Diệp."

Lãnh Tử Diễm không rảnh đi chỉ ra chỗ sai "Ta tuyệt đối không muốn loại lâm hạnh này", trong đầu hẳn không thể không chế, bốc ra hình ảnh đầm máu: con báo kia thương tích đầy mình, bị một đám dã thú vây quanh.

"Người nói thật sự thoải mái". Gian nan nuốt nước bọt xuống. "Lăng Diệp có thể cắn thắng sao?"

"Hừ! Cũng không xem Lăng Diệp là ai." Từ Duệ quét mắt u ám trước đó, mặt mày hớn hờ nói. "Mười lăm tuổi liền đạp đường ca khỏi chức Thiếu chủ, người có gien ưu tú nhất thú tộc mấy trăm năm nay, nếu dễ dàng thua trận như vậy, liền không phải Lăng Diệp." Từ Duệ hạ mắt, cảm thán. "May mắn nhất của ta chính là có thể treo lên tấm biển "bằng hữu của Lăng Diệp", nếu không, sớm đã bị đủ loại hùng thú mơ ước bà xã của ta cắn đến máu vụn cũng không thừa."

Đó chính là mười mấy người đồng thời đánh lên, Lăng Diệp cũng có thể cắn thắng?

"Lần này chính là thời điểm ta báo đáp Lăng Diệp." Không đợi tâm tình bất ổn của Lãnh Tử Diễm bình tĩnh trở lại, Từ Duệ vỗ vỗ ngực, lại nói. "Yên tâm, chỉ cần Lăng Diệp còn chưa lại một hơi thở, ta chắc chắn sẽ cứu sống hắn."

Lãnh Tử Diễm "... .."

Chẳng lẽ người này tuyệt đối không biết tâm tình chăm sóc một người bệnh?

Bạn đang đọc truyện *Ám Dạ Trảm Luân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 112

Nằm ba ngày, không thể nói cơm nước không nghĩ, nhưng ít ra cũng là ăn ngủ khó an.

Nhắm mắt lại đều là máu, căng ra, căng ra, phát ra từng đợt tanh tưởi.

Lãnh Tử Diễm chưa bao giờ nôn nóng như thế.

Một mặt là phía sau bị thương, ăn cơm bài tiết đều là vấn đề lớn, mặt khác, hẳn không liên lạc được với Lăng Diệp.

Theo như lời Từ Duệ, một số lớn nhân mã hôm nay đã chết giữa trưa, buổi tối bảy giờ ở Võ đài hoàng gia bắt đầu đánh luân phiên. Vào sân đầu tiên chính là Hoàng Phong.

"Tiểu tử Hoàng Phong kia, trâu cao ngựa to, cỡi y phục ra, cơ thịt một thân có thể hù chết người." Từ Duệ so cánh tay Lãnh Tử Diễm. "Thô gấp đôi người đấy!"

Thấy Lãnh Tử Diễm mở to mắt, gã đắc ý nói. "Thích nhất chính là tay không sẵn giết ngựa lớn báo hoa thảo nguyên các loại, kỷ lục cao nhất là trong hai phút xé nát năm con." Nói, về mặt lại xem thường. "Hoàng Phong là một mãng phu, một chút cũng không biết quá trình hưởng dụng đồ ăn tuyệt vời đến thế nào, mỗi lần đều ăn như hổ đói, tìm đại tràng..."

"Câm... Câm miệng."

Từ Duệ vỗ vỗ Lãnh Tử Diễm sắc mặt trắng bệch, nhắc nhở hắn. "Đừng kích động, lần trước ta bất quá nói với người Lăng Diệp phải tiếp nhận khiêu chiến, chỉ khâu phía sau người liền đứt đoạn. Người nguyên ý chịu khổ lần nữa, ta cũng không muốn phải khâu lại cho người."

"Người không gọi điện thoại đến võ đài sao?" Lãnh Tử Diễm mím chặt môi. "Hỏi tiến triển."

"Hào, phu nhân." Từ Duệ mặt mày hớn hờ. "Tiểu nhân cống hiến sức lực này cho người."

"Báo cáo phu nhân, Thiếu chủ đại nhân đã cắn thắng đại hùng cùng thần lân."

" Báo cáo phu nhân, cự lang bị Thiếu chủ tức giận cần tẩn..."

" Báo cáo phu nhân..." Từ Duệ gãi gãi đầu. "Thiếu chủ bị chút tiểu thương, đừng nóng vội, đừng nóng vội...." Vội vàng ngăn cản Lãnh Từ Diễm bật dậy. "Tiểu thương, quả thật là tiểu thương, chân phải rách một mảnh, không thành vấn đề lắm "

Lãnh Từ Diễm ngậy người nửa ngày, suy sụp nằm lại, tay xoa trán. "Đau.... Giúp... Giúp ta thượng dược."

" Ách.... Phu nhân, tay Thiếu chủ bị cắn, không tiếp tục chảy máu, nghe nói tình hình coi như tốt lành."

" Mẹ nó, ta liền biết nhà mãng xà hỗn đản kia không phải thứ tốt, lại hạ độc Thiếu chủ... Phu nhân yên tâm, Thiếu chủ thể tích không lồ, độc tố đi vào có thể loãng ra, nhiều nhất đầu choáng mấy cái, sẽ không tạo thành bao nhiêu ảnh hưởng "

" Phu nhân, tin tốt, hai vị thiếu gia sư tộc cùng hộ tộc cũng đã bại trận, còn lại có vẻ là một đám ô hợp, phu nhân liền chờ Thiếu chủ khôi hoàn quay về đi!" Từ Duệ vui vẻ ra mặt, con mắt vốn đã nhỏ cười đến híp thành một cái khe. "Trận đấu có thông qua vệ tinh truyền hình trực tiếp cho thủ tộc không ở tại chỗ. Thiếu chủ đại triển hùng phong, thư thú ái mộ hẳn tăng gấp bội, phu nhân nên trông Thiếu chủ kỹ một chút, coi chừng, đừng để người khác đoạt."

Con báo kia, vừa bạo lực vừa ngu xuẩn, cũng sẽ có người ái mộ?

Lãnh Từ Diễm không tin.

"Mấy trận tiếp sau không bị thương?" Căng thẳng cả đêm, Lãnh Từ Diễm vốn đau nhức quần thân lại tức khắc có loại cảm giác toàn thân đều thoải mái, tiếp nhận canh cá người hầu đưa, vừa uống vừa phân phó. "Cho người đến bên ngoài hoàng cung đợi, nhìn thấy Lăng Diệp liền đón về."

" Dạ, thiếu gia."

Lãnh Từ Diễm cau mày xuống, hỏi Từ Duệ. "Lãnh gia đi đón không thành vấn đề chứ?"

" Không thành vấn đề." Trên mặt Từ Duệ hiện lên một chút dị sắc, nhanh chóng che lấp đi, Lãnh Từ Diễm vui đầu ăn canh, vẫn chưa phát hiện.

" Phía sau còn mấy nhà?"

" Chỉ có đại gia tộc trong thủ tộc mới có tư cách tham dự đánh luân phiên." Từ Duệ lật đầu ngón tay tính tính. "Còn bốn năm nhà."

Đem hết toàn lực áp chế lo lắng lại dâng lên, Lãnh Từ Diễm bắt buộc bản thân đừng nghĩ quá nhiều, bây giờ quan trọng nhất chính là đường hào khí sắc.

Nếu mình thoát nhìn còn muốn yếu ớt hơn kẻ đại chiến mấy trăm hiệp kia, tuyệt đối sẽ bị y cười chết.

" Thiếu gia." Có người hầu bên ngoài cung kính lên tiếng. "Quân gia Quân Tây tới thăm."

Bạn đang đọc truyện *Ám Dạ Trảm Luân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 113

Đối với Quân Ngân, Lãnh Từ Diễm vẫn luôn mâu thuẫn.

Cái hán không biết chính là, đối với hán, Quân Ngân cũng đồng dạng như thế.

Một mặt muốn nói lại tình xưa, mặt khác, lại tự thân chán ghét, không thể chấp nhận thế giới hai người có người thứ ba tồn tại.

" Sao ngươi lại tới đây?"

Tướng quân mất tích, Quân Ngân hán là bạn đến chân không chạm đất mới đứng, sao lại nhân rồi đến Lãnh phủ?

Từ Duệ chống cằm, một hồi nhìn Lãnh Từ Diễm, một hồi nhìn nam nhân mới vào, đẩy ghế dựa ra đứng lên. "Các ngôi trò chuyện, ta ra ngoài..."

" Không cần thiết." Thanh âm Quân Ngân có chút lạnh lẽo, y nhìn chăm chăm Lãnh Từ Diễm nửa ngày, như muốn nhìn xuyên thấu hán, cuối cùng chậm rãi lấy ra một tấm ảnh. "Quân bộ có một giám thị viên theo dõi vệ tinh, là ám cộc phụ thân ta mười mấy năm trước sắp xếp vào." Hình từng chút được đưa qua. "Lần trước sau khi Dã Kê làm chuyện đó với ngươi, ta bảo ngươi nộ liên tục giám thị hán." Dừng một chút, Quân Ngân thấp giọng nói. "Hai tiếng trước, trong núi sâu phía nam ngoại thành, Dã Kê hoàn thành thú hóa lần thứ hai."

" Không thể!" Từ Duệ nhếch mày. "Không ai có thể liên tiếp thú hóa hai lần trong nửa năm "

Da lông phiêu lượng đen như bầu trời đêm, đồng tử sắc bén lạnh như đao cong, hình thể cực đại, cái đuôi thô dài.

Lãnh Tử Diễm hồi tưởng chính là con mãnh thú này áp lên người mình, dùng lợi khí đáng sợ làm hắn nếm đến đau đớn sống không bằng chết.

Đương nhiên mấy ngày trước, Lăng Diệp khiến hắn ôn lại con ác mộng này.

Hắn còn chưa tìm con ngân bảo kia tính sổ.

Sao có thể để nó chết dưới tay thứ kia.

"Dã Kê sẽ đi tìm Lăng Diệp sao?" Lãnh Tử Diễm nhìn Từ Duệ, cười lạnh. "Theo tư duy thú tộc các ngươi, Lăng Diệp đoạt người của Dã Kê, Dã Kê không thể bỏ qua cho hắn. Đúng không?"

Từ Duệ lấy hình từ trong tay Lãnh Tử Diễm cầm qua, ngón tay khẽ run, đó là bài phục cùng sợ hãi với ưu thế huyết thống thâm sâu chôn ở trong máu.

Khi Lăng Diệp thú hóa lần thứ hai, lấy tư thái cao quý và thân hình tuấn mỹ từ trong hồ đi ra, lúc Từ Duệ mới liếc nhìn, cũng có loại cảm giác này.

Không thể kháng cự, không thể ngỗ nghịch.

Lăng Diệp với tình huống hiện tại, e rằng khó có thể chiến thắng đệ đệ xấp xỉ y kia.

Trong lòng Từ Duệ rút một ngụm khí lạnh, nhưng gã không thể để Lãnh Tử Diễm biết những thứ đó, Lăng Diệp phản phó, dù y bị đám gia hỏa kia cản đến mình đây thương tích, cũng chỉ có thể cấp cho Lãnh Tử Diễm thông báo: hùng thú nhà hắn rất rất rất dũng mãnh, toàn bộ đám vọng tưởng tồn thương y sẽ bị xé thành mảnh vụn.

Lúc Lăng Diệp nói như vậy, hào quang đồng tử lạnh lùng mà óng ánh, trên mặt cũng kiên nghị như pho tượng.

Như Tướng quân đang ra lệnh cho sĩ quan phụ tá.

Từ Duệ lập tức liền bị bộ dáng của y chọc cười, chân cũng thi lễ. "Thiếu chủ đại nhân, tiểu nhân chắc chắn không làm nhục sứ mệnh!"

Hừ hừ, khinh thường vò hình quăng vào thùng rác.

"Dã Kê tính cái gì? Đi cũng là tìm chết, ai ai, Lãnh Tử Diễm, ngươi đừng động." Từ Duệ bỏ nhào vào trên giường, vừa gào về phía Quân Ngân. "Đứng làm gì, mau tới giúp đỡ." Động tác giãy giụa của người dưới thân quá lớn, Từ Duệ sợ vết thương khâu hảo phía sau lại vỡ ra, căn bản không dám dùng lực. "Này!"

Quân Ngân cũng không để ý đến gã, y đứng đó, phảng phất như bất cứ lúc nào cũng sẽ tan mất, đó là một loại cảm giác kỳ dị, Từ Duệ không có tâm tư suy nghĩ nhiều, cũng suy nghĩ không ra. "Giúp ta!"

Lãnh Tử Diễm một tay đẩy Từ Duệ ra, lão đảo ngã xuống giường, vừa vặn ngã bên chân Quân Ngân, hắn ngẩng đầu, phảng phất như đang hy vọng, biểu tình lại mang đau đớn cõi lòng tan nát. "Quân... Quân Ngân..."

Động tác Quân Ngân rất chậm.

Ánh mắt trên cao nhìn xuống từng chút nhu hòa, sau đó, từ từ ngồi xổm xuống, chậm rãi nắm lấy tay Lãnh Tử Diễm.

Bên môi gát ra nụ cười ôn nhã như xuân phong, y nói. "Ngươi muốn đi gặp hắn, ta liền mang ngươi đi."

Ngươi muốn đi gặp hắn, ta liền mang ngươi đi...

Ôm lấy người, lại bế lên.

"Này, tên kia, ngươi điên hả, phía sau mông hắn có thương tích, không thể xuống giường, nghe thấy không, này!"

Từ Duệ vọt tới cửa, Quân Ngân đã bế Lãnh Tử Diễm xuống lầu. Y đi rất nhanh, tiếng bước chân thanh thúy đánh vỡ sự yên tĩnh sáng sớm. Người hầu tốp năm tốp ba thò đầu ra, tò mò nhìn xung quanh coi xảy ra chuyện gì.

Nắm tay của Từ Duệ vô lực lơ lửng trên không trung, cuối cùng phanh một tiếng, nện lên cửa.

Quá bảy giờ, các cửa hàng lần lượt mở cửa, Lãnh Tử Diễm nhìn đường phố từ vắng lặng đến náo nhiệt bên ngoài, trong lòng từng đợt băng lãnh thấu tâm.

Quân Ngân khẳng khái nắm tay trái hắn, nhưng nhiệt độ móng vuốt kia căn bản truyền không đến được.

Đèn đỏ.

Trên môi có cái gì đó bao trùm, Lãnh Tử Diễm ngược mắt, Quân Ngân nửa hạ đồng tử, màu xanh dưới mi mắt bởi vậy mà lộ vẻ nồng đậm phá lệ.

Như kéo ra một mảnh âm u.

Nụ hôn rất nhạt, lướt qua liền dừng.

"Còn lạnh không?" Quân Ngân xoa loạn tóc hấn. "Đừng rút trên ghế xe, người bên ngoài trông thấy không chừng cho rằng ta làm gì đó ỨC HIẾP NGƯỜI."

Lãnh Tử Diễm nhún nhún vai, cổ thẳng lưng.

"Đây vẫn không khác lắm!" Quân Ngân cười khề, lại thưởng cho hấn một nụ hôn ở trán. "Đừng làm mình giống như nữ nhân chết chồng..."

"Quân Ngân!"

"Ta không thích người như vậy." Ngón tay chậm rãi nhắc cằm đối phương. "Lãnh Tử Diễm... Dù ngày nào đó ta thật sự chết đi, người... Cũng không đọc nhý vậy..."

Đèn xanh sáng lên, Quân Ngân phảng phất như cái gì cũng chưa xảy ra, buông hấn ra, một lần nữa cảm lấy vô-lãng.

Mà Lãnh Tử Diễm thì nhắm mắt lại, xoay đầu đi.

Ai trong bọn họ mà chết, hấn đều thương tâm.

Đây vốn chính là một chuyện không thể không chế.

Bạn đang đọc truyện *Ám Dạ Trầm Luân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 114

Xe dừng bên ngoài hoàng cung.

Lãnh Tử Diễm chỉnh chỉnh y phục, đẩy cửa xe ra.

Lúc đóng cửa, hấn nghe Quân Ngân nói. "Ta ở đây chờ người."

Ta ở đây chờ người.

Mà Lăng Diệp, từng chờ hấn bao nhiêu lần, thất vọng bao nhiêu lần?

Lãnh Tử Diễm lắc đầu, có lẽ đối với con báo kia, đáng sợ nhất không phải mãnh thú hung bạo gì, mà chính là người như hấn.

Khó trách y chung quy vẫn mắNG hấn ích kỷ khắc nghiệt, mắNG hấn bạc tình lạnh nhạt.

Nhưng đầu báo cũng thật sự ngu ngốc.

Rõ ràng sớm đã thấy rõ hấn, còn điên khùng hắNG hái treu chọc một đống kẻ địch, làm cái gì đánh luân phiên, bây giờ hảo, y đã kiệt sức, đệ đệ kia của y chính là đã hảo hảo nghỉ ngơi dưỡng sức.

Hình thể thú hóa lần thứ hai của Dã Kê không kém hơn Lăng Diệp.

Lãnh Tử Diễm rất lo lắng, hấn thật sự rất lo lắng.

Hấn nghĩ, về sau mình phải hảo hảo đối đãi với Lăng Diệp, bớt mắNG y, bớt cười nhạo y, dù y chọc mình, nhiều nhất đập mấy cýC.

Mình không đi lung tung tìm nam nhân nữa, không nói "Ai cần người lo" nữa, cũng không kêu y cút càng xa càng tốt nữa.

Y bạo lực làm mông mình thùng liền không truy cứu.

Dung túng Tử Duệ kêu loạn phụ nhân, coi như không nghe thấy.

Còn một gia đình Lăng gia tam cô lục bà kỳ thị hấn kia, hấn về sau chắc chắn học nhẩn nhẩn...

Chỉ cần y hảo hảo... Đừng bị thương, càng đừng bị cắn chết!

" Xin chào! Lãnh gia Lãnh Tử Diễm." Hắn lễ phép vươn tay về phía cảnh vệ hoàng cung.

Đội chờ dài dằng dặc.

Nửa phút sau, cảnh vệ đưa điện thoại cho hắn.

" Nếu người lấy thân phận Lãnh gia thiếu gia thỉnh cầu yết kiến quốc vương bệ hạ, cảm phiền viết đơn bái kiến, đệ trình cho nhân viên nội vụ hoàng cung..."

Lãnh Tử Diễm ngắt lời Nhị hoàng tử. "Người biết tại sao ta lại đến."

"Nga?" Nhị hoàng tử nhẹ giọng cười. "Nếu vì chuyện kia, ta không thừa nhận người có tư cách."

" Tư cách?" Lãnh Tử Diễm không cam lòng yếu thế. "Người lần trước không phải giáo huấn ta không tuân thủ lễ nghi? Lăng Diệp bây giờ sống chết chưa rõ, làm..." Cô họng nghẹn xuống, gian nan nói. "Thư thú của hắn.. Ta không nên tới xem hắn?"

" Quy tụ ở đây đều là người của các gia tộc tôn quý nhất." Thanh âm Nhị hoàng tử không mặn không nhạt xuyên qua ống nghe truyền đến. "Người chỉ như một thư thú, còn là nhân loại, không chút địa vị."

" Để ta vào."

Ngữ khí đối phương không có bất cứ thành phần ra lệnh nào, cũng không biết tại sao, Tô Tranh cảm thấy áp bức nồng đậm, gãi ngứa ngón huyết sáo. "Với thân phận thấp kém của người, tiến vào bất quá là tự rước lấy nhục, hưởng hồ, chẳng lẽ người còn có thể giúp Lăng Diệp? A, bất kỳ ai cũng có thể một ngụm cắn người vào bụng."

" Xin để ta vào." Nét mặt từng chút căng thẳng, Nhị hoàng tử chậm rãi trầm tiếng. "Làm biểu ca chơi với Lăng Diệp từ nhỏ đến lớn, ta thật lòng khuyên người, không cần thiết."

Võ đài hoàng gia tổng cộng có ba tầng, kiến trúc hình tháp, Lăng Diệp cùng Dã Kê đấu ở tầng cao nhất.

Đây đại môn to lớn ra, Lãnh Tử Diễm lập tức cảm thấy như có mũi nhọn sau lưng.

Hoá ra Nhị hoàng tử không phải tìm cơ không cho hắn tiến vào, mà là những người này thật sự rất nguy hiểm.

Thú tộc tôn sùng bạo lực, Thiếu chủ khiêu chiến mười năm khó gặp, các tính anh mỗi nhà toàn bộ trình diện. Tỷ thí tầng ba, tầng thứ nhất cùng tầng thứ hai dành cho những khán giả này, trong ngoài tầng ba, mấy trăm người đứng ngồi, những người này đều có một điểm chung - vinh dự gia tộc họ vừa mới bị Lăng Diệp giẫm nát dưới chân!

Mấy ngày trước, Lãnh Tử Diễm cũng không nổi danh ở thú tộc.

Hiện tại?

Thiếu chủ vì hắn cuồng đại một mảnh, cam nguyện chấp nhận đánh luân phiên với mười bốn đại gia tộc, cái tên "Lãnh Tử Diễm" này lập tức gây nên sóng to gió lớn!

Các thư thú ngưỡng mộ Lăng Diệp vừa lệ rơi đầy mặt vừa cảm thán có thể mê hoặc Thiếu chủ thành như vậy, phải là một nam nhân thật đẹp.

Mà khi hình Lãnh Tử Diễm bị đào ra, truyền bá khắp nơi.

Nước mắt các thư thú càng chảy khốc liệt, đã không tuân mỹ được như Thiếu chủ, lại không có cơ thịt hùng tráng, tứ chi thô to mảnh thú, tuy nghe nói theo tiêu chuẩn nhân loại, nam nhân này xem nhý thân hình tỉ lệ vừa phải, có khí chất dương cương.

Nhưng trong mắt các thư thú, nam nhân này quá bình thường.

Rất nhiều thư thú đều oán giận với hùng tính thân thích trong nhà, thế nên hùng thú đứng ở chỗ này phần lớn đã thấy qua hình Lãnh Tử Diễm. Không thấy qua cũng gật đầu hiểu ra lúc tùm đầu kẻ tai.

" Hoá ra đây là Lãnh Tử Diễm kia."

" Không biết móng lớn hay không "

" Nghe nói chân rất dài."

" Có thể dài bằng lúc đệ đệ ta dùng thân rắn?"

" Là công phu trên giường lợi hại sao, em gái ta khổ tu năm năm ở học viện thư thú, cũng không thấy nàng luyện được gì." Người nói chuyện cười nói ái muội. "Mấy thứ này chính là trời sinh, có vài người sinh ra đã là quyền rũ kẻ khác."

"Hắc, cũng đúng! Ngó khuôn ngực lộ ra kia, thật muốn sờ mấy cái xem. Không phải nói nhân loại rất kín đáo sao, nam nhân này sao mặc như vậy? Trước khi ra khỏi nhà, ông già nhà ta còn căn dặn ta tới xã hội nhân loại, ở nơi đông người đừng để lộ cánh tay, mẹ nó, ghen chết lão tử."

Người nói chuyện cời cời hai ba cái, lộ ra nửa người trên cơ thịt mũi mũi. Một tay kéo lấy Lãnh Từ Diễm đang đi qua gần, áp mạnh lên cây cột bên cạnh, cười hắc hắc nói. "Thư thú của Thiếu chủ?"

Nam nhân đang nói có chứng hôi miệng, Lãnh Từ Diễm quay mặt đi. "Phải."

Đi quá vội vàng, trên người còn khoác áo ngủ, dưới chân là dép lê, nam nhân một tay vẩy hắc không thể động đậy, một tay khác dễ dàng luồn vào ngực hắc, như lời đã nói, thô bạo sờ soạng.

"Không nhiều cảm giác lắm!" Nam nhân một cước đạp hắc xuống đất, phui phui tay, thân hình hơn hai thước chụp xuống như bóng ma, thấy Lãnh Từ Diễm giãy giụa muốn đứng lên, nhắc chân giẫm xuống lưng hắc. "Gấp cái gì, lão tử còn muốn kiểm tra mông, coi nơi kia của ngươi có phải hư rồi hay không."

Lãnh Từ Diễm chưa từng nghe qua những thô ngôn xú ngữ đó, vung tay muốn đánh người, nam nhân kia lại như hăng hái, phanh phanh phanh giao mấy hiệp mèo vờn chuột với hắc.

"Này, phía sau mông còn có thể chảy máu, sẽ không là nữ phần nam trang chứ, không được không được, đại gia phải kéo quần người xuống coi rốt cuộc là nam hay nữ."

Cười vang.

Trước khi đến, Lãnh Từ Diễm hoàn toàn không ngờ tới sẽ là một cảnh như vậy.

Thú tộc sinh tồn ở xó xỉnh nhân loại không thể dò xét, mức độ văn minh không thể tham thảo, Lãnh Từ Diễm cũng bởi vậy mà bỏ qua, họ không phải người, thế nào sẽ tuân thủ lễ nghi nhân loại?

Lăng Diệp lăng nhục tôn nghiêm gia tộc họ, dám cầm thú khoác da người này đang lúc phần hận khó trút, Lãnh Từ Diễm tới có thể nói là chui đầu vô rọ.

Phanh!

Nam nhân bắt mạnh lấy cổ tay hắc, nhanh chóng xoay ra phía sau, lấy còng tay ra, keng một tiếng còng lại. "Tĩnh tĩnh đủ mạnh, bắt quá ta thích ôn nhu, đối với người không có hứng thú." Thô bạo kéo áo ngủ hắc xuống, nhãn tình sáng lên. "Oh, bên trong không mặc đồ?"

"Cút mẹ ngươi đi!" Lãnh Từ Diễm còn muốn đá tiếp, đối phương lại quăng hắc xuống đất.

"Mông chảy máu nặng còn không an phận, ha ha, về nhà hảo hảo sinh hài tử đi thôi!"

Chỉ vào cái quần lót cho mọi người xem. Vẫn không thể phản kháng, Lãnh Từ Diễm ném được khuất nhục chưa bao giờ có qua. Quá đáng hơn chính là, nam nhân sau lưng sờ lên mông hắc như kiểm tra đồ.

Lãnh Từ Diễm toàn thân đều cứng lên.

"Cút ngay!" Hắc tuy dâm loạn phóng đảng, nhưng cũng không cho phép người mình ghét sờ loạn hắc.

Nam nhân nheo mắt lại, một cái tát vỗ vào mông. "Mẹ nó, là một thư thú còn kêu la kiêu ngạo, coi đại gia ta trị ngươi!"

Lãnh Từ Diễm chậm rãi hít vào một hơi.

Cầu thang xoắn ốc, đám người đông nghịt, ánh mắt hoặc đùa cợt hoặc dâm tà. Hắc nháy mắt cảm thấy, khoảng cách tới lầu ba, rất cao, cũng rất xa...

Bạn đang đọc truyện *Ám Dạ Trảm Luân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 115

"Ngao ô...."

Liên tiếp mấy tiếng rú dài.

"Bắt đầu rồi, bắt đầu rồi!" Ánh mắt đám người quăng về phía màn hình lớn. "Màu đen, màu đen kia... Chính là Lăng Dĩ? Sao lại sinh thành như vậy?"

"Sẽ không lợi hại hơn Thiếu chủ chứ?"

"Cái này cũng không chắc, Thiếu chủ sớm đã là nỏ mạnh hết đà, Lăng Dĩ ngược lại, vừa mới thú hóa thần thái sáng láng, e rằng, không phải thứ Thiếu chủ có thể so sánh."

"Đặt cược, đặt cược!" Có người hét to. "Hạn chót, hạn chót, lập tức đóng sổ, lập tức đóng sổ!"

Thừa dịp lực chú ý của mọi người bị dời đi, Lãnh Từ Diễm giãy giụa đứng lên, vừa gian nan đi đến lầu hai, liền bị một người đá bay như đá bóng.

"Phượng Lê!"

Nam nhân gọi là Phượng Lê vươn tay tiếp được hắn. "Ồ, eo thân cũng không tệ lắm."

Một ngum máu loăng nồn lên mặt Phượng Lê.

Đám người ồn ào tĩnh lại.

Lãnh Từ Diễm cũng không biết, Phượng Lê trước mặt này là tiểu thiếu gia sư tộc, địa vị được tôn sùng, bất quá, dù hắn có biết, ngum máu này cũng nhất định phải nôn ra.

"Cảm phiền người buông tay ra."

Tay Phượng Lê đang luồn vào quần lót hắn, vò nắn thứ phía trước kia. "Buông tay ra?" Gã nhếch mày, vừa áp Lãnh Từ Diễm lên tay vịn cầu thang vừa nói. "Người xác định là đang nói với ta?"

"Không phải với người thì với ai?" Nửa người treo ngoài khoảng không, hạ thân bị sức mạnh cực đại không thể kháng cự của đối phương vững vàng vây khốn, ngoại trừ uy hiếp đối phương bằng khí thế, Lãnh Từ Diễm không còn cách khác. Nhưng đáy lòng có ghê tởm tới đâu đi nữa, hắn cũng sẽ không để nhóm người này coi hắn là trò cười.

Trên người chỉ có quần lót, hạ thân còn bị dâm loạn đùa bỡn, nhưng cả người hắn lại nghiêm nghị lãnh liệt như thanh kiếm, không thể bẻ gãy.

Hắn nắm chặt tay vịn, cười lạnh. "Tin không, người dám động tới ta, Lăng Dĩ tuyệt đối sẽ giết chết người."

"Ha ha...." Phượng Lê phảng phất như nghe được trò cười cực đại. "Tộc trưởng đại nhân cũng phải kính sư tộc chúng ta ba phần, Lăng Dĩ, hắn tính cái gì?"

"Là ai đang nói đường đệ ta không tính cái gì?"

Thanh âm trầm thấp từ trên lầu truyền đến, nam nhân đi xuống thân hình cao lớn, giữa ánh mắt có sát khí nồng đậm, nhưng mặt cũng không hung tợn như thú nhân bình thường, tương phản, lúc nhếch môi cười, ngũ quan lập thể lộ vẻ sinh động, góc cạnh rõ ràng.

"Lăng Dĩ?" Phượng Lê tựa hồ có chút kiêng kỵ, khăn trương buông Lãnh Từ Diễm ra, cười gượng. "Người sao lại xuống đây?"

"Người lên xuống được, ta lại không?" Ánh mắt Lăng Dĩ quét lên người Lãnh Từ Diễm, xoay người đi hướng lên trên.

Lãnh Từ Diễm vội vàng đuổi theo.

Gia chủ cùng thiếu gia các nhà đều đang ngồi xem ở tầng thứ ba, Lãnh Từ Diễm vào không hợp quy củ, Lăng Dĩ lúc vào cửa cố ý không đóng chặt, chừa lại một khe cho hắn.

Từ khe cửa có thể thấy mấy bóng người xếp đó, lại hướng về phía trước, chính là trường đấu dã thú cực đại, bị vách thủy tinh bọc quanh, tựa như viện nghiên cứu của Lãnh gia.

Ngân báo và hắc báo cùng vọng nhau từ xa, ánh mắt lạnh lẽo như đao.

Nhưng ai cũng không có động tác.

Vây quanh sân bãi, chậm rãi đi lại, chỉ còn chờ thời khắc đánh đòn phủ đầu.

Từ Duệ kia quả nhiên lừa hắn.

Nói cái gì chỉ là vết thương nhẹ, không đáng ngại.... Da toàn thân không mấy chỗ hằn, vẫn có thể gọi là vết thương nhẹ?

Ngoài cửa chỉ có một mình Lãnh Từ Diễm, hắn thẳng người tựa vào tường bên cạnh cúi đầu đập vào, muốn làm đại não sắp choáng ngất thanh tỉnh một chút.

Sau khi tiến vào không lâu, thương khẩu liền nứt ra, lúc lên lầu máu uồn lượn đầy đất.

Lãnh Tử Diễm cơ hồ không thể hồi tưởng cái cảnh khiến người ta xấu hổ tức giận kia ban nãy..

Như phạm nhân bị bắt điều hành trên phố, trói tay sau lưng, toàn thân trần trụi..

" Ngao --"

Trường đầu chấn động một cái.

Lãnh Tử Diễm vội vàng hồi hồn nhìn lại bên trong, chỉ thấy hai con báo đã thô bạo cấu xé nhau.

Lần trước Lăng Diệp không cần tốn nhiều sức đã vứt Dã Kê ra khỏi phòng, lần này lại liên tiếp hiện về xuống dốc.

Một là Dã Kê vừa mới thú hóa, là lúc thú tính mạnh nhất, dục vọng giết chóc nồng nhất.

Hai là, Lăng Diệp bị thương quá nặng.

Nặng đến Lãnh Tử Diễm nhìn lên từ khe cửa đầy mắt đã là màu đỏ.

Hắc báo dè ngán báo xuống đất.

Đồng tử đen thuần khiết không tạp chất một mảnh băng lãnh, không chút tình cảm, nó căn bản bất kể bị nó áp chính là ca ca nó, nó chỉ biết, kẻ này đoạt đồ của nó, vũ nhục tôn nghiêm của nó.

Nó phải đem quyền uy của y kéo xuống!

Một mảnh thịt, máu chảy đầm đìa.

Hắc báo hất đầu xé mảnh thịt đi. Đúng lúc này, ngân báo nhìn chuẩn cơ hội xoay mạnh người, một cước đá vào bụng nó, một cước này rất nặng, ít nhất hắc báo cũng đau đến vận vẹo mặt.

" Ngao --"

Hắc báo há miệng cắn nhai một cái, máu tanh trong mắt như mây đỏ nóng bỏng chân trời.

Ngân báo cũng như thế.

Giữa trán y sáng lên đồ đằng tiên diễm, đây là tôn vinh chỉ hiện ra khi khởi động tất cả sức mạnh trong cơ thể.

Ngày trước, đồ đằng này khiến người ta quỳ bái, khiến người ta sợ hãi.

Mà bây giờ, tất cả mọi người đang xem trận chiến đều suy nghĩ, đây là cú đánh cuối cùng của Thiệu chủ.

Người thắng làm vua, kẻ thua, giặc.

Lãnh Tử Diễm quay lưng lại, không dám nhìn tiếp.

Cào lòng bàn tay trở đi trở lại, nhưng trái tim chỗ ngực vẫn đập kịch liệt.

Nó căn bản không thể bị hấn không chế, phảng phất như muốn ép hấn đến mức ngạt thở.

Hấn chưa bao giờ là một người yếu đuối.

Đừng nói máu tanh trong phim nhựa, giết người thật sự hấn cũng đã thấy qua.

Nhưng trận thú thú đại chiến cũng đủ làm nam nhân hưng phấn này, hấn lại chịu không được.

Đập tường vô dụng.

Cào tay vô dụng.

Toàn bộ vô dụng.

Hấn chỉ có thể hết lần này đến lần khác nghĩ, màn hôm nay hấn phải nhớ hết, hảo hảo nhớ kỹ, về sau, chậm rãi tìm Lăng Diệp tính, chậm rãi tính.

Uy..... Uy! Người cũng không thể chết.

Muốn chết cũng phải chết già.

Thật sự bị Dã Kê cắn chết, ta sẽ cười nguoi.

Ta chắc chắn cười chết nguoi.

Ta cười đến nguoi thành quỷ cũng bất an bất ổn.

Tiếng gầm rống trong đại môn càng lúc càng tới tấp, cũng càng lúc càng thê lương, Lãnh Tử Diễm hận không thể bịt tai lại.

Đám người bên dưới vẫn hò hét.

"Cần, cần, mau cần a.... Phiêu lượng!"

"Dậy, dậy, mau đứng dậy, Thiếu chủ, mau đứng dậy!"

Tại sao đạn có thể bắn thủng tim thú nhân còn chưa nghiên cứu ra?

Nếu có.

Lãnh Tử Diễm muốn giết chết toàn bộ những kẻ ồn ào đó, như vậy, thế giới liền im lặng.

Bất kể là thứ cần y hay thứ vậy xem y bị cần.

Tất cả đều đáng chết.

Bỗng nhiên.

Như hấn mong muốn, sân bãi thật sự yên tĩnh lại.

Sau đó --

"Phanh..."

Thông thả, tiếng chạm vào thủy tinh nặng nề.

Yên lặng..

Lãnh Tử Diễm dùng bả vai phá cửa ra.

Mọi người quay đầu lại tròn mắt nhìn hấn đột ngột xâm nhập, tất cả đều rời xa, như phong nền mơ hồ. Trong tầm mắt hấn chỉ có con ngân báo cực đại kia.

Nó bị tàn nhẫn đá vào vách thủy tinh, móng vuốt dọc theo thủy tinh, cào ra những vết máu thật dài.

Đau đớn toàn thân sớm đã tước đoạt tư duy của y, ngoại trừ công kích cùng phòng thủ bản năng, y cái gì cũng không thể nghĩ.

Nhưng lúc y thoi thóp thấy được hấn, ngay sau đó, đồng tử màu xám bạc rút lại.

Toàn thân Lãnh Tử Diễm từng chút từ trên đi xuống, giống như rơi vào khe băng, lạnh đến hấn phát run.

Chân tựa hồ không phải của hấn.

Đi đường gian nan phá lệ.

Không phải cái loại cảm giác đau đớn như đi trên mũi dao trước đó, là một loại - tri độn tê liệt.

Ngân báo nằm sấp trên đất, y nhìn hấn, luyến tiếc chuyển mắt.

Cuối cùng, hấn đi đến trước mặt y, ngồi xổm xuống, đập đập vách thủy tinh rất nặng. "Này.... Này.....! Nguoi... Nguoi có sao không?"

Kỳ thực hấn càng muốn nói, nguoi đừng chết thật, nguoi chết ta biết làm sao đây.

Hấn cũng càng muốn nói, Lãng Diệp, ta thích nguoi, ta thích nguoi, ta cũng thích nguoi, nguoi còn dám chết, không phải cố ý đối nghịch với ta sao?

Nhưng hấn ghen lời.

Duy nhất có thể nói ra, cũng chỉ là một câu chào hỏi run rẩy --

Này, ngươi có sao không?

Bạn đang đọc truyện *Ám Dạ Trảm Luân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 116

Hình như không thể nhìn hai người tình nồng ý mật, cùng vọng lẫn nhau.

Đuôi hắc báo cao cao vênh lên, đạp bước phảng phất như đế vương, chậm rãi đến gần.

Con người hơi nhếch lên, tuần mỹ mà không mất uy nghiêm.

Hắc báo ấn móng vuốt lên đầu bạc của ngân báo, ánh mắt ca ca nó xám bại, phảng phất như sắp tử vong, ngay cả đồ đằng giữa trán cũng biến mất.

Y đã là đồ ăn của nó, đồ ăn vô lực phản kháng.

Móng vuốt chậm rãi nhào nặn trên đầu báo, như lợi kiếm móc trên đỉnh đầu, khi thì thu chặt, khi thì thả lỏng, khiến người ta kinh hãi run rẩy.

"Dã Kê...." Lãnh Tử Diễm cả môi cũng co giật. "Buông hấn ra!"

"Ngao ---" Tiếng gầm đỉnh tai nhức óc, cùng với tiếng đánh thật mạnh theo đến.

Đầu ngân báo bị nó quật mạnh, đánh vào vách thủy tinh.

Máu căng ra.

Quá nhiều... Nhiều đến xuyên thấu vách thủy tinh, chảy tới trên trán Lãnh Tử Diễm, tiếp đó nhuộm đỏ mắt hấn.

Không, kỳ thực là vách thủy tinh bị vỡ.

Thủy tinh vỡ vụn rơi là tả đầy đất...

Ngân báo bị đánh về phía hấn, máu trên đầu tung bay khắp nơi, Lãnh Tử Diễm mặc cho hình thể đáng sợ của y đè lên người mình.

Vẫn nóng.

Hấn nhìn không được nghĩ.

Y vẫn nóng.

Tay bị còng, vô pháp ôm lấy y, hấn lại dùng cầm kẹp lấy bả vai y, cố sức lật thân, bảo vệ y dưới người mình.

Hắc báo đến gần.

Đồng tử băng lãnh nhìn hấn nửa ngày.

Nó vươn móng vuốt, nhấc cầm hấn. "Hùng thú quyết đấu, thư thú.... Cút!"

"Vậy ngươi cần chết ta luôn đi!" Đối phương lực áp bách kinh người, Lãnh Tử Diễm lại không chút sợ hãi, khoe môi lộ ý vị châm chọc. "Cần chết ta luôn đi! Kiếp sau, kiếp sau sau nữa, kiếp sau sau sau nữa, ta cũng phải ở cùng hấn."

Nói xong, hấn liền quay đầu nhìn ngân báo, y vẫn nhìn hấn, nhưng y quá yếu ớt, ngay cả tiếng thở gấp cũng rất nhẹ, giống như ngay sau đó sẽ biến mất.

Hấn cẩn thận, liếm mắt y, liếm xung quanh khoe mắt đến ướt sũng, lại liếm miệng y, miệng y thật lớn, hấn mất rất nhiều sức mới cạy mở.

Răng nanh đối phương cạ vào đầu lưỡi sinh đau đớn, hấn tuyệt đối không để ý, thậm chí nước bọt chảy ra ngoài cũng không buông tha, giọt giọt tích tích, liếm đến sạch sẽ.

Sau đó, hấn dùng tay đặt y nằm thẳng.

Dùng chân kéo quần lót mình xuống - trong lòng thầm nghĩ, may mà hấn đàn kia lột y phục hấn trước đó, nếu không với trạng thái tay không dùng được, muốn còi ra vẫn là một chuyện phiền toái.

Ngón chân chọc chọc tính khí mềm nhuyễn úp sấp của ngân báo.

" Uy, mau đứng dậy, muốn chết cũng phải bị ta thao chết."

Y rất nghe lời.

Y vẫn luôn, rất nghe lời.

Dù toàn thân khí lực không có, cự bồng đáng sợ dưới đùi vẫn từng chút, trở nên thẳng đứng như giáo thương.

Y biết, tham vọng khổng chế của người này rất mạnh.

Cũng rất sĩ diện.

Người hấn thích sao có thể chết trong giấc đầu?

Ngô... Muốn chết cũng phải chết ở trong tiểu huyết của hấn...

Kích thước kinh khủng hoàn toàn thuộc về dã thú, không nhân loại nào có thể tiếp nhận. Mà Lãnh Tử Diễm tựa hồ đang ở vào một trạng thái "không thuộc về mình", nếu không, hấn sao có thể mở chân, tùy tiện ngồi lên?

Có lẽ, phía sau hấn sớm đã đau đến tê liệt.

Tất cả mọi người ở đây đều nghĩ như vậy.

Lúc mới bắt đầu, Lãnh Tử Diễm vẫn có thể cao thấp động mấy cái, về sau, hấn đã hoàn toàn không còn khí lực, kiệt sức ghé sấp giữa cổ ngân báo, cùng đối phương dùng cằm vồ về giao triền lẫn nhau.

Người chung quanh, tựa như một phong nền vải được căng ra.

Quan trọng không?

Không quan trọng.

Không kịch liệt cũng không tình sắc, hoàn toàn là hai con thú bị thương đang liếm thương khâu, nhưng hình ảnh như vậy cũng đã đủ khiến nhiếp ảnh gia thượng đẳng thế giới bóp cổ tay thở dài vì không có mặt ở hiện trường.

Hắc báo rời đi lúc nào, họ không biết.

Người vây xem rời khỏi khi nào, họ cũng không hay.

Sân bãi im lặng.

Ồn ào lùi xa.

Nơi này, giống như ngay từ đầu cũng chỉ có hai người bọn họ, không chém giết máu tanh, càng không có đau đớn tê tâm liệt phế.

Cho đến lúc --

Tiếng bước chân thanh thúy từ dưới lầu hướng lên trên, càng lúc càng gần.

Cuối cùng, dừng trước một người một thú không hề hay biết.

Giày da màu đen bước vào vũng máu, sàn nhà đá cẩm thạch chiếu ra khuôn mặt thanh lãnh của Quân Ngân, trên mặt y không có quá nhiều biểu tình.

Nhưng y chậm rãi ngồi xổm xuống, vươn ngón trở, dọc theo cánh mũi thẳng tắp của Lãnh Tử Diễm, run rẩy quét qua....

Phảng phất như muốn lưu lại vết khắc trên mặt.

"Đừng kích động! Đừng kích động!" Vừa thấy Lãnh Tử Diễm trên giường mở mắt ra, Từ Duệ như gặp đại địch, khẩn trương giọng tay. "Lăng Diệp chưa chết! Đừng kích động!"

Lãnh Tử Diễm thân nhiên nhướng mày. Tay chống trên giường, liền nhớ ra.

"Đừng động đây!" Từ Duệ khỏ mặt. "Lãnh đại gia, ngàn vạn lần xin đừng động đây. Phía sau ngươi yếu ớt hơn ngươi tưởng tượng, chịu không nổi ngươi gây sức ép như vậy."

"Cảm thấy có chỗ nào không khỏe không?" Cũng ở trong phòng bệnh, Quân Ngân từ bên bàn đi đến, sờ sờ trán Lãnh Tử Diễm. "Vẫn còn nóng?"

"Nói thừa, ngươi cùng đã thử chơi mấy cái thử xem." Từ Duệ hừ nói. "Trong 24 giờ tỉnh lại, cũng coi như y thuật Từ Duệ ta cao siêu, nếu là người khác..."

"Lăng Diệp đâu?"

"Gi?" Thanh âm Lãnh Tử Diễm tắt đến độ Từ Duệ không nghe rõ.

"Hắn hỏi tình hình Lăng Diệp!"

"Nga nga." Từ Duệ khảy khảy túi truyền dịch. "Không có việc gì, không chết được."

"Ta muốn đi xem hắn."

Từ Duệ móc móc tai, đang muốn tới gần nghe, Quân Ngân đã đẩy đầu gối ra, gỡ túi truyền dịch, một tay khác ôm lấy Lãnh Tử Diễm.

"Này....." Nam nhân gọi là Quân Ngân này thoát nhìn không xuất thanh, không xuất khí, lại du côn hơn bất cứ tên côn đồ nào. Từ Duệ hận y đến nghiêng răng nghiêng lợi. "Đứt chỉ ngươi chịu trách nhiệm!"

Quân Ngân cười lạnh với gã. "Ngươi cho là ta chịu trách nhiệm không nổi?"

"Hào hảo, các ngươi đều là đại gia." Từ Duệ khốc không ra nước mắt, nâng giá truyền dịch lên, cẩn thận đi theo phía sau hai người. "Đúng rồi, Lãnh thiếu gia, ta phải nói với ngươi, trước khi ngươi tỉnh lại, phụ thân ngươi đối với Lăng Diệp và Quân Ngân, biểu đạt bất mãn kịch liệt, đương nhiên ta cũng bất hạnh trúng chiêu!"

Lãnh Tử Diễm gật gật đầu tỏ vẻ minh bạch, cái gì gọi là bất mãn kịch liệt, phải là nổi giận đùng đùng ấy chứ.

Lăng Diệp liền ở cách vách.

Năng lực khôi phục của thú nhân vượt xa nhân loại, y lại là người xuất sắc trong thú tộc. Lúc ba người đẩy cửa vào, ngân báo đã vô cùng buồn chán liếm móng vuốt chơi chơi.

Y ngẩng ngốc nhìn Lãnh Tử Diễm, đồng tử khôi phục màu sáng bạc lấp lánh hữu thần, như sao băng quét qua bầu trời đêm đen tối.

Giường khách phòng Lãnh gia rất lớn, y tự giác dịch qua một bên, dùng móng vuốt quăn băng vải vô vô chỗ trống bên kia.

Ý đặc biệt rõ ràng.

Lãnh Tử Diễm có mấy phần luống cuống nhìn Quân Ngân đang bế hắn, Quân Ngân diện vô biểu tình thật sự khiến người ta không nhìn ra cảm xúc, ngoài dự kiến của hắn, Quân Ngân lại khê đặt hắn lên chỗ trống, một lần nữa đặt hảo giá truyền dịch, sau đó, không nói một lời, đi ra.

Phanh một tiếng, cửa đóng lại.

Đồng tử ngân báo không mặn không nhạt quét về phía Từ Duệ.

"Thiếu chủ, ta đi ngay!"

Lại là tiếng đóng cửa, bất quá hình như ngại quyền uy của Lăng Diệp, Từ Duệ không dám làm càn như Quân Ngân, đóng cửa thật sự rất nhẹ.

Nhẹ đến mức có thể nghe thấy tiếng nước bọt.

Lãnh Tử Diễm khi hôn liền phát hiện sai biệt chủng tộc cực đại kéo ra trước mặt hai người, miệng báo quá lớn, hắn hao hết sức của chín trâu hai hổ cũng chỉ liếm tận hứng một khóe miệng.

"Không thể biến trở về?"

Ngân báo lắc lắc đầu, tỏ ý dưới tình trạng trọng thương, thú thân khôi phục tốt hơn.

Y nhiều nhất ở Lãnh phủ tu dưỡng mấy ngày, sau đó, còn rất nhiều chuyện chờ y đi làm.

Lần này chiến bại, ngôi vị Thiếu chủ tràn ngập nguy cơ, y phải một lần nữa dựng lại uy tín.

Việc đầu tiên cần phải làm là giẫm lại con gà rừng từng giẫm y.

Lần trước sở dĩ lại bị cắn thảm như vậy, đều là do trước khi quyết đấu cùng Dã Kê, y đã tiến hành đánh luân phiên cùng mười bốn người mạnh nhất thú tộc.

Mọi thứ ban đầu đều trong dự tính.

Y có tự tin, cũng có năng lực chiến thắng mười bốn người kia.

Nhưng ai biết, Dã Kê đột biến gien kia bất ngờ trong nửa năm liên tiếp thú hóa hai lần, còn ngay lúc y đánh luân phiên.

Dã Kê cùng y ngang tài ngang sức.

Tình trạng đối chiến liền trở thành mấu chốt quyết định thắng bại.

Một ý chí chiến đấu sục sôi, một nỗ lực hết đà, kết cục rõ ràng.

Y thất bại.

Bại thật thê thảm.

Bại đến mất hết toàn bộ mặt mũi hai mươi một năm qua.

Nghiêm trọng nhất chính là, ngộ... Còn hại thú nhà mình mất mặt.

Móng vuốt báo khảm khảm bàn tay nhân loại kém xa mình, đầu ngón tay gầy nhẵn mang bên trên như có như không, gậy đến Lãnh Từ Diễm trong lòng ngứa ngáy rồi tỉnh rồi ngủ.

Hắn cọ bụng báo.

Ngân báo nhìn chăm chăm hắn nửa ngày.

Một lát, lại gậy tiếp.

"Sẽ gậy hư!" Lãnh Từ Diễm hung thần ác sát bỏ sung một câu. "Gậy hư dù mua cái mới cũng sẽ không có ý nghĩa."

"Người thích cái này?"

"Không thích."

Mí mắt ngân báo kéo thẳng xuống. "Không thích còn đeo? Gỡ ra!"

"Vì đây là do một con heo ngốc mua tặng." Lãnh Từ Diễm mím chặt môi, giờ tay lên đỉnh đầu, dưới ngọn đèn, nhẵn rạng rỡ sinh ánh hào quang, không biết đẹp hơn vòng cổ hắn tặng cho Lăng Diệp bao nhiêu lần. "Hơn nữa, con heo ngốc vì mua cái nhẫn này mà nghèo xơ nghèo xác, còn chạy tới khu vui chơi đóng vai mèo bụi." Lãnh Từ Diễm bĩu môi. "Bị tiểu hài tử đùa giỡn chưa nói, còn bị hai băng hữu đi ngang qua trông thấy."

"Một người trong đó còn là người hắn thích." Thanh âm trầm thấp êm tai của ngân báo cất lên, như khóc như mếu. "Bi thảm nhất chính là, người hắn thích nắm đầu hắn, còn không nghĩ đó là cái đầu, một tay nện xuống đất, lúc ấy liền u ra một cục thật lớn, hại hắn đau nhức rất lâu."

"Vậy bây giờ còn đau không?" Lãnh Từ Diễm làm bộ sờ sờ đầu y.

Cái đầu cũng như thân mình, đều là băng vải, con báo lắc đầu nói. "Không đau."

"Thật sự không đau?"

Y liếm môi dưới. "Kêu ông xã cho ta nghe."

Bộ dạng dã thú cực đại thâm tình chân thành làm nũng thật là kinh hãi, cũng may, Lãnh thiếu gia thần kinh thô, năng lực tiếp nhận mạnh số một, thật sự không hồng mắt.

"Không kêu." Kháng nghị sơ bộ là chắc chắn.

"Kêu đi, kêu mới có thưởng."

"Thưởng cái gì?"

"Sau này nấu cơm giặt đồ chăm tiểu hài tử.... Mọi việc trong nhà toàn bộ ta làm."

Chờ... Chờ một chút!

Trong nhà? Hấn có nói muốn cùng y "một nhà"?

Còn.... Tiểu hài tử?

Y bỗng nhiên ôm lấy hấn.

Gắt gao, sức mạnh khiến người ta ngạt thở.

"Về sau không cần lo lắng cho ta nữa..." Đầu báo cọ đầu người, thấp giọng nói. "Ta sợ ta chết rồi, không có ai đối đãi với người giống như ta, cho nên, ta chắc chắn sẽ không chết. Biết chưa?"

"Cái rắm!"

Đầu báo nghiêng một cái. "Không có việc gì, Lãnh thiếu gia đánh cái rắm rất bình thường."

"Ta đang nói người.... Ngộ..... Ngộ....."

Cửa bị đẩy ra.

Một người một báo hôn đến nhiệt tình như lửa đồng thời xoát xoát vọng qua.

Biểu tình hơi ngốc.

"Các người có thể tiếp tục." Quân Ngân tay trái ôm laptop, tay phải bưng trà, đá ghế dựa trước bàn ra, thấy hai người vẫn sững sờ, nhún vai. "Sao thế?"

"Người ở đây sao bọn ta tiếp tục?" Ngân báo rống giận.

Quân Ngân khinh miệt nhấc khoe miệng. "Yên tâm, ta sẽ không quấy rầy các người."

Ngân báo dịch ánh mắt về lại Lãnh Tử Diễm, hất đầu, chỉ chỉ ngực mình. "Rất đau, mau giúp ta hôn." Nói, y đẩy băng vải, lộ ra da thịt vẫn đầm đìa máu tươi.

Hấn còn nhớ Dã Kê giẫm lên thân thể này thế nào, há miệng báo cực đại ra sao, hung hăng xé xuống thịt trên người y.

Lãnh Tử Diễm không do dự, tới gần, dùng đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm lộng, thoải mái đến độ ngân báo phát ra tiếng hừ hừ.

"Nơi này."

"Nơi này."

"Còn nơi này."

Kéo dài theo động tác, vị trí liếm lộng dần dịch xuống, ngực, bụng, sau đó... Dưới đùi....

Cái thứ kia, thật sự quá lớn.

Vô luận nhìn bao nhiêu lần, vô luận hấn từng không chút do dự xoài chân cưỡi lên trước mắt bao nhiêu người, Lãnh Tử Diễm bây giờ vẫn đau đầu xoa trán.

Nội tâm thiên nhân giao chiến.

Con báo này thật đáng thương, bị cắn thành như vậy, tôn nghiêm mất hết, hấn nên thông cảm cho y, an ủi y.

Nhưng..... Y quá đáng ghét.

Y vào "một chút xíu" hảo cảm hấn có với y, y vào chuyện hấn biết được y có thể bị cắn chết liền bất chấp tất cả đi đến hiện trường....

Xem, lập tức đánh xà trên côn.

Lãnh Tử Diễm hung hăng liếc ngang hai mắt con báo.

Cuối cùng vẫn ghen khuấy vùi đầu xuống.

Hấn là nghĩ thế này: thứ nhất, Quân Ngân đưa lưng về phía họ, không nhìn thấy hai người đang làm cái gì; tiếp theo, báo là động vật cần được bảo vệ cấp quốc gia, chúng ta nên quý trọng.

Còn vì sao phải quý trọng đến dương vật kích thước khủng bố kia, thật sự không ở trong phạm vi suy nghĩ của Lãnh thiếu gia.

Hắn không có tâm tư suy nghĩ. Miệng căng cực hạn, bất quá chỉ ngậm được đầu thứ kia. Ngân báo nếm được ưu đãi kích động lạ lùng, vừa run móng vuốt cào tóc hắn, vừa bắt động thanh sắc dùng sức chen vật vào khoang miệng ẩm áp.

Hắn ngậm nó.

Nó ở trong miệng hắn.

Dường như sắp phải hòa tan.

"Ngô... Ngô.... Ân... Ân"

Lãnh thiếu gia hai gò má căng đến đỏ bừng, mồ hôi theo thái dương nhỏ giọt, miệng mở to không thể ngán được thóa dịch, nước bọt sáng bạc không biết nhọc nhãi treo đó, lại phối trên biểu tình nhũ mảy ần nhần của hắn, cũng đủ phá hủy bất cứ tự chủ của nam nhân nào.

Con báo có tự chủ sao?

Ít nhiều cũng có, nhưng quá ít, nhất là lúc người dưới đuôi cam tâm tình nguyện, tự chủ của y cơ hồ ước chừng bằng 0.

Tự chủ ước chừng bằng 0!

Thương trên người tính cái gì, băng vải thật dày tính cái gì, ngân báo bán ngồi xồm trên giường, ánh mắt nháy một vỹ động giả cao cao tại thượng, lăm lăm uy nghiêm, lại nháy một con sắc quý gấp gấp bức thiết, lòng như lửa đốt muốn hưởng thụ cá nước thân mật.

Nó vừa thờ dốt thô nặng, vừa chỉ đạo đối phương tiếp nhận đại vật của mình.

Một miệng ngậm không hết, cũng liếm chậm chậm.

Từ ngọn liếm về gốc, lại liếm xuống.

Quá tình sắc, tình sắc đến độ cơ thịt trên lưng con báo gồ lên cao cao, phảng phất như mạch máu bên trong bất cứ lúc nào cũng sẽ nổ tung.

"Ngoan, thử lại xem, xem có thể ngậm hay không... Ngô.... Miệng mở lớn, đúng, đúng, cứ như vậy, đừng trờn ta.... Người càng trờn ta càng nhin không được.... Ngô.... Lãnh thiếu gia thật giỏi.... A a.... Đừng cản!"

Laptop trước mặt kỳ thực vẫn chưa bật lên.

Màn hình tối đen, như một mặt gương, trung thực chiếu ra màn hỏa nhiệt sau lưng.

Cái bầu không khí kịch liệt kia phảng phất như đám thương y, y thấy nam nhân vốn thuộc về mình miễn cưỡng, thực ra lại cực kỳ nghiêm túc quý gỏi dưới đuôi con báo, cái miệng thuộc về quý tộc mở đến dị dạng, bên ngoài miệng là một mảng lớn dương cụ vừa thô vừa dài.

Nhìn kích thước kia, ít nhất là gấp ba nam nhân bình thường.

Cái vật đáng sợ bốc gân xanh màu tím đỏ kia... Hắn lại.... Đi liếm!

Hắn không ngửi thấy vị thối trên người dã thú?

Hắn không biết bộ dáng này của mình, có bao nhiêu.... Dẫn người phạm tội?

Quân Ngân mở cửa phòng tắm ra, lạnh mặt xoay vòi hoa sen, mặc cho nước băng lãnh vô tình cọ rửa hạ thân đứng thẳng.

Hai người quá vô tư, vô tư đến hoàn toàn không phát hiện y rời khỏi bàn vào phòng tắm.

Nước lạnh lẽo thấu xương, làm dịu nội tâm nôn nóng bất an.

Nhưng, lúc y ra ngoài, thiếu chút nữa phải quay về phòng tắm xối nước lạnh một lần nữa.

Người kia... Bị nó làm cho khóc!

Bạn đang đọc truyện *Ám Dạ Trảm Luân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 117

Một lượng tinh dịch phi thường đột ngột bắn vào cổ họng.

Lãnh Tử Diễm hoàn toàn không phòng bị, cả khuôn mặt nháy mắt đỏ đến lợi hại, sau đó hắn kịch liệt ho khan, tựa hồ cổ họng bị phỏng dữ dội.

Y vội vàng dùng móng vuốt vỗ vỗ hắn.

Nhưng vô dụng, tính kích động của ngoạn ý kia quá lớn, nước mắt từ khóe mắt nhỏ xuống từng hạt to to.

Chảy đến khắp toàn mặt.

Còn... Tinh dịch trào ra khóe miệng.

Làm gương mặt anh tuấn thoát nhìn vừa đáng thương vừa dâm dăng.

Quân Ngân một tay đẩy ngân báo ra, nửa ôm Lãnh Tử Diễm vào trong ngực, cau mày giúp hắn nhổ thứ trong miệng ra, mắt thấy ống truyền dịch trên mu bàn tay đã hồi huyết, quay đầu lại hung hăng trừng ngân báo, lấy bông gòn để bên tủ đầu giường đè mạch máu lại, nhờ ống truyền dịch ra.

Ngân báo lén nhìn từ phía sau, nhận thấy Quân Ngân tức giận cực đại, không dám lên tiếng, yên lặng thối lui đến góc giường, khảy móng vuốt chơi chơi.

"Cầm, súc miệng."

Quân Ngân tự mình phục vụ, Lãnh Tử Diễm ngoan ngoãn tiếp nhận ly nước, cẩn thận nhìn hai mắt Quân Ngân, lại vội vàng hạ mắt.

Lau miệng, uống nước ấm, chỉnh đốn sạch sẽ, mới kéo kéo tay áo Quân Ngân.

Quân Ngân không để ý tới hắn.

Lãnh Tử Diễm nhìn con báo, lại nhìn Quân Ngân bên này, đầu đầu muốn nứt ra.

Sau đó, chuyện làm Lãnh Tử Diễm đau đầu hơn lại tới.

Con ngân báo kia gỡ băng vải không quá mấy ngày, lập tức nhảy đi hạ chiến thư với Dã Kê.

"Ngươi nên tin tưởng hắn." Quân Ngân vắt chân ngồi trên sofa, ánh sáng mắt kính phát ra có chút băng lãnh, nhưng lời nói lại cực kỳ ôn nhu, ít nhất, Lãnh Tử Diễm nghe là nhy thể.

"Hắn rất ngốc." Lãnh Tử Diễm nghiêng đầu. "Mà Dã Kê lại rất khôn khéo, ta cuối cùng vẫn cảm thấy hắn sẽ lại bị hại."

"Có lúc đúng là rất ngốc." Quân Ngân gạt đầu, tỏ vẻ đồng ý. "Nhưng có lúc..." Y dừng một chút. "Thông minh..... Hơn ta nhiều..."

Ít nhất, biết làm thế nào chiếm hữu tâm người.

"Ngươi lo lắng cũng vô dụng, không nói đến chuyện ta không biết địa điểm ở đâu, dù ta biết, cũng sẽ không đưa ngươi đi." Quân Ngân đứng lên, đi đến cạnh cửa. "Hào hảo ngủ một giấc, ngủ một giấc, hắn sẽ trở về."

"Quân Ngân..." Lãnh Tử Diễm lên tiếng gọi lại Quân Ngân đang mở cửa ra ngoài, nhẹ giọng hỏi. "Ngươi.... Có phải rất hận ta không?"

Tay nắm trên cửa thu mạnh.

Quân Ngân quay đầu lại, nửa dựa trên cửa. "Có!" Y nhếch môi dưới. "Hận không thể lột da ngươi!" Sau đó.... Nuốt vào...

Trong phòng yên tĩnh lại.

Ngây ngô nhìn trần nhà, sao có thể ngủ. Lãnh Tử Diễm biết, con báo ngốc kia phải đi thu hồi tôn nghiêm của y, phải đi cùng cố ngôi vị Thiếu chủ trần ngập nguy cơ của y.

Lăng Diệp mất đi uy tín, Lãnh gia dính dáng đến mưu sát Tướng quân cũng lâm vào khốn cảnh.

Hắn nên ủng hộ y.

Nhưng hắn vẫn sợ hãi.

Quân Ngân giả lần trước chỉ chết trong nháy mắt, chờ hắn phản ứng kịp, chờ hắn bắt đầu bi thương, lúc đó phụ thân cũng nói tiếp gặp chuyện không may, một đồng sự vụ Lãnh gia ép hắn tới thờ không nổi.

Mà lần này, là bị đau đớn kéo quá dài.

Sợ hãi dằng dặc, phần nộ triền miên, còn khuất nhục không thể hồi tưởng...

Lãnh Tử Diễm quần chặt chẽ.

Không có việc gì, hắn nói với mình, con báo chết tiết kia sẽ trở về, y chỉ có thể bị hắn áp bức, những người khác, đừng hòng!

Đại khái ngủ mấy tiếng, cửa mở.

Hắn tưởng Quân Ngân, giữa cánh mũi lại nghe thấy mùi máu tanh nồng đặc.

Cơ thịt toàn thân lập tức căng thẳng, như sắp phải nhảy lên.

Người kia, không ổn, là thú, động tác nhanh chóng, nhảy lên giường, móng vuốt che trên mắt hắn.

"Lãnh thiếu gia..." Cười khê liếm tai hắn. "Là ta..."

Nói xong câu này, con báo cậy mạnh hôn mê bất tỉnh.

Kỳ thực, Lăng Diệp thắng thảm trở về vốn định cùng Lãnh thiếu gia thân mật tiếp xúc một cái, nhưng y đánh giá quá cao năng lực chống chịu thương tổn của bản thân, vừa xoay thân thể người nọ qua, toại nguyện chạm được môi mỏng thoát nhìn có mấy phần lạnh thấu xương kia, đầu báo méo một cái, bất tỉnh nhân sự.

"Từ Duệ!"

Từ Duệ lúc bình thường rất đáng ghét, Từ Duệ lúc làm bác sĩ lại rất nghiêm túc chính chắn chuyên nghiệp, mang nhân viên y tế Lãnh gia đến, nhanh như chớp đẩy ngân báo vào phòng cấp cứu Lãnh phủ, quay đầu lại an ủi Lãnh Tử Diễm. "Yên tâm, cứu sống được."

Có những lời này của Từ Duệ, Lãnh Tử Diễm miễn cưỡng nhẹ nhàng thở ra.

Không ngủ nghỉ một đêm.

Râu ria lún phún, sắc mặt xanh trắng, trong mắt lộ tơ máu.

"Người thiếu ta rất nhiều." Con báo vừa tỉnh, Lãnh Tử Diễm lập tức bắt lấy móng vuốt y.

"Không có việc gì..." Ngân báo biếng nhác nâng mí mắt. "Dùng cả đời trả."

"Àn." Lãnh Tử Diễm làm như có thật nói. "Đánh người cả đời."

"Người đánh ta, không khác gãi ngứa lắm." Có lẽ là Lãnh thiếu gia đãi ngộ với y quá hảo, ngân báo hết sức đắc chí, trước kia sao cũng không dám nói, bây giờ toàn bộ đều dám nói ra, y nheo mắt. "Hơn nữa, người đánh ta, ta liền muốn quăng lật người." Đầu lưỡi câu bên miệng. "Sau đó làm người, làm người đến khóc."

Y chớp chớp miệng. "Ta thích dùng tinh dịch nhồi phía sau người, thích nhìn người thờ dốc rên rỉ, thích người rõ ràng bị ta làm cho toàn thân nhũn ra, còn không phục kệp ta, ngỗ.... Đau.... Đau..... Nhẹ chút..."

Lãnh Tử Diễm nhếch mày. "Không phải nói như gãi ngứa?"

"Nhưng người vịn móng vuốt ta." Trong mắt ngân báo ngập nhòe nước mắt. "Nơi đó rất yếu ớt, sẽ đau."

"Lăng Diệp."

"Àn."

Lãnh Tử Diễm đứng lên, tức giận hùng hục. "Đừng được dằng chân lân dằng đầu."

"Thời khắc Quân Ngân chết, tâm muốn giết Tướng quân của ta tuyệt đối không ít hơn người."

Ngân báo tắt bút ghi âm, ném qua một bên, ung dung liếc về phía Lãnh Tử Diễm.

Lãnh Tử Diễm lập tức như gà trống đá thua, kiêu ngạo ban nãy không sót lại một chút. Chính là những lời này, hại Lăng Diệp vì bảo vệ mình, không thể không tiếp nhận đánh luân phiên, tiền tới bị Dã Kê hạ nhục... Hắn ngồi xuống lại, mím môi, sờ sờ đầu ngân báo. "Giận nữa liền không thèm để ý tới người."

"Người vì Quân Ngân, muốn giết phụ thân ta, ta ngay cả tức giận cũng không được?"

"Không phải, không bảo người đừng giận. Chỉ là, người nghe ta nói..."

"Là hiểu lắm?" Con người màu bạc sáng ngời. "Câu này không phải xuất phát từ miệng người, là Tần Hiền vu cáo hãm hại người?"

Lãnh Từ Diễm miết miết lòng bàn tay, đầu rũ xuống. "Là ta nói..." Hắn thấp giọng nói. "Bất quá ta không muốn trực tiếp hại phụ thân người, huống hồ, phụ thân ta cũng sẽ không cho phép ta mạo hiểm làm như vậy."

"Tóm lại, người từ trước tới giờ chưa từng cố kỵ cảm thụ của ta..." Ngân báo cọ cọ hai cái răng nanh, cười lạnh. "Đừng nói mưu sát Lãnh bá phụ, nếu ta có ý nghĩ như vậy, người chắc chắn hận ta thấu xương. Đặt mình trong hoàn cảnh người khác, Lãnh Từ Diễm, người không có lỗi với ta sao?"

Trầm lặng một lúc lâu.

"Về sau sẽ không có chuyện loại này nữa."

"Hừ."

"Ta sẽ hào hào đối đãi người."

Ngân báo quay đầu, không tin.

Lãnh Từ Diễm cắn răng một cái. "Nếu người hoài nghi ta can dự tới vụ nổ Quân bộ, nếu người cho rằng ta có tâm mưu sát phụ thân người... Vậy ta..... Vậy.... Ta sinh cho người một đứa trẻ.... Người không phải rất thích tiểu hài tử sao?" Hắn xoay đầu, tự biết đuối lý, nhỏ giọng nói. "Phụ thân người lại không yêu người, ta sinh một đứa con biết yêu thương người, người vẫn rất lời!"

Người này tư duy logic kiểu gì.

Phụ thân chính là phụ thân, có nghiêm khắc với y tới đâu đi nữa cũng là người sinh y nuôi y.

Đâu phải... Dùng một đứa trẻ là có thể bồi thường?

May mà y đã sớm phát hiện, bí quá hoá liều giấu giếm mọi người bí mật nhốt phụ thân.... Nếu phụ thân chết thật, hừ!

"Không được!" Trong lòng vô cùng thỏa mãn, trên mặt ngân báo lại không biểu lộ ra chút gì, dưỡng thương mấy ngày, y học được từ Quân Ngân không ít - chẳng hạn như, làm bộ làm tịch thoả đáng có thể khiến Lãnh thiếu gia vô điều kiện thỏa mãn yêu cầu của người.

Y nhíu đầu mày. "Ta còn muốn có con gái."

"Nữ nhân phiền chết."

"Là con gái chứ không phải nữ nhân." Ngân báo phản bác. "Con gái của hai chúng ta chắc chắn rất đẹp, rất nhiều người theo đuổi."

"Bất hảo!" Lãnh Từ Diễm không chịu thỏa hiệp.

Hồi nhỏ không có mẫu thân, hắn liền phác hoạ trong đầu bộ dạng mẫu thân, ôn nhu hào phóng lại không mất đi khí phách đoan trang, lúc phụ thân đánh hắn, sẽ đoạt lấy roi mây từ tay phụ thân, lúc hắn sợ sét đánh, sẽ cho phép hắn bò lên giường của nàng, đương nhiên, cũng phải hào hào dạy hắn lễ nghi ăn nói, chứ không phải như những gia sư kia, mặt như bức tượng.

Tới năm mười bốn tuổi, thiếu nữ quý tộc phía sau tiếp phía trước đến nhịnh bộ hắn, thân thể mềm mại như làm từ nước, nói chuyện mừng nịnh yếu ớt, hoàn toàn không phải bộ dạng "mẫu thân" trong suy nghĩ của hắn.

Các nàng dám đoạt lấy roi mây từ tay phụ thân? Đáp án rõ ràng.

Lãnh Từ Diễm tuyệt đối không nói với Lăng Diệp mình có chứng sợ nữ, bầu lòng bàn tay nói. "Sinh con gái vô dụng!"

"Người ta nói con gái thân thiết, sẽ không cãi vã cùng cha mẹ..."

"Con gái sao dạy dỗ?" Lãnh Từ Diễm nhíu mày. "Con trai không nghe lời, đánh bao nhiêu cũng được, con gái lại không thể đánh..."

"Người sao có thể đánh các con trai của ta?"

"Không nghe lời ta, đương nhiên phải đánh."

Ngân báo lâm vào tênh cảnh tiến thoái lưỡng nan, một bên là Lãnh Từ Diễm, một bên là nhi tử bảo bối, đến lúc đó y giúp ai đây?

"Đánh nhi tử, ta sẽ đau lòng." Thú âm trầm thấp nghe lên chung quy có mấy phần đáng thương.

Lãnh Từ Diễm cũng sẽ không thông cảm với y, chế giễu không khách khí một phen, hắn quay về phòng mình, mặt bỗng nhiên kinh hải vạn vạo --- hắn tại sao muốn thảo luận chuyện sinh con trai hay con gái với y!

Phía sau mình còn chưa hảo, mỗi lần vào WC đều khó chịu muốn chết.

Trước là con trai, sau lại sinh một con gái.

Đó không phải ít nhất còn phải làm hai lần với con báo kia?

Lãnh Tử Diễm cắn răng, phía sau mông, âm thầm.... phát đau.

Bạn đang đọc truyện *Ám Dạ Trảm Luân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 118

Vương quốc Thần Vũ cùng Ngọc Hoàn đế quốc không đội trời chung, biên giới liên tiếp phát sinh xung đột.

Tân đế Thần Vũ lên ngôi, căn cơ bất ổn, lại thêm Tướng quân mất tích, lòng đồn nổi lên bốn phía, Quân bộ im chứ không phát, khủng hoảng tiến thêm một bước lan tràn.

Hai mươi tháng ba, máy bay chiến đấu của Ngọc Hoàn đế quốc vào nhằm Thần Vũ, sau đó nghênh ngang mà đi, cả Thần Vũ xôn xao, đều trách mắng Quân bộ rần rần mất đầu tầm thường ích lợi.

Quân bộ, lại không phải rần rần mất đầu.

Mà là một núi không được phép có ba hồ.

Bệ hạ, Lăng Diệp, Lăng Dã, ba phương thế lực tranh đấu gay gắt, giành giật thu nạp thủ hạ cũ của Tướng quân.

Mấy nhân vật có số của Quân bộ đều là thú nhân, hơn nữa một lòng thần phục Tướng quân. Lăng Diệp là nhi tử danh chính ngôn thuận của Tướng quân, nói tương đối, cũng có ưu thế được mấy người kia ưu ái.

Nhưng Tướng quân trước khi mất tích coi trọng Lăng Dã, lại làm thế cục trở nên khó bề phân biệt.

Năm người tâm phúc, hai trở súng về phía Lăng Diệp, hai trở súng về phía Lăng Dã. Một người còn lại, bảo trì trung lập.

Quốc vương bệ hạ vốn cùng Lăng Diệp huynh hữu đệ cung cũng tham gia tranh đấu, biểu thị rõ ràng ưu muốn thu binh quyền về Hoàng thất.

Quân bộ đương nhiên không nguyện.

Lúc xảy ra vụ nổ, từ video ghi hình theo dõi, nam tử lơ mơ giống Tướng quân quả thực tiến vào Cao ốc Quân bộ, sau đó, lính cứu hỏa cũng tìm được mười thi thể nam tính diện mạo biến dạng.

Có người bị nổ mất tay mất chân, cách trung tâm vụ nổ khá xa cũng cháy thành tro bụi, hoàn toàn không thể phân rõ có phải là Tướng quân hay không.

Tướng quân sống hay chết?

Nếu còn sống, tại sao lúc tình thế càng ngày càng ác liệt này lại không lập tức lộ mặt?

Ngày hai mươi tháng ba, sự kiện máy bay chiến đấu vào nhằm lại cho quốc vương bệ hạ cái cớ để trừng phạt Quân bộ, không nóng không giận lên TV vào thứ hai, phát biểu trách cứ Lăng Diệp Lăng Dã vô năng, cũng nửa thật nửa đùa nói muốn cắt nửa năm tiền thưởng của hai biểu đệ này.

Một chiều không ảnh hưởng toàn cục này, lại làm hai người kia mất hết thể diện trước mặt dân chúng cả nước.

Buồn bực nhất chính là, sau khi trở về chắc chắn sẽ bị coi là trò cười.

"Lại bị phạt tiền?"

Lãnh Tử Diễm đang ăn khuya, điểm tâm thơm ngào ngạt phát ra hương khí mê người. Lăng Diệp ôm hân, cương ngạnh đem bánh ngọt trên đĩa ăn vào miệng, chép chép mấy cái, nhếch mày nói. "Dù sao vẫn còn Lãnh thiếu gia nuôi ta."

"Phi!"

" Quân Ngân đâu?"

" Người tìm hân?" Lãnh Từ Diễm rất kinh ngạc.

Quân gia có mấy người dòm ngó chức gia chủ, lần lượt phát động công kích đối với Quân Tây được hai nhà Lãnh Lãng xem trọng, Lãnh gia biết thời biết thế, đón Quân Tây vào Lãnh phủ, công khai tuyên bố hỗ trợ Quân Tây nắm Quân gia trong tay.

Chỉ là, cùng ở dưới một mái hiên, Lãng Diệp cùng Quân Ngân cũng không nói chuyện, đụng phải ngay cả chào hỏi cũng không thềm, người hầu Lãnh gia cũng hoài nghi hai người này có thù có oán.

" Ân, có chút việc nhỏ." Lãng Diệp cười tủm tỉm hôn miệng hân mấy cái. "Tây phía sau đi, trở về muốn dùng."

Lãnh Từ Diễm nhìn chén đĩa trước mặt --- cần quăng qua không?

Quên đi, chén đĩa Lãnh phủ cũng rất đáng giá, đập một cái liền không có tiền thưởng cho kẻ nghèo hân, thật sự đáng tiếc!

Quân Ngân liếc Lãng Diệp, một lần nữa đem lực chú ý thả lại trên màn hình máy tính, gõ mấy chữ, mới như nhớ ra trong phòng còn người. "Có chuyện?"

Lãng Diệp hất cằm. "Ta từng cho Lãnh gia mượn hai thú nhân, trợ giúp họ chế tạo đạn có thể bắn thủng da lông thú nhân..." Ý đi đến trước bàn, chống tay lên, lực áp bách đáng sợ không chút khách khí phóng ra. "Người.... Gia nhập kế hoạch nghiên cứu?"

" Phải."

Phanh! Lãng Diệp nổi giận hung hăng đập bàn ra một lỗ.

Quân Ngân không mẫn không nhạt. "Lãnh Từ Diễm sẽ bắt người đền."

Lãng Diệp nắm mạnh tóc Quân Ngân lên, buộc Quân Ngân ngược nhìn mình. "Thú nhân bị vây đánh hôm nay là người động tay?"

" Hai nhà bọn ta liên hợp khai phá viên đạn kiểu mới, dù sao cũng phải có vật thí nghiệm." Quân Ngân thản nhiên nói. "Tiếc là hiệu quả không sao hảo... Hơn mười viên đạn chỉ trúng có hai phát. A, may mà ta phái nhiều người, nếu không, không chắc có thể thu phục."

Lãng Diệp sắc mặt xanh mét, hận không thể cầm đầu người này thô bạo đánh vào bàn.

Ý đồng ý cho Lãnh gia mượn thú nhân, đều là vì để người nợ trước mặt thú nhân không đến mức không chút lực đánh trả, tuyệt đối không phải có ý giúp hân thương tổn thú nhân.

Nhưng người nợ... Lại đem cái nghiên cứu cơ mật này làm chung với Quân gia.

Lãng Diệp cảm thấy bị phản bội.

" Đừng để ta phát hiện có lần sau." Lãng Diệp âm trầm nói. "Lần sau, tuyệt đối không cho người lách qua!"

Quân Ngân hất đầu thoát khỏi tay Lãng Diệp, không chịu yếu thế, châm biếm. "Chắc hân người không có bồi dưỡng thám tử."

" Bớt xem thường kẻ khác đi, ruột ta không cong nhiều như người."

Quân Ngân mở một video ra cơ mật ra, đem màn hình laptop chuyển tới trước mặt Lãng Diệp, nhắc môi lên cười lạnh. "Tự xem!"

Sau trận đánh luân phiên, một nửa thú nhân trở về thú tộc, nửa còn lại theo tộc trưởng ở lại Kinh đô, ở chỗ Lãng Diệp cùng Lãng Dã đã chuẩn bị.

Quân Ngân sau khi biết được việc này, lập tức xếp vào ba mật thám trong một trăm người hầu được tuyển dụng.

Tuy bị tộc trưởng nghiêm lệnh cẩn thận, không được lộ ra dấu vết trước mặt người hầu, nhưng thú nhân trời sinh tính phóng đảng, đại bộ phận thời gian không hề bố trí phòng vệ.

Chẳng hạn như, video này bị mật thám kiểm ra.

Video rất mờ, hân là được quay từ điện thoại di động, mới đầu tiêu cự cũng không rõ ràng, nhưng có thể thấy được là cảnh tượng trong đấu trường lúc đánh luân phiên.

" Nhảy đến 11 phút 23 giây."

Lãng Diệp có chút khó hiểu, nhưng nhanh chóng liền hiểu ra dụng ý của Quân Ngân.

Lãnh Từ Diễm đẩy cửa đi đến.

Ánh mắt toàn trường tập trung trên người hắn.

Áo ngủ.... Hắn lại mặc áo ngủ tới gặp đám hùng thú này.

Nhịp tim Lăng Diệp chợt gia tốc.

Bất an nhìn Quân Ngân, đôi phương đang cúi đầu châm thuốc lá, trên mặt như bị khói mù che phủ.

Ánh mắt trắng trợn không che giấu của hơn một trăm hùng thú làm Lãnh Từ Diễm cánh giác, hắn kéo chặt cổ áo ngủ, men theo nơi ít người, đi cực kỳ cẩn thận.

Mặt Lăng Diệp vốn âm trầm, lúc này lại như ác ma khát máu, lãnh khí phát ra trên người cơ hồ có thể đông cứng căn phòng. "Họ đã làm gì hắn?"

Quân Ngân hút thuốc, neho mắt, không lên tiếng.

12 phút 10 giây.

Nam nhân cởi áo, ép Lãnh Từ Diễm lên tường, vuron tay vào đùa bỡn ngực hắn.

Sắc mặt Lăng Diệp trắng bệch.

Nửa ngày, môi mỏng từng chút nhếch lên. "Người nên chém rụng tay hắn trước."

"Ta cũng muốn..." Quân Ngân buông tiếng thở dài, tựa đầu vào ghế dựa sau lưng. "Hắn còn sờ soạng mông Từ Diễm"

"Chỉ bắn trúng hai viên đạn trên cánh tay thật sự quá lời cho hắn." Lăng Diệp không âm không dương nói. "Sao không để cho ta?"

Quân Ngân búng tàn thuốc. "Còn một Phượng Lê, lưu lại cho người?"

"Tiểu tử nhà sư tử?"

"Nghe nói đã quay về thú tộc, đối với hắn, ta ngoài tầm với." Quân Ngân đứng dậy, vỗ vỗ bả vai Lăng Diệp. "Nhờ người."

Nói xong, cũng không quay đầu lại, rời khỏi thư phòng.

Đoạn video kia, Quân Ngân xem hơn mười lần như tự ngược, mỗi lần đều đau như tim bị khoan.

Vừa đau lòng vì vũ nhục hắn chịu, lại vì sự cố chấp bất chấp tất cả của hắn lúc ấy mà... Phẫn nộ, thậm chí ghen ghét.

Hoá ra, hắn có thể vì Lăng Diệp làm đến bước này.

Hắn lại có thể, vì Lăng Diệp làm đến bước này!

"Ngô.... Quân Ngân... Đồ.... Ta còn đang ăn."

"Một hồi nữa ăn." Quân Ngân đẩy chén đĩa qua một bên, nhanh chóng quét văn kiện trên bàn ra, sau đó kéo Lãnh Từ Diễm lên, làm hắn ghé sát trên bàn.

Đánh thật mạnh một cái lên mông, đầu tay đến trước, tiếng lách cách dây lưng bật ra theo sau.

"Đừng động đây." Trong giọng nói có chứa thành phần mệnh lệnh, nộ hỏa ấm nóng dọc theo xương tai, một đường xuống phía dưới. "Đừng động đây, đừng ép ta..."

"Người làm sao vậy?" Quân Ngân thể này phảng phất như có chứa lệ khí vô tận. Nếu là người khác, y kiêu ngạo, Lãnh Từ Diễm chỉ càng kiêu ngạo hơn y. Nhưng người này là Quân Ngân, dù động tác y thô lỗ đến làm hắn đau đớn, hắn vẫn hết sức phối hợp.

Hai chân mở ra, quần bị đẩy đến chân đang cong. Áo choàng bị ném xuống, sơ mi bị lột ra phía sau trối chặt tay hắn.

Nộ hỏa bạo ngược rơi vào lưng.

Như đang găm cần. Da thịt màu mặt ong nhanh chóng phủ kín dấu răng màu đỏ, Lãnh Từ Diễm run run, đầu gối cong lại đập trên bàn gỗ băng lãnh, ma sát, hai hạt trước ngực cũng bị chà đạp không chút lưu tình.

"Quân.... Quân Ngân...."

Kêu hoán có chứa sắc thái tình dục diễm lệ, làm người sau lưng càng thêm cấp bách. Gạt quần lột hắn ra, làm cái mông vĩnh kia đối diện mình.

Ánh đèn đậm sắc chiếu lên mông.

Quân Ngân có choáng váng trong nháy mắt.

"Lãnh Từ Diễm..." Y hỏi. "Còn muốn cùng ta làm không?"

Lãnh Từ Diễm hết sức khó chịu quay đầu lại, nhìn thấy mặt Quân Ngân phảng phất như mặt hồn lạc phách, trong lòng đau xót, thấp thỏm hôn lên môi y. "Tại sao không muốn.... Ngô..."

Y lại như vậy, không chút báo trước xô xuyên hần.

Tư thế hoàn toàn vặn vẹo.

Lãnh Từ Diễm mở hơi lạnh cũng xông ra, giãy giụa lật thân, mặt hướng về phía Quân Ngân, gian nan dùng chân kẹp lấy thất lỵng y, cắn răng tiếp nhận lửa giận vô danh của y.

Cũng không phải vô danh. Lãnh Từ Diễm minh bạch. Quân Ngân chỉ là ghen lâu, cần phát tiết.

Nếu không phát tiết, người này sẽ bị mình bức điên.

"Ngô.... Ân..." Đầu ngón tay cào ra tiếng chói tai trên bàn gỗ, tiếng đánh blap blap như đao kiếm tấn công. Lãnh Từ Diễm bị đâm cho thẳng hạ thân, lại vừa vặn ở ngực đến trước mặt Quân Ngân.

Hần vì Lăng Diệp, chịu đựng nam nhân kia sờ hần -- trong đầu bốc ra một câu này. Quân Ngân hạ đồng tử, cúi người hôn. Hôn từ cái cằm khê nhếch đến lồng ngực rắn chắc, toàn bộ đều in lại hơi thở y.

Y không muốn mất đi hần, thật sự không muốn.

Nhưng tại sao, hần cuối cùng vẫn đang rời xa...

"Lãnh Từ Diễm.. Đừng rời khỏi ta..."

Lời hàm hồ ngộp ngạt vừa nói ra vẫn bị Lãnh Từ Diễm đắm chìm trong kích tình nghe thấy, hần ngây ngốc sùng sốt mấy giây, đến khi phản ứng được với lời Quân Ngân nói, đã mím môi không thể nói gì.

Quân Ngân cùng Lăng Diệp là không giống nhau, người sau ngốc nghếch, da mặt lại dày; người trước.... Tự chế mà kiêu ngạo.

Bất Quân Ngân nói ra lời như vậy... Minh đúng thật không phải là người.

"Quân Ngân, ngươi thao ta đi!" Lãnh Từ Diễm nghiêm túc nói. "Muốn thao sao liền thao. Thao hỏng cũng không sao." Hần rất nghiêm túc. "Thật sự.... A...."

Rất nhiều khi, Lãnh thiếu gia đều tự mình tìm chết.

Quân Ngân vốn ở vào mép vực không kiểm soát được cảm xúc, vốn giằng co trong nước sôi lửa bỏng người này có yêu mình như thế không, hần còn thêm dầu vô lửa, một bức "Ta biết ta có lỗi với ngươi, nhưng ta cũng thích Lăng Diệp, cho nên thật sự không thể không có lỗi với ngươi, ngươi thao ta, để ta bồi thường ngươi đi!" Vô lại, Quân Ngân thật sự muốn bóp chết hần.

Tại sao hần luôn đắc tội hai bên rồi muốn bồi thường?

Tại sao... Ba người họ.... Phải biến thành như vậy!

Nếu đi qua phòng thiếu gia, chắc chắn có thể nghe tiếng rên rỉ cao vút truyền ra bên trong. Thật sự quá lớn, ngay cả tường tiêu âm cũng không ngăn được.

Các người hầu đồ mặt, không dám lưu lại quá lâu ngoài phòng thiếu gia.

Kỳ thực, còn một nguyên nhân nữa.

Không biết tại sao, Lăng thiếu gia lạnh băng dời một cái ghế dựa, canh giữ ở ngoài cửa, khí tức lạnh lẽo không nộ tự có uy, cách ba thước đều có thể cảm nhận được, ai mà dám tới gần?

Lăng Diệp cầm trong tay một quyển sách, xem cực kỳ nghiêm túc. Nhưng có người chú ý phát hiện, trang sách vẫn không lật, vẫn dừng lại ở trang kia.

Phía trên trang đó có một câu thế này: Thượng đế yêu chúng ta, ngài rộng lượng với chúng ta, bao dung với chúng ta, nhưng cũng khắc nghiệt với chúng ta, khi chúng ta phạm sai lầm, thực thi trừng phạt.

Mẹ nó, Quân Ngân cho rằng y là thượng đế? Lăng Diệp tức giận nghĩ.

Bạn đang đọc truyện *Ám Dạ Trầm Luân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 119

Eo mềm, chân mềm, toàn thân đều mềm.

Sau khi làm hân liên tục thờ dốc suốt nửa hôn mê, Quân Ngân rốt cuộc ôm lấy hân, liền bỏ nhào lên giường với tỷ thế kết hợp. Mắt đã gỡ kính thâm thúy sâu thẳm, tình cảm sâu tới đâu đi nữa cũng luôn chôn giấu thật chặt, không chịu nói với đối phương.

"Quân Ngân..."

"Đừng kêu ta."

Lãnh Tử Diễm nghe lời dừng miệng, hân đối với Quân Ngân có áy náy, có sợ hãi, cũng có đau lòng bất đắc dĩ, nhưng hân vốn là một người biểu đạt không tốt, tình cảm sâu tới đâu đi nữa cũng luôn chôn giấu thật chặt, không chịu nói với đối phương.

Hạ thân dính dính, rất khó chịu, một lượng lớn tinh dịch bị tính khí lấp ở bên trong, nhưng cũng có một phần nhỏ giọt dọc theo bắp đùi tích lên giường.

Thoạt nhìn cực kỳ tình sắc.

"Ân..." Lãnh Tử Diễm bám lấy bả vai Quân Ngân, hữu khí vô lực nói. "Còn muốn đến?"

"Đồ đầy rồi nói sau."

Đồ.... Đồ đầy...

Gấp chân Lãnh Tử Diễm lên, ép trên ngực, Quân Ngân thần tình đều ửng hồng, hơi rút ra một chút, trọc dịch mang ra hết sức dâm mỹ, y nhắm mắt lại, đâm vào nhục huyết dâm đẳng như đóng cọc.

Cái gì cũng không nói.

Một trầm lặng phát tiết, một trầm lặng tiếp nhận.

Nhục huyết bị sáp đến thối nát một mảnh, tràng huyết khẩu co rúm lại kịch liệt run rẩy, nhưng từ đầu đến cuối vẫn tận lực vây lấy vật của Quân Ngân, gắt gao, luyện tiếc không chút thả lỏng.

Lãnh Tử Diễm hút khí, mồ hôi lăn đều xuống, thứ tình ái kịch liệt mang đến chính là khoái cảm khiến người ta sôi trào, hân nhanh chóng quăng một mồi ban này ra sau đầu, gian nan vươn tay, vọng tưởng an ủi dương cụ ứ dâm dịch của mình.

Tay Quân Ngân phui tay hân ra, nheo mắt nhìn chăm chăm hân nửa ngày.

Vươn tay bóp gốc.

"Ngô.... Quân Ngân.... Đừng..." Lãnh Tử Diễm trời sinh tính phóng đảng, bị nam nhân sáp dễ dàng cao trào nhất, sắp sửa tới cực hạn lại không được giải phóng, vô cùng thống khổ. "Buông ra."

Quân Ngân dường như thích hân như vậy, thường thức ngoạn ý cao cao đứng vững trong tay. "Nói Lãnh Tử Diễm là của Quân Ngân."

Hai nam nhân này sao đều thích câu đó?

"Ngô..... Lãnh Tử Diễm là của Quân Ngân.... A... Bóp... Đừng bóp...." Con ngỗng băng lãnh đen như bảo thạch dập dờn thủy quang, hân giống như bị ngược đãi, mặt đau đến cau lại, nhưng đầu lông mày vẫn nhấc lên độ cong, nguy hiểm lại mỉa mai. "Đừng bóp ta." Ngừ khí oán giận, có chút hung hăng, lại hình như có chú ý, không dám hoàn toàn hung hăng, làm cho cả giọng điệu cũng mềm đi, tương tự cầu xin.

Cái mà Lăng Diệp chờ đến bức dọc nóng nảy đẩy cửa tiến vào trông thấy chính là một cảnh làm y phun máu mũi thế này.

Nam nhân dâm đẳng kia bị Quân Ngân nửa gấp, huyết khẩu không biết nhục nhã chặt chẽ quần lấy dương cụ màu tím đỏ, hai bọc sưng lên lách sặc lách sặc đánh vào trên mông..

Bất động thanh sắc lại có cảm giác mười phần áp bách đi đến bên giường, cố ý bỏ qua khí tràng nháy mắt đóng băng của Quân Ngân do bị xâm phạm

lãnh địa. "Ta muốn gia nhập." Không phải thương lượng, là chỉ thị cao cao tại thượng.

Bị Lăng Diệp bỏ đến phía sau nâng hạ thân lên, Lãnh Từ Diễm đành phải thở gấp nằm trên người y, ánh mắt tội nghiệp nhìn dương vật bốc dâm thủy của mình.

Lăng Diệp nhăn mày lại, y không ít lần ở trên giường ức hiếp gia hỏa này, nhưng thấy người khác ức hiếp đó là hai chuyện khác nhau.

Ôm sát người, không để ý cảm xúc bất mãn nồng đậm đến đặc dính của Quân Ngân, thô bạo vặn tay Quân Ngân ra, thương tiếc âu yếm tiêu thương thẳng đứng phía dưới Lãnh Từ Diễm, bắt nó xoa đến sắc thái sỡ dĩ mê người.

Vừa liếm tai hắn đến ướt sũng. "Thích ta đối với người như vậy không?"

Lãnh Từ Diễm gạt mạnh đầu, thích. "A...." vật trong nhục huyết như cự long thức tỉnh từ ngủ say, xuất động mạnh mẽ, sóng cuộn biển gầm.

Y phục Lãnh Từ Diễm đã hoàn toàn bị lột, da thịt màu mật ong lỗ lỗ bọc mờ hôi kích tình, rạn rở sáng chói. Lồng ngực kêu gọi, eo bụng cường tráng, đôi chân thon dài, không chỗ nào không khiến tâm Lăng Diệp ngứa ngáy khó nhịn.

Đầu ngón tay thanh tú dao động từ trên hướng xuống như đánh đàn, đầu cũng vui xuống, dùng sức hút, hạ xuống từng hoa ban diễm lệ.

Bị hai nam nhân đồng thời cổ sức an ủi, ngoại trừ cao giọng thét chói tai, Lãnh Từ Diễm âm ỉ cũng không phát được. Khóe mắt đỏ rực, trong mắt hai người kia, rõ ràng là bộ dạng thiếu ngược quyền rũ người.

Quân Ngân đập mông hắn, Lăng Diệp liền đi kéo nhũ tiêm, kéo không đủ ghiền, thẳng thẩn cúi đầu cắn. Làm cho hai bên ngực vừa thơm vừa đẹp. Lãnh Từ Diễm một bên nghĩ phải chặt tay Lăng Diệp xuống, một bên nửa là thống khổ nửa là vui sướng, thân thể nhuyển đến nát bét nhão như bãi ghềnh, cánh tay khoác trên ngực Lăng Diệp, mỗi sưng đỏ hơi giương, hồ hấp phun ra nóng chảy như dung nham.

Vật dưới khó Lăng Diệp cũng cao cao đứng vững, mắt thấy Quân Ngân chưa có dấu hiệu xong việc, y đành phải moi dưới quần, lấy dương cụ chọc chọc khe đùi Lãnh Từ Diễm.

"Cút ngay!" Quân Ngân giận không thể nhịn.

Lăng Diệp hừ một cái, bắt lấy tay phải Lãnh Từ Diễm, vung vung, cố ý để lộ ra nhẫn kim cương ngân quang lấp lánh, lông mày cau lên, đắc ý tràn trề.

Quân Ngân chậm rãi.... Nheo mắt lại...

Y kéo hai chân Lãnh Từ Diễm hướng thật to ra hai bên, thuận tiện cho Lăng Diệp thấy rõ hạ thể chặt chẽ kết hợp của hai người.

"Ngô.... Quân Ngân...." Lãnh thiếu gia bị tình dục khổng lồ chế phản ứng chậm hơn bình thường một nhịp, nhưng ít nhiều vẫn hiểu hai nam nhân đang thông qua hắn dò sức với nhau.

Huyết khẩu hỗn độn, dịch ruột non, tinh dịch chảy khắp nơi, Quân Ngân hơi rút ra ngoài một chút, tiểu huyết co rúm lại lập tức khăn trương giữ chặt y.

Nghiêng thân về phía trước, thanh âm trầm thấp khàn đục giống như mê hoặc. "Ban này ta dạy người nói cái gì? Lặp lại lần nữa..."

Lãnh Từ Diễm ngẩng đầu, lẳng lặng nhìn y. "Ta là của người..."

Quân Ngân lập tức cười, mắt cong lên chói sáng, tay ôm hai chân Lãnh Từ Diễm lên, hướng vào điểm nào đó quen thuộc trong trăng đạo thô bạo đâm vào.

Lăng Diệp rất mất mặt.

Ngoạn ý của mình cũng gần huyết khẩu, nhưng tiểu huyết đã bị Quân Ngân ưu tiên chiếm lĩnh, y chen vào không được.

Quân Ngân thật dễ tiện, Lăng Diệp không phục.

"Này!" Vặn khuôn mặt phủ kín sắc thái tình dục của người nào đó qua. "Lời nói lúc sinh nhật ta, nói lại một lần nữa."

"Ân..... Không...."

Lăng Diệp mím môi.

Bất đồng cùng hai người sục sôi ngất trời, mặt y vẫn lạnh băng, mang mấy phần lạnh nhạt người lạ chớ gần.

Nháy mắt cúi đầu, ôn nhu như nước.

"Ta yêu cầu không cao.... Chỉ nghe câu đầu tiên... Ân?"

Bạn đang đọc truyện *Ám Dạ Trảm Luân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 120

Dưới thân là chấn động kịch liệt, bên tai là giọng trầm hoa lệ mê người, Lãnh Tử Diễm không thể nói trong lòng là cảm giác gì, hắn chỉ có thể để Lăng Diệp vận mặt hắn, chọc nhẹ hai phiến môi người nọ. "Ta thích người."

Thanh âm rất nhẹ.

Nhưng rõ ràng đến dị thường!

Dù tiếng lách sách thân thể va nhau có kịch liệt dâm loạn cỡ nào, cũng vô pháp dim ngợp ba chữ này.

Lăng Diệp cười ngốc nghếch.

Ngốc đến độ Lãnh Tử Diễm hết sức hồi hận.

Sau đó hắn không có thời gian hồi hận, người phía sau gầm một tiếng, kéo tay hắn lên, hùng khí bùng bùng... Đâm hắn.

Đâm mộng!

Đáng.... Đáng chết.

"Người dám tiến vào ta thiên người!" Hai mắt Lãnh Tử Diễm cũng nổi ra màu đỏ quỷ dị vì tình dục, nhưng vì quang khiếp người trong đó tuyệt đối không mơ hồ.

Lăng Diệp đáng thương dòi ngoan ý hùng tráng ra bên cạnh một chút, tiện tay bôi dâm thủy vừa mới ứ ra lên mộng vênh đối phương. "Ta cảm thấy đồng thời tiếp nhận hai người đối với Lãnh thiếu gia mà nói không thành vấn đề."

"Không.... Không được!" Lãnh Tử Diễm đứt quãng nói. "Trước kia có thử qua, rất đau... Sau đó.... Ngô... Không xuống giường được."

"Nga?" Lăng Diệp cùng Quân Ngân đồng thời nhếch mày.

Chiến tích dâm loạn của hắn, Lăng Diệp cơ bản biết, Quân Ngân lại không nghĩ rằng người này... Trước kia phóng đảng đến mức đó.

"Không xuống giường được?" Con người hẹp dài nguy hiểm mười phần.

"A... Quân Ngân...." Rốt cuộc ý thức được mình nói hớ cái gì, Lãnh Tử Diễm cũng có ý muốn tát mình mấy cái. Tự biết Quân Ngân thần tình tức giận sẽ không tha cho hắn, thức thời mở chân ra, mặc đối phương xâm phạm hắn triệt để.

Trận tính sự này kết thúc khi nào, Lãnh Tử Diễm hoàn toàn không có ấn tượng, Quân Ngân thật sự là hết lực mới buông tha hắn, sau đó Lăng Diệp lập tức tiếp nhận, lúc ấy Lãnh Tử Diễm cơ bản ở vào trạng thái hôn độn, Lăng Diệp bảo hắn bày tư thế gì, hắn liền bày ra, quỳ sấp, không có gì Lãnh Tử Diễm không làm được, chỉ có thứ Lăng Diệp không thể nghĩ ra.

"Lật qua, kéo chân ra.... Ân, ngoan...." Lăng Diệp cười híp mắt vỗ vỗ dương vật dựng thẳng của hắn. "Nâng chân lên, ép lên ngực."

Lãnh Tử Diễm nhìn y mấy cái... Môi giật giật.... Theo lệnh.

Hậu đình dâm loạn tràn ngập đủ loại chất lỏng, có tinh dịch ba người, còn thêm dịch ruột non chảy ra trong tràng đạo, có thể nói rối tinh rối mù, Lăng Diệp cũng không ghét, duỗi ngón tay liền đâm vào, sau khi phát hiện bên trong vừa nóng vừa mềm, lập tức xách súng ra trận.

Lăng Diệp nhắm mắt lại, lại câu con người lên, tư thái dục tiên bỗng bình, y dung mạo tuấn mỹ, đủ để kẻ khác ý loạn thần mê, huống hồ còn thêm Quân Ngân châm đầu vào lửa ở trên người, Lãnh Tử Diễm nhanh chóng không biết phỷng hướng, âm thanh lách sách lách sách dâm đảng vang suốt một đêm.

Ngày hôm sau.

Ánh nắng sớm lười biếng rắc vào, Lãnh Tử Diễm cau mày trờ thân, lại lập tức bị một đôi tay lật trở lại, hắn mở mắt ra, cảm thấy khắp nơi đều không thoải mái, dính dính.

"Lăng Diệp...." Dùng sức đẩy đẩy người ôm hắn. "Ta muốn đi tắm rửa."

"Không cần." Lăng Diệp nheo mắt giương đầu, hạ thân thúc về trước một cái, vật chôn trong nhục huyết một đêm lập tức sinh long hoạt hổ, lúc lòi ra gân xanh tím phù kín trục dịch. Ba một tiếng đâm vào, dâm thủy văng khắp nơi.

Không để ý tới hai người lại định đến một trận kia, Quân Ngân bình tĩnh mặc quần áo, chỉnh hảo bản thân mới bình lặng mà cung kính mở miệng. "Bá phụ..."

Hai người làm loạn nháy mắt mở to mắt, đồng thời nhìn về phía cửa.

Lãnh Tử Diễm một cước đá Lăng Diệp xuống giường, khuôn mặt tuần tú nhẵn lại - hình như đau đến thất lưng - tay bận chân bận tìm y phục khắp nơi. Vẫn là Quân Ngân phúc hậu, xuống giường lấy ra một kiện áo ngủ từ tủ quần áo ném cho hắn.

Tuỳ tiện khoác lên, vừa nói. "Phụ thân... Ngươi... Đến đây lúc nào?"

Quay đầu lại thô bạo trừng mắt nhìn Lăng Diệp bò dậy, đều là do con báo chết tiệt này không biết thu tay, nếu không ba người họ sao lại mệt đến mức không biết trong phòng có người vào?

Đại sảnh sau khi được sửa chữa lại bày ra vẻ tráng lệ, người hầu thấp tùng chia làm hai bên, tập trung nín thở, cẩn thận.

"Còn chưa xuống?"

"Tiên sinh!" Người hầu tùy mặt gửi lời, cung kính nói. "Thiếu gia vẫn còn đang rửa mặt, lập tức sẽ xuống."

Lãnh Thừa Phong lạnh lùng hừ một tiếng, trên khuôn mặt nghiêm túc không nhìn ra được cảm xúc, nhưng người Lãnh phủ đều biết, thiếu gia lại chọc tiên sinh tức giận.

Mười phút sau, ba người tuần tự xuống lầu.

Lãnh Thừa Phong nhìn Lãnh Tử Diễm, phát hiện trên mặt mày thẳng bất hiếu này toàn là xuân ý phóng đảng, trong lòng giận dữ. Nâng cổ tay lên. "Tám giờ mười lăm." Hắn thân nhiên nói. "Nếu ta mỗi ngày đều dậy trễ như ngươi, Lãnh thị sớm đã sụp đổ."

"Phụ thân, hôm nay cuối tuần."

"Kê địch âm mưu tấn công ngươi..." Hắn chậm rãi nói. "Không nhất định sẽ chọn ngày làm việc."

Lãnh Tử Diễm ngồi xuống đối diện Lãnh Thừa Phong. Ánh mắt Lãnh Thừa Phong tuần tra một phen trên người Quân Ngân cùng Lăng Diệp. "Hai người... Định ở bao lâu?" Phương thức đuổi khách không chút khách khí.

"Bá phụ." Lăng Diệp cười gượng. "Phần ghi âm kia Tàn Hiên trước khi chết gửi cho các đại lão Quân bộ, phụ thân sinh tử chưa rõ, Lãnh gia bị tình nghi lớn nhất. Mấy hôm trước, nhóm đặc biệt phụ trách tìm kiếm phụ thân của Quân bộ lần thứ năm xin lệnh lục soát Lãnh gia, tuy ta can được, nhưng khó lòng phòng bị, huống hồ bây giờ ngay cả bộ hạ cũng dao động, muốn nhúng tay vào việc này, ta ở lại đây tốt xấu gì cũng có thể bảo vệ khi cần thiết."

Chó má.

"Vậy còn ngươi?" Lãnh Thừa Phong uống xong một ngụm canh, ánh mắt sắc bén bắn về phía Quân Ngân. "Ta cho rằng ngươi hẳn là bề bộn nhiều việc."

Quân Ngân gạt đầu, bàn tay thanh tú cầm khăn đặt trên bàn lên, khẽ lau miệng, động tác này làm đến tao nhã cực điểm, êm tai đẹp mắt.

"Quân gia bây giờ chia năm xẻ bảy...."

Lăng Diệp dưới bàn lén đá Lãnh Tử Diễm một cước, nhếch mày, không cho nhìn Quân Ngân!

Lãnh Tử Diễm có chút cảm giác hờn giận. Con báo chết tiệt này rõ ràng là được nước làm tới. Mất mọc trên mặt hắn, hắn muốn nhìn ai thì nhìn, liên quan gì đến y. Thẳng thắn lấy tay chống cằm, vừa ngậm nĩa trong miệng, vừa nghe Quân Ngân cùng phụ thân tán gẫu, mắt chớp cũng không chớp, bộ dạng nhìn đến say sưa.

"Nói đến Quân gia các ngươi, ta không thể không nhớ tới Tàn Hiên." Nghe Quân Ngân nói xong, Lăng Diệp làm bộ làm tịch lắc đầu. "Người nọ là một nhân tài, đáng tiếc mà xui quỷ khiến, sắp chết còn muốn kéo Lãnh gia xuống nước, cũng trách ai đó quản không nghiêm. Phải không..." Y cười hỏi "Quân thiếu gia?"

Trên mặt Quân Ngân nháy mắt hiện lên đau khổ.

Tàn Hiên từ nhỏ bồi bên cạnh y, hai người sớm chiều ở chung mười mấy năm, Tàn Hiên vẫn luôn trung thành, y đối với hắn cũng tình cảm sâu sắc, chưa từng đối đãi hắn như thuộc hạ.

Về sau phát hiện tình ái của hắn cùng Quân Hi, vì Quân Hi thân phận đặc biệt, y vẫn khuyên bọn họ suy nghĩ cẩn thận, thấy hai người không thể thiếu nhau, y thậm chí giúp đỡ thuyết phục cha mẹ chấp nhận họ.

Chỉ là việc đòi khó liệu, cha mẹ đồng thời ly thế, y tiếp nhận trách nhiệm gia tộc, Quân bộ coi y là mầm cá trên bàn, tham vọng về sau càng ngày càng lớn.

Trước hôn lễ, bề hạ bệnh tình nguy kịch, ám sát Quân bộ phát động về phía y ầm ầm kéo đến, dưới tình hình này, y cùng Quân Hi cũng minh bạch, không giết chết được y, Quân bộ sẽ không chịu để yên.

Quân Hi cùng y vốn là anh em song sinh, lúc được sinh ra, phụ thân xuất phát từ đủ loại suy tính, nhịn đau bồi dưỡng Quân Hi làm ám ảnh cho y, cái gọi là ám ảnh... Chính là khi cần thiết... Thay y chịu chết.

Lăng Diệp nói y bỏ xe giữ tướng, chính xác.

Quân Hi giả Quân Ngân vừa chết, Quân gia lập tức sụp đổ, các đại phân gia lần lượt tranh quyền đoạt lợi, náo loạn hết sức khó coi. Quân bộ tự nhận hoàn thành nhiệm vụ tấn công Quân gia, tháo hết theo dõi nghiêm mật đối với Quân gia, đem lực chú ý dời đến chuyện khác, và lại, Tướng quân mất tích, cũng có lợi để y ẩn trong bóng tối, âm thầm thu thập thế lực Quân gia.

Nói trên lý trí, y không thừa nhận mình làm sai.

Nếu người chết là y, Quân gia sẽ thật sự tan đàn xẻ nghé.

Nhưng trên tình cảm...

Một là anh em ruột thịt cùng sinh, một là bằng hữu mười mấy năm nay...

Ăn cơm của người đi! Lãnh Từ Diễm mấy lần hung hăng trừng mắt với Lăng Diệp.

Lăng Diệp rất ủy khuất, chân dưới bàn tiếp tục trêu đùa Lãnh Từ Diễm, giọng điệu hung hăng. "Kỳ thực người chết hay hấn chết, kết quả cũng không khác lắm, người chết, hấn có thể giả làm người, cho nên Quân thiếu gia..." Chậm rãi nheo mắt. "Sao bản thân không cống hiến cho gia tộc?"

"Uy!" Giả Giả Tần Hiền để Quân Hi chịu chết, Quân Ngân đã áy náy tới cùng, bây giờ Tần Hiền vì Quân Hi tự tử, tuy vì ghen ghét hận Lăng gia một trận... Nhưng... Lãnh Từ Diễm chính là vô pháp trách được Quân Ngân.

"Ta thấy theo thực tế..." Là người bắt công... Lăng Diệp xoay mặt qua. "Đúng rồi, Mộc Phi Phi làm sao đây? Đám cưới này tính hay không tính?"

Quân Ngân hạ đồng tử, không lên tiếng.

"Đương nhiên tính." Lãnh Từ Diễm nhếch mày. "Không thấy báo chí tập san đều gọi nàng là tân phu nhân Quân gia?"

Lăng Diệp "Nga" một tiếng. "Xem ra về sau ai đó khôi phục thân phận rồi, còn có thể tiện tay nhặt lấy một người vợ, quá lời." Y cười đến khiến người ta như thấy gió xuân. "Chúc mừng!" Ngực khí chân thành.

Ân... Sắc mặt Lăng Diệp thay đổi.

Chết tiệt! Người nợ giẫm lên chân y.

Nếu nơi này không có người ngoài, y chắc chắn lôi đầu gia hỏa kia qua, thô bạo hôn hấn, tay cũng phải luồn vào, chà đạp ngực hấn.

Nhưng, nơi này không chỉ có người, bên cạnh còn ngồi Lãnh gia gia chủ không nộ tự có uy.

Lăng Diệp đành phải ngoài cười trong không cười, rút chân về, xiên khối điểm tâm ném vào miệng, dùng sức nhai, coi như... Cái đang cắn chính là Lãnh thiếu gia.

Giẫm y thật đau!

Lãnh Thừa Phong ban đầu mày cứng mắt lạnh, về sau cùng Quân Ngân dần nói chuyện, phân tích tình thế thiên hạ, trong lời nói có ý tán thưởng đối với nhận xét giải thích của Quân Ngân.

Hai người Lãnh Lăng kỳ thực cũng không kém, chỉ là trước mặt Quân Ngân đành đặc mà nói, một người không nỡ xen mồm, một người trăm phương ngàn kế nghĩ làm sao hãm hại Quân Ngân trước mặt bá phụ, làm cho hai người thường xuyên nghe Quân Ngân phát biểu hiểu biết chính xác một phen, sau đó mắt to trừng mắt nhỏ, người trừng ta một cái, ta trừng lại gấp chục lần.

‘Đồ con heo!’ Lãnh Từ Diễm dùng môi nói ‘Người chắc chắn không nghĩ sâu bằng hấn.’ ---- ở trong lòng Lãnh thiếu gia, Tướng quân công tử có ngực không có não, tứ chi phát triển, đầu óc giản đơn.

‘Phi, ta là đồ con heo, người chính là bò đàn.’ Lăng Diệp không chịu yếu thế, ‘Tám lạng nửa cân, bớt lươn chệch lịch nhót đi!’ Trong lòng Tướng quân công tử, về sau Lãnh thiếu gia chấp chương Lãnh gia, nếu không có y giúp đỡ, sớm muộn gì cũng quân Lãnh gia tới lui bại.

"Lãnh Từ Diễm..."

Nghe phụ thân gọi mình, Lãnh Từ Diễm vội vàng ngồi nghiêm chỉnh. "Phụ thân."

"Người năm nay bao nhiêu tuổi?" Nói, Lãnh Thừa Phong nhăn mày lại.

"Hà?"

"Bá phụ." Lăng Diệp uốn mặt nói. "Từ Diễm hai mươi, ta trước đó không lâu... Vừa tròn hai mươi mốt."

"Hoá ra người còn lớn hơn một chút!"

"A.... Phải.... Phải." Biết rõ Lãnh Thừa Phong đang châm chọc mình ấu trĩ, Lăng Diệp cũng chỉ đành chịu đựng. Sau khi dùng thú thân làm Lãnh Từ Diễm, hảo cảm y xây dựng trước mặt Lãnh Thừa Phong hoàn toàn rơi xuống ngàn dặm, Lãnh gia gia chủ vẫn tán thưởng Quân Ngân, rõ ràng có ý tương phản.

"Vị trong nhà người kia..." Lãnh Thừa Phong cười nhạo. "Người giờ trò quý?"

Quân Ngân cùng Lãnh Từ Diễm ngăn ra, đồng thời nhìn chăm chăm về phía y, như muốn tìm dấu vết để lại trên khuôn mặt kia.

Tướng quân mất tích một tháng, lại thêm bằng video giám thị đêm đó, người bình thường đều cho rằng Tướng quân là một trong những thi thể nổ cháy kia, căn bản sẽ không nghĩ là Lăng Diệp bí mật nhốt Tướng quân.

Nhưng Lãnh Thừa Phong thì không, hần tâm tư kín đáo, đối với tính cách nhĩ tử cùng Lăng Diệp cũng coi là rõ như lòng bàn tay. Lãnh Từ Diễm ôm bụng vào Lăng gia, không thể không có tính toán, mà Lăng Diệp đã hoài nghi tất nhiên sẽ triển khai điều tra, điều tra đi điều tra lại...

"Lãnh bá phụ... Lời này đùa không được." Lăng Diệp thế nào để cho bọn họ toại nguyện, mặt nghiêm túc như y lập tức phải vào TV nói chuyện, ngay cả lưng cũng thẳng tắp, ánh mắt bức người.

"Hừ.... Người, tự giải quyết cho tốt."

Lăng Diệp khiêm tốn gật đầu. "Tạ ơn bá phụ dạy." Y đương nhiên phải cẩn thận, bác cả thủy chung không tin phụ thân lại chết, mỗi ngày ra lệnh thú nhân thù hạ trải thảm thăm dò khắp Kinh đô, bệ hạ trong cung ngửi được mùi, cũng sẽ rục rịch...

Bất cần một cái, bị họ bắt được nhược điểm, chính là vạn kiếp bất phục.

"Nhẹ chút, nhẹ chút!"

Lăng Diệp che hạ thân kêu rên, người nọ sợ bóp chỗ khác y không đau, dùng sức tóm ngoạn ý kia, khí lực lớn như hận không thể vặn rút.

Lãnh Từ Diễm nhếch mày, chậm rãi hỏi. "Phụ thân người đâu?"

"Không biết." Chết quyết nọ. Kết thúc thôi...

Một tiếng thét chói tai cao vang tận nóc nhà, hại một người hầu Lãnh phủ sợ tới mức làm vỡ chén đĩa trong tay.

Ăn xong bữa sáng, Lãnh Từ Diễm liền xách Lăng Diệp vào toilet, nghiêm hình bức cung. Cái vật hưng phấn cả đêm của Tướng quân công tử đáng thương còn chưa kịp nguội xuống liền bị người nào đó kéo trái kéo phải, bóp như muốn nhào thành cục bột.

"Thật sự không biết?" Lãnh Từ Diễm hơi cúi đầu, vừa vặn đối diện con người Lăng Diệp nâng lên.

Hai người ai cũng không nhường ai, tranh phong tương đối.

Cuối cùng, hình như ánh mắt Lãnh Từ Diễm quá mức sắc bén, Lăng Diệp bại trận, bộ dạng thoát nhìn thành thật tới cỡ nào, hơi nghiêng đầu. "Có phải không thấy ta thương tâm liền cho rằng ta không lo cho phụ thân?"

Lực đạo trên tay buông lỏng.

Lăng Diệp thừa cơ thoát ra, để hần chơi nữa, mình không hư mới là lạ.

Y quay lưng qua, tay trái đặt trên bồn rửa tay, thanh âm rất thấp, khàn khàn lại mang độ cong run rẩy. "Người vẫn luôn thích Quân Ngân, ta biết muốn chen vào giữa hai người các người rất khó, ta cũng không quá nghiêm khắc đòi ngang vai ngang vế với Quân Ngân... Nhặng..." Lòng mày nhẹ hát. "Lãnh thiếu gia có cần phải quá đáng như vậy không?"

"Đó..." Động động tay đặt bên hông, thiếu chút nữa xúc động muốn ôm y, cuối cùng lại mạnh mẽ tự kiềm chế. "Là người nhắc tới Tàn Hiên trước, muốn châm ngòi ly gián."

"Nhưng ta nói cũng là sự thật."

"Nhưng..."

"Nhưng Quân Ngân sẽ áy náy, sẽ khó chịu?" Lăng Diệp cười lạnh. "Lãnh thiếu gia rõ là hiền lành."

"Biển.... Biển mẹ người đi...." Hiền lành.... Lãnh Tử Diễm từ phía sau siết đầu Lăng Diệp, dọc theo tai xoắn mạnh về phía trước, ghé sát trên người y, thô bạo cắn một cái trả thù vào cổ tựa như cầu.

Lăng Diệp nhấp môi dưới.

"Không cần hừ..." Nghe lên rất thất vọng. Hắn đẩy dây chuyền vàng ra, hình như đang tìm khối da nào mỏng hơn, tìm nửa ngày không ra, ngược lại làm cho bản thân tâm phiền ý loạn. "Này, người sao phải là thú nhân?"

Lăng Diệp tin chắc Lãnh thiếu gia là đang ghen tị với thân thể tổ chất cao, đao kiếm không đâm thủng mà lại cường tráng thanh tú của y, không muốn so đo nhiều với hắn. "Nơi này có thể cần hừ." Mặt dây chỉ chỉ môi.

Lãnh Tử Diễm buông y ra. Phanh một tiếng đóng cửa ra ngoài.

Hắn mới không cần hôn, hôn một cái, đuôi người nọ lại vểnh lên trời.

Đuôi báo vừa thô vừa dài, khó coi chết đi được.

Đương nhiên, Lãnh thiếu gia bây giờ còn chưa ngờ tới, sau này của sau này, hắn sẽ không chỉ một lần hưởng thụ được, tư vị cái đuôi quết ở trên người.. ve vãn...

Bạn đang đọc truyện *Ám Dạ Trảm Luân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 121

Hai tháng tiếp theo, Ngọc Hoàn đế quốc nhiều lần tiến hành thăm dò quân sự đối với Thần Vũ. Có lần giáo huấn đau đớn do bị hạ công khai phê bình hồi trước, Quân bộ Thần Vũ phản kích âm âm, hai nước giương cung bạt kiếm, mưa gió sắp đến.

Dân chúng sớm quen với việc nửa năm đánh nhỏ, ba năm đánh lớn, ngoại trừ có mấy thương nhân đầu cơ tích trữ vũ khí lương thực, muốn sau này bán ra với giá cao, tình thế quốc nội tương đối an bình.

Mà Quân bộ đã nói rõ một phần về chuyện Tướng quân bị hại, đánh vỡ bình lạng.

Mất tích ba tháng, Quân bộ dưới áp lực khắp nơi, không thể không nặng nề tuyên bố, Tướng quân đã tử vong.

Một viên sỏi kích động ngàn tầng sóng.

Chấp chương Quân bộ nhiều năm, đạt tới uy vọng đối với Quân bộ và dân chúng mà trước đây chưa ai từng có, nói gã là quân thần cũng chưa đủ, tuy độc đoán chuyên quyền, nhưng Lăng tướng quân quả thực là một nhân vật khiến người ta ngưỡng mộ. Uy nghiêm vô thượng cùng tài năng quân sự xuất quỷ nhập thần của gã, luôn làm kẻ địch nghe tiếng đã sợ vỡ mật. Hiện giờ gã tử vong, không chỉ làm nhân dân bùng nổ cảm xúc khủng hoảng, cũng làm Ngọc Hoàn đế quốc khừu giác nhạy bén xấn tay áo lên.

Tam đại Tướng quân lần lượt được lệnh, phải cấm quốc kỳ Ngọc Hoàn ở hoàng cung Thần Vũ, lấy việc này làm lễ vật mừng ba trăm tám mươi năm lập quốc.

Ngồi ngay ngắn ở ghế chủ bàn hội nghị, người cầm quyền Ngọc Hoàn đế quốc nổi tiếng bạo ngược cũng không nóng lòng tuyên chiến, gãi lười biếng khảy khảy tóc đỏ trên đầu, ngón tay gõ nhẹ xuống bàn, hạ lệnh: tiếp tục thăm dò.

Thăm dò, thăm dò, vẫn là thăm dò!

Chúng thần khó hiểu, cấp cao Quân bộ bức thiết khát vọng kiến công lập nghiệp lại càng khó hiểu.

Tân vương Thần Vũ lên ngôi, đúng là thời gian căn cơ bất ổn, Tướng quân tử vong, lại làm Quân bộ sụp đổ. Theo tình báo, Tướng quân trước khi chết sùng ái con thứ, lạnh nhạt với con cả Lăng Diệp vẫn được xem là người thừa kế, con thứ không phụ kỳ vọng, năng lực xuất sắc, tiếc nuối duy nhất chính là y lý lịch còn kém, mà Tướng quân lại chết quá đột ngột, nếu không lấy cơ thời gian, con thứ này tất nhiên cũng có tư cách tranh quyền đoạt lợi với anh trai mình.

Bất quá, hiện tại cũng được rồi.

Quân bộ dưới sự tranh đoạt của hai huynh đệ chia rẽ thành hai phái, lại thêm Thần Vũ hạ bệ ở bên trong châm ngòi thổi gió, có thể nói, cục diện này đối với Ngọc Hoàn là cơ hội ngàn năm có một.

Thần Vũ là Thần Vũ của Hoàng thất, Quân bộ, Đại gia tộc, ba phương thế lực.

Ngọc Hoàn... Là... Ngọc Hoàn của một mình hoàng đế bệ hạ.

Bệ hạ nói tiếp tục thăm dò, ai dám không nghe theo? Dù chúng tướng tức giận khó bình, trước mặt bạo quân cũng không dám nhiều thêm một câu, kính cẩn khom người, tan hội nghị.

Phòng họp xa hoa trở nên trống trải, hoàng đế bệ hạ vô cùng tôn quý hoàn toàn không có hình tượng gác chân trên bàn hội nghị, tay chéo sau đầu, hai mắt chậm rãi nheo lại.

Kinh đô Thần Vũ có đóng quân một đám biến thái khoa học nhân loại không thể lý giải, giả có thể không cần thận được sao?

Hừ!

Quân bộ Thần Vũ.

Làm tiểu trợ lý cho thư ký trưởng của Dã Kê, Lãnh thiếu gia gần đây bận đến đầu tắt mặt tối, thậm chí chính là bị coi là tâm phúc của Lăng Diệp, hẳn chịu đủ loại xa lánh từ giữa thế lực Dã Kê.

Cô nàng xinh đẹp mặc quân trang pha cả phê mang tới, tuyệt đối không có phần cho hắn, cuối tuần mọi người thết to đi ăn chơi gái, cũng tuyệt đối sẽ không gọi hắn -- đương nhiên, Lãnh thiếu gia cũng không thích bị gọi.

Lại chẳng hạn như, văn kiện cần mấy vị đại lão kí tên, chắc chắn sẽ bảo hắn đi xin, thư ký đại nhân là nói thế này, Lãnh thiếu gia tuy ở Quân bộ không có địa vị gì, nhưng tốt xấu gì cũng là người thừa kế Lãnh gia, các đại lão không nhìn mặt tăng phải nhèn mặt phật, tất nhiên sẽ không làm khó dễ người.

Họ không làm khó dễ hắn, sẽ chỉ lột một tầng da hắn.

Đại lão cái gì, rõ ràng là thú khoác da người, thô lỗ dã man tôn sùng bạo lực, mỹ học không hiểu, lễ nghi trời sinh phóng đảng...

"Sao thế?"

Dã Kê đột ngột xuất hiện bên người, Lãnh Tử Diễm giật mình, vội vàng tiếp nhận văn kiện từ trong tay thư ký trưởng.

Người ta nói con gái mười tám biến hóa khó tin, kỳ thực những lời này dùng trên người Dã Kê cũng hết sức phù hợp.

Cho đến tận hôm nay, Lãnh Tử Diễm vẫn hoàn toàn không thể hồi tưởng Dã Kê mà mình lần đầu tiên gặp phải ở Hắc Phố, đầu tóc rối tung kia, y phục rách nát kia, nụ cười vô lại kia, thật sự thuộc về vị trung tá Lăng Dã – người chia đều giang sơn Quân bộ cùng Lăng Diệp hiện giờ.

Ngũ quan sắc bén lộ vẻ sâu sắc phá lệ, con ngươi ngăm đen đông cứng như hồ nước đóng băng, cánh mũi cao thẳng giống như được hoàn mỹ điêu khắc, kinh diễm nhất vẫn là ánh mắt y, an tĩnh trầm ổn, mà lại phảng phất như có ánh lửa thiêu đốt.

Cương ngành đoạt văn kiện qua, không để ý mày Lãnh Tử Diễm cau lại, Dã Kê tùy ý lật vài tờ. "Ta đưa giúp người."

"A, cái này....." Thư ký trưởng sợ hãi. "Chuyện chạy chân này sao có thể làm phiền trung tá đại nhân?" Liền mạng nháy mắt về phía Lãnh Tử Diễm.

Lãnh Tử Diễm trong lòng một trăm lần lăng trì Dã Kê lo việc không đâu, bên ngoài lại tỏ vẻ thông dong mà cung kính, trung tá đại nhân trăm công nghìn việc, vẫn xin đem thời gian dùng trên chuyện tốt dân lợi nước, vấn đề còn con này, thủ hạ đi giải quyết là được.

"Tốt dân lợi nước?" Lăng Dã cười nhạo, thân nhiên liếc về phía Lãnh Tử Diễm, độ cong khóe môi châm biếm chói lọi. "Tùy người." Nói, liền ném văn kiện về.

Trải qua một hồi gian nan hiểm trở, bị mấy con hùng thú xem như thư thú tiện tay treu đùa một phen, Lãnh Tử Diễm rốt cuộc trở về văn phòng, đương nhiên, về mặt rất khó coi.

Mọi người đang bàn bạc chuyện cuối tuần đến câu lạc bộ NOBLE chơi cho đã một phen, có thượng cấp Lăng Dã hỗ trợ, tinh thần quân chúng tăng vọt, thậm chí khi thấy Lãnh Tử Diễm tiến vào, có người nói giỡn hỏi một tiếng. "Lãnh thiếu gia có muốn giảm tiền cho chúng ta không?"

Lãnh Tử Diễm cảm thấy rất oi bức, nhìn không được nói cúc áo ở cổ. "Hào, bậy phần."

Mọi người tức khắc hoan hô.

Bạch gia chiếm vị trí số một ở ngành giải trí, nhất là câu lạc bộ NOBLE, có thể nói là quê nhà ấm áp của quan to quý nhân, hiện giờ biểu thiếu gia mở cái miệng vàng, đêm nay nhất định phải chơi cho tận hứng!

"Gọi tất cả mọi người lên đi!" Lăng Dã thân nhiên nói, cuối cùng nhìn Lãnh Tử Diễm, ánh mắt rất nguy hiểm. "Người cũng phải đi."

Àn? Liên quan gì tới hắn?

Bạn đang đọc truyện *Ám Dạ Trầm Luân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 122

Lãnh Từ Diễm rất tự giác, hắn cùng Lăng Diệp đến gần, liền chưa từng hào hào nói chuyện trên trời dưới đất cùng người phe Lăng Dã, hưởng hò, hắn vào Quân bộ chỉ là vì cấp cho Lãnh gia một chút sắc thái Quân bộ, làm người phía dưới không đến mức thất kinh, thời thời khắc khắc lo Lãnh gia trở thành Quân gia thứ hai.

Cho nên, Lãnh Từ Diễm luôn làm bản thân giống không khí.

Nhưng Dã Kê không cho hắn làm không khí.

Ba tháng trước còn được, nhìn hắn tựa như nhìn một người qua đường, Lãnh thiếu gia hết sức thoả mãn, bất quá, bây giờ lại định xướng lên?

Bị bồi bàn dẫn vào ghế lô, Lãnh Từ Diễm xem như minh bạch.

Người nào đó thị uy với hắn.

Nam nhân được Dã Kê ôm vào trong ngực, bộ dạng có bảy phần tương tự hắn, mới thấy còn tưởng rằng là anh em hắn. Trong ghế lô không khí ngột ngạt, Dã Kê ngồi góc tối nhất, bàn tay tùy ý vuốt ve phía dưới nam nhân, thấy hắn tiến vào, kéo môi lên, dung nhan tuần mỹ có vẻ trêu đùa băng lãnh.

Nam nhân anh tuấn ửng hồng một mảnh bên mặt, tay có mấy phần vô lực bám lên người Dã Kê, hai phiến môi hơi giương, thoát nhìn hấp dẫn mà tinh sắc.

Lãnh Từ Diễm đáp lại rất chán ghét.

Nháy mắt nhớ ra mình trong ngực hai vị ở nhà kia cũng là bộ dạng này. Hắn quyết định trở về phải hào hào trừng trị hai vị kia một chút. Ai kêu mỗi lần đều phải đem hắn làm đến nửa phần khí lực cũng không còn mới chịu thôi!

"Người nọ là ai?" Bất động thanh sắc hỏi bồi bàn bên cạnh.

"Người mới lâu ba." Bồi bàn đương nhiên cũng phát hiện bộ dạng người nọ cực giống biểu thiếu gia, trong lòng mắng to hồi trước rốt cuộc là kẻ mù nào tuyển người này vào, một bên nhỏ giọng nói. "Lần trước Lăng công tử đến chơi, đúng lúc trông thấy hắn bị phạt, nhất thời nổi tâm, liền dẫn người về."

"Nga?" Lòng mảy Lãnh Từ Diễm giương cao cao. "Dẫn về Lăng gia?"

"Phải." Sau một lúc lâu, lại nói. "Bất quá mấy hôm trước đuổi về, nói là.... Không hài lòng." Mắt thấy biểu thiếu gia thoát nhìn mất hứng, bồi bàn cũng khó chịu. "Biểu thiếu gia yên tâm, ta sẽ nói một chút với quản lý, bảo phân hắn đến chỗ khác."

Phát tay để bồi bàn rời khỏi, tùy ý tìm một chỗ ngồi xuống. Quân bộ nam nhân chiếm đa số, mấy nữ nhân ít ỏi kia cũng sẽ không tham dự những chuyện thanh sắc khuyến mãi này, một đám nam nhân căn thuốc lá, bảy ngả tám nghiêng, mỗi người đều ôm hai ba mỹ nhân, có vài người đã lột quần xách súng ra trận, làm tiếng ồn không dứt bên tai.

Lãnh Từ Diễm đi vào, liền có nữ nhân quần tới, đáng tiếc Lãnh thiếu gia có chứng sợ nữ, hết sức phản cảm với đụng chạm da thịt. Các nữ nhân không biết hắn quái gở, nhưng thấy khuôn mặt hắn đông lạnh, cũng không dám làm càn quá mức, nhưng có một bàn tay ngọc ngà lớn mật phá lệ vươn ra, vuốt ve da thịt dưới áo hắn.

Một thân y phục bị xoa đến rối loạn, hắt mắt nhìn vô số quần áo đủ màu trên mặt đất, chỉ cảm thấy buồn cười, trong lòng âm thầm tính toán chụp hình quảng lên mạng, sẽ tạo thành bao nhiêu đã kích đối với thể lực Lăng Dã.

Bất quá cũng chỉ là tưởng tượng thôi, Lãnh thiếu gia còn chưa muốn làm bia bắn.

Ngô... Đụng đến dưới quần hắn.

Nữ nhân thoát nhìn hai mươi mấy tuổi, đối với nghề này mà nói, vốn là lớn tuổi sắc suy, nhưng nữ nhân này bộ dạng lại chừng chạc, có một vẻ diễm lệ khác.

"Lãnh thiếu gia..." Cách quần lính vò nắn vật trong tay, nữ nhân cười tươi đẹp đẽ. "Muốn không?"

Hắn cảm thấy dưới quần rất nóng, không khéo mình đột ngột thông suốt, có điện với nữ nhân, nếu là thế.... Hừ hừ... Tưởng tượng về đến nhà, hai người kia mỗi ngày đều muốn gây sức ép hắn như vậy, hắn liền hận không thể cắn bể răng bạc.

Đáng ghét nhất chính là con báo chết tiệt kia, mỗi lần đều muốn làm hắn như đói khát.

Phi!

Đề nghị nữ nhân xuống sô pha, Lãnh thiếu gia rất có nghề! Đệ tử phong lưu, ngả ngón nhấc cằm nữ nhân, độ cong khỏe mỗi ba phần khiêu khích bảy phần đường hoàng. "Người nói sao?"

Tìm nữ nhân chột tăng tốc.

Câu đầu lưỡi ra, dọc theo cánh mũi đối phương một đường trượt đến môi trên, cánh môi mỏng mảnh, có chút lạnh lẽo, độ cong sắc bén, cực kỳ xứng với vẻ lạnh lùng người lạ chột gần của đối phương. Nữ nhân vẫn chưa bị khí thế Lãnh thiếu gia ép nhuyển, tương phản, nàng cười đến càng kiều mị, hình như muốn dùng hóa điểm làm tan khối băng trước mắt.

Nhưng môi nam nhân đóng rất chặt, dường như đang bài xích, nữ nhân không vội, chậm rãi lay lay một vòng, động tác trên tay liên tục, nhanh nhẹn mà quyến rũ cởi bỏ cúc áo trên cổ áo ra. Tay phải tùy ý khiêu khích gần ngực, đầu gối đẩy lên, mục tiêu đương nhiên là cái vật dâm cao kia.

Thật bất hạnh, Lãnh thiếu gia làm nữ nhân thất vọng.

Không, thất vọng nhất chính là Lãnh thiếu gia.

Không phản ứng, hoàn toàn không phản ứng, ngoạn ý kia không đứng dậy!

Tại sao Lăng Diệp hoặc Quân Ngân tùy tiện sờ hắn mấy cái, hắn đều có thể hưng phấn, bây giờ mỹ nhân trong ngực, hắn lại lãnh cảm như thế?

Trong lòng sóng cuộn biển gầm, trên mặt một chút cũng không lộ, cười giống hệt công tử gấp díp thì chơi, hạ vô số ô mai trên người nữ nhân, duy chỉ không thể làm cái việc giao hoan kia. Nữ nhân chỉ có thể coi là mình sức quyến rũ không đủ, trên mặt hơi hiện sắc buồn, một chút cũng không biết Lãnh thiếu gia diễn trận này với nàng so với bị phụ thân đánh ba mươi roi còn thống khổ hơn tới bao nhiêu.

Khó khăn lắm mới đuổi nữ nhân đi được, lặng lẽ hạ quyết tâm sau này không khiêu chiến "tôn nghiêm nam tính" bản thân nữa, dù sao... Cái gọi là "tôn nghiêm nam tính" của hắn.... Sớm đã bị Lăng Diệp cười cười, áp áp.

Chết tiệt!

Cổ áo mũ chỉnh tề thế nào, cởi y phục rồi đều là một đám cảm thú, trong ghế lô ồn ào một mảnh, Lãnh thiếu gia ngồi nghiêm chỉnh không khỏi lộ vẻ không hợp.

Mất tự nhiên ngồi nửa giờ, trong ngực vừa chán vừa bức, rốt cuộc đứng dậy đến toilet xông nước lạnh vô mặt, tính toán xem nếu trốn, Dã Kê sau này có thể tìm hắn tra không.

Ra khỏi toilet vừa vặn gặp phải Lăng Dã, đối phương uống không ít, đi đường lung lay lão đảo, con ngươi đen nhánh nhiễm hơi rượu, chói lọi một mảnh, Lãnh Tử Diễm nhìn một cái liền dời mắt, tránh đường như hạ cấp phải làm với thượng cấp. Đối phương lại không đi. "Người khó chịu?" Một miệng mùi rượu xông qua.

Lãnh Tử Diễm sừng sốt. "Không."

"Sắc mặt không tốt, mấy ngày nay đều thế, sớm đã phát hiện... Hức...." Nói, nhào vào người hắn.

Lãnh Tử Diễm lui ra sau, hắn cũng không muốn đỡ trúng người này. May mà Dã Kê cũng không ngã xuống, y gạt gù, nhìn hắn nửa ngày, ánh mắt bình tĩnh, lẩn lộn giữa bình tĩnh cùng dục vọng.

"Đại ca..." Ý bỗng nhiên mềm tiếng xuống, như bị uy khuất cực đại. "Đại ca.... Người đem con của chúng ta.... Làm chết...."

Bạn đang đọc truyện *Ám Dạ Trảm Luân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 123

Nếu là người ngoài, được Lăng gia nhị công tử cao cao tại thượng oán hận quyến rũ ân tình như vậy, sớm đã nhuyển đến nát bét, đáng tiếc tâm Lãnh thiếu gia còn cứng hơn đá mấy phần.

Hài từ kia là Dã Kê bất chấp ý nguyện của hắn, cưỡng bức dùng thú hình cường bạo mà ra, hắn sao có thể coi nhẹ?

Hắn vốn ân oán rõ ràng, còn có thù tăt báo.

Dã Kê cưỡng bạo hắn, đó là đại thù, lần trước buông tha Lăng Diệp, đó là đại ân.

Nhiều nhất, ân oán bù trừ, hai người không thiếu nợ nhau.

Mềm lòng? Nghĩ cũng đừng nghĩ.

Nhìn thấy nam nhân cực giống mệnh từ phía sau theo tới, vội vàng gọi người qua. "Điу hắn trở về."

"Không cần! Ta không cần!" Lăng Dã lại giờ thối. "Ta không cần hắn điу ta, ta muốn đại ca điу."

"Lăng Dã!" Lãnh Từ Diễm có chút tức giận. "Ta không phải đại ca ngươi."

"Ai nói không phải, ta ở Lãnh phủ mấy tháng, phụ thân nhận ta làm con nuôi trước mặt cả gia tộc." Y ha ha cười nói. "Bây giờ không phải cũng có hăng truyền thông nói ta có thể có được ngày hôm nay, toàn bộ dựa vào lúc trước được Lãnh gia thu nhận?"

"Đó là họ nói hư nói vượn, ngày hôm nay của ngươi cùng Lãnh gia nửa phần quan hệ cũng không có." Lãnh gia chúng ta cũng không muốn leo lên cảnh cao. "Ta để hắn đưa ngươi?"

"Không." Lăng Dã dùng sức lắc đầu. "Hắn không giống ngươi, ngoại trừ đều rất khó nhìn thao ra, một chút cũng không giống." Y dừng một chút, nhắm mắt lại, thấp giọng nói. "Đại ca.... Là không thể thay thế..."

Khỏe miệng Lãnh Từ Diễm giật giật, thật muốn một quyền đánh chết hỗn đản miệng đầy mê sảng này.

"Ngươi đi đi, rời khỏi nơi này thật xa...." Lăng Dã tựa hồ thật sự uống rất nhiều, mắt sức nửa ngày mới từ trong túi quần lấy ra một tấm chỉ phiếu ký hảo, nghiêng ngả lảo đảo quăng cho nam nhân, nụ cười bên môi hết sức chân thành, cực kỳ giống lúc y vẫn còn ở trong Hắc Phố. "Nếu Bạch gia làm khó dễ, thì nói... Nói là Lăng Dã ta để ngươi đi..."

Trên mặt nam nhân hiện lên tia kinh ngạc. "Lăng công tử..."

"Ngô..." Lăng Dã vẫy tay. "Không được hầu hạ nam nhân nữa, nghe thấy không?"

Mặc dù không rõ ý này, nhưng có thể có được nhiều tiền như vậy, còn có thể thoát khỏi tay Bạch gia, nam nhân đương nhiên cao hứng, nói mấy câu tạ ơn, nhìn Lãnh Từ Diễm ý vị không rõ ràng, đương nhiên cũng vì thấy trên đời có người giống mình như thế mà lấy làm ngạc nhiên.

"Đại ca, bây giờ thoả mãn chưa?" Lăng Dã cười híp mắt, nửa khoác lên người Lãnh Từ Diễm. "Ta sai rồi, đại ca... Ngươi xem, ta lỡ làm sai việc, lập tức liền sửa, ngươi đừng giận nữa được không?"

"Ta không tức giận." Đối với ngươi không tức giận được. "Ngươi tìm nam nhân nào, cũng không có gì liên quan đến ta." Chỉ cần đừng cố tình tìm người có bộ dạng giống ta chán ghét.

Lăng Dã thấp hơn Lãnh Từ Diễm một chút, hơi cúi đầu, vừa vận tựa trên vai đối phương. "Ngươi muốn ta thế nào.... Thế nào mới có thể chấp nhận ta?"

"Ta cũng muốn hỏi, ngươi cần ta nhận mạnh bao nhiêu lần nữa?" Lãnh Từ Diễm nghiêm mặt. "Ta không thích ngươi, hơn nữa cũng không thừa nhận ngươi thích ta."

"Không! Ta thích ngươi, ta thích ngươi!" Lăng Dã mím môi. "Ngươi trước kia cũng không thích Lăng Diệp, nhưng bây giờ thì sao.... Bây giờ thì sao? Tại sao biến thành ta liên luôn luôn đoạn tuyệt như vậy?"

"Ta cùng Lăng Diệp quen biết mười mấy năm..."

Lăng Dã cười lạnh. "Tình cảm cũng không phải thứ thời gian đắp ra được." Vươn tay sờ bên mặt góc cạnh rõ ràng của đối phương, con ngươi hẹp dài nhấp nháy ánh sáng. "Đại ca.... Cho ta một cơ hội... Chỉ một lần.... Miễn là chỗ ngươi không thích, ta đều sửa toàn bộ. Ngươi chán ghét thú thân của ta, ta cả đời cũng không biến hình trước mặt ngươi, ngươi chê ta hoa tâm, liền không đi hái hoa ngắt cỏ nữa..."

"Ngươi không cần làm những thứ đó vì ta..."

"Không vì ngươi vì ai đây?" Trong mắt Lăng Dã hiện lên mờ mịt trong nháy mắt. "Đẫn ta vào chốn phồn hoa quý tộc các ngươi, lại buông tay bắt kẻ, mặc cho ta té đến bể đầu chảy máu.... Nếu không phải muốn ngươi coi trọng ta, ta còn nằm gai nếm mật như thế làm gì?"

"Ngươi có dục vọng quyền lực." Lãnh Từ Diễm nói trúng tim đen. "Đừng đẩy hết mọi thứ lên người ta."

"Dục vọng? Dục vọng đáng để ta chịu đựng toàn bộ người Lãnh gia xem thường, dục vọng đáng để ta chịu đựng mỗi lần phụ thân trừng phạt?"

Lãnh Từ Diễm nhăn mày lại. "Người đều cố gắng vượt qua không phải sao? Tướng quân chết, người là nửa chủ nhân Lăng gia, bây giờ ai dám lấy con mắt xem thường nhìn người nữa."

"Không, người hướng về Lăng Diệp, ngay cả người cũng hướng về Lăng Diệp...."

Con báo chết tiệt kia là của hần, hần không hướng về phía y thì hướng về phía ai?

Lãnh thiếu gia từng vô số lần quăng vô số nam nhân làm bộ làm tịch thờ dài, sờ sờ đầu Lăng Dã. "Xin lỗi, tâm ta đã có chỗ, người hãy đi tìm những người khác đi!"

Một câu tâm đã có chỗ, đủ đánh nát cuồng dại của bất cứ ai.

"Đồng thời hướng vào hai người?" Lăng Dã cười nhạo hần.

"Phải." Lãnh Từ Diễm thân nhiên thừa nhận. "Tại sao không thể?" Hối lại. "Hai người họ với ta mà nói, thiếu một thì không thể..."

"Vậy thêm ta..."

"Không thể!" Như đinh đóng cột, giữa dung mạo lấy ra một nụ cười đậm mạc xa cách. "Thiếu một thì không thể, thêm một càng không được!"

Gió đêm thổi đến lòng người trống rỗng, Lãnh thiếu gia huyết sắc, bước chân vững vàng khó tránh khỏi mang một chút độ cong vận vận, so với người mẫu T đi trên sân khấu còn uy phong tám phía hơn, tóc ngắn màu đen khẽ bay trong gió, thân hình cao lớn lộ rõ hào quang mà lại... Xuân tình nhộn nhạo!

Vừa mới thương tổn một người ái mộ mình, Lãnh thiếu gia tuyệt đối không thấy khổ sở áy náy, trái lại, hần vui vẻ ý thức được chương khí vẫn luôn làm hần rối rắm thống khổ kỳ thực đã tan thành mây khói.

Tuy thật ích kỷ, nhưng hai nam nhân kia, hần thật sự, một người cũng không muốn buông tay.

"Trở về?"

Lăng Diệp cùng Quân Ngân mỗi người ngồi một sô pha, ánh đèn chói lọi khắp đại sảnh tôn họ lên xa hoa như quý công tử, vẻ mặt lại nghiêm túc như hội thẩm giám định.

"Yêu, trên cổ có hồng ngân, của nam hay của nữ?" Lăng Diệp kỳ quái hỏi.

Đá gầy trên chân rớt ra, chân trần đi đến trước mặt Lăng Diệp, cong chân phải tựa lên sô pha, khoanh tay, cười cười đến kinh tâm động phách. "Của nữ."

Của nữ? Mày Lăng Diệp nhú lại, cùng Quân Ngân liếc nhau, hai người vốn tùy ý dựa trên sô pha không nén được ngồi thẳng dậy, cảm giác nguy cơ đột nhiên sinh ra.

"Lãnh thiếu gia có thể cứng được với nữ nhân?" Lăng Diệp bán tín bán nghi.

Lãnh Từ Diễm nhấp môi dưới. "Giọng điệu người rất xem thường ta?"

Roẹt - -

Y phục người nào đó nháy mắt bị xé nát.

"Cút, cút ngay... Đi lên nói sau.... Mẹ nó Lăng Diệp, a...."

"Kêu nữ nhân người đi tìm đó!" Lăng Diệp ác ôn vô cùng hung dữ, lông mày nhăn như bánh quai chèo. "Quân Ngân! Còn ngồi đó làm gì! Mau tới đây thao chết gia hỏa không biết tốt xấu này! Yêu a...." Nhướng mày lên. "Thành quả chiến đấu của Lãnh thiếu gia phong lưu?"

Trên da thịt màu mật ong có không ít hồng ngân do móng tay nữ nhân cào ra.

Làm thật?

Lăng Diệp không thể xác định, nếu Lãnh Từ Diễm có cảm giác với nữ nhân, còn có thể thủ y cùng Quân Ngân nữa hay không. Kết quả của việc bắt an chính là hết sức thẳng thắn cởi quần thẳng tiến, Lãnh Từ Diễm tức giận đến kéo tóc y mấy cái.

Lãnh Từ Diễm có thể không tức sao?

Chủ ý là muốn làm hai nam nhân càng ngày càng vô pháp vô thiên này thu lại một chút, đừng có mỗi ngày lấy hần làm chiến trường, cùng ở dưới một mái hiên, an an ổn ổn hoà thuận vui vẻ cùng tiến cùng lui không tốt sao, đừng tiếp tục làm Lãnh phủ gà bay chó sủa mới thoả mãn.

Thấy Quân Ngân đứng dậy cởi bỏ từng viên cúc áo -- Lãnh thiếu gia bị Lăng Diệp làm cho toàn thân như nhũn ra yên lặng không nói gì nghĩ -- như vậy, có tính là trăm sông đổ về một biển không?

Chương 124

Hai nam nhân ăn uống no đủ, mặt mày vẫn nghiêm túc. Song song đứng ở bên giường, suy nghĩ: tại sao gia hỏa này lại ngất đi?

Dù đồng thời tiếp nhận hai nam nhân hơi khó một chút, nhưng với tố chất thân thể Lãnh thiếu gia, cũng không đến mức như thế.

Chẳng lẽ là tình ái tần suất cao làm hắn không chịu nổi, cho nên mới hồng hạnh xuất tường, thậm chí chạy đi tìm nữ nhân, muốn tìm về tự tôn nam tính bị gạt bỏ nhiều năm của bản thân trên người nữ nhân.

Lãnh Tử Diễm rên một tiếng, mơ hồ tỉnh lại, toàn thân đau nhức, nhin không được ân cần thăm hỏi tổ tông Lăng Diệp từ trên xuống dưới, vươn tay sờ sờ trán, hình như không nóng.

Sao lại đầu choáng mắt hoa, mệt đến không chịu được?

"Ngươi khó chịu?" Quân Ngân nhìn mày lại, leo lên giường, lật mặt hắn qua, nhìn kỹ. "Sắc mặt sao lại khó coi như vậy?"

"Không biết...."

Hai gò má hơi căng lên, tay lại vén áo ngủ Lãnh Tử Diễm, nhẹ ấn trên bụng, hai phiến môi mỏng hiện ra mấy phần lạnh lùng như lưỡi đao, câu hỏi lại nhẹ nhàng. "Vậy.... Có hay mệt, chỉ muốn ngủ, vừa mới vừa ngủ, thường xuyên muốn ói?"

Lãnh Tử Diễm sùng sốt, giương mắt nhìn về phía Quân Ngân, mặt nháy mắt trắng bệch nháy tờ giấy.

Từ Duệ rút cuộc có thể thoát khỏi Lãnh Tử Diễm về nhà cùng bà xã triền miên lại nhận được điện thoại khẩn cấp của Thiếu chủ đại nhân, hai ngày, nhiều nhất hai ngày lập tức lăn lại cho ta!

"Thiếu chủ... Ta trước tiên phải cười lừa tới thị trấn, sau đó..."

"Câm miệng!" Lăng Diệp gấp đến độ đi lòng vòng, cũng không biết là khẩn trương hay hưng phấn. "Lần này là của ta, nghe thấy không, lần này là của ta!"

Ngô... Nghe thấy.... Thiếu chủ đại nhân!

Có kết quả kiểm tra, Từ Duệ dẹp miệng, lấy hai ngón tay sờ cằm, ánh mắt do dự một vòng trên người ba nam nhân, mắt thấy Lăng Diệp muốn nổi bão mới không chút hoang mang cười tủm tỉm nói. "Lãnh thiếu gia, lão nhân gia người năng lực hơn người, ừ... Lần này... Quả thực là lại có."

Nhìn trộm thân thể cao lớn kia, thêm sức chịu đau kinh người, lại coi cái cằm cao ngạo dung nhan lạnh lùng đó... Loại nam nhân này là trời sinh phải sinh hài tử à.

Lăng Diệp ho mấy tiếng, gất gao kiềm chế kinh hi. "Thai nhi mạnh khỏe không?"

"Đương nhiên." Từ Duệ giơ báo cáo chẩn đoán trong tay. "Số liệu cơ thể mẹ cùng thai nhi cũng tương đối bình thường, bất quá...." Chuyển câu. "Nếu Lãnh thiếu gia lại ở không kiểm chuyện như lần trước, băng trời tuyết, nhảy xuống sông, kết quả thế nào, ta cũng không dám cam đoan."

"Yên tâm, ta sẽ chú ý người."

Lãnh Tử Diễm trừng qua, Lăng Diệp hướng hắn, cười đến cảnh xuân tươi đẹp.

Run như cây sậy chờ Quân Ngân bùng nổ, qua mấy ngày rồi cũng chưa thấy y có phản ứng gì, trái lại mỗi tối đều tự mình nấu canh cá cho hắn uống.

Thụ sủng nhược kinh quá nhiều, nhin không được lên mạng tra xem canh cá có công hiệu gì.

Khi thấy hai chữ "lợi sữa" chói mắt này, Lãnh thiếu gia trong lòng vắn vẹo đến lão đảo.

Thấy Quân Ngân lại vào nhà bếp định nấu canh cá, nhin không được mở miệng. "Ngươi.... Ân.... Ngươi...." Hắn xoay mặt đi, lòng bàn tay bóp rất chặt. "Ngươi muốn... Cái kia..."

Quân Ngân hoàn toàn không hiểu hắn đang nói cái gì, vừa quần tạt dề vừa hỏi. "Sao thế?"

Lãnh Từ Diễm cắn chặt môi dưới, nhìn thẳng Quân Ngân. "Người muốn ta sinh sữa, sau đó người hạo cái kia?"

Lông mày.... Nhẹ hất lên. Quân Ngân vẫn không hiểu, âm thầm suy nghĩ hay là những người mang thai đều không thể nói lý như vậy?

Lãnh thiếu gia rất rối rắm.

Hắn thân cao một thước chín, cơ thể hiên ngang, mùi vị nam tính ùn ùn kéo đến!

Bị nam nhân áp, hắn nhin.

Đồng thời yêu thương hai người, mỗi ngày bị họ làm tới làm lui, hắn cũng nhin.

Thiếu Lăng Diệp quá nhiều, sinh một đứa trẻ bù lại, được rồi... Tiếp tục nhin.

Thế bây giờ... Quân Ngân vì hắn mang hài tử của Lăng Diệp mà tâm lý mất thăng bằng, hy vọng hắn có thể có thứ gì kia.... Hắn còn phải nhin sao?

Quân Ngân ôn nhu hôn nhẹ trán hắn. "Mau đi nghỉ ngơi đi, một hồi nữa xong ta bùng lên cho người."

Nội tâm vì cái hôn này mà mềm nhuyễn đến nát bét, Lãnh thiếu gia xoay người hùng dũng oai vệ khí phách hiên ngang lên lầu, mẹ nó, uống th uống, Quân Ngân bắt quá cầu một cái cân bằng tâm lý, mình là nam nhân hàng thật giá thật, sữa siết cái gì.

Quân Ngân thông minh nhanh chóng ý thức được có vấn đề.

Quân gia ngoại trừ di Phụng, không còn nữ quyến nào, y cũng không biết phải làm sao chăm sóc thai phụ, nghe Lăng Diệp nói canh cá dinh dưỡng rất cao, lại bỏ dạ dày, nên mỗi đêm tranh thủ lúc rảnh rồi nấu một nồi cho Lãnh Từ Diễm.

Lấy di động ra lên mạng xem, sau khi tra ra công dụng thật sự của canh cá đối với thai phụ... Mặt Quân Ngân đỏ lên mấy phần.

Vặn bếp ga, bình tĩnh tự nhiên.... Ăn..... Tiếp tục nấu.

Bạn đang đọc truyện *Ám Dạ Trảm Luân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 125

Tổ chất thân thể vốn khác hẳn người thường, lại có thêm hai nam nhân cẩn thận hầu hạ, ngoại trừ buồn ngủ buồn nôn, lần mang thai này lại ít bị thai hành, thấy Từ Duệ tấm tắc lấy làm lạ, liên tục xúi giục Lãnh Từ Diễm cống hiến gia tăng dân số thú tộc.

"Không phải đệ nhất phu nhân mới có thể sinh con trai cho Thiếu chủ nhà người sao." Lột cam, ăn ngon lành.

"Nói là nói như vậy. Nhưng tình thế bây giờ...." Từ Duệ nhăn mày lại, không biết có nên nói hay không.

"Àn?" Lãnh Từ Diễm nhếch mày, sát khí bức người.

Từ Duệ rút rút vai, nghĩ thầm dù sao trong phòng cũng chỉ có hai người.... "Lần đánh luân phiên trước kia, Thiếu chủ dùng thủ thân hưởng dụng người, khác ấn ký thư thú trên người người..." Mắt từng trận tỏa sáng. "Tức là tất cả mọi người đều biết người là thư thú của Thiếu chủ. Thiếu chủ vì người, cố chiến quần hùng. Phần sau Dã Kê thắng không anh dũng, Thiếu chủ mặc dù là bại, bại cũng rất đẹp."

Cái này là vuốt mộng ngựa. Rõ ràng thiếu chút nữa bị cắn chết.

"Bất quá, mấy ngày sau Thiếu chủ liền kéo thân thể thương nặng chưa lành... Cấn trọng thương Dã Kê. Thú tộc xôn xao, Thiếu chủ thanh thể chưa từng có."

Cấn trọng thương? Tại sao hắn nhớ là thắng thảm?

Từ Duệ ho một tiếng. "Mấy ngày trước, Thiếu chủ công bố tin tức người mang thai."

Lãnh Từ Diễm không được tự nhiên vịn vịn bả vai. "Thế nào?"

"Đám thư thú ngưỡng mộ Thiếu chủ kia ai ai cũng khóc đỏ con mắt, phía sau tiếp trước đòi hùng thú trong nhà làm chủ cho họ..." Từ Duệ hừ nói. "Đáng tiếc, có đánh luân phiên trước đó, mười bốn đại gia tộc không một người dám hạ lệnh khiêu chiến, ngay cả tộc trưởng đại nhân cùng Hoàng gia cũng ngậm miệng không nói...."

"Chúng ta..... Cứ lọt qua mùi mờ như vậy?"

"Cũng không phải." Từ Duệ làm bộ làm tịch gật gù. "Quy củ chính là quy củ, nó lập ra, người nhất định phải tuân thủ."

Ăn xong cam, thần thanh khí爽, đầu mảy giương lên. "Quy củ là do người lập, cũng là do người phá."

"Phu nhân kiến thức phi phàm." Từ Duệ vỗ tay khen ngợi. "Nếu tộc trưởng thỉnh lệnh, mấy đại trưởng lão thông qua, quy củ ngày trước... đều thành giấy lộn. Lãng Phi, con trai tộc trưởng, đường ca của Lãng Diệp, tiền Thiếu chủ...." Hai tay đan chéo ở phía trước, thần bí nói. "Con trai mất chức vị Thiếu chủ, chẳng lẽ tộc trưởng đại nhân... Thật sự một chút cũng không tiếc nuối?"

Có lẽ khó lòng chấp nhận sự thật đệ đệ đã chết, cũng có lẽ là tính đóng giữ thủ đồ, hoàn thành tâm nguyện xâm lược nhân loại của đệ đệ, cũng có thể không yên lòng với cháu trai mới đăng cơ không lâu, tộc trưởng đại nhân mang khoảng một trăm thủ nhân đến ở Kinh đô ba tháng, vẫn không có ý định muốn rời đi.

Đi vào căn xa hoa tôn quý nhất trong đồng biệt thự, Lãnh Từ Diễm xoay người khẽ đóng cửa lại.

"Ngồi." Tộc trưởng dùng cằm chỉ ghế dựa phía dưới.

Ít nhất có ba mươi nam nhân hơn bốn mươi tuổi ra mặt, ngũ quan không phải sắc bén lộ rõ như Tướng quân, mà là áp bức như núi rừng.

Lãnh Từ Diễm cung kính ngồi trước mặt gã, mặc cho đối phương dùng một loại ánh mắt gần như vô lễ cao thấp đánh giá mình.

Quân trang thẳng thớm hiện ra thân hình cao thẳng thon dài, ngồi đến thẳng tắp, hần nhìn thẳng phía trước, mỗi lời nói hành động đều mang uy nghiêm cẩn thận của quân nhân, thật sự không thể tưởng tượng trong bụng hần đang có hài tử ba tháng.

Thật sự không giống thư thú trong tộc.

Tộc trưởng nâng ly trà lên, thần nhiên nhấp một ngụm. "Người không xứng với Lãng Diệp." Miệng thị không thêm ngụm trà.

Trong lòng có lửa từ từ âm ỉ bốc lên, Lãnh thiếu gia cười như gió xuân. "Bác cả quá nghiêm trọng hóa vấn đề."

Ly trên bàn gỗ phát ra tiếng vang nặng nề, tộc trưởng điều chỉnh tư thế, ngồi hướng về phía trước, chậm rãi khoác chân lên. "Bác cả?"

"Lần này Từ Diễm là tới cảm ơn, lần trước may mắn có đường ca Lãng Phi hỗ trợ, nếu không... Hậu quả không thể tưởng tượng nổi." Hạ con người âm trầm mấy phần, Lãnh Từ Diễm nâng hộp quà mang theo ban nãy đặt bên cạnh lên, đẩy qua, cười nói. "Lá trà trên Ngọc Long Sơn, hy vọng bác cả thích."

Tộc trưởng bữu môi, gã quả thực yêu trà như mạng, trà Ngọc Long Sơn trân quý, cực kỳ hiếm có, một năm chỉ sản xuất mười lạng, đệ đệ làm Tướng quân của gã kia hàng năm cũng phải vơ vét một chút, phái người đưa về thủ tộc.

Hộp quà đánh giá như vậy, ít nhất chứa hai ba lạng, tộc trưởng đại nhân gật gật đầu, dùng ánh mắt bảo người hầu phía sau nhận lấy.

"Người là người của Lãng Diệp, Lãng Phi chung quy không thể để cho kẻ khác công khai làm nhục người, đến lúc đó, mặt cũng là mặt Lãng gia chúng ta." Tộc trưởng bình tĩnh nhìn chăm chú vào hần. "Nghe nói... Người có hài tử?"

"Phải."

Tộc trưởng cười lạnh. "Lần trước còn có hài tử của Lãng Dã?"

".... Phải."

Thần sắc trên mặt càng nghiền ngẫm. "Biết quy củ thủ tộc chúng ta không?"

"Biết." Lãnh Từ Diễm nâng đồng tử lên. Vừa vận đối diện ánh mắt soi mói của đối phương, khóe môi mím ra độ cong lạnh lùng. "Tự ý mang con Thiếu chủ, trọng hình."

"Người đâu...."

"Bác cả..."

Tộc trưởng nheo mắt. "Bác cả không phải từ người nên gọi, người chỉ là một trong những thư thú của Lãng Diệp, có vài thứ người không nên nói, có vài việc cũng không nên làm. Trẻ con thủ tộc xác suất sống vốn đã không cao, huống chi còn là người thủ tạp giao." Gã chậm rãi đứng dậy. "Phá đi, chuyện này ta coi như chưa xảy ra."

"Ta muốn sinh hạ nó."

Tộc trưởng đại nhân đã xoay người định rời khỏi, giữa ánh mắt mang tức giận.

Nhân loại này sao lại không biết tốt xấu!

" Xin đề ta sinh hạ nó..." Khi tức thú tính nguy hiểm làm Lãnh Từ Diễm căng thẳng đến hít vào một hơi, sau lưng mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, hần vịn ghế dựa đứng lên, có mấy phần can đảm đơn độc không sợ chết. "Ta thích Lăng Diệp, ta muốn sinh hài tử cho hần... Tộc trưởng đại nhân..."

" Muốn? Cũng được." Tộc trưởng thu lại khí thế, thẳng vai. "Một trăm gây, sống được, đó chính là ‘thần thú’ vĩ đại muốn lưu đứa trẻ này lại..." Gã thần nhiên nhếch môi. "Đến lúc đó, ngay cả tộc trưởng ta đây cũng không có tư cách cự tuyệt đứa trẻ hạ sinh."

Đề người thú tộc đánh một trăm gây... Hần bị đánh chết, ai sinh hài tử?

Khỏe miệng hơi cứng đờ, Lãnh Từ Diễm chậm rãi đi đến trước mặt tộc trưởng, từ từ quỳ xuống. "Nếu Lăng Diệp đời này chỉ có một mình ta, nếu là đứa trẻ từ một nhân loại ti tiện như ta sinh ra..." Hần cúi vai, tay chống trên đất, quỳ sấp xuống. "Như vậy đứa trẻ này cả đời cũng không thể tranh đoạt chức vị Thiếu chủ kế tiếp không phải sao?"

" Ai nói?" Tư thái thần phục của đôi phương hơi lấy lòng tộc trưởng đại nhân cao cao tại thượng, bất quá cũng chỉ là hơi thôi, một nhân loại, tuy tính tình kiêu ngạo, nhưng sự thần phục của hần cũng không thể mang đến quá nhiều thỏa mãn cho tộc trưởng. "Lăng Dĩ cũng là người thú tạp giao, nhưng hần thiếu chút nữa liền trội hơn Lăng Diệp." Không, không phải thiếu chút nữa, hần là phải... Không phân biệt được sản sản như nhau.

" Một người mẫu thân có huyết thống thú tộc cao quý, một người mẫu thân là nhân loại không biết tên tuổi. Cánh cân thú tộc sẽ nghiêng về bên nào?" Thanh âm Lãnh Từ Diễm mang cảm giác lạnh như kim loại. "Lăng Dĩ nhiều nhất hô phong hoán vũ trong xã hội nhân loại, ở thú tộc không thể khơi được sóng quá lớn." Hần nâng một bàn tay lên xoa bụng. "Huống chi, Lăng Dĩ trải qua đột biến gen mới ưu tú như thế. Đứa trẻ này của ta đâu có may mắn như vậy? Khả năng lớn nhất..... Là tầm thường thông dong cả đời."

" Lỡ như có?"

Lãnh Từ Diễm lắc đầu, nói như đinh đóng cột. "Cũng như các vị trưởng lão sẽ không chọn Lăng Dĩ, nhi tử có một nửa huyết thống nhân loại của ta cũng tuyệt đối không có được sự ưu ái của các trưởng lão. Ngược lại.... Đường ca Lăng Phi nhân trung long phượng, sau này nếu có thể lấy thư thú đại gia tộc nhà sư nhà hồ hay nhà đại hùng, phu thê tình thâm, đứa trẻ sinh hạ nhất định là người xuất sắc đời kế tiếp, với địa vị thống trị thú tộc của nhà báo, lo gì chức vị Thiếu chủ kế tiếp, không phải vật trong bàn tay sao?"

Tộc trưởng không nói gì nửa ngày.

" Lăng Phi..."

" Phụ thân." Lăng Phi từ cửa hông bên cạnh đi ra.

" Dẫn hần xuống." Tộc trưởng trầm giọng nói. "Người đi coi, đánh một trăm gây."

Vẫn... Vẫn phải đánh? Lãnh Từ Diễm trong lòng cuồng quật kêu khổ, Từ Duệ hăm hại hần sao, quy củ đã định mấy trăm năm đâu có thể dễ dàng thay đổi như vậy?

Lãnh Từ Diễm mặt vắn vẹo xoa nhẹ thắt lưng quỳ đến đau nhức không thôi, lặng lẽ hy vọng, Lăng Phi này đừng quá độc thì còn may.

144

Không khí nặng nề vì Lăng Diệp đẩy cửa vào mà bị đánh vỡ.

Dung nhan tuấn mỹ như bọc băng sương, con ngươi tối đen, thâm thúy, không thấy đáy.

Giày da phát ra tiếng thanh thúy trên sàn gỗ, hợp với thanh âm gây gộc đánh vào thân người như mang một tiết tấu quỷ dị nào đó.

Khiến người ta bất giác tóc gáy dựng thẳng.

Cuối cùng, y đi đến bên cạnh tộc trưởng đại nhân ngồi ngay ngắn trên chủ vị, hơi khom người. "Bác cả....." Thanh âm nhẹ mà trầm thấp. "Người có phải nên... Vừa phải?"

Tộc trưởng thấp giọng cười. "Lăng Diệp, nên vừa phải chính là người." Ánh mắt thần nhiên vọng qua, uy nghiêm bức người. "Khi nào thả người?"

" Ta không hiểu bác cả đang nói cái gì."

" Vì một con thư thú, nhốt phụ thân người..." Câu môi lên, một nửa là châm biếm, một nửa là khinh miệt. "Rất bản lĩnh!" Nói, còn thật sự đập tay xuống bàn, đứng lên.

Hai người chiều cao xấp xỉ, khí thế cào núi lấp biển của tộc trưởng lại áp qua vẻ băng lãnh trên người Lăng Diệp.

Không khí chợt trở nên căng thẳng, các thú nhân còn lại tựa hồ không thể tiếp nhận, bất an lui ra sau.

" Ngô...." Phòng trong truyền đến một tiếng rên.

Biểu tình Lãng Diệp biến đổi, xoay người đi vào trong.

"Đứng lại!"

Tay nắm lấy nắm cửa kim loại của đại môn đỏ thẫm, chần chừ không xoay mở. Bác cả và phụ thân không giống nhau, làm trái ý phụ thân, nhiều nhất mang tiếng bất hiếu, nhưng làm trái ý bác cả... Lãng Diệp tự nhận không có năng lực khiêu chiến quyền uy tộc trưởng.

Nhưng gia hỏa kia ở bên trong.

Y hít vào một hơi thật sâu. "Bác cả..."

"Tộc trưởng đại nhân ----" Lãng Diệp quay đầu nhìn qua, Hoàng Ảnh cũng nhìn y, nhưng chỉ thần nhiên quét qua, nhanh chóng liến dờn mắt. "Ta có thể giải trừ hôn ước với Thiếu chủ không?"

"Tiểu Ảnh." Lòng mảy Hoàng Phong cau lại. "Nói bừa gì vậy?"

"Ca ca." Hoàng Ảnh cúi đầu. "Ta không muốn lập gia đình."

"Người trước kia không phải..."

"Đó là trước kia. Trước kia vì Lãng Diệp ca ca, ta tình nguyện từ bỏ thân phận hùng thú, nhưng bây giờ không giống thế." Hắn lắc đầu. "Lãng Diệp ca ca... Không đáng để ta làm như vậy." Đi đến bên cạnh tộc trưởng, cung kính quỳ xuống, nói năng mạnh mẽ. "Thỉnh tộc trưởng đại nhân thành toàn."

Thú nhân trong phòng có chút xôn xao.

Mười bốn đại gia thú tộc lấy Lãng gia làm vương, các gia tộc còn lại có mạnh có yếu, thế lực Hoàng gia vốn không thể khinh thường, sau khi cùng Lãng gia làm thông gia, lại như hổ thêm cánh.

Hoàng Ảnh yêu cầu từ bỏ hôn ước, đối với các gia tộc còn lại có lợi vô hại.

Nhất thời, không ít người bước ra khỏi hàng cầu tình cho Thiếu chủ, thậm chí có người khéo léo đề xuất, thú tộc bảo thủ không chịu thay đổi nhiều năm, có vài quy củ sớm nên sửa lại.

Nghe nhóm người này ba mồm bảy mếp nói xong, Lãng Diệp nhấp môi dưới. "Con của ta, vô luận đời này, đời sau, hay sau nữa, đời đời con cháu của ta không được tranh đoạt chức vị Thiếu chủ. Cần ta thế không?"

Mọi người nâng mí mắt.

"A!" Hoàng Phong cười lạnh. "Chỉ cần là từ Lãnh Tử Diễm kéo ra, chung quy có huyết mạch nhân loại, có tư cách tranh đoạt chức vị Thiếu chủ sao? Thiếu chủ, lời thề này... Phát hay không, cũng không có bao nhiêu quan trọng."

"Đã bao nhiêu?" Tộc trưởng hỏi người hầu bên cạnh.

"Năm mươi ba." Người hầu khom người nói.

"Đánh cho xong." Gã ngồi xuống một lần nữa, nhắm mắt lại. "Một trăm gậy, đánh xong nói sau."

Trượng hình kết thúc, lập tức có người phát chuyện đã xảy ra lên diễn đàn nội bộ thú tộc.

Một lỵn sôi kích khởi ngàn tầng sóng.

Tộc trưởng thật sự cho phép nhân loại kia làm đệ nhất phu nhân của Thiếu chủ, nga, không, là phu nhân duy nhất?

Hoàng gia chịu từ bỏ hôn ước?

Nhân loại kia không chết sao?

Thiếu chủ đâu, Thiếu chủ đâu, Thiếu chủ đâu? Thiếu chủ bây giờ ở đâu?

Về vấn đề thân phận Lãnh Tử Diễm, tộc trưởng không tỏ vẻ rõ ràng, bất quá, cơ bản tính là ngầm đồng ý.

Lãng Diệp không cưới, Hoàng Ảnh không gả, Hoàng gia có thể làm gì?

Nhân loại kia đương nhiên không chết. Chẳng lẽ không có ai phát hiện tộc trưởng mở nước? Trong phòng có Lãng Phi trông coi, đánh làm sao còn không phải do hắn định đoạt?

Còn Thiếu chủ -- tộc trưởng phạt nhốt hai người kia một đêm, người ta làm sao qua được, ta không thể nói chính xác.

Ở phía sau thêm một biểu tượng cảm xúc đáng khinh, click vào nút gửi, Từ Duệ nheo mắt, cười đến hết sức đắc ý.

Đều là công lao của gã.

Tộc trưởng cùng các gia tộc còn lại chỉ mong sao Lăng Diệp tùy tiện lấy đại một người, hưởng hờ, còn tuyên ngôn đòi đòi con cháu không tham gia cạnh tranh làm Thiếu chủ, không thể không làm đám người này động tâm.

Ôi---

Bất quá hình như Lãnh Từ Diễm bị đánh một trăm gậy, ngộ... Hạ thủ lưu tình cỡ nào cũng rõ ràng là một trăm gậy!

Lăng Diệp sẽ không ghi sổ tính sau với gã chứ?

Vui vẻ ban này tan thành mây khói, Từ Duệ khổ mặt, nghiêm túc suy nghĩ vấn đề có cần cuốn gói thoát thân hay không.

Từ Duệ đang phiền não, Lăng Diệp cũng đang phiền não.

Lãnh Từ Diễm sống chết không coi quan cho y coi.

"Đánh thật sự nhẹ." Lãnh Từ Diễm ghé sát trên đùi Lăng Diệp, tay bịt miệng, ánh mắt thô bạo nhìn chăm chăm "Thật sự không có việc gì!"

"Thượng được..."

"Không thượng! A a, Lăng Diệp, biến mẹ ngươi đi, đừng coi..... Lăng Diệp!"

Lăng Diệp trợn mắt há hốc mồm, trên eo miệng đùi người này lại quần vải khố thật dày, hần thân hình cao lớn, y phục lại rộng thùng thình, nhất thời không ai phát hiện.

Lãnh Từ Diễm mặt đỏ lên, xoay mặt đi, hừ thật mạnh. "Ta cũng không biết mức độ biến thái của bác cả nhà ngươi, đương nhiên phải.... Ngộ...."

Nâng mặt hần lên, vừa hôn vừa bóp, bóp thẳng đến thành đầu heo. "Lãnh Từ Diễm, ta yêu ngươi..."

"Ngộ ngộ ngộ..."

"Ta nói ta yêu ngươi." Nụ hôn kịch liệt, như có thể thiêu đốt không khí, trán chống trán, thờ dốc. "Ai,..... Cũng không tỏ vẻ một chút?"

Đầu lưỡi vươn ra, câu trên khoe môi đối phương. "Lăng Diệp." Hần ả ý đưa tình hỏi. "Quân Ngân đâu?"

Bạn đang đọc truyện *Ám Dạ Trảm Luân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 126

Gió đêm nhẹ thổi bay vạt áo.

Quân Ngân tháo tai nghe xuống, dựa vào xe, lẳng lặng xuất thần.

Bầu trời đêm đầu hạ trong suốt sạch sẽ, lấp lánh vô số ánh sao, hào quang óng ánh.

Người đi đường lát đất, lúc đi qua đều nhìn không được liếc nhìn y, không hiểu nam nhân tuần nhã này tại sao lại lắc đầu cười khò.

Y không biết ở nơi công cộng, bộ dạng này rất đàn rất si rất ngốc?

"Ta sao biết hần ở đâu." Lăng Diệp luồn tay vào túi quần lên tắt máy nghe trộm Quân Ngân buộc y đeo trước đó, lông mày vắn lại. "Không khéo lại ở trên giường nữ nhân."

Lãnh thiếu gia một ngụm cắn tai Lăng Diệp, thô bạo kéo ra bên ngoài, đau đến Lăng Diệp thiếu chút nữa kêu ra tiếng.

"Vậy Tướng quân ở đâu? Nói mau!"

"Ngươi nhẹ chút !" Lăng Diệp có mấy phần oán hận vọng qua, đối diện con ngươi bá đạo đến gần như điểm lệ của người nọ, khí thế lập tức yếu đi.
"Vườn bách thú."

"Hà?"

"Nhốt trong vườn bách thú..."

"Có thể nhốt trong vườn bách thú?" Lãnh Từ Diễm không tin. "Phụ thân ngươi sẽ không biến thành nhân thân, tự mình chạy thoát?"

"Ban ngày có người vây xem, với tính tình phụ thân ta, thà bị nhốt cả đời cũng sẽ không để người ta biết con báo kia là hắn. Còn buổi tối..." Lăng Diệp cào cào đầu.

"Báo bản tính hung tàn, để phòng chúng chạy trốn, lúc vào vườn bách thú, nhân viên công tác sẽ đeo vòng cổ, cho nên..."

"Cho nên phụ thân ngươi có bất cứ manh động nào, nhân viên quản lý cũng sẽ phát hiện?"

"Yên tâm, nơi đó bị hàng rào điện vây quanh, không thể chạy được."

"Lăng... Lăng Diệp..."

Lăng Diệp ngẩng đầu, ánh mắt có chút âm trầm, người kia bỗng nhiên vươn tay ôm lấy y, y tưởng hắn sẽ nói ra lời buồn nôn, kết quả hắn chỉ thờ dài, sờ sờ đầu y. "Ngươi sẽ bị phụ thân ngươi đánh chết."

"Nga..."

"Nga là ý gì?"

"Không đánh chết, chỉ đánh cho tàn phế, ngươi sẽ nuôi ta chứ?"

"Cái này còn phải coi tình hình."

"Sao lại nói vậy?"

"Nếu ngươi mỗi ngày đều bưng trà rót nước cho ta, ta vẫn có thể suy nghĩ, coi như..." Hắn suy nghĩ, môi mím hơi động, khẽ tới gần miệng đối phương, chạm vào. "Coi như tiền thù lao mỗi ngày găm ngươi."

Phòng tối đen ngòm bỗng nhiên an tĩnh lại.

Không gian khép kín, ánh sáng không thấm vào được, nhưng Lăng Diệp cảm thấy hai mắt Lãnh Từ Diễm quá sáng, hoặc trong lòng mình có cái gì đó sáng lên.

"Bác cả đã đi đón phụ thân rồi..." Y nuốt nước bọt xuống. "Ngày mai phụ thân chắc chắn muốn gặp ngươi."

"Gặp ta làm gì?"

"Con... Con dâu... A....!"

Nghe thấy ngày hôm sau phải bị Tướng quân đại nhân tiếp kiến, Lãnh Từ Diễm ngượng ngùng căng thẳng cả đêm, đương nhiên cũng gây sức ép Lăng Diệp cả đêm.

"Mông ta đau."

"Chỉ là sưng một chút, không sao, Lãnh thiếu gia có thể nhẫn chịu."

"Đau bụng."

"Bảo bảo?"

"Ân..."

"Việc này phiền phức." Lăng Diệp miết miết cằm. "Nếu không, đến lúc đó ta ôm ngươi giúp ngươi xoa bụng?"

"Họ Lăng kia!"

"Đừng căng thẳng!" Lăng Diệp khó hiểu. "Cũng không phải lần đầu tiên gặp mặt. Huống hồ, bác cả đã chấp nhận quan hệ của chúng ta, phụ thân có bất mãn cực đại cũng chỉ có thể nén giận, tuyệt đối không làm khó dễ ngươi trước mặt mọi người."

"Không phải..."

Lăng Diệp hôn nhẹ trán hắn. "Vậy rốt cuộc làm sao..."

"Hắn không thích ta." Lãnh Tử Diễm cắn môi dưới. "Hơn nữa rất bất mãn."

"Cái này..." Hoá ra là dâu dờ sợ gặp cha chồng... Lăng Diệp trong lòng cười đến muốn rút gân, trên mặt vẫn làm bộ dạng khổ não đến không chịu được. "Kỳ thực người xem, phụ thân người lúc đầu cũng không thích ta, bây giờ không phải mất nhấm nhấm mở với chuyện ta ở lại Lãnh gia dài hạn."

"Người mặt dày."

"Ai ai, Lãnh thiếu gia, không thể nói như vậy..."

Ngày thứ hai, đại môn chậm rãi mở ra.

Hai người bị nhốt một đêm đang phui phui y phục, chuẩn bị tiến về phía Tướng quân đại nhân nhất định nổi trận lôi đình để thỉnh an ân cần thăm hỏi, tin tức tới lại là : 04: 55, hai máy bay chiến đấu của Ngọc Hoàn để quốc lại quấy nhiễu thành phố biên giới vương quốc Thần Vũ, ném ba trái bom, làm hai người tử vong, mười người bị thương. 06: 30, Tướng quân chính thức tuyên chiến với Ngọc Hoàn, hải quân lục quân không quân chờ xuất phát, ý chí chiến đấu sục sôi.

Lăng Phi mang hai người vừa đi vừa nói. "Thủ tục đang ở Kinh đô đã được trộn vào ba quân, lần này... Là tình thế bất buộc."

Cước bộ Lãnh Tử Diễm dừng lại.

Xâm chiếm thế giới nhân loại, tình thế bất buộc?

Thủ tục ẩn nấp bao nhiêu năm, rốt cuộc đã muốn lộ ra răng nanh của nó?

Khống chế quân quyền Thần Vũ, mượn tay Thần Vũ chiếm lĩnh Ngọc Hoàn, sau đó thôn tính cả thế giới?

Khiến nhân loại trở thành nô bộc thủ tục, khiến nhân loại khúm núm dưới chân thủ tục, thoi thóp ngoắc ngoải...

"Sao thế?" Thấy Lãnh Tử Diễm không đuổi kịp, Lăng Diệp lo lắng hỏi. "Mông đau?"

"Phốc.... Khục khục." Lăng Phi có mấy phần lúng túng che miệng. Minh đánh nhẹ như vậy, sao lại đau?

"Không có việc gì." Lãnh Tử Diễm nghiêng răng nghiêng lợi. "Người cũng sẽ tòng quân?"

"Lăng Diệp." Lăng Phi xoay người, nghiêm mặt nói. "Đừng quên, người là Thiếu chủ!"

Bạn đang đọc truyện *Ám Dạ Trảm Luân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 127

"Ném có mấy trái bom, Thần Vũ các người lập tức hải lục không ba phương tiến quân." Hoàng đế bệ hạ tôn quý của Ngọc Hoàn đế quốc neho mắt, nhẹ lắc chút rượu đỏ trong ly. "Có phải phản ứng quá kịch liệt hay không?"

"Tướng quân đại nhân đóng quân mấy tháng trong vườn bách thú, đương nhiên tức giận lớn một chút." Tô Nhiên cười lạnh nói. "Muốn trách thì trách người chọn lúc nào không chọn lại chọc hắn ngay lúc này."

Ngọc Hoàn hoàng đế hơi nhếch mày. "Đám tộc nhân kia của các người thật sự tòng quân?"

"Đương nhiên!"

" Bao nhiêu?"

"Không thể trả lời."

"Thần Vũ bệ hạ...." Ngọc Hoàn hoàng đế nghiêng răng nghiêng lợi. "Chúng ta là châu chấu trên chiến tuyến."

"Lời ấy cũng không phải." Một chỗ khác bên kia màn ảnh, Tô Nhiên ngả ngón đũa thẳng ngón trỏ, phe phẩy. "Đối với Ngọc Hoàn bệ hạ là mất nước, đối với ta mà nói, bất quá là vấn đề không nắm được quyền..."

"A! Ta cũng không tin, ngươi sẽ cam chịu bị cậu ngươi đè ép cả đời!"

Sắc mặt Tô Nhiên không thay đổi, hài hước nói. "Ngọc Hoàn bạo quân bị làm cho sứt đầu mẻ trán, chắc chắn đặc biệt thú vị."

Ngọc Hoàn bệ hạ thờ dài. "Lần trước chuyện chúng ta ước hạo, Thần Vũ quốc vương định bội ước?"

"Bội ước vẫn chưa nói tới." Tô Nhiên thẳng vai. "Chờ quốc thổ quý quốc mất đi hơn phân nửa, ta sẽ suy xét ra tay." Nói, hắn cười nhẹ. "Dù sao chúng ta là hợp mưu mưu hại người tộc ta, ta cuối cùng vẫn phải suy nghĩ rất nhiều, đúng không?"

Đúng, đúng, đúng!

Tắt đường truyền, Ngọc Hoàn hoàng đế mặt âm trầm một tay ném ly rượu.

Chất lỏng màu đỏ vậy đầy đất, chói mắt giống như máu tươi.

"Bệ hạ." Có người gõ nhẹ cửa. "Quân báo khẩn cấp."

"Cho vào!"

"Ba tòa căn cứ quân sự khu Tây một tiếng trước bị lực lượng vũ trang bất minh xâm nhập, theo công tác thống kê hiện giờ, ước tính có 528 binh sĩ hy sinh tại chỗ, 1702 người bị thương, 263 người bị thương nặng, số người bị thương..." Trung tá mặc quân trang thẳng thớm hơi chân chừ.

Ngọc Hoàn hoàng đế thần nhiên liếc gãi, thanh âm áp bức không thể nói rõ, nhưng uy nghiêm mười phần. "Nói."

"Cổ bị cắn thương, nghe nói là mãnh thú khổng lồ gây nên."

Hoàng đế vốn tùy ý ngồi nhảy mất ngồi thẳng. "Có băng video không?"

Trung tá lắc đầu. "Toàn bộ phương tiện canh gác cùng giám thị mất tác dụng trong lúc bị xâm nhập, theo tin hiện trường hồi báo, mãnh thú sư tử hổ báo lực công kích hết sức kinh người, vũ khí trang bị của binh sĩ hoàn toàn không thể ngăn cản, nếu không, sẽ không bị tổn thương nặng nề như vậy."

Hoàng đế bệ hạ lạnh lùng hừ một tiếng. "Binh lực bên Thần Vũ tập kết thế nào?"

"Chờ xuất phát!" Không đợi bệ hạ hỏi, trung tá đã nói tiếp. "Ba vị Tướng quân nước ta cùng trăm vạn quân đội bất cứ lúc nào cũng chờ đợi bệ hạ phân phó. Các thành phố lớn bày quân nghênh địch, tâm trạng quốc dân coi như ổn định, vật giá trong phạm vi khống chế."

Hoàng đế bệ hạ gật đầu. "Kết nối với ba vị Tướng quân, ta phải tổ chức hội nghị từ xa."

"Dạ, bệ hạ."

06:30, Thần Vũ Lãng tướng quân tuyên chiến với Ngọc Hoàn.

10:28, ba tòa căn cứ quân sự biên giới Ngọc Hoàn gặp phải tập kích kinh khủng.

11:10, không quân Thần Vũ tập kích biên giới Ngọc Hoàn.

Chiến tranh chính thức khai hỏa, Cao ốc Quân bộ đến 12 giờ khuya vẫn đèn đuốc sáng trưng.

"Phản văn kiện này lập tức đưa cho thượng tá Lãng Dã."

"Dạ!"

Lãnh Từ Diễm tiếp nhận văn kiện, vội vàng đi ra ngoài.

Lãng Diệp theo Tướng quân tham chiến, Lãng Dã được lệnh đóng ở chỗ cũ, tương đương với người tham mưu lâm thời, làm trợ lý cho thư ký trưởng của Lãng Dã, Lãnh Từ Diễm bận tới mày tới mặt.

"Lãng thượng tá."

Gõ nhẹ cửa văn phòng, không có ai lên tiếng trả lời.

"Lãng thượng tá."

Lãnh Từ Diễm nhăn mày lại, cẩn thận đẩy cửa ra.

Trong văn phòng ánh sáng u tối, nam nhân mặc quân phục chỉnh tề cúi đầu úp trên bàn, chỉ có thể nhìn thấy một bóng dáng mơ hồ, xem ra ngủ rất say.

Chậm rãi đi qua, đặt văn kiện xuống.

Vừa xoay người.

Một đôi tay bỗng nhiên từ phía sau vươn tới, ôm hân.

Quay chân liền đá.

" Là ta." Chân đá ra bị người tóm vào tay, tiện tay vặn một cái, vừa khéo làm Lãnh thiếu gia mất thăng bằng khóa ngồi trên người mình.

" Ta...." Lãnh Tử Diễm giận không thể nén. "Cút mẹ ngươi đi."

" Ai dạy ngươi chửi thế?"

" Buổi chiều không phải mới đi sao?" Đập một cái lên đầu Lăng Diệp. "Trở về làm gì?"

" Nhớ ngươi."

"Một buổi chiều liền nhớ.... Tướng quân công tử, ngươi có thể tự chế chút hay không, ngô...."

Chết tiệt, y bắt chấp nguy cơ bị phụ thân một súng bắn bỏ đào ngũ chạy về coi hỗn đản này, hân lại kêu y tự chế.

Hôn như nghiền, lạnh mặt đặt người lên bàn, xéch mảy. "Nếu Lãnh thiếu gia xem thường ta, ta đương nhiên đến cấp cho Lãnh thiếu gia một chút màu sắc nhìn."

" Có mấy tiếng?"

" Hai."

" Ngươi chắc chắn mấy tiếng này định được ta?"

" Thử xem mới biết được."

" Mẹ nó, đừng coi ở trên, một hồi nữa ta còn có việc."

" Trong tủ quần áo có y phục."

" Ngươi, ngươi đừng gấp..... Cửa!"

Lãnh thiếu gia đáng thương đến lúc quần lót cũng bị lột, mới đột nhiên nhớ tới khe cửa lưu lại lúc tiến vào ban này.

Lăng Diệp cầm một quyển sách, ném thật mạnh vào cửa vào.

Rầm!

Rốt cuộc thanh tĩnh.

Thấy Lãnh Tử Diễm chật vật bị mình lột quần, lộ ra chân dài trắng tấp, con ngỗng thâm thụy màu đen phảng phát nháy bốc cháy hỏa diễm nóng rực.

Ôm eo bụng hân, hướng cầm đối phương, phun ra nhiệt khí.

Hạ thân lức lư, dương cụ màu tím đỏ ái muội dây dưa cùng một chỗ, nhiệt độ đáng sợ đánh thẳng sâu trong nội tâm.

Dường như muốn hòa tan.

Chân tự giác tách ra, huyết khẩu diễm lệ co lại một chút, Lãnh Tử Diễm thờ gấp muốn luồn ngón tay vào.

" Không được chạm vào." Ra lệnh cương quyết. "Nơi này không được tự mình chạm vào."

" Ngươi...."

Cúi đầu, hướng chỗ yếu ớt khăn trương kia, dùng đầu lưỡi bôi đến mềm ướt, lúc ngẩng đầu, câu môi dưới, dung nhan tuấn mỹ lạnh lùng yêu dị như quý mị.

" Chết đi!"

Nghe thấy Lãnh thiếu gia cắn răng tức giận mắng, Lăng Diệp chẳng những không sợ, ngược lại ngửa mặt nói. " Mới chỉ cắn cái miệng phía dưới, ta còn muốn cắn phía trên." Không đợi đối phương phản kháng, lập tức gặm hai cánh môi mỏng kia, bàn tay hạnh kiểm xấu dao động bên ngoài một vòng, như bắt mẫn với y phục bọc ngoài, thô bạo kéo kéo, từ lân cận đường eo dò xét vào, tinh tế vuốt phẳng da thịt bên trong.

Bụng mang thai hơi lộ ra, Lăng Diệp sờ đến hết hồn, liếc về phía Lãnh Tử Diễm, gương mặt anh tuấn của đối phương cũng đỏ đầy, nửa dựa vào người y, phát ra tiếng rên rỉ khó nhịn.

"Ngô... Ngươi... Có xong chưa?" Dưới tình trạng không nhìn thấy, càng cảm thấy cái tay kia đang gây sóng gió, một hồi sờ bụng hần, một hồi xoa ngực hần. "Ách...." Bây giờ lại đang bóp hần.

"Muốn ta mau tiến vào?"

"Tùy.... Tùy ý...." Nói đến tùy tiện, ánh mắt lại thô bạo liếc ngang, bộ dạng hung thần ác sát làm Lăng Diệp cười khê liên tục.

Miệng cười tay làm, hạ thân ý chí chiến đấu sục sôi. Vừa ôm người vừa kéo chân phải hần cao lên, tính khí trắng lệ đậm đậm ngoài huyết khẩu, đang hoảng báo trước. "Ta tiến vào nhé?"

"Nếu ta nói không, ngươi có phải.... A!"

Một đòn đánh trực diện!

Lãnh thiếu gia mặt trắng ba giây xanh ba giây, cuối cùng hoàn toàn đỏ lên.

Gắt gao cắn tai Lăng Diệp, bám vào cổ y, lợi dụng thể trọng ép y xuống ghế làm việc.

"Ngươi mưu sát chồng."

Vuron tay kéo cà-vạt, nháy mắt cời áo, thân thể trần trụi khóa cười trên người Lăng Diệp. "Xem ta có làm chết ngươi không!"

Tướng quân công tử bị người nào đó bá đạo đoạt lấy quyền chủ đạo đành phải nắm chặt tay vịn, ghế dựa cùng mặt đất ma sát ra tiếng kêt kêt cùng âm thanh thân thể va chạm, dữ dội vô song.

Như dã thú nguyên thủy nhất, vận vẹo thân thể, giao hợp hung ác.

147

Mấy tiếng sau, xương sống thắt lưng chân căng mỗi nhừ, Lãnh thiếu gia toàn thân đều rã rời vênh mông nằm sấp trên ghế, lúc tự rửa sạch hạ thể, hận không thể bắt hỗn đản ăn xong quét mồ kia trở về chém rụng.

Chạy nhanh như vậy, thật sự sợ bị Tướng quân một súng thùng đầu?

Thật không có tiền đồ!

Nghiến răng nghiến lợi thấp giọng mắng một trận, mặc chỉnh tề lại, hung tợn cầm tờ giấy mỏng mảnh chữ viết cầu thả ngôn ngữ ngây thơ trên bàn kia -- mà Lãnh Tử Diễm đã cau lại cau chặt hơn.

Lãnh Tử Diễm thân ái:

Lần đi này không khéo lại là nửa năm. Sau nửa năm, ngươi chắc cũng phải sinh bảo bảo.

Nếu ta có thể trở về, đương nhiên rất tốt, nếu, đừng nóng vội, ta chỉ là nói nếu, ta không thể chạy về kịp lúc, Từ Duệ sẽ đưa ngươi đến bệnh viện sản khoa đệ nhất thủ tộc, trong đó có bác sĩ hàng đầu cùng thiết bị tốt nhất. Ở đó, bảo bảo của chúng ta chắc chắn sẽ bình an sinh hạ.

Chuyện thứ hai là về tên bảo bảo. Ta đọc hết một đống sách, vẫn cảm thấy tên Lăng Ti Nhiễm này tốt nhất. Thịnh Lãnh thiếu gia nể tình ta đến chiến trường xa xôi, sinh tử chưa biết, không nên giành giật quyền đặt tên bảo bảo với ta. Cho nên, vấn đề này cứ giải quyết như vậy.

Chuyện thứ ba, khổng chế số lần làm tình với Quân Ngân. Không quan tâm thân thể mình, cũng xin có trách nhiệm với bảo bảo. Lúc thương lượng việc này cùng Lãnh bá phụ, quan điểm hai người chúng ta đạt được nhất trí kinh người: một lần một tuần, giúp thân tâm mạnh khỏe. Chuyện khác, Lãnh bá phụ khéo léo biểu đạt ý giám sát, Lãnh thiếu gia tự giải quyết cho tốt.

Chuyện thứ tư --

Lãnh Tử Diễm, ta yêu ngời.

Biến mẹ ngươi đi!

Quý tha ma bắt bệnh viện sản khoa, chẳng lẽ ý y là hần phải như đám thư thú thú tộc kia, mở chân ra chờ bác sĩ đem hài tử ép... Ép ra.

Bảo bảo sao có thể họ Lăng, đương nhiên phải họ Lãnh, Lãnh Ti Nhiễm!

Còn cái gì giúp thân tâm mạnh khỏe --- một tuần một lần, không ghen chết hần mới lạ.

Roẹt -

Trang giấy bị xé thành hai mảnh, rơi xuống đất.

Môi mỏng mím thành một đường, gương mặt kiên nghị hiện ra góc cạnh rõ ràng như lãnh quang.

Sau đó, khóe môi co rút lên.

Chết tiệt!

Tại sao hàng chữ cuối cùng, y phải viết ngay ngắn như vậy?

Lãnh Tử Diễm một đêm không về, Quân Ngân sáng sớm liền dậy nấu cháo cho hắn, đưa đến cao ốc Quân bộ.

"Muốn xin nghỉ không? Ngươi trông không được khỏe."

"Bị Lãng Diệp làm tức giận."

Quân Ngân bật cười. "Hắn lại làm gì ngươi?" Khẩu khí hài hước, hơi thở ái muội phun ở vành tai, ướt át mà đặc dính. "Àn?"

Một âm vô cùng đơn giản, dục hòa bình ôn không lâu công khai xông ra.

Lãnh Tử Diễm mặt căng đến đỏ bừng, nhục huyết mềm mại bị sử dụng qua khăn trương co rút lại, mắt thấy tay Quân Ngân ôm qua, đành phải nhấc cằm lên, hôn khóe miệng y.

Y phục bị tuột đến eo, da thịt trần trụi đầy đặc hôn ngân, đều là kiệt tác của Lãng Diệp!

Bả vai vững chắc, lồng ngực rộng lớn, đường eo đi tới chỗ bụng hơi nở ra, nhưng không chút ảnh hưởng mỹ quan thân thể, chỗ bụng mềm mại ngược lại khiến người ta càng muốn thô bạo chà đạp gia hỏa dâm dăng này.

Xem, y bất quá mới sờ sờ hắn, hắn lập tức một bộ dạng ngọt như đường hương thụ đến không chịu được.

Quân Ngân chậm rãi nheo mắt, khóe mắt hơi câu lên, đầu ngón tay thon dài trắng nõn từ ngực chậm rãi vuốt nhẹ, hai ngón tay khép lại, kẹp lấy viên nhũ tiêm lớn. "Thật lớn...." Đầu lông mày nhẹ hất. "Bị Lãng Diệp cắn rất lâu?"

Đầu chỉ cần thôi, vừa bóp vừa kéo, cũng rách da!

Đầu ngón tay Quân Ngân đụng tới hạt nhũ một cái, dục hòa toàn thân Lãnh Tử Diễm lập tức nhen nhóm. Hắn tính tình vốn dâm loạn, bị hai nam nhân kia gây sức ép mấy tháng, sớm đã mất cảm đến chịu không nổi bất cứ đụng chạm nào.

Lần mất mặt nhất, chỉ là bị một trái một phải bóp nặn hoa chơi, liền vênh mông kêu bọn họ mau cầm vào.

"Quân Ngân, ngươi... Ta chỉ có hơn mười phút. Ngươi muốn làm liền coi quần áo, không làm đừng làm loạn."

Tiếng chuông di động chói tai chặt đứt không khí hòa nhiệt.

Lãnh Tử Diễm lạnh mặt tiếp. "Ngươi tốt nhất là thật sự có chuyện."

"Phụ thân phát hiện ta chạy trốn, mới giáo huấn ta."

"Nga, đáng đời." Muốn Lãnh thiếu gia đồng cảm, thật sự rất khó.

"Năm trăm roi, hơn nữa còn chuyện vườn bách thú lần trước, tổng cộng hai ngàn." Lãng Diệp cười gượng, thanh âm nghe rất mệt mỏi. "Sau chiến tranh trả sạch một lần duy nhất."

Một lần duy nhất đánh hai ngàn, dùng roi Lãng gia? Trên mặt Lãnh Tử Diễm trắng mấy phần, khẩu khí rớt cuộc điệu lại. "Vậy lỡ như ngươi lại chọc tới phụ thân ngươi, lại thêm một hai ngàn roi, không phải đánh đến chết?"

"Còn hảo, ta sẽ cẩn thận làm việc. Tờ giấy kia đâu?"

Quân Ngân ôm hắn nghe thấy lời này, đầu lông mày nhíu lên, từ túi áo Lãnh Tử Diễm moi ra trang giấy bị xé rách, hại Lãnh Tử Diễm thô bạo ghen về một câu "Ném" đã lên đến miệng.

Quân Ngân đoạt lấy điện thoại. "Ta cho rằng, sinh hoạt cá nhân của ta cùng Lãnh Tử Diễm, ngươi không có quyền can dự."

Lãng Diệp không giận lại cười, huyết khí khiêu khích. "Giấy vẫn còn?"

Quân Ngân xám mặt nói. "Thì sao?"

"Ai." Làm bộ làm tịch thờ dài. "Lãnh thiếu gia chắc chắn là có xé trước, sau đó lại luyến tiếc, khẩu thị tâm phi nhặt lên, ai." Lại thờ dài thật mạnh.

Dùng tai kẹp chặt điện thoại, Quân Ngân vuron tay lột quần Lãnh Từ Diễm, ngón tay luồn vào hậu huyệt mềm mại, phát ra một tiếng ba.

"Bên trong còn tinh dịch của ta sao?"

"Lăng Diệp!" Quân Ngân giận không thể nén. "Bớt hạ lưu như vậy đi!"

Cùng Quân Ngân nói chuyện, tâm tình Lăng Diệp háo vô cùng, hào phóng tỏ vẻ. "Ta nửa năm vắng mặt, làm phiền Quân thiếu gia giúp ta an ủi Lãnh thiếu gia. Ăn, mặc, ở, đi lại đều giao cho người. Vô luận hần là béo hay gầy, cao hay thấp, ta cũng chỉ hỏi một mình người!"

Người này đầu hồng sao. Quân Ngân thân nhiên nói. "Ta sẽ chăm sóc hần hảo."

"Cái này còn được!" Lăng Diệp bỗng nhiên chuyển đề tài, cao giọng nói. "Này, nói với người một bí mật!"

"Nói!"

"Cái nhẫn ở ngón giữa tay trái kia, thấy không? Là ta tặng."

"Cái này gọi là bí mật?" Tay Lãnh Từ Diễm khiêu khích đảo quanh hạ thể y, hơi thở Quân Ngân nhin không được bắt ổn, đề tay Lãnh Từ Diễm lại, mười ngón đan nhau.

Đầu ngón tay ép nhẫn sáng bạc đến sinh chút đau đớn.

Nhìn hần, hần cũng nhìn y.

Con người tối đen long lanh lấp lánh, khoe mắt tràn ra ửng hồng, bay thẳng vào tóc mai, mặc dù là độ cong nhìn lên, đường nét khuôn mặt vẫn diễm lệ mà kiêu ngạo.

Ngăn cản ý niệm muốn khẩu giao cho y, Quân Ngân chỉ vật thẳng cứng của mệnh, người nọ lập tức nửa ngoan ngoãn nửa cố ý quỵn rũ ngồi lên.

Hai người đều ăn ý không phát ra âm thanh, như không muốn để người đầu kia điện thoại nghe thấy.

Lăng Diệp cũng không trầm lặng được bao lâu, như đại phát từ bi. "Người cũng đi mua một cái, tặng hần?"

Đang thúc vào vị trí hoa tâm, Quân Ngân mở miệng, cánh môi thanh lãnh đỏ tươi mê người. "Cái..... Gì.....?"

"Nhẫn."

"Người tặng trước rồi ta tặng nữa, có ý nghĩa gì?"

"Được rồi, về sau để ta bảo quốc vương biểu ca ban hành luật cho phép hợp pháp kết hôn cùng giới, đến lúc đó ta cùng Lãnh Từ Diễm..."

"Câm miệng."

"Hắc! Giúp ta dán tờ giấy kia lại, dính trên tường phòng ngủ." Chỉ thị tự nhiên. "Đúng rồi, mỗi lần cao trào để hần kêu Lăng Diệp mấy tiếng."

"..... Mẹ nó, người đang nằm mơ." Lãnh Từ Diễm thờ hồng học nói.

"Sao thế?" Lăng Diệp cười híp mắt. "Quân thiếu gia chắc chắn có thể hoàn thành nhiệm vụ chu đáo. Nga, hữu nghị nhắc nhở một chút, bây giờ là 8 giờ 05 phút, Lãnh thiếu gia, người chắc chắn không bị muộn? Chắc chắn không sợ thượng tá Lăng Dĩ đối với người vừa yêu vừa hận mượn dịp làm khó dễ? A, còn nữa, tối hôm qua ta trời thượng tá Lăng Dĩ ném trong phòng thứ hai ở toilet lâu tám... Mọi người đều biết, toilet này hôm qua nghẹt, thối, sau đó..."

Đẩy Quân Ngân ra, lòng như lửa đốt mặc y phục, đẩy cửa xe ra liền chạy ra bên ngoài, chạy một khúc, lại quay đầu, thanh âm quanh quẩn ở bãi đỗ xe. "Giúp ta mắng chết hần!"

Mãng? Quân Ngân còn lâu mới làm loại chuyện nhàm chán này.

Thăng thần nhanh chóng rút sim điện thoại ra, xám mặt, bẻ gãy.

Phủi phủi tay, không còn một mảnh!

Bạn đang đọc truyện *Ám Dạ Trầm Luân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 128

Chạy nước rút với tốc độ trăm mét hướng về Cao ốc Quân bộ, đúng lúc gặp phải thượng tá Lăng Dã được công nhân thông công phát hiện giải cứu khỏi toilet, mặt đen của đối phương như hàn quang đâm người. "Mấy giờ rồi?"

"Muộn?"

"Phải."

"Sân huấn luyện bên ngoài, mười vòng."

Một vòng bốn trăm thước, mười vòng bốn cây số, không nhiều không ít, vừa vặn có thể làm Lãnh thiếu gia có bầu năm tháng thờ lên thờ xuống, nén chịu chạy xong quay về văn phòng, thượng tá Lăng Dã khắc nghiệt đã bắt đầu công việc lu bù thần nhiên liếc hần, ánh mắt cố ý dừng lại ở bụng. "Ta nhớ mấy hôm trước ngươi còn xin ta cho ra tiền tuyến?"

"Đã bị thượng tá Lăng Diệp bác bỏ."

Bỏ văn kiện trong tay xuống, chậm rãi đi tới trước mặt Lãnh Tử Diễm, tiếng giày da giẫm sàn nhà thanh thúy, người một phòng đều dừng công việc lại, lên nhìn về phía hai người giương cung bạt kiếm.

Lăng Dã từng bước tiếp cận, uy hiếp thuộc về hùng thú cũng không chút khách khí phóng thích ra, nhưng y càng như thế, Lãnh Tử Diễm càng bất giác thẳng lưng, cước bộ dịch một bước về phía trước, kiêu ngạo không cho ngỗ nghịch cùng lạnh lùng cao cao tại thượng, giương nanh múa vuốt dò xét đối phương.

"Chạy mười vòng liền mệt thành như vậy, còn muốn ra tiền tuyến?" Lăng Dã mở miệng, không khí ngưng trệ trong phòng có chút thả lỏng, nhưng câu kế tiếp lại khiến không khí căng như dây sắp đứt. "Lãnh thiếu gia thật là, chia ra một khắc cũng không xa Lăng Diệp được?"

Con người thâm thúy tối đen của Lãnh Tử Diễm nháy mắt nhú lại.

Lăng Dã vươn tay, lạnh lùng vặn cầm hần lên, nhếch mày nhìn hần nửa ngày, buông ra. "Trên cổ...." Tiếp cận, thanh âm rất nhẹ, lại mang hài hước cùng cười nhạo chói lọi. "Còn hôn ngân."

"Thượng tá đại nhân." Cũng không quay đầu gọi Lăng Dã chuẩn bị đi ra lại, Lãnh Tử Diễm ngẩng đầu ưỡn ngực. "Trên người người có mùi, mùi toilet."

Mọi người rình coi vội vàng cúi đầu, che khỏa miệng giật giật.

Thượng tá Lăng Dã bị kẻ bắt mình nhốt cả đêm ở toilet, tin tức này tuy bị cấp trên nghiêm lệnh cấm miệng, vẫn bất động thanh sắc truyền khắp cả tòa Cao ốc Quân bộ từ sáng sớm, người phía dưới ngấm bàn tán, cũng không dám có gì bất kính với thượng tá Lăng Dã, cũng chỉ có vị Lãnh gia thiếu gia cầu kết cùng Lăng Diệp này, không biết tốt xấu dám xát muối chỗ đau giáp mặt thượng tá.

Ngoài dự kiến của họ, thượng tá đại nhân vốn nên nổi giận tào nhả kéo môi, lộ ra một biểu tình nguy hiểm tựa tiểu phi tiểu, cái gì cũng không nói ra.

Vị Lãnh thiếu gia này lại muốn rước họa vào thân sao.

Lãnh Tử Diễm cũng cho rằng mình sẽ bị thượng tá đại nhân quyền cao chức trọng xử lý, nhưng xử lý của thượng tá Lăng Dã lại chậm chạp không đến, trái lại, sau một lần mình ở Quân bộ bận đến ngất xỉu, bị Quân Ngân ép buộc kéo về Lãnh gia.

"Xin nghỉ bốn tháng."

Lãnh Tử Diễm nhíu mày. "Lấy lý do gì?"

"Lấy lý do nghỉ sinh cũng phải xin nghỉ."

Trên mặt xanh lại trắng, biết Quân Ngân nói được làm được, không dám phản bác nữa, mang thai năm sáu tháng, bụng dần to lên, người Quân bộ sớm đã bàn tán, căn bản không tin lí do "mập ra" mà hần thoái thác, người ngoài sẽ không nghĩ đến mang thai, nhưng hai ba vị đại lão hùng thú ở lại Quân bộ kia, ánh mắt luôn hữu ý vô tình hướng về phía bụng hần, có một lần đi xin chữ ký một người, người nọ còn sờ soạng bụng hần, cười tùm tùm nói. "Hài tử này bộ dạng không tồi, không hổ là chủng của Thiếu chủ." Thẳng thắn làm hần hận không thể chặt hai cái tay kia, càng phải ngoài cười trong không cười tiếp tục xin đối phương ký tên vào văn kiện.

Lãnh gia do Quân gia suy sụp mà nguy cơ tứ phía, dưới sự liên thủ của hai phụ tử dần ổn định gót chân. Tiếp tục ở lại Quân bộ chịu mệt nhọc, có thai còn ngày đêm làm lưng vất vả, Lãnh Tử Diễm cũng cảm thấy không chịu nổi, nhưng Dã Kê coi thường chuyện đại nam nhân mang thai sinh con làm lời xin nghỉ của hần vẫn sặc đến bây giờ, hần vì muốn chứng minh với thượng tá Lăng Dã, đại nam nhân mang thai vẫn có thể làm việc như thường mới ép mình kiên trì.

Lăng Diệp đi rồi, đứa trẻ trong bụng bắt đầu biết đạp, thai nhi nhỏ nhỏ cực kỳ cường tráng, chân cẳng vừa chuẩn vừa độc, đá đến hần hện không thể bắt đứa trẻ kia ra đánh cho một trận.

Lãnh Tử Diễm vịn ghế dựa ngồi xuống, im lặng nhìn Quân Ngân gõ đơn xin nghỉ bệnh thay hần, vừa lấy tay thô bạo trấn an tiểu Tì Nhiễm xao động bất an trong bụng. Trải qua một phen nỗ lực vượt bậc, Lăng Diệp rốt cuộc chịu để đứa trẻ họ Lãnh, nhưng nói bóng nói gió tỏ vẻ Lãnh thiếu gia còn thiếu y một đứa con gái.

Mẹ nó, con trai còn chưa ra đã nghĩ tới con gái!

Lãnh thiếu gia có trực giác bị Lăng Diệp đối đãi như công cụ sinh đẻ, sau khi xem phim ngắn khuyến khích thú tặc sinh con, bất mãn do phim ngắn gây nên hóa thành một chút oán giận.

Trong phim, từng nam nhân cường tráng bụng nhô cực đại đứng ngóng trên ruộng lúa mạch không thấy giới hạn, da thịt màu mật ong tản ra màu sắc tự nhiên của ánh nắng, họ nhếch môi cười, bày ra một miệng răng trắng, có cười đến tà mị, có cười đến chất phác, có cười đến tùy tiện, có cười đến ngưng ngưng.

Mà sau lưng họ là một loạt những cô gái xinh đẹp, ăn mặc trang điểm lộng lẫy, vòng eo tinh tế chọc người nghĩ xa trong gió.

Trên màn hình lớn, một dòng chữ ánh vàng rực rỡ: "Nam nhân sinh con, giảm trọng trách cho nữ nhân, tạo ra thế hệ yu tú kế tiếp!"

Cho nên nói, giúp những nữ nhân nũng nịu này sinh con, kỳ thực là biểu hiện lịch lãm của nam nhân sao.

Hơn nữa, xác suất sống cũng cao, không dễ chết non!

Cần rằng chịu đựng Tì Nhiễm đá đánh, Lãnh Tử Diễm yên lặng nghĩ, nếu hốt đản sinh động này cũng chết non trong bụng hần, như vậy quá không có thiên lý.

"Khó chịu?" Quân Ngân hơi xoay đầu hỏi hần.

"Không! Chính là Tì Nhiễm quá lì." Lãnh Tử Diễm cười khò. "Bốn tháng sau làm sao qua được?"

"Nó lại đá người?"

"Đâu phải đá, rõ ràng là đạp!" Kéo tay Quân Ngân từ trên bàn phím xuống, ấn lên bụng. "Đụng đến nó chưa?"

Tay Quân Ngân hơi có chút run rẩy.

Y vẫn không có ý đụng vào cái bụng càng lúc càng nở của người này, trong lòng đối với loại chuyện này trời sinh có bài xích cùng sợ hãi. Y biết, đây không phải hài tử của y, y không thể như một phụ thân, đi cảm thụ vui sướng khi chạm đến một sinh mệnh mới.

"Ta..." Bụng bỗng nhiên lòi ra ngoài một cái, một dấu ấn nhỏ hình chân hiện rõ bên trên, Quân Ngân mở lớn miệng. "Đây là..."

"Tì Nhiễm." Lòng mảy dầy đặc vụn vụn không được tự nhiên. "Hừ! Ta mới hai mươi mốt, tuyệt đối không muốn làm phụ thân."

"Cũng đã mang thai rồi, còn nói chuyện này để làm gì?" Ánh nắng nhân nhật rơi trên khuôn mặt trắng nõn, ôn nhuận thanh đạm, giống như một cốc trà tinh tế. Khỏe miệng y cười khê, hình như y rất vô lực đối với chuyện có tình gây sự với hần, lại hận không thể sùng hần cả đời. "Là người muốn sinh cho Lăng Diệp, hần cũng không có ép người."

Lãnh Tử Diễm cúi đầu, rầu rĩ không nói.

Bất đồng với lần mang hài tử của Dã Kê trước đó, lần này hần vẫn luôn không nghĩ tới, đứa trẻ này kỳ thực cũng có thể phá.

Một tháng...

Người kia đi một tháng.

Hần cũng khó chịu nhớ y một tháng.

Quả thật là khó chịu nhớ, vừa nhớ vừa mắng, thỉnh thoảng còn có thể nghiêng răng nghiêng lợi.

Hần ở hậu phương trăm dặm ngàn cay mang thai mười tháng, người nọ lại tiêu sái đuổi máy bay chiến đấu địch quốc chạy mất, không có việc gì còn đánh lén căn cứ quân sự, ngày trôi qua tiêu sái bữa bãi nhiệt huyết sôi trào.

Ở Trường quân đội học nhiều năm như vậy, tâm muốn lên chiến trường của Lãnh Tử Diễm tuyệt đối không ít hơn Lăng Diệp, trước kia là không chui vào Quân bộ được, bây giờ khó khăn lắm mới len vào, cần rằng chịu đựng nhiều ghen ghét như vậy, kết quả lại có hài tử.

"Thai phụ có bầu lên chiến trường, khẳng định không phải thêm phiền?" Lăng Diệp lúc đi nói, lời còn văng vẳng bên tai!

Đồ đồ đồ. Di động Quân Ngân đặt trên bàn rung lên.

Lãnh Từ Diễm bắt được trước y một bước, mắt thấy tay Quân Ngân có chút mất tự nhiên úp trên tay mình. "Ai hả?" Nhấn nút mở tin nhắn, mắt tròn trừng.

Lăng Diệp: Hình bụng bầu thương lượng hôm qua có chưa?

Có mấy phần không tin được nhìn Quân Ngân, trong mắt ba phần thất vọng bảy phần vận vẹo. "Hình lần trước người chụp cho ta trong phòng tắm, hình chụp giường chiếu trước đó, còn lần trước trước tắm hình tự an ủi kia, toàn là để gửi cho Lăng Diệp?"

"Lãnh Từ Diễm" Quân Ngân lấy điện thoại qua, nghiêm trang xoay mặt. "Người biết hẳn buồn chán."

"Buồn chán người liền phản bội ta?"

"Phản bội?"

Ý thức được dùng từ này quá nặng, Lãnh Từ Diễm thả nhẹ điệu bộ, nhưng khẩu khí vẫn không chịu cho qua. "Quân Ngân, người sao lại hồ đồ càn quấy cùng hẳn."

Nếu là Lăng Diệp da dày thịt béo, hẳn sớm đã một quyền đánh qua.

Nhưng Quân Ngân, Quân Ngân sạch sẽ ôn nhu dịu dàng, đừng nói đánh, mảy moi phương cau một cái hẳn cũng sẽ đau lòng.

"Gần đây, ý kiến yêu cầu ‘Quân Tây’ làm đại diện tộc trưởng trong Quân gia càng ngày càng cao, ngay cả Quân bộ cũng có người tỏ ý hỗ trợ, Thừa tướng cũng uyển chuyển ra vẻ, ‘Quân Tây’ tài đức vẹn toàn, kỳ thực về phương diện này, có công lao của Lăng Diệp? Người dùng hình của ta giao dịch với hẳn?"

"Không khác lắm."

Lãnh Từ Diễm đứng lên, cổ tay lại bị giữ chặt. "Buông ra!"

"Người không phải muốn ta quan hệ tốt với Lăng Diệp?"

Ánh mắt trong suốt của Quân Ngân nhìn qua, lời thô tục vừa bốc ra miệng Lãnh Từ Diễm lại thô bạo ghen về, hẳn biết mình chuyện bé xé ra to, vốn chính là ba người ở cùng, hai người sau lưng lăm chút mờ ám, cũng không sao cả!

Nhưng..... Quân Ngân....

Hắn cảm thấy nguy cơ Quân Ngân sẽ bị Lăng Diệp làm hư.

Không, Quân Ngân vốn đã hư, Quân Ngân là sói đội lột cừu.

Một con sói một con báo, hẳn cũng không phải muốn mở vườn bách thú.

Bạn đang đọc truyện *Ám Dạ Trảm Luân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 129

Phanh một tiếng, cửa phòng ngủ bị Lãnh thiếu gia nổi giận đóng đến lung lay sắp đổ, Quân Ngân thờ dài, gọi điện thoại cho Lăng Diệp. "Nói với người tin tốt. Tin nhắn ban nãy của người bị hẳn thấy."

"Rất tức giận? Hậu quả rất nghiêm trọng?"

"Nhưng trong phạm vi khống chế!"

"Chắc chắn không làm sao mất người được, càng không nỡ đánh người." So với Quân Ngân bình tĩnh, giọng điệu Lăng Diệp có chút chua xót. "Hơn nữa sẽ cho rằng người là vô tội, đầu sỏ thật sự là ta cách xa ngàn dặm."

"Vốn chính là người."

"Hình bụng bầu tính sao đây? Ta muốn xem con trai ta!"

"Ta đừng đến, ban này..." Quân Ngân chậm rãi nheo mắt, đôi mắt y hẹp dài, đồng tử màu đen bóng loáng, tựa như khói sóng trên hồ. "Ta đừng đến Ti Nhiễm, con của hần, con của hần cùng người..."

"Ha ha! Quân Ngân, người đang ghen?"

Mày nhếch. "Người hần thích nhất, để ý nhất là ai, trong lòng người mình bạch!" Nói xong câu này, không dlay đưa nói nhảm với Lăng Diệp nữa, Quân Ngân thẳng thắn nhanh chóng cắt điện thoại.

Có đôi khi, cũng muốn hỏi bản thân tại sao phải chấp nhận loại... tình cảm bao hàm khuất nhục này. Tại sao phải để người mình thích sinh hài tử cho người khác. Tại sao phải như một người ngoài cuộc, im lặng nhìn họ đùa giỡn. Tại sao không đoạt lấy người kia, giam cầm hần, để ánh mắt hần chỉ có thể nhìn mình!

Nhưng, ở lúc y còn chưa kịp nghĩ đến, người kia kéo y, biểu tình cực kỳ hèn mọn, ngay cả mặt mày đyờng hoàng cũng thấp xuống, hần nói, Quân Ngân, ngýời và Lăng Diệp, ta đều thích.

Rõ ràng nói như van xin, tư thái vẫn cương ngạnh như vậy, phảng phất như không đạt được mục đích thì không chịu từ bỏ.

Rõ là ích kỷ.

Quân Ngân cười khỏ nghĩ, mình lại một mực bị hần đản ích kỷ này thâm thâm hấp dẫn, không thể tự thoát khỏi!

Nhưng, một chút cũng không hối hận.

Y thậm chí vui mừng, mừng vì cuối cùng không buông tay hần ra, mừng vì lúc hần cần người chăm sóc nhất, là mình giữ hần bởi hần.

Lăng Diệp là Thiếu chủ thú tộc, là con cả Tướng quân, có nghĩa vụ của bản thân. Thần Vũ tuyên chiến với Ngọc Hoàn, Lăng Diệp phải rời khỏi.

Nhưng đau đớn mang thai của Lãnh Từ Diễm vẫn tồn tại, chẳng những không giảm bớt, ngược lại theo thời gian trôi qua, càng thêm nghiêm trọng.

Nôn mửa, không muốn ăn, hai chân chuột rút, đêm không thể ngủ, cái kinh, thậm chí hôm nay trực tiếp hôn mê ở giữa cầu thang Cao ốc Quân bộ.

Quân Ngân xoa xoa mi tâm.

May mắn còn có mình.

Nếu không, y thật sự không thể tưởng tượng được, nếu để gia hỏa cậ mạnh kia sống một mình, thân thể sẽ bị kẻ không biết tốt xấu như hần làm đến tình trạng gì.

Khó chịu chỉ biết nhẫn nhịn, đau sẽ không rên rỉ, lo lắng cũng sẽ không nói với người khác.

Rõ ràng buổi tối làm ác mộng mơ thấy Lăng Diệp gặp chuyện không may, tỉnh lại toàn thân rét run, ngày hôm sau lại không thềm nhắc tới Lăng Diệp, thậm chí không tiếp điện thoại đối phương, cho đến lúc Lăng Diệp gọi đến di động y, mới không cam không nguyện tiếp nhận, lầm rầm nói. "Ta tối hôm qua lại mơ thấy người treo một lần. Người cẩn thận một chút. Ta đã nói, người chết ta sẽ quát xác!"

Chuyện hai nam nhân ngầm cấu kết chia sẻ hình tư mật của hần bị phát hiện, Lãnh Từ Diễm đương nhiên không chịu tái phối hợp với Quân Ngân, buổi tối một mình quay lưng với Quân Ngân, môi mông gất gao mím, quật cường đến không chịu được.

"Vẫn còn tức giận?"

Quân Ngân từ phía sau tiếp cận, tay vừa mới đụng hần liền bị hần phui ra. "Kiểm mấy tấm hình người gửi cho Lăng Diệp ấy!"

Lãnh Từ Diễm chỉ mặc áo, phía dưới trống trơn, ngồi xếp bằng, mông cực vênh lộ gần phân nửa, đường lưng trượt thẳng vào khe rãnh mê người, da thịt dưới ánh đèn mờ hồ lộ vẻ ái muội mông lung.

"Người như vậy ta lại muốn chụp..."

Bạn đang đọc truyện *Ám Dạ Trảm Luân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 130

Hung tợn quay đầu lại, khoe môi vừa vụn bị đối phương bắt lấy. "Quân Ngân, ngươi đừng như vậy... Vô lại... Ân.... Buông...." Rõ ràng là dùng sức đẩy ra, nhưng thoát nhìn vẫn như muốn chống còn môi, lúc bị Quân Ngân ép xuống dưới thân chậm rãi tiến vào, Lãnh Từ Diễm bị ai phát hiện mình đối với Quân Ngân hoàn toàn không có cách.

Mắng không được, trừng phạt cũng không được.

Chẳng lẽ đã định phải như vậy, bị Quân Ngân ăn suốt cả đời?

Bất quá hình bụng bầu chắc chắn không thể chụp!

Hình mà lại bị gửi cho Lăng Diệp, ngô... Hắn không thèm nhìn mặt Lăng Diệp nữa.

Lúc hùng dũng, tay chân cùng ôm quần nhau trong ổ chăn, chung quy cảm thấy vô cùng ấm áp, Lãnh Từ Diễm cẩn thận chạm vào bên mặt Quân Ngân, động tác nhẹ nhàng, sợ đánh thức đối phương. Mười ngón đan mười ngón, ngay cả hạ thân cũng gắt gao tương liên, chân đặt lên đùi đối phương, cố ý cọ nhẹ, Quân Ngân nhăn mày, giữa cánh mũi phát ra giọng mũi nhàn nhạt, Lãnh Từ Diễm vội vàng dòi chân.

Hắn thích nhìn lên Quân Ngân vào sáng sớm.

Trên người Quân Ngân luôn có loại khí chất thanh nhã, làm hắn hết sức mê luyến, hận không thể dùng mũi ra sức ngửi ngửi, ngửi hết luồng khí tức kia.

"Ủi cái gì, y như cún!" Quân Ngân xoay mạnh người, nắm mũi hắn, nhẹ cười lên. "Hôm nay lại hôn trộm ta?"

Lãnh Từ Diễm bắt lấy tay Quân Ngân, nhìn y không chớp mắt, con ngươi tối đen không lãnh liệt nhý bình thường, ngược lại ướt đầm long lanh như phù sương mù. "Ngươi cùng Lăng Diệp giờ trò sau lưng ta, ta hôn ngươi cũng không được?"

"Chuyện hôm qua còn so đo tới hôm nay." Quân Ngân nhăn mày lại. "Sao cứ giống như nữ nhân?"

"Ngươi!" Lãnh Từ Diễm cắn răng nói. "Lúc ấy ta mang hài tử của Dã Kê, ngươi cho là của Lăng Diệp, trực tiếp ném ta từ trong nhà ngươi ra ngoài đường, giấu ta khiến ta tưởng rằng ngươi chết, ta đi tìm ngươi, ngươi còn kêu ta nhảy sông. Chính ngươi nói xem, ai thích so đo như nữ nhân hơn..."

"Ta sai rồi, được chưa?"

"Chưa được!" Thù mới hận cũ dâng lên, Lãnh Từ Diễm oán giận đầy đầu. "Ồ trong quán bar cũng không để ý tới ta, tưởng rằng ngươi dịch dung một cái ta sẽ không biết ngươi là Quân Ngân, nói cho ngươi hay, ngươi hóa thành tro ta cũng nhận ra!"

"Ta nhớ... Ngươi đuổi theo ta, lúc khẩu giao cho ta trong con hẻm, có người đi qua, thiếu chút nữa bị thấy...."

Lãnh Từ Diễm xoay mặt đi.

Quân Ngân xoa xoa tóc rối do hắn ngủ, đồng tử trong veo có chút ngẩn ngơ. "Có đôi khi ta hận không thể đem ngươi cắt nát..." Thấy Lãnh Từ Diễm kinh ngạc hạ to miệng, luồn ngón tay thâm nhập vào miệng hắn. "Nhưng rất nhiều khi..."

Câu nói kế tiếp, y vô pháp nói tiếp. Dù trong lòng một ngàn một vạn yêu thích, dù tâm tâm niệm niệm suy nghĩ phải sủng hắn bảo vệ hắn, dù đã quyết định, phải trải qua cả đời như vậy, mỗi sáng sớm nhìn gương mặt say ngủ của nhau, nhưng y biết, lời đường tiếng mật không thích hợp với y, cũng không thích hợp cho Lãnh Từ Diễm.

Tình yêu ba người tựa như đi trên dây thép, nếu làm dây thép càng kéo căng, càng căng càng mảnh, sớm hay muộn cũng sẽ gãy. Lãnh Từ Diễm đang cố gắng, thiếu gia quý tộc cao ngạo đến cả loại chuyện sinh hài tử cũng cố gắng thích ứng; Lăng Diệp đang cố gắng, cố gắng hạ tư thái, làm dịu quan hệ với tình địch của mình.

Như vậy mình thì sao?

Thế giới ba người chật hẹp, chen chúc đến khiến người ta thở không nổi, nhưng, hạnh phúc là chuyện rất nhỏ, cũng rất đơn giản.

Y chỉ muốn lặng lẽ nhìn như vậy, hắn chỉ cần biết rằng y vẫn giống như trước đây, toàn tâm toàn ý hướng về hắn, bảo vệ hắn, thế đã đủ.

Ngày trôi đi như nước chảy, hai người tranh thủ lúc rảnh rỗi, tình nồng ý mật, Lăng Diệp ở chiến trường xa xăm ghen tị tuyên bố lúc về phải làm người nào đó đến nửa tháng không xuống giường được.

Kết quả ngày thứ hai, căn cứ quân sự bị tên lửa đạn đạo tầm xa tập kích, cả người cháy rụi nhìn như than, da đen bóng một lớp, cặp mắt vẫn óng ánh lấp lánh, cao thấp chớp chớp, thoát nhìn có mấy phần đáng thương. "Lãnh Từ Diễm... Ta bị nổ..." Cổ họng ách ách, vừa nói một câu, da nướng cháy trên môi lập tức rụng ra, nhân viên hộ lý khẩn trương đến giúp y cầm điện thoại báo Trưởng quân công từ ít nói một chút.

Lãnh Từ Diễm chạy đến ban công bên ngoài phòng ngủ tiếp điện thoại, Quân Ngân ở bên trong nghe thấy hắn thô bạo chầm chọc một trận, gió hạ thổi qua, mơ hồ thổi tới một câu. "Họ Lăng kia... Ta hình như... Hơi nhớ ngươi..."

Lăng Diệp đại khái mở cở trong bụng, lại thả ra mấy kiểu tu từ thiên hạ đều cảm ghét, Lãnh thiếu gia làm rằm cắt điện thoại, khi quay lại, mặt mày anh tuần diện vô biểu tình, bên vành tai lại nổi lên màu đỏ khả nghi.

Chắc là đòi hán hình bụng bầu.

Quân Ngân sờ sờ mũi, họ Lăng kia đích thực là kẻ không không đạt được mục đích thì không bỏ qua, mấy tháng nay mỗi ngày đều hán hình bụng bầu, hình bụng bầu, phiền chết đi được!

Xin nghỉ ở Quân bộ, nhưng chuyện Lãnh gia không thể tạm thời gác lại, Lãnh Thừa Phong đi đứng bất tiện, rất nhiều chuyện đều cần Lãnh Tử Diễm quan tâm, may mà vẫn có Quân Ngân giúp hán lo liệu, nếu không hán sớm đã bận đến sứt đầu mẻ trán.

Nhưng bận tới đâu đi nữa, mỗi ngày sáng 9 giờ, trưa 12 giờ, tối 8 giờ, Lãnh Tử Diễm nhất định sẽ thủ bên TV xem kênh quân sự "Theo sát chiến trường", chặt chẽ chú ý tình hình chiến đấu tiền tuyến.

"Không bằng ngời mua chuộc một người bên cạnh Lăng Diệp?"

Lãnh Tử Diễm nhếch mày. "Chỉ là tùy tiện xem, không cần phiền toái như vậy."

Quân Ngân nhẹ khuấy cà phê trong ly, mí mắt treo lên. "Hán da dày, tên lửa cũng nổ không chết, ngời không cần phải lo lắng cái gì."

"Tên lửa đạn đạo lần trước là nổ căn cứ quân sự bên kia Thần Vũ, cũng không phải nổ nhằm vào Lăng Diệp." Lãnh Tử Diễm nhấp môi dưới. "Nổ ngay mặt sớm đã banh xác chết một trăm lần."

Nói, bức bối cảm lấy khăn trên bàn lau lau cổ, thời tiết nóng, hán lại mang hài từ chín tháng, mồ hôi mỗi ngày chảy đến có thể tắm được, khổ không nói nổi.

"Quân Ngân, ta muốn uống nước đá."

"Không được!" Uống xuống mấy ngụm cà phê, để ly xuống, tiến lên vén y phục hán lên, tỉ mỉ chà lau mồ hôi. "Từ Duệ chuẩn đoán tháng sau sinh, hài tử có thể sắp ra rồi, nhịn một chút nữa thôi, ần?"

Phần bụng cực đại thật sự phải dùng từ kinh khủng hình dung, Quân Ngân dù quen, nhưng tay vẫn sẽ bất giác run lên, nhất là lúc bất cẩn chạm tới Tỉ Nhiễm. Đứa trẻ kia hết sức nghịch ngợm, bắt đầu từ tháng thứ năm, mỗi thời mỗi khắc đều phải chứng minh mình tồn tại, một hồi đạp bên này, một hồi đạp bên kia, làm người ta phòng cũng phòng không được.

"Ta sắp xếp chuyện xong, cuối tuần cùng ngời đến thú tộc chờ sinh."

"Sớm như vậy?" Lãnh Tử Diễm lắc đầu nói. "Ngời cứ lo chuyện của ngời, ta bảo Tạ thúc đi cùng ta, gọi thêm mấy người khác trong nhà...."

"Ta sẽ yên tâm để ngời một mình sinh hài tử?"

Y ngẩng đầu liếc ngang hán, liếc đến trong lòng Lãnh Tử Diễm ngửa ngáy, thật sự muốn thô bạo hôn mấy cái lên khuôn mặt xinh đẹp trắng nõn kia. "Cũng không cần, sớm như vậy..."

"Ngời là nam nhân sinh con, hài tử này lại là nhân thú tạp giao, lỡ như có chuyện gì, bác sĩ nhân loại mịt đặc với việc này, chỉ dựa vào một mình Từ Duệ, chỗ nào chắc chắn? Cứ đến thú tộc sớm một chút, chỗ đó có bệnh viện sản khoa chuyên nghiệp nhất." Dừng một chút. "Không chỉ là ta, Lăng Diệp cũng yêu cầu như thế."

Tuy tình cảm hy vọng Quân Ngân theo hán đến thú tộc, nhưng lý trí không muốn như vậy.

Quân Ngân tình huống đặc thù, bình thường đều lấy thân phận "Quân Tây", sau khi vào ở Lãnh gia liền khiến khắp nơi dò hỏi. May mà Lãnh thiếu gia tiếng xấu lan xa, dò hỏi không có kết quả, các thế lực đó chỉ cho rằng Quân Tây là người mới Lãnh thiếu gia thu vào, chỉ sau lưng mắng to người nào đó không biết kiểm chế, vừa nghiêm mật giám thị thanh niên tài俊 mới bốc ra này.

Nhưng giám thị thế nào cũng hảo hơn "Quân Ngân" trước kia rất nhiều, chính vì vậy, Quân Ngân mới có cơ hội hoạt động bí mật. Ngay cả Lãnh Tử Diễm cũng cực kỳ ngẫu nhiên mới phát hiện vị "Lão đại" thống nhất Hắc Phố năm trước kia là người của Quân Ngân, mà kinh hãi nhất chính là Quân Ngân lại cùng người này lên nuôi quân đội trong núi sâu cách Kinh đô một trăm ba mươi cây số.

Lãnh gia làm một vài nghiên cứu bí mật khác người, Quân Ngân... Là trực tiếp nuôi tư quân.

Nên Quân Hi lúc ấy quyết tâm thay anh trai chịu chết, lấy việc này giám sát theo dõi của Quân bộ đối với Quân gia. Suy nghĩ tính kế, Lãnh Tử Diễm cũng không phải không dám nghĩ, lại càng không phải không nghĩ tới.

Tướng quân dẫn quân ra ngoài, binh lực quốc nội trống rỗng, với Quân Ngân mà nói, tuyệt đối là cơ hội ngàn năm một thuở, đi thú tộc ít nhất cần hơn một tháng, trong một tháng này, lỡ như tình thế quốc nội đột nhiên thay đổi...

Lãnh Tử Diễm lắc lắc đầu, trong đầu bốc ra một đồng thô tục, đương nhiên đều là với Lăng Diệp. Ai kêu y làm to bụng hán, người lại chạy mất?

Còn lấy mỹ danh cấp cho Quân Ngân cơ hội, phi!

"Thiếu gia, Lăng phu nhân tới chơi."

"Lăng phu nhân, Lăng phu nhân nào?"

"Lăng phu nhân Tướng quân phủ."

Lãnh Từ Diễm cắn mạnh môi một cái. "Quân Ngân, không gặp được không?"

"Được." Quân Ngân thân nhiên nói. "Bất quá --" Thanh âm kéo hơi dài chút. "Ti Nhiệm về sau chơi cùng tiểu hài tử thú tộc, có thể bị mắng là không có gia tộc.... Đây...."

Nói cũng chưa xong, người đã đi mất!

Quân Ngân không nói gì gửi tin nhắn cho Lăng Diệp: Mẫu thân nguoi đến, người nào đó rất sốt ruột.

Đô đô đô đô --

Lăng Diệp: Mẫu thân ta? Cõi đi, có tình hình khẩn cấp báo.

Quân Ngân: Ô Lãnh gia nàng có thể làm gì?

Bạn đang đọc truyện *Ám Dạ Trảm Luân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 131

Lăng phu nhân quả thực không làm gì, như một phu nhân mỹ lệ tao nhã, dáng vẻ hào phóng ân cần thăm hỏi thân thể Lãnh Thừa Phong, quan tâm tình trạng Lãnh Từ Diễm như một người thân, cuối cùng, trước khi đi còn như mẹ chồng, sờ cổ tay Lãnh Từ Diễm. "Vòng tay ta đưa cho nguoi đâu?"

Hắn sao có thể mang cái thứ đó?

Lãnh Từ Diễm cúi đầu không nói lời nào, bộ dạng thành khẩn nhận sai.

"Bụng thế này có chút tranh khí." Lăng phu nhân tình ý sâu xa vỗ vỗ tay hắn. "Nếu sinh ra đứa trẻ không đủ ưu tú, ta sẽ suy nghĩ chuyện nạp phòng cho Lăng Diệp."

Lăng gia toàn bộ không phải thứ tốt, Lãnh Từ Diễm sớm đã có giác ngộ sâu sắc này, đêm đó, loại giác ngộ này lại sâu thêm mấy phần.

Từ công ty trở về, đầu tiên là xe bị bao vây, sau đó ác chiến một trận, bảo vệ ám mình từng người bị xử lý, lúc bị tóm, phản ứng đầu tiên của Lãnh Từ Diễm chính là Lăng phu nhân có bắt mất mảnh liệt với hắn, thậm chí không ngại trực tiếp xử hắn.

Vừa mới tỉnh lại, bên cạnh có người một cước đá vào hắn. "Chúng ta tổng cộng phải ba mươi người đi bắt nguoi, chết tám bị thương mười, trong tám người chết có sáu người trúng từ đạn từ tay nguoi, a, Lãnh thiếu gia, thuật bắn súng không tồi!"

"Mới có sáu?"

"Nguoi còn muốn thế nào nữa?" Đối với khiêu khích của Lãnh Từ Diễm, nam nhân giận không thể nén, muốn đập nữa, nhưng bị người còn lại giữ chặt. "Lãnh thiếu gia mang hài tử, nguoi đừng đá thương hắn."

Huỳnh đệ bị Lãnh Từ Diễm tự tay bắn chết có giao tình không nhỏ với nam nhân kia, gân xanh trên trán gã lộ rõ ra, lại cố gắng đè nén xuống xúc động muốn tiếp tục tra tấn người dưới đất.

Toàn thân đều là mồ hôi lạnh, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy, kẻ có mắt đều có thể nhìn ra tình trạng thân thể thiếu gia quý tộc này hết sức bất ổn.

Nam nhân lạnh lùng hừ một tiếng. "Trông chừng hắn, ta ra ngoài hóng gió."

Biết Lãnh Từ Diễm gặp chuyện không may, Lãnh Thừa Phong cùng Quân Ngân lập tức phái người cứu viện, nhưng vẫn chậm một bước, hiện trường ngoại trừ ô tô báo hỏng, thi thể cùng máu văng đầy đất, cảnh sát bận rộn khảo sát, đã không còn bóng dáng Lãnh Từ Diễm.

"Tìm" Quân Ngân cố gắng khống chế thanh âm run rẩy. "Sử dụng vệ tinh cũng phải tìm được cho ta!"

Thuộc hạ ở một đầu khác của điện thoại khổ tâm khuyên can hết lời. "Thiếu gia, bây giờ thế cục rắc rối, lỡ như bị phát hiện, tìm hiểu nguồn gốc tra được chuyện chúng ta làm..."

"Tìm!"

"Dạ.... Dạ, thiếu gia...."

Lãnh Thừa Phong đẩy xe lăn nhìn toàn bộ hiện trường, mặt bình tĩnh hỏi Lí Hoàn phía sau. "Người nghi là ai?"

"Nếu là trước kia, ta tất nhiên nghĩ Tướng quân gây nên, nhưng bây giờ Tướng quân lún sâu trong cuộc chiến với Ngọc Hoàn, không thể bỏ thời gian kiểm chuyện với một người thừa kế gia tộc. Nếu nói là bộ hạ...." Y hạ thấp giọng nói. "Bộ hạ cánh chim chưa vững, đúng là lúc cần sức mạnh các Đại gia tộc chúng ta, cho nên cũng không phải bộ hạ."

"Phải người chủ ư Lăng phu nhân cùng Lăng Dĩ."

Lí Hoàn biến sắc, cúi đầu nhận lời.

Nếu không phải vì việc công mà là vì việc tư, vậy thiếu gia hấn....

Mất bị bites, không thể thấy, trong mũi lại có thể ngửi được mùi biển, trong tai cũng nghe thấy tiếng còi hơi tàu thủy, Lãnh Tử Diễm giật giật cổ tay bị trời chặt, lập tức có người quát chói tai. "An phận chút đi!"

Lông mày nhếch lên. "Đi đến đâu?"

"Chuyện không nên hỏi thì đừng hỏi."

Kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt, Lãnh Tử Diễm thay đổi một tư thế thoải mái, trong bụng vẫn từng đợt quặn đau, hai hán phải gặt gao cần mới có thể đè rên rỉ xuống, trong lòng yên lặng nhớ kỹ. "Ti Nhiệm, người nháo nữa ta liền không sinh người, để người nghẹn chết ở trong."

Qua nửa giờ, đau đớn không giảm lại tăng, hai chân gặt gao co lại, bụng nhô ra ngoài, như cá sắp chết.

"Đề bác sĩ Tô đánh thuốc giảm đau cho hấn."

Qua một chút, trong đau đớn đến đầu óc mù mịt cảm thấy có người cầm lấy tay hấn, một mũi tiêm không chút lưu tình đâm vào cổ tay.

Lãnh Tử Diễm nhẹ giọng hỏi. "Người là thú tộc?"

Đối phương trầm lặng xuống. "Ta là bác sĩ thú tộc phụ trách sinh sản cho người."

Lãnh Tử Diễm cười lạnh. "Sinh ở trên thuyền?"

"Người tốt nhất cầu nguyện sau khi lên bờ mới muốn ra." Bác sĩ Tô đậm mặt nói. "Nếu ở trên thuyền, e rằng chỉ có nước ủy khuất người sinh tự nhiên."

Bạn đang đọc truyện *Ám Dạ Trảm Luân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 132

Sinh.... sinh tự nhiên?

Lãnh Tử Diễm nháy mắt nhớ đến lúc Lăng Diệp lừa hấn trước kia, nam nhân thú tộc sinh tự nhiên chỉ có thể đề bác sĩ nhấn bụng, ép đứa trẻ ra.

Lăng Diệp.

Quân Ngân.

Chậm rãi nhắm mắt lại, hai người kia sẽ lo lắng chết đi được. Quân Ngân chắc chắn cùng phụ thân tìm hấn khắp nơi. Lăng Diệp hỗn đản kia không biết có được báo cho không, nếu biết được... Nhưng ngàn vạn lần đừng ảnh hưởng cảm xúc. Ngõ... Lỡ như bị quân địch làm chết, muốn vớt người này hấn cũng không vớt được.

Để phòng hấn chạy trốn, mỗi sáng đều có người tiêm thuốc cho hấn, cả ngày đều ở vào trạng thái buồn ngủ, đến ngày thứ mười, Lãnh Tử Diễm bỗng

nhiên toàn thân co giật, bác sĩ sau khi khẩn cấp chữa trị, yêu cầu ngừng dùng thuốc.

Người bên cạnh xin chỉ thị về phía kẻ cầm đầu, đồng ý yêu cầu của bác sĩ.

Không còn dùng thuốc, canh gác bởi vậy trở nên đặc biệt nghiêm ngặt, vốn chỉ có năm người, bây giờ tăng đến mười người, đại khái qua nửa tháng, tàu thủy rốt cuộc cập cảng.

Lại bị người rút thuốc, tới lúc tỉnh lại, bịt mắt đã cời xuống, trên đầu là đèn treo hoa lệ, phòng ngủ rộng mở ồ ạt trang hoàng tráng lệ. Phong cách không phải Thần Vũ, cũng không phải Ngọc Hoàn, mà là, Lãnh Tử Diễm đau đầu nhần mày lại, sao lại tới công quốc Gia Sa?

Công quốc Gia Sa vẫn phụ thuộc vào vương quốc Thần Vũ, phải giấu giếm thế lực hai nhà Quân Lãnh, thần không biết quỷ không hay nhốt một người sống ở đây, thế lực của người cầm đầu không thể không cường đại.

Ở trong khoang thuyền quá lâu, thân thể bị trúng khí ẩm, sưng ra một vòng, bắp chân cùng chân heo không khác lắm, nhưng vì sức khỏe của Tì Nhiễm, Lãnh Tử Diễm mỗi ngày đều kiên trì rời giường đi lại trong phòng. Đại khái là tin chắc hẳn không có cách nào chạy thoát, người giám thị hẳn thậm chí cho phép hẳn một mình đến phòng tắm, đương nhiên, phòng tắm thì ở trong phòng, kín toàn bộ, không cửa sổ, ngoài cửa cũng có hai người gác.

Cởi y phục, mở vò sen ra, để nước ấm cọ rửa phần bụng trần trụi, học bộ dạng Quân Ngân trước kia, nhẹ xoa quanh bụng, trấn an Tì Nhiễm xao động bất an bên trong.

Quả nhiên vô liêm sỉ y như phụ thân kia của nó, lại gây sức ép hẳn!

"Đại nhân."

Bên ngoài phòng tắm truyền đến âm thanh, Lãnh Tử Diễm hơi kinh ngạc, tắt vò sen, đang nói quần khăn tắm, cửa phòng tắm bị người vịn thật mạnh một cái, mở từ trong ra ngoài.

Ánh sáng trong nháy mắt chiếu đến chói mắt.

Lãnh Tử Diễm vươn tay che mắt, tư thế lại phòng bị, con ngươi thâm thúy đen như diệu thạch híp lại, lạnh lùng đâm vào người tới. "Là người?"

"Đại ca bị nhốt còn bình thân ung dung như thế, không phải sớm đã đoán được là ta?" Lăng Dã chậm rãi đi vào, dung nhan tuấn mỹ mang vẻ phong sương, nhưng vẫn băng lãnh làm lòng người giật thót.

Con ngươi y cũng tối đen, không chút cố kỵ chăm chăm nhìn thân thể lóa lò của Lãnh Tử Diễm. Cuối cùng, dừng trên phần bụng to ra.

Mỗi lần thấy hắn, Lăng Dã đều làm động tác này.

Lại chưa từng như bây giờ, trắng trợn lộ ra một loại tâm tình xen lẫn phần nộ cùng không cam lòng, ghen ghét cùng thù hận!

Đối diện với nguy hiểm làm hầu kết Lãnh Tử Diễm giật mạnh một cái, hắn hạ tay, đưa lưng về phía Lăng Dã, cầm lấy khăn tắm treo bên cạnh. "Người muốn làm cái gì?"

Dù đưa lưng về phía đối phương, Lăng Dã vẫn lặng lẽ tiến đến như con lang dã tính, vươn tay vòng qua eo bụng hắn. "Đại ca nghĩ sao?"

"Ta không biết." Lãnh Tử Diễm thúc mạnh khuỷu tay ra sau, đánh mạnh lên ngực y. "Buông tay!"

Lăng Dã lại dùng sức quay thân thể hắn qua, làm lưng hắn chống trên tường, bản thân thì áp qua, bụng rất tròn bị đè ép, Lãnh Tử Diễm lập tức đau kêu một tiếng, môi cũng run lên, Lăng Dã thấy thế, hơi thả lỏng lực đạo, tư thái cầm cố không thể nghi ngờ.

"Đại ca." Y chậm rãi nói. "Đây là hài tử của Lăng Diệp." Một bàn tay bắt chéo hai tay Lãnh Tử Diễm ra sau lưng, một tay khác, dọc theo nếp bụng sờ soạng. "Vậy con của ta ở đâu, àn?"

"Mẹ nó, lòng lang dạ sói!"

Lăng Dã ôm chân Lãnh Tử Diễm kéo lên một cái, mặt đất trơn, Lãnh Tử Diễm trọng tâm bất ổn mất thấy liền phải ngã xuống, Lăng Dã lại cười khê, hơi cúi người ôm hắn. "Bụng lớn còn cùng ta cật mạnh? Bất quá...." Con ngươi tối đen đối diện cười châm chọc. "Ta thích bộ dạng không biết tốt xấu này của ngươi." Khi nói chuyện, bẻ ngang hắn lên, trong phòng đã không còn người ngoài, y thẳng thần linh hoạt ném hắn lên giường.

Lãnh Tử Diễm xoay người ngồi dậy, tay chống từ đầu giường, ngực chậm rãi phập phồng, ngẩng đầu nhìn Lăng Dã từ trên cao nhìn xuống mình. "Ta chưa bao giờ làm chuyện có lỗi với ngươi."

Lăng Dã cười lạnh. "Đề Lăng Diệp làm chết con ta, còn chưa có lỗi với ta? Hết lần này đến lần khác cự tuyệt ta, không phải có lỗi với ta?" Tiến lên phía trước, một cái đầu gối chống trên giường, vỗ vỗ Lãnh thiếu gia trừng mắt lạnh. "Kỳ thực ngươi có thể gọi điện thoại cho Lăng Diệp."

Lãnh Tử Diễm hừ một tiếng.

"Không tin?" Lăng Dã thật sự lấy điện thoại di động ra bấm số, lúc sau cùng, kẻ sát bên vành tai hắn. "Bệ hạ muốn phái không quân hoàng gia tấn công

thú tộc, thời gian đại khái vào không giờ tối hôm nay. Đại ca..." Y nheo mắt cười. "Muốn nói với Lăng Diệp tin này không?"

Bệ hạ muốn tấn công thú tộc?

Tin tức này như bom nổ bên vành tai.

Địa vị Tướng quân như mặt trời ban trưa, đối với Hoàng thất mà nói, tuyệt đối là uy hiếp.

Nhưng mẫu thân bệ hạ là người thú tộc, trên người có một nửa huyết thống thú nhân, gã sao lại bí quá hoá liều, đi tấn công ổ thú tộc?

"Vốn muốn kéo ta xuống nước theo, điều kiện... Là sau khi chuyển thành công, giúp ta có được người..." Đầu ngón tay trượt dọc theo cánh mũi, sờ cánh môi tái xanh, ánh mắt hơi lộ vẻ ngần ngại. "Nhưng người sao có thể bị coi là giao dịch?"

Lãnh Tử Diễm một ngụm nước bọt muốn phun ra, thấy Lăng Dã nói đến nghiêm túc, cũng không làm y tức giận, liền xoay đầu đi.

Thần sắc ngần ngại chợt lướt qua bay mất, Lăng Dã âm trầm nói. "Lần trước ở câu lạc bộ, trỏ tráo nói cái gì chỉ yêu Lăng Diệp cùng Quân Ngân, nói cái gì không thể thêm một, không thể thiếu một, ta còn thật sự cho rằng mẹ nó người là tình thánh." Nhắc cảm hấn lên. "Bây giờ sao một cú điện thoại cũng không gọi? Tộc nhân nhà chồng người sắp phải chịu nỗi khổ chiến tranh, người cũng không chịu mặt báo?"

"Lăng Dã!"

"Gọi ta làm gì? Chột dạ? Lãnh Tử Diễm, cũng đừng trách ta bức người! Rõ ràng là tình cảm của người với Lăng Diệp... Còn chưa đủ chân thành tha thiết! Từ khi người mất tích, hai nhà Quân Lãnh khuấy Thần Vũ đến trời long đất lở, Lăng Diệp lại không yên, ở trong quân đội nháo lên nháo xuống đòi về, nếu không có phụ thân nghiêm hình với hấn, hấn sớm đã đào ngũ. Nhìn lại người đi!" Bên môi dần ra ý cười lạnh lùng. "Bệ hạ tấn công thú tộc, vô luận thành hay bại, đối với Lãnh gia cũng đều có ích vô hại. Chút lợi ích nhỏ bé này khiến người do dự, khiến người chần chừ?"

"Là thú tộc các người có ý đồ làm nhân loại diệt vong." Lãnh Tử Diễm nói chậm rãi. "Bệ hạ nếu không nhân cơ hội này đánh đòn phủ đầu, nhân loại sớm hay muộn cũng sẽ bị thú tộc lật đổ."

"Đại ca, người sai rồi, không phải 'các người', là 'họ'." Ba một tiếng, di động rơi trên mặt đất, Lăng Dã nhấc chân giẫm lên. "Quên đi, ta đã nói, người mới là đại ca của ta. Đối với thú tộc, đối với Lãnh gia, ta từ trước tới giờ không hề thừa nhận đồng cảm. Bất quá, ta trái lại cảm ơn họ cho ta sức mạnh." Ôm người lên, áp ngã xuống giường. "Nếu không, ta sao có thể như bây giờ, muốn làm gì thì làm với người?"

"Lăng Diệp bây giờ ở đâu... A..."

Nằm dưới thân y lại quan tâm nam nhân khác, hấn là muốn chết sao?

Lăng Dã từ trên ngực hấn ngẩng đầu, bên môi một mạt đỏ tươi, nụ hoa đáng thương bị y cắn đến đứt một nửa, run rẩy vất trên kia, Lãnh Tử Diễm hít vào một hơi thật sâu, đôi môi vốn không có huyết sắc nhẹ run rẩy. "Ta phải nói với người, ta không thích người, thật sự không thích, người thao chết ta ta cũng không có cách nào thích người."

"Đại ca, nói những thứ đó, không sợ quái đản? Quân Ngân cũng được, Lăng Diệp cũng được, ta cũng được, đối với người mà nói, không phải tác dụng gây mất xa..."

"Không phải."

"Câm miệng!" Lăng Dã giận không thể nén. "Vừa rồi ta cho người cơ hội, là người không quý trọng, không chấp nhận khảo nghiệm của ta."

"Ta đã nói đây không giống." Lãnh Tử Diễm lắc đầu nói. "Nhân loại cùng thú tộc sớm hay muộn cũng sẽ bùng nổ chiến tranh, hôm nay không đánh, ngày mai cũng phải đánh, cũng như Tướng quân nhất định sẽ đánh đổ hai nhà Quân Lãnh lúc trước, không phải hôm nay, chính là ngày mai. Lăng Diệp sẽ đau lòng, ta biết, nhưng ta sẽ an ủi hấn, để hấn bớt thương tâm một chút."

Lăng Dã bóp nắm tay, bản thân người này cuồng ngạo đến độ.... Làm y hết lần này đến lần khác muốn bóp chết hấn!

Không, bóp chết vẫn chưa đủ để giải mối hận trong lòng, phải chiến đi chiến lại mấy lần trên chảo, chiến đến phát vàng phát khét, chạm vào một cái liền vỡ nát.

Đối mặt với thù hận chủng tộc, hấn sao có thể hời hợt như thế: không có việc gì, ta dỗ hấn, ngoài đó ra ta không còn cách nào khác.

Mẹ nó, đây là tự tin từ đâu đến?

"Lỡ như, Lăng Diệp chết thì sao?" Như ác ma, chậm rãi hỏi ra.

"Chết, trước phải quất xác. Sau đó đốt thành tro, dùng bình đựng, để bên giường ngủ, ra ngoài mang theo bên cạnh...." Lòng mảy nhẹ nhắc. "Sau đó nữa... Nhớ hấn cả đời."

Lăng Dã muốn cười, muốn cười to!

Nhưng y cười không ra tiếng.

Thô bạo nắm Lãnh Từ Diễm lên, làm hắn nghiêng thân thể, lưng đối mình, đầu gối thúc vào hạ thân đối phương, kéo bắp đùi chặt kín ra, đầu ngón tay xoay xoay xâm nhập hậu huyệt, quá chặt, cơ thịt mông căng chặt, một ngón tay cũng đã cảm thấy khó nhọc. "Đại ca, người thả lỏng, nếu không thả lỏng, ta tổn thương đến nhi tử bảo bối của người thì làm sao đây?"

Bạn đang đọc truyện *Ám Dạ Trảm Luân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 133

Phanh!

Một quyền thật mạnh.

Lăng Dã neho mắt lại, con người đen ngòm như lóc xoáy. Y vẫn duy trì tư thế ép xuống người Lãnh Từ Diễm, người dưới thân cũng đã lật thân qua, diện vô biểu tình nhìn y.

Trên nắm tay Lãnh Từ Diễm chảy máu, Lăng Dã liền cười khê, cầm lấy cái tay kia, vuron đầu lưỡi ra, ái muội mà tình sắc liếm qua.

Động tác ôn nhu, lại khiến người ta cảm nhận được một loại hàn ý âm trầm đến khắc cốt.

Phanh phanh phanh!

Liên tục ba quyền!

Lãnh Từ Diễm nhanh chóng xoay người xuống giường, đối phương nhanh hơn hắn, nhào mạnh lên, đáp lễ hắn một quyền, đương trường ném hắn xuống đất. Sợ thương đến Ti Nhiễm, lúc rơi xuống đất, Lãnh Từ Diễm đưa lưng xuống, một bàn tay chống đất, một tay khác thì ôm bụng.

"Ta không hiểu, tại sao nhất định phải là ta?"

Lúc nói lời này, Lãnh Từ Diễm thật sự mang nghi vấn sâu sắc. Hai người ở Quân bộ chung hơn nửa năm, Lăng Dã ngoại trừ thỉnh thoảng tìm chút chuyện ghen khuất hắn, cái khác hết sức bình thường, nên hắn thật sự cho rằng, đứa con riêng của Tướng quân đã buông tha hắn.

"Nếu là thân thể." Lạnh lùng cười. "Ta không thừa nhận ta bây giờ vẫn có thể kích thích dục vọng của người."

"Là mê luyện." Lăng Dã nửa ngồi xồm xuống, một ngón cắn lên cổ Lãnh Từ Diễm, thâm thâm nhắm mắt lại, che đi thần thái gần như tuyệt vọng bên trong. "Hiểu không? Vì không có được, cho nên mê luyện, mê luyện đến phát cuồng... Nhưng... Lại chỉ có thể chôn giấu những tình cảm thâm sâu đó, chỉ sợ bị đại ca phát hiện."

"A, giấu thật tốt." Thần sắc thoải mái chợt biến đổi. "Vậy tại sao không giấu suốt đời? Suốt đời không cho ta biết?"

"Không có được thì dễ dàng từ bỏ!" Lăng Dã nhắc khéo môi lên, phảng phất như đang cười nhạo ý nghĩ hảo huyền của hắn. "Đại ca cho rằng ta là người như vậy?"

Vĩnh viễn cũng không thể quên rung động nam nhân này gây cho y trong lần đầu tiên gặp mặt.

Thân thể cường tráng cao lớn, tư thái cao cao tại thượng, lạnh lùng, kiêu ngạo, ai cũng không để vào đáy mắt.

Như chùm sáng hội tụ chợt bùng lên trong đêm tối, nháy mắt làm loạn mắt y.

"Đại nhân." Bên ngoài có người nhẹ gõ cửa.

Lăng Dã kéo Lãnh Từ Diễm lên giường, chỉnh hảo chân cho hắn, nhẹ cúi người, hôn lên khóe mày cương nghị. "Người nghỉ ngơi trước, ta ra ngoài rồi sẽ trở về."

Nghe thấy tiếng đóng cửa phòng, Lãnh Từ Diễm từ trong ổ chăn ló ra, tóc ngắn màu đen ngăn trở tầm mắt, bên trong, một mảnh băng lãnh.

"Chuyện gì?"

"Đại nhân, chúng ta bị bao vây."

"Là bên nào?" Tiếp nhận ông nhòm cặp dưới đưa, hai mắt nhú lại.

"Nghĩ là Quân gia."

"Giờ phút máu chó này còn kéo người đến cứu hần, Quân gia gia chủ thật đúng là... Tình chân ý thiết." Bốn chữ cuối cùng, mỗi chữ ngừng một chút, Lăng Dã trầm trầm cười mấy tiếng, "Gọi cho công tước đại nhân, nếu trên địa bàn của mình hần cũng không thể bảo đảm an toàn của ta, như vậy chuyện trợ giúp hần đàn áp phe chống đối, không nói cũng được."

Son trang công tước đại nhân tưng, phong cảnh đẹp không sao tả xiết, khoác chân ngồi phía trên ban công, trong tay chấp một ly rượu, nếu lại thêm mấy tuần nam mỹ nữ nữa, có thể nói vô cùng hoàn mỹ.

Đây là cuộc sống trước kia y hướng tới.

Xa hoa, lãng phí, và cuồng loạn.

Ly rượu nhanh chóng thấy đáy, Lăng Dã lắc lắc chai rượu, trống không.

"Đưa toàn bộ rượu công tước đại nhân sưu tầm ra đây."

"Đại nhân."

"Đại nhân --" Một thuộc hạ từ trong đi ra, cung kính khom lưng, "Công tước đại nhân vừa mới bày tỏ, hai nhà Quân Lãnh yêu cầu nói chuyện với hần."

"Nga?"

"Bất quá công tước đại nhân nói, lúc trước là đại nhân phái người cứu hần từ phe chống đối, cho nên vô luận Quân Lãnh tính nói cái gì, hần cũng sẽ không để ý tới."

"Nói đến quang minh chính đại, kỳ thực còn không phải hai nhà Quân Lãnh làm cục diện chính trị quốc nội Thần Vũ bất định, không có thời gian phân tâm nước ngoài. A, đâu giống như ta..." Đầu lệch qua lưng ghế dựa, nhẹ giọng nói. "Vì một nam nhân, từ bỏ mọi thứ trong nước, tha hương viễn xứ..."

"Đại nhân --" Lại có một người vội vã đi tới, trên mặt lộ vẻ lo lắng. "Lãnh thiếu gia.... Biến mất."

Chân đang khoắc tức khắc thu về, nheo mắt nhìn người nọ nửa ngày, đồng tử màu đen sắc bén như kim. "Biến mất? Ta bất quá đi ra có một tiếng, hần liền biến mất?" Bỗng nhiên đứng lên. "Tìm chưa?"

"Thuộc hạ đã ra lệnh lục soát biệt thự, ngoài biệt thự là núi rừng, Lãnh thiếu gia chắc chắn trốn không thoát được."

"Hần một mình trốn không thoát được, nếu có Quân gia bên ngoài tiếp ứng thì sao?"

Một cước đá văng cửa phòng ngủ ra, phòng ngủ xa hoa người đi phòng trống, trên mặt đất còn vài giọt máu, là lưu lại lúc hai người đánh nhau.

"Đại nhân." Một người nhíu mày nói. "Lãnh thiếu gia trước kia có tiếp nhận huấn luyện quân sự nghiêm khắc, cho nên ---"

"Cho nên một thai phụ mang thai chín tháng chèo măt dưới mí măt các ngươì, không phải các ngươì giám thị không tận lực, là hần quá lợi hại sao?"

Uy áp u ám của Lăng Dã khiến người ta thở không nổi, người nọ lập tức lui bước, sau lưng cũng xông ra mồ hôi lạnh.

"Nhất định phải tìm được." Lòng bàn tay gắt gao nhào nặn. "Nghe thấy chưa? Nhất định phải tìm được!"

Lãnh Tử Diễm muốn khóc.

Trước kia sợ thương đến Ti Nhiễm, vẫn không dám mạo hiểm chạy trốn, hôm nay cảm thấy Dã Kê hận Ti Nhiễm khắc cốt ghi tâm, lập tức không dám ở lại lâu hơn, cuộc cũng muốn cuộc một phen.

Vận Lãnh thiếu gia vẫn rất xui xẻo.

Ngươi xem, khó khăn lắm mới chạy được vào núi rừng, bụng lại đau lên.

"Không hổ là nhi tử họ Lăng, nghĩ ra phương pháp này gây sức ép ta! Nếu là nhi tử của Quân Ngần chắc chắn rất ngoan rất nghe lời. Con mẹ nó, kêu ngươi đừng đá!" Những lời này đều là nói trong lòng. Lãnh Tử Diễm đã không còn khí lực trao đổi cùng hồn đản trong bụng, chống cây chậm rãi đi về trước, toàn thân đều là mồ hôi, như mới vớt lên từ trong nước.

"Chờ mà xem, ngươi hiện tại gây sức ép ta, về sau ta gây sức ép ngươi! Roi Lãnh gia rất nhiều, ta từ từ dùng từng cái trên người ngươi! Ngươi khóc cũng vô dụng!"

"Còn phụ thân kia của ngươi, hần chết chắc rồi, ai kêu hần làm ra ngươi, hai phụ tử các ngươi, đều không phải thứ tốt!"

Đau đến thật sự không đi được, đành phải ngồi xuống nghỉ ngơi một lát, sắc trời đã gần đến hoàng hôn, từ chỗ này có thể thấy nhiều đốm đèn sáng lên

trong biệt thự, Lãnh Từ Diễm cảm thấy thần trí có chút ngẩn ngơ, vội vàng đắm đắm đầu.

Hạ thân ướt sũng, hình như có cái gì đang chảy, run tay cởi quần, con mắt hữu khí vô lực khép hờ nháy mắt mở lớn.

Phản ứng đầu tiên, đây là cái gọi là nước ối kia?

Phản ứng thứ hai, chiến giong Lăng Diệp cũng không hà giận.

Phản ứng thứ ba, trên TV từng chiếu, nữ nhân đều có thể tự mình sinh hài tử, hần một đại nam nhân, chắc chắn không thành vấn đề!

Bạn đang đọc truyện *Ám Dạ Trầm Luân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 134

Quân Ngân bừng tỉnh từ trong ác mộng.

Thấy y mở mắt ra, người hầu đứng bên cạnh khuyên nhủ. "Thiếu gia, ngài chỉ ngủ có mười phút, muốn nghỉ ngơi nữa không?"

"Công tước đại nhân đồng ý nói chuyện chưa?"

"Vẫn chưa, thiếu gia."

Xoay người rời giường khoác áo. "Giúp ta gọi cho Lãnh gia gia chủ."

"Bá phụ." Quân Ngân mệt mỏi xoa xoa mi tâm. "Công tước đại nhân từ chối nói chuyện với chúng ta."

Bên kia điện thoại trầm lặng một lát. "Một khi đã như vậy, ta đề nghị ngươi về nước."

"Bá phụ...."

"Động tĩnh của không quân Hoàng gia, cũng cũng giám sát được sao? Nếu giống như chúng ta dự liệu, bệ hạ thật sự muốn động thủ với thú tộc.... Bình lực quốc nội trống rỗng, ngươi trở về... Thử xem! Nắm được chính quyền Thần Vũ, công tước Gia Sa nhỏ nhỏ sao còn dám làm càn?"

Quân Ngân cười gượng. "Lỡ như xảy ra rồi thì sao?"

"Nếu là Lăng Dã bắt nó, như vậy không cần quá mức lo lắng. Lăng Dã... Sẽ không làm gì nó."

Lãnh Thừa Phong nói cũng không chắc chắn, dù sao Lăng Dã liên tiếp hai lần thú hóa, tính cách đại biến, ai cũng nghĩ không ra y nhốt Lãnh Từ Diễm rốt cuộc là muốn gì.

Quân Ngân sao dám đánh cược với thái độ của Lăng Dã. "Bá phụ, những người phía dưới ta, ngài giúp ta tiếp quản."

"Ngươi hiểu ngươi đang nói cái gì không? Ngươi khẳng định ngươi không phải thiếu ngủ nghiêm trọng, mê sảng nói ra?"

"Ta rất thanh tỉnh." Quân Ngân dừng một chút, thấp giọng nói. "Lăng Diệp đi mấy tháng nay, hần ngày nhớ đêm mong, nghĩ đến đó, ta rất ghen tị! Hần còn sinh hài tử cho Lăng Diệp, ngươi xem, hần cũng chịu sinh hài tử. Rõ ràng... Hần trước kia chỉ thích một mình ta."

"Quân Ngân..."

"Đại khái vì hần cảm thấy Lăng Diệp có thể vì hần làm bất cứ chuyện gì, trong thế giới Lăng Diệp chỉ có hần, hần chính là toàn bộ của Lăng Diệp, cho nên..."

"Ngươi cùng Lăng Diệp bất đồng, ngươi có trách nhiệm của ngươi, ngươi không cần phải...."

Trách nhiệm?

Bí mật bồi dưỡng năm nghìn tư binh, ngấm ngấm mua vũ khí tiên tiến, để mình sống mà Quân Hi tự nguyện hy sinh...

Còn Tần Hiến.

Nếu Tần Hiền vẫn còn đây, chắc chắn sẽ lại mắng y.

Thiếu gia lãnh tỉnh của hần sao có thể hành động theo cảm tính, sao có thể ở thời điểm mấu chốt này tự mình ở Gia Sa bố trí kế hoạch cứu người!

Y nên về nước! Về nước tùy thời hành động, về nước... Năm đại cục trong tay.

Nhưng --

"Bá phụ... Lãnh Từ Diễm... Mới là trách nhiệm lớn nhất của ta."

Lãnh Thừa Phong trong nháy mắt á khẩu không nói được.

Nửa ngày. "Quân Ngân, mang con ta về! Ta giúp người đánh hạ, cả một vương quốc."

Vừa mới ngắt điện thoại, di động lại đơ đơ đơ vang lên, avatar "Lăng Diệp" gắng sức nhảy nhoi nhoi, Quân Ngân một tay cắt máy, nghĩ nghĩ, cuối cùng nhấn cho một tin: 8 giờ, nếu công tước không thỏa hiệp, ta liền tấn công vào sơn trang.

Tốc độ nhấn lại của Lăng Diệp cấp tốc mau lẹ: Vậy mọi thứ nhờ người.

‘Không cần. Ta không phải làm vì người.’

‘Ta biết. Nhưng ta vẫn cảm ơn...’

Quân Ngân nhăn mày lại, y nghĩ, y nên nhắc nhở Lăng Diệp, tối nay cần cẩn thận, nhưng y chỉ trầm lặng đóng di động, xoay người, phía sau lưng, một mặt tà dương cuối cùng ở chân trời vừa vụn bị màn đêm như màu mực thay thế.

"Tiếp tục liên hệ công tước đại nhân." Gió núi phát góc áo lên, ánh mắt luôn đậm mực nháy mắt trở nên sắc bén. "Ngoài ra, nhân viên đột kích chuẩn bị, sẵn sàng đợi lệnh."

"Dạ, thiếu gia."

"A..." Miệng gắt gao cắn cành cây, tiếng kêu đau không thể khắc chế vẫn không khách khí xông ra, Lãnh Từ Diễm nằm trên một mô đất, quần sớm đã bị hần ném ở một bên, hai cái đùi trần trụi mở ra thật to, một mảnh hỗn độn.

Tay dùng sức đè bụng, hạ thân cũng đang dùng sức, nhưng Ti Nhiễm không nghe lời. "A...."

Không, không thể, sẽ dẫn người tới.

Thừa lúc mình còn khí lực, Lãnh Từ Diễm nhặt nhánh cây đã chuẩn bị trước, một hơi cắn ba cái, lại xé tay áo bịt miệng, thất lại phía sau.

Tránh được nguy cơ la hoảng, lúc này mới vuron bàn tay tới hạ thân.

Từ Duệ từng nói, vị trí thai của hần rất đúng, sinh sản sẽ rất thuận lợi, bây giờ Ti Nhiễm ra không được, nhất định là thông đạo quá hẹp.

Tuy hậu đình liều mạng mấp máy, khuếch trương tới kích thích kinh khủng chưa từng có để ép hài tử xuống, nhưng vẫn quá hẹp, căn bản không thể dung nạp một thai nhi tiến xuất.

Trong tay chỉ có một mảnh sứ, Lãnh Từ Diễm cắn răng cắt xuống, đau đến tê liệt không biết đau là gì, thử cắt một miếng nhỏ, cũng không dám cắt quá sâu, chân lại mở ra, dựa vào địa thế trên cao dưới thấp, liều mình dùng sức.

Mới đầu vẫn có thể mắng đầu sỏ hại hần mang hài tử kia, đến lúc sau, khí lực mắng trong lòng cũng không có, tất cả lực chú ý toàn bộ tập trung ở phần bụng cao cao gồ lên cùng hạ thân càng mở càng lớn.

Miệng bị bịt, chỉ có thể dùng mũi xuất khí, hô hấp thô nặng, càng không suôn sẻ, ánh mắt mơ hồ, khí lực cũng mơ hồ, màn đêm nặng nề buông xuống.

Thời gian như khiêu vũ trên mũi đao, thông thả, một phút một giây, đều là lãng trì.

Lăng Dã buông ống nhòm xuống, sắc mặt đã âm trầm đến có thể tích nước, đáng sợ như ác ma khát máu.

"Đại nhân, tìm được rồi, tìm được rồi--"

Người báo tin đưa điện thoại cho Lăng Dã, Lăng Dã run tay tiếp nhận, trong lúc nhẹ nhàng thờ ra mới phát hiện trong lòng bàn tay đều là mồ hôi. "Đừng tổn thương hần, bắt về là được."

"Đại nhân, Lãnh thiếu gia đang sinh hài tử, chúng ta không dám tới gần."

"Sinh hài tử?" Mây vừa nhíu. "Bắt về."

"Hắn một mình sinh, ánh mắt rất khủng khiếp, trong tay cũng cầm mảnh sứ, chúng ta không thể bảo đảm không tổn thương đến hắn..."

Lăng Dã hít vào một hơi thật sâu. "Coi chừng hắn, ta lập tức tới cùng bác sĩ Tô."

"Đại nhân." Lại có người vội vàng đi vào, nói. "Người bên ngoài đã đột phá phòng tuyến thứ nhất."

Lăng Dã hạ tay. "Nói với người chỉ huy, Lãnh Tử Diễm đang sinh hài tử, muốn hắn bị ảnh hưởng, cứ việc tấn công." Cầm áo khoác trên ghế dựa lên, xoay người liền đi.

"Thiếu gia, người trong sơn trang truyền lời, Lãnh thiếu gia... Đang sinh hài tử."

Ba!

Ông nhòm rơi trên mặt đất, Quân Ngân sắc mặt trắng mấy phần. "Tình hình thế nào?"

"Không biết."

Cánh mũi sắc bén chậm rãi nhấp, tay gắt gao nắm lấy ống nhòm, Quân Ngân trầm giọng nói. "Ngừng bắn hai tiếng, đội đột kích rút lui năm trăm thước."

"Dạ!"

Cho đến lúc mười tuổi, Lãnh Ti Nhiễm mới hiểu được, tại sao trong ba nhi tử, phụ thân nghiêm khắc với nó nhất.

Mình hại một đại nam nhân như hắn sinh ở ngoài rừng, bị một đám người vây xem không nói, còn làm trò cười cho Lăng Dã thúc thúc nhìn. Nếu nó ra trẻ mấy tiếng, không chừng phụ thân có thể may mắn chạy đi hội họp cùng Quân papa, sau đó động một con dao nhỏ vô cùng đơn giản là có thể lấy mình ra, như vậy, không cần lão nhân gia hắn dùng sức đến ghen.

Mình sau khi sinh ra, một thân bản hê hê, phụ thân không ngại chút nào, ngược lại vẽ mặt "hiền lành" ôm mình vào trong ngực, nhưng mình không biết tốt xấu, kéo áo hắn, miệng nhỏ bẹp bẹp ngậm lấy tiểu đậu đỏ trước ngực.

Phụ thân có chút lúng túng, nhưng cong chân lên, mặc mình muốn làm gì thì làm.

Nhưng --

"Miao miao ----" Tiểu Ti Nhiễm gào khóc. "Miao miao---- oa oa-----" Không có miao miao. (không có sữa ==//)

Lãnh Tử Diễm lúc này đâu biết tâm tư nhi tử, chỉ đề phòng chăm chăm nhìn Lăng Dã đến gần, gắt gao ôm Ti Nhiễm, như bò đực bảo vệ bê con, trên mặt đều là bùn đất cùng mồ hôi, con ngươi màu đen lại lạnh như băng.

Nước dưới hồ băng không thấy được ánh sáng, chính là màu sắc như vậy sao.

Nói cho tới cùng, mình cũng không phải chùm ánh sáng kia của người đó.

"Thà một mình sinh hài tử cũng phải chạy?"

Người là dao thót ta là thịt bò, Lãnh Tử Diễm quay mặt, không nói lời nào.

Áo khoác đắp lên hai chân trần trụi, Lăng Dã trầm lặng nhìn hắn, ánh mắt nặng nề, bình lặng, lại ngẫm có sóng to, cuối cùng, y che nửa mặt trầm trầm cười mấy tiếng.

Chậm rãi đứng lên. "Bác sĩ Tô... Làm phiền người."

Bạn đang đọc truyện *Ám Dạ Trầm Luân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 135

Một năm sau.

Thủ đô công quốc Gia Sa, mọi người đều đổ xô ra đường.

Công tước đại nhân giành được thắng lợi quyết định trong trận đấu cùng phe chống đối, người ủng hộ vây quanh đoàn xe của công tước đại nhân hò hét

điên cuồng. "Gia Sa muôn năm, công tước đại nhân muôn năm, thượng tá Lăng Dã muôn năm!"

Thượng tá Lăng Dã, một năm trước, quốc dân Gia Sa vẫn chỉ có thể thỉnh thoảng nghe tên ngôi sao mới của Quân bộ Thần Vũ này trên tin tức quốc tế, mà một năm sau, cái tên này đại diện cho quyền uy cùng vinh quang.

Có hằng truyền thông bình luận, nếu không có Lăng Dã tương trợ đắc lực, công tước đại nhân tuyệt đối không thể dễ dàng diệt trừ thế lực phản đối như vậy.

Thậm chí, có tin tức ngoài lề bảo, một năm rưỡi trước, công tước đại nhân bị phe chống đối bí mật hãm hại, cũng là thượng tá Lăng Dã không ngại ngàn dặm xa xôi, phái người cứu giúp.

Nam nhân mua một tờ báo, thấy mấy trang báo đều là hình công tước đại nhân cùng thượng tá Lăng Dã, sốt ruột nhíu mày.

"A, thượng tá Lăng Dã, thượng tá Lăng Dã..."

Tiếng hô la chói tai của nam nữ ầm ĩ vang bên vành tai, nam nhân móc móc tai, cách đường phố xa hơn một chút.

Di động trong túi quần rung lên, dùng cổ kẹp lấy. "Ân?"

"Ngươi thật sự bình an?" Thanh âm dễ nghe như nước trong.

"Nhiều bình dân như vậy, sao an được?"

"Ta biết." Bên kia cười nhẹ mấy tiếng. "Vây mau trở lại đi, ta rất nhớ ngươi."

Mặt nam nhân không biết sao liền đỏ lên, vò báo ném vào thùng rác, trân trọng cầm hảo điện thoại. "Ta cũng nhớ ngóị. Nhýng... Ta bình an... Cho nên, ngươi biết đấy."

"A?"

"Ta coi hán diễn hề xong liền trở về. Quay lại hoàng cung tìm ngươi, thế nào?"

"Ngươi thích là được."

Chết tiệt, Quân Ngân hôm nay sao thế! Ôn nhu thành ra đức hạnh này? Lãnh Từ Diễm thẳng thắn chà xát gương mặt đỏ đến không chịu được. "Còn việc gì không?"

"Ban nầy ta cùng Ngọc Hoàn quốc vương nói tuyên bàn chuyện... Một tiếng sau, hai nước chúng ta đồng thời tuyên bố tuyên ngôn đình chiến với thú tộc. Ân, đoán là Lăng Diệp sắp trở lại...."

Lăng Diệp sắp trở lại?

Cắt điện thoại, Lãnh Từ Diễm vẫn có mấy phần cảm giác không chân thật.

Một năm rưỡi trước, Lăng tướng quân dẫn binh tấn công Ngọc Hoàn, Thần Vũ tiền bối hạ không muốn làm con rối hoàng đế bị Tướng quân và thú tộc nắm trong tay, thừa dịp Tướng quân chìm sâu trong chiến cuộc Ngọc Hoàn, lệnh không quân hoàng gia không kích ỏ thú tộc.

Đêm hôm đó, chính là ngày Ti Nhiễm sinh ra.

Lúc đội đột kích Quân gia đánh vào biệt thự trong sơn trang, Lăng Dã và người của y sớm đã người đi nhà trống. Lãnh Từ Diễm bị đánh thuốc mê nhắm mắt nằm trên giường, Ti Nhiễm thì cuộn dưới nách hán, ngủ thật sự say.

Lãnh Từ Diễm vừa tỉnh, Quân Ngân lập tức dẫn hán về nước.

Thế cục quốc nội dĩ nhiên trời long đất lở.

Một ngày sau khi không quân Hoàng gia không kích thú tộc, Lãnh Thừa Phong lấy danh nghĩa Quân Ngân chiếm lĩnh hoàng cung, bức bối hạ cùng Vương hậu uống rượu độc, Nhị hoàng tử lưu vong ra nước ngoài. Thú nhân Quân bộ toàn bộ bị quét sạch không còn một móng.

Lãnh Thừa Phong lại có thể ở phía sau làm bộ ngựa vồ chim hoàng tước, một là do quân đội Quân Ngân tư tàng đánh bất ngờ, thứ hai, rất quan trọng, Lãnh gia nghiên cứu ra được đạn có thể bắn chết thú nhân.

Lãnh Thừa Phong hết lòng tuân thủ giao ước, Quân Ngân về nước rồi liền chuyển giao quyền lực cho y.

Bà nội là công chúa Hoàng thất, trên người Quân Ngân có chảy huyết mạch hoàng gia, kể vị xem như miễn cưỡng danh chính ngôn thuận, vừa công bố chuyện Tướng quân giết hại y, vừa lộ ra bí mật kinh thế: Tướng quân cùng bối hạ đều là thú nhân, quần chúng xúc động, nhất thời cảm xúc phản thú tăng vọt.

Quân Ngần thừa cơ mạnh mẽ tăng binh về phía thú tộc.

Ồ thú tộc báo nguy, lại thêm xô xao trong binh lính quân đội, Tướng quân không thể không từ bỏ Ngọc Hoàn, quay về thú thú tộc.

Đón quân đội ở Ngọc Hoàn về, Quân Ngần cùng Ngọc Hoàn hoàng đế tạo thành liên quân Ngọc Thần, sau khi không kích đánh trực tiếp cùng thú tộc, đánh cũng đã một năm

Hai bên giao chiến, Lăng Diệp liên bất vô âm tính.

Nhưng bây giờ, Quân Ngần nói: chắc là Lăng Diệp sắp về.

Lúc ấy nếu không có thú nhân Lăng Diệp cung cấp làm vật thí nghiệm, Lãnh gia mười năm cũng tuyệt đối không nghiên cứu ra được súng ống đạn pháo đặc biệt nhắm vào thú nhân.

Lúc ấy, trước khi bị hạ không kích thú tộc, Lăng Dã đưa điện thoại cho hắn. "Mặt báo cho Lăng Diệp không?" Hắn không hề nghĩ ngợi liền cự tuyệt.

Hắn như thế với y, con báo kia sẽ tức giận, không dễ dàng trở về gặp hắn như vậy.

Lãnh Từ Diễm bóp bóp vành tai bị mặt trời đốt nóng lên.

Mẹ nó, cùng lắm thì mình đến thú tộc tóm y về, chết tiệt!

Phanh!

"Cảnh giới, cảnh giới."

Quốc dân Gia Sa chen chúc bên cạnh đoàn xe hỗn loạn lên, vô số vệ sĩ từ trong xe chui ra, súng thật đạn thật bảo vệ bên cạnh đoàn xe.

Đạn lép, khăn trương cái gì! Lãnh Từ Diễm huyết gió, suy nghĩ lần sau đợi lúc không có ai, phải cho Lăng Dã một viên đạn thật, lại thấy một người trong xe hạ cửa kính xuống.

Dung nhan tuấn mỹ như được chạm khắc mà thành, đồng tử hẹp dài thâm thúy nhìn hắn, lại như xuyên qua hắn, nhìn đến nơi khác.

Y đẩy cửa xe ra, đi qua đám người chen chúc ồn ào, dừng trước mặt hắn.

"Thượng tá Lăng Dã --"

Vô số người ủa lên, lập tức bị cảnh vệ ngăn xung quanh.

Lăng Dã tiến lên một bước, Lãnh Từ Diễm không lui, con ngươi híp lại, tựa tiểu phi tiểu.

Lăng Dã chậm rãi vươn tay. "Đại ca.... Đã lâu không gặp."

Mày tuấn dày đặc đường hoàng nhếch lên, cuối cùng, tay cầm trong túi quần vẫn hữu hảo vươn ra, bắt lấy. "Thượng tá Lăng Dã... Đã lâu không gặp."

Máy chụp hình của giới truyền thông các quốc gia điên cuồng phát ra tiếng tách tách, Lăng Dã quay đầu lại, song song đứng cùng Lãnh Từ Diễm, tay vẫn gắt gao bắt, y hơi nghiêng đầu, phảng phất như đang thì thầm. "Đại ca." Y nói. "Ta muốn tâm mắt toàn bộ thế giới ghi lại chúng ta."

Xúi quẩy!

Thô bạo rửa tay, vẫn chề rửa không sạch.

Tâm tư Lăng Dã, Lãnh Từ Diễm cho đến hôm nay cũng chưa thấu được, nếu nói y chỉ thích thân thể hắn, tại sao còn mạo hiểm nhốt hắn, nếu nói y yêu hắn đến phát cuồng, tại sao lúc Quân Ngần đánh vào son trang, y lập tức mang người biến mất đến cái bóng cũng không thấy?

Hài tử trẻ tuổi chính là dễ dàng phạm lỗi.

Hung hăng oán thăm một trận, chậm rãi mở cửa phòng ra, ban nãy hắn uống một ly rượu nhỏ ở quán rượu, trong đầu đang choáng hồ hồ, nửa ngày mới mở hết được cửa.

Phanh --

Cửa bị một bàn tay khác thô bạo đóng lại.

Sau đó, cái tay kia không chút khách khí lột toàn bộ quần áo Lãnh thiếu gia, trong bóng tối, mắt y như đã lang son đã, nguy hiểm, lộ ra dục vọng trắng trợn!

"Lăng.... Lăng Diệp?"

Đôi phương không lên tiếng, trực tiếp kéo quần lót hần, Lãnh thiếu gia lập tức toàn thân quang lỏa, một cước đá vào hạ thể nam nhân. "Ta chỉ cho nam nhân gọi là Lăng Diệp và Quân Ngân thảo."

"Hừ!" Nam nhân không nặng không nhẹ hừ một tiếng. "Ta thích cường bạo."

"Ta cự tuyệt cường bạo."

"Vậy hợp gian?"

"Hợp gian mẹ nó nguoi!"

"Miệng không ngoan." Xoạch một tiếng, nam nhân tách dây lưng mình ra, nhanh nhẹn ném xuống, không đợi y có nhiều động tác hơn, Lãnh Tử Diễm ôm lấy y nhào lên giường, găm như cầu.

Y thoát nhìn đúng là rất gấp, tay miệng cùng sử dụng, ngay cả chân cũng không ngại - ngó, lột quần.

Hào, rất hào!

Thứ không dùng một năm rưỡi kia vẫn là màu sắc diễm lệ, chạm tới hần một cái, lập tức hùng dũng oai vệ khí phách hiên ngang biểu hiện ra tư thái trào dâng.

Dùng tay vỗ vỗ.

Trong bóng đêm, Lãnh thiếu gia cười đến anh tuấn mà tà mị. "Lãnh thiếu gia, chuẩn bị thị tẩm chưa?"

Lãnh Tử Diễm cau mày, thô bạo lật thân. "A.... Mẹ nó...."

"Sao thế?"

"Rất đau." Mờ mắt thấy là Quân Ngân, không thể tin được nhắc thân sờ soạng mặt y. "Đến khi nào?"

"Tám giờ sáng nay." Quân Ngân tháo mắt kính xuống, quay đầu lại từ màn hình laptop, con nguoi ôn nhuận thanh nhã. "Thấy nguoi ngủ quá say, khôngỡ đánh thức nguoi."

"Du lịch?"

"Không, đón nguoi!"

"Quân Ngân--" Lãnh Tử Diễm vươn đầu qua, thấp giọng nói. "Ta sẽ tranh thủ xuống giường trong vòng ba ngày, trong bốn ngày có thể cùng nguoi trở về."

Quân Ngân cười âm đạm. "Không sao, Lăng Diệp tích một năm rưỡi, ta có thể hiểu."

Môi Lãnh Tử Diễm mím lại, răng nghiến nghe ken két.

Luyến ái vượt chủng tộc thật không tốt, rõ ràng hần sớm đã không chịu nổi, người kia còn không biết mệt mỏi, hưng khí vừa căng vừa nở, làm hần từ trên giường đến dưới giường, lại từ dưới giường làm đến WC, cuối cùng quay về giường làm.

Chết tiệt, trước cửa sổ sát đất cũng có chất lỏng nào đó!

Khó trách lại chạy nhanh như vậy, nhất định là chạy tội!

Đô đô đô -

Người gọi tin : Lăng Diệp

Lãnh thiếu gia, trận chiến này thú tộc chết nặng nề, trăm năm mới hồi phục, ta phải về thú tộc xử lý sự vụ quan trọng, mong đợi lần sau gặp mặt.

Liếc di động Lãnh Tử Diễm, Quân Ngân lạng lẽ lắc đầu, Lãnh Tử Diễm thẳng thân bò lên, kéo tay y nhào qua một bên, chống thắt lưng bần rùn đến không chịu được khóa ngồi lên.

"Thiếu gia --" Trên máy bay trực thăng, quân gia thú nhân theo Lăng Diệp đến cẩn thận hỏi. "Là có chuyện gì xảy ra sao?"

Tại sao thiếu gia chỉ mới tiếp một cú điện thoại, cũng không nghe nói gì, sắc mặt liền khó coi như vậy?

Thật dọa nguoi!

" Quay về!" Lăng Diệp nheo mắt, cười đến sồn gai ốc. "Phiền bảo phi công bay về lại."

" Hà?"

Trong điện thoại, thanh âm ân ân a a, một bè dâm mỹ...

Bạn đang đọc truyện *Ám Dạ Trảm Luân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 136: Ngoại truyện

Tiết tình nhân

Đại sảnh Lãnh phủ, một trận gà bay chó sủa.

" Ca ca, Ti Nhiễm ca ca." Mắt thấy Lãnh Ti Nhiễm chạy xa, Quân Triệt gấp đến độ oa oa khóc lớn. Nó hình thể mập mạp, như một trái banh da tròn vo, ném xuống đất, chân ngã ngửa, lông ngóng thế nào cũng không bò dậy được.

Ti Nhiễm hơn nó hai tuổi, lại "già mà mất nét", cười tủm tỉm ngoắc ngoắc tay. "Quân ú nụ ngu ngốc, đến bắt ta nè, đến bắt ta nè." Quân Triệt nhn chăm chăm Ti Nhiễm nửa ngày. "Oa oa oa oa..." Khóc càng dữ dội.

Cô giúp việc bên cạnh cào lòng bàn tay lo lắng, sợ tiểu vương tử quý giá này bị quăng ngã, lại sợ đi giúp đỡ rồi Ti Nhiễm đại thiếu gia sẽ tức giận.

Ti Nhiễm thiếu gia chính là ác ma Lãnh phủ, các cô giúp việc mỗi lần nhắc tới nó đều rùng rùng chảy nước mắt chua xót, tuy tiền lương Lãnh phủ thật sự rất cao, nhưng mỗi ngày đi theo phía sau ông vị thiếu gia này, sẽ giảm thọ.

" Phùng vú nuôi không ở đây?" Các cô giúp việc hỏi nhau. Ngoại trừ vị chủ nhân trên lầu kia, có thể làm Ti Nhiễm yên tĩnh lại cũng chỉ có Phùng vú nuôi thôi. Ai kêu Ti Nhiễm đã tám tuổi, còn chưa cai sữa.

Ti Nhiễm ngâm bình sữa vào trong miệng, từng ngậm từng ngậm mút mấy cái, khuôn mặt thanh tú như ngọc thạch điêu khắc, đồng tử màu đen lóe sáng, nó hút quá nhanh, có vài giọt sữa vắt bên khóe miệng, liền dùng tay áo ra sức lau lau.

Chân chữ bát uy phong lẫm lẫm đi đến trước mặt Quân Triệt, trên cao nhìn xuống. "Quân ú nụ, sau này còn dám cướp sữa uống với ta nữa không?" Nhìn khắp cả nước, cũng chỉ có người Lãnh gia mới có gan trước mặt Quân thị dùng một chữ "dám" này.

Khuôn mặt tròn mồm mồm vắt nước mắt, thương tâm tràn ngập chói lọi, Quân Triệt thút tha thút thít đưa tay ra, thanh âm yếu đuối. "Ti Nhiễm ca ca, kéo ta lên."

Lãnh Ti Nhiễm lòng tự trọng được thỏa mãn tương đối lớn.

Nhưng Quân Triệt quá xấu, Lãnh Ti Nhiễm vừa kéo nó, nó lại lợi dụng sức nặng thân thể đè Lãnh Ti Nhiễm xuống đất, giờ nắm tay lên thô bạo đánh Lãnh Ti Nhiễm. Phụ thân đã nói nếu Lãnh Ti Nhiễm dám dă thương Quân Triệt, sẽ phạt Ti Nhiễm quỳ một tháng trong tử đường. Đáng sợ nhất chính là, trong một tháng nửa giọt sữa cũng không cho nó uống. Không uống sữa, nó sẽ chết. Cần nhắc mãi đành phải mặc nắm tay Quân Triệt nện trên người mình như "mưa bụi" gãi ngứa.

Rõ ràng mình là thú nhân lại đánh không thắng ú nụ nhỏ hơn mình mấy tuổi, Ti Nhiễm rất ghen khuất.

Ghen khuất nhất chính là, Quân Triệt thừa lúc Ti Nhiễm không chú ý, cướp bình sữa của nó, bẹp bẹp uống không còn một giọt, uống xong mới ném bình lại. "Sữa của Ti Nhiễm ca ca uống thật ngon nha!"

Ti Nhiễm muốn khóc.

Lăng Quân ngồi xếp bằng trên sofa lạnh băng hừ một tiếng, buông máy chơi game trong tay liền lên lầu.

Ti Nhiễm thích chọc Quân Triệt chơi, với đệ đệ Lăng Quân chính tông này lại có chút sợ hãi từ đầu đến ngón chân.

Trong ba đứa, Lăng Quân nhỏ tuổi nhất, tính đầu ra đấy cũng chỉ đến năm tuổi, nhưng khí chất băng lãnh toàn thân so với hai vị phụ thân chỉ có hơn chứ không kém. Nghiêm khắc, bình tĩnh tài năng đại tướng.

Đây là đánh giá dành cho Lăng Quân của mỗi vị quan viên Quân bộ đến thăm hỏi Lãnh phủ.

So với Lãnh Ti Nhiễm còn nhỏ tuổi đã có tiềm chất hoa hoa công tử, Lăng Quân tiểu thiếu gia này cẩn thận tỉ mỉ như máy móc tinh vi, đương nhiên khiến trưởng bối vui mừng hơn.

Lăng Quân ở thư phòng đọc sách một tiếng, lúc ra khỏi, Ti Nhiễm cùng Quân Triệt đang ghé sấp ngoài phòng phụ thân.

Lăng Quân nhăn mày lại.

Hai đứa một béo một gầy, một đen một trắng, tiểu lễ phục tinh xảo bị làm cho bẩn hề hề, lén lút, ló đầu vô nhìn, không biết đang làm gì.

"Lăng Quân." Quân Triệt vẫy tay về phía Lăng Quân, lại dùng tay "Suyt" một cái.

"Thật sự phải chơi?" Lãnh Tử Diễm hỏi.

"Đương nhiên." Lăng Diệp mặt mày hơn hờ nói. "Thắng hôn thua, không được chơi xấu."

"Ta không có vấn đề gì." Khẩu khí Quân Ngân không hữu hảo như thế, nhưng vẫn đồng ý với đề nghị của Lăng Diệp.

Đồng tử hẹp dài chớp chớp như trắng non, Lăng Diệp kéo tay Lãnh Tử Diễm lên, đặt giữa không trung. "Ta và người chơi trước."

"Hai bé ong mật à, bay nha, phạch phạch, bay nha, phạch phạch." (đây là chơi oẳn tù tì)

Khỏe miệng Lãnh Tử Diễm kiềm không được giật giật thật lâu, thấy Lăng Diệp chơi đến cao hứng như vậy, cũng thật sự không đá kích y — chẳng lẽ người quả thực không biết mình như vậy ngốc y như heo trong chuồng? Vừa trắng vừa giòn, nướng quay chắc chắn rất thơm.

"Bay nha...." Qua loa phẩy mấy cái. "Người thua." Lăng Diệp tuyên bố.

Lãnh Tử Diễm nhấc đầu lên, nhắm mắt lại theo lệnh đối phương.

Một ngón tay nhấc cằm, cảm giác mềm mềm trên môi, vô luận hôn bao nhiêu lần, môi người này chung quy vẫn làm cho người ta có loại mùi vị mát lạnh, tuyệt đối không giống Quân Ngân.

Vốn định chạm chút rồi dừng, đầu lưỡi đối phương lại tham lam luồn vào, ý chưa dứt từng chút công thành đoạt đất hàm trên hàm dưới, lúc rời khỏi, thóa dịch sáng bạc nổi lên khoe môi, mày y nhíu lên, đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm sạch sẽ.

Cuối cùng, ánh mắt ba phần sắc bén bắn về phía Quân Ngân, ý vị khiêu khích nồng đặc.

Quân Ngân cười khúc khích, làm như không thấy khiêu khích ngây thơ ba năm như một ngày của người nào đó, học bộ dạng Lăng Diệp, kéo tay Lãnh Tử Diễm lên. "Hai bé ong mật à..."

So với thanh âm như phá cỗ hòng của Lăng Diệp, giọng Quân Ngân hát nhạc thiếu nhi cũng trong vắt êm tai, phảng phất như nước suối.

"Bay nha..." Lãnh Tử Diễm phẩy tay thật sự hăng say. "Phạch phạch."

Rồi Quân Ngân mới thua.

Quân Ngân dựng thẳng ngón trở thành tú thon dài lên, điểm nhẹ môi dưới.

"Người ăn gian! Người có ý thua!" Lăng Diệp tức giận cắn răng, thanh âm như thô bạo nghẹn ra từ giữa hàm răng, mang lãnh ý như kim loại.

"Người mới ăn gian!" Lãnh Tử Diễm liếc ngang Lăng Diệp, đầu tới gần, nhắm ngay Quân Ngân hôn thông thấu. Nụ hôn này còn dài hơn ban nãy, lúc tách ra, hai người đều đỏ mặt do thiếu dưỡng khí.

Nếu Quân Ngân là hoa tàn tháng mười, Lãnh Tử Diễm... Hình như là gấu chó bị nhiệt độ mùa hè nướng đến đỏ quay — Lăng Diệp như oán phụ kéo trượng phu về, vừa cao hứng vừa oán hận. "Tới ta."

"Chờ một chút." Lãnh Tử Diễm khoanh tay, bộ dạng xem kịch vui, cằm kiêu căng hơi hất lên. "Hai người không chơi?"

Lăng Diệp cùng Quân Ngân đưa mắt nhìn nhau, đồng thời xoay đầu đi, không nặng không nhẹ hừ một tiếng.

"Không vui." Lãnh Tử Diễm ra vẻ muốn đứng dậy đi ngay.

"Chờ một chút...." Lăng Diệp dùng thanh âm ngăn cản, Quân Ngân thì quay đầu về. Hai nam nhân không đem đối phương để vào mắt mím chặt môi, đối mặt đối thủ cũng chưa từng khổ lớn thù sâu như bây giờ.

"Hai bé ong mật à...." Quân Ngân thua. Nhưng Lăng Diệp không muốn thắng.

"Hôn lẹ!" Lãnh Tử Diễm mặt mày cứng mắt lạnh, thanh âm cười trên nỗi đau của người khác thấu đến ngay cả chính hắn cũng khó khác chế.

Lăng Diệp xiết chặt hai nắm tay, phát ra tiếng răn rắc thanh thúy.

Khỏe miệng bên phải khinh miệt nhếch lên, Quân Ngân từ nhỏ có tiếng khen "Công tử nhẹ nhàng ôn nhuận như ngọc" đối với tình địch lại không chút khách khí, cơ hồ có thể gọi là cay nghiệt. "Bị người hôn ta còn phải đi súc miệng, phiền phức chết."

Đồng tử Lăng Diệp híp lại, giống như lợi kiếm tuốt khỏi vỏ. Quân Ngân không chút yếu thế nhìn thẳng y, mỉm cười khinh miệt vẫn treo đó, chưa từng thả xuống.

Hai nam nhân trừng mắt nửa ngày chơi đá gà.

"Đùa một chút cũng không nổi?" Tay Lãnh Từ Diễm phẫn nộ đập xuống một cái. "Cút khỏi Lãnh phủ của ta!"

"Vậy ta ở đâu?" Lăng Diệp ủy khuất hỏi.

"Ngoài đường!" Lãnh Từ Diễm không chút khách khí.

Quân Triệt chọc chọc Lăng Quân ngồi xồm bên cạnh Ti Nhiễm. "Lão cha người lại muốn bị đuổi đi nữa!"

"Xì!" Lăng Quân không lên tiếng, trái lại là Ti Nhiễm nói. "Hắn da mặt dày như vậy, lần nào đi ra?"

"Hình như cũng phải." Quân Triệt cào đầu, mắt bỗng nhiên sáng ngời. "Hôn thật kìa!"

"Đâu đâu..." Ti Nhiễm chen vào đẩy Quân Triệt hình thể không lồ ra, phảng phất như thấy tân đại lục. "Hôn hôn... Má ơi... Lăng papa hôn Quân papa...."

"Chỉ hôn má!" Lăng Quân một câu nói ra sự thật.

"Hôn má cùng hôn miệng có gì khác nhau?" Quân Triệt nhìn Ti Nhiễm, thấy bộ dạng thần thần bí bí giống như cố ý thừa nước đục thả câu, nhìn không được kéo tay áo Ti Nhiễm. "Nói mau!"

"Chính là...." Con người đen trắng rõ ràng chớp chớp. Ti Nhiễm hạ xuống một cái hôn ướt sũng lâu dài trên má trái trắng trắng ú ú của Quân Triệt.

"Ti Nhiễm ca ca." Quân Triệt không hiểu sờ má. "Người thật nhiều nước bọt, thơm..." Quân Triệt cười nói. "Mùi sữa."

Ti Nhiễm không để ý tới Quân Triệt, cẩn thận nhìn về phía Lăng Quân bên trái. Bất ngờ, Lăng Quân cũng nhìn lại hai người, con người trong suốt đen nhánh, như hồ giấu dưới băng.

Ti Nhiễm liếm môi dưới, hai tay ghim hai vai Lăng Quân, trong lúc thần sắc đối phương có mấy phần kinh hoàng, hung hăng tiến đến môi đối phương chạm lướt nhẹ một cái.

Gương mặt băng sơn quanh năm không đổi của Lăng Quân nháy mắt trở nên đỏ bừng.

Ti Nhiễm không được tự nhiên miết miết cằm, hai mắt cao thấp trái phải liếc loạn chung quanh, cuối cùng lại cố lấy dũng khí tới gần, lần này nó vuron lưỡi.

Lăng Quân có thông minh có trưởng thành sớm đến đâu đi nữa cũng không thể hiểu được mình đang hôn lưỡi với ca ca. Lăng Quân ngây ngô hé miệng, chân tay luống cuống ứng phó ca ca tiến công, hai mắt đen bóng phảng phất như nổi nước, hơi khí nồng đậm.

Hai phiến môi bị ca ca cắn đến vừa đỏ vừa sưng.

Dùng miệng chế ngự được đệ đệ làm mình có chút sợ hãi này, Ti Nhiễm suýt nữa liền muốn hát vang "Tâm ta bay lên", lại thấy đệ đệ cúi đầu, màu đỏ trên khuôn mặt có thể đốt tới góc tai.

Lăng Quân thấp giọng nói. "Ca ca, bình sữa của người bị cướp!"

Ti Nhiễm nhìn lại phía sau, không thấy bóng dáng tiểu ú nọ kia nữa. "Ahhhh.... Họ Quân kìa! Lại cướp bình sữa của ta! Chờ ta lột da người....!!!"

HOÀN

Bạn đang đọc truyện *Ám Dạ Trảm Luân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.